

શ્રી ઉમેદ શ્યામિ જૈન જ્ઞાન મંદિર, ત્રીજુવાડા.
શ્રી UMEED KHANI JAIN GYAN MANDIR ZINZUVADA.

શ્રી ઉમેદ શ્યામિ જૈન જ્ઞાન મંદિર, ત્રીજુવાડા.
શ્રી UMEED KHANI JAIN GYAN MANDIR--ZINZUVADA.

श्री जिनाय नमः

श्री धनेश्वरसूरिकृत

श्री शत्रुंजय माहात्म्यं

गुजराती भाषांतर.

प्रथमः खंडः

संस्कृतपरधी गुजरातीमां

जामनगरवाला पंडित श्रावक हीरालाल वि. हंसराज

पासे जाषांतर करावी

छपावी प्रसिद्ध करनार

श्रा. नीमसिंह माणेक

श्री मुंबइमां

निर्णयसागर मुद्रायंत्रमां छाप्युं.

संवत्. १९५६

सने १८९९

प्रस्तावना.

सर्वे जैनबंधुजने मालुम थाय जे, आ पंचम कालमां तीर्थकर प्रचुड आ जरतक्षेत्रमां विचरता नहीं होवाथी, तथा केवली महाराज पण नहीं होवाथी, आ अपार संसारसमुद्रथी तारवाने “श्री शत्रुंजय महातीर्थ” समर्थ ठे, एम तीर्थकर महाराजो पण कही गएला ठे. ते महातीर्थनुं माहात्म्य श्री ऋषभदेव प्रचुना वखतमां पुंडरिकजी गणधर महाराजे सवा लाख श्लोकनी रचना करीने बनाव्युं हतुं; तथा तेमांथी संक्षिप्त करीने श्री वीरप्रचुना समयमां सुधर्मास्वामि गणधर महाराजे चोवीस हजार श्लोकनी रचना करीने बनाव्युं हतुं; तेमांथी पण सार उधरीने वद्वजी-पुरना श्री शिलादित्य राजाना आग्रहथी आचार्य महाराज श्री धनेश्वर-सूरिजीए दश हजार श्लोकनी रचना करीने संस्कृत जाषामां बनावेलुं ठे; तेमां ते आचार्य महाराजे महाकाव्यनी तुल्य अति उत्तम अने अलंकारोथी जरेली रचना करी ठे. वली आ ग्रंथ आपणा जैनीजना अत्यंत प्राचीन ग्रंथ मांहेनो एक ग्रंथ ठे; अने ते ग्रंथ बनावीने श्री धनेश्वरसूरिजी महाराजे आपणापर अवर्णनीय उपकार करेलो ठे; केम के तेमां आ संसार समुद्रथी तारनारा “श्री शत्रुंजय महातीर्थनुं” माहात्म्य वर्णवेलुं ठे, वली आ ग्रंथ मूल संस्कृत जाषामां होवाथी, अमोए तेना आ प्रथम खंडनुं गुजराती जाषांतर जामनगर निवासि पंडित श्रावक दीरालाल वि. हंसराज पासे करावी ठपावी प्रसिद्ध कर्युं ठे; आ ग्रंथमां श्री ऋषभदेव प्रचुआदिक केटलाक तीर्थकरोना पण चरित्रो आवेलां ठे; आ ग्रंथना बे खंडो ठे; तेमां आ प्रथम खंडमां श्री शत्रुंजय आदिक शिखरोनुं माहात्म्य वर्णवेलुं ठे, तथा बीजा खंडमां श्री गिरनारजी आदिक शिखरोनुं वर्णन करेलुं ठे. ते बीजा खंडनुं गुजराती जाषांतर पण थोडाज दिवसोमां अमारा तरफथी ठपाइ बहार पडवानुं ठे. आ ग्रंथमां श्री शत्रुंजय तीर्थाधिराजनो अपूर्व महिमा वर्णवेलो ठे, तथा आ ग्रंथ जैनीजने माटे एटलो तो जरूनो ठे के, तेनुं आ जगोए ब्यान नहीं करतां, फक्त आद्यथी ते अंत-सुधि ते वांची जवानी अमो अमारा जैनबंधुजने जलामण करीयें ठीयें. आ तीर्थाधिराजनुं माहात्म्य वांचवाथी, तथा सांजलवाथी केटलुं पुण्य

९

प्रस्तावना.

उपार्जन थाय ते, तेनुं वर्णन आ ग्रंथज वांचवाथी जणारो. माटे पोताना
बद्धे जावना कळ्याण इह्नार, एवा दरेक जैनबंधुर्त आ असूद्य ग्रंथनो
जरु लान लेशो, इत्यलं विस्तरेण.

नीमसिंह माणेक.

अनुक्रमणिका.

विषय	सर्ग पेहेलो	पृष्ठ.
१	पंचपरमेष्ठिनी स्तुतिरूप मंगलाचरण.	१
२	शत्रुंजयमाहात्म्य ग्रंथनी रचना संबंधि अधिकार.	२
३	शत्रुंजयमाहात्म्यनो महिमा.	२
४	श्री वीरप्रभुनुं श्री शत्रुंजय प्रते आगमन.	३
५	श्री शत्रुंजय पर्वतनुं तथा तेनी आसपासनां स्थानकोनुं अलं- कारिक वर्णन.	३
६	कंडु राजानुं वृत्तांत.	५
७	शासनदेवी अंवीकाएकंडुराजाने कहेलो श्रीशत्रुंजय तीर्थनोमहिमा ए	
८	कंडुराजाने मुनिए कहेलुं चारित्रनुं लक्षण.	११
९	वीरप्रभुनी आसपास रहेला मुनिठनुं वर्णन.	१२
१०	देवोए वनावेलां समवसरणनी रचनानुं वर्णन	१२
११	सौधमेंद्रे करेली श्री वीरप्रभुनी स्तुति.	१५
१२	श्री वीरप्रभुए दीधेली देशनानुं वर्णन.	१७
१३	सौधमेंद्रे श्री वीरप्रभुने पुढेलो शत्रुंजय तीर्थनो महिमा.	१९
१४	श्री वीर प्रभुए कहेलो शत्रुंजय तीर्थनो महिमा.	२०
१५	श्री शत्रुंजय तीर्थनां नामो.	२२
१६	श्री शत्रुंजय पर्वतनां शिखरो.	२२
१७	श्री शत्रुंजय पर्वतना मुख्य शिखरनो महिमा.	२४
१८	श्री शत्रुंजयपर रहेली रायणनो महिमा.	३२
	सर्व वीजो.	
१९	सूर्यावर्त कुंडनो महिमा.	३५
२०	मह्नीपालनी कथा.	३५
२१	मह्नीपाल योगी तथा योगिनीनुं वृत्तांत.	३५
२२	वांदरानुं तथा राक्षसनुं वृत्तांत.	३७
२३	महाकालयज्ञनुं वृत्तांत.	४१
२४	मुनिए कहेलो धर्मोपदेश.	४१

३५	एक बगलानुं वृत्तांत.	४५
३६	गुणसुंदरी तथा विद्याधरनुं वृत्तांत.	४६
३७	त्रिविक्रिम राजानुं वृत्तांत.	५३
३८	केवली महाराजनो उपदेश.	५५
३९	गुणसुंदरी साथे महिपालनो विवाह.	५७
३०	महीपालने थएलो कुष्ठरोग.	६१
३१	चैत्री पुनेमने दिवसे विद्याधरोनुं सिद्धगिरिपर आगमन.	६४
३२	सूर्योद्याननो महिमा.	६५
३३	विद्याधरनी स्त्रीए सींचेला तीर्थोदकथी महिपालनुं रोगोथी मुक्तयवुं	६६
३४	महीपालनुं पूर्वजवनुं वृत्तांत.	६८
३५	महीपालनुं मोक्षगमन.	७४

सर्ग त्रीजो.

३६	कुलकरोनुं वृत्तांत.	७५
३७	ऋषभदेव प्रभुनो जन्म.	७६
३८	ऋषभदेव प्रभुनो जन्माजिषेक.	७७
३९	इंद्रोए करेळी प्रभुनी स्तुति.	७७
४०	इंद्रें करेळी प्रभुना वंशथी स्थापना.	७८
४१	ऋषभदेव प्रभुनो राज्याजिषेक.	७९
४२	विनीता नगरीनी रचना.	८०
४३	लोकांतिक देवोनुं आगमन.	८३
४४	प्रभुनो दीक्षा महोत्सव.	८३
४५	जरतराजानुं वृत्तांत.	८४
४६	श्रेयांसकुमारे प्रभुने करावेलुं पारणुं.	८५
४७	ऋषभदेव प्रभुमाटे मरुदेवा मातानो खेद.	८६
४८	ऋषभदेव प्रभुने केवलज्ञान थवानुं वृत्तांत.	८७
४९	जरतराजानी आयुधशालामां चक्रनी उत्पत्तिनुं वृत्तांत.	८७
५०	मरुदेवा माता सहित जरत महाराजनुं प्रभु पासे जवुं.	८८
५१	प्रभुना समवसरणने जोइ मरुदेवा माताने थएलुं केवलज्ञान, तथा तेमनो मोक्ष.	८८

५२	जरत राजाए करेखी प्रचुनी स्तुति.	१००
५३	कृषजदेव प्रचुए करेलो उपदेश.	१००
५४	प्रचुए करेखी चतुर्विध संघनी स्थापना.	१०१
५५	गणधरोए करेखी द्वादशांगीनी रचना.	१०२
५६	जरत महाराजे करेलो चक्रनो महोत्सव.	१०२
५७	जरत चक्रीनुं दिग्जय माटे प्रयाण.	१०३
५८	चक्रीनुं मागध तीर्थप्रते आगमन.	१०५
५९	चक्रीनुं मागधेश्वरप्रते बाणनुं फेंकवुं.	१०६
६०	मागधेश्वरने थएलो कोप.	१०७
६१	चक्रीनुं वरदाम तीर्थप्रते आगमन.	१०९
६२	चक्रीनुं प्रजास तीर्थप्रते आगमन.	१००
६३	प्रजासेशे कहेलुं तीर्थोदकनुं वृत्तांत.	१००
६४	चक्रीनुं महासिंधुप्रते गमन.	१०१
६५	चक्रीनुं वैताढ्यप्रते गमन.	१०२
६६	चक्रीनुं तमिस्त्रा गुफाप्रते गमन.	१०२
६७	सेनापति सुषेणनुं म्हेष्ठ देशोप्रते गमन.	१०२
६८	तमिस्त्रा गुफानुं उघाडवुं.	१०३
६९	म्हेष्ठोनो उत्पात.	१०३
७०	चक्रीना सैन्यमां रोगोनो उपद्रव.	१०७
७१	शत्रुंजयपर रहेखी रायणना पत्रादिकथी चक्रीना सैन्यमां थए- लो रोगोनो नाश.	१०७
७२	म्हेष्ठोनुं शरणे आववुं.	१०७
७३	चक्रीनुं कद्रहिमाद्रिप्रते गमन.	१०८
७४	नमिविनमिनुं वृत्तांत.	१०८
७५	गंगासाथे चक्रीनो विलास.	११०
७६	ईशानेंद्रनुं पूर्व जवतुं वृत्तांत.	१११
७७	चक्रीनुं खंडप्रपात गुफाप्रते गमन.	११३
७८	चक्रीने नव निधानोनी प्राप्ति.	११३
७९	चक्रीनुं अयोध्याप्रते आगमन.	११४

८०	चक्रीनो महात्रिषेक.	११६
८१	चक्रीना राज्यादिकनुं वर्णन.	११७
८२	सुंदरीनुं वृत्तांत.	११८
८३	श्री ऋषभदेव प्रभुनुं अष्टापदप्रते आगमन.	११९
८४	चक्रीए करेली प्रभुनी स्तुति.	१२०
८५	चक्रीनुं पोताना जाइउप्रते दूतोलुं मोकलवुं.	१२०
८६	चक्रीनां जाइउए लीधेली दीक्षा.	१२१

सर्ग चौथो

८७	चक्रनुं आयुधशालामां नहीं दाखल भवानुं सेनापतिए च- क्रीने कहेलुं वृत्तांत.	१२२
८८	चक्रीनुं बाहुवलिप्रते दूतनुं मोकलवुं.	१२३
८९	दूतने थएलां अपशुकनो, तथा मार्गमां आवेलां जयकर वननुं वर्णन.	१२४
९०	बहलिदेशनुं वर्णन.	१२५
९१	तद्वशिलानुं वर्णन.	१२५
९२	सजामां बेठेला बाहुवलिनुं वर्णन.	१२५
९३	बाहुवलिए दूतने पुठेलुं जरतादिकनुं कुशल वृत्तांत.	१२६
९४	दूते मधुरादिक वचनोथी बाहुवलिने कहेलुं वृत्तांत.	१२६
९५	बाहुवलिने चढेलो क्रोध, अने तेथी तेणे जरतजीने लडाइ माटे दूत मारफते मोकलेलो संदेशो.	१२७
९६	तद्वशिलाना लोकोनी चर्चा.	१२७
९७	दूतनुं अयोध्यामां आववुं, अने तेणे चक्रीने जणावेलुं वृत्तांत.	१३१
९८	सुषेणादिकें बाहुवलि साथे लडाइकरवामाटे चक्रीने चढालो, वीररस	१३२
९९	रणसंग्राम माटे चक्रीनुं प्रयाण.	१३३
१००	अनंत देवनुं वृत्तांत.	१३५
१०१	रणसंग्राममाटे बाहुवलिनी तैयारी.	१३६
१०२	चक्रीए पोताना योद्धाउप्रते बाहुवलिना योद्धाउनुं करेलुं वर्णन.	१३७
१०३	रणांगणामां बाहुवलि तथा तेना पुत्रोनुं आगमन.	१३९
१०४	रणांगणमां चक्री अते तेना पुत्रोनुं आगमन.	१४०
१०५	चक्रीअनेबाहुवलिनायुद्धनुं वीररसथी जरेलुं विस्तारसहितवर्णन.	१४१

- १०६ रणसंग्राम माटे प्रचुना बन्ने पुत्रोने समजाववा माटे देवोए
करेली तजवीज. १४ए
- १०७ बन्ने जाश्लुं थएलुं इंद्रयुद्ध, तथा तेमां चक्रीनी थएली हार. १५३
- १०८ जरतजीनुं बाहुबलिप्रते चक्रनुं फेंकवुं. १५७
- १०९ बाहुबलिजीने थएलो वैराग्य, तथा तेमणे करेलो केशोनी लोच. १५७
- ११० चक्रीए करेली पोतानी निंदा, तथा बाहुबलि मुनिराजनी
करेली स्तुति. १५८
- १११ बाहुबलिजीये पूर्वे करावेलीं धर्मचक्रनुं वृत्तांत. १५ए
- ११२ बाहुबलिजीने ब्राह्मी सुंदरीए आपेलो बोध. १६१
- ११३ बाहुबलिजीने थएलुं केवलज्ञान, तथा तेमनुं प्रचुनी सजामां
आगमन. १६३

सर्ग पांचमो.

- ११४ श्री युगादीश प्रचुनुं शत्रुंजयप्रते आगमन, तथा शत्रुंजयनुं वर्णन. १६३
- ११५ पुंडरिकजीनी देशना, तथा प्रचुए तेउने कहेलो शत्रुंजयनो महिमा १६३
- ११६ पुंडरिकजीए मुनिउं सहित शत्रुंजयपर करेली संखेखना, तथा
चैत्री पुनेमे तेमनो सर्वनो त्यां थएलो मोक्ष. १७०
- ११७ चैत्री पुनेमनो महिमा. १७२
- ११८ श्री ऋषभदेव प्रचुनुं सिद्धार्थोद्यानमां आगमन. १७३
- ११९ प्रचुनी देशना, तथा जरतजीए प्रचुपासेथी मेलवेलुं संघाधिपपणुं. १७३
- १२० चक्रीनुं शत्रुंजयप्रते संघसहित प्रयाण. १७५
- १२१ चक्री अने शक्तिसिंहनो मेलाप. १७६
- १२२ श्रीनाभ गणधरजीए कहेली संघपतिनी विधि. १७७
- १२३ चक्रीए करेली तीर्थाधिराजनी स्तुति. १७८
- १२४ चक्रीए करेली आनंदपुरनी स्थापना. १७ए
- १२५ चक्रीनुं शत्रुंजयगिरिपर चडवुं. १८०
- १२६ चिह्लण मुनि, तथा चिह्लण सरोवरनुं वृत्तांत. १८१
- १२७ शक्तिसिंहे लक्ष्मीविलास वननुं चक्रीने कहेलुं वर्णन. १८१
- १२८ चक्रीए ते वनमां नाखेलो पडाव, तथा लोकोनी क्रीडानुं वर्णन. १८२
- १२९ सर्व तीर्थावतार कुंडनुं माहात्म्य. १८३

१३० चक्री अने सौधमेंडनो मेलाप,	१८३
१३१ इंडना कहेवाथी चक्रीए शत्रुंजयपर बनावेलां "त्रैलोक्यवि- त्रम" आदिक प्रासादोनां वर्णन.	१८४
१३२ प्रासादोमां करेली प्रतिष्ठा आदिकनुं वर्णन.	१८६
१३३ चक्रीए श्री ऋषभदेव प्रभु आदिकोनी करेली स्तुति, तथा गणधरोए तेमने करेला तिलक आदिकनुं वर्णन.	१८७
१३४ श्रीनाच गणधर महाराजनी देशना, तेमां तेजए करेलुं सा- त क्षेत्रांनुं वर्णन.	१८९
१३५ शत्रुंजयी नदीनो महिमा.	१९३
१३६ शांतनु राजानुं वृत्तांत.	१९४
१३७ ऐंड्री आदिक नदींनुं माहात्म्य तथां वृत्तांत.	१९७
१३८ ब्रह्मगिरि आदिक शिखरोपर चक्रीए करावेलां मंदिरो.	१९९
१३९ चक्रीनुं गिरनारजीप्रते प्रयाण.	२०३
१४० तापसोनुं वृत्तांत.	२०४
१४१ रेवताचलनुं वर्णन.	२०५
१४२ गजपगलांना (हाथीपगलांनां) कुंडनो महिमा.	२०७
१४३ चक्रीए श्री नेमिनाथ प्रभुनी करेली पूजा, तथा स्तुति.	२०८
१४४ चक्रीए करेलुं गिरनारजीनुं वर्णन.	२११
१४५ वरट राक्षसनुं वृत्तांत.	२१२
१४६ गिरनारपर चक्री तथा ब्रह्मेंडनो मेलाप.	२१३
१४७ चक्रीनुं गिरिदुर्गपुरमां (जुनागढमां) आगमन.	२१४
१४८ चक्रीए आबु विगेरे तीर्थोपर करेला उद्धारो.	२१५
१४९ चक्रीनुं अयोध्यामां फरीने आगमन.	२१६
सर्ग षष्ठो.	
१५० श्री ऋषभदेव प्रभुनुं अष्टापदप्रते आगमन.	२१८
१५१ श्री ऋषभदेव प्रभुनो मोक्ष.	२१९
१५२ श्री ऋषभदेव प्रभुना शरीरनो इंद्रादिकोए करेलो अग्निसंस्कार.	२२०
१५३ प्रभुना शरीरना अग्निदाहनां स्थानके चक्रीए करेलो "सिंह- निषिद्ध" प्रासाद.	२२०

१५३ नरतचक्रीने अरिसाञ्चवनमां थएलुं केवलज्ञान.	११३
१५४ सूर्ययशानुं चरित्र.	११४
१५५ सूर्ययशाने व्रतथी चलित करवामाटे उर्वसी तथा रंजानुं आगमन.	११६
१५६ सूर्ययशा साथे ते बन्ने अप्सराउनी विवाह.	११७
१५७ सूर्ययशाए ते अप्सराउनी करेली निचूठना.	११८
१५८ सूर्ययशाने थएलुं केवलज्ञान, तथा तेमनो मोक्ष.	१३१

सर्ग सातमो.

१५९ द्राविड अने वालखिल्लनुं वृत्तांत, तथा तेउ बन्नेनुं युद्ध.	१३१
१६० वर्षा तथा शरद ऋतुनुं शृंगाररसयुक्त वर्णन.	१३५
१६१ द्राविड राजाए तापसपासेथी सांचखेलो उपदेश.	१३५
१६२ द्राविड तथा वालखिल्लनुं तापसदीक्षाग्रहण.	१४१
१६३ हंसनुं वृत्तांत.	१४१
१६४ द्राविड आदिकनुं मोक्षगमन.	१४४
१६५ दंडवीर्य राजनुं वृत्तांत.	१४५
१६६ दंडवीर्य राजनी धर्मना निश्चलपणामाटे इंद्र करेली परीक्षा.	१४५
१६७ दंडवीर्य राजाए शत्रुंजयप्रते करेलुं प्रयाण, तथा त्यां तेमणे करेलो बीजो उद्धार.	१४८
१६८ इशानेंद्रें करेलो त्रीजो उद्धार.	१५१
१६९ माहेंद्रें करेलो चोथो उद्धार, तथा सुहस्तिनी देवीनुं वृत्तांत.	१५१
१७० ब्रह्मैंद्रें करेलो पांचमो उद्धार.	१५३
१७१ चुवनेंद्रें करेलो षष्ठो उद्धार.	१५४

सर्ग आठमो.

१७२ अजितनाथ प्रचुनुं तथा सगरचक्रीनुं चरित्र.	१५५
१७३ अजितनाथ प्रचु तथा सगरचक्रीनो जन्म.	१५६
१७४ वसंत ऋतुनुं शृंगाररसयुक्त वर्णन.	१५९
१७५ अजितनाथ प्रचुए लीधेली दीक्षा.	१६१
१७६ सगर चक्रीने चक्ररत्ननी प्राप्ति, तथा अजितप्रचुने केवलप्राप्ति.	१६२
१७७ सगर चक्रीए करेलो दिग्विजय.	१६४
१७८ मयूरनुं वृत्तांत.	१६५

- १९९ श्री अजितनाथ प्रचुनी देशना. ३६६
- १०० वर्षा तथा शरद ऋतुनुं शृंगार सयुक्त वर्णन. ३६७
- १०१ सुव्रत आचार्यनुं वृत्तांत. ३६८
- १०२ सगरचक्रीना जह्नुआदिक साठ हजार पुत्रोनुं, अष्टापदप्रते गमन. ३६९
- १०३ अष्टापद पर्वतनुं वर्णन. ३६९
- १०४ सगर चक्रीना पुत्रोनुं अष्टापदनी आसपास खाशुं खोदवुं, अने नागेंद्रनुं आववुं; तथा तेणे तेठने दीधेळी शिखामण. ३७०
- १०५ सगर चक्रीना पुत्रोनुं खाश्रप्रते गंगानुं लाववुं, अने नागेंद्र करेखो तेठ सघलाठनो दाह. ३७१
- १०६ दुःखी थएलां सगर चक्रीना सैन्यप्रते इंद्रनुं ब्राह्मणरूपे आववुं, तथा तेणे ते सैन्यने आपेळी समजुती. ३७१
- १०७ इंद्रनुं सगर चक्रीने समजाववुं. ३७२
- १०८ साठ हजार पुत्रोना एकदम थएलां मृत्युथी सगरचक्रीने थएलो शोक, तथा इंद्र आपेळी तेने समजुती. ३७४
- १०९ सगरचक्रीनुं अजितप्रचुप्रते गमन, प्रचुनी देशना, तथा पोताना ते पुत्रोनी पूर्व जवनो प्रचुपासेथी तेणे सांचलेखो वृत्तांत, ३७६
- ११० संधपतिथइ, सगर चक्रीनुं शत्रुंजयपर आगमन. ३७८
- १११ गंगानुं मूल प्रवाहमां वहन. ३७९
- ११२ सगर चक्रीनुं शत्रुंजयप्रते समुद्रनुं लाववुं. ३८०
- ११३ सगर चक्रीए शत्रुंजयादि तीर्थोनी करेखो सातमो उद्धार. ३८१
- ११४ प्रचुनो अने सगर महामुनिनो पण मोक्ष. ३८२
- ११५ व्यंतरेंद्रोए करेखो आठमो उद्धार. ३८३
- ११६ चंद्रप्रज प्रचुनुं वृत्तांत, तथा चंद्रयशाए करेखो नवमो उद्धार. ३८४
- ११७ शांतिनाथ प्रचुनुं तथा, सिंहदेवनुं वृत्तांत. ३८५
- ११८ चक्रधरे करेखो दशमो उद्धार. ३८५
- सर्ग नवमो.
- ११९ राक्षसवंश, तथा वानरवंश, अने दशरथनुं वृत्तांत. ३९१
- १२० रामचंद्रजी तथा रावणनुं वृत्तांत. ३९१
- १२१ जाषांतरकारनी प्रशस्ति. ३९३

श्री जिनाय नम
(श्रीधनेश्वरसुरिकृत)

श्रीशत्रुंजय माहात्म्यनुं गुजराती भाषांतर.

प्रथमःसर्गः प्रारभ्यते

उँनमो विश्वनाथाय, विश्वस्थितिविधायिने ॥

अर्हतेऽव्यक्तरूपाय, युगादीशाय योगिने ॥ १ ॥

अर्थः—जगतना नाथ, तथा जगतनी स्थितिना करनारा, अने अप्रगट
ठे, रूप जेमनुं एवा, तथा योगी एवा श्री ऋषभदेवजी अरिहंत प्रते
नमस्कार थाउं.

अर्हच्चक्रिश्रियःस्वामी, चामीकरसमप्रजः ॥

स्तुत्यःसत्कृत्यलाजाय, श्रीशांतिः शुभतांतिकृत् ॥ २ ॥

अर्थः—अरिहंत तथा चक्रीनी संपदानां स्वामी, तथा सोना सरखी
कांति वाळा, अने स्तुति करवा लायक एवा श्री शांतिनाथ जगवान
मोक्षनां लाजने माटे मंगलनी वृद्धि करनारा थाउं.

हेलांदोलितदैत्यारि, जरासिंधप्रतापहत् ॥

स्मरणीयं स्मरं कुर्वन्, श्रीमान्नेमिः पुनातु वः ॥ ३ ॥

अर्थः—क्रीडाथी हींचोखेल ठे श्रीकृष्णने जेणे, तथा जरासिंधनां प्र-
तापने हरनारा, अने कामदेवने पण संचालवा योग्य करता, एवा श्री ने-
मिनाथ जगवान तमारुं रक्षण करो ?

यस्यदृष्टिसुधावृष्टि दानादहिरहीश्वरः

जातस्तापत्रयान्मुक्तः, स श्री पार्श्वो मुदेऽस्तुवः ॥ ४ ॥

अर्थः—जेनी दृष्टिरूपी अमृतनी वृष्टिनां दानथी सर्प पण धरणेंद्र त-
था अतीत, अनागत, अने वर्तमान काल संबंधि पीडाथी मुक्त थयो,
एवा ते श्री पार्श्वनाथ प्रभु तमारां हर्षने माटे थाउं ?

सुरादिं सुरनाथस्य, संशयापनयाय यः ॥

अकंपयन्निघा वीरः, श्री विरः श्रेयसेऽस्तुवः ॥ ५ ॥

अर्थः— इन्द्रनी शंकाने दूर करवा माटे जेणे मेरु पर्वतने पण कंपाव्यो ठे. तथा त्रण प्रकारे शुरवीर एवा श्री वीरप्रभु तमारा कल्याणने अर्थे थात.

आदीश्वर प्रमुख जिनोतुं तथा पुंडरिक प्रमुख मुनिउतुं तथा शासन-देवीतुं ध्यान करीने आ शत्रुंजयमाहात्म्यतुं हुं वर्णन करुं हुं. श्री युगादि जिनेश्वरनी आज्ञाथी पुंडरिक गणधरे सवा लाख श्लोकनां प्रमाणवाळुं, तथा नाना प्रकारनां आश्चर्यवाळुं, तथा सघला तत्वोथी संपूर्ण, तथा देवोए पण पूजेतु एतुं शत्रुंजयमाहात्म्यतुं वर्णन, जगतनां हित माटे पूर्वे बनाव्युं हतुं. तेमांथी मथन करीने श्रीवीरप्रभुनी आज्ञाथी सुधर्मास्वामीए, लोकोने अल्प आयुष्यवाला जाणीने ते माहात्म्य संक्षेपथी चोविस हजार श्लोकतुं बनाव्युं. तेमांथी पण सारने उधरीने, स्याद्वादवाणीमय एतुं ते माहात्म्य, अष्टांग योगमां निपुण, तथा विषय आदिकमां निस्पृही, तथा नाना प्रकारनी लब्धिवाला, तथा राजगहनां मंडन रूप, तथा उत्तम चारित्र्यथी पवित्र अंगवाला, अने वैराग्यना समुद्र सरखा, अने, सर्व विद्यातुं निपुण एवा श्री धनेश्वर सूरीए, बौद्धोने मद रहित करतां थकां, शत्रुंजयनो उद्धार करनार, तथा अठार राजातुंना स्वामी, तथा सुराष्ट्र देशनां राजा, एवा श्री शीलादित्यनां आग्रहथी वल्लची नगरमां बनाव्युं; माटे हे लोको ! ते माहात्म्य तमो चक्तिपूर्वक सांचलो ?

हे जव्य लोको ! तप, जप, दान विगेरेतुं शुं प्रयोजन ठे ? पण केवल शत्रुंजयमाहात्म्यज सांचलो ? वली धर्मनी वांठाथी सघली दिशातुंनां चमवानुं शुं प्रयोजन ठे ? फक्त शत्रुंजय तीर्थनी ठायानो तमो स्पर्श करो ? वली आ मनुष्य जन्म पामीने, तथा अनेक शाखो सांचलीने पण, आ शत्रुंजयमाहात्म्य सांचलीने जन्म सफल करो ? वली जो तत्वने जाणवानी श्ठा होय, अथवा धर्ममां वास्तविक बुद्धि होय, तो बीजुं सघलुं तजीने आ उत्तम गिरिवरनो आश्रय करो ? आ शत्रुंजय ती-

र्थ समान बीजुं कोइ उत्तम तीर्थ नथी, तथा तेना समान बीजो कोइ धर्म नथी, केम के, त्यां जइ जिनतुं ध्यान करवुं, ते जगतने सुखनुं कारणे भे. अशुच परिणामथी, मन, वचन, अने कायाथी जे पाप बांध्युं होय, ते जयंकर पाप पण आ शत्रुंजय गिरिनां स्मरणथी नाशने प्राप्त थाय भे. वली आ शत्रुंजय पर्वतनां दर्शनथी सिंह, बाघ, सर्प, चील तथा हिंसक पक्षिण पण स्वर्गगामी थाय भे. वली जेठए सुर, असुर, अने मनुष्यादि जवोमां पण आ शत्रुंजय पर्वत जोयो नथी, तेउने पशु सरखा जाणवा, अने तेउ मोहनां अधिकारी थता नथी. अन्य तीर्थोमां उत्तम ध्यान, शील, दान तथा पूजनथी जे फल मखे भे, तेथी पण अधिक फल शत्रुंजयमाहात्म्य सांजल्याथी मखे भे. माटे हे लोको ! आ गिरिराजनुं माहात्म्य तमो महा जक्तिथी सांजलो ? केम के, ते सांजलवा मात्रथीज संपदारु प्राप्त थाय भे.

एक दहाडो घणां देवोथी वींटाएला एवा श्री महावीर स्वामी, ड्रव्य जाव रूप शत्रुने जीतनारा एवा आ शत्रुंजय पर्वत प्रते आव्या. ते वखते जाणे जिनेश्वरोने नमस्कार करवा माटे उतावलज करतां होय नहीं, तेम इंद्रोनां आसनो एकदम कंपवा लाग्यां. त्यारे वीश जवनपतिनां इंद्रो, बत्रीश व्यंतरनां इंद्रो, बे ज्योतिषनां इंद्रो, तथा दश उर्ध्वलोकनां इंद्रो, एम सघला मली चोसठ इंद्रो, देवो सहित, प्रजुथी चूषित थएला ते शत्रुंजय पर्वत प्रते आव्या. आ लोकमां जोवा लायक एवा आ पर्वतने जोइ जोइने, मस्तक धुणावता थका, ते इंद्रादिक देवो, पोताना सेवकोने नीचे प्रमाणे कहेवा लाग्या.

अहो ! आ महान शोचावालो गिरिराज निरुपम किरणोवालां रत्नोयें करीने जाणे चित्रेलो होय नहीं !! तेवो शोचे भे; वली सोनानां शिखरो वडे करीने, जाणे सर्व पर्वतोनो स्वामी होवाथी, मुकुटोथी शोचतो होय नहीं जेम तेम आ पर्वत शोचे भे. वली ते आकाशमां पहुँचतां एवां सोनां, रूपा, अने रत्ननां शिखरोथी एकी वखते पृथ्वी अने स्वर्गने पवित्र करतो थको पापने हरनारो भे; वली आ पर्वत स्वर्णगिरि, ब्रह्मगिरि, उदयगिरि, तथा अर्बुदगिरि आदिक एकसोने आठ शिखरोथी अत्यंत शोचे भे. वली स्वर्गमंदिर सरखां अरिहंत प्रजुनां मंदि-

रोथी, तथा यक्षोनां मंदिरोथी अत्यंत शोभे ठे. वली आ शत्रुंजय पर्वत यक्ष, किन्नर, गंधर्व, विद्याधर, तथा देवोनां समूहोथी, तथा अप्सरा-लंथी सेववा लायक थयो थको अत्यंत शोभे ठे. वली आ पर्वतमां मो-क्षनी इष्ठा वाला योगीलं, विद्याधरो तथा भुवनपतिलं पवित्र गुफालंमां रहिने श्री अरिहंत प्रभुनुं ध्यान धरे ठे. वली आ शत्रुंजय पर्वत रसकुं-पिका, रत्ननी खाणो, तथा दिव्य औषधिलंथी संपूर्ण थयो थको सधला पर्वतोनां गर्वने जेदनारो ठे. वली आ पर्वत कस्तूरीआं मृगोनां टोलां-लंथी, मयूरोथी, मदोन्मत्त हाथीलंथी, तथा चमरी गायोनां समूहोथी सर्व बाजुएथी शोभे ठे. वली आ पर्वत मंदार, पारिजातक, संतान, ह-रिचंदन, चंपक, अशोक, तथा सालरी आदिक वृक्षोथी जरेलो ठे. वली केतकीनां पुष्पोनी सुगंधिथी सुगंध युक्त करेल ठे दिशालंनां जागो जेणे, तथा जरता एवा पाणीनां जरणाथी वाचाल थएलो, तथा मालती, गु-लाब, कृष्णागुरु, अने आंबा प्रमुखथी हमेशां पुष्प तथा फलवालो, एवो आ पर्वत अत्यंत शोभे ठे. वली आ पर्वतपर कल्पवृक्षोनी घाटी ढाया-मां बेठेलीं किन्नरीलं जिनेश्वर जगवाननां गुणोने गाय ठे, अने तेथी पोताना पापोनो क्षय करे ठे. वली जरता एवा पाणीनां जरणानां बिं-डुलंथी आ पर्वतरूपी स्वामी, पोतानी मुक्तिरूपी स्त्रीनां हार माटे जाणे मोतीलंने जरतो होय नहीं, तेम शोभे ठे; वली अहीं एक बाजुपर, ज-रणांमांथी पडता पाणीलंनां बिंडुलंने वर्षाद पडतो जाणीने, मयूरो प्र-भुनी पासे नाच्या करे ठे. वली एक बाजुए हजार फणालंथी शोभतो एवो शेषनाग प्रभुनी आगल अहीं दीव्य नाटक करतो थको शोभे ठे. वली अहीं एक बाजुए उत्तम वस्त्रोवाली, तथा उत्तम रागवाली एवी खेचरीलं हाथमां वीणालं खेडने, अरिहंत जगवाननां गुणोने गाती थ-की देखाय ठे. वली जे प्राणीलंने जम्मथी मांडीने पण परस्पर वैर होय ठे, एवा प्राणीलं पण पोतपोतानुं वैर तजीने अहीं जिननां मुखने जोता थका रमे ठे. वली अहीं एक बाजुए पूर्व समुद्रमां जनारी एवी शत्रुंजयी नदी, जोनार तथा सांजलनारालंनी जाणे पुण्यनी रेखाज होय नहीं, ते-म शोभे ठे. वली एक बाजुए अहीं तालध्वज (तलाजा) नामनां शि-खरनां उत्संगमांथी गमन करती एवी तालध्वजी नदी शत्रुंजी नदीने

आवीने मले ठे. वली अहींथी उत्तर दिशामां; खह पाणीथी महा उद-
यवाली, इंद्रे बनावेली, तथा विकस्वर कमलोवाली “ऐंड्री” नामनी नदी
वहे ठे; तेने तमो जुठ ? वली दीव्य जखनां मोजांठथी शोजीती थएली,
तथा कमलनी अंदर रहेला हंसोवाली, अने सारसथी सेवाएली एवी
आ कपर्दिका नामनी नदीने तमो जुठ ? वली हे देवो !! पश्चिम ज्ञा-
गमां जगतनो उपकार करनारी, तथा वेहेता पाणीथी संपूर्ण, अने पा-
पोनो नाश करनारी एवी आ ब्राह्मी नामनी नदी शोजे ठे. वली हे दे-
वो !! अहीं शेत्रुंजी, ऐंड्री, नागेंड्री, कपिला, यमला, तालध्वजी, य-
हांगा, ब्राह्मी, माहेश्वरी, सात्रमती, शबला, वरतोया, उज्जयंती, तथा
जडा नामनी चौद महा नदीं शोजे ठे. वली हे देवो !! अहीं पूर्व
दिशामां अत्यंत शोचावाळुं सूर्योद्यान ठे, तथा दक्षिण दिशामां नंदन-
वन सरखुं खर्गोद्यान ठे, तथा पश्चिम दिशामां अत्यंत मनोहर चंद्रोद्या-
न ठे, तथा उत्तर दिशामां आ लक्ष्मीलीलाविलास नामनुं उद्यान ठे. ए-
वी रीतनां, चार दिशांठमांथी आवती एवी लक्ष्मीनां चोटला सरखा चा-
र उद्यानोथी आ शत्रुंजय पर्वत अत्यंत शोजे ठे. वली अहीं सौधमैंद्रनां
हुकमथी कुबेरे बनावेळो, तथा पापरूपी मेलने धोनारो एवो इंद्र ना-
मनो कुंड शोजे ठे. स्फुरायमान थती एवी चांदनी सरखा पाणीनां मो-
जांथी शोजतो, अने जाणे जरतनां यशोनो ढगलोज होय नहीं, एवो ज्ञा-
रत नामनो कुंड अहीं शोजे ठे. वली अहीं मंद मंद वाता एवा पवन-
थी चलायमान थता मोजानी पंक्तिथी शोजतो एवो कपर्दीयदानो कुंड
कोने सुख करनारो नथी ? (अर्थात् सर्वने सुख करनारो ठे.) वली
अहीं मुक्ति रूपी स्त्रीनुं मुख जोवा माटे दर्पण सरखो, तथा प्रीति
उत्पन्न करनारो एवो हिल्लण मुनिनो कुंड तमो जुठ ? वली सर्वतीर्थाव-
तार ठे नाम जेठनुं, एवा चंद्रकुंड अने सूर्यकुंडने, तथा बीजा पण कुं-
डोने, हे देवो !! तमो अहीं जुठ ?

वली हे देवो !! अहीं आ बाजुए उत्तम बुद्धिवान एवो आ मुनि
तप तपे ठे, तेनां विचित्र चरित्रनी वार्ता तमो कौतुकथी सांजलो ?

पूर्वे यम सरखो, तथा पापीज्जनो स्वामी एवो, चंद्रपूरनो आ कंडु
नामे राजा हतो. ते धननो मद राखीने देव, गुरु, वृद्ध, तथा मातपि-

ताने पण गणकारतो नहीं. (पूर्वनां पुण्यथी पापीजनी संपदा पण वृद्धि पामे ठे, पण पाठलथी ते तणखलानी अग्निनी शिखानी पेठे मूल सहित विनाश पामे ठे.) ते राजा सुतो थको पण परछी, अने परधननी श्हा करनारो हतो, तथा धन मेलववानी श्हाथी लोकोने हमेशां दुःख देतो हतो; प्रजाते उठीने लोकोने बोलावीने, निर्जय थयो थको तेमनी पासेथी ते धन लेतो. (राजाउं प्रायें करीने पुण्यथी संपूर्ण संपदावाला थाय ठे, अने पठी तेज पुण्यनो द्वेष करे ठे, माटे तेउं दुर्गतिमां जाय ठे.) एवी रीतें चक्रवाक प्रते चंद्रनी पेठे, लोकोने दुःख देइने, अंते ह्यनां रोगवालो थयो थको मित्रनी पेठे (सूरत्रनी पेठे) ते धर्मने स्मरवा लाग्यो. (ज्यांसुधि सर्व बाजुथी सुखथी प्राप्ति होय ठे, त्यांसुधि मूढ माणस अहंकारमांज रहे ठे, पण मृत्यु काल आवते ते धर्मनुं स्मरण करे ठे.) एक दहाडो ते राजा क्रूर सेवकोथी सेवायेलो तथा परना जोहनी चिंताथी दुष्टाशयवालो थयो थको जेवामां सजामां बेठेलो ठे, तेवामां आकाशमांथी कल्पवृक्षनां पत्रपर लखेलो एवो कोशके नाखेलो नीचेनो दिव्य श्लोक तेनी पासे आवीने पळ्यो.

धर्मादधिगतैश्वर्यो, धर्ममेवनिहंति यः ॥

कथं शुचगतिर्जावी, स स्वामिजोहपातकी ॥ १ ॥

अर्थः— धर्मथी मखेलठे, संपदा जेने, एवो जे माणस तेज धर्मनो नाश करे ठे, ते स्वामीजोहनां पापवालो माणस शुच गतिवालो शी रीते थाय ? (अर्थात् न थाय.)

एवी रीतनां श्लोकने ते राजाए हर्षथी वांच्यो, तथा तेनो अर्थ जाणीने ते मनमां नीचे प्रमाणे चिंतववा लाग्यो. अहो !! में महा मोह अने कपटवाला चित्तथी कष्ट पळ्युं त्यांसुधि पण पापकार्य आचार्यु, अने ते हवे मने स्पष्टरीते फळ्युं ! वली मत्स्य जेम मांसने, तेम में संपदाने मेलवीने मारा आ आत्माने संसाररूपी जालमां फसाव्यो !!! वली जे राजा न्यायनां मार्गमां चाळ्यो ठे, ते बन्ने जवमां निर्जय थाय ठे, तथा जे अन्यायने मार्गें चाले ठे, ते प्रजा, कुल अने राज्यनो नाश करनारो थाय ठे. एवी रीते चिंतातुर थइने ते महामूर्ख राजा रात्रियें राज्य त-

जीने जंपापातथी मरवानी इहावालो थयो थको चालवा लाग्यो. एवी रीते चालतां थकां जेटलामां ते गामनी बहार आव्यो, तेटलामां तेणे एक सुंदर अंगवाली गायने सामी आवती जोइ; पढी त्यां ते गाये अचानक पुंढुं उंचुं करीने, क्रोधथी, वैरीनी पेठे तेने शींगडानां अग्र चागथी मायीं. पढी पूर्वनां अनुचवथी ते राजा पण खड्ग कहाडीने, यम सरखो थयो थको, क्रोधथी तेनां तरफ दोड्यो; त्यारे ते गाय पण क्रोधायमान थइ थकी, तथा अत्यंत फुंफाटा मारती थकी तेनी सामे लडवाने दोडी; एवी रीते क्रोधथी सन्मुख आवती ते गायने राजाये तलवार मारीने तेनां बे टुकडा कर्या, त्यारे तेणीनां कलेवरमांथी एक स्त्री नीकली; जयंकर अंगवाली, तथा अत्यंत लाल आंखोवाली, अने हाथमां कातरने नचावती एवी ते स्त्रीए निष्ठुर अक्षरवाली वाणीथी राजाने रणसंग्राम माटे बोलाव्यो; अने कळुं के, रेडुष्ट ! तें आ शस्त्रविनानी अने गरीबडी गायने मारी ! माटे हवे जो तारामां शक्ति होय, तो मारी साथे लडवाने तैयार था ? एवी रीतनुं तेनुं हेतुवाळुं वचन सांजळीने, ते राजा पण पोतानां खड्गपर दृष्टि राखीने, आवी रीते अपवित्र वाणी बोलवा लाग्यो; अरे ! तुं कोइ युवान, अने केलनां पात्रां सरखा कोमल अंगवाली स्त्री ठो, अने हुं शस्त्रमां पंडित एवो शूरो क्षत्री हुं; माटे हे मानिनि ? तुं कहे आपण बनेनुं युद्ध कंइ प्रशंसनीक कहेवाय ? केमके, अहंकारी एवो सिंह कंइ हरणीनी साथे युद्ध करवानी याचना करे ? (अपितु नज करे.) एवी रीते बोलता एवा ते राजाने ते स्त्री कहेवा लागी के, हे राजा ? हुं कंइ तारी पेठे वाचाल नथी, माटे तुं लडवाने तैयार था ? ते सांजळीने राजा हाथमां खड्ग लश्ने तेनी सामे दोड्यो, पण तेटलामां तेणे पोतानां शरीरने तेणीनी कातरथी विंथायेळुं जोयुं, अने तेमांथी रुधिर जरवा लाग्युं. पढी ते स्त्री तेने कहेवा लागी के, हे राजा ? तें तारुं पराक्रम हवे जाणुं ? अने हजु पण जो तुं समर्थ होय, तो लडवाने तैयार था ? एवी रीतनी तेनी वाणी सांजळीने कंडु राजा मनमां विचारवा लाग्यो के, अहो ! मारुं कर्म उलटुं होवाथी आ स्त्रीए पण मने जीखो. (माटे ज्यांसुधि पूर्वनुं करेळुं पुण्य क्षय थतुं नथी, त्यांसुधिज माणसनुं बल, तेज, अने कीर्ति अखंडित रहे ठे. माटे

प्राणीजने पुण्यज प्रमाणरूप ठे, केमके हीण तेजवालो सूर्य पण केट-
लोक वखत चलकी शके ?) वली पुण्यथीज प्राणीजने हमेशां सुख मले
ठे, अने तेज सुख पुण्यनो नाश थवाथी फेरनी पेटे दुःख आपे ठे. वली
जे हुं आगळ हाथीजने पण एक चामरनी पेटे आकाशमां उढालतो, ते
हुं आजे आ खीथी जीतायो !! एम विचारतां थकां तेने याद आव्युं
के, अहो ! में राज्यनो त्याग कर्यो, मने महारोग थयो, अने वली क्रो-
धथी में गायने मारी !! वली हुं मृत्यु माटे तो निकलेलो हुं, त्यारे व-
ली हुं गायथी केम डर्यो ? वली एवी रीतें प्रसंगथी मलतुं मरण मुकीने,
कुगतिने देनारुं गौहत्यानुं में पाप आचर्युं. वली पुण्य मेलव्या विना
प्राणी दुःखी थाय ठे, केमके, मूढी विनां बुद्धिवान माणस पण दुःखी
थाय ठे, हवे तो हुं आ आपदारूपी समुद्रमां डुब्यो, माहे हवे हुं शुं
करुं ? केमके, आग लाग्या पढी कुवो खोदवाथी सुख थतुं नथी. एवी
रीतें विचार करता एवा ते राजाने ते देवांगना कहेवा लागी के, अरे !
महापापी मूढ ! हवे दुःखी थयो थको तुं शुं चितवे ठे ? पेहेलां तो रा-
ज्यनां मदथी अंध धइ तें धर्मनो डोह कर्यो, अने हवे दुःख वखते तुं
धर्मने संजाले ठे ! वली धर्मशिवाय बीजो कोइ पण प्रशंसवा लायक प-
दार्थ नथी, एम बुद्धिवानो माने ठे, माटे अंतकाले पण धर्मनुं स्मरण
करवाथी ते डोहीने पण तारे ठे. वली हे मूढ ! तारा चित्तमां धर्मबुद्धि
नथी, पण रोगनी पीडाथी तुं पुण्यने याद करे ठे, माटे में तारी परीक्षा
करी ठे; हुं तारी गोत्रदेवी अंबिका हुं, अने तारा सत्वनी परीक्षा माटे
हुं गायनुं रूप करीने आवी इती; वली हे राजा ! हजु पण तारुं मन
क्रोधातुर ठे, पण धर्मने रहेवा लायक, तथा समता रूपी अमृतथी चीं-
जाएलुं नथी. माटे हवे तुं देशांतरोमां जइने तीर्थपर्यटन कर ? अने तने
धर्माराधननो वखत हुं निश्चयें करीने कहीश; एम कहीने ते देवी अंत-
र्धान थइ, त्यारे कंडु राजा विचारवा लाग्यो के अहो ! हजु पण मारुं
जाग्य जागतुं ठे ! केमके गोत्रदेवी मने साक्षात नजरे पढी ! माटे हवे
मारा मन रूपी हाथीने वश करवा माटे हुं यत्न करुं, के जेथी मोक्षरूप
लक्ष्मी मने प्रत्यक्ष थाय. एम विचारीने प्रजाते ते कोइक दिशाप्रते
चालवा लाग्यो, अने खड चित्तवालो होवाथी ते कंडु पण दुःख पाम्यो

नहीं. एवी रीते क्रोध रूपी अग्निने शमावीने पृथ्वीपर जमतो थको, तथा प्राणीउं प्रते समता सहित चित्तवालो थयो थको कोह्लाक नामनां पर्वत प्रते ते आव्यो. त्यां रात्रिने पाठले पहोरे, तेनो पूर्व जवनो वैरी यद्द, द्वेष लावीने तेनी पासे आव्यो; जयंकर दृष्टिवालो, तथा हाथमां गदावालो, लाल मुखवालो, अने भ्रुकुटी जमावतो एवो, ते यद्द क्रोधथी नीचे प्रमाणे वचन तेने कहेवा लाग्यो के, अरे दुष्ट ! कामांध-पणाथी तें मने मारीने मारी छीने पण तें मारी ठे, ते तने याद ठे ? माटे हवे तुं तारा इष्ट देवनुं स्मरण कर ? केमके, मदांध माणस सुखनी इहाथी पापो करे ठे, पण तेनुं वखत आव्ये जयंकर परिणाम निपजे ठे, माटे हवे तुं लडवाने तैयार था ? एवी रीतनां तेनां वचनो सांचलीने राजा मौन रह्यो, त्यारे ते यद्द तेने जपाडीने क्षणवारमां आकाशमां चडी गयो; तथा पर्वतनां मध्य जागमां रहेली गुफामां तेने खेइ जइने, त्यां तेणे तेने क्रोधथी विविध प्रकारना बंधनोथी बांध्यो. त्यां ते पाटुंथी ताडन पामवा, तथा ठपाटोथी पीडावा लाग्यो, ते जाणे पूर्वे करेलां पापोनुं प्रायश्चित्तज संजालतो होय नहीं, तेम लाग्यो. पर्वतनां अग्र जागमां, समुद्रमां, कांटावाला वृक्षमां तथा गुफामां तेने फेंकी फेंकीने, ते यद्द अंतर्ध्यान थयो. ते वखते ते पूर्वनां पुण्यथीज बच्च्यो, नहीतर तेवा मारथी तो त्रण लोक पण फाटी जाय; पठी ते राजा विचारवा लाग्यो के, अहो ! पूर्वनां पापरूपी वृक्षनुं आ तो हजु कुंपलीउं निकट्युं ठे, पण नरक आदिकनी गतिरूप तेनां पुष्यो अने फलो तो हजु हवे थवानां ठे. मदांध एवा अधम माणसो लीलामात्रथी पापोने बांधे ठे, पण पठी रडतां पण तेथी पोतानो आत्मा ढोडावी शकातो नथी. एवी रीते पोते करेलां पापोनो पस्तावो करतो थको, तथा तेनां दय माटे शुभ ध्यानवालो थयो थको तीर्थने उदेशीने ते चालवा लाग्यो. वही ते सर्व प्राणीउंने पोतानी पेटे जोतो थको, द्वेष रहित थइने, पुण्य मेलववा माटे ज्यां त्यां जमवा लाग्यो.

एटलामां तेनी अंबा नामनी शासनदेवी पोतानां वचन प्रमाणे प्रसन्न थइने तेनी पासे आवीने कहेवा लागी के, हे वत्स ! हवे तुं शत्रुंजय पर्वत प्रते जा ? अने त्यां तारां इत्यादिक पापो नाश पामशे;

वह्नी तारा पूर्वजोनी चक्रिथी खुशी यश्ने में तने पहेलां पण शिखामण
 आपी हती, अने आजे पण हुं तने आ तीर्थ वतावुं हुं. वह्नी मुग्ध
 एवो संसारी जीव शा माटे बीजां तीर्थोमां जमे ठे ? एकवार फक्त
 शत्रुंजय पर्वतनुं ते शामाटे स्मरण करतो नथी ? केमके, शत्रुंजय पर्व-
 तने सारी रीते पूजवाथी, अथवा तेनुं स्मरण करवाथी, अथवा तेनी
 स्तुति करवाथी, अथवा तेने जोवाथी पण कर्मनो दय थाय ठे. पापी-
 जने शब्दरूप, धर्मीजने सर्व सुख आपनार, श्वावालाजने श्चित आप-
 नार एवो आ शत्रुंजय गिरि जयवंतो वर्तो ? वह्नी तप दान अने पूजा-
 विना पण शुच जावथी केवल आ शत्रुंजयनो जे स्पर्श, ते मोक्ष सुखने
 देनारो ठे; वह्नी तारुं आ निबिड कर्म नरकादिक गतिने देनारुं ठे, माटे
 ते शत्रुंजय विना बीजा कशाथी पण दय थशे नहीं. वह्नी हे वत्स !
 आटलो वखत तुं महाद्वेषी होवाथी में तारी उपेक्षा करी हती, पण
 हवे तो तुं आ तीर्थाधिराजने योग्य ठे, माटे तने हुं कहुं हुं. जगतने
 पावन करनारी एवी एकवार करेह्नी आ पर्वतनी सेवा पण, लाख ज-
 वमां उपार्जन करेलां पापोने दूर करे ठे. वह्नी शत्रुंजय समान तीर्थ,
 आदिनाथ समान प्रभु, अने जीवरक्षा सरखो धर्म आ त्रणे दुनी-
 आमां नथी. वह्नी मुक्तिरूपी स्त्रीनां विवाह माटे वेदिका सरखो, आ
 अमृत शत्रुंजय पर्वत जयवंतो वर्ते ठे. संसाररूपी समुद्रमां डुबता
 एवा माणसोनां समूहने आश्रय चूत बेट समान, तथा मुक्तिरूपी कां-
 गावालो एवो आ पर्वत शोभे ठे. पापोने जीततो, धर्मने पुष्ट करतो,
 सुखने आपतो, तथा सघला लोकोने पवित्र करतो, एवो आ शाश्वतो
 शत्रुंजय पर्वत जयवंतो वर्ते ठे. वह्नी हे राजा ! तुं पण त्यां समता रूपी
 जलमां स्नान करवाथी पवित्र यश्ने, तथा आत्मरमणतानुं आलंबन ले-
 ष्ने आ तीर्थनां योगथी मोक्ष प्रते जश्श. एवी रीते देवीनां मुखरूपी
 कमलमांथी निकलता मकरंद सरखा शत्रुंजयनां महिमाने सांजलीने,
 ते राजा, जाणे अमृतथीज सींचाएलो होय नहीं, अथवा दूधथीज
 जाणे धोवाएलो होय नहीं, अथवा चांदनीथीज जाणे नाहेलो होय
 नहीं तेम उत्तम निर्मलपणाने पास्यो. पढी ते राजा, जगतनी प-
 ण माता एवी ते अंबा देवीने नमस्कार करीने, शंख सरखा उज्ज्वल

मनवालो थयो थको, तथा उत्तम चारित्रनी श्लेवालो थयो थको शत्रुंजयने उद्देशीने चालवा लाग्यो; ते वखते तेणे शत्रुंजयप्रते पहाँ-चवा सुधि आहारना पञ्चस्काण कर्या; तथा पर्वतनां गुणोथी तेनुं मन पण हराइ गयुं; पठी एवी रीते चालतां थकां सात दिवसे तेणे शत्रुंजय गिरिनुं शिखर दीतुं; ते वखते तेनां दर्शनमां उत्कंठित एवी पोतानी वने आंखोने ते कंडु राजा नीचे प्रमाणे कहेवा लाग्यो के, हे नेत्रो ! त-मारां पुण्यनां समूहथी आ गिरिराजने में प्रत्यक्ष जोयो, माटे तमो तेने सारी रीते जुळ ? एवी रीते अत्यंत हर्षित थयेलो एवो ते कंडु राजा, र-स्तामां कोशक महामुनिने जोशने, तेने नमस्कार करीने तथा तेनां मु-खसामी दृष्टि करीने तेनी पासे बेठो. ते वखते ज्ञानी, अने दयाथी उ-ज्ज्वल एवा ते मुनि पण, ते राजाने वैराग्य युक्त जाणीने आग्रह सहित देशनाथी नीचे प्रमाणे तेनापर अनुग्रह करवा लाग्या के, हे वत्स ! तुं धर्ममां उत्सुक ठे, अने वली शत्रुंजय पर्वत प्रते जाय ठे, माटे तुं हवे चारित्रनुं लक्षण सांजल ?

सर्वज्ञोए कर्मरूपी काष्टने ठेदनारुं, तथा पंचमगतिने देनारुं, एवं पां-च प्रकारनुं चारित्र कहेलुं ठे, तेमां पेहेलुं सामायिक चारित्र, बीजुं ठे-दोपस्थापनीय चारित्र, त्रीजुं सूक्ष्मसंपराय चारित्र, चोथुं परिहारविशु-द्धि नामनुं चारित्र, तथा पांचमुं यथाख्यात नामनुं चारित्र कहेलुं ठे. चारित्रविनां ज्ञान अने दर्शन पांगलानी पेठे वृथा ठे, तथा ते चा-रित्र पण ज्ञान अने दर्शन विना अंधनी पेठे निष्फल ठे. वली जेम सु-वर्णनां कुंभमां अमृतनुं जरवुं, तथा सोनामां सुधंधि आवची, चंद्रने चं-दननो लेप करवो, तथा वींटीमां मणि जडवुं, तथा पर्वने दिवसे महा-दान देवुं, तथा दानमां जेम चाव लाववो, तेम शत्रुंजय पर्वतपर चा-रित्र सहित जे जिननुं ध्यान धरवुं, ते उत्तम फलने देनारुं जाणवुं. एवी रीते मुनिनी वाणीथी बुजेला एवा ते कंडु राजाए ते मुनिनी पासेथी दीक्षा लीधी, तथा द्रव्य अने चावथी परिग्रहनो त्याग करीने, प्रसन्न दृष्टिवालो थयो थको ते तीर्थप्रते पहाँच्यो; तथा त्यां शीखरूपी बखतरवालो, अने व्रतरूपी हथीयारवालो, तथा दयारूपी ढालवा-लो थयो थको पर्वतपर चडीने पापरूपी शत्रुने ते वेगथी हणवा ला-

ग्यो; वली त्यां आदीश्वर प्रचुनी प्रतिमाने जोशने तृती नहि पामतो थको, रोमांच सहित ते पोतानां चक्षुने निमेष रहित करवा लग्यो. ते आ मुनि शिखरनां अग्र चागपर रहीने दुष्कर तप तपे ठे, तथा हमणाज ते घाती कर्मनो क्षय करीने केवल ज्ञान पामशे. हे देवो ! हुं माहावि-
देह क्षेत्रमां गयो हतो, त्यांथी आ सघलो व्रतांत में श्री मंदिरखामीनां मुखथी सांचळ्यो ठे, माटे महापापी माणस पण श्रीशत्रुंजयनी सेवाथी आ कंडु राजानी पेठे शुद्ध धर्मने जजनारो थाय ठे.

हवे ते वखते बीजा देवताळ पण कांतिथी आकाशने दीपावता थका त्यां जिनेश्वरोने नमस्कार करवा माटे आठ्या. वली त्यां सघला इंद्रोए, दुष्कर्मोने नाश करनारी, तथा झूतादिकनां दोषने दूर करनारी एवी रा-
यणने प्रदक्षिणा देशने, श्री वीरप्रचुने नमस्कार कर्यो. वली तेठए त्यां नाना प्रकारनी लब्धिवाला, अष्टांग योगमां निपुण, प्रज्ञावनाना उदय-
वाला, ध्यानमां मग्न आत्मावाला, मौनधारी, धर्मनुं माहात्म्य कहेनारा, जपमां तत्पर, जपमालानां मणकाळ फेरववामां तत्पर, मांहोमांहें ध-
र्मकथा करनारा, कायोत्सर्ग करनारा, पद्मासन वारीने बेठेला, अनु-
कंपा वाला, हाथ जोडीने बेठेला, आदीश्वर प्रचुनां मुखरूपी कमलने जोवामां तत्पर, सूर्य सन्मुख राखेल ठे दृष्टि जेठए एवा, हाथमां पुस्तक-
वाला, तप तपता, तीर्थसेवा करता, सघला सिद्धांतनां तत्वनी विद्यामां निपुण, श्रेत वस्त्रने धारण करनारा, परिषहोने सहन करनारा, अंतरंग शत्रुने जीतवामां शूरा, प्राणींउपर उपकार करनारा, चौद उपकरणोनुं पडिलेहण करता, मूर्तिवंत जाणे शांतरसोज होय नहीं एवा, तथा देह-
धारी जाणे धर्मोज होय नहीं एवा, वीर जगवाननी आसपास रहेला केटलाक मुनिठने पण वांचा.

हवे अर्ही मांहोमांहें स्पर्धा करता थका देवो उत्तम रत्नोथी नीचे प्र-
माणे समवसरणनी रचना करवा लाग्या. त्यां वायुकुमारो सुगंधि वायु वींजवा लाग्या; तथा मेघकुमारो अत्यंत सुगंधि जलनी वृष्टि करवा लाग्या. ते वखते पाणीथी सींचायेली शत्रुंजय पर्वत उपरनी चूमि, मं-
गलरूप फलने उत्पन्न करनारा पुण्यरूपी वृक्षने जगाडवामाटेज जाणे तैयार करेली होय नहीं, तेम शोचवा लागी; वली त्यां देवोये एक

योजनसुधि घुटणपुर, नीचे रहेलां डींटीआंवाली पुष्पनी श्रेणि पाथरी; वली त्यां व्यंतरोये रत्नो साथे बांधीने पचरंगी पुष्पोने विखेर्यां. एवी रीते त्यां पृथ्वीपर विखरायेलां विचित्र पुष्पो, जाणे प्रभुनी पासे कामदेवे पो-
तानां हाथीथारो ठोड्यां होय नहीं, तेम शोचवा लाग्यां. वली त्यां व्यं-
तरेंद्रोये चारे दिशांजनां लाल तोरणो बनाव्यां; के जेथी सूर्यथी जेम,
तेम दिशांजनां मुखो रंगयुक्त शोचवा लाग्यां. वली त्यां भुवनपतिनां इं-
द्रोये बहारनां जागमां रूपानो गढ बनाव्यो, ते जाणे मूर्तिमान एवो प्र-
भुनां शुभ्र ध्याननो जंडारज होय नहीं, तेम शोचवा लाग्यो; वली एक
योजन सुधि पृथ्वीपर व्यापीने रहेलो, चंद्र सरखी कांतिवालो तथा ब-
त्रीस अंगुल सहित तैत्रीश धनुषनां प्रमाणवालो उंचाश्मां पांचसें धनु-
षनां मानवालो, कुंडल सरखा आकारवालो, तथा सोनानां कोंगरांथी शो-
चतो एवो ते गढ पृथ्वीपर शोचतो हतो. ते गढनी अंतरमां पंदरशो ध-
नुष्य जेटली झूमि ठोडीने, ज्योतिष देवतांजये उत्तम सोनानो गढ बना-
व्यो. उपर कहेला रूपानां गढ सरखाज उंचा अने विस्तारवाला एवा आ
गढ उपरे मनोहर रत्नमय कोंगरां शोचतां हतां. ते गढनी वच्चे वैमानि-
क देवोये विचित्र प्रकारनां रत्नोवालो, उपर जेवडोज रत्नो गढ बनाव्यो.
ते गढपर विविध प्रकारनां दिव्य प्रभाववालां रत्नोनां कोंगरांजनी श्रेणि
अत्यंत शोचवा लागी. वली त्यां रहेली रंगबेरंगी पताकांज, जगतमां ब्र-
मणथी संतापने प्राप्त थयेला एवा प्राणीजनां पसीनाने जाणे दूर करवा
माटेज होय नहीं, तेम फकरवा लागी. वली ते पर सोनानी घुघरीजनां अ-
वाजथी वाचाल करेल ठे दिशांजनां मुख जेणे, एवो रत्नमय महाध्वज शो-
चतो हतो. वली त्यां दरेक गढोमां, उत्तम बारणांवाला चार दरवाजांज
अत्यंत कांतिवाला रत्नोथी शोचता हता; ते जाणे चारे दिशांजनी लक्ष्मीने
प्रवेश करवा माटेज होय नहीं, तेम लागता हता. वली ज्यां इंद्रनीलम-
णीनां (पानानां) बनावेलां तोरणो, युवान एवा गढोनी जाणे डाढीमु-
गोज उगेली होय नहीं, तेम देवोने ब्रम उपजावता हता. वली त्यां द-
रेक बारणापासे, स्फुरायमान थता एवा जे धूपधाणां, तेमांथी निकलता
घुंवाडायें करीने व्याप्त करेल ठे दिशांजनां मुखो जेणे, एवा ते महान् ग-
ढो, जाणे अंधकारने नसाडताज होय नहीं, तेम शोचता हता. वली

त्यां देवोये दरेक द्वारप्रते सोनेरी कमलोथी शणगारेखी, तथा उत्तम पाणीथी जरेखी, एवी वावो, अरिहंत प्रचुने नमनाराठने स्नान करवामाटे बनावी. वखी त्यां देवोये पेहेला अने ठेव्हा गढनी वखे, प्रचुने विश्रांति आपनारो, “ देवहंद ” ईशानसन्मुख बनाव्यो. वखी ते रत्ननां गढनी अंदर मध्य जागे देवोये मणीनी पीठीकावाळुं सत्तावीश धनुष उंचुं चैत्यवृद्ध बनाव्युं. तेनी नीचे उत्तम पादपीठमां जडेला मणित्थी सूर्यनां विंबनी पेठे सोनानुं सिंहासन शोचतुं हतुं. वखी जक्तिथी दीपता एवा देवोये ते सिंहासन पर, त्रण जगतनां प्रचुपणाने जणावनारां त्रण ठत्रो धारण कर्यां. वखी त्यां एक हजार जोजन उंचो तथा मोहमां चडवाने निसरणी सरखो सोनानो धर्मध्वज शोचतो हतो. वखी त्यां दरेक गढनां दरेक द्वारप्रते तुंबरुं प्रमुख, उत्तम शृंगारवाला पोळीआठ शोचता हता. एवी रीते लक्ष्मीनां स्थानक सरखा समवसरणने करीने, बाकीनुं सघळुं कार्य व्यंतरोदोये संपूर्ण कर्युं. पठी देवोये मुकेलां सुवर्णनां कमलोप्रते स्थापेल ठे चरण कमल जेणे एवा, तथा नवतत्वोनां स्वामी, अने नवनिधाननां देनारा, तथा याचकोयें करीने वाक्योथी स्तुति कराता, मनथी चिंतवन कराता, कानथी श्रवण कराता, अने क्रोडो आंखोथी जोवाता, तथा जगतनां जीवित सरखा तथा धर्मांठनां सर्वस्व सरखा, एवा श्रीवीरप्रचु पूर्वद्वारथी समवसरणमां दाखल थया. वखी धर्मेनां चक्रवर्ती एवा ते प्रचुनी अगाडी, सोनेरी कमलपर रहेळुं, तथा पापरूपी अंधकारनो नाश करवामां सूर्यनां मंडलसरखुं एवुं धर्मचक्र रहेतुं हवुं. वखी प्रचुनी प्रदक्षिणाने पामीने चैत्यवृद्ध पण द्वाण वारमां जाणे अहंकारने पाम्युं होय नहीं तेम नवपद्वव अने पुढपोवाळुं थयुं. पठी धर्मचक्री तथा तत्वने जाणनारां एवा ते प्रचु “ तीर्थायनमः ” एवी रीतनो उंचेथी उच्चार करीते पूर्व दिशासन्मुख सिंहानपर बेठा. वखी ते वखते व्यंतरोये वीजी दिशांठमां पण प्रचुनां रूपो कर्यां; अने तेठ पण प्रचुनां मुखसरखांज शोचवा लाग्यां; आ सघळो महिमा प्रचुनो जाणवो. पठी त्यां पूर्वतरफनां द्वारथी साधुठ आंव्या, तथा रत्ननां गढमां रहेला प्रचुने प्रदक्षिणा देइने, तथा नमस्कार करीने, अने जक्तिथी तेनी स्तुति करीने, अमिखुणामां प्रचुनी सन्मुख वेठां; तथा पठी त्यां वैमानिक देवांगनाठ आ-

वी, अने तेजनी पठाडी साधवीड बेठी. वली त्यां अनुक्रमे चवनपति, ज्यातिषी, अने व्यंतरनी स्त्रीड दक्षिण द्वारेथी आवीने तथा प्रचुने नमीने नैऋत्य खुणामां बेठी. वली त्यां ज्योतिषी, चवनपति, अने व्यंतर देवता-ड, पश्चिम द्वारेथी प्रवेश करीने, तथा प्रचुने नमीने, वायव्य खुणामां बेठा. वली त्यां वैमानिक देवो, पुरुषो, तथा स्त्रीड उत्तर द्वारेथी आवीने, तथा प्रचुने नमीने इशान दिशामां बेठा. हवे बीजा गढमां हरिण, सिंह, पाडा विगेरे, प्रचुना दर्शननां माहात्म्यथी मत्सरनो त्याग करीने बेठा. तथा ठेव्हा गढमां देव, असुर अने मनुष्योनां सघलां वाहनो रद्यां, केम के, एवी री-तनो जिनमतनो अनुक्रम ठे; वली त्यां बीजा सिद्ध, गंधर्व, किन्नर वि-गेरे पण यथायोग्य स्थानके, प्रचुनां वचनरूपी अमृतने पीवाने उद्यमवंत थया थका बेठा. वली ते एक योजन प्रमाणवाला समवसरणमां पण क्रो-डो गमे मनुष्य, चवनपति, देव विगेरे माया, ते सघलो प्रभाव प्रचुनो जाणवो. हवे त्यां सिंहासनपर बेठेला, तथा त्रण ठत्रोथी शोचता. चा-मरोथी बीजाता, अने सर्व अतिशयोथी शोचता, सौम्य, कांतिनां समू-हथी त्रणे जगतने व्याप्त करता, केवलज्ञानथी लोकोने जोनारा, त्रण लोकनां ऐश्वर्यथी सुंदर, सघला प्राणीडनुं हित करनारा, तथा दीव्य प्रभावथी कीर्तिवंत थयेला एवा ते प्रचुने जोशने सघला देवो अवच नी-य हर्षने पाम्या. वली ते वखते केटलाको मस्तक धुणाववा लाग्या, के-टलाको प्रचुनां बुंढणां उतारवा लाग्या, तथा केटलाको प्रचुनी स्तुति करवा लाग्या. एटलामां सुराष्टदेशनां राजानो पुत्र, यादवकुलवालो, रिपुमह नामे जीर्णदुर्गनो (जुनागढनो) स्वामी त्यां आव्यो. ते वखते हर्षनां अश्रुथी चरेली ठे, आंखो जेनी, तथा रोमांचरूपी कुंचुकने धारण करनारो, अने स्फुरायमान थयेल ठे, चक्ति जेनी एवो सौधमेंद्र नीचेप्र-माणे प्रचुनी स्तुति करवा लाग्यो. हे सामान्य केवलीडनां स्वामी, तथा ज-गतनां प्रचु, त्रण जगतमां तिलक समान, तथा संसारथी तारनारा तमो जयवंता वतो? वली हे देवाधिदेव, पूजनीक, करुणानां समुद्र, शरणे आवे-ला संसारीनुं रक्षण करनार, तथा करुणानी खाण समान तमो जयवंता वतो? वली हे जंगम कल्पवृक्ष सरखा, अरिहंत, परमेश्वर, परमेष्टी, मृ-त्युरहित, प्रकट, तथा निरंजन एवा तमो जयवंता वतो? वली हे सिद्ध,

स्वयंबुद्ध, तत्वोनां समुद्र सरखा, सर्व सुखोना घर सरखा; तथा महेश्वर
 एवा तमो जयवंता वतो.? वली हे प्रभु ! तमो अनादि, अनंत, अव्यक्त,
 तथा स्वरूपने धारण करनारा ठो, अने सुर, असुर तथा राजां तमोने-
 ज नमस्कार करे ठे. वली हे जगतनां स्वामी ! आपनाथीज हुं आ ज-
 गतने धन्य मानुं हुं, तथा अन्य पाखंडिजनां तर्क अने क्रुयुक्तिज्ठी क्षोत्र
 नहीं पामता एवा तमो प्रते नमस्कार थां ? वली हे प्रभु ! तमारा पासे-
 श्री हुं मोक्ष सुखनी इहा राखुं हुं, अने तमारा अतुल्य महिमाने देवो
 पण जाणी शकता नथी. वली हे देव ! तथा सर्व तत्वोनां जाणनार ! उ-
 त्कृष्ट ज्ञान आपमां रहेलुं ठे, केम के, मोक्ष हमेशां आपने आधिने ठे,
 एम ज्ञानीं कहे ठे. वली हे ईश्वर ! तमोये जगतनो उद्धार करवा माटे
 मनुष्यनुं रूप धारण करेलुं ठे, नहींतर आ जगत अजगतज कहेवात.
 वली सर्व देवोने विषे देवपणुं पण तमारा अंशथीज प्राप्त थयेलुं ठे, के-
 मके अन्यदर्शनीं पण वीतरागपणानेज मुक्ति कहे ठे. वली हे जगत-
 नां पूज्य, निश्चयें करीने तमोज परमेश्वर ठे, केमके, रागद्वेषें करीने स-
 हितने तत्वथी परमेश्वरपणुं घटी शकतुं नथी. वली जाग्यहीन माणसो
 अन्य देवनी पेटे आपने जोइ शकता नथी, केमके, बीजां रत्नोनी पेटे
 चिंतामणी रत्न कंइ सुखज होतुं नथी. वली हे प्रभु ! तमारेविषे प्रचाव-
 नी रिद्धि जेवी ठे, तेवी अन्य देवोमां नथी, केमके तारांमां सूर्यनी प्र-
 चा क्यांथी होय ? वली हे प्रभु ! ज्यां तमो विहार करो ठो, त्यां सो जो-
 जनसुधि कंइ पण उपद्रव थतो नथी, अहो ! मोटांनो प्रचाव पण मो-
 टोज होय ठे ! ! वली हे जगवन्, ज्योतिरूप एवा तमोज योगींने ध्या-
 न धरवा लायक ठो, वली आठ कर्मोना नाश करवामाटे आपे अष्टांग-
 योग करेलो ठे. वली स्वामीनां पण स्वामी, गुरुनां पण गुरु, अने देवोनां
 पण देव, एवा तमो प्रते नमस्कार थां ? वली जलमां, अग्निमां, वनमां,
 शत्रुनां संकटमां, तथा सिंह, सर्प अने रोग आदिकनी विपदामां तमो-
 ज मारा शरणभूत ठे; एवी रीते सुधमैंद्र, प्रभुनी स्तुति करीने, चक्तिपू-
 र्वक, वपैयो जेम पाणीने, तेम प्रभुनां वचननुं पान करवाने बेठो. पढी
 त्रणे जगतनां स्वामी एवा, ते प्रभु, जगतनां हर्षमाटे सर्व चाषामां समान
 अर्थवाली, सर्व प्राणींनुं हित करनारी, सर्व अतिशयोथी संपूर्ण, सर्व

प्रकारे शौचनिक, तात्विक अर्थधी मनोहर, शांत, तथा एक योजनसुधि संजलाय तेवी वाणी बोलवा लाग्या. जेम कस्तुरी पोतानां सुगंधपणाधी अमूह्यपणाने पामी ठे, तेम आ शरीर पण धर्मधी उत्तमपणाने पामे. वली आ शरीरनी अंदर मलीन एवी सात धातुं रहेली ठे, तेम ते ब-हारधी पण अशुचि ठे, माटे ते सर्वथा प्रकारे निरर्थकज ठे. एवुं जाणी-ने पण मूढ एवो प्राणी कर्मने वश थइ, अहंकारयुक्त थयो थको पोताने अजरामर मानीने इष्टा प्रमाणे संचरे ठे. वली आ कायाने आ संसारमां नाना प्रकारनां शस्त्रोधी, अग्निधी, स्थावर अने जंगम फेरधी, शत्रुंठी, तीव्र रोगोधी, अकाल मृत्युधी, टाढ तडकाधी, घडपणधी, इष्टनां वियो-गोधी, इत्यादि महादोषोधी, अत्यंत क्लेश थाय ठे; माटे एवी रीत-नां आ असार देहने पामीने हे लोको! तमो जगतमां सारजूत, तथा पूजनिक एवा धर्मने करो? वली काचनां समूहोधी ज्यारे चिंतामणी रत्न मळे, तथा रजधी सुवर्ण मळे, पाणीनां बिंदुधी अमृतसमुद्र मळे, तथा घर मात्रधी ज्यारे राज्य मळे, ल्यारे तेवुं कार्य तत्वने विचा-रनार कयो माणस न करे? वली धर्मविना, माता, पिता, जाइ, मित्र त-था राजा पण प्राणीनुं आ संसारजालधी रक्षण करी शकता नथी, माटे ते धर्मनेज सेववो. वली ते धर्मप्रवृत्ति, काल आदिक उपायोधी, उचित आचारधी, ज्ञानगर्जित क्रियाधी, तथा मनुष्यजन्मधी बुद्धिवानो प्रते प्रशंसनीक थाय ठे. वली धर्मज प्रगट रीते तीर्थकरनी पदवीने योग्य ठे, केमके तेनी अनुज्ञा प्रमाणे चालनारा लोको त्रिभुननां पण स्वामी थाय ठे. वली राजा आदिकनी सेवाधी शामाटे आत्माने दुःखी करवो जाइ-यें? केमके जे धर्म तेठं प्रते पण राजापणुं दीधुं, ते धर्मनोज आश्र-य करो? वली हे जव्य लोको ! तमो विचारो के, धर्मविनां कोइ पण जगोयें कंइ पण मली शकतुं नथी, केमके, आ दुनिआमां केटलाको दुःखी अने केटलाको सुखी देखाय ठे. वली हे जव्य लोको ! रागादि-कोने कोइ वखते पण वश थवुं नहीं, केम के, तेठं जरा सुख आपीने पाठा नरकादिकमां फेंकी दे ठे. वली तमो विचारो के, विषयो सरखा आ-त्मानुं अहित करनारा बीजा कोइ पदार्थो नथी, केमके, तेठं संसारी जीवोने पापकार्योमां प्रवर्तावीने ज्ञानादिकनो नाश करे ठे. ज्यांसुधि अ-

त्यंत तेजस्वी धर्मरूपी सूर्य प्रकाशतो नथी, त्यांसुधि ते विषयो अंध-
कारनी पेठे अटकाव रहित सर्व जगोथे फेलाय ठे. वली प्रमादरूप पा-
पोथी अंध थयेल ठे जावनेत्रो जेठनां, एवा कुमार्गीठ, दुःखनां समूहरू-
पी जंगली प्राणींथी व्याकुल एवा नरकरूपी वनमां पडे ठे; स्वरूपमा-
त्रथी जाणता एवा संसारी जीवो प्रत्यक्ष इष्टनां लोभे करीने उज्ज्वल
धर्मनां महिमाने जाणता नथी; वली दिवस, रात्रि, सुख, दुःख, जा-
गरण, तथा निद्रादिकनां दृष्टांतथी पुण्य पापनुं फल प्रत्यक्ष जणाय ठे.
वली छुद्र एवा राक्षस, सिंह, सर्प आदिको पण जे उपद्रव नथी करता,
ते सघळुं स्पष्ट रीते धर्मनुं माहात्म्य जाणवुं. वली धर्मनो द्वेष करनार,
तथा महाबलवंत एवो प्रमाद सर्वथा तजवो, केम के, जो धर्मनो नाश
थाय, तो शरीरमां व्याधि, बंध आदिकनी आपदाळ लागु पडे ठे. माटे
एवी रीते चित्तथी पुण्यपापनुं प्रगट फल जाणीने, जेथी कळ्याणनी सि-
द्धि थाय ठे, ते धर्मने जजवो. एवी रीते धर्मरूपी अमृतने जरनारा
प्रचुनां वचनने अत्यंत पीने, लोको अखंड आनंद पाम्या. वली ते वख-
ते सजानां लोको जाणे, अमृतथी तृप्त थया होय नहीं, तथा चांदनीथी
जाणे धोवाया होय नहीं, तथा जाणे निधाननी लब्धिने प्राप्त थया होय
नहीं, तेवा थया. वली केटलाकोथे तो त्यां संयम लीधुं, तथा केटलाको
सम्यक्त्व पाम्या, तथा केटलाको त्यां हर्षथी जडकजावने पाम्या. वली
त्यां शत्रुंजय प्रते प्रचुने आवेला जाणीने सौधमेंद्र अत्यंत हर्ष पूर्वक पु-
ण्य कार्यामां जक्तिवंत थयो. वली त्यां त्रणे जगतनां माणसोथी पूजा-
येली आदीश्वर प्रचुनी प्रतिमाने, तथा दूधने जरती रायणने, अने
तेनी नीचे रद्दलां प्रचुनां पगलाने, तथा नदी, तलाव, कुंड, शिखरो,
वृद्धो, वनो, अने नगरने जोशने, तथा प्रचुनां चरणने नमीने,
हर्षित थयेलो सुधमेंद्र, मस्तकपर हाथ जोडीने, रोमांचित थयो
थको, अमृत सरखी, तथा पर्षदाने हर्ष उपजावनारी, तथा उत्तम गुणो-
थी गर्जित थयेली वाणीयें करीने, जगतनां स्वामी एवा प्रचुने क-
हेवा लाग्यो के, हे जगतनां आधारभूत एवा जगवन्, तमोज आ जग-
तमां तीर्थरूप ठो, अने आपनाथी अधिष्ठित थयेलो आ शत्रुंजय पर्वत
विशेषें करीने पवित्र थयेलो ठे. वली हे प्रचु! आ तीर्थमां शुं तप तपा-

य. ? शुं व्रत ? शुं जप ? तथा अहीं कइ सिद्धिं ठे ? वली शुं फल मले ?
 अहीं शुं ध्यान धरवुं ? अहीं शुं शुच कार्य करवुं ? तथा आ पर्वत क्यारे
 अने शामाटे थयो. ? तथा तेनी केटली स्थिति ठे ? तथा आ नवीन प्रा-
 साद कोणे कराव्यो ? तथा आ चांदनी सरखी मनोहर प्रतिमा कोणे
 करावी ? तथा प्रभुनी पासे तलवारने धारण करीने द्वारमां आ बन्ने दे-
 वो कोण उजा ठे ? तथा डावी अने जमणी बाजुये कोणनी मूर्ति ठे ?
 अने बीजा देवो पण कोण ठे ? तेम आ रायणनुं वृद्ध शुं ठे ? तथा तेनी
 नीचे कोना पगलां ठे ? तथा ए मयूरप्रतिमा कोनी ठे ? अने अहीं आ
 यद्द कोण उजो ठे ? वली अहीं कइ देवी क्रीडा करे ठे ? अने अहीं
 आ मुनिं कोण रहेला ठे ? अने आ मोटी नदीं कइ ठे ? तेम आ उ-
 त्तम फलोवाला वृद्धो कोण ठे ? तथा कया मुनिनुं आ तलाव ठे ? तथा
 हे जगतनां प्रभु ! आ कुंडो कया ठे ? तथा रसकुंपिका अने रत्ननी खाण
 शुं प्रजाववाली ठे ? तथा कइ कइ गुफां ठे ? हे स्वामी ! लेपथी बनावे-
 ला स्त्री सहित आ पांच माणसो कोण ठे ? तथा त्रणे जगतनुं उल्लंघन
 करे एवा ऋष्य प्रभुनां गुणोने अहीं आ कोण गाय ठे ? तथा दक्षिण
 दिशामां आ कयो पर्वत ठे ? अने तेनो शुं प्रजाव ठे ? वली अहीं शि-
 खरो कया कया ठे ? तथा चारे दिशां कयां कयां नगरो ठे ? तथा
 अहीं समुद्र केम आवेलो ठे ? अने अहीं कोण उत्तम पुरुषो थया ठे ?
 वली अहीं केटला वखतसुधि प्राणीं सिद्धि पामशे, तथा आ पर्वत केट-
 ला प्रमाणवालो ठे ? तेम हे प्रभु ! अहीं सम्यग्दृष्टिनां केटला उद्धारो
 थशे ? इत्यादि सधुं व्रतांत, हे प्रभु आपे कृपा करीने कहेवुं, केमके,
 जगत्पूज्यो आश्रित प्राणीं प्रते पोतानी मेलेज उपकार करनारा होय ठे.
 एवी रीतनी सुधमैँडनां मुखरूपी कमलमांथी निकलेली वाणी सांज-
 लीने, तीर्थनां प्रजावनी वृद्धि माटे, तथा जव्य जीवोने बोध थवा माटे,
 अने सांजलनारां पापोनो नाश थवा माटे जगवान श्री वीरप्रभु गं-
 जीर वाणीथी, नही अति संक्षिप्त तेम नही अति विस्तारवाळुं एवुं श्री
 शत्रुंजय तीर्थनुं माहात्म्य कहेवा लाग्या के, हे सौधमैँड ! सर्व तीर्थोमां
 राजा समान एवा आ शत्रुंजय पर्वतनी कथा कहेनार अने सांजलनार
 बन्नेने पुण्य अर्थे थाय ठे, माटे ते तुं प्रगट रीते सांजल ?

एक लाख योजननां विस्तारवालो, तथा पूर्णिमानां चंद्र सरखी आ-
 कृतिवालो, अने लक्ष्मीथी निरूपम जंबूद्वीप नामे द्वीप ठे. जे जं-
 बूद्वीपमां, मारी शाखापर जिननां मंदिरो ठे, एवी रीतनां हर्षथीज हो-
 य नहीं जेम, तेम जंबूद्वीपनां पल्लवोनो समूह हमेशां नाच्या करे ठे. ते
 जंबूद्वीपमां ऋत, हैमवंत, हरिवर्ष, महाविदेह, रस्यक, तथा औरण्यवंत
 एम ठे क्षेत्रो ठे; तथा तेठमां अनुक्रमे हिमवान्, महाहिमवान्, निषध,
 नीलवंत, रूप्य, तथा शिखरी नामनां ठे पर्वतो पूर्वथी पश्चिम समुद्र सु-
 धि लंबाएला ठे, तथा तेठे जिनमंदिरथी शोची रह्यां ठे. महाविदेह क्षे-
 त्रनां मध्य जागमां, लाख शिखरोथी शोचतो, अने पृथ्वीनां मध्य जा-
 गमां रहेलो, सुवर्णनो मेरु पर्वत ठे; ते पर्वत लाख योजन उंचो, वननी
 श्रेणिंथी शोचतो, तथा शाश्वता जिनमंदिरोनां शिखरपर रहेलां च-
 लकतां रत्नोनां किरणोथी देदीप्पमान लागे ठे. हवे ऋत क्षेत्रने अमो
 पुण्यथी ऋतेलुं मानीयें ठीयें, केम के ते क्षेत्रनां माणसो दुःखमकालमां
 पण पुण्यशालीं होय ठे. ते ऋत क्षेत्रमां नाश थएल ठे दुर्नीति तथा
 उपद्रव जेमांथी, अने प्रीति युक्त ठे माणसो ज्यां अने सघला देशोमां
 मुख्य, एवो आ सुराष्ट्र देश कहेवाय ठे. आ देशमां अल्प पाणीथी पण
 धान्य पाके ठे, तथा थोडां पुण्यथी पण उत्तम फल मले ठे. अने खल्प
 उपायथी पण कषायोनो नाश थाय ठे. वली आ देशनां पाणी निर्दोष
 ठे, तथा पर्वतो पण पवित्र ठे, अने अर्हीनी पृथ्वी पण हमेशां रसाल
 अने सर्व धातुमय तथा उत्तम ठे. वली अर्ही पगले पगले सर्व पापोने
 हरनारां तीर्थो ठे, तथा पवित्र पाणीनां समूहवाली नदीं ठे, अने उ-
 त्तम प्रजाववाला हृदो ठे; वली अर्ही चारे कोरे विकस्वर पामेला सुगं-
 धि कमलोवालां तलावो ठे, तथा टाढा अने उना पाणीथी शोचता कुं-
 डो ठे. वली अर्ही पगले पगले निधानो ठे, तथा पर्वते पर्वते रसकुंपी-
 कांठ, महा प्रजाववाली औषधीं, तथा हमेशां फलतां वृद्धो ठे. वली
 अर्ही पूर्वे जाणे वावेकुंज होय नहीं तेम पोतानी मेलेज घणुं धान्य नी-
 पजे ठे, तथा ज्यांनी पवित्र माटी तीर्थस्नाननां फलने देनारी ठे. वली
 अर्ही श्री ऋष्य प्रभुनी पूजा माटे हीरा, पुखराज, सूर्यकांत मणि, मो-
 ती, तथा पानां आदिकनां समूहो पोतानी मेलेज उत्तम थाय ठे. वली

अहीं स्फुरायमान एवां रत्नोयें करीने, आ देशनां गुणोनेज जाणे प्रगट करतो होय नहीं, तथा प्रचुनी जक्तिमां तत्पर थडने मोजारूपी हाथो-थी नाचतो तथा गर्जना करतो होय नहीं जेम, तेम समुद्र शोभे ठे. आ तीर्थनी रक्षामाटे मने अहीं सगर चक्रवर्ती लावेलो ठे, एवा हर्षथी जाणे फीणनां समूहनां मिशथी हसतो होय नहीं, तेम ते समुद्र शोभे ठे. वली अहीं देवोथी पूजायेला चोवीस तीर्थकरो, चक्रवर्तिळ, वासुदेवो, तथा बलदेव प्रमुखोये पण विहार कर्यो ठे. वली अहीं अनंत मुनिळ सिद्ध थया ठे, तथा घणा सिद्ध थरो, तथा अहीं घणा धर्मधुरंधुर संघपतिळ थयेला ठे. वली अहीं जरासिंधादिकने मारीने कृष्णादिके जयमेलव्यो ठे, तथा बीजा पण नीतिनिपुणो अहीं घणा राजाळ थयेला ठे; वली अहीं केटलाक राजाळ प्रजानां प्रतिपालनथी तथा शत्रुनो नाशकरवाथी कीर्तिवाला, त्यागी, धर्मकार्यनां आधारभूत तथा सर्व जगोये समदृष्टिवाला थयेला ठे- वली अहीं हमेशां सरल स्वभावी, प्रसन्न मुखवाला, विवेकी, संतोषी, हमेशां आनंदी, तथा निंदा अने मात्सर्य विनानां, पोतानीज स्त्रीळमां संतोषी, परस्त्रीळथी विरक्त, सत्य बोलनारा, पुण्यशाली, परद्रोहनी बुद्धिविनानां, कदाग्रह अने वैरविनानां, कपट अने लोचविनानां, उदार, निर्दोष आचारवाला, तथा सुखी लोको वसे ठे. वली ब्रह्मचर्य गुणें करीने मनोहर, पतिनी सेवामां तत्पर, हसमुखी, रूपाली, परिवारनुं हित करनारी, मातपितानी जक्ति करनारी, जर्तार प्रते प्रीतिवाली, सर्व लोकने वल्लज, नाग्यथी चासुर, बहु पुत्रोथी शोचती, लज्जायुक्त, कमल सरखां नेत्रोवाली, कौतुकवाली, खडप क्रोधवाली, उत्तम पेहेरवेषवाली, सरल बुद्धिवाली, मीष्ट वचनोवाली, गंभीर, अने गुणो ठे प्रिय जेठने एवी स्त्रीळ अहीं वसे ठे. वली अहीं पुत्रो मातपिता प्रते जक्तिवाला, हमेशां मातपितानी आज्ञा पालनारा, कलाळमां कुशल, शांत अने सुशीलो ठे. वली अहीं चाकरो शेठप्रते उत्तम जक्तिवाला, कार्य वखते याचना नहिं करनारा, शूरा, खडपमां पण संतोषी, स्नेही, जलुं करनारा शेठनां अजिप्रायने जाणनारा, सजाने योग्य, उत्तम वचनवाला, अत्यंत प्रीतिवाला, शेठनां वैरी प्रते वैरवाला, तथा शेठनां मीत्र प्रते मित्रा-श्वाला ठे. वली अहीं क्षत्रिळ आस्तिकपणामां तथा उचितपणामां चतु-

र, ह्यमा अने डाहापण्णी मनोहर, ठये दर्शनप्रते समदृष्टिवाला अने पराक्रमी ठे. वली अहीं पुष्ट, तथा बहु दूधवाली गायो ठे, तथा जंसो पण महा बलवान, शींगडांवाली, बंधनविनानी, तथा कोइ चोरी के हरी न शके एवी ठे. वली अहीं धोडाळ उंचा, तथा चपल गतिवाला ठे, बलदो खांधोयें करीने मनोहर ठे, तथा संग्रामरूपी समुद्रमां वेट सरखा हाथीळ पण अहीं शोत्रे ठे. वली अहीं बीजा तिर्यंचो पण महाबलवान् थया थका परजातिनो मत्सर करनारा नथी, तेम तेळ जयथी उद्विग्न थयेलां नथी. वली अहींना नगरो मोटा अने उंचा किल्लाळथी शोजितां थएलां ठे, अने त्यां अरिहंत जगवाननां चैत्योपर रहेली धजाळ तो आकाशने स्पर्श करे ठे. वली अहींनां लोको जैन साधुनां मुखरूपी कमलमांथी निकलेला सिद्धांतनां सारथी पाप रहित, पवित्र तथा लक्ष्मीवंत ठे. वली अहीं मनोहर तथा सघली वस्तुळथी जरपुर, मेहेलो ठे, तथा लाज मेलवता एवा त्यां वेपारीळ पण ठे. ते सुराष्ट्र देशने मुकुट समान, तथा स्मरण करवाथीज पापोनो नाश करनारो, आ शत्रुंजय पर्वत ठे. आनुं माहात्म्य केवलज्ञानथी जणाय, पण कही शकाय नहीं, तो पण हे देवेंद्र! तारा पुढवाथी हुं ते तने कहुं बुं. वली ते माहात्म्य जाणीने, अने शक्ति ठतां पण, जो मौन करवामां आवे, तो मुंगानां रसनां स्वादसरखुं थाय. वली त्रणे लोकनां ऐश्वर्यनां घर सरखा एवा आ तीर्थनां नाममात्रथी पण जेम पार्श्वनाथनां नामथी सर्पनुं जेर जाय, तेम पापोनो नाश थाय. शत्रुंजय, पुंडरिक सिद्धक्षेत्र, महाचल, सुरशैल, विमलाद्रि, पुण्यराशि, श्रीयः पद, पर्वतेंद्र, सुजद्र, दृढशक्ति, अकर्म, मुक्तिगेह, महातीर्थ, शाश्वत, सर्वकामद, पुष्पदंत, महापद्म, पृथ्वीपीठ, प्रभुपद, पातालमूल, कैलास, क्षितिमंडलमंडन, इत्यादि आ पर्वतनां एकसोने आठ नामो ठे, ते सुधर्मास्वामीये बनावेला सपादलक्ष माहात्म्यथी जाणी लेवां. एवी रीतनां आ महातीर्थनां नामो, जे माणस प्रजातमां जणे ठे, अथवा सांजले ठे, तेने संपदाळ मले ठे, अने तेनी आपदाळ नाश पामे ठे. वली आ शत्रुंजय पर्वत सघला तीर्थोमां उत्तम तीर्थ, सघला पर्वतोमां उत्तम पर्वत, तथा सघलां क्षेत्रोमां उत्तम क्षेत्र ठे. युगनी आदिमां मोक्षने देनारुं आ पेहेलुं तीर्थ ठे, अने बीजां तीर्थो तो तेनी पढी-

नां ठे. वली हे इंद्र ! आ त्रणे लोकमां जेटलां पवित्र तीर्थो ठे, ते सघलां आ शत्रुंजय तीर्थनां दर्शनथी आवी जाय ठे- वली पंदर कर्मचूमीजमां नाना प्रकारनां तीर्थो ठे, पण शत्रुंजय समान बीजुं कोइ पण तीर्थ पापोने हरनारुं नथी. बीजां कृत्रिम एवां तीर्थोमां, नगरोमां, उद्यानमां, तथा पर्वतोमां जप, तप, नियम, दान अने ध्यानथी जे पुण्य उत्पन्न थाय ठे, तेथी दशगणुं पुण्य कल्याणिक तीर्थोमां थाय ठे, अने जंबु वृक्षमां रहेलां जिनतीर्थोमां तेथी सोगणुं पुण्य थाय ठे. वली शाश्र्वता एवा धातुकी वृक्षमां तेथी हजारगणुं, तथा पुष्करद्वीपनां चैत्योमां, रुचकगिरिमां, अने अंजनगिरिमां अनुक्रमे तेथी दशगणुं पुण्य थाय ठे, तथा नंदीश्वरे, कुंडलाद्रिमां, मानुषोत्तर पर्वतमां, वैजार पर्वतमां, सम्मेत शिखरमां, वैताढ्यमां, मेरुपर्वतमां, रेवताचलमां, अने अष्टापदमां अनुक्रमे तेथी ऋोडगणुं पुण्य थाय ठे; अने शत्रुंजय पर्वतनां देखवा मात्रथीज अनंतगणुं पुण्य थाय ठे, अने हे इंद्र ! आ तीर्थनी सेवाथी जे पुण्य थाय ठे, ते तो वचनथी पण कही शकाय तेम नथी. वली पेहेला आरामां ते एंसी योजननां विस्तारवालो, बीजा आरामां सित्तेर योजननो, त्रीजामां साठ योजननो, चोथामां पचाश योजननो, तथा आ पांचमा आरामां बार योजननो ठे, अने षष्ठा आरामां ते सात हाथनो रदेशे, पण तेनो महिमा घणो थशे. वली आ अवसर्पिणीमां जेम ते तीर्थनां विस्तारनी अनुक्रमे हानि थाय ठे, तथा उत्सर्पिणीमां तेनी वृद्धि थशे, पण तेना महिमानी हानि कोइ पण वखते थशे नहीं. वली श्रीकृषजदेव प्रभु ज्यारे आ पर्वतपर तप करता हता, ते वखते हे इंद्र ! आ पर्वतनां मूलनो विस्तार पचास योजननो, उपरना जागमां दश योजननो, तथा उंचाश्मां आठ योजननो हतो. एवी रीतनो आ पर्वत प्रह्लयकाले पण नाश पामनारो नथी, अने तेनो आश्रय करीने रहेलां लोको मोह सुखने मेखवे ठे. वली आ पर्वतनां शत्रुंजय, रैवतगिरि, सिद्ध क्षेत्र, सुतीर्थराज, ढंक, कपर्दी, लोहित्य, तालध्वज, कदंबक, बाहुबलि, मरुदेव, सहस्र, जगीरथ, अष्टोत्तरशतकूट, नागेंद्र, शतपत्रक, सिद्धराज, सहस्रपत्र, पुण्यराशि, सुरप्रिय, अने कामद, एवी रीतनां एकवीश मुख्य शिखरो ठे. एवी रीतनां प्रत्येक शिखरोनो महिमा कहेवामां तो अनेक वर्षो चाख्यां

जाय; माटे तेमांथी प्रगट महिमावाला केटलाक शिखरोनो किंचित महिमा अर्ही कहुं तुं. मुख्य शिखर शत्रुंजयनुं तथा सिरुदेत्रनुं ठे, के जेपर चढ्याथी यत्नविना मोक्षमां जइ शकाय ठे. वली मेरु आदिक पर्वतो करतां पण आ पर्वत गुणोयें करीने वधारे उत्तम ठे, एम हुं मानुं तुं, केमके, तेपर चढ्याथी माणसो तुरत मोक्षमां जाय ठे. वली आ शत्रुंजय पर्वतपर मेरु, सम्मेशिखर, वैचार, रुचकगिरि तथा अष्टापदादिक सर्व तीर्थोनां अवतारो ठे. वली त्रणे चूवनोमां तीर्थाधिराज सरखा आ पर्वतने सज्जतिनी श्वाथी इंद्रादिक देवो तथा देवीउं पण सेवे ठे. वली पोताने घेर बेठा पण आ तीर्थनां स्मरणथी प्राणीउं यात्रानुं फल मेलवे ठे, एवा तीर्थनां राजा सरखा, तथा सर्वतीर्थमय आ शत्रुंजय पर्वत प्रते नमस्कार थाउं ? वली क्रोडपूर्व सुधि शुचध्याने करीने शुद्धबुद्धि प्राणी बीजां तीर्थोमां जे शुच कर्म बांधे ठे, तेज शुच कर्म आ तीर्थमां एक मुहुर्तवारमां बांधे ठे. वली जेणे शत्रुंजय पर्वतनुं स्मरण करेलुं ठे, तेणे सघलां तीर्थो, पवित्र पर्वो, तप, अने अनेक प्रकारनां दानोनुं धाराधन करेलुं जाणतुं. वली हे इंद्र ! त्रणे जगतमां आना खरखुं कोइ उत्तम तीर्थ नथी, केमके, आ तीर्थनुं केवल नाममात्र सांचलवाथी पण पापोनो ह्य थाय ठे. वली आ तीर्थनी आसपासनी पचाश योजननी चूमिनो स्पर्श करवाथी पण मोक्ष मले ठे, अने तेनुं आ मुख्य शिखर तो स्मरण मात्रथीज हत्या आदिकनां पापोनो नाश करे ठे; माटे आ मनुष्य जन्म पामीने, तथा सज्जु पासेथी ज्ञान पामीने, जेणे आ तीर्थनी पूजा करी नथी, तेनुं सघलुं कार्य निरर्थक ठे. वली ज्यांसुधि जे माणसे आ शत्रुंजय तीर्थनी सेवा करी नथी, त्यांसुधि तेने गर्जावासमांज रहेलो जाणवो, माटे तेने धर्म तो वेगळोज जाणवो. वली वृषजनुं रुप धरीने श्री आदिनाथ प्रभुनां चरणमां रहेलो धर्म, अर्ही आवेला माणसने जावथी सेवे ठे. वली हे मूढ प्राणी! सा माटे तुं “अर्ही धर्म ठे, अर्ही धर्म ठे” एम कहेतो थको चण्या करे ठे ? फक्त एकज वेला आ शत्रुंजय पर्वतनुं तुं दर्शन कर ? वली जे माणसे आ शत्रुंजय पर्वतपर यात्रा करीने ऋषजदेव प्रभुने पूज्या नथी, तेने पोतानो सकळ जन्म निरर्थकज गुमाव्यो ठे. वली कादव सरखा कर्मोथी प्राणीउंने निर्मल करवाथी जे

“विमलाद्रि” कहेवाय ठे, एवो पापोने हरनारो आ पर्वत कव्याण माटे थाळ ? वली अन्य तीर्थोमां सेंकडो यात्राळ करवाची माणसोने जे पुण्य थाय ठे, ते पुण्य आ शत्रुंजय पर्वतनी भात्र एक यात्रा करवाची थाय ठे. वली हे इंद्र ! आ पुंडरिकगिरिने तुं जो ? तेनुं नाम व्रीधाची; तथा सां-जलवाची स्त्री चरतारनां पापोनो नाश थयो ठे. वली जे माणस हमेशां उत्तम श्रद्धाची पुंडरिकगिरिनुं ध्यान धरे, ते माणस संसारनां तापने उ-खेडीने मोक्षपद मेळवे ठे. वली एक पुंडरीकची (सफेद कमलची) पण जगत ज्यारे ताप रहित थाय ठे, त्यारे पुंडरिक गणधर, अने पुंडरिक-गिरि, आ बनेची तो अद्वीतीय सुखनी प्राप्ति थाय, तेमां शुं आश्चर्य ठे ? वली आ एकज पुंडरिकगिरिने जे माणस एकाग्र चित्तची सेवे ठे, तेने परमानंदमय मोक्षनुं सुख मळे ठे, वली ज्यारे तलाव, समुद्र, शेषनाग विगेरे एक दिशाने पण हर्ष करवाने समर्थ नथी, त्यारे आ पुंडरिकगि-रिनुं एकज शिखर समस्त जगतने हर्ष करनारुं ठे. वली जेठ आ पुं-डरिकगिरिने (कमलने) आश्रीने रहेला ठे, तेठ संसारमां त्रमण कर-नारा (त्रमरो) होता नथी, अने जेठ आने सेवता नथी, तेठने पापोयें करीने मलीन जाणवा. जे प्राणीठ त्रिपदी पामीने आ पुंडरिकगिरिनो आश्रय करीने रहेला ठे, तेठ पाणीची (जडची) उत्पन्न थयेला, तथां त्रमराळची आश्रित थयेला (हिंसादिरूप) पुंडरिकने (कमलने) हसी कहाडे ठे. वली आ जगतमां सद्रव्य, सुकुलमां जन्म, सिद्धक्षेत्र, समा-धि, अने चतुर्विध संघ, ए पांच सकारो दुर्लभ ठे; तेम पुंडरिक पर्वत, पात्र, प्रथम तीर्थकर, परमेष्ठी अने पर्युषण, ए पांच प्रकारो पण दुर्लभ ठे; तेम शत्रुंजय, शिवपुर, शत्रुंजयी नदी, शांतिनाथ प्रभु अने शमता, ए पांच शकारो पण दुर्लभ ठे. एकवार पण महान पुरुषोयें ज्यां स्पर्श करेलो होय, ते तीर्थ कहेवाय, पण आ तीर्थपर तो अनंता तीर्थकरो आवेला ठे, माटे ते महान तीर्थ कहेवाय ठे. वली हे इंद्र ! अहीं अनंत तीर्थ-करो अने सिद्धो आवेला ठे, तेम असंख्याता मुनिठ पण अहीं आवेला ठे, माटे ते महान तीर्थ ठे. वली आ पर्वतपर जे चराचर जीवो हमेशां रहे ठे, तेठने धन्य ठे !!! वली हे इंद्र ! आ पर्वतपर श्री जिनेश्वर प्र-भुनां दर्शनथी, मोर, सर्प, तथा सिंहआदिक हिंसक प्राणीठ पण मोक्षे

गयेला ठे, मोढे जाय ठे, तथा मोक्षमां जशे. वली आ शत्रुंजय पर्वतनां स्पर्शथी पण, बालकपणामां, यौवनपणामां, वृद्ध अवस्थामां, तथा तिर्य-चना ऋवमां पण जे पाप बांध्युं होय, तेनो नाश थाय ठे. वली एकज शत्रुंजय तीर्थनी जे सेवा करवी, तेज दान, चारित्र, शील, तप, तथा मन वचन अने कायाथी ध्यान ठे. वली आ उत्तम क्षेत्रमां लेशमात्र धनतुं दान देवाथी महाफल मळे ठे; तथा तेथी जे पुण्य बंधाय ठे, तेने कहे-वाने ज्ञानी शिवाय बीजो कोइ समर्थ नथी. वली आ तीर्थमां जिनेश्वर प्रभुनी पूजामां जे माणसो लाखो पैसा खरचे ठे, तेउने उत्तम माणसो जा-णवां. वली आ तीर्थनी यात्रा, पूजा, संघनी रक्षा, तथा यात्रालुउने स-त्कार जे माणस करे ठे, ते माणस पोतानां कुटुंब सहित देवलोकमां पू-जाय ठे. वली जे माणसो आ तीर्थनां यात्रालुउने दुःख दे ठे, तथा ते-उनुं धन चोरी ले ठे, तेउ पापनां समूहथी कुटुंबसहित जयंकर नरकमां पडे ठे. वली पोतानां जन्मनी सफलता श्ठनार, तथा सुखनां श्ठनार माणसे आ तीर्थनां यात्रालुउनुं मनथी पण अहित चिंतवतुं नहीं. अन्य तीर्थमां करेलुं पाप तो एकज ऋवसुधि नडे ठे, पण शत्रुंजय तीर्थपर करे-लुं पाप ऋवऋवप्रते वृद्धि पामे ठे. वली हे इंद्र ! देवलोकमां आ पृथ्वी-पर, अने पातलमां जेटलां जिनबिंबो ठे, तेउनी पूजा करतां पण आ ती-र्थमां जिननी पूजा करवाथी अधिक फल थाय ठे. वली हाथमां चिंता-मणि रत्न होय तो शुं दरिद्रतानो जय थाय ? अने सूर्य जग्याथी मा-णसोने शुं अंधारुं होय ? वली वरसाद वरसते बते शुं दावानल वनने बाळी शके ? अने अग्नि होते बते शुं टाढनी बीक होय ? अने पासे सिंह होते बते शुं हरिणी बीक होय ? वली जो पासे गरुड होय, तो सर्पो कंइ पराजव करी शके ? अने आंगणामांज जो कल्पवृक्ष उग्युं होय, तो शुं तडकानो जय होय ? तेम शत्रुंजय नामतुं महातीर्थ ज्यारे आपणी पासे होय, त्यारे नरकने देनारी एवी पापनी बीक चित्तमां क्यांथीज होय ? वली ज्यांसुधि “ शत्रुंजय ” एतुं नाम गुरुनां मुखथी सांजळ्युं नथी, त्यांसुधिज हत्या आदिक पापो रहे ठे. वली प्रमादी माणसोए पापोथी डरवुंज नहीं; फक्त एक वखतज श्री शत्रुंजय तीर्थतुं माहात्म्य सांजळवुं. आ शत्रुंजय पर्वतपर एकज दिवस प्रभुनी सेवा करवी, ते स-

वैथी उत्तम ठे, अने बीजा तीर्थोमां जे त्रमण करवुं, ते तो क्लेशनुं कां-
रण ठे. वली आ शत्रुंजय तीर्थनी यात्रा करवाने श्रुता एवा माणसोनां
क्रोडो त्रवोमां उपार्जन करेलां पापो पण पगळे पगळे नाश पामे ठे.
वली आ शत्रुंजय पर्वत प्रते एक एक पगळे पण, क्रोडो त्रवोमां करेलां
पापोथी प्राणी मुकाय ठे. वली शत्रुंजय तीर्थनो स्पर्श करनाराजने रोग,
संताप, दुःख, वियोग, दुर्गति, के शोक थतां नथी. वली मोक्षने श्रु-
नार एवा सुबुद्धि माणसे, आ तीर्थनां पाषाण ठेदवा नहीं, आ तीर्थनी
चूमि खोदवी नहीं, तेम अहीं विष्टा के मूत्र करवां नहीं. वली आ प-
र्वतज तीर्थरूप ठे, माटे तेनां दर्शन, अने स्पर्शथी ते मुक्तिसुखने दे-
नारो ठे, तेथी ते कोनाथी सेवातो नथी ? (सर्वथी सेवाय ठे.) वली
आ उत्तम पर्वत श्री ऋषभदेव प्रभुथी विशेषें करीने चूषित थएलो ठे,
तथा ते, तप जेम दुःकर्मोने, तेम निबिड पापोने नाश करे ठे. वली जो
आकरो तप तपाणो होय, तथा उत्तम सुपात्रे दान देवायुं होय, अने
जो जिनेश्वर प्रभु प्रसन्न थया होय, तोज आ तीर्थनी सेवानो अक्सर
मली शके ठे. वली आ पृथ्वीतलपर रहेला बीजा सर्व तीर्थोनुं माहा-
त्म्य उंचे प्रकारे वचनोथी कही शक्याय ठे. पण आ तीर्थाधिराजनुं म-
हात्म्य तो केवली पण जाणतां ठतां कही शके तेम नथी. वली आ ती-
र्थपर रहेला श्री ऋषभदेव प्रभुनां चरण कमलनी सेवाथी समग्र प्रा-
णीं निष्पापी थया थका जगतने वंदनीक तथा पूजनीक थाय ठे. व-
ली जे प्राणीं शीतल अने सुगंधी पाणीथी श्री ऋषभदेव प्रभुनुं स्ना-
त्र करे ठे, ते प्राणीं शुच कर्मोयें करीने निर्मल थाय ठे. वली जेठ
आ त्रण जगतनां ईश्वरनुं पंचामृतथी स्नान करे ठे, तेठ केवलज्ञान
पामीने मोक्ष मेलवे ठे. आ जगतमां श्रेष्ठ, तथा नाश करेख ठे, अंतरंग
शत्रुं जेणे एवा जे माणसो, कस्तुरी, अग्र, कुंकुम, तथा चंदनथी आ
तीर्थमां तीर्थकर महाराजनी पूजा करे ठे, तेठ अखंड लक्ष्मीना सहाय-
वाला थया थका कीर्तिनां विस्तारने त्रजनारा थाय ठे. वली हे इंद्र !
जे माणसो आ तीर्थमां जिनेश्वर प्रभुनी पूजा करे ठे, तेठ आ जगतमां
कीर्तिवंत थया थका आ लोक अने परलोकमां पण पापरहित थाय ठे.
वली जे माणसो आदर पूर्वक जिनेश्वर त्रगवानने आ तीर्थमां सुगंधि

पुष्पोष्ठी पूजे ठे, ते माणसो सुगंधियुक्त देहवाला थया थका त्रणे लोकनां प्राणीयोने पूजनीक थाय ठे. वली बीजी पण सुगंधि वस्तुंठी हर्षे करीने जे श्रावको अर्ही जिनेश्वर प्रभुनी पूजा करे ठे, तेठं सम्यक्त्व सहित थया थका शुक्ल ध्यानथी मोक्ष मेलवे ठे, वली अर्ही प्रभुनी धूप-पूजाथी पंदर दिवसनां उपवासनुं फल मखे ठे, तथा बरासनी पूजाथी एक मासनां उपवासनुं फल मखे ठे. वली हे इंद्र ! अर्ही जे माणसो वासक्षेपथी तथा वस्त्रोष्ठी जिनेश्वर प्रभुनी पूजा करे ठे, तेठं देवोष्ठी पण पूजाय ठे. वली अर्ही अखंड चोखांठी पूजा करवाथी अखंड सुखनी संपदावाला, तथा उचित काळे चडावेला फलोष्ठी इहित फलोनां जोगवनारा थाय ठे. वली अर्ही प्रभुनी स्तुति करवाथी माणसो स्तवनीय थाय ठे, दीपकपूजाथी कांतियुक्त शरीरवाला, तथा नैवेद्यपूजा करवाथी अत्यंत हर्षवाला थाय ठे. वली अर्ही प्रभुनी आरती उतारवाथी माणसोने यश, लक्ष्मी, अने सुखो मखे ठे, तथा तेथी ज्ञान, दर्शन अने चारित्रने तुरत मेलवीने माणसो मानसिक, पीडा पामता नथी. वली जेठं अर्ही प्रभुने नमस्कार करे ठे, तेठं त्रण जगतथी नमाय ठे, तथा जेठं गीतपूजा करे ठे, तेठं गुणो गवाय ठे; अर्थात् अर्ही जे क्रिया प्रभुप्रते कराय ठे, तेवुं फल प्राणींने मखे ठे. वली अर्ही प्रभुनी पासे दीपक कर्याथी माणसोनुं जवसंबंधि अज्ञान नाश पामे ठे, तथा मंगल दीवो करवाथी ड्रव्य अने चावमंगलो थाय ठे, वली जे माणसो अर्ही प्रभुने अलंकारो पहरेावे ठे, तेठं पवित्र थया थका त्रणे जुवनोनां अलंकार रूप थाय ठे. वली अर्ही प्रभुनी रथयात्रा माटे जेठं रथ आपे ठे, तेठंने चक्रवर्त्तिनी लक्ष्मी पोतानी मेळे आवीने वरे ठे. वली अर्ही प्रभुनी नीराजना (आरती) करवाथी माणसोने निष्पापपणुं प्राप्त थाय ठे, तथा तेठं प्रतापथी शत्रुंनो जय करे ठे. वली आ तीर्थमां घोडानुं दान देवाथी, सर्व जगोष्ठी, लक्ष्मीं आवीने मखे ठे. अने हाथी देवाथी गजगामिनी, अने शीलवंत स्त्रीयो मखे ठे. वली अर्ही प्रभुनां पंचामृत स्नात्र माटे जे गायनुं दान आपे ठे, ते माणस हाथीं सहित समस्त पृथ्वीनो राजा थाय ठे. वली अर्ही जे माणसो चंदरवा, ठत्र, सिंहासन, तथा चामरनुं दान आपे ठे, तेठंने, जाणे थापणज मुकी होय नर्ही, तेम ते वस्तुं म-

ले ठे. वली जे माणस अर्ही गुरुनी आझाथी महाध्वजनुं दान आपे ठे, ते अनुत्तर विमाननुं सुख जोगवीने ठेवटे मोक्ष मेलवे ठे. वली जे माणस आ तीर्थमां पवित्र वस्त्र आदिकथी प्रचुनी आंगी रचावे ठे, ते आखा जगतमां शौचनिक थाय ठे. वली जे माणस आ तीर्थमां सोना, रूपा, पीतल विगेरेनां कलशो करावीने आपे ठे, तेउने स्वप्नमां पण दुःख थतुं नथी, अने मोक्षपद मले ठे. वली जे माणस आ तीर्थमां प्रचुनी सेवा माटे जावसहित चूमिनुं दान करे ठे, ते ऋद्धिनो जोक्ता थाय ठे, तथा अर्ही गाम, बगीचा विगेरेनां दानथी प्राणी ज्ञान सहित चक्रवर्ती थाय ठे. वली जे माणस अर्ही माला पेहेरीने विधिपूर्वक प्रचुनी आरती करे ठे, ते माणस देवोने पण चाकररूप करीने स्वर्गनी संपदा जोगवे ठे. वली अर्ही प्रचुनी दश पुष्पमालाथी पूजा करवाथी एक उपवासनुं, तथा तेथी दशगणी मालाउथी अनुक्रमे ठठ, अछम, तथा पासखमणनुं फल मले ठे. वली आ तीर्थमां जिनपूजा करवाथी मासखमणनुं फल मले ठे; वली बीजां तीर्थोमां सुवर्ण, चूमि, तथा आचूषणोदेवाथी जे पुण्य थाय ठे, ते पुण्य आ तीर्थमां फक्त एक उपवास करवाथी ज थाय ठे. वली अन्य तीर्थमां घणा कालसुधि उग्र तपथी, तथा ब्रह्मचर्य पालवाथी जे फल मले ठे, ते फल आ तीर्थमां एक उपवास करवाथी पण मले ठे. वली आ तीर्थमां नोकारसी प्रमुख दश प्रकारनां पञ्चखाण करीने, पुंडरिक गणधरनुं स्मरण करतां थकां माणस विघ्नरहित सर्व इडित अर्थने मेलवे ठे. वली अर्ही ठठनो तप करवाथी मलेलां पुण्यथी प्राणी सर्व संपदाउं मेलवे ठे, तथा अछमनो तप करवाथी आठ कर्मोनों क्षय करी मोक्षने मेलवे ठे. वली अन्य तीर्थमां सूर्य तरफ दृष्टि राखीने, तथा पृथ्वीपर टचली आंगलीथी स्पर्श करीने रक्षाथी, ब्रह्मचर्य पूर्वक एक मासनां उपवासथी जे फल मले ठे, ते फल आ शत्रुंजय तीर्थमां एक मुहुर्तवारज सर्व आहारनो त्याग करवाथी मले ठे. वली आ तीर्थमां रागद्वेषथी रहित थइने, आठ उपवासथी जे अरिहंत प्रचुनुं ध्यान धरे ठे, ते माणस स्त्रीहत्यानां पापथी मुक्त थाय ठे. वली जे माणसो अर्ही पासखमणनो तप करे ठे, तेउने बालहत्यानुं पाप तो क्यांथीज होय ? मासखमणनो तप तरवाथी ब्रह्मचारिनी हत्यानुं पाप नाश पामे ठे. वली

લાખ આદિકનાં કરજથી પણ, અહીં એક આદિ ઉપવાસ કરવાથી પ્રાણી મુકાય છે, તથા મોક્ષસુખને દેનારું સમ્યક્ત્વ પામે છે. વલી અહીંનાં જિનમંદિરમાં પ્રમાર્જન, વિલેપન, તથા માલારોપણ કરવાથી પ્રાણી, સો, હજાર, અને લાખ રૂપીઆનાં દાનથી થતા ફલને પામે છે. વલી હે ઇંદ્ર ! આ તીર્થમાં ઋક્ષિપૂર્વક ગીતગાન કરવાથી જે પુણ્ય થાય છે, તે તો કહી પણ શકાય તેમ નથી. વલી શત્રુંજયનું નામ સાંજલ્યાથી જે પુણ્ય થાય છે, તેથી ક્રોડગણું પુણ્ય તેની સમીપ ગયાથી થાય છે, તથા તેથી અનંતું પુણ્ય તેને નજરે જોવાથી થાય છે. વલી આ તીર્થને જોતાં અથવા ન જોતાં પણ જે માણસો ત્યાં જતા સંઘની પૂજામાં તત્પર હોય છે, તેહ મોક્ષપર્યંત મહા પુણ્યને મેલવે છે. વલી ત્રિકરણ શુદ્ધિથી આ તીર્થમાં સાધુને અન્નાદિક આપવાથી કાર્તિક માસનાં તપનું ઉત્તમ ફલ મલે છે. વલી આ શત્રુંજય તીર્થમાં જેલ્થે મુનિઠની પૂજા નથી કરી, તેલ્નો જન્મ, ધન, અને જીવિત પણ નિરર્થક છે. વલી આ શત્રુંજયાદિક તીર્થોમાં યાત્રામાં, અને જૈનપર્વોમાં જે માણસો મુનિઠને પૂજે છે, તેહ ત્રણે લોકનાં એશ્વર્યને ઋજનારા થાય છે. વલી મુનિ છે તે, પંડિતોને પૂજનિક, સેવનીક, અને માનનીક છે, વલી મુનિનાં આરાધનથીજ યાત્રા સફળ થાય છે, અને મુનિવિનાની યાત્રા નિષ્ફલ જાણવી. વલી વીતરાગપણામાં પણ પૂર્વ ઋવમાં સાંજલેલી ઈવી ગુરુની વણીજ કારણરૂપ છે, માટે દેવ તત્ત્વથી પણ ગુરુત્ત્વ મોહું જાણવું. વલી સુપાત્ર પ્રતે જે દાન આપવું, તે હમેશાં મહાપુણ્યને અર્થે થાય છે, તેમાં પણ આ તીર્થમાં આવી સુપાત્ર પ્રતે જે દાન આપવું, તે તો સુવર્ણમાં સુગંધિ મલવા જેવું છે. વલી આ તીર્થમાં જે માણસો મુનિઠને, અન્ન, પાણી, વદ્ધ, સ્થાનક, આસન, તથા પાત્રોથી પૂજે, તેહ લક્ષ્મીયેં કરીને દેવોને પણ જીતી જાય છે. વલી જે સુલ્લી માણસ અન્ન અને વદ્ધાદિકથી ગુરુનું પૂજન કરે છે, તે શુદ્ધ થયો થકો તત્ત્વથી ત્રીજે ઋવે મોક્ષ પામે છે. વલી જે ધનથી જગતનાં પૂજનિક ઈવા મુનીઠ ઋક્ષિપૂર્વક પૂજાય છે, તેજ ધન વલાણવા લાયક છે, તથા તેજ પરમ તત્ત્વ, તથા તેજ પુણ્યની વુદ્ધિ છે. વલી જે માણસો ગુરુને સાક્ષીરૂપ કરીને, જિનેશ્વર પ્રશુને પૂજે છે, તેહ આ લોક અને પરલોકમાં ચક્રી આદિકની પદવી મેલવીને ઉત્તમ ગતિમાં જાય છે. વલી આ તીર્થમાં હ-

जारो अने लाखो एवा शुद्ध श्रावकोने जमाडवाधी जे पुण्य उत्पन्न था-
य ठे, तेथी पण अधिक पुण्य अहीं मुनिने दान देवाधी थाय ठे. गमे
तेवो पण चारित्र्युक्त मुनि, समकीती डाह्या माणसोये आ तीर्थमां
गौतम गणधरनी पेठे पूजवो. कर्मरूपी व्याधिधी पीडायेला माणसोये,
शोभाविनानां, मनने क्लेश करनारा, तथा शास्त्रार्थरूपी रस विनानां
मुनिने पण, उत्तम औषधनी पेठे आ तीर्थमां सेववो. गुरुनां आराधनधी
स्वर्ग मले ठे, तथा तेनां विराधनधी नर्क मले ठे, एवी रीते बन्ने गतीउं
गुरुधी मले ठे, माटे पोतानी श्हा प्रमाणे प्राणीउये ग्रहण करवी. वली बी-
जां दानो तो कीर्ति, लक्ष्मी तथा सुख आदिकोने आपे ठे, पण अन्नय-
दाननुं फल तो मुखधी कळुं जाय तेम नथी. वली दीन आदिको प्रते आ
तीर्थमां जे दान आपवुं, ते स्वर्गनां सुखमाटे थाय ठे, तथा जव प्रते
अखंड लक्ष्मीनां कारणरूप मनुष्य जन्मने ते देनारुं ठे; वली ते दान-
धी आ लोकमां सम्यक्त्व सहित राज्यनां लाजरूप फल थाय ठे, तथा
ते पुण्यानुबंधि पुण्य आपे ठे, अने विशेष प्रकारे मोक्षनां लाजने पण
करे ठे. वली अन्य स्थानकमां करेलुं पाप, उत्तम जाववालो, प्राणी अहीं
त्याग करे ठे, पण आ तीर्थमां करेलुं जे कर्म ते तो वज्रलेप सरखुं थाय
ठे. वली आ तीर्थमां आवीने कोशनी निंदा, तथा परना डोहनुं चिंतव-
न करवुं नहीं, तथा परस्त्रीनी लोलता राखवी नहीं, तेम परद्रव्य हरवा-
नी बुद्धि पण राखवी नहीं; तेम मिथ्यात्वितुनो संग करवो नहीं, तेउनां
वचनपर श्रद्धा करवी नहीं, तेम तेउनी निंदा पण करवी नहीं, अने
तेउनां शास्त्रोनां आदर पण करवो नहीं; वली अहीं वैरी प्रते वैर जाव
राखवो नहीं, तथा कोशने मारी नांखवानी श्हा करवी नहीं, तथा घृत
आदिक नव विगयोमां आसक्ति राखवी नहीं. कुलेश्यानुं चिंतवन कर-
वुं नही. एवी रीते सघलां पापकार्योने जाणीने, बुद्धिज ठे, धन जे-
उनुं एवा माणसोये, स्तुति करवा लायक एवां पुण्यनी श्हाधी अहीं जी-
वहिंसा करवी नहीं. वली जिनतीर्थादिनां योग होते ठे, मिथ्यात्व-
मिश्रित जे क्रियाउं करे, तेने महापापी जाणवो, माटे तेने पुण्यनी प्रा-
प्ति तो क्यांशीज होय? वली मोक्षसुख मेलववामां उद्यमवंत थयेला मा-
णसोये महातीर्थमां अनर्थ दंडोधी विरति, तत्त्वचिंतनमां आसक्ति, प्रभु-

मां चक्ति, मुनिमां रक्तपाणुं, दानमां हमेशनी वृत्ति, उत्तम आचारंनुं चि-
 तवन, पंच नमस्कारंनुं स्मरण, पुण्य जंडारोनुं जरवापाणुं, जवरूपी समु-
 द्रथी तरवापाणुं, उत्तम ध्यान, देव पूजन, तथा तप आदिक उत्तम कार्यो
 करवां. वली अहीं चतुर्विध संघसहित यात्रा करवाथी माणसो तीर्थकर-
 नी पदवीरूप लोकोत्तर फल मेलवे ठे. आ तीर्थमां यात्राथी उत्पन्न थये-
 ला पसीनाने जेठ खुठे ठे, तेठज निष्पापी एवा निर्मल देहने पामे ठे.
 वली आ तीर्थमां जे माणसो यात्रालु लोकोने, चक्तिपूर्वक अन्न तथा व-
 द्वादिकथी पूजे ठे, तेठ विस्तीर्ण लक्ष्मीनां सुखने जोगवीने अंते मोक्ष-
 ने जजनारा थाय ठे. वली आ तीर्थमां जे माणसो जरा पण संकोच रा-
 ख्याविनां घणुं इहित दान आपे ठे, तेठ आनंदपूर्वक उंचे प्रकारे सुखी
 थाय ठे. वली आ तीर्थमां पोतानी शक्ति मुजब जे कंइ पुण्यनां कार्यो उ-
 त्तम बुद्धिवालाठ करे ठे, तेठ (कार्यो) कुकर्मोना नाश करी, बन्ने जवो-
 नी शुद्धिने माटे थाय ठे. हे इंद्र ! एवी रीते संहैपथी आ तीर्थमां करे-
 खां दाननो महिमा कह्यो; हवे तीर्थचूत एवुं जे रायणनुं वृद्ध, तेनो म-
 हिमा तुं सांचल ?

ऋषभदेव प्रभुथी चूषित थयेली, तथा दूधनी धाराने जरती एवी आ
 शाश्वती रायण अज्ञानरूपी अंधकारनो क्षणमां नाश करो ? आ रायण-
 नी नीचे नाजिराजानां पुत्र श्री ऋषभदेवस्वामी समोसर्था इता, तेथी
 उत्तम तीर्थनी पेठे ते वंदनीक ठे. आ रायणनां दरेक फल, दरेक पांढ-
 डां, तथा दरेक डालांप्रते देवालयो ठे, माटे अजाणतां पण तेनां पत्रादि-
 क ठेदवां नही. चक्तिसहित चित्तवाला थइने, आनी प्रदक्षिणा करनार
 संघपतिनां मस्तकपर आ रायण हर्षथी दूधने वर्षे ठे; अने तेथी जाणवुं
 के, ते संघपतिने आगामी कालमां शुभरूप थइने बन्ने जवोमां सुखका-
 री थरो; अने रीसथी जेनापर ते दूध वर्षती नथी, तेने हर्षादिकनी कर-
 नारी ते थती नथी. वली आ रायणनुं जो सुवर्ण, रुपुं, मोती, तथा चं-
 दनादिकथी पूजन करवामां आवे, तो ते स्वप्नमां आवीने, सघळुं शुभा-
 शुभ कही आपे ठे. वली शाकिनी, चूत, वेताल तथा राक्षस आदिकथी
 जयजीत थयेलो माणस, खरेखर आ रायणनी पूजा करीने ते दोषोथी मुक्त
 थाय ठे. वली जे माणस आ रायणनी पूजा करे ठे, तेने एकांतरीठ, तरिठ

के कालज्वर तथा जेर आदिक तेनां शरीरने पराजव करी शकतां नथी. वली पोतानीमेले जखरीने पढेलां आ रायणनां डाळां, तथा पांदडांदिक् ले-
इने, तेने जीवनी पेठे साचववां, केम के, ते सर्व दुःखोने नाश करनारां
ठे. वली जे बे मित्रो आ रायणने साहीरूप करीने पोतानी मित्राइबांधे
ठे, तेठ राज्यादिक सुखोने मेलवीने मोह पदमां जाय ठे. आ रायणनां
पश्चिम दिशानां जागमां दुर्लज एवी रसकुंपिका ठे, के जेनां रसनां गंधथी
लोडुं क्रोड सोनामोहोर जेटलुं थाय ठे. वली पूजा, नमस्कार अने जा-
वने जजनारो कोशक माणस अठमनो तप करीने आ रायणनां प्रसाद-
थी ते रसकुंपिकानां रसने मेलवे ठे. वली कल्पवृद्धो, दिव्य औषधीठं,
अने आठ सिद्धिठनी शी जरूर ठे ? फक्त एक आ रायणज माणसप्रते
प्रसन्न थाठं ? वली आ रायणनी नीचे, जग तनां लोकोथी पूजायेलां,
तथा महासिद्धि अने सुखने देनारां श्री ऋषजदेव जगवाननां पगलां ठे.
वली तेनी डाबी अने जमणी बाजुये ऋषजदेव प्रभुनां पेहेला गणधर
श्रीपुंडरिकखामीनी बन्ने जवोमां सुख करनारी मूर्तिठं ठे. वली श्रीमरु-
देवानां शिखरपर क्रोडो देवोथी सेवनीक एवा श्रीशांतिनाथ प्रभु संघनी
शांतिनेमाटे थाठं ? करेलुं ठे, मंगल जेठये एवा माणसोज श्री आदिना-
थ प्रभुप्रते, पुंडरिक गणधरप्रते, रायणप्रते, पगलांठं प्रते, तथा शांतिना-
थ प्रभुप्रते, सूरिमंत्रथी मंत्रेला, तथा शुद्ध पाणी, सुगंध, अने पुष्पोथी
जरेला, एकसोने आठ कुंचोथी स्नात्र करेठे. वली ते स्थानकोनी स-
र्वदा सेवा करवाथी राज्य, बुद्धि, लक्ष्मी, कीर्ति, सर्वनुं वशपणुं, धननी
प्राप्ति, स्त्री, पुत्र, संपत्ति, सौभाग्यपणुं, जय, सर्व इहित, आनंद, दोषनो
नाश, तथा उत्तम जोगोनी प्राप्ति थाय ठे. वली अहिं अष्टोत्तरीस्नात्रपू-
जा करवाथी शाकिनी, चूत, वेताल, तथा व्यंतर आदिकनां दोषोथी ग्र-
स्त थएला प्राणीठनां ते दोषोनो नाश थाय ठे. वली अहिं स्नात्रपूजा क-
रवाथी ज्येष्ठा, अश्लेषा, मघा, मूल, जरणी अने चित्रा आदिक नक्षत्रो-
मां थयेल ठे, जन्म जेठनां, एवा माणसोनो विकार पण दूर जाय ठे. व-
ली आ तीर्थ निर्मल, मोह लक्ष्मीनो संग करावनारुं, चूमिरुपी स्त्रीनां क-
पालमां तिलक समान, तथा ऋषजप्रभुरुपी उत्तम रत्ने करीने शोजित थ-
येलुं ठे. वली आ तीर्थ, अनंत मुक्तिनां घाम सरखुं, हमेशां स्थिर, निर्म-

ल, बाधाने नाश करनारुं एवं जे केवल ज्ञान, तेना सरखुं डुरितनां समू-
 हने तथा जवने नाश करनारुं ठे, माटे उत्तम बुद्धिवाला माणसोये
 जगतनां स्वामि श्री ऋषभदेव प्रभुमां चित्त राखीने ते तीर्थने सेववुं.
 वली आ तीर्थनी पूर्व तरफनी दिशानां जागने चूषित करनारुं, तथा
 दूषण रहित, अने देवोने पण प्रिय, एवं सूर्योद्यान नामनुं उद्यान ठे;
 जे उद्यानमां कल्पवृक्षनी श्रेणि, पर्वतरूपी लक्ष्मीनी जाणे वेणीज होय
 नहीं, तेम जगतनां श्रुतितने पूरे ठे, तथा जिननी सेवानी स्पर्धा करे
 ठे; वली आ उद्यानमां किन्नरो पोतानी स्त्रीं सहित जिनमंदिरमां
 आवीने नृत्यादिकथी गायन करे ठे, तथा तेथी विद्याधरोने पण ग-
 म्मत उपजावे ठे. तमाल, हिंताल, पलाश, तथा तालनां पत्रोनी पंक्ति,
 जंकार करता जमरनी मालाने प्रेरणा करे ठे. वली आ उद्यानमां वसंत
 ऋतुमां पत्रोनां समूहोथी युक्त थयेली वननी पंक्ति, ते जाणे कामदेवे,
 सूर्यनां किरणोथी स्पर्श थइ न शके, ते माटे लज्जायुक्त करी होय
 नहीं, तेम शोचती हती. वली आ वनमां वसंत ऋतुमां आम्रनां वृ-
 क्षपर रहेली कोकिल आनंद आपनारा पंचम स्वरथी गाय ठे, अने तेथी
 ते एम जणावे ठे के, गुणीनां संगथी निर्गुणी पण गुणयुक्त थाय,
 एवी वाणी निष्फल ठे; वली अहीं रागी माणसोने रंगनां तरंगो उ-
 पजावनारी वाणी पक्षिं बोले ठे, के जे वाणीनी मीमांसा अमृतनां र-
 सनी धाराने पण दूर करे ठे. वली अहीं क्याराजमां वलयाकारने प्राप्त
 थयेलुं, तथा मार्गे चालती पशुंनी श्रेणिंथी शोचतुं, नीकोमां पाणी
 वहे ठे. वली अहीं मधुपान करवामां लीन थयेला जमराजनी-
 श्रेणिथी मनोहर लागती, तथा उगता सूर्यनी कांतिसरखी लाल, अने
 धारण करेले ठे, पृथ्वी प्रते अग्नि सरखी लाल ढाया जेणे, एवी आंबानी
 कलिका, मदोन्मत्त कुतकींनी श्रेणिनी तुलनाने जजे ठे. आंबानी
 मनोहर मांजर, के जेनापर मनोहर कोकिल मनोहर शब्द करे ठे,
 अने ते कामी वियोगींनां मनमां आपदा उत्पन्न करे ठे. माणसोने
 पीडती एवी जे तापनी श्रेणि, तेने दूर करवाने, उत्तम स्त्री जेम विंज-
 णाथी पवन नांखे ठे, तेम आ वन केलनां पांदांजरींथी वींजणांथी पवन
 नांखे ठे. वली अहीं सर्व ऋतुं पण हमेशां एकी वखतेज होय ठे, त-

था तेथी हसता एवा जे वृद्धोनां समुहो, ते पोतानां पुष्पोनी श्रेणिथी विलासयुक्त थया थका सुखेहुजने अनुपम सुख आपे ठे. वली अहीं जिननी दृष्टिरूपी अमृतथी सिंचायेला, तथा विकस्वर थयेलां कमलोनी श्रेणिथी शोभता, तथा विविध प्रकारनां वृद्धोनी रचनाथी देदीप्यमान देवो वनलक्ष्मीनी पेठे शोभे ठे. वली अहीं हंसनी पंक्तिज्थी सहित ठे, श्रेणिज्थी जेनी, एवां विकस्वर थयेलां कमलोथी मनोहर थयेलुं आ तलाव ठे, के जे अढार जातनां कुष्टोना नाश करे ठे. वली हे इंद्र ! शत्रुंजय पर्वतनी पासे रहेलुं, तथा त्रणे लोकोनां प्राणीज्थी सेवायेलुं, तथा तमारी दिशाने मंडन करनारुं, आ वन कोने आनंदकारक नथी ?

एवी रीते आचार्य श्री धनेश्वरसूरिये रचेला, महातीर्थ श्री शत्रुंजयनां माहात्म्यमां पर्वत, कंडुमुनि, प्रभुनुं समवसरण, देशना, अने उद्याननां वर्णनरूप पेहेलो सर्ग समाप्त थयो.

द्वितीयः सर्गः प्रारभ्यते.

देव तथा असुरोनां मस्तकपर रहेलां रत्नोनी कांतिथी रोमांचित थयेल ठे चरणो जेमनां तथा जगतनां नाथ, अने कर्मोना नाश करनारा श्री आदिनाथ प्रभु तमारुं रक्षण करो ? एवी रीते श्री जगवाननी वाणीने सांचलीने, सुधमैंद्र, प्रणाम करीने, तथा हाथ जोडीने प्रभुने विनती करवा लाग्यो के, हे जगवन्, आपे जे आ तीर्थाधिराजनो महिमा कळो, ते मने अत्यंत आनंद उपजावनारो थयो, हवे मने आ सूर्योद्यानमां रहेला तलावनी कथा सांचलवानी श्रुता ठे. त्वारे जगवान पण इंद्रोने जव्य जाणीने तीर्थनां माहात्म्यने वृद्धि करनारी, ते कुंडनी कथा कहेवा लाग्या. आ सूर्यावर्त नामनो उत्तम कुंड जवरूपी खाडाने हरनारो ठे, तथा तेनी सेवाथी पण अढारे कुष्टोना नाश थाय ठे. वली आ कुंडनुं पाणी प्रभुनां चरणपर सींचवाथी, तत्वथी जेम मिथ्यात्व, तेम सघला दोषो नाश पामे ठे. ते नीचे प्रमाणे.

श्री सुराष्ट्र नामनां देशमां विशाल किल्लाथी शोजितुं, तथा लक्ष्मीने विलास करवानां घररूप एवा घणा लोकोथी विभूषित थयेलुं, वाव, कुवा,

तलाव, तथा मोटां उद्यान आदिकथी घेरायेलुं, दानशालाउथी जरेलुं, इंद्रनी नगरी सरखुं, तथा जिनवचननी श्रेणिरूप मोक्षनी नीसरणीथी मंडित थयेलुं “गिरिदुर्गपुर” नामतुं नगर गिरनार पर्वतनी तलेटी-मां रहेलुं ठे. ते नगरमां रहेनारा लोको जरा पण निर्धन, चाडीआ, मूर्खा, अविवेकी, दीन के पराधीन नथी. वली त्यांनां लोको देवपूजन करनारा, ऋक्तिपूर्वक तपस्वीउने दान देनारा, मागणेने दान देनारा, तथा दुःखीउं प्रते दयालु ठे; तेम त्यांनां वेपारीउं राजनां मानीता, कविउं सत्कारवाला, तथा चाकरो शेठे तरफथी इनाम मेळवनारा ठे. ते नगरमां समुद्रविजय राजानां वंशनो तथा घणां जाग्योथी शोभतो, अने अरिहंत प्रभु तथा मुनिमां ऋक्तिवालो, सूर्यमल्ल नामे राजा हतो. ते राजाये वैरीरूप अंधकारने हरीने समस्त पृथ्वीने आनंदयुक्त करी. वली यादववंशमां नृषण समान एवा ते राजाये क्रिडामात्रमांज, रणसंग्राममां लाखो वैरीउंनां मस्तकपर पग मुक्यो, वली तेनां प्रतापरूपी सूर्यनां तापथी माखणसरखी शत्रुनी कीर्ति गळी गइ. सूर्यने विषे जेम कमळीनी, तेम आ राजामां प्रीतिवाळी, कमलसरखां मुखवाळी, तथा शुच कार्यांमां तत्पर तेनी शशिखेखा नामनी पटराणी हती. सूर्यमल्लनी ते स्त्री हती, उतां सूर्यने ते जोती नहोती, तथा श्री नेमनाथ प्रभुनां चरण कमलने सेवनारी हती. पुण्यमां आदरवाला, शांत, तथा सुखरूपी समुद्रमां काचबानां जोडां सरखा, ते बन्ने स्त्री पुरुषो सुखेथी पोतानो काल निर्गमन करता हता. एक वखते राजा प्रभुनी यात्रा करवामाटे गयो हतो, ते वखते राणीचे, पोतानां बालकोने रमाडती एक मयूरीने जोइ. ते वखते ते राणी पोते पुत्रहीन होवार्थी, पोतानां आत्माप्रते शोक करवा लागी; त्यां राजाये आवीने, तेणीने धीरज आपीने कळुं के, ते कार्यमाटे तुं प्रभुनी सेवा कर ? पढी जगतनी माता सरखी एवी अंबा देवीनां प्रसादथी तेणीने प्रख्यात देवपाल अने महीपाल नामनां वे पुत्रो थया; तेउं बन्ने कळाउंनां समूहवाला, उत्तम पदवाला, मिष्ट वचनो बोलनारा, सर्व लोकोनी उन्नतिमां प्रीतिवाला तथा सर्वपर समदृष्टि राखनाराउं हता; वली तेउंये पोताना हृदयरूपी पृथ्वीमां उत्तम आचारणेने धारण कर्यां हतां; वली बुद्धिना चंडाररूप

एवा तेजये गुरुने तो फक्त शाहीरूपज करीने शास्त्राज्यास, तथा विविध प्रकारनो शास्त्राज्यास कर्यो, वली तुल्य वयवाला तेज क्रीडा करता थका, तथा लोकोने खुशी करता थका अनुक्रमे यौवन अवस्थाने पास्या. पढी मातपिताये घणां हर्षपूर्वक तेजने घणी राजकुमारीज परणावी. हवे तेजमां महीपाल ठे ते, मानी, यशस्वी, तेजस्वी, विनयी, तथा नीतीने जाणनारो हतो, तेथी देवपालथी घणां गुणोयें करीने ते जुदो पडतो हतो. एक दिवसें महीपाल पाठली रात्रें निद्रारहित थयो थको, अचानक पोताने, वनपशुजथी व्याकुल वनमां देखवा लाग्यो. त्यां तेणे कोइ जगोये जुडोनां टोलां, तो कोइ जगोये हाथीजनां टोलां, अने कोइ जगोये तो वली सिंहोनो संचार जोयो. त्यारे ते विचारवा लाग्यो के आ ते शुं विच्रम ठे! के खप्त ठे! के चित्तनो विपर्यय थयो ठे! के इंद्रजाल ठे! के आ कोइ देवचरित्र ठे!!! वली हुं तो गीतरसोनो खाद आपनारी स्त्रीजनी क्रीडामां मग्न थयो थको चंद्रशालामां सूतो हतो, अने अहीं क्यांथी आव्यो!!! हशे! हुं आ वन तो जोउं! एम विचारि जेटलामां ते चालवा जाय ठे, तेटलामां तेणे एवी वाणी सांचली के, हे मित्र! हुं तने अहीं लावेलो हुं, माटे डरीश नहीं. पण ते वाणीनां मार्गने नहीं जोवाथी, ते एक मेहेलमांथी जेम बीजा मेहेलमां तेम वृद्धोप्रते मार्गने शोधतो थको खेद पास्याविनां जमवा लाग्यो. एवी रीते वनमां जमतां थकां तेणे, कोइ जगोये तो चंद्रकांत मणिलनां किरणोथी शरद ऋतुनां वादलांजनी शोचाने धारण करतो, तथा इंद्रनील मणिलनी श्रेणिथी उत्तम वेणीनी शोचाने धारण करतो, पुखराजोथी कमलनां रंगनी देदीप्यमान कांतिने धारण करतो, सुवर्णनां कलशोथी मंगलपणाने धारण करतो, तथा हजारो ऊरुखांजथी जाणे हजारो आंखोवालो थयेलो, तथा हीरांजनां किरणोनां समूहथी जय पामता राज्यपणाने धारण करतो, तथा रत्नोथी तापयुक्तपणायें करीने जाणे पताकांजथी वींजातो होय नहीं, एवा एक मोटा मेहेलने तेणे ते वननां मध्य जागमां जोयो. जंगली जानवरोथी जरपूर वनमां आ मेहेल क्यांथी!!! एम आश्चर्य पामतो थको ते, ते मेहेल तरफ जोवा लाग्यो. पढी तेणे विचारुं के, मारी आंखनां विनोद माटे प्रसंगथी मलेलो आ मेहेल हुं जोउं तो खरो! एम

विचारि ते तेनी तरफ चालवा लाग्यो. आ मेहेलमां आ वस्तु बहु रमणीक ठे! आ बहु रमणीक ठे! एम विचारतो थको, ते तेनां मजलाउं पर चडवा लाग्यो. महापराक्रमी एवो ते एवी रीते चालतां थकां, जेवो चंद्रशालाप्रते आव्यो, तेवामां तेणे पद्मासन वारीने बेठेला एक योगीने जोयो. त्यारे तेणे विचार्युं के, संसार सरखा आ अरण्यमां संसारीनी पेठे चमता एवा में, प्रसंगथी जीवतां मुक्तथया सरखा आ योगीने जोया; एम विचारि पृथ्वीपर मस्तक अडाडीने, कव्याण करनारा, तथा दयाने पालनारा ते योगीने समतापूर्वक तेणे नमस्कार कर्यो. पंच महाव्रतो तथा यमोने समतापूर्वक धरनारो, आसनपर बेठेलो, महा प्राणायामने धारण करनारो, नियमोमां आदरयुक्त, पांच इंद्रिउं तथा मन, वचन अने कायानां योगने धरनारो, चार ज्ञानने धरनारो, तथा समाधिन्निकनां अज्ञावथी अरिहंत संबंधी तेजनुं स्मरण करनारो, तथा दयादु एवो ते योगी तेने जोशने पोतानुं ध्यान ठोडतो हवो; अने तेनेकहेवा लाग्यो के, हे वत्स !! तुं सुखी तो ठे ने? जखे आव्यो! तारा शरीरने तो सुखसाता ठेनी? अने तुं अहीं विघ्नरहित आव्यो ठेनी? वखी हे वत्स! तुं आश्चर्य नहीं, पामजे? ताराप्रते विद्या आपीने गुरुपणानुं करज ठोडवानी श्वाथी हुं तने खरेखर अहीं लाव्यो हुं. " तुं चुष्यो होशश " एम कहीने दीव्य शक्तिथी मगावेखी आश्चर्यकारक रसोइ, प्रीतिपूर्वक ते योगीये तेने जमाडी. पढी तेणे पण जोजन करीने, पूर्वपुण्यनुं फल जाणतां थकां, विनयपूर्वक ते योगीनी. पासेथी खड्गसिद्धि नामनी विद्या मेलवी, पढी ते वखते योगी पण कमलासनपर बेसीने, तथा कांतिथी ते महेलने पण दीपायमान करतो थको, आकाश जेदीने पोतानां प्राणोने तजतो हवो. एवी रीते ते योगी स्वर्गमां गये ठते, सारासारने जाणनारो ते राजकुमार, मेहेल के योगीने न जोवा लाग्यो; पण केवल वननेज जोवा लाग्यो; अने विचारवा लाग्यो के, अहो ! योगनो महिमा केवो ठे !!! जेथी जीवतां थकां पण आवी लक्ष्मी मले ठे, तथा परचवमां तेथी मुक्ति मले ठे. सारी रीते योगनो आश्रय करनाराउंने पापोनो नाश, मुक्तिनो संग, तथा सर्व सिद्धिउं प्राप्त थाय ठे. एम विचारि त्यांथी उठीने, ते वनमां चमवा लाग्यो, त्यां तेणे उंचां वृक्षोवालो, तथा अंदर ठे

बगलांनुं स्थानक ज्यां, एवो तेणे एक महा कुंड दीगो. पढी जेटलामां ते तेमां स्नान करवानी श्हा करे ठे, तेटलामां ते महाबुद्धिवाने “मा! मा!” एवी रीतनी वाणी सांजली; पण ते वचननां बोलनारने नहीं जोवाथी ते कुंडनां कांठापर गयो, तथा ते अवज्ञानुं वचन त्यां वारंवार सांजलवा लाग्यो. एवी रीते ते माणसरहित वनने जोतो थको जेटलामां आश्चर्य पामे ठे, तेटलामां कोश्क वांदरो तेनी सन्मुख प्रगट थइने कहेवा लाग्यो के, हे वीर! मने पशु जाणीने मारां वचननी तुं अवगणना करीश नहीं, केम के, वांदरनां वचनथी रामे पण राक्षसोने जीत्या ठे. वली आ कुंडमां रहेला राक्षसे अहीं जे प्राणीउने मारी नांख्या ठे, ते प्राणीउनां, पर्वतनां शिखरो सरखा हाडकांनां समूहोने तुं जो? अने तुं तो कोश् उत्तम आकृतिवालो तथा डाह्यो राजानो पुत्र जणाय ठे, माटे अहींथी तुरत चाब्यो जा? नहींतर ते राक्षस तने मारी नांखशे. ते सांजली महीपाळ जरा हसीने कहेवा लाग्यो के, अरे ! पशु ! तुं खरं कहे ठे, पण मने राक्षसनां जय नहीं, केम के सूर्यने अंधकारनां जय होतो नहीं. ते सांजलीने वांदरो तेने कहेवा लाग्यो के, जो तारी शक्ति ठे, तो तारी श्हा प्रमाणे कर? अहीं जयंकर, क्रोधी, तथा श्याम कांतिवालो एक राक्षस वसे ठे; एम कही ते वांदरो वनमां अदृश्य थयो. पढी ते राजपुत्र उत्तम विद्याथी विभूषित थयेलां खड्गने हाथमां खेइने, वेगथी कुंडप्रते आण्यो. पढी ते कुंडनां पाणीमां पढीने, जेटलामां ते बगलांनां स्थानकप्रते पहुँच्यो, तेटलामां क्रोधथी उंचां करेल ठे, नेत्रो जेणे एवो राक्षस द्वाणवारमां तेनी तरफ दोड्यो. पढी युद्धमां पारंगामी तथा महाबलवान तेउं बन्ने युद्ध करवा लाग्या, तथा पडता अने पाडता थका पृथ्वीने कंपाववा लाग्या. पढी खड्गविद्यानां प्रजावथी ते राक्षस राजपुत्रथी जीतायो अने तेनी सेवा करवा लाग्यो, केम के, साहसथी शुं कार्य सिद्ध थतुं नहीं? पढी ते राक्षसे प्रतिज्ञा करी के, हे राजपुत्र ! ज्यारे तुं मारुं स्मरण करीश, त्यारे हुं तने प्रत्युत्तर आपीश, तारा वैरीप्रते हुं वैरी थइश, तथा तारा मित्रप्रते हुं मित्र थइश. पढी ते राक्षसे ते राजकुमारने वेष बदलवानी, तथा घाने साजो करनारी एम बे औषधीउं आपी; अने तेनी पासेथी तेणे धर्म अंगीकार कर्यो. पढी कुमार तेने रजा आपीने,

तथा क्रीडाथी ते तलाव उतरिने, अखंड सुखवाली ते वननी शोचाने जोवा लाग्यो. ते कौतुकी राजकुमार जोवानी श्वाथी कोइ जगोयेथी पुष्पो, तो कोइ जगोयेथी पल्लवो, तो कोइ जगोयेथी पाकेलां फलो लेवा लाग्यो. पढी त्यांथी ते श्रीनिवास नामनां वनमां गयो, त्यां मनोहर तोरणवाळुं श्री नेमनाथ प्रचुनुं मंदिर तेने मढ्युं, त्यां हर्षथी नेमनाथ प्रचुने नमीने, तथा तेनी स्तुति करीने ते बेठो, तथा निधाननी पेठे ध्यानने धरवा लाग्यो. त्यां चलायमान यता कुंडलथी घसायेलां ठे, कपोलस्थलो जेणीनां, तथा पलाशनी पावडीपर चढेली, सुवर्णदंडने धारण करती, तथा हाथमां मनोहर वृद्धोनां फलोथी जरेलां पात्रने धारण करती, एक योगिनीने तेणे तुरत प्रचुनी पासे दीठी. त्यारे आ राजकुमार पण संत्रम सहित उठीने तेणीनां चरणोने नम्यो, त्यारे ते योगिनीए पण तेना प्रते “जय, जीव” एवी रीतनी आशिष दीधी. रूप, लावण्य अने आचूषणोथी भूषित थएली ते योगिनीने साक्षात जोइने, खुशी थयो थको, तथा तेणीने देवांगना मानतो थको आदर सहित ते कहेवा लाग्यो के हे देवि ! तुं खरेखर मारी गोत्रदेवी ठे, केमके, आ वखते आ जंगली पशुंथी जरेला वनमां तुं प्रगट थइ ठे. एवी रीतनी अमृतसरिखी तेनी वाणी सांजलीने ते योगिनी कहेवा लागी के, हे वत्स ! हुं देवी नथी, पण तपस्या करती मानुषी हुं; वली हे वत्स ! आजे पुण्यनां कारणरूप तुं मारो अतिथि तरिके आव्यो हुं, माटे मारी वाणीने तारे व्यर्थ करवी घटशे नहीं. वली हे उत्तम पुरुष ! जेने घेरथी अतिथि निराश थइ चाढ्यो जाय ठे, तेनां पुण्यनो ह्य करी, तथा पापोनो उदय करीने ते जाय ठे. पढी ते राजकुमारे ते वात कबुल राख्याथी, ते योगिनी दंडसहित पात्र लेइने जिनमंदिरमांथी निकली. हवे ते कुमार आश्चर्य सहित जोते ठेते, हाथमां पात्रवाली, तथा योगनां माहात्म्यवाली ते योगिनी वृद्धप्रते फलोनी याचना करवा लागी; तथा तेणीये नीचे पात्र धर्याथी ते वृद्धो फण फलो देवा लाग्यां, तथा एवी रीते घणुं दान देवाथी तेउ कल्पवृद्धनी तुलनां करवा लाग्यां. पढी ज्यारे ते पात्र फलोथी जराइ रहुं, त्यारे तेणीये ते महीपालनी सन्मुख मुक्युं, त्यारेतेणे पण तेमांथी पोतानी श्वा प्रमाणे खाधां. पढी ते प्रचुने नमीने ज्यारे जवानी श्वा करवा ला-

ग्यो, त्यारे तेणीयेकहुं के, हे वत्स! तुं हवे क्यां जाय ठे? तथा क्यांथी आव्यो हुं? ते कहे? त्यारे तेणे कहुं के, हे माता! हुं कोइ साथथी ब्रष्ट यइने अहीं आव्यो हुं, तथा हवे नेमनाथ प्रचुने अने तमने नमीने मारां नगरप्रते जइश. त्यारे ते दयालु योगिनी कहेवा लागी के हे वत्स! आ आगल रहेला वनने तुं जो? अहीं महाकाल नामे यद्द वसे ठे, तथा कालनी पेठे ते प्राणीउने हणे ठे. वली ते यद्दे अहीं आवेला घणां लोकोने हण्णा ठे, माटे आ वनने दूर मुकीने तने जेम सुख उपजे तेम तुं जजे. एवी रीते तेउं मांहोंमांहें हर्षपूर्वक वात करे ठे, तेउलामां अकस्मात्, महा तेजस्वी कोइ मुनि आकाशमांथी उतर्या. तप अने शरीरथी पण तेजस्वी एवा ते मुनिने जोइने, संत्रांत थया थका तेउं बन्ने, पोतानां पुण्णने जेम, तेम तेने नमस्कार करता हवा. त्यारे मुनि पण आनंदयुक्त थया थका, तेउनां विघ्नरूपी हाथीउने नसाडवामां सिंह सरखी धर्मलाजनी आशिष देता हवा. पढी तेउं तेने कहेवा लाग्या के, आजे तमोजे अमारी दृष्टिये पढ्या तेथी त्रण जगतनां नाथ एवा श्री नेमिनाथ प्रचुनां चरणनां नमस्कारनुं फल अमारुं परिपक्क थयुं. वली आप तो साक्षात् समता रसनां समुद्र, तथा पुण्णनां ढगला समान ठो, अने निर्जग्य लोकोने तो आप सरखानुं दर्शन पण दुर्लभ ठे; माटे हे प्रचु! तमारे अमोने धर्म कहेवो योग्य ठे, केम के, आपसरखा परोपकारमां रक्त होय ठे. एवी रीतनुं तेउंनुं अमृतने ऊरनारुं वचन सांजलीने, मुनि पण पांच ढंडके देवोने नमस्कार करीने कहेवा लाग्या के, हे वत्सो! दान, ध्यान, शील अने जीवदयाथी जे पुण्य थाय ठे, ते सघलुं जिनपूजाथी थाय ठे. जिनपूजाथी माणसोने चक्रवर्तिपणुं, उत्तम बुद्धि, पुण्णनो संग्रह, पापोनो नाश, तथा ग्रहपीडानो पण नाश थाय ठे. वली जे माणस त्रिकाल त्रिकिथी उत्तम पुष्पोयें करीने, जिनने पूजे ठे, तेज माणसने धन्य, पुण्यशाली, तथा गुणवान जाणवो; माटे खेद आपनार प्रमादने तजीने, हमेशां उद्यमवंत थया थकां, पापोने नाश करनारी जिनपूजा त्रिकाल करवी. एवी रीतनां मुनिनां वचनने सांजलीने हर्षयुक्त थयेला एवा तेउं बन्ने महाकाल यद्दनुं चेष्टित पुठवा लाग्या के, हे जगवन्! धर्मथी देवपणुं पामीने, तेज धर्मप्रते शत्रुचूत एवी हिंसा, आ यद्द स्वार्थथी

पराङ् मुख थयो थको केम करे ठे? बली सवली पुण्यबुद्धिने तजीने आ
यद्द माणसोप्रते द्वेषी केम बनेलो ठे? ते सघलुं हे पूज्य! आप अमो-
पर कृपा करीने कहो? एवी रीतनुं तेउनुं वचनसांचलीने मुनि पण, ज्ञा-
ननां माहात्म्यथी ते यद्दनुं चरित्र जाणीने, अमृतथी पण अधिक वाणी
बोलवा लाग्या. आ वननी अंदर अगाठ कोशक तापस हतो, ते चलक-
ता सूर्यप्रते जेम घुवड, तेम जिनशासनप्रते द्वेष धरनारो हतो. ते तापस
स्त्री सहित, जटाधारी, तथा कंदमूल अने फलने खानारो हतो, तथा
उत्तम वक्कल पेहेरीने एक वनथी बीजा वनमां जमतो हतो. ते तापसथी,
कचरामांथी जेम रत्न, तेम अति रूपवाली, पवित्र तथा तेजयुक्त कांति-
वाली अने उत्तम लक्षणवाली एक पुत्री थइ. गुणोयें करीने उज्ज्वल ए-
वी ते कन्या तेने प्राणथी पण वधारे वहाली हती, तथा तेणीनुं नाम श-
कुंतला हतुं, अने तेणीनां बाल मयूरनी कला सरखा हता. वसंत ऋतुने
पामीने जेम वननी लक्ष्मी शोभे, तेम ते पण प्रकृतिथीज यौवनने पामी-
ने मनोहर आकारवाली थइ थकी शोचवा लागी. एटलामां कामदेव स-
रखी आकृतिवाला जीम नामे राजाये क्रीडा माटे वनमां जमतां थकां
देवांगनानी पेठे तेणीने जोइ. अत्यंत मनोहर एवी ते स्त्रीने जोइने, ते
राजा चोकडुं खेंची घोडाने उजो राखी त्यां स्थिर रह्यो. पठी क्षणवार
ज्रम पामीने, ज्यारे ते शुद्धिमां आव्यो, त्यारे तेणीने कन्या जाणीने,
योगी जेम शाश्वती शक्तिने पामीने, तेम ते आनंद पाम्यो. पठी ते राजा
ते मृगाक्षीनी नजदीक जइने, तेणीने कहेवा लाग्यो के, हे नितंबिनि!
तुं परणेली ठे के, नहीं? ते कहे? त्यारे कुमारिकाये कहुं के, हे राजन!
हुं कुमारी हुं; एम कहेतांज ते प्रपंची राजा तेणीने घोडापर चडावी चा-
खवा लाग्यो. एवी रीते पुत्रीनां वियोगथी दुःखी थयेलो ते तापस, दु-
र्वल शरीरवालो थयो थको, दुःखथी पोतानां दिवसो निर्गमन करवा ला-
ग्यो. पठी क्षीण थयेल ठे धातु जेनी, ईर्षालु, मरवानी श्छावालो,
अने चेतना रहित ते थयो; त्यारे तपस्वीडं पुण्यमाटे तेने आ जिनमं-
दिरमां लाव्या. ते तापस स्वप्नावथीज मत्सरवंत होवाथी जिनेश्वर प्रभु-
ने नम्यो नहीं, पण जिननां दर्शनथी, आर्तध्यानथी मरीने यद्दपणाने
प्राप्त थयो. जेम जेर चडेला माणसोने मृत्युनुंज शरणुं ठे, तेम मिथ्या-

त्वथी मूढ थयेलां मनवालाउनी गति नरकज ठे; पण आ बिचाराने अंतकाळे पण जे नेमिनाथ प्रचतुं दर्शन थयुं, तेथी नरकगति मटीने तेने देवपणुं प्राप्त थयुं; केमके, स्मरण करायेला, दीठेला, स्तवेला, अथवा पूजेला जिनेश्वर प्रचु, स्वर्गादिक उत्तम गति आपे ठे. अहो ! जिनेन्द्र प्रचतुं माहात्म्य केवुं ठे ! ! के जेनां एकवार दर्शनथी पण तापस पापनां समूहने तजीने देवपणाने प्राप्त थयो. हवे ज्यारथी तेनी पुत्रीनुं हरण थयुं ठे, त्यारथी ते मनुष्यप्रते द्वेषवालो थयो ठे, माटे हजु पण ते अज्ञ्यासथी माणसोने ते दुःख आपे ठे. एम कहीने ते मुनि, कांतिनां समूहथी आकाश अने पृथ्वीने तेजस्वी करता थका, बीजां चैत्योने नमवामाटे आकाश मार्गे चाल्या गया. पठी दीव्य प्रज्ञाववाली ते योगिनी पण पोताने स्थानके गइ, अने कुमारपण जिनपूजा कर्या बाद कालवनप्रते जवा लाग्यो. ते वखते नाशिकाने फोडी नाखे एवी दुर्गंध, त्यां पडेलां मुडदांउमांथी निकलवा लागी. हवे उत्तम पराक्रमवालो ते कुमार पण, ते गंधने अनुसारे, हाथमां तलवार नचावतो थको त्यां जवा लाग्यो. ते वखते शस्त्र सहित, तथा जयंकर एवा काल अने कंकालने तेणे जोया, तथा तेठ तेने क्रोधथी मारवा लाग्या. युद्धमां कुशल एवा ते राजकुमारे, मुनि जेम राग अने द्वेषने, तेम ते महाबलवान तथा दुर्गतिमां जनारा यक्षोने जीत्या. पठी एवी रीते जीत करीने, ते कुमार यक्षनां घरप्रते गयो, त्यारे तेणेज तेने मोटी गदाथी रोक्वयो; अने ते यक्ष तेने कहेवा लाग्यो के, अरे मनुष्य ! तुं कोइ नवीन ठे, अने मारी पासे तारुं बल शुं हीसाबमां ठे? माटे हवे तारा इष्टदेवतुं स्मरण कर ? केमके, हमणां तारुं मृत्यु थशे. त्यारे राजकुमार पण जरा हसीने साहसथी कहेवा लाग्यो के, हे यक्ष ! वचनमात्रथी मने तुं शामाटे क्षोत्र पमाडे ठे ? वली तुं क्रोध नहीं कर ? पण जरा शांत था ? अने हृदयमां विचार के, क्रोधने वश थइ तुं शामाटे निरपराधि प्राणीउने इणे ठे ? माटे तुं अमूल्य देवपणुं जोगव ? अने मनुष्यवधनो त्याग कर ? केमके क्रोधांध माणसने आ जव अने परजवमां पण सुख नथी; कारणके, क्रोध ठेते, दयारूपी वेलडीने बालवामां दावानल सरखो, जवरूपी समुद्रने वधारनारो, कुगति आपनारो, तथा धर्मनो घात करनारो ठे. वली क्रोध ठे ते,

पराङ् मुख थयो थको केम करे ठे.? वही सघली पुण्यबुद्धिने तजीने आ
यह माणसोप्रते द्वेषी केम बनेलो ठे.? ते सघलुं हे पूज्य! आप अमो-
पर कृपा करीने कहो? एवी रीतनुं तेजनुं वचनसांजलीने मुनि पण, ज्ञा-
ननां माहात्म्यथी ते यक्षनुं चरित्र जाणीने, अमृतथी पण अधिक वाणी
बोखवा लाग्या. आ वननी अंदर अगाळ कोशक तापस हतो, ते चलक-
ता सूर्यप्रते जेम घुवड, तेम जिनशासनप्रते द्वेष धरनारो हतो. ते तापस
स्त्री सहित, जटाधारी, तथा कंदमूल अने फलने खानारो हतो, तथा
उत्तम वक्कल पेहेरीने एक वनथी बीजा वनमां जमतो हतो. ते तापसथी,
कचरामांथी जेम रत्न, तेम अति रूपवाली, पवित्र तथा तेजयुक्त कांति-
वाली अने उत्तम लक्षणवाली एक पुत्री थइ. गुणोयें करीने उज्ज्वल ए-
वी ते कन्या तेने प्राणथी पण वधारे वहाली हती, तथा तेणीतुं नाम श-
कुंतला हतुं, अने तेणीनां वाल मयूरनी कला सरखा हता. वसंत ऋतुने
पामीने जेम वननी लक्ष्मी शोभे, तेम ते पण प्रकृतिथीज यौवनने पामी-
ने मनोहर आकारवाली थइ थकी शोभवा लागी. एटलामां कामदेव स-
रखी आकृतिवाला चीम नामे राजाथे क्रीडा माटे वनमां जमतां थकां
देवांगनानी पेठे तेणीने जोइ. अत्यंत मनोहर एवी ते स्त्रीने जोइने, ते
राजा चोकडुं खेंची घोडाने उजो राखी त्यां स्थिर रह्यो. पठी क्षणवार
त्रम पामीने, ज्यारे ते शुद्धिमां आव्यो, त्यारे तेणीने कन्या जाणीने,
योगी जेम शाश्वती शक्तिने पामीने, तेम ते आनंद पाम्यो. पठी ते राजा
ते मृगाहीनी नजदीक जइने, तेणीने कहेवा लाग्यो के, हे नितंबिनि!
तुं परणेली ठे के, नहीं? ते कहे? त्यारे कुमारिकाथे कडुं के, हे राजन्!
हुं कुमारी हुं; एम कहेतांज ते प्रपंची राजा तेणीने घोडापर चढावी चा-
खवा लाग्यो. एवी रीते पुत्रीनां वियोगथी दुःखी थयेलो ते तापस, दु-
र्बल शरीरवालो थयो थको, दुःखथी पोतानां दिवसो निर्गमन करवा ला-
ग्यो. पठी क्षीण थयेल ठे धातु जेनी, ईर्षालु, मरवानी श्हावालो,
अने चेतना रहित ते थयो; त्यारे तपस्वीठ पुण्यमाटे तेने आ जिनमं-
दिरमां लाव्या. ते तापस स्वप्नावथीज मत्सरवंत होवाथी जिनेश्वर प्रभु-
ने नम्यो नहीं, पण जिननां दर्शनथी, आर्तध्यानथी मरीने यक्षपणाने
प्राप्त थयो, जेम ऊर चडेलो माणसोने मृत्युनुंज शरणुं ठे, तेम मिथ्या-

त्वथी मूढ थयेलां मनवालांलनी गति नरकज ठे; पण आ विचाराने अंतकाले पण जे नेमिनाथ प्रचुनुं दर्शन थयुं, तेथी नरकगति मटीने तेने देवपणुं प्राप्त थयुं; केमके, स्मरण करायेला, दीठेला, स्तवेला, अथवा पूजेला जिनेश्वर प्रचु, स्वर्गादिक उत्तम गति आपे ठे. अहो ! जिनेन्द्र प्रचुनुं माहात्म्य केवुं ठे ! ! के जेनां एकवार दर्शनथी पण तापस पापनां समूहने तजीने देवपणाने प्राप्त थयो. हवे ज्यारथी तेनी पुत्रीनुं हरण थयुं ठे, त्यारथी ते मनुष्यप्रते द्वेषवालो थयो ठे, माटे हजु पण ते अज्ञ्यासथी माणसोने ते दुःख आपे ठे. एम कहीने ते मुनि, कांतिनां समूहथी आकाश अने पृथ्वीने तेजस्वी करता थका, बीजां चैत्योने नम-वामाटे आकाश मार्गे चाह्या गया. पठी दीव्य प्रजाववाली ते योगिनी पण पोताने स्थानके गइ, अने कुमारपण जिनपूजा कर्या बाद कालवन-प्रते जवा लाग्यो. ते वखते नाशिकाने फोडी नाखे एवी दुर्गंध, त्यां पडेलां मुडदांलमांथी निकलवा लागी. हवे उत्तम पराक्रमवालो ते कुमार पण, ते गंधने अनुसारे, हाथमां तलवार नचावतो थको त्यां जवा लाग्यो. ते वखते शस्त्र सहित, तथा जयंकर एवा काल अने कंकालने तेणे जोया, तथा तेठ तेने क्रोधथी मारवा लाग्या. युद्धमां कुशल एवा ते राजकुमारे, मुनि जेम राग अने द्वेषने, तेम ते महाबलवान तथा दुर्ग-तिमां जनारा यद्दोने जीत्या. पठी एवी रीते जीत करीने, ते कुमार यद्दनां घरप्रते गयो, त्यारे तेणेज तेने मोटी गदाथी रोक्वयो; अने ते यद्द तेने कहेवा लाग्यो के, अरे मनुष्य ! तुं कोइ नवीन ठे, अने मारी पासे तारुं बल शुं हीसाबमां ठे ? माटे हवे तारा इष्टदेवनुं स्मरण कर ? केमके, हमणां तारुं मृत्यु थशे. त्यारे राजकुमार पण जरा हसीने साहसथी कहेवा लाग्यो के, हे यद्द ! वचनमात्रथी मने तुं शामाटे द्योज पमाडे ठे ? वली तुं क्रोध नहीं कर ? पण जरा शांत था ? अने हृदयमां विचार के, क्रोधने वश थइ तुं शामाटे निरपराधि प्राणीठने हणे ठे ? माटे तुं अमूल्य देवपणुं जोगव ? अने मनुष्यवधनो त्याग कर ? केमके क्रोधांध माणसने आ जव अने परजवमां पण सुख नथी; कारणके, क्रोध ठेते, दयारूपी वेलडीने बालवामां दावानल सरखो, जवरूपी समुद्रने वधार-नारो, कुगति आपनारो, तथा धर्मनो घात करनारो ठे. वली क्रोध ठे ते,

अग्निनी पेठे तीव्र तापने करनारो ठे, तथा प्रथम पोतानुं स्थानकज बा-
 खे ठे, अने पढी बीजुं स्थानक तो बाले, अथवा न पण बाले, माटे तेनो
 तुं त्याग कर? एवी रीतनुं तेनुं दूध सरखुं वाक्य पीने, नवा ताववाखानी
 पेठे, ते यक्षेद्र क्रोधथी बलवा लाग्यो, तथा हृदयमां रहेला क्रोधनेज
 जाणे कहाडतो होय नहीं, तेम होठने स्फुरायमान करीने, तथा
 धुकुटी चडावीने कहेवा लाग्यो के, नथी बीजुं जेना सरखुं शरणुं, एवो
 जे धर्म, ते तारे विषेज स्फुरायमान थइ रहेलो ठे, माटे ते धर्मनुं माहा-
 त्म्य मारे जोतुं ठे, तेथी तुं मारी साथे युद्ध कर? एम कहीने, हाथमां
 मुजर खेडने ते महाकाल यक्ष कुमारप्रते दोळ्यो. ते वखते महा पराक्र-
 मी एवो ते कुमार पण खड्गविद्याथी पवित्र थयो थको, क्रोधथी खड्ग उ-
 गामीने युद्ध माटे तेनी तरफ दोळ्यो. महामल्ल, महापराक्रमी, तथा महा-
 शुजावाला, एवा तेठ बन्ने युद्ध करता थका वनदेवीजने आश्चर्य करवा
 लाग्या; महापराक्रमी एवा तेठ बन्ने कोइ वखत आकाशमां फाल देता,
 तो कोइ वखते पृथ्वीपर रहेता, तो कोइ वखते विचित्र प्रकारे गमन क-
 रता; वली तेठ चालां, मुजर, तथा तलवारथी एक बीजाजने वारंवार
 मारता हता. वली तेठ मुष्टीथी मल्लनी पेठे खडता थका, पगनां घबका-
 राथी पृथ्वीने पण अत्यंत कंपाववा लाग्या. हवे यक्षनां मारथी जर्जरित
 थयेला ते कुमारे, क्रोधथी खड्गविद्यानुं स्मरण कर्युं, तथा ते खड्ग
 हाथमां लीधुं. ज्वालानी श्रेणिवाहुं, तणखाउनी पंक्तिथी युक्त थयेलुं, त-
 था मारवानी श्वाथी “त्रदत्रद” शब्द करतुं, तथा प्रत्यक्ष कोपाग्निसर-
 खुं ते खड्ग जोडने, ते यक्ष पण बीकथी अत्यंत द्रोत्र पामवा लाग्यो. पढी
 महीपाले ते यक्षने कळुं के, अरे यक्ष! मारा क्रोधथी तुं तारा देवपणा-
 नो शामाटे त्याग करे ठे? माटे मारां चरणकमलनी तुं सेवा कर? तथा
 हिंसा तजीने दया कर? तथा सर्व जीवो प्रते समता राख? अने तारी
 संपदा जोगव? एवी रीतनी ते राजकुमारनी शौर्यता, तथा वाक्यनी धीरताने
 सांजलीने, मनमां आश्चर्य पामी ते यक्ष कहेवा लाग्यो के, हे वत्स! हुं
 ताराथी जीतायो, माटे हवे तुं तुरत कंश्क वरदान माग? तथा हे उ-
 च्चम लोचनवाला! तारा शिवाय बीजो कोइ पण वीरपुरुष आ पृथ्वीपर
 नथी. वली तें कळुं के, धर्मथी निश्चयं करीने जय थाय ठे, ते खरं ठे;

हुं तो हिंसक तुं, तथा तुं सर्वने अन्नदान देनारो तुं, एवी रीतुं यद्द-
 नुं वचन सांजलीने, विवेकी एवो ते राजकुमार खड्गने मीथानमां नांखी-
 ने, धर्मनी रुचिवाला एवा ते यद्दने कहेवा लाग्यो के, हे यद्द! धर्मने
 विषे तारी रुची हवे स्फुरे ठे, एवी हुं तर्क वांधुं तुं; माटे हवे आपणे
 तारा मेहेलनां अग्र चागप्रते जश्यें, अने त्यां आपणे वातो करीशुं. ए-
 वी रीते महा पराक्रमी एवा ते महीपाल अने महाकाल मेहेलमां जश्
 ऊरुखामां वेठा. पठी त्यां ते राजकुमार धर्मनां सर्वस्वें करीने मनोहर,
 गंजीर, तथा महिमाथी अधिक, अने मनने प्रीति करनारी वाणी
 बोलवा लाग्यो के, धर्मथी राज्य मळे ठे, देवपणुं प्राप्त थाय ठे, तथा मो-
 द्द पण मळे ठे, माटे डाह्या माणसोथे धर्म सेववो; वली धर्म उत्कृष्ट सं-
 गलरूप ठे, तथा स्वर्ग अने मोद्दने देनारो, अने संसाररूपी वनने उलं-
 घवामां मार्ग देखाडनारो ठे; वली धर्म मातानी पेठे पोषण करे ठे, पि-
 तानी पेठे रक्षण करे ठे, मित्रनी पेठे खुशी करे ठे, तथा वंधुनी पेठे स्ने-
 ह राखे ठे. ते धर्मनी माता सरखी दया, सुरासुरोने पण माननीक
 ठे; माटे ते दयानी वैरीरूप हिंसाने डाह्यो माणस अंगीकार करतो
 नथी. वली जे माणस हिंसानो त्याग करतो नथी, तेनुं दान, तप, देवपू-
 जा, शील, सत्य, तथा जप, ए सघलुं निष्फल ठे. कांटाथी विंघायेलुं आपणुं
 शरीर पण ज्यारे दुःख पामे ठे, त्यारे शस्त्रथी बीजा प्राणीनी हिंसा ते
 केम कराय? वली जे मूर्खनां सरदारो दया विनां धर्मने ईहे ठे, ते हीज-
 डाड वंध्या स्त्रीथी पुत्रोत्पत्तीनी श्हा राखे ठे; माटे दयाज उत्कृष्ट धर्म, तथा
 उत्कृष्ट ज्ञान ठे, अने दयाविनानो सघलो धर्म निष्फल थाय ठे. वली हे
 यद्दराज ! कृतघ्नपणुं आदरवुं नहीं, पण कृतज्ञपणुं आदरवुं, तारो उप-
 कार करनारा धर्मप्रते तुं आदर कर! वली जीवदयावाला धर्मने अं-
 गीकार करीने, पूर्वे कोश् वगलाए स्वर्गसुख मेलव्युं ठे, तथा पठी फरी-
 ने जव न करवा पडे, एवी ते मुक्ति पाम्योठे. ते कथा नीचे प्रमाणे जाणवी.

श्रीद नामनां वनमां निर्मल पाणीवालुं, तथा कमलोथी शोचतुं एक
 तलाव ठे. ते तलावमां मत्स्योनुं चक्षण करनारो, रौद्रध्यानी, तथा म-
 हाक्रूर, अने स्वेष्ठाचारी एक वगलो रहेतो हतो; ते वगलो त्यां जल
 पीवामाटे आवता कागडा आदिक पद्दीउने पण मारी नांखतो. एट-

लामां साक्षात् देहधारी धर्मसरखा, तथा सकल प्राणीजने पोतानी पेठे-
ज जोता, कोष्क केवळी मुनि त्यां आव्या; ते मुनि ते तळावने कांठे
समोसर्या, तथा त्यां हरिण, सिंह आदिक पशुज पण तुरत आव्यां. ते
वखते पुष्ट थयेलो ते बगलो पण, केटलाक बगलांठधी वींटायो थको,
मुनिनी वाणीरूपी अमृतने पीवानी इन्हाथी त्यां आव्यो. ते वखते तेमु-
नि पण तेजने बोध देवा माटे तेजनीज ज्ञाषाथी, दयापूर्वक, धर्मरूपी रा-
ज्यने शोजावनारी देशना देवा लाग्या के, आ संसारमां पांचे इंद्रिजनुं
पदुपणुं, तथा ज्ञान दुर्लज ठे, तेमां पण विवेक रहित पशुजने तो
उत्तम धर्म दुर्लज ठे. जे प्राणीजये पूर्वे धर्मने विराघ्यो ठे, तेजने तिर्यच-
गति मळे ठे, पण जे तिर्यच गतिमां आवीने पण पाप करे ठे, तेज नर-
कर्मां जाय ठे; त्यां तपावेलां लोखंड साथे आलिंगन, तपावेला सीसानुं
पान, बंधन, बेदन, जेदन, तथा वज्र अने कांटानुं जोकावापणुं थाय ठे,
माटे आर्त अने रौद्र ध्यान ध्याववां नहीं, तथा प्राणीवध करवो नहीं;
अने सधला चराचर प्राणीजने पोतानी पेठे जोवां. एवी रीतनां ते
मुनिनां वाक्यथी सिंह, वाघ आदिकोथे परने पीडा करवानुं तजी
दीधुं, तथा ते बगलो पण दयामां तत्पर थयो; तथा ते दिवसथी मांडीने
दयामां तत्पर थयो थको ते पोतानो काल निर्गमन करवा लाग्यो, अ-
ने धर्मने स्मरतो थको ते देवलोकमां गयो; लांथी चवी वेपारीनां कुल-
मां उत्पन्न थइ, तथा पोताने हितकारी एवो धर्म करी, एकावतारी थयो
थको ते मोक्ष पामशे. माटे हे यक्षराज! तें पण धर्मथीज आ देवपणुं
मेलव्युं ठे, माटे क्रोधयुक्त थयो थको तेज धर्मनो द्वेष करनारी एवी
हिंसा तुं शामाटे करे ठे? माटे हवे तुं हिंसाने तज? अने दया कर?
तथा हमेशां धर्मने जज? तथा तारा देहथी पण प्राणीयोप्रते उपकार
कर? उत्तम माणसोथे धन, जीवित, विद्या अने बलें करीने, आ लोक
अने परलोकमां हितकारी परोपकार करवो जोश्ये. वली आ पूर्व
जन्मनां क्रोधनुं फल जोशने, तारे खरेखर, तारा पोतानाज हित माटे
वैरीप्रते पण वैर करवुं नहीं. वली अंतकाले पण जे तें जिनेश्वर प्रभुनुं द-
र्शन कर्युं, तेथी तुं देवपणाने पाम्यो, माटे हवे तुं हमेशां नेमनाथ प्रभुने
पूज? एवी रीते ते राजकुमारनां वचनथी खुशी थयेलो ते यक्ष,

चिंतामणि रत्न सरखा उज्ज्वल धर्मने पामीने गुणी एवा ते गुरुने नमतो हवो; अने कहेवा लाग्यो के, हवेथी मने जिन देव, परिग्रह रहित गुरु, तथा दयावालो धर्म थाउं? एवी रीतनो धर्म तेणे अंगीकार कर्यो, तथा गुरुपूजानां बदलामां तेणे राजकुमारने विद्या आपी. पढी ते राजकुमार हर्षथी ते यद्दने रजा आपीने, दया सहित मनवालो थयो थको चालवा लाग्यो; तथा विचारवा लाग्यो के, हवे मारां नगरप्रते जउं; पण नहीं! हुं प्रसंगेथी ज्यारे बहार आव्यो, त्यारे हवे नाना प्रकारना आश्चर्येथी चूषित थयेला विविध प्रकारनां देशोने मारे जोवा, के जेथी पोतानी शक्ति जणाशे, देशाचारनी परीक्षा थशे, उत्तम अधम माणसोनुं जाणपणुं थशे, तथा कलाउंनो पण अन्यास थशे, तेम तेथी नाना प्रकारनां माणसोनों, प्रसंग थशे, तथा विविध प्रकारनां तीर्थों पण जोवाशे; अने तेज हेतुथी डाह्या माणसो देशाटन करे ठे. वढी पुरुष ज्यां त्यां जइने, परथी तथा खजनोथी जे सन्मान मेळवे ठे; तेमां पण पूर्वनां पुण्योदुंज कारण ठे. एम विचारिने ते राजपुत्र पूर्वदिशा सन्मुख चालवा लाग्यो, तथा केटलाक नगरो अने बगीचा आदिकने उलंघी गयो, एम करतां केटलेक दिवसे ते सुंदर नामनां नगरप्रते पहाँच्यो, अने त्यां वृद्धोनी घटावाला वनमां गयो. त्यां अंबिकानां चैत्यमां जइ एक ऊरुखामां रह्यो, तथा देवगुरुहुं स्मरण करीने, रात्रिये निर्जय थइ सूतो; एटलामां तेणे, “हे तात! हे माता! हे चाइ! हे दयावंत शूरा लोको! यमनी पेठे निर्दय एवा आ पापीथी मारुं रक्षण करो!” एवी रीतनी कोइ स्त्रीनी दीन वाणी ते महीपाले वारंवार सांचली, अने ततक्षण जागी उठ्यो; तथा ज्यांथी ते शब्द आवतो हतो, ते तरफ निश्चल मनथी हाथमां तलवार खेइ, उतावलथी चालवा लाग्यो. त्यां तेणे पर्वतनी स्त्रीणमां ध्यानमां रहेला एक पुरुषने, व्याकुल थयेली एक स्त्रीने, तथा अग्निकुंडने जोयो; त्यारे तेणे विचार्युं के, कोइथी पण उगायेलो, आ मुग्ध माणस आ स्त्रीने मारवानी इहावालो ठे, माटे हवे तेणीनुं हुं रक्षण करुं, एम विचारी, ते, ते पुरुषने कहेवा लाग्यो के, अरे दुष्ट! आ तें पापनुं कार्य शुं आरंच्युं ठे? आ बाळिकाने ठोडी दे? नहींतर हमणा तने यमने घेर पहाँचतो करीश. ते सांचली संज्रांत थयेलो तथा आक्षेपथी त्रासयुक्त थयेलो ते

विद्याधर बन्ने हाथोथी ते स्त्रीने उपाडीने, पवनथी पण अधिक गति-
थी चालवा लाग्यो. त्यारे कुमार पण ते स्त्रीने मुकाववा माटे निश्चययु-
क्त थयो थको, खड्ग सहित तेनी पाठल दोड्यो. एवी रीते पाठल दोड-
ता एवा ते राजकुमार तरफ दृष्टि राखीने, विद्याधर पण वेगथी पवनने
पण जीततो थको चालवा लाग्यो. एवी रीते दोडतां थकां स्त्रीमांज रहे-
ली ठे बुद्धि जेनी, एवा ते विद्याधरे थाकी जवाथी, नरक सरखा जयंकर
कुवामां तुरत जंपापात कर्यो; त्यारे दयालु, तथा महा पराक्रमी एवा
ते राजकुमारे पण, तेने खेंची कहाडवानी श्वाथी तेमां जंपापात कर्यो.
त्यारे ते विद्याधर पण, दीधेलो ठे ताप जेजये, एवा पापोयें करीने जाणे
खेंचातो होय नहीं तेम अदृश्य थयो. पठी ते कुमार पण त्यां कुवानो
केटलोक जाग उलंगी गयो; त्यां तेणे प्रकाश दीठो, तथा पठी त्यां
तेणे वृद्धोनी पंक्ति जोड. पठी अहीं तहीं जमतां, तथा वनोने जोतां थ-
कां फरीने तेणे ते स्त्रीनां रडवानो शब्द सांचल्यो; त्यारे वृद्धोमां संता-
श्ने, तथा धीरे धीरे चालीने अने मौन धरीने खड्ग लेइ तेणीनी पासे ते
गयो; त्यां तेणे लाल चंदनथी लीत करेलां अंगवाली, लाल वस्त्र तथा ला-
ल माला पेहेरेली, एवी ते स्त्रीने अग्निकुंडनी समीपे जोड. पठी कुमार
पण आकारगोपन करीने, तथा वस्त्रथी खड्गने आढादित करीने, क्रीडापूर्व-
क फरीने ते तेनी पासे आव्यो; अने तेने कहेवा लाग्यो के, हे महास-
त्व ! आ तुं शुं करे ठे ? वली तुं गुरुनी आज्ञाथी, के पोतानी बुद्धिथी, के
कुलक्रमथी आ कार्य करे ठे ? त्यारे विद्याधर पण कहेवा लाग्यो के, हे पं-
थि ! हुं मारी श्वा प्रमाणे करुं हुं, तुं तारे चाड्यो जा ? सर्व माणसो
पोतपोतामां तत्पर होय ठे, तेमां बीजानी शिखामणनी कंइ पण जरूर
होती नथी. ते वखते ते कुमारिका राजकुमारने कहेवा लागी के, हे महा
परोपकारी ! मने मारवामां तत्पर एवा आ पापीथी मारुं रक्षण कर ?
एवी रीते तेणीनुं दीन अक्षरोवाळुं वचन सांचलीने, ते दयालु राज-
कुमार उत्तम रचनावाळुं वचन ते विद्याधरने कहेवा लाग्यो के, हे वि-
द्याधर ! आ बीचारी उत्तम निराधार स्त्री ठे, अने तुं तो द्वात्री वंशमां
उत्पन्न थयेल ठे, माटे आवुं कुकर्म करतां तने मनमां पण शुं लज्जा आ-
वती नथी ? वली “स्त्रीनां वधथी विद्या सधाय ठे” एवो ब्रम तुं बिल-

कुल राखजे मां? केम के पापारंजथी तो शुच कर्म पण पोतानी मेल्लेज नाश पामे ठे. वली हे मुग्ध! कोइक तारा वैरीये तारी उन्नतिनो नाश करवा माटे, आ उपायथी खरेखर तने उग्यो ठे; माटे हे मुग्ध! मारुं क-
 बुं मान? अने आ स्त्रीने ठोडी मेल? केम के स्त्रीहत्याथी माणसने दु-
 र्गति मले ठे. एवी रीतनां राजकुमारनां वचनने सांजलीने उलटो ते वि-
 द्याधर वधारे कोपायमान थयो; केम के, तपेला तेलमां जल नाखवाथी
 ते वधारे जडको लेइ उठे ठे. पठी ते विद्याधर ते राजकुमारने कहेवा ला-
 ग्यो के, तुं विद्याने शामाटे निंदे ठे? अने मारा गुरुने पण तुं शामाटे
 निंदे ठे? माटे तुं तारे तारे मार्गे चाड्यो जा? नहीतरक्यांक माथुं पण
 कपाइ जशे!! एम कहीने हाथमां खड्ग लेइ, ते कुमारप्रते दोड्यो. पराक्र-
 मी कुमार पण लडवाने सज्ज थयो. पठी तेउं बन्ने खड्गथी, तथा दंड-
 थी अत्यंत लडवा लाग्या. पठी महा बलवान एवा ते कुमारे खड्गविद्या-
 नां प्रज्ञावथी ते विद्याधरने जीत्यो, त्यारे विद्याधर कहेवा लाग्यो के, वि-
 द्या अने शस्त्रमां पारंगामी देवोथी पण हुं अगाड जीतायेलो नथी,
 पण महा पराक्रमी एवा तुंथी हुं जीतायो बुं, माटे हवे तुं कोण ठे? ते
 कहे? वली हुं तो पापमां रक्त थयेलो बुं, अने तुं तो प्राणीउनुं हित
 करनारो ठे, वली धर्मथी जय थाय ठे, तथा अधर्मथी जंग थाय ठे, तेमां
 संशय नथी. एम कहीने ते विद्याधर मौन रहेते बते ते राजपुत्र तेने
 कहेवा लाग्यो के, हवे तुं खेद कर नहीं? पण धर्मप्रते बुद्धि राख? वली
 स्त्रीवधनां पापथी नरकमां जवाय ठे, अने विद्यानां समुद्रसरखो तुं, ते
 स्त्रीवधथी उत्तम फल मेलववाथी झ्ठा राखे ठे!! वली हे महा बुद्धिवान्!
 हजु पण तुं परनो द्वेष कर नहीं; पण जिनेश्वर प्रभुनुं आराधन करीने
 सुखी था? एवी रीतनी तेनी वाणी सांजलीने करेल ठे नमस्कार, त-
 था जोडेल ठे, हाथ जेणे एवा ते विद्याधरे तेनी पासे आवीने शिष्यनी
 पेठे शिखामण ग्रहण करवा पठी ते राजकुमारे तेने पुब्युं के, आ कन्या
 कोण ठे? त्यारे ते विद्याधर कहेवा लाग्यो के, कान्यकुब्ज नामनां देश-
 मां कल्याणकटकनामे एक मोटुं नगर ठे, ते नगरमां दीधेल ठे, थाचको-
 प्रते सुवर्ण जेणे, तथा मंगलनी श्रेणिथी शोजित थयेलो अने उत्तम बु-
 द्धिवालो कल्याणसुंदर नामे राजा ठे. ते राजाने, पतिनी चक्रिथी

पवित्र, तथा शीलरूपी अलंकारने धरनारी कल्याणसुंदरी नामनी राणी
 ठे. तेनी कृद्दीमां रत्ननी पेठे उत्पन्न थयेली गुणसुंदरी नामनी आ कन्या
 ठे; तेणीने में दुर्विनीते मोटी श्वाधी अर्ही आणी ठे. वली हे कुमार!
 तें आ तारी शक्तिथी, आ कुमारिकाने जीवितदानथी, तथा मने नरक-
 नां उद्धारथी, एम अमो बद्धेने चाकरनी पेठे खरीदी लीधां ठे. वली आ
 कन्याने स्वयंवर एक मासमां मोहोटो थवानो ठे, पण जीतेल ठे मुखथी
 कमल जेणीये, एवी आ कन्याने में तेनां घरथी त्याग करावी. एवी रीते
 महीपालने कहीने, ते विद्याधर तेनां वचनरूपी ज्योत्स्नाने पीवाने च-
 कोरनी पेठे तेनी सन्मुख जोझे उजो. पठी ते कुमार पण उत्तम रसनां
 आश्रयवाली वाणी कहेवा लाग्यो के, आ कुमारीकाने तुं हवे तुरत तेनां
 पिताने घेर पहाँचाड? एवी रीतनी तेनी वाणीथी, ते विद्याधर, विद्यानी
 शक्तिथी, आकाशमार्गे ते कन्याने तेणीने पोताने स्थानके व्हेइ गयो. प-
 ठी विद्याधरे ते कुमारने शोल वीद्याळ आपी, अने कुमारे तेने जैनधर्म
 आप्यो. पठी पूर्व दिशामां तिलक समान एवा एक उंचा मेहेलने जोझे,
 कुमारे तेने पुढ्युं के, आ मेहेल कोनो देखाय ठे? त्यारे विद्याधरे कंइक
 मनथी विचारिने कळुं के, हे कृपालु कुमार? तुं मारी कथा आदरसहि-
 त सांजल? आ वैताढ्य पर्वत उपर रत्नपुर नामनुं नगर ठे, त्यां शत्रुंजने
 जीतनारो मणिचूड नामे राजा हतो. तेने विद्याविलासमां रसिक, तथा
 पितानी शक्तिथी पवित्र थयेला, एवा रत्नप्रज्ञ तथा रत्नकांति नामनां बे
 पुत्रो हता. तेउंमांथी रत्नप्रज्ञे राज्यनां मदथी, मने रत्नकांतिने बलवान
 जाणीने, कंइक मिशथी नगरमांथी कहाडी मेढ्यो. पठी मणिचूडे रत्न-
 प्रज्ञने राज्य सोंपी दीक्षा लीधी, तथा सर्व प्राणींळं प्रते समचित्तवालो
 थयो थको ते वनमां गयो. हवे ते जाइनां द्वेषथी में आ पातालमां, मो-
 होटा मेहेलोनी श्रेणिथी शोचावालुं ननुं शेहेर वसाव्युं. आ नगरनां ना-
 यक समान तथा महाप्रजाविक एवा श्रीशांतिनाथ प्रभु, सिद्धनां धरोथी
 विंटायेला आ प्रासादमां रहे ठे. ते मारा जाइने जीतवामाटे, हे
 महीपाल! में आ कृविद्याने उपाय कर्यो हतो, पण सारुं थयुं के, तें मने
 नरकमां पडतो बचाव्यो. माटे हवे चालो, आपणे जिनपूजामाटे आ चै-
 त्यमां जश्यें, एम कही तेउं विधिपूर्वक देवसेवा करवा लाग्या. पठी उ-

त्तम विनयवालो ते खेचर कुमारने मार्ग देखाडतो थको, पातालवनमां रहेला मुनिउने देखाडवा लाग्यो. त्यां जाणे पाषाणनी मूर्तिमयज होय नहीं, तेम ध्यानमां बेठेला, तथा जगतमां प्रख्यात एवा सर्वज्ञपुत्रोनी तुलना करता, संयमधारी तथा पवित्र मूर्तिवाला, ते मुनिउने जोइने कुमार अत्यंत आनंद पास्यो. पढी अत्यंत नक्तिवंत एवो ते राजकुमार विधिपूर्वक तेउने नमीने, तेउनां मुखरूपी चंद्रप्रते दृष्टि राखीने त्यां बेठो. पढी सहज उपकारी एवा गुरुये पण तेउ बन्नेने ज्ञव्य जाणीने, चंद्र सरखो उज्ज्वल धर्मोपदेश कहेवा मांड्यो. कल्याणरूपी वेलडीउनां कंद समान, अने आपदारूपी कमलनीनो नाश करवामां हाथी समान, तथा लक्ष्मीनां कुलमंदिर सरखो धर्म आ दुनियांमां जयवंतो वतें ठे. हवे ते वखते त्यां चारित्र्ये करीने पवित्र, मनोहर आकृतिवाला, तथा पुण्यरूपी शृंगारवाला, बे साधुउं आव्या; तथा गुरुने नमस्कार करीने त्यां बेठा; त्यारे उत्तम बुद्धिवाला महीपाले तेउने पुब्युं के, हे जगवन, तमो बन्ने क्यांथी आव्या ? त्यारे तेउ कहेवा लाग्या के, अमो बन्ने पुंडरिकगिरि, अने गिरनारनी हर्षथी यात्रा करीने, हमणा अर्ही आव्या ठीयें. त्यारे विद्वानोमां शिरोमणि महीपाल, ते सांजलीने तीर्थनी वार्ताथी पोताने धन्यमां शिरोमणि मानवा लाग्यो. पढी गुरु पण महीपालने धर्ममां अने तीर्थमां आदरयुक्त मानीने, हर्षथी, ते तीर्थनुं माहात्म्य कहेवाने, तेनापर कृपा करता हवा. जेम जिनोमां आदिनाथ, चक्रीउमां चरत, जवोमां मनुष्यजव, अक्षरोमां उंकार, देशोमां सौराष्ट्र, तथा ब्रतोमां शील, मुख्य ठे, तेम सघला तीर्थोमां शत्रुंजयतीर्थ मुख्य कहेवाय ठे. ज्यां दारिद्र्यने नाश करनारो तथा जयवंतो सिद्धाचल पर्वत ठे, त्यां दुःख तथा पापोनो संजवज क्यांथी होय ? वली ते शत्रुंजय पर्वतनुं माहात्म्य तो जिनेश्वर प्रभुज जाणी शके, केम के, समुद्रनी गंचीरता मंदाराचलज जाणी शके ठे, बीजो कोइ जाणी शकतो नथी. वली त्रणे सुवनोमां पण आ सिद्धाचल पर्वतज मुख्य तीर्थ ठे, केम के तेनां दर्शनमात्रथीज प्राणीउनां पापोनो समूह नाश पामे ठे. वली ते शत्रुंजय पर्वतनां शिखरपर, दुःखें करीने वारी शकाय एवो अज्ञानरूपी जे अंधकारनो समूह, तेने दूर करवाने सूर्य समान श्री नात्रिराजानां पुत्र रु-

षट्पदेव प्रभु बिराजे ठे. एवी रीते त्रणे जगतमां अत्यंत अतिशयवाला ते बन्ने तीर्थोने जोशने, प्राणी सर्व हत्यादिक पापोधी मुकाय ठे. हवे ते-नी कथा कहे ठे.

चरतक्षेत्रमां श्रावस्ती नामनी नगरीमां त्रिशंकुनो पुत्र त्रिविक्रम नामे राजा हतो. ते राजा एक दहाडो उद्यानमां फरतो थको एक वडनां वृ-हानी नीचे उजो, त्यां तेणे पोतानां मस्तकपर, क्रूर शब्द करता एक प-ह्नीने जोयो. कडवा शब्द बोलता ते पह्नीने राजाये उडाडवा मां-ड्यो, पण ते उड्यो नहीं, त्यारे तेणे क्रोधधी बाणे करीने तेने माथो. त्यारे ते पह्नी पृथ्वीपर शिथिल थइ तरफडवा लाग्यो, तेने जोइ राजा कंश्क पश्चातापयुक्त थयो थको, पाडो वली नगरप्रते गयो. हवे ते पह्नी पीडाधी मृत्यु पामी कोइक जिह्मनां कुलमां उरपन्न थयो, त्यां वनने विषे बालपणाधीज पापरूपी कृद्धिनी वृद्धि करनारो थयो. हवे एक दहाडो ते त्रिविक्रम राजाये धर्मरूचि नामनां मुनिपासेनी, जावसहित नीचे प्रमा-णे दयामय धर्म सांचळ्यो के, दयाज उत्कृष्टो धर्म, परम क्रिया, तथा प-रम तत्व ठे, माटे हे चद्र ! ते दयानेज तमो चजो? वली जो दया न होय, तो दान, ज्ञान, निग्रंथपणुं तथा योगनी क्रिया पण व्यर्थ ठे. कान-ने अमृततुल्य एवुं मुनिनुं वचन सांचळीने दया उत्पन्न थवाधी राजा पोते मारेला जीवोनुं स्मरण करवा लाग्यो के, अहो ! में अज्ञानतानां वशधी अगाड बहु दुष्कार्य कर्मां ठे, तेथी मारे दुःखें सहन थाय एवा विविध प्रकारनां जवसंबंधि जावोने सहन करवा पडशे; माटे आ जीवीतनुं, त-था राज्यादिकनुं शुं प्रयोजन ठे? के जेथी आ लोकमां संताप, अने प-रलोकमां मने नरकनी गति मलशे; माटे हवे हुं, कादवमांथी जेम पडने तथा माटीमांथी जेम सुवर्णने, तेम आ शरीरधी व्रतने ग्रहण करीश. ए-म विचारि राजाये, मुनिने नमस्कार करी आदरसहित, व्रतनी याचना करी, त्यारे मुनिये पण तेने हर्षधी दीक्षा आपी. पढी चणेल ठे सर्व सि-द्धांतो जे, तथा नवे तत्वोने धरनारो ते त्रिविक्रम मुनि विधिपूर्वक उ-त्तम व्रत पालवा लाग्यो. एक दहाडो ते गुरु माहाराजनी रजा लेशने, एकाकी, सूर्य जेम आकाशमां, तेम संसाररूपी वनमां जमवा लाग्यो. उत्कृष्ट संयमवाला, तथा प्रतिमा धरीने उजेला, ते मुनिने, ते जीह्मे

जोयो; त्यारे पूर्वनां वैरथी ते क्रोधायमान थयो; तथा लाकडी अने मुष्टी विगेरेथी, क्रोधे करीने अल्पबुद्धि जेम पोतानां चाग्यने, तेम ते तेने मारवा लाग्यो; त्यारे शांत मनवालो, तथा जितेंद्रिय, ते मुनि पण जयंकर मारथी पीडीत थयो थको, अरणिनां काष्टनी पेठे क्रोधथी बलवा लाग्यो; तथा ते जीलप्रते तेणे तेजोलेश्या मुकी, अने तेथी ते वृद्धानी पेठे बली गयो. एवी रीते ते जीलनो जीव मरीने जयंकर अटवीमां केसरी सिंह थयो, अने ते मुनि पण विहार करतो थको ते वनमां आव्यो, त्यारे ते सिंह तेने जोवाथी, आगला जवनां वैरथी तेने हणवाने दोब्ब्यो; त्यारे मुनि पण धर्मनां साधनरूप देहनुं रक्षण करवामाटे चाग्यो. त्यारे करे-लुं कर्म जेम प्राणीनी पाठल जाय ठे, तेम ते सिंह पण तेनी पाठल दोब्ब्यो, एवी रीते अति क्रोधायमान थयेला ते सिंहे मुनिने षटलोखेद पमा-द्व्यो के मुनिये क्रोधायमान थइ, तेनापर तेजोलेश्या मुकी; तेथी मृत्यु पामी ते सिंह जयंकर वनमां अत्यंत क्रूर दीपडो थयो, अने त्यां पण कर्म योगे ते मुनि आव्यो; तथा जेटलामां ते मुनि स्थिर मनथी प्रतिमा धारीने रहे ठे, तेटलामां पूर्व जवनां वैरथी ते दीपडो तेने मारवानी इष्टा-थी त्यां आव्यो. ते वखते मुनि पण, जोके कषायोनुं जयंकर परिणाम जाणतो हतो, तो पण कर्मनां वशथी कोप पाम्यो. अत्यंत ज्ञाननी संपदा-वाला तथा मोहानी इष्टा राखनारा मुनिउंनां चित्तमां पण ज्यारे अत्यंत क्रोध आवे ठे, त्यारे बीजाउंनी तो वातज शी करवी ? पठी ते मुनिये मुकेली तेजोलेश्याथी ते अत्यंत क्रोधी दीपडो मरीने कोइक जयंकर वन-मां जंगली सांड थयो, घणी रीते अराधेल ठे, योगनुं अंग जेणे, तथा दै-वयोगे त्यां पण आवेला, ते मुनिने ते सांडे उपद्रव कर्यो. त्यां पण ते मुनिये तेने प्रथमनी पेठेज मारी नांख्यो. त्यारे ते सांडनो जीव अवंति देशमां, उज्जयनी नगरीमां, सिद्धवडनां कोटरमां अत्यंत फेरी आशिवि-ष सर्प थयो. अनुक्रमे ते त्रिविक्रम मुनि पण चालता थका, ते वडनीचे आवीने कायोत्सर्ग ध्यानमां रह्या; त्यारे तुरत ते सर्पे पण तेने जोयो. पठी अत्यंत मत्सरथी पूर्व जवनां वैरी एवा ते मुनिने डंखवा माटे, दुष्ट आ-शयवालो, तथा विस्तारवाली फणावालो ते सर्प त्यां आव्यो. त्यारे मु-निए पण तेने आवतो जोइ, क्रोध लावीने आगलनी पेठेज यमने मं-

दिरे मोकलावी दीधो. त्यां अकामनिर्जरानां योगधी कंश्क कर्मोने ठेदी-
ने, ते सर्पनो जीव, कोश्क गाममां एक दरिद्री ब्राह्मणेने घेर पुत्रपणे
जइ उपनो; एक दहाडो ते मुनि पण विहार करतो थको तेज गाममां
आव्यो. त्यां गामनी समीपे ते मुनिने ध्यानमां रहेलो जोशने, ते नीच
ब्राह्मण पूर्वनां वैरधी, तेने मारवा दोड्यो; तथा निर्दय थइने, मूष्टी ला-
कडी आदिकधी अनेक प्रकारे ते तेने मारवा लाग्यो, त्यारे मुनिए पण
क्रोधयुक्त थइ, आगलनी पेठेज तेने मारी नांख्यो. त्यारे अकामनिर्ज-
राधी तथा किंचित् शुचनां उदयधी ते ब्राह्मणनो जीव वाराणसी नग-
रीमां महाबाहु नामे राजा थयो. त्यां तेणे उत्तम व्रीला आदिकधी
घणो काल व्यतीत कर्यो. एक दहाडो ते मेहेलनां जरुखामां बरेठेलो ह-
तो, त्यारे मार्गमां एक निष्पापी मुनिने जतो तेणे जोयो; त्यारे ते वि-
चारवा लाग्यो के, अहो ! आ कोश्क महात्मा बुद्धिवानोने पूजवा यो-
ग्य ठे; तो पण मारुं मन तेना पर कंश्क द्वेषयुक्त थाय ठे; वही अगाड
पण थावा कोश्क महात्माने में क्यांक पण जोया ठे, एवी रीते ते रा-
जा घणीवार सुधि विचारवा लाग्यो. एम विचारतां तेने जातिस्मरण ज्ञा-
न थयुं, अने तेधी, साधुनां क्रोधरुपी अग्निनी ज्वालामां कवलरूप थए-
ल ठे जीवित जेमां, एवा पोतानां सात जन्मो तेने सांचळ्या. तेधी रा-
जाए नीचे प्रमाणे अरधो श्लोक रच्यो.

॥ विहंगः शबरः सिंहो, द्वीपी शंडः फणी द्विजः ॥

अर्थः—“पक्षी, जीव, सिंह, दीपडो, सांड, सर्प अने ब्राह्मण.” पठी तेणे
लोकोमां कहेवराव्युं के, जे बुद्धिवान माणस आ समझ्या पूरशे, तेने हुं
लाख सोनामोहोरो आपीश. पठी गूढ तथा प्रौढ रहस्यवाली ते समझ्या
धननी श्वाधी सर्व लोको बोलवा लाग्या. पठी त्यां चाळता ते मुनिये
एक गोवालीआनां मुखधी ते समझ्या सांचळी. त्यारे मुनिये तेनां नीचे
प्रमाणे वे पदो पूर्या.

॥ येनामी निहताः कोपा, त्सकथं ऋविता हहा ॥

अर्थः—जे माणसे क्रोधधी तेउने मार्या ठे, तेनी अरेरे !! शी गति थशे ?
एवी रीतनां मुनिनां वाक्यने सत्य मानीने, ते गोवालीये राजापासे

जइ, ते वन्ने पदो संजलाव्यां. त्यारे राजाये विचार्युं के, आ समझ्या आ गोवालीउं पुरी शके नहीं, एवुं विचारि राजाये तेने पुढ्युं के, जे माणसे आ समझ्या पुरी होय, तेने बताव? पढी राजाये तेने घणो आग्रह करवाथी, ते अहरोरूपी रत्नोने उत्पन्न करवामां खाण समान, तथा पापोने खोदवामां कोदाली सरखा वनमां आवेला ते मुनिनुं व्रतांत तेणे कही संजलाव्युं. त्यारे राजा पण अत्यंत उत्कंठित थयो थको वनमां ते मुनिपासे गयो; तथा त्यां जातिस्मरण ज्ञानथी ते मुनिने उलखी कहाडीने, तेने कहेवा लाग्यो के, हे मुनीश्वर! तमो मारा अपराध क्षमा करो? वली मने धिक्कार ठे! के में ते ते जवोमां तमोने पीडा उपजावी ठे; वली आप उपकारीनां दर्शनथी हुं आ राज पाम्यो हुं. वली में क्रोधरूपी चांडालने वश थइने, तमारा तपमां विघ्न कर्तुं ठे, माटे हवे मारा निमित्तनां क्रोधनो तमो त्याग करो? पढी त्यां मुनिये पण तेनां वचनरूपी अंकुशथी, पोतानां मनरूपी हाथीने, तेवी रीतनां व्यापाररूपी वनमांथी खेंची लीधो. अने कहेवा लाग्या के, हे राजन्! मने धिक्कार ठे! के, साधु थइने पण, पापी एवा में ते ते जन्मोमां तने हण्यो; माटे अज्ञानयुक्त मारा अपराधोनी तुं पण क्षमा कर? एवी रीते तेउं वन्ने त्यां परस्पर जेटलामां वातो करे ठे, तेटलामां तेउंथे आकाशमां डुंडुजिनो नाद सांजळ्यो. आ शुं हशे!!! एम विचारतां थकां जेटलामां ते आकाशमां नजर करे ठे, तेटलामां तेउंथे देवनां कहेवाथी वनमां रहेला केवली मुनिने जाण्हा; त्यारे तेने जोवानी इहा माटे आदरयुक्त थया थका, तेउं मननां संशयनो नाश करनारा, तथा देवोथी पूजायेला, ते केवली पासे जइने, तेने नमता हवा. त्यां मुनिये पण तेउंनां निष्पापी जावने जाणीने, जीवदयामय धर्मनुं माहात्म्य कहेवा मांड्युं. देवपदवीथें करीने मनोहर एवुं धर्मरूपी पाणी होय ठे, पण क्रोधरूपी जेरथी उत्पन्न थता हिंसारूपी मेलथी ते मलीन थाय ठे. वली पोतानां आत्मारूपी चीतपर करेली चारित्ररूपी चित्रनी रचना, क्रोधरूपी कूचामां चोंटेला हिंसारूपी काजलथी नाश पामे ठे. वलीजे माणस अज्ञानथी उत्पन्न थयेला अविवेकें करीने, मुनिने कदर्थना करे ठे, तेनां सरखो बीजा कोइने पण पापी जाणवो नहीं. वली जे मूर्ख मुनि तीव्र तप तपतो थको पण क्रोध करे ठे, ते चारित्ररूपी वृ-

क्कने बालीने, तेनी राख पोतानां आत्माप्रते नांखे ठे. वली हे राजन्! तें
 जे पूर्व ऋवमां मुनीने गुस्तो चडाव्यो, तेथी तने अने मुनिने, बन्नेने क-
 र्मबंध पळ्यो. वली हे मुनि! तें पण अजाणतां थकां हिंसा करेली ठे;
 माटे हवे सर्व पापोने नाश करनारा शत्रुंजय पर्वतप्रते तुं जा? अने त्यां
 तपस्या करतां थकां, तथा अरिहंत प्रभुनुं ध्यान धरतां थकां, केवलज्ञा-
 न पामी तुं मोक्षे जश; वली हे मुनि! निबिड एवुं आ तारुं कर्म, श-
 त्रुंजय तीर्थविनां आकरा शीलादिकथी पण दूर थशे नहीं; वली हे रा-
 जन्! तुं पण आ मुनिने गुरुरूप मानीने, तथा तेने अगाडी करीने, मा-
 णसोनी साथे शत्रुंजय पर्वतप्रते जा? अने त्यां समतापूर्वक यात्रा कर?
 तथा यात्रा कर्या बाद सर्वविरति तथा स्थिर ब्रह्मचर्यमां तत्पर थइने, ते
 मुनिनी साथे त्यांज उत्तम तप कर? वली सुवर्ण जेम टंकणखारथी, त-
 था लुण जेम पाणीथी, तेम शत्रुंजयनां स्मरणथी कर्मरूपी कादव गली
 जाय ठे. वली सूर्यथी जेम अंधकार, तथा पुण्यथी जेम दरिद्रपणुं, तेम
 शत्रुंजयनां स्मरणथी कुकर्मो नाश पामे ठे; वली वज्रथी जेम पर्वत, तथा
 सिंहथी जेम हरिण नाश पामे ठे, तेम शत्रुंजयनां स्मरणथी पूर्वनां कर्मो
 नाश पामे ठे; वली अग्निथी जेम सघली वस्तुळ, तथा लोखंडथी जेम बी-
 जी धातुळ, तेम शत्रुंजयनां स्मरणथी सघळुं अज्ञानरूपी अंधकार नाश
 पामे ठे. एवी रीतनां ज्ञानीनां वचनने तेळ बन्ने हृदयमां धारीने, तथा ऋक्ति-
 थी तेने नमीने, प्रीतिवाला थया थका, तथा संघप्रते अनुरक्त थया थ-
 का, तीहां यात्रा करीने, उरसवनी रचनाथी रंजित करेल ठे, सघळुं जग-
 त जेळये, एवा थया थका, तीव्र तप. तपीने, तथा पुण्यने प्रगट करीने,
 मुक्तिसुख मेलवता हवा. एवी रीते हे महीपाल! शत्रुंजय पर्वतपर सर्व ह-
 त्यानां पापो तुरत नाश पामे ठे. एवी रीते आदिनाथ प्रभुये कहेला धर्मने
 गुरुपासेथी मेलवीने, पोताने धन्य मानतो थको, ते विद्याधरसहित त्यां-
 थी उळ्यो. पठी त्यां विद्याधरथी सेवायेळो, ते महीपाल, शाश्र्वता प्रभुनां
 वंदनथी, तथा साधुळनी सेवाथी केटलोक काल सुखेथी रह्यो. पठी ते
 महिपाल खेचरनी रजा लेइने, तलवारयुक्त थयो थको तथा मार्गमां कौ-
 तुकनो आश्रय लेतो थको कल्याणकटक नगरप्रते चालवा लाग्यो. पठी
 ते राजकुमार आकाशगामिनी विद्यायें करीने आकाशमां चालतो थको

स्वयंवर जोवानी इष्टार्थी कल्याणकटक नगरप्रते पहुँच्यो. त्यां जुदा जुदा देशोथी आवेला, तथा जुदी जुदी चापाळमां निपुण, अने जुदा जुदा वेबने धारण करनारा एवा राजाजने तेणे जोया. त्यां उंचा मांचाळनी श्रेणि, तेवी रीतनां संघट्ठथी पसीनावाली जाणे थड होय नहीं, तेथी पताकाळनी श्रेणिथी वींजाती हती. त्यां आम तेम जमता महीपाले, लष्करथी वींटायेला पोतानां मोटा जाइ देवपालने जोयो. पढी त्यां महीपाले पोतानो वेष बदलावीने, जाणे कंइ वात जाणतो न होय नहीं, तेम तेनी समीप आवीने जोवा लाग्यो. पढी तेणे तेने पूब्युं के, आ सघलां राजाजनां सैन्यो, आ उंचा मांचा, तथा अहीं तहीं दोडतो माणसोनो समूह, ते आ सघलुं शुं ठे? वली हुं तो परदेशी हुं, तेथी हे मित्र! आ व्रतांत हुं जाणतो नथी; माटे ते सघलुं तुं मारी आगल निवेदन कर. ? त्यारे देवपाले कहुं के, हे महासत्व ! तुं सघली वार्तासांजल ? आ समृद्धिवालुं कल्याणकटक नामनुं नगर ठे. तथा अहीं कल्याणसुंदर नामनो राजा ठे, तेने गुणसुंदरी नामनी पुत्री ठे, तेनो आश्चर्यकारक स्वयंवर महोत्सव आवती काले थवानो ठे. वली ज्वालानी श्रेणिथी आकुल थयेला आ अग्निकुंडने तुं जो? तेनी अंदर घणां डालांजथी वींटायेलो आ अग्निवृद्ध ठे; तेनी शिखारूपी शाखामां रहेलां फलोने जे साहसी माणस ग्रहण करशे, तेने आ कन्या स्वयंवरपूर्वक परणशे. एवी रीतनुं तेनुं वचन चित्तमां निश्चय करीने, ते महीपाल पण मांचाळनां एक जागमां जइने बेठो. पढी लग्ने दिवसे घणां आचूषणोथी शणगारेळी थड थकी, तथा विचित्र प्रकारनां रत्नोनी कांतिनां समूहोथी आकाशजागने पूरती, तथा चलायमान थती नेत्रनी कांतिमां परोवेलां ठे, कानपरनां कमलो जेनां तथा लटकता कुंडलथी घसायेल ठे, कपोलरूपी मणिनां आरिसा जेनां, तथा मनोहर हारनी कांतिरूपी जे चंद्रनी कला, तेथी स्फुरायमान ठे किरणोनो समूह जेनो, वलयने धारण करती, तथा चोटलामां रहेला मालतीनां पुष्पोनी सुगंधिथी, मदोन्मत्त थयेला जमराळथी सेवायेळी, तथा सेंकडो गमे सखीजये लावेला सुगंधि ड्रव्योथी आदरयुक्त थयेळी, तथा प्रकाशित थयेला चंद्रसरखी कांतिवाली, श्वेत वस्त्रीने धारण करती, एवी ते राजकुमारी वरमालासहित मनुष्योथे उपा-

हेली पाखलीमां बेसीने ते सजामां दाखल थइ. ते वखते सघला राजा-
 उं, पडता कामदेवनां बाणोथी पीडीत थया थका, ते सुंदरीने जोइने
 होजायमान थया. पढी जगतने जीतवा माटे जाणे देहधारी कामदेव-
 नी शक्तिज होय नहीं, एवी ते बालाने ते कुंडने किनारे लेश गया. वली
 त्यां महापराक्रमी, अने गर्वथी दुर्धर एवा पर्वतोज जाणे होय नहीं, एवा
 ते विद्याधर अने राजानां कुंवरो पण आव्या; पण तेउ सघला ते अशिकुंड-
 नी पासे पण जइ शक्या नहीं, त्यारे ते वृद्धनां फलो खेवानी कुशलता तो
 दूरज रही. वली करेलो ठे, उपाय जेउये एवा विद्याधरो पण, मिथ्याखि-
 उं दुष्प्राप्य मुक्तिने जेम, तेम ते फलो मेलवी शक्या नहीं. शेवी
 रीते सघला विद्याधरो तथा राजाओ थाकी गये बते, तथा " हवे शुं
 करवुं ? " शेवा विचारमां जड होते बते, महिपाल जुजास्फोट करीने
 त्यां आव्यो; तथा हाथो उंचा करीने कहेवा लाग्यो के, हे सघला परा-
 क्रमी तथा विद्वान राजाओ ! तमो सघला सांचलो ? तमो अहीं
 लाखोनी संख्यामां एकठा थया ठे, पण तमो आ वृद्धनां फलो लेश
 शक्या नहीं; वली तमो तमारां वलने जाण्या विना अहीं शा माटे आव-
 व्या ? केम के, वगरविचारुं काम कोइ पण जगोए सुख माटे थतुं न-
 थी. वली हजु पण जो तमारी कंइ पुरुषार्थने प्रगट करनारी शक्ति हो-
 य, तो ते तमो हमणा प्रगट करो ? केम के आजे तेनो अवसर ठे. अ-
 ने जो तमारामां शक्ति न होय, तो तमारी समक, बाहारनो आडंबर
 राख्याविनां, आ गुणसुंदरी सहित फलोनी बुंब हुं लेश. ते सांचलीने
 लज्जाथी सघला राजाउंए नीचुं मुख कर्ये बते, तथा कौतुकथी, लोको पो-
 तांनां मस्तको धुणावते बते, ते राजकुमारे क्रीडा पूर्वक त्यां जइने, त-
 था आकाशगामिनी विद्यातुं स्मरण करीने, फलोनी पंक्ति हाथेथी लेशने,
 हर्षपूर्वक ते कुमारीकाने आपी. ते वखते ते राजाउंनां मुखरूपी कमळोने
 संकोच करता एवा लोकोए जयजयनो शब्द कर्यो. वली ते वखते खीउं
 तालीउं वगाडीने राजाउंनी हांसी करवा लागीउं, अने तेथी नरवर्मा-
 दिक राजाउंनां मनमां क्रोध उत्पन्न थयो. पढी चर्तारनां चित्तनी प्रवेश
 करवा माटे जाणे तोरणज बांधती होय नहीं, तेम ^{तोचोचदर}
 रोमांच युक्त

थइ थकी, गुंजारव करता जमरानां जंकारथी मनोहर बनेली मालाने हाथमां लेइने, प्रेमबंधन पूर्वक तेणीए ते राजकुमारनां कंठमां नांखी. पठी कल्याणसुंदर राजा तेनी पासे आव्वा, तथा तेने कदरुपो जोइने ते विचारवा लाग्यो के, देखावमां आ कदरुपो ठे, पण चरित्रथी उत्तम ठे, माटे ते, जगतने उद्योत करनारुं ठे तेज जेनुं, एवा जइममां ठवाएला उत्तमरत्न सरखो ठे. वली हुं एम जाणुं बुंके, गुणोयें करीने जगतने पण वंदन करवा लायक आनो वंश ठे; केम के वादलांमां ठंकाएला सूर्यनुं तेज पण कोण धारी शक्तुं नथी? वली पूर्ण थई ठे प्रतिज्ञा जेनी, एवी आ कन्याए आ वरने वर्यो, केम के, एवी रीतनो कुलकन्याउंनो आचार जगतमां सर्व जगोए वर्ते ठे. वली कुल, शील आदिकथी नूषित थएला आ राजाउंनां देखतां, अजाणुं ठे कुलशील जेनुं एवा आ कुमार प्रते कन्या देतां थकां मने लज्जा आवे ठे. माटे हवे तो मारा मननो खेद दूर करवा माटे आदरथी, तेनी पासे जई, तेनुं कुलादिक हुं पुबुं. एम विचारिने, ते महाबुद्धिवान राजा तेनी पासे जइ, स्नेह युक्त अने गंजौर वाणीथी तेने पुठवा लाग्यो के, हे उत्तम पुरुष! तारा गुण, विनय अने शक्तिथी, तारी उत्तम जाति आदिक सर्व हुं जोके जाणी गयो बुं, तोपण दुनीआ वहारनां जपकाने जुवे ठे, केम के, अंदर जीत गमे तेवी होय, तोपण वहारथी रंगेळी जपकाबंध लागे ठे; माटे हे कुमार! तुं कोइ विद्याधर, के देव, के मखेबुं ठे वरदान जेने एवो पुरुष, के नागकुमार ठे? ते कहिने मारा कान तुं पवित्र कर? राजाये एम कहेते थके, महा प्रजाविक एवा ते महीपाले, कंचुकनी पेठे ऋणवारमांज पोतानो कदरुपो वेष कहाडी नाख्यो. ते वखते वादलांउंथी मुकायेला सूर्यनी पेठे, धुंवाडा विनानां अग्निनी पेठे, कादवरहित थयेला मणिनी पेठे, लांठन रहित थयेला चंद्रनी पेठे, ढीपमांथी निकलेलां मोतीनी पेठे तथा माटीमांथी कहाडेलां सुवर्णनी पेठे ते महीपाल दीपवा लाग्यो. ते वखते लोकोथे चारेकोरेथी जय जय शब्द कर्यो; तथा तेनापर आकाशमांथी पुष्पवृष्टि थइ. वली ते वखते देवपाले, ते महीपालने यथास्थित जोइने, संत्रमसहित उठीने हर्षथी आर्लिगन कर्युं. वली त्यां ते देवपालनां परिवारे पण, आश्चर्यथी विकस्वर लोचनवाला थइने पृथ्वीपर काया नमावीने तेने नम-

स्कार कर्णों. ते वखते त्रणे जातिनां वाजांठवागवा मांड्यां, तथा लोको हर्षथी नाचवा लाग्या; अने स्त्रीठनां मुखोथी उंचे प्रकारे धवलमंगलनो ध्वनि निकलवा लाग्यो. हवे महीपाले पूर्वे कहेलां वचनोथी थयेल ठे क्रोध जेठने, एवा सघला राजांठ एकठा थइने नरवर्मा राजाने कहेवा लाग्या के, आ महीपाले हाथथी जे फलो ग्रहण कर्णों, तेमां कंइं आश्चर्य नथी, केम के, इंद्रजाल विद्याथी शुं असाध्य ठे? वली आ महीपाल डुराचारी होवाथी तेना पिताये तेने पहेलांज घरमांथी कहाडी मेढ्यो ठे, पण क्यांकथी चमत्कार पामीने, तेणे जे आ कार्य कर्णुं, तेमां कंइं तेतुं बल नथी; वली स्त्रीं तो स्वजावथीज नीचगामीनी होय ठे, अने तेथी आ मूर्ख कन्याये तेने वर्यो; माटे ते वर तरिके केम थाय? माटे आ अनुचित कार्य आपणे सहन करीशुं नहीं; अने तेटळामाटे दरिद्री पासेथी जेम रत्न, तेम तेनी पासेथी आ कन्याने आपणे ग्रहण करीशुं. एवी रीते बीजा राजांठनां वचनने सांजळीने नरवर्मा जरा विचार करीने, गंजीर वाणीथी कहेवा लाग्यो के, तमों थोडो काल सबुर करो? केम के आ कळ्याणसुंदर राजा मारो मित्र ठे, माटे हे राजांठ! तमारे क्रोध करवो नहीं. वली हमणा तो आपणे आपणा क्रोधने समावीने, तथा एकमत थइने, उत्कृष्ट प्रीतिपूर्वक आ विवाह महोत्सव गुजारवो. वली मने माळुम ठे के, ए सौराष्ट्रनो राजा स्वल्प लश्करनां बलवालो ठे, माटे पर्वत जेम पाणीने, तेम आपणे तेनो मार्ग रोकीने बेसीशुं, माटे तेज विचार आपणे राखवो, बीजुं कंइं पण करवुं नहीं; केम के ज्यारे सूर्यनुं बिंब जगे ठे, त्यारे शुं अंधकार रही शके ठे? एम विचारिने सघला राजांठ गुप्त अदेखाइवाला थया, तथा सूर्यकांत मणिनी पेटे अंदर बलता थका उपरथी मीठाबोला थया.

हवे एटळामां देवपाल महीपाल पासे आवीने, हर्षयुक्त मनवालो थयो थको, स्नेहसहित तेने कहेवा लाग्यो के, हे वत्स! तारो वियोग थया बाद आपणा मातपिता फक्त शरीररुपज रहेलां ठे, पण तेठनो जीव तो तारामांज बलगेलो ठे; वली हुं अहीं स्वयंवर महोत्सव माटे बिलकुळ आवेलो नथी, पण तुं अहीं आवीश, एवी शंकाथी हुं अहीं खरेखर आवेलो हुं; माटे हवे तारुं आजसुधिनुं सघळुं व्रतांत तारे कहेवुं जोश्यें. ए-

वी रीतनी प्रीतिरूपी अमृतथी जरेली पोताना ज्ञानी वाणी सांचलीने, ते महीपाल पोतानुं सघलुं व्रतांत कहेवा लाग्यो. पठी पोतानां ज्ञानुं महा आश्चर्यकारी ते व्रतांत सांचलीने देवपाल अत्यंत आनंदित थयो. पठी राजाये वाजिंत्रोनां नादोथी तेउंनो अत्यंत मनोहर विवाह महोत्सव संपूर्ण कयों. वली त्यां ते महीपाले हस्तमोचनमां हाथी, घोडा, पालखी, तथा रत्न विगेरे राजापासेथी मेलव्युं. हवे ते स्वयंवरमां रत्नप्रज्ञ विद्याधर आव्यो हतो, तेनी बंदिलोकोनां मुखथी सूर्यमल्लनां पुत्रे कीर्ति सांचली. त्यारे ते तेने आवासे गयो, त्यां तेणे तेनुं सन्मान कर्युं; अने रत्नकांतनो तथा पोतानो व्रतांत तेने कही संचलाव्यो. पठी पोतानां बुद्धिबलथी तेने ज्ञानां स्नेहमां रक्त थयेलो जाणीने, तेउंनी प्रीति वधारवामाटे तेणे कळुं के, पूर्वनां पुण्ये करीनेज पोतानां ज्ञानो मेलाप थायठे, माटे हमेशां सुखनां शृंगारार्थे बीजा हाथनी पेठे तेनुं रक्षण करवुं. वली संपदा अने स्त्रीं तो जगो जगोये मळे ठे, पण मातानी कुद्धिविनां बीजी जगोये सहोदर मळतो नथी. वली लक्ष्मीनां लवमाटे जे मूर्ख माणसो ज्ञानपर द्वेष करे ठे, ते निर्जाग्य माणसो कुतरानी तुलनाने धारण करे ठे. वली जे जाग्यहीन माणसो राज्यादिकने माटे पोतानां ज्ञाने मारी नांखे ठे, तेउं पोतानी मेळेज पोतानां पक्षनो नाश करे ठे, एम हुं मानुं हुं. वली जे माणसो ग्रासनां लवथी गर्वित थया थका पोतानां ज्ञाने उगे ठे, तेउं कागडार्थी पण हांसीपात्र थाय ठे. इत्यादि अमृतथी जरेली कुमारनी वाणी पीने रत्नप्रज्ञ पोतानी आंखोरूपी मण्डिमांथी घणा बिंदुजने जरवा लाग्यो. एवी रीते निःश्वाससहित, तथा गलता आंसुजथी रोकाइ गयेल ठे कंठ जेनो, एवो ते विद्याधर महीपालपासे ज्ञाने गदगद वाणीथी कहेवा लाग्यो के, ते मारो नानो ज्ञान स्वभावथीज उरूत हतो, तोपण में तेने कंइ रोषित कयों नथी, पण ते पोतेज मनमां कंइक विकल्प करीने चाल्यो गयो ठे, वली तेने मंत्रिजथे पण हितकारी नीतिवाक्योथी वायों हतो, अने में पण तेने आग्रहसहित अटकाव्यो, पण ते नही मानतां चाल्यो गयो. वली हे बांधव! एकांगी सुखदुखने देनारा मारा आ राज्यपणाने पण, तेना विनां हुं विषमिश्रित अमृत सरखुं मानुं हुं. पठी कुमारे तेने कळुं के, हवे तुं खेद नहीं कर ?

हवे हुं, कर्म जेम जीव अने शरीरनो, तेम तमारा वनेनो संगम करा-
वीश. एवो रीतनुं कुमारनुं वचन अंगीकार करीने, जाइने मलवामां
उत्सुक थयो थको, स्वह मनथी ते त्यां रह्यो. हवे त्यां महीपाले, गीत,
शास्त्र, तथा इष्ट जनना संगथी, राजपुत्रीनी साथे सुख जोगवतां थकां
केटलाक दिवसो गाळ्या. हवे अहीं पूर्वे करेलां कर्मोनां परिपाकथी म-
हीपालने तापनी पीडा थइ, तथा अंगोपर फोडलाउं थया; अने तेथी
तेने घणीज व्याधि थवा लागी. वली ते तापने दूर करवा माटे जे जे
ठंडा उपायो करवामां आवता, तेथी तो तेनुं कमल सरखुं कोमल श-
रीर अत्यंत दुःख पामवा लाग्युं; एवी रीते अमृत सरखां औषधोथी
तेनो उपाय करवा मांड्यो, तो पण शांत वचनोथी जेम दुर्जन, तेम
तेनो व्याधि विशेष दुःखदायक थयो. वली तेनां रोगमाटे जे उपाय न
कर्यो, तेवो कोइ पण उपाय के, विद्या के प्रपंच आ दुनिआमां हतोज
नहीं, अर्थात् सघला इलाजो कर्या. एवी रीते एक माससुधि घणां वै-
द्योए विविध प्रकारनां औषधोथी उपायो कर्या, तो पण तेनो रोग मट्यो
नहीं. पढी तो मीष्ट वचनोथी राजानी रजा लेइने, तथा पितानी पेठे
तेने अने दिलगिर थता लोकोने पण शांत करीने, सेंकडो लश्करथी
तथा विद्याधरोथी विंटायो थको, पिताने मलवानी उत्कंठाथी ते मही-
पाल चालतो थयो. गुणसुंदरी पण वृद्धोनी अनुज्ञा लेइने, तथा मात-
पितानां चरणोने नमीने पोतानां जर्तारनी साथे चाली. एटलामां पू-
र्वनां मत्सरी राजाउं ते महीपालने मार्गमां रोक्यो; अने तेउं तेने क-
हेवा लाग्या के, अरे ! रंक ! अमो राजाउंनां देखतां, ठलविद्याथी आ
कन्यारूपी रत्नने लेइने तुं क्यां जवानो ठे ? हमणा तने तेनुं फल मलशे.
वली जे माणस अति लोचथी पोतानां परिमाणथी पण अधिक कार्य
करे ठे, तेने तुं जेम कुष्टी थयो, तेम प्रगट फल जोगववुं पडे ठे. वली त्यां
तुं जे जेम तेम वक्यो हतो, तेनुं तने हमणा फल मलशे. एम
कहीने अत्यंत क्रोधायमान थएला ते राजाउंए एकठा थइने, सघलां
लश्करथी ते महीपालने घेरी लीधो. ते वखते शत्रुउं प्रते काल सरखा
महीपाले पण रोगनी पीडाने नहीं गणीने, हाथमां तलवार लीधी. ते
वखते हाथीउं दांतोथी, रथवालाउं वाणोथी, पालाउं तलवारोथी, तथा

घोडेस्वारो जालांठथी लडवा लाग्या. एवी रीते वझे सैन्यो स्वपरनो विचार कर्था विनां दीनता रहित मांहों मांहें लडवा लाग्यां. ते वखते पोतानां स्वामिनां जक्त एवां वाणो, पण तेमनां यशथी पृथ्वीने व्याप्त थएली जोइने, जेटलामां ते यशनो स्वर्गमां विस्तार करवामाटे आकाशमां जवानो यत्न करे ठे, तेटलामां त्यां पण किन्नरोथी गवाता ते यशने सांजलीने, पोतानां स्वामिनी स्तुति न्हों करता एवा वैरींठपर आवीने पडवा लाग्यां. हवे ते वखते, उठलता चपल मोजांठवाला समुद्रोथी जेम कांठो, तेम वैरींठनां समूहोथी महीपालनुं सैन्य उपद्रव पाम्युं. त्यारे महा यशस्वी रत्नप्रज, देवपाल, तथा महीपाल, अने वीजांठ पण तेउनी साथे अत्यंत क्रोधथी लडवा लाग्या. वली तेउंए रवैया सरखा थइने शत्रुउनी सेना रूपी दहीने वलोवीने, जगतनां तापने हरवा माटे यशरूपी माखण उंधरी कहाळ्युं. ते वखते जगतमां सारजूत एवा ते महीपालनां विंवे सहन करवाने अशक्त थया थका, ते शत्रु राजांठ पोतानां लश्करो सहित दिशा दिशांठमां नाशी गया. ते वखते यादवनां लश्करींठए जयजयनो शब्द कयों, तथा तेमना पर देवोनां हाथोमांथी पुष्पोनी श्रेणिंठ पडी. वलीमहावलवानो कदापि पण तृणपर गुस्तो करता नथी, एवुं जाणी नरवर्मादिक राजांठए त्यां मुखने विषे ते तृण लीधुं. वली आ पृथ्वीमां आ महीपाल महा सुगंधिवाला (कीर्तिवंत) ठे, तेथी ते राजांठए तेनी आगळ आलोटीने, उलथी पण तेनां रजकणीआंठथी पोतानां शरीरपर लेपन कर्तुं. वली तेनां चरणोने नमता एवा ते राजांठनी पीठपर महीपाले, स्फुरायमान थती एवी जे लक्ष्मी, तेनां पन्नरूप घरसमान पोतानो हाथ मेळ्यो. ते वखते नरवर्मा राजाए देवकन्या सरखी पोतानी वनमाला नामनी कन्या देवपालने आपी. एवी रीते राजांठने जीतीने, तथा देहधारी जयलक्ष्मी सरखी वनमालाने लेइने ते नगरप्रते चाड्यो. पडी तेनां पराक्रमथी आश्चर्य पामेला, ते नरवर्मादिक राजांठ, ते महीपालनी आज्ञा लेइने पोतपोताने स्थानके गया. हवे अहीं वनमां अपायने (दुःखने)करनारो वायु जेम जेम वावा लाग्यो, तेम तेम महीपालनो रोग पण अत्यंत वृद्धि पामवा लाग्यो. वली ते दुष्ट वायुनी पीडाथी अदारे जातिनां कोढो, लक्ष्मीनां ध-

र सरखा तेनां शरीरने अत्यंत कष्ट आपवा लाग्या. ते वखते वननी र-
मणिक चूमि तेने नरकनी पृथ्वी सरखी लागवा मांडी, तथा कमलो-
वाळुं नदीनुं पाणी, तेने जयंकर लागवा मांड्युं; तेम वाजांउनो नाद य-
मनां वचन सरखो लागवा मांड्यो, तथा तेनुं वास मारतुं शरीर तेनां
परिवारने पण दुःखदायक लागवा मांड्युं. वली तेने जोजन तो जेरस-
मान, तथा पाणी तपावेला सीसा सरखुं, अने बरास तो दुःखदायक
लागवा मांड्यो; वली तेने गायन दुर्वाक्य सरखुं, तथा नाटिक सर्पनां
वीटला सरखुं, अने पुष्पो यमनां बाणो सरखां लागवा मांड्यां. वली न-
रकथी पण अधिक दुःख पामता एवा ते महीपालने माणसो वचे, ते-
म एकांतमां पण चेन पडवा लाग्युं नहीं. एम करतां केटलेक दिवसे ते
कुसुमोनां समूहवाला उद्यानमां पहुँच्यो, तथा त्यां तेणे मुकाम कर्यो;
अने तेनां दुःखथी सैन्य पण दुःख पामवा लाग्युं. जेम जेम माणसोने
पूर्वे करेलुं शुचाशुच कर्म उदयमां आवतुं जाय ठे, तेवी रीते परनां उ-
पदेश विनानी तेमनी बुद्धि प्रवर्ते ठे. वली कर्मोथी प्रेराएलो आ जीव, कुंजार-
नां चक्रनां स्वप्नावनी तुलनाने धारण करतो थको, सर्व जगोए जम्या
करे ठे. हवे एक दहाडो पूर्णिमाने दिवसे ते महीपाल कुमार रात्रिए सु-
खनी श्वाथी आकाश प्रदेशमां सूतो. एटलामां त्यांथी विद्याधरो चैत्री
पुनेमने दिवसे सिद्धगिरिपर आदिदेव प्रभुनां चरणकमलनी सेवा
माटे जवा लाग्या. त्रणे लोकमां जेटलां तीर्थो ठे, अने तेठनी यात्राथी
जे फल मळे, ते फल आ तीर्थनी एकज यात्रा आपे ठे. तेमां पण
चैत्री पुनेमने दिवसे, आ पुंडरिक गिरिनी करेली स्तुति, स्वर्ग अने मो-
क्षनां सुखने हथेलीमां आपे ठे. हवे ते आकाशगामी विद्याधरो, शक्तियें
करीने नंदनवनमांथी लावेलां विचित्र पुष्पोथी श्री ऋषभदेव प्रभुनी
सेवा करवा लाग्या, तथा नाना प्रकारनां अजिनयोथी चूषित, एवा सं-
गीतने, अत्यंत प्रीतियुक्त चित्तवाला थया थका त्यां करवा लाग्या; व-
ली विचित्र प्रकारनी जाषावालां, तथा वैराग्य गर्जित स्तवनोर्यें करीने,
तेठ त्यां जिनेश्वर प्रभुने आराधवा लाग्या. पठी ते विद्याधरो त्यांथी उ-
तरीने पोतानां स्थानकोप्रते चालवा लाग्या. ते वखते चंद्रचूड नामनां
विद्याधरने तेनी स्त्री प्रिय वचनोथी कहेवा लागी के, हे नाथ ! आ पण

विनां आ बीजा सघला विद्याधरो जले जाउं ? केमके, श्रीऋषभदेव प्रभु मारा चित्तमां एवा तो वसी रह्या ठे के, जेथी स्वर्ग अने मोक्षादिक सुखने पण हुं तेनी आगल तृणसमान लेखुं हुं. माटे हे स्वामी ! आठ दिवससुधि आ पुंरुरीकगिरिपर आपणे रह्यै, एवी कृपा करो. ? के जेथी श्रीऋषभदेव प्रभुने हुं स्तवुं, तथा पूजुं. हवे ते विद्याधर पोते पण ते तीर्थप्रते अत्यंत चक्तिवालो हतो, अने वली तेणीये पण तेनी अत्यंत प्रार्थना करी, माटे ते त्यां रह्यो, केम के, इष्टे कहेलुं इष्ट वचन कोण उपेक्षी मेले ? एवी रीते अत्यंत उत्कंठाथी चिरकालसुधी त्यां प्रभुने, पूजिने, अतृप्त थया ठतां पण, तेउं जवाने श्छवा लाग्या. पठी तेउं बन्ने अनुपम विमानमां बेसीने मार्गे चालतां थकां, पूर्वदिशामां रहेलां सूर्योद्यानने जोवा लाग्या, एवी रीते दूर करेल ठे (शोचाथी) नंदनवन जेणे तथा अत्यंत पुष्पोवालां ते वनने जोशने, हरिणसरखां नेत्रोवाली ते स्त्री पोतानां स्वामीने कहेवा लागी के, हे नाथ ! आ शत्रुंजयनी पासे घाटां वनने तमो जुउं ? ते वन पुष्पोयें करीने, दिवसे पण तारासहित आकाशनां भ्रमने धारण करे ठे; वली तेनां मध्य जागमां कमलोनां समूहथी शोचतो, तथा निर्मल पाणीरूपी अमृतथी चरेलो, आ मोटो कुंड ठे. वली तेनी आसपास कांठाउंपर चलायमान थता ध्वजनां कपडांउंथी वींजेला ठे, देवोने जेजये, एवा निर्मल प्रासादोने तमो जुउं ? वली हे नाथ ! जो तमो कृपा करो तो, शत्रुंजय गिरिनी सीमामां रहेली आ वननी शोचा मारी आंखोने क्षणवार सुख आपे. एवी रीते पोतानी स्त्रीनां मुखरूपी कमलमांथी निकलेली, तथा श्रवणने प्रीय लागे एवी, वाणी रूपी सुधाने पीने, ते विद्याधरे ते वनमां पोतानुं विमान उतार्युं; तथा पोतानी स्त्रीने ते कहेवा लाग्यो के, हे हरिणसरखी आंखोवाली ! आ सूर्योद्यान नामनुं वन ठे, तथा सर्व कार्योंमां उपयोग लागे, एवी दिव्य औषधिउं अर्ही थाय ठे. वली रोगोनी पीडाने नाश करनारो सूर्यावर्त नामनो आ कुंड ठे, तेनां पाणीनां बिंदुथी अढारे कोढो नाश पामे ठे. एवी रीते ते कुंडनो तथा वननो प्रचाव तेणीने कहेतो थको, ते विद्याधर तेनी साथे त्यां मनोहर लतागृहमां क्रीडा करवा लाग्यो. वली स्त्रीनां चपल लोचननां ठेडाथी लालित थयो थको, ते

विद्याधर कमलोनां समूहथी जरेलां ते पाणीमां विलास करवा लाग्यो. वली कमलनां पुष्पो खेइने, तथा पवित्र वस्त्रो पेहेरीने स्त्रीसहित तेणे सिद्धायतनमां रद्देवा प्रचुने पूज्या, तथा स्तव्या. पढी अरिहंत प्रचुनां चरणथी पवित्र थयेळुं, ते सूर्यावर्त कुंडनुं पाणी, रोगनां नाश माटे खेइने, तेढं वन्ने विमानमां बेसी त्यांथी चालवा लाग्या; एटलामां चंद्रनी कांतिथी अत्यंत शुभ्र लागती, एवी महीपालनी सेनाने, तेढं वन्ने ये विमानमां रद्दां थकां जोइ; ते वखते चारे बाजुथी अत्यंत घोडा, हाथी, रथ तथा पालाउने जोइने, विमानमां बेठेली ते खेचरी पोतानां स्वामिने कहेवा लागी के, हे नाथ! आ वनमां मनुष्योनी स्थिति केम ठे? तथा अहीं ज्यां त्यां हाथी, घोडा विगेरे केम जम्या करे ठे? वली तेमां घणा माणसोथी विंटायेलो आ कोइक रोगी जणाय ठे, अने तेनी जे दुर्गंध आवे ठे, तेथी तेने हुं कुष्टी जाणुं हुं; वली हे स्वामी! आपणी पासे कोढने हरनारुं उत्तम पाणी अहीं ठे, तो जो आपनी रजा होय, तो हुं तेनां शरीरपर ते सींचुं. पढी पतिये रजा आपवाथी ते दयाळु स्त्रीये विमानमां रद्दीने तेनांपर ते पाणीनां बिंदुळ रेड्यां; ते पवित्र पाणीनां स्पर्शमात्रथीज महीपाल ते वखते अत्यंत आनंद पाम्यो; वली ते वखते, ग्रीष्म ऋतुमां सुकाएळुं वृद्ध जेम वर्षा ऋतुमां नवपल्लव थाय ठे, तेम महीपाल पण ते पाणीनां सींचावाथी थयो, पढी महीपालना शरीरने दिव्य कांतिवाळुं जोइने, ते विद्याधर, गुणसुंदरी, तथा देवपाल, लक्ष्मीरिठ सहित आनंद पाम्या. हवे ते महीपालनां शरीरथी कुष्टो निकलीने, आकाशमां रद्दा थका तेने कहेवा लाग्या के, हे राजेंद्र! तुं जय पाम? हवे अमोए तने तजी दीधो ठे; वली अमोए तने सात जवो सुधि सेव्यो ठे, पण हवे तने सूर्यकुंडनुं पाणी मळ्युं, तेथी अमाराथी रही शकाय तेम नथी; एम कहीने, कोलाहल करता, तथा जयंकर काला रंगवाला, ते सर्वे रोगो क्यांक चाळ्या गया. पढी अत्यंत सुखदायक एवी ते रात्रि व्यतीत करीने, प्रजातमां देवपाले अत्यंत हर्षथी महोत्सव कर्यो; पढी त्यां महीपाले पोतानां पूर्वला मित्र रत्नकांतिने तेढाव्यो, तथा पोतानां आरोग्यपणानां तेने समाचार कहेवराव्या. पढी रत्नकांति पण महीपालनुं नाम सांजलीने, हर्षित थयो थको विमान-

ना समूह सहित तुरत त्यां आव्यो. ते वलते महीपाल पण, प्रेमाल थ-
यो थको, पोतानां निरोगी अंगोथी, जाणे एकज शरीर करतो होय न-
हीं, तेम अत्यंत तेने जेव्यो. वली आगल वचन आपवा मुजब महीपा-
ले, रत्नप्रज्ञ अने रत्नकांतिने जेला करीने, पोतानी मित्रता त्यां सफल
करी; पठी तेउं वने प्रथक शरीरवाला, पण एक आत्मावालाज होय न-
हीं जाणे, तेम, अथवा एक वैताढ्यनां राजनां जेम माखिक होय, तेम
शोजवा लाग्या. हवे एटलामां मासोपवासने अंते पारणा माटे वे
मुनिउं आकाशगामिनी विद्याथी त्यां आव्या. जाणे धर्म अने सुखनीज
मूर्तिउं होय नहीं, तेवा ते वने मुनिउंने जोशने, महीपाल जक्तिथी सं-
जम सहित उठीने तेउंने नम्यो; तथा अत्यंत जक्तिथी शुद्ध अन्न, व-
स्त्र, पाणी विगोरेथी तेउंने प्रतिलाजीने, तेणे पोतानां रोगतुं सघळुं
व्रतांत पुळुं. त्यारे तेउंए धर्मलाज पूर्वक कोमल वाणीथी कळुं के,
हे राजन् ! अमारा ज्ञानी गुरु आ वननी अंदर ठे, माटे हे उत्तम आ-
शयवाला ! जो तने कंइ संदेह होय, तथा धर्म कार्यमां जो तारी मति
होय, तो अमारा गुरु पासे आवीने तुं हमणा तेमने पुठ ? एवी रीते
महीपालने कहीने, तेनाथी वंदाएला ते वने मुनिउंए गुरुपासे आ-
वीने सघलो व्रतांत यथास्थित कही बताव्यो. पठी महीपाल, देवपाल,
रत्नप्रज्ञ, रत्नकांति, तथा बीजा पण केटलाक लोको त्यांथी गुरुनी सेवा
करवा गया. त्यां आनंदमय आत्माने उंचे प्रकारे आत्माथीज ध्या-
वता, तथा नादविंडुनी कला रूपी ज्योतिथी नाश करेल ठे अज्ञान रू-
पी अंधकार जेणे, तथा आधाररूप पझने आकुंचीने, अने शक्ति-
थी तेने हृदयमां स्थापीने, ब्रह्मस्थानमां रहेला परम ज्योतिने चिंतव-
ता, तथा सर्व जावोमां समताने जजता, अने मुक्तिमां जनारा, एवा ते
गुरुने जोशने, वचनथी न कही शकाय, तेटला आनंदने तेउं पास्या. प-
ठी त्यां ते मुनीश्वरने, मन, वचन अने कायाथी, त्रण प्रदक्षीणा देशने,
ज्ञाननां जंडार सरखा तेने खळ आशयवाला थया थका तेउं नमता ह-
वा. पठी ते मुनीश्वर पण समतावाला ते ध्यानने ढोडीने, धर्मनां व्या-
पारमां तत्पर थशने, तेउंने बोध देवामाटे नीचे प्रमाणे कहेवा लाग्या
के, माणसोने पुण्य उपार्जन करवामां, आर्यदेश, मनुष्यपणुं, दीर्घ आ-

युष्य, उत्तम कूख, तथा न्यायोपार्जित धन, एटलां साधनो ठे. एवी रीते गुरुनां मुखरूपी चंद्रधी निकलेला देशना रूपी अमृतने पीने, पोतानां रोगसंबंधि व्रतांत महीपाले पुढ्यो. त्यारे गुरुए पण समाधिधी तेनां पूर्व जवनो व्रतांत जाणीने कळुं के, हे महीपाल ! जे रीते तें दुष्कर्म उपार्जन कर्युं हतुं, ते सधळुं तुं सांजळ ?

जरतक्षेत्रमां पुर नामतुं नगर ठे, त्यां महागुणी श्रीनिवास नामे राजा हतो; ते राजा पितानी पेठे प्रजाने पालतो, तथा यमनी पेठे शत्रुंजने हणतो, अने दानधी तो कामधेनु, चिंतामणि रत्न, तथा कल्पवृक्षोने पण दूर करतो. वल्ली ते शीलादिक गुणोयें करीने युक्त हतो, तो पण तेने शिकारनो घणो शोक हतो; अने तेधी ते राजा (कलंक सहित) चंद्रनी तुलनाने धारण करतो. एक दहाडो ते राजा शिकारनो लोलुपी थयो थको, घोडापर बेसीने, तथा हाथमां धनुष्य धारीने, वनचूमिमां गयो. त्यां वेगवाला घोडायें करीने, हरिणनां टोळाने त्रास पमाडतो थको, ते राजा वरसादनी पेठे अविच्छिन्न रीते बाणोनो वरसाद वरसाववा लाग्यो. एवी रीते शिकारमां तल्लीन थयो थको, जे वस्तुठ दूर हती, तेने नजदीकमां, तथा जे नजदीक हती, तेने दूर करतो थको, ते पोतानां सैन्यधी लुटो पढी गयो. त्यां घाटा वनखंडमां कोइ प्राणीने रहेलां जाणीने, तेने मारवानी श्हाधी, तेणे तीक्ष्ण बाणो मुक्यां; एटलामां तेणे “ नमोऽर्हद्भ्यः ” एवी रीतनी गदगद कंठनी वाणी सांजळी; त्यारे तेनी उत्पत्ति जाणवाने ते जेटलामां दृष्टि फेंके ठे, तेटलामां तेणे पोतानां बाणधी वींघायला, तथा कायोत्सर्गमां रहेला, अने पृथ्वीपर पडता एक मुनिने जोया. एवी रीते हणाएला ते मुनिने जोइने, जाणे पोतानुं पुण्यरूपी वृक्ष ठेदायुं होय नहीं तेम जाणीने ते खेद पामवा लाग्यो के अरे ! आजे में आ शुं निबिड पाप उपार्जन कर्युं ? खरेखर में आजे दुष्कर्मरूपी अग्नियें करीने बोधिबीजने वाली नांख्युं !! अरे ! मारा जीवितव्यने पण धिक्कार ठे !! केम के, एक जीवने हणवाधी पण माणसोने अत्यंत जयंकर नर्क मळे ठे. वल्ली में दुष्टे मारुं व्यसन एटले सुधि वधार्युं के, जेधी मुनिनी इत्या मारे हाथे थइ. वल्ली जेठए निरपराधी प्राणींने दुःख देवारूप आ व्यसन मने शीखाव्युं,

तेजने पण धिक्कार ठे. वली जेजए राजाजने एम कखुं ठे के, पापरूप ए-
 वो पण आ शिकार पापमाटे नथी, तेजनी विद्वता, तथा तेजनी तत्व-
 बुद्धि क्य पामो ? वली अरेरे ! पापी अने उद्धत माणसो, आ घास
 अने पाणीथी तृप्त थएला निरपराधि जीवोने तीक्ष्ण बाणोथी हणे ठे !!
 वली महायोगी, तथा देहधारी पुण्यनां राशिसरखा आ मुनिने में डु-
 ष्टे हण्यो ! हवे हुं क्यां जउं ? अने शुं करुं ? एम कहीने, खेद पामतां
 थकां तेणे दुर्गति आपनार, तथा पापोनां मूल समान एवां धनुष्य
 अने बाणोने जांगी नांख्यां. पठी तुरत घोडापरथी उतरीने ते मुनि-
 नी पासे आव्यो, तथा जाणे पोतानां पापोनुं प्रायश्चित लेतो होय न-
 हीं जेम, तेम तेने तेणे नमस्कार कर्यो. वली श्वास लेता ते मुनिनां बन्ने
 पगो पोतानां हाथमां लेइने, नमेला एवा पोतानां मस्तकपर तेणे मु-
 क्त रूपे कर्या; तथा पोतानां कुकर्मने निंदतो थको, ते एटखो तो र-
 ड्यो, के तेणे पडखे रहेला हरिण तथा पक्षि आदिकोने पण रडाव्यां.
 पठी ते कहेवा लाग्यो के, अरेरे ! शिकारनां व्यसनी, तथा दुष्ट ए-
 वा में बहु दुष्कर्म कर्युं !! माटे हे देव ! हवे मारे शुं करवुं ? ते कहो ?
 वली हे नाथ ! में मारा निर्मल कुलमां कलंक लगाव्युं, तथा महा तेज-
 खी एवा मारा पुण्यरूपी मेहेलमां में मशीनो कुचो फेरव्यो, दुराचारथी
 हणायेलुं ठे, अंतःकरण जेनुं एवो जो कोइ पुत्र कुलमां उत्पन्न थाय, तो
 जाणवुं के, बापदादाजनां पुण्यरूपी वृद्धमां दावानल लाग्यो. वली क-
 लंकी तथा तिर्यंच अने नरकमांजवा लायक एवा मने, हे जगवन् ! हवे
 आ तमारा चरणोज शरणारूप ठे. एवी रीते आंसुथी कलुषित थयेली
 ठे आंखो जेनी, तथा पोताना आत्मानि निंदा करतो, एवो ते राजा वा-
 रंवार मुनिना चरणोने नमस्कार करवा लाग्यो. ते वखते ते मुनि पण अ-
 रिहंत प्रभुनुं स्मरण करतो थको, जाणे तेनां बाणोथीज खेंचायां होय
 नहीं, तेम कर्मोथी खेंचाएलां प्राणोने तजतो हवो. ते वखते ते राजा पण
 ते मुनिनां वधरूपी तलवारथी ठेदायेला हृदयवालो थयो थको, फरीने
 पोकार करवा लाग्यो, तथा ते मुनिनां गुणोनी पंक्तिने याद करतो थको
 मूर्खां पाम्यो. एटखामां तेनां सैनिको त्यां आव्या, तथा तेने तेवी हाल-
 तमां जोइने, न्याययुक्त वचनोथी समजावीने, कंश्क दुःखमांथी मुक्त

क्यों. पत्नी त्यां राजाये मुनिनां देहनो अग्निस्कार कर्षो. तथा मनमां अत्यंत दुःखी यश्ने, ते पोताने घेर गयो. पत्नी ते राजाये मुनिहत्या-दिक पापनी शांति माटे ते वनमां श्री शांतिनाथ प्रचुनुं चौमुख देहं कराव्युं; तथा मुनिठने, सर्व पापोने नाश करनारां शुद्ध अन्न, वस्त्र आदिकनुं चक्रि पूर्वक दान देवा लाग्यो. एवो रीते त्रिकरण शुद्धिची महाधर्म करतां थकां पण ते राजा, मुनिहत्यादिक पापोची मुक्त थयो नहीं; अने तेज दुःखरूपी शब्दथी पीडीत थयो थको, ते श्रीनिवास राजा, महारोगथी मृत्यु पामीने सातमी नरके गयो; त्यां बंधन, वेदन आदिक महादुःख सहन करीने, तथा घणो काल त्यां नरकमां रद्दीने, तीर्थच जवमां ते आब्यो. वली त्यां पण टाढ, तडको, महारोग, ताडन, ह्युधा, तृषा आदिक अज्ञानकष्ट सहन करीने, फरीने पण ते नरकमां गयो. एवो रीते नरक अने तीर्थचमां तेणे अवतार कर्षा; पत्नी ठ जवो सुधि मनुष्यपणामां कुष्टी यश्ने ते मृत्यु पाम्यो. वली हे महीपाल ! आ जवमां पण पूर्वे करेली मुनिहत्यानां फलरूप तने कुष्ट थयो; वली हांसी-थी पण जो मुनिनी विराधना करवामां आवे, तोपण ते दुःखनो समूह आपे ठे, त्यारे जे मत्सरजावथी मुनिने पीडे, तेनी तो वातज शी कर-वी ? वली मुनिने कोपाववाथी एक जवमां करेलुं पुण्य जतुं रहे ठे, अने मुनिनो घात करवाथी तो सातमी नरके जवुं पडे ठे. माटे मुनिनी ह-त्यारूपी वेळडी आ लोक अने परलोकमां पण, दुःख, दुर्जाग्य, तथा दुर्गति आदिक माठां फलो आपे ठे. वली त्रिकरण शुद्धिची आराधन करायेलो मुनि सर्व प्रकारनां सुखो आपे ठे, अने तेनी विराधना कर-वाथी नरक तथा तीर्थच संबंधि दुःखो मळे ठे. वली चारित्र्यी, तथा महा पराक्रमी एवा व्रतधारीठ तो एक बाजु रद्दो, पण क्रिया रहित अने निर्गुणी मुनिनी पण विराधना कोइ पण वखते करवी नहीं. माटे गमे तेवो पण चारित्र्यी चूषित थएलो मुनि, गृहस्थीचे पुण्यनी श्वाची गौतम स्वामीनी पेठे पूजवो. वली मुनिनुं शरीर कंइ वंदनीक नथी, पण तेनो वेष वंदनीक ठे, माटे एवा वेषधारी मुनिने पण पुण्यशालीचे पूजवो. वली मुनिनुं आचरण वंदनीक ठे, पण वेष वंदनीक नथी, माटे मुनिनुं आचरण तपासीने मोहनी श्वावालाये तेने पूजवो, वली क्रिया

रहित मुनिने पण पूजवाची, लज्जाची ते व्रतने धरनारो थाय ठे, अने उत्तम क्रियावालो मुनि पण, तेनी अवज्ञा करवामां आवे, तो ते व्रतमां शिथिल थड जाय ठे. वली जे माणसो व्रतधारीने जोड्ने पण नम-
ता नथी, तेउनुं दान, दया, क्षमा, तथा शक्ति सघळुं अल्प सिद्धिने क-
रनारुं ठे, माटे जैनलिंगने धरनारा मुनिउने त्रिकरण शुद्धिची आराधवा;
पण स्वार्थनो नाश करनारी एवी तेउनी निंदा तो सर्वथा प्रकारे नज क-
रवी. तेथी हे महीपाल ! तारा कुष्ठोनुं तेज प्रगट कारण ठे, माटे क्रोधा-
तुर मुनिउने पण तारे कोड दहाडो विराधवा नही. हवे सूर्यावर्त कुंडनां
पाणीनी कथा तुं सांजल ? शत्रुंजय पर्वतनी नीचे पूर्व दिशामां सूर्यवन
नामे मोहोदुं वन ठे. ते वनमां सूर्य वैक्रिय शरीरथी साठ हजार वर्षो-
सुधि, जिननी सेवा माटे रह्यो हतो, तेथी तेनुं नाम सूर्योद्यान कहेवाय
ठे. ते वनमां ऋषभदेव प्रभुनी दृष्टिरूपी अमृतथी जरेला पाणीथी जरेलो
सूर्यावर्त नामनो कुंड ठे. महा ऋक्तिथी जिनस्नात्रमां जोडेलुं तेनुं पाणी
हत्यादि दोषोने, तथा सर्व कुष्ठोने नाश करनारुं ठे. हवे ते वखते मणि-
चूड नामनो विद्याधर पोतानी स्त्रीसहित, चैत्री पुनेमनां महोत्सवमां वि-
मलाचलपर जिनने नमीने आ सूर्योद्यानमां आव्यो; तथा त्यां पण श्री
ऋषभदेव प्रभुनी प्रतिमाने नमीने, तथा ते कुंडनुं पाणी खेड्ने, ते पोता-
नां नगर प्रते चाढ्यो. ते वखते विमानमां बेठेली तेनी स्त्रीथे तने तेवी
रीतनो जोयो, तेथी दया लावीने, तथा पतिनी आज्ञा खेड्ने तेणीथे ता-
रापर ते पाणी रेड्युं; अने तेथी ते सघली व्याधिउं तारा शरीरथी दूर
गड, तथा तने ते कहेवा लागीउं के, तारे विषे हवे असो रहेवाने सम-
र्थ नथी; वली प्रायें करीने सर्व हत्याउं नरकादिक दुःखो देनारी ठे,
तेमां पण मुनिनी हत्या तो विशेषें करीने जवन्नमणनां कारणरूप ठे. वली
दूषण रहितोथे वचनथी पण मुनिने कोपित करवो नही; वली परनी
निंदा प्रायें करीने महादुःखनां समूहने देनारी ठे. वली उत्कृष्ट मुनिउं-
यें, परनिंदा, परद्रोह, तथा परधननी चोरीने, मोटां पापो कहेलां ठे.
एम कहीने ते मुनि ज्यारे मौन रहा, त्यारे महीपाल कहेवा लाग्यो के,
हे जगवन् ! तमो मने जंगम तीर्थ समान आजे मढ्या ठो; धर्मरूपी ने-
त्रनो प्रकाश करवाची, तथा सर्व तीर्थोनां उपदेशथी, तमो अतुल्य तीर्थ

समानज ठो; अने तेथी तमोज प्राणींने सेवनीक, पूजनीक, तथा ध्यान धरवालायक ठो, वली बुद्धिवान पण गुरुविनां धर्मनां तत्वने जाणी शकतो नथी. वली गुरुना उपदेश विनां डाह्या माणसने पण, सुवर्णसीद्धि, कला, विद्या, धर्मतत्व, तथा धनार्जन पण सिद्ध थतां नथी. वली माता, पिता, चाइ आदिकनां अनृणी तो थइ शकीयें, पण धर्म देनारा गुरुनो अनृणी विविध उपायथी पण प्राणी थइ शकतो नथी. वली पिता, माता विगेरे सर्व संबंधिठ तो जवे जवे मळे ठे, पण धर्मने देनारा सज्जु तो, पुण्यथी क्वचित् जगोएज मळे ठे. अने तेथी हे जगवन्! आ जवरूपी समुद्रमां जमता, तथा प्रमादी चित्तवाला, एवा मने अमूख्य चिंतामणि रत्न समान तमो मढ्या ठे; वली तमोए मने आ तीर्थ बताव्युं, तेथी हुं धन्योमां पण धन्य, अने पुण्यवंतोमां पण पुण्यवंत थयो हुं. वली सघली क्रियाळ गुरुनी साक्षीयेज सफल थाय ठे, पण बीजी रीते थती नथी, केम के, जो सूर्य न होय, तो आंखोवालो पण वस्तुने जोइ शकतो नथी. एवी रीते गुरुनी प्रार्थना करवाथी गुरुये कळुं के, मारे पण अहींज रहेवुं ठे; ते सांचली आनंदसहित महीपाल त्यांथी उठ्यो; पढी वाजांठनां नादोथी संच्रांत करेल ठे, दिशांठनां पण जागो जेणे, तथा महापराक्रमी एवा ते सर्वे सेनासहित गुरुनी साथे चालवा लाग्या. एवी रीते अविच्छिन्न प्रयाणोथी सूर्यवनमां जश्ने तेठये वृद्धोनी ढायामां सैन्यनो पडाव नांख्यो; तथा त्यां गुरुये कहेली विधियें करीने, तेठये कुंडमां तथा चैत्यमां उत्सवपूर्वक अरिहंत प्रभुनी पूजा करी, अने महोदय मेलव्यो. वली त्यां विद्याधरोये विद्यानां बलथी, ध्वजानां समूहोथी शोचतां रत्ननां विमानो बनाव्यां. पढी विमानोनां समूहथी आकाशतलने आह्लादन करता एवा तेठ, सिद्धिरूपी मेहेलनी अग्रवेदिका सरखा शत्रुंजयप्रते पडोंच्या. त्यां मंदिरोपर, यात्रा करनाराठनां संपूर्ण पुण्यनां ढगला सरखी सुवर्णनां कलशोनी श्रेणि जोश्ने तेठ आनंद पाम्या. वली त्यां त्रणे जुवनोमां उत्तम तीर्थ समान एवा ते पर्वतनां अग्र जागने पामीने, तथा मोक्ष सुख देनारा श्री ऋषभदेव प्रभुने जोश्ने, तेठ पवित्रपणुं पाम्या. त्यां विमानमांथी उतरिने, तथा रायणनां वृद्धने प्रदक्षिणा देश्ने, तेठये श्रीऋषभदेव प्रभुनां चरणोने नमस्कार कयो. दूषण रहित एवा तेठ, जिननां प्रा-

सादने जोशने आदरपूर्वक, प्रीतिथी संपूर्ण अंगवाला थया थका, हाथो उंचा करीने नाचवा लाग्या; वली आदिदेवनां दर्शनथी तेउ पोतानां आत्मानी स्तुति करवा लाग्या, तथा ते वखते राजाए अवचनीय पुण्य उपार्जन कर्युं; वली तेउए प्रथम उत्तम किरणोवालां रत्नोथी प्रचुने वधाव्या, तथा पुण्यनां समूहथी उठलता थका पृथ्वीपर लोटीने तेउ नमस्कार करवा लाग्या. वली त्यां तेउ शत्रुंजयी नदीमां नाहीने, बहारथी अने अंतरथी शुद्ध थया, अने त्यां तेउए यशथी उज्वल थएलां वस्त्रो पेहेर्यां. वली विद्याधरोए नंदन वनमांथी लावी आपेलां पुष्पोर्यें करीने, तेउए त्रणे लोकमां तिलक समान एवा प्रचुनी पूजा करी. एवी रीते गुरुनां उपदेशथी, मननां हर्षपूर्वक, तेउए ते तीर्थमां सर्व सुखोने आपनारुं धर्मकार्य कर्युं. वली तेउए त्यां अत्यंत हर्षथी, पवित्र पदो तथा अर्थोवालां स्तवनोथी जिनेश्वर प्रचुनी स्तुति करी. वली त्यां तेउए जक्तिथी शुद्ध उपकरणोर्यें करीने, गुरुने प्रतिलाजीने, तथा दीनादिकोने दया पूर्वक दान देशने आनंद मेलव्यो. वली जिननी पूजामां जे पुण्य थाय ठे, तेथी अनुक्रमे सोगणुं, तथा हजार गणुं पुण्य जिननी प्रतिमा अने प्रासाद बनाववाथी थाय ठे. वली अरिहंत प्रचुनी प्रतिमा अने मंदिर बनाववाथी प्राणी पापोथी मुक्त थइने स्वर्गने नजनारो थाय ठे, तथा तीर्थनी रक्षाथी अनंतगणुं पुण्य मळे ठे; एवी रीतनुं गुरुनुं वचन सांचलीने, महीपाळे अत्यंत जक्तिथी प्रतिमा सहित उंचुं जिनमंदिर बंधाव्युं. एवी रीते त्यां परम उत्सवथी तेउ अठाइ महोत्सव करीने, गुरुनां वचन पूर्वक विमानो सहित रेवताचल पर्वतप्रते गया. त्यां पण नेमिनाथ प्रचुनां चरणमां तसर रहीने, तेउए अठाइ महोत्सव कर्यो. त्यां सूर्यमद्व राजा, प्राप्त थएल ठे महोदय जेउने एवा पोतानां पुत्रोने बहु सहित आवेला जाणीने, तुरत सामो आव्यो. जंगम तीर्थसमान एवा ते पिताने जोशने, आदरवाला, तथा जक्तिवंत एवा तेउ वझे पृथ्वीपर लोटीने तेने नमस्कार करवा लाग्या; त्यारे राजाए पण न्याय अने धर्मथी जेम वझे पद्दोने तेम, पोताना वझे हाथोथी पृथ्वीपर रहेला ते गुणी पुत्रोने उंचक्या. पठी तेउ अरसपरस अत्यंत प्रीतिथी जेठ्या; अने ते वखते तेउने जे हर्ष थयो, ते वचनथी पण कही

न शकाय तेतलो हतो. पत्नी राजा हाथीपर चढीने, तथा पुत्रोने पण हाथीपर चढावीने, मागण लोकोने उंचे प्रकारे धन देतो थको नगरमां दाखल थयो. त्यां उंचा मांचाळ, तथा धजाळनां समूहोने, अने मनोहर तोरणोने, तथा नाटकने जोता थका तेळ राजमंदिर प्रते आव्या. त्यां राजाए ते बन्ने विद्याधरोने सुवर्ण, हाथी, घोडा विगेरेथी सत्कार करीने, परिवार सहित तेळने पोताने स्थानके पहाँचाड्या; तथा तेज दिवसे राजाए महीपालने राज्य आप्युं. गुणोथी मनोहर एवा ते महीपाले राज्यने यत्नपूर्वक पालातां थकां, अखंड यश रूपी चंडारोने जया. ते महीपाल राज्य करते ठते, अन्याय, रिपुनो जय, डुकाल के रोगोने संजव पण पृथ्वीपर रह्यो नहीं; वली ते वखते वादलांळ इहित वृष्टि करतां, वायु तापनो नाश करतो, तथा वृद्धो संपूर्ण फलो आपतां. वली ते महीपाल स्त्री सहित आकाशगामिनी विद्याथी कृत्रिम तथा शाश्वतां मंदिरोमां जिनेश्वरोने पूजतो हतो. वली तेणे शत्रुंजय, तथा गिरनार आदिक पर्वतोपर, शेहेरोमां, गामोमां, तथा बगीचाळमां जिननां मंदिरो बनाव्यां. वली ते चोरासी गढ, तथा चोरासी पद, अने एक लाख बत्रीस हजार गामोने जोगवतो हतो. वली ते सात लाख घोडा, सातसो हाथी, तथा सातसो रथोने स्वामी हतो. एवी रीते चारसो वर्ष राज्य पालीने, अंते पोतानां पुत्र श्रीपालने राज्य सोंपीने, महीपाल संसारथी विरक्त थयो. वली तेणे देवपालनां पुत्रने, जलरूपी किड्यावालो, तथा धान्यनां चंडाररूप सिंधदेश आप्यो. एवी रीते ते महीपाल राजा विवेक सहित पुण्यनो समूह बांधीने, स्त्री सहित श्री शत्रुंजय पर्वतप्रते गयो; तथा त्यां श्रीकीर्ति नामनां मुनिवर पासेथी तेणे दीक्षा लीधी; अने आयुनो दाय होते ठते निर्मल ज्ञानथी ज्ञासित थयो थको, ते मोक्ष पाय्यो. तेना वंशमां हे इंद्र ! यश अने पुण्यनां संचयवालो, आ रिपुमल्ल राजा थयो ठे; वली ते रैवताचलनी पासे रहे ठे, माटे ते धन्य ठे, अने ते अद्भूत शोभावालो थयो थको त्रण जवे मोक्षे जशे. वली हे इंद्र ! स्मरण करवाथीज सर्व इहित फलने देनारुं, आ शाखतुं तथा आदि तीर्थ ठे, अने तेनो महिमा कहेवाने तत्वने जाणनाराळ पण समर्थ नथी. वली हे इंद्र ! अर्हीथी पूर्व दिशामां, विकस्वर थपलां

नाना प्रकारनां वृक्षोवाहुं, तथा सिद्ध अने अरिहंत प्रभुनी प्रतिमाने नमस्कार करता, तथा तेनुं स्मरण करता एवा माणसोनां पापोने नाश करनारुं, आ सूर्योद्यान ठे, तथा अत्यंत सुगंधिनां समूहथी शोचतुं ठे पाणी जेनुं, तथा प्रचावें करीने मनोहर, अने सघला कोढोने नाश करनारो आ सूर्यावर्त कुंड ठे.

एवी रीते आचार्य महारज श्री धनेश्वरसूरिए रचेला, महातीर्थ श्री शत्रुंजयना महात्म्यमां महीपालना चरित्रना वर्णननो बीजो सर्ग संपूर्ण थयो. श्रीरस्तु.

तृतीयः सर्गः प्रारभ्यते.

राज्यने अवसरे दीठेलां ठे कमलो जेठए एवा युगलीआठए प्रभुना चरणोने कमल सरखा जोशने जलरहित कमलो पृथ्वीपर होय ठे, एवुं जाणीने, आश्चर्य थइ, जेठए पाणीथी सींच्या नहीं, एवा प्रथम प्रभुना चरणो सर्वथा प्रकारे जवरूपी महा तापने ठेदवा माटे थारु ?

हवे श्री वीर प्रभु इंद्रने कहे ठे के, हे इंद्र ! एवी रीतें में तीर्थनो आ संक्षेपथी महिमा कह्यो; हवे आ तीर्थनां प्रचावनी विचित्रताने तुं सांजल ? अनंतो काल थशे, तो पण आ तीर्थ नाश पामशे नहीं; हवे आ अवसर्पिणी कालमां तेना संबंधमां जे थयुं ठे, तेनी कथा तुं सांजल ? आ जंबूद्वीपनां दक्षिण चरतार्धमां गंगा अने सिंधुना मध्य जागमां युगलीआठ रहेता हता. तेठमां विमल नामनां हाथीपर चढवाथी विमलवाहन नामनो, युग्मी धर्मवालो, अने सुवर्ण सरखी कांतिवालो, पेहेलो कुलकर थयो. तेनो पुत्र चक्रुष्मान् तेनो पुत्र यशस्वी, तेनो पुत्र अजिचंद्र, तथा तेनो पुत्र प्रसेनजित थयो; तेनो पुत्र मरुदेव, तथा तेनो पुत्र न्यायें करीने उज्ज्वल नाजि नामे थयो, तेनी स्त्री मरुदेवी नामे हती, अने ते हमेशां आर्जव गुणोथी उज्ज्वल हती. हवे आ अवसर्पिणीनां त्रीजा आराने ठेठे, श्री ऋषभदेव प्रभुनो जीव सर्वार्थसिद्धथी चवीने ते मरुदेवीनी कुक्षिमां आव्यो. असाड वद चोथने दवसे, चंद्र उत्तराषाढा नक्षत्रमां आवते ठते तेणीए रात्रिने ठेठे नीचे प्रमाणे चौद खप्तो जोयां. वृषभ, हाथी, सिंह, लक्ष्मी, पुष्पमाला, कलश, ध्वजा, अग्नि,

रत्नो राशि, पद्म सरोवर, विमान, क्षीरसमुद्र, चंद्र अने सूर्य, एवी री-
ते तेणीये चौद खप्पो जोयां. एवी रीते प्रचुनोज्यारे गर्भमां अवतार थयो
त्यारे त्रणे जगतमां उद्योत थयो, तथा नारकींने पण उंचे प्रकारे सुख
थयुं. पढी मरुदेवा माताए जायत थइने, नाजिराजा पासे आवीने, तेम-
ने मिष्ट वचनोथी ते व्रतांत कइयो. सरल खजावी नाजिराजाये
पण विचारिने कइयुं के, हे प्रिया! आ खप्पनां प्रजावे करीने, तने अद्भूत
पुत्र थशे. एटलामां आसन कंपवाधी इंद्रे त्यां आवीने, तथा मरुदेवा मा-
ताने नमस्कार करीने कइयुं के तमोने पुत्रनी उत्पत्ति थशे. पढी मनोहर
मुखवाली ते मरुदेवा माता, पृथ्वी जेम उज्ज्वल रत्नने, तेम मनोहर
गर्भने धारण करवा लागी. जगतनां आधार, जगतनां सार, तथा
जगतनां गुरु एवा प्रचुने धारण करती मरुदेवा माता, जाणे प्राणींनी
दयाधीज होय नहीं, तेम धीरेधीरे चालवा लागी. ते वखते धनद, इं-
द्रनी आझाधी, जंजक देवोये तैयार करेली इष्टित वस्तुंथी तेणीनां ह-
र्षने वधारवा लाग्यो. हवे गर्भकाल संपूर्ण थये बते चैत्र वदी आठमने
दिवसे, तथा चंद्र उत्तराषाढा नक्षत्रमां आवते बते, अने बीजा ग्रहो प-
ण उंचा होते बते, निशीथ समये मरुदेवा माताये व्याधि रहित युगल-
रत्नने जन्म आप्यो. ते वखते वायु सुखेथी वावा लाग्या, तथा नारकीनां
जीवो पण आनंदित थया, अने त्रणे जगतमां प्रकाश थयो, तथा देव-
इंद्रुंजि वागवा लागी. ते वखते तपावेलां सुवर्णसरखी कांतिवाला, वृष-
जनां लक्षणवाला, सर्व सुलक्षणें करी संपूर्ण, तथा जाणे देवसंबंधि श-
रीर सहितज आव्या होय नहीं, तेम प्रचु शोजवा लाग्या. ते वखते आ-
सनो चलायमान थवाधी प्रचुनो जन्म थयेलो जाणीने अत्यंत हर्षयुक्त
थइने षपन्न दिक्कुमारीं त्यां आवी; तथा प्रचुने अने प्रचुनी माताने न-
मीने, अने चक्तिथी तेनी स्तुति करीने, पोताने धन्य मानती थकी तेउं
नृत्य करवा लागी. वली तेउंथे दर्पण, कलश, पंखा, चामर, रक्षाबंधन
आदिक पोतानुं सर्व कार्य संपूर्ण कर्युं. वली आसनो कंपवाधी, अवधि-
ज्ञाने करीने प्रचुनो जन्म जाणीने, सधला देवो विमानोथी आकाशने
शोजावता थका त्यां आव्या. ते वखते सुधर्मेंद्र पण चक्तिथी पोतानुं वै-
क्रियरूप करीने, सूतिकागृहमां जइ, प्रचुने अने मरुदेवा माताने नम-

स्कार कर्णो; तथा माताने श्रवस्त्रापिनी निद्रा देहने, तथा तेमनी श्राज्ञा
 लेहने, अने प्रचुनुं प्रतिबिंब त्यां रहेवा देहने तेणे प्रचुने पोताना हाथथी
 लीधा. त्यां इंद्रे अंतरमां चक्रिजाव लावीने पोतानां पांच रूपो कर्णो; एक
 रूपथी प्रचुने लीधा, एक रूपथी ठत्र धर्युं, एक रूपथी वज्र लीधुं, तथा
 बे रूपथी चामर लीधां. पढी ते सघला देवो, विमानोथी आकाशने चि-
 तरता, तथा रत्नोथी चंद्रनी कांतिने उल्लेखता, अने शब्दोथी जगतने
 पण फोडता थका मेरुपर्वत तरफ चालवा लाग्या. त्यां पांडुक नामनां उ-
 द्यानमां अर्धचंद्र सरखा आकारवाली अतिपांडुकंबला नामनी शिलाप्रते
 इंद्र पहोंच्यो. त्यां इंद्रोए आज्ञियोगिक देवोनी मारफते रूपानां अने
 रत्ननां, सोनानां अने रत्ननां, सोनानां, रूपानां, अने माटीनां कलशो
 बनाव्या. पढी अद्भूत कांतिवालो ते इंद्र दिव्य सिंहासनपर पूर्व सन्मुख
 प्रचुने खोलामां लेहने बेठो. पढी समुद्र, नदी, कुंड, तलाव तथा द्रहो-
 मांथी पाणी लावीने इंद्रोये प्रचुनो स्नात्रमहोत्सव कर्णो; पढी तेठये
 मनोहर बरास, लेपन, पुष्प, फल, अक्षत, वस्त्र, आचरण विगेरेथी प्रचुनी
 पूजा करी. पढी निर्मल जाववाला ते इंद्रोये हर्षथी प्रचुनी आरती उ-
 तारीने, नीचे प्रमाणे स्तुति करवा मांडी. हे स्वामी! हे युगादीश! हे
 जगतनां गुरु! हे अर्हन्! हे ध्यान धरवा लायक! हे निरंजन! तमो
 जय पामो? वली अढार कोडा कोडी सागरोपम सुधि नाश पामेलो
 ठे धर्म जेठनो, एवा प्राणीठनो उद्धार करनारा, तथा अज्ञानरूपी
 अंधकारनां समूहनां नाश करवामां सूर्य समान एवा हे प्रचु! तमो
 जयवंता वतो? वली हे कल्याणरूप व्यवहारनां करनारा! तथा सर्व
 सुखनां स्थानक सरखा तमो जयवंता वतो? वली हे स्वामी! आजे जे
 तमारुं मने दर्शन थयुं, तेथी हुं सघला पुण्यशालीठमां विशेष पुण्य-
 शाली हुं. वली वृद्ध, पत्थर, पर्वत तथा पृथ्वी आदिकने धरी राखवाने
 तो कोशक पण समर्थ थइ शके, पण हे नाथ! आ चवरूपी समुद्रमां
 पडता प्राणीठनां समूहने तो तमोज उद्धार करनारा ठो. वली राग आ-
 दिक शत्रुथी पीडाएला लोकोने तमो निर्जय करनारा ठे, वली मुक्तिरूपी
 स्त्री मेलववामां दूत समान एवा हे धर्मनां राजा! तमो जयवंता वतो?
 वली बाह्य अने अंतरंग शत्रुठनां समूहोथी पीडाता प्राणीठनो जीवद

यानां उपदेशथी तमोज उद्धार करशो. वली हे ईश! पिंडस्थ, पदस्थ तथा रूपस्थ ध्यानथी, योगीउं तमोने ध्यावे ठे, अने तेउंनां आठ कर्मोनी नाश करीने, तमो तेमने पोताने स्थानके पहुँचाडशो. वली हे जगवन्! आपनां प्रसादथी ज्यांसुधिमां मने मोक्षसुख मले, त्यांसुधि ह-मेशां मने आपनां चरणनुं शरणुं थाउं? एवी रीते प्रभुनी स्तुति करी-ने कृतार्थ थएला ते इंद्रे उत्सवपूर्वक प्रभुने लावीने, फरीने तेमनी माता पासे मुक्या. वली त्यां उंसीके बे कुंडल, दीव्य वस्त्रो, हार अने मुकुट मुकीने तेणे मातानी अवखापिनी निद्रा पाठी खेंची लीधी. वली त्यां इंद्र अप्सराउंने धाव तरीके मुकीने, तथा पोते नंदीश्वर द्वीपमां अगड महोत्सव करीने देवलोकमां गयो. पठी प्रजाते पुत्रनो ते वृतांत जाणीने नाजि राजाये पण पोतानी वृद्धिने अनुसारे महोत्सव कर्यो. प्रभुना सा-थलमां ऋषजनुं चिन्ह हतुं, तथा स्वप्नमां पण पेहेलां माताये ऋषज जोथो हतो, तेथी मातपिताये तेमनुं “ऋषज” नाम पाळ्युं. इंद्रे प्रभुनां अंगुठामां मोतीनां सरखुं उज्वल अमृत मुक्युं हतुं, तेथी ते कारणेने अनुसरीने प्रभुनां दांतो पण मोती सरखा उज्वल थया. वली इंद्रनील मणिनां बनावेला घुघरा, चरणरूपी कमलोमां लीन थयेला अने गुंजारव करता जमरानी पेठे शोजता हता. बाढ्यपणामां प्रभु पांच धावरूप अ-प्सराउंथी सेवाता हता, ते जाणे पांच सुमतिउंरूपी धावमाताउंथी वृद्धि पमाता संयमधारीज होय नहीं तेम शोजता हता. वली त्यां चार नि-कायनां देवो इंद्रनी आज्ञाथी वयथी प्रभु जेवडा थइने, (पण गुणोथी प्रभु जेवा नहीं) प्रभुनी साथे क्रीडा करता हता. वली कौतुकथी प्रभु जे जे प्रकारे क्रीडा करवानी श्हा करता, ते ते प्रकार देवो प्रभुनी स-न्मुख रजु करता. एवी रीते एक वर्ष गया बाद प्रभु ज्यारे पोताना पितानां खोलामां बेठा हता, त्यारे सौधमैंद्र तेमनां वंश स्थापनमाटे सेलडीनो सांगो खेइने आव्यो. जाणेलठे इंद्रनी श्हा जेणे एवा प्रभुए ते सांगो ते वखते लीधो, अने तेथी प्रभुनां वंशनुं “ईद्वक्कु ” नाम पाडीने इंद्र गयो. हवे अंगुष्टपाननी अवस्थाने ओळंगी जनारी वयने पामीने प्रभु उत्तरकुरुक्षेत्रमां थतां दिव्य फलोथी संतोष पामवा लाग्या. एम करतां थकां प्रभु अनुक्रमे वृद्धि पामता थका कल्पवृद्धनी पण स्पर्धा

करवा लाग्या, तथा सौजाग्य अने रूपरूपी राजाने रहेवानां जुवन सरखा यौवनने पाम्या, अने ते वखते तपावेळ सुवर्ण सरखी कांतिवाला, तथा जन्मनां चार अतिशयोथी उज्वल, अने पांचसो धनुष्यना माननी कायावाला उत्तम लक्षणो सहित शोचवा लाग्या. पठी एक दहाडो इंद्रे प्रचुने कळुं के, हे करुणानां जंडार ! जो के तमारे आ जगतनो व्यवहार प्रकाशवो ठे. तेम तमो संगरहित, तथा चवथी उद्विग्न थया ठे, अने मोक्षसुखमां रक्त थया ठे, तो पण मने तमो आ वखते लग्नो महोत्सव देखाडो ? एवी रीतनां इंद्रनां आग्रहथी प्रचुये ते वात अंगीकार करी. एवी रीते ज्यारथी प्रचुये आ लग्नो व्यवहार देखाड्यो ठे, त्यारथी आजसुधी पण तेज व्यवहार प्रवर्ते ठे. एवी रीते ढ लाख पूर्व गया बाद प्रचुने सुमंगलाथी जगत अने ब्राह्मीतुं युगल थयुं, वली पठीथी अनुक्रमे तुल्यरूपवालां ते सुमंगलाथी प्रचुने उगणपचास जोडलां थयां, तथा सुनंदाथी प्रचुने सुंदर आकृतिवाला, तथा जगतनो उद्धार करवामां समर्थ, बाहुबलि अने सुंदरी नामनां अपत्यो थयां. हवे प्रचुनां अतिशय दानथी जाणे लज्जायुक्त थयां होय नहीं जेम, तेम कल्पवृक्षो अनुक्रमे निष्फल थयां थकां अलक्ष्य थयां, त्यारे ते युगलीआंठ मांहों-मांहें कलह करवा लाग्या, तथा एक बीजांठ प्रचुपासे तेनी फर्याद करवा लाग्या, त्यारे प्रचुये तेमने कळुं के, लोकोपर राजा अमल करे ठे, अने ते राजा तो माणसोथी जलें करीने अजिषेक करायेलो होवो जोश्यें, माटे मारो अजिषेक करवामाटे तमे यत्न करो ? एवी रीतनुं प्रचुनुं वचन सांजळीने ते युगलीआंठ पाणी लेवामाटे तलावे गया, एटलामां आसन कंपवाथी ते अवसर इंद्रोये जाण्यो, अने तेथी तुरत त्यां आवीने, तेज्ये मोटो मंडप रच्यो, तथा तेमां मणिनी पीठिकापर सिंहासन स्थाप्युं, ते पर प्रचुने बेसाडीने, जन्मलात्रनी पेठे हर्षथी विधिपूर्वक तेज्ये प्रचुनो राज्याजिषेक कयों. वली तेज्ये प्रचुने योग्य स्थानके दरेक अंगोपर आचूषण विगेरे पहेराव्यां, तथा देवोये चंद्रनी कांति सरखां ठत्र चामरो पण प्रचुपर धर्यां, तथा सघला इंद्रो, प्रधान, मंडलिकादि सर्व व्यापारने धरता थका एकठा थइने, प्रचुनी पासे बेठा. एटलामां ते युगलीआंठ कमलनां पात्रोपां पाणी लेइने तुरत प्रचुपासे

આવ્યા, ત્યાં તેહયે પ્રહુને ऐश्वर्यથી ચૂષિત થયેલા જોયા, તે વચ્ચે તેહથી ઉત્પન્ન થતી કાંતિયેં કરીને નાશ કરેલ છે, દેવોની પણ શોજા જેણે, તથા જંગમ પ્રતાપની પેઠે ચર્મદૃષ્ટિથી ન જોઈ શકાય એવા પ્રહુ શોજતા હતા. આચૂષણ, લેપ, વચ્ચે અને પુષ્પમાલાંથી ચૂષિત થયેલા, તે પ્રહુને જોઈને, તત્કાળ ઉત્પન્ન થયેલા વિવેકથી તેહ વિચારવા લાગ્યા કે, જો આપણે પ્રહુનાં મસ્તકપર અન્નિષેક કરીશું, તો પ્રહુનાં અંગપરનું લેપન વિગેરે નાશ પામશે. એમ વિચારી તેહયે તે પાણીથી પ્રહુના ચરણપર અન્નિષેક કહ્યો, અને દેવો તે આશ્ચર્યસહિત જોવા લાગ્યા. પઠી સુધર્મેદે, તેહને, પ્રહુનાં રાજ્યરૂપી મેહેલનાં દૃઢ સ્તંભ સરખા અધિકારીઠ વનાવ્યા, તથા અહીં યુગલ્લીઆંઠને સ્વયમેવ વિનય થયો, તેથી ઈંદ્રે ત્યાં “ વિનીતા ” નામની નગરી વસાવવાનો ધનદને હુકમ કહ્યો. એવી રીતે પ્રહુનાં રાજ્યાન્નિષેક વચ્ચે ઈંદ્રના હુકમથી ધનદે રત્ન અને સુવર્ણના સમૂહોથી નવી નગરી વસાવી. તે નગરી બાર યોજન લાંબી નવ યોજન પોહોલી, આઠ દરવાજાવાલી, મોટા કિલ્લાવાલી, તથા તોરણોથી મનોહર લાગતી હતી. વલી તે નગરીને ફરતો બારસેં ધનુષ્ય ઝંચો, આઠસેં ધનુષ્યનાં પાયાવાલો, તથા એકસો ધનુષ્ય પોહોલો તેણે સ્વાસ્થ્યસહિત ગઢ વનાવ્યો. તે સુવર્ણનાં ગઢપર રહેલી મણિઠનાં કોંગરાંની શ્રેણિ, મેરુપર રહેલી તારાઠની પંક્તિ સરખી શોજતી હતી. વલી તે નગરીમાં ચોસુણા, ત્રિસુણા, ગોલ, સ્વસ્તિકનાં આકારવાલા, સર્વતોચ્છ્ર (ચારે વાજુઠથી સરખા) એક ઝોંવાલા, બે ઝોંવાલા, ત્રણ ઝોંવાલા, તથા ઠેક સાત ઝોંવાલાસુધિ રાજાના રત્ન અને સુવર્ણનાં ક્રોડો મેહેલો હતા. વલી ત્યાં ઈશાન દિશામાં ચોસુણો, તથા સાત ચૂમિવાલો, મેહેલ, તેણે નાન્નિરાજામાટે વનાવ્યો. વલી પૂર્વદિશામાં સાતચૂમિવાલો, સર્વ વાજુથી સરખો અને ગોલ, મેહેલ તેણે ઝરતને માટે વનાવ્યો. વલી અન્નિ સુણામાં તેણે વાહુવલ્લિમાટે પણ ઝરતના જેવોજ મેહેલ વનાવ્યો, અને વીજા કુમારોનાં મેહેલો તેણે તે વલ્લેની વચ્ચે વનાવ્યા, અને તેહની વચ્ચે એકવીસ ચૂમિવાલો, તથા ત્રૈલોક્યવિચ્છ્રમ નામનો મેહેલ, તેણે શ્રી કૃષ્ણદેવ પ્રહુ માટે રત્નોની શ્રેણિઠથી વનાવ્યો, તે મેહેલ સર્વ વાજુયેથી સોનાનાં કલશોથી વીંટાયેલો, અને ચલકતી ધજાઠનાં મીશથી જાણે

नाचतोज होय नहीं, तेम शोचतो हतो. वली ते मेहेल एक हजार ने आठ मणिनी जालीउथी, ते जाणे तेटलां मुखोथी प्रचुनो यश बोलतो होय नहीं, तेम शोचतो हतो. वली ते नगरीमां कल्पवृक्षोथी विंटायेली, किह्वावाली, अने पताकाउनी श्रेणिने धारण करनारी, हाथी अने घोडानी शालाउ हती. वली त्यां प्रचुनी कृपाथी मनोहर रत्नमय सुधर्मा सजा सरखी, सर्वप्रजा नामनी सजा थइ. वली त्यां पंच वर्णवाली कांतिथी आकाशने शोचावनारी मणिउनां तोरणोनी श्रेणि चारे दिशाउमां शोचती हती. वली त्यां नगरीनी वच्चे कुबेरे, एक हजार ने आठ मणिनां बिंबोथी शोचतुं चार गाड उंचुं, मणि रत्न अने सुवर्णमय, नाना प्रकारनी चूमि अने जरुखावालुं श्रीरुषभदेव प्रचुनुं मंदिर बनाव्युं. वली त्यां तेणे सामंत, मंडलिक विगेरेनां नंदावर्तादिक मनोहर मेहेलो बनाव्या. वली त्यां तेणे, ध्वजानां अग्र जागथी खेदित करेल ठे, सूर्यनां घोडाउ जेणे, एवां उंचां एक हजारने आठ जिनेश्वर प्रचुनां मंदिरो बनाव्यां; ते मंदिरो चोवटाउमां बांधेलां हतां, तेथी तेपरनां सुवर्ण कलशो अत्यंत शोचता हता. तेणे कौबेरी दिशामां मेरुसरखा उंचा, तथा सुवर्ण अने रत्नमय, अने धजाउवाला वेपारीउनां मेहेलो बनाव्या. दक्षिण दिशामां विविध प्रकारनां ह्मन्निउनां मेहेलो थया, अने जाणे तेमां रहेनाराउनां तेजोज होय नहीं, तेम त्यां शस्त्रशालाउ थइ. तेवीज रीते चारे दिशाउमां देवविमान सरखी उत्तम शोचावाला, नगरनां लोकोनां क्रोडो गमे मेहेलो त्यां शोचवा लाग्या. वली त्यां किह्वानी बहार सामान्य कारिगरोनां चारे दिशाउमां, सर्व धनथी जरपूर क्रोडो घोरो थयां. वली दक्षिण अने पश्चिम दिशामां एक जोथी मांडीने त्रण चूमिसुधि उंचां कारु लोकोनां घणां घोरो थयां. एवी रीते एक रात्रि दिवसमां धनदे ते नगरी बनावी, तथा तेमां सुवर्ण, रत्न, धान्य, वस्त्र अने आचूषणो तेणे बनाव्यां. वली तेज रात्रिदिवसमां तेणे तलावो, वावो, कुवा, देवालयो, तथा बीजुं सघलुं बनाव्युं. वली त्यां तेणे चारे दिशाउमां सिद्धार्थ, श्रीनिवास, पुष्पाकर तथा नंदन अने बीजां पण अनेक वनो बनाव्यां. ते दरेक वन प्रते जिनेश्वर प्रचुनां सुवर्णमय चैत्यो शोचतां हतां, तेउ वृक्षोथीपण, पवनें करीनेलावेलां पुष्पोनी पंक्तिथी पूजातां हतां. ते नगरीनी पूर्व दिशाए अष्टापद

नामनो, दक्षिणमां घणोज उंचो महाशैल नामनो, पश्चिममां सुरशैल नामनो, अने उत्तर दिशामां उदयाचल नामनो पर्वत हतो. एवी रीते त्यां कल्पवृक्षोनी श्रेणिलथी शोभता, मणि अने रत्नोनी खाणोवाला, तथा जिनमंदिरोथी पवित्र पर्वतो हता. एवी रीते इंद्रनी आज्ञाथी कुबेरे रत्न-मय, तथा जेतुं बीजुं नाम अयोध्या ठे, एवी इंद्रनी नगरी सरखी विनी-ता नगरी बनावी; ते नगरीनां लोको देव, गुरु तथा धर्ममां आदरवाला, स्थिरता आदिक गुणोवाला, तथा सत्य, पवित्रता अने दयावाला, तेमज कलानां समूहोमां कुशल, सत्संगमां रक्त, निर्मल शांत जाववाला, तथा महा उदयवाला हता. ते नगरीमां सुर अने असुरोथी नमस्कार कराये-ला अने जगतनो व्यवहार करनारा, एवा कृषजदेव प्रभु जगतने रंजन करता थका राज्य करता हता. वली त्यां अयोध्यानी आसपास चारे बा-जुए नगरो हतां, अने तेउं प्रभुए बनावेली शिल्पकलाथी तेमनाज वच-नथी बनावेलां हतां. प्रभुए वीस लाख पूर्वो कुमारपणामां गाढ्यां, अने पढी त्रण जगतनो उद्धार करवाने तेमणे राज्यस्थिति बांधी. तेमणे रा-ज्यमां सात अंगो बांध्यां, वैरीनो नाश करवामां ठ गुणोनी रचना करी, स्थिति माटे पांच करणो कर्यां, लक्षकरनां चार अंगो कर्यां, फल ग्रहण करवामां त्रण शक्ति करी, वे न्याय कर्यां, अने एक उत्र कर्तुं. आ प्रभुनी पेहेलां वरसाद, अग्नि, विद्या, कला के कोइ पण व्यवहार नहोतो. वली ते प्रभुनी आज्ञाथी पृथ्वीपर वरसाद वृष्टि करवा लाग्यो, पृथ्वी बीजादिकने धारण करवा लागी, तथा अग्नि तेने पकाववा लाग्यो. वली ते प्रभुए खेतीकारो, चाकरो, कुंजारो, वेपारी, उपरी, क्क-त्रीळ, सुतार, कारीगरो, सोनीळ, चित्ताराळ, तथा मणीथार विगेरे बनाव्यां. वली तेमणे मोटा पुत्र जगतने बहोतेर कलाळं शिखवी, तथा जगतने बीजा जाइलेने शिखावी; वली प्रभुए बाहुलिने हाथी, घोडा, स्त्री तथा पुरुषनां लक्षणो शिखव्यां, तथा सुंदरीने गणितशास्त्र शिखव्युं; वली तेमणे ज-मणा हाथथी, ब्राह्मीने ज्योतिरूप तथा जगतने हितकारी अढार लीपी-ळं शिखावी; एवी रीते तेमणे जगतनी स्थिति बनावीने, सघला लोकोने जुदा जुदा कार्यांमां जोड्या. पढी देवोथी स्तुति करायेला ते प्रभु, कोइ वखते अद्भूत वगीचामां, तो कोइ वखते समुद्रने कांठे, तो कोइ वखते क्रि-

डानां पर्वतोमां, तो कोइ वखते चित्रशालामां, तो कोइ वखते स्त्रीउनी रा-
सलीला जोवामां, तो कोइ कोइ वखते किन्नरीउनां मनोहर गीतो
सांजलवामां, तो कोइ वखते इंद्रे हुकम करेली देवांगनाये करेलां नाटक-
मां तत्पर थइने पोतानां कर्मोनी निर्जरा करवा लाग्या. एवी रीते पूर्व द्वी-
पमां, पूर्व क्षेत्रमां, पूर्व दिशामां अने पूर्वनी नगरीमां त्रेसठ लाख पूर्वो-
सुधि प्रचुए राज्य कर्तुं. एक दहाडो प्रचु लज्जासहित होय नहीं जेम तेम
आरामक्रीडा करता हता, ते वखते पोतानां कार्यमां तत्पर एवा लो-
कांतिक देवोये आवीने नमस्कार करी जय जय शब्द करीने प्रचुने कहुं
के, हे जगवन्! मुक्तियो मार्ग देखाडो? एम कहीने ते देवो गया बाद
प्रचुये क्रीडा तजीने, पूर्वनां जिनोनी स्थितिने स्मरण करतां थकां, विर-
क्त थइने, मोटा पुत्रने न्याय युक्त तथा अमृत सरखां वचनोथी शांत क-
रीने, राज्यपर वेसाड्यो; तथा बाहुवलि प्रमुख बीजा पुत्रोने पण यथो-
चित पोतपोतानां नामनां देशो वेहेंची आप्या. एवी रीते राज्यनो चार
तजीने प्रचु जगतने करज रहित करनारुं वर्षिदान देवा लाग्या. बली
इंद्रनी आझाथी धनदे, चोवटा आदिकमां रहेलुं नधणीआतुं धन प्र-
चुने पुर्युं. एवी रीते प्रचु हमेशां सत्तामां आवीने, याचकोने सुवर्ण, रत्न
तथा धनादिक तेउनी इहा प्रमाणे आपवा लाग्या; अने तेम करीने दि-
नोदयथी मांडीने जोजन वखत सुधि प्रचु एक करोडने आठ लाख सो-
नैयानुं दान देता हता. एवी रीते प्रचुए एक वर्षमां त्रणसो अठ्यासि
क्रोड ने एंसी लाख सोनैयानुं दान आप्युं; त्वारथी मांडीने सर्व प्राणीउने
हितकारी दानधर्म चाड्यो; केम के, जेम अरिहंत प्रचु प्रवर्ते ठे, तेमज
लोको पण प्रवर्ते ठे. हवे चैत्रवदी आठमने दिवसे, चंद्र उत्तराषाढा न-
क्षत्रप्रते आवते ठते, पाठले पहोरे, देवोथी पूजाएला प्रचुये, कठ, महा-
कथादिक चार हजार राजाउनी साथे शकटोद्यानमां दीक्षा लीधी. ते व-
खते संझी प्राणीउनां मननां पर्यायने सूचवनारुं, प्रचुने चोथुं मनःपर्यय
ज्ञान थयुं. जे प्रचु पूर्वे राग, द्वेष, मद, अजिमान आदिक शत्रुउथी श्लिष्ट
थएला हता, तथा तेउनो नाश करवा माटे ते पृथ्वीतल पर उपाय सहित
त्रमण करता हता, एवा प्रचु नाशिकाना अग्र जागपर बन्ने आंखो रा-
खीने, तथा सघली इंद्रिउने वश करीने, जाणे मनमां कंश्क विचार कर-

ता होय नहीं, तेम ते वखते देखावा लाग्या. पत्नी सर्व प्राणींउनी द-
याधी ईर्यासमिति पूर्वक, पोतानां शरीरमां पण निरीह थया थका प्रभु
पृथ्वीपर विहार करवा लाग्या.

हवे ज्यां वैरींउं पण उपद्रव नथी करता, एवी अयोध्या नगरीमां पु-
ण्यमां रक्त जरत राजा पोतानां पितानुं राज्य चलावता हता. ते जरत
राजा सूर्यनी पेठे, तेजनां समूह सरखा, हमेशां उदयमां स्थिर, वैरीरूपी
श्रंधकारने हरनारा, तथा कलावानोने (चंद्रने) धननां (तेजनां) दे-
नारा हता; वली ते समुद्रनी पेठे गंजीर, सिंहनी पेठे शूरा, चंद्रनी पेठे
कलावान, वरसादनी पेठे जगतनां जीवन तुल्य, कल्पवृक्षानी पेठे
दानेश्वरी, कलहंसनी पेठे विवेकी, चैत्यनी पेठे उंचा, तथा कोयलनी
पेठे मधुर स्वरवाला हता, वली पवननां मोटां मोजांउंथी जेम मेरु, तेम
ते शत्रुंउंथी अचल, तथा प्रजातनी पेठे मित्रनां (सूर्यनां) उदयमां
तत्पर, अने धनने वधारनारा हता. वली ते शेषनागनी पेठे उत्तम
जोगोथी (फणांउंथी) लाळित, पृथ्वीनां जारने धरनारा, नंदनवननी
पेठे हमेशां पुष्पोनी श्रेणिंउं सहित, हारनी पेठे गुणो सहित, (दोरी-
सहित) तथा मोतीनी पेठे उत्तम व्रतने (गोलाकारने) धरनारा, अने
पृथ्वीमंडलने शोभावनारा हता. जेनो प्रतापरूपी सूर्य जगतने दोषर-
हित (रात्रिरहित) करतो थको, लक्ष्मीना क्रीडारूप कलाधरने
(चंद्रने) उत्पन्न करतो हतो. वली तेनां प्रतापरूपी सूर्यथी त्रास पामीने
सूर्य आकाशगामी थयो, अने ते अच्युसथी तेने हजुसुधि पण स्थान
मळतुं नथी. सूर्यादिकोनों तो " तापज " होय ठे, पण जरतनो तो
" प्रताप " हतो, केम के ते प्रतापथी बलेला शत्रुरूपी वृद्धो फरीने उ-
गतांज नहोतां.. वली ते जरत राजा न्यायी, विनयमां आसक्त, मनोहर
दृष्टिवालो, विचारवंत, कलावान, अने दोषने नहीं धारण करनारो हतो.

हवे सर्व प्राणी प्रते हीतकारी एवा प्रभु, युगमात्र पृथ्वीपर दृष्टि क-
रता थका, कर्मथी प्रेरान्ने एक देशथी बीजे देश विहार करवा लाग्या.
वली ते वखते लोको मुग्ध होवाथी, निरवद्य आहारने जाणता नहोता,
अने तेथी प्रभु एक वर्षसुधि आहार विनां रह्या, केमके, लोको मुग्धप-
णाथी तेमने रथ, घोडा, हाथी, कन्या, सुवर्ण तथा वस्त्रो देवा लाग्या;

पण समतावान प्रभुए पोतानुं राज्य, सैन्य जंडार विगेरे तज्यां हतां, तेथी तेमणे तेमांथी कंइं पण लीधुं नहीं. एवी रीते आहार रहित एक वर्ष गयाबाद प्रभु राजाउं अने देवोथी वींटाया थका गजपुर नगर प्रते आख्या. त्यां कल्याणनां जंडाररुप बाहुबलिनां पौत्र श्रेयांसे प्रभुने जोइने पोतानां पूर्व जन्मोनी यादगीरी करी. ते वखते जातिस्मरण ज्ञानथी श्रेयांसे प्रभुनो अने पोतानो संबंध जाणीने, अनवद्य आहारनुं दान, अने पात्रनो विचार करवा मांड्यो; तेज वखते निर्मल सेलडीनां रसने आवेलो जाणीने, तथा प्रभुने पात्ररुप जाणीने, ते आपवानी तेणे इडा करी, अने तेणे प्रभुने कळुं के, हे स्वामी ! आ रस निरवद्य ठे, माटे कृपा करीने आप ते ग्रहण करो ? एम कहीने तेणे प्रभुनां हाथमां ते रस रेड्यो. प्रभुनां हाथमां रहेलो घणो एवो पण ते रस शिखाने धारण करवा लाग्यो; पण नीचे पड्यो नहीं; केम के जिनने जजनाराउंनी नीची गति थती नथी. ते वखते जगतने जाणनारा प्रभुए श्रमृत रस सरखा ते रसने पीने, तपथी तपेली पोतानी साते धातुउंने शांत करी. एवी रीतें प्रभुनां पारणा समये सुगंधि पाणी, पुष्प अने सुवर्णनी वृष्टि, देवडुंडुजि, तथा चेलोन्नय, एवी रीते पांच दीव्यो प्रगट थयां. मांगलिक चक्रिवाला श्रेयांसे, “ प्रभुनां पारणानी जूमिने कोइ स्पर्श न करे, ” तेदला माटे त्यां रत्ननी पीठीका बनावी. वैसाक सुदी त्रीजने दिवसे प्रभुने आ अहयदान मट्युं, त्यारथी अखात्रीजनुं पर्व आजदन सुधि चाखे ठे. जेम दुनीयामां प्रभुथी जगतव्यवहार चालु थयो, तेम श्रेयांस-थी सत्पात्र दान चालु थयुं. एवी रीते श्रेयांसनो उद्धार करीने, जगतनो उद्धार करनारा बद्धस्थ प्रभु, कर्मनां नाश माटे पृथ्वीपर विहार करवा लाग्या. अहीं जरत राजा पण धर्मानुशासनथी राज्यने पालवा लाग्या, तथा दिवसे दिवसे पोतानां कुलने दीपावता थका, अद्भूत लक्ष्मीवाला थया. वली ते जरत राजा पितानां चरण कमलनी सेवामां रसिक थया थका, पितानी माता मरुदेवाने हमेशां नमस्कार करता. एवी रीते राज्य पालतां थकां एक हजार वर्षो गया बाद, चक्रिथी हमेशां जेनी उपासना करेली ठे, एवी मरुदेवा माताने नमस्कार करवा माटे जरत राजा प्रचातमां गया. हमेशां पोतानां पुत्रनां स्मरणथी जरता आंसुउंथी आ-

कुल थएलां ते मरुदेवा माताने, तेणे पोतानां नाम पूर्वक जक्तिथी नमस्कार कर्यो. ते वखते राजार्जना स्वामी तथा कमल सरखी आंखोवाला जगत महाराजे, जमरनी ज्ञांतिने धरनारा एवा पोतानां केशोथी तेणीनां चरणकमलोनुं प्रमार्जन कर्युं. ते वखते पोतानां नेत्रोनां आंसुजने जरा लुठीने, तथा मननां खेदने बहार कहाडीने मरुदेवा माता जगतने कहेवा लाग्यां के, हे वत्स ! तुं जो ? मारो पुत्र, मने, तने अने बीजा पुत्रोने पण तजीने हरिणोनो साथी थएलो ठे. वली ते व्हुधा, तृषा, टाढ, अने तडकानी पीडाथी क्षीण शरीरवालो थइने, हमेशां रातदहाडो वायुनी पेठे एक वनमांथी बीजा वनमां जमे ठे. वली चंद्र सरखुं शीतल, अने मोती तथा रत्नोथी जडेलुं एवुं तेनुं उत्र क्यां ? अने दावानल सरखुं प्रचंड आ सूर्यमंडल क्यां ? वली किन्नरीजनां गीतोनां जंकारवाळुं मनोहर संगीत क्यां ? अने वननी अंदर चालवार्थी संचलाता महरोनां जणकारा क्यां ? वली गजेंद्रपर चडीने तेमनुं नगरमां चालवुं क्यां ? अने कांकरा तथा पठरोवाला पर्वतोमां तेमनुं जमवुं क्यां ? जेने मृत्यु नथी आवतुं एवी हुं, पुत्रनां आवी रीतनां दुःखनां समूहने सांचलवार्थी पण मरती नथी, माटे लोकनिंदित एवा आ मारा जीवतरने धिक्कार ठे !! वली राजसुखमां तथा जोगविलासमां रक्त थयेलो तुं, वनमां जमता मारा पुत्रनी कंइ सांचाल पण पुढतो नथी !! एवी रीते दीन वाणीवाली, तथा अश्रु सहित आंखोवाली पोतानी दादीने, जरा हसवार्थी स्फुरायमान थएल ठे होठ जेनां, एवा जगत महाराज कहेवा लाग्या के, हे माता ! जण लोकनां स्वामी, धीर, अने गंज्जीर एवा पुत्रने तमो उत्पन्न करनारा ठो, माटे एवी रीतनुं कायरपणावाळुं वचन तमो फरी फरीने बोलो नहीं. वली हे माता ! जयंकर एवा आ संसाररूपी समुद्रमां शिला सरखा अमो तातनुं रक्षण करवाने केम समर्थ थइ शकीयें ? तात तो मोक्षनी श्हावाला ठे, अने ते क्षणिक संसार सुखने दूर करवाने पोते उत्तम तप तपे ठे. वली इंद्रादिक देवो पण चाकरोनी पेठे तेमनी पासे हाजर रहे ठे, एवा ते प्रभुनुं माराजेवा केम रक्षण करी शके ? वली हे माता ! जणे लोकनां अधिपति एवा ते प्रभुनी तमो ज्यारे लक्ष्मी जोशो, त्यारे तमोने तेमनां तपनुं सत्य फल ज-

एणो. एवी रीते ञरत महाराज मरुदेवा माता साथे जेटलामां वात करे
 ठे, तेटलामां कोइ पोलीउं ञक्तिपूर्वक हाथ जोडीने, तथा पृथ्वीपर म-
 स्तक नमावीने तेमने कहेवा लाग्यो के, हे स्वामि ! यमक अने शमक
 नामनां वे पुरुषो आपने कंइक कहेवा माटे आव्या ठे, अने तेउं बारणे
 उजा ठे. पठी ञरत माहाराजे तेने अज्ञा आपवाथी पोलीआए तेउंने
 त्यां प्रवेश कराव्यो, त्यारे तेउं पण हर्षथी “जय जय” शब्द करता त्यां
 आव्या, तथा तेउंमांथी शमक नमस्कार करीने बोळ्यो के, हे देव !
 हुं वधामणी आपुं हुं के, पिताजीने केवलज्ञान उत्पन्न थयुं ! वली पुरी-
 मताल नामनां नगर पासे शकटानन नामनां वनमां, ते त्रण जगतनां प्रजु-
 नुं इंद्रोए समवसरण बनाव्युं ठे; तथा त्यां सर्व दिशाउंमांथी पुरुषो,
 स्त्रीउं, देवो अने देवीउं, पोतानी ज्धिथी स्पर्धा करता थका आव्या
 ठे. पठी यमक पण नमस्कार करीने, हर्षयुक्त थयो थको उंचे स्वरे
 कहेवा लाग्यो के हे स्वामि ! हुं पण वधामणी आपुं हुं के, स्फुराय-
 मान प्रजाए करीने देदीप्यमान सूर्यना बिंबनी पेटे उज्ज्वल, हजार
 आरावालुं, तथा स्फुर्लिंगोनी श्रेणिथी शोजितुं अने देवाधिष्ठित चक्ररत्न
 आपणी शस्त्रशालामां उत्पन्न थयुं ठे. ञरत राजाये ते सांजलीने तेउं
 बनेने उचित ज्ञान आपी विसर्जन कर्या, तथा पोते श्रवचनीय आनंद
 पाम्या. पठी तेनुं चित्त हिंचोला खावा लाग्युं के, पेहेलां मारे तातनां के-
 वलज्ञाननो महोत्सव करवो, के चक्ररत्ननो महोत्सव करवो ? एम
 विचारतां ठेवटे तेणे निश्चय कर्यो के, अहो ! जगतने अजयदान
 देनारा तात क्यां ? अने जगतने जय आपनारुं आ चक्र क्यां ? माटे
 आटलो वखत जे में विचार कर्यो, ते फोकट कर्यो; तेथी हवे मारे
 प्रथम प्रजुनां केवलज्ञाननी उत्पत्तिनो महोत्सव करवो. एम विचारि तेणे
 मरुदेवा माताने विनंति करी के, हे माता ! तमो जे कहो ठो के, मारो
 पुत्र हमेशां वनमां जमीने, ढुधा, तृषा, ताप आदिकथी पीडित थइने
 दुःख जोगवे ठे; पण हवे सुरअसुरोथी सेवित, एवा तमारा पुत्रनी,
 त्रणे जगतने आश्चर्य करनारी लक्ष्मीने जोइने तेनी तपस्यानुं फल जुउं ?
 एम कहीने, तेणीनी अनुज्ञापूर्वक ते वाक्यथी हर्षित थएलां मरुदेवा मा-
 ताने, विद्वानोमां शिरोमणि एवा ञरत माहाराजे हाथीपर चढाव्यां;

पढी ते सल्ल करेला घोडा, हाथी, रथ, तथा पायदलसहित त्यांची चाल-
वा लाग्यो. सुवर्ण, तथा माणिक्यनां उलसायमान यतां किरणोथी वि-
चित्र थयेलुं, अने ऋडो गमे शस्त्रोथी चलकतुं थएलुं ते लश्कर विजली-
नां भ्रमने करावनारुं हतुं. वली विविध प्रकारनां उत्सवोमां उत्साहवाला
नगरनां लोकोथी वींटायेलो ते भरत राजा प्रभुने वांदवा माटे उद्यमवंत
थयो थको मरुदेवा मातासहित चालवा लाग्यो. ते वखते “हुं पेहेलां प्र-
भुने वांडुं, हुं पेहेलां प्रभुने वांडुं” एवी रीतेकेटलाको अगाडी अगाडी जवा
लाग्या. वली ते वखते प्रभुपासे जनारा लोकोने अमार्ग पण मार्गरूप थयो;
अने एवा ऋक्तिवंतोने आगल जतां मोह मार्ग पण मलशे. ते वखते पिता
पुत्रनी, चाइ चाइनी, शेठ चाकरनी, के चाकर शेठनी राह जोता नहोता.
एवी रीते दीनतारहित सैन्योथी तथा वेगयुक्त घोडांथी जतां थकां भरत
माहाराजे अगाडी अरिहंतपणाने सूचवनारो रत्नध्वज जोयो. त्यां त्रण
गढोमां रहेलां रत्नोनी चलाचल कांतिनां किरणोथी, तेने धर्मरूपी सूर्यनो
उदय करनारा प्रजातनी ज्ञांति थइ. पढी त्यां भरत माहाराजे मरुदेवा
माताने कळुं के, हे माता! आ अगाडी रहेला प्रभुनां समवसरणने तमो
जुळ ? ते समवसरण त्रण लोकोमां रहेनारा देवोये रत्नोनी श्रेणिंथी ब-
नाव्युं ठे, अने उबलता किरणोनां समूहोथी ते सूर्योनी श्रेणि सरखुं सुं-
दर लागे ठे. वली आ बाजुए सेवा माटे आवेला देवोनो, सांचलनारांठ-
नां श्रवणोने प्रिय लागतो “जय जय” शब्द सांचलाय ठे. वली आ बा-
जुए पांच जातिनां रत्नोनी कांतिरूपी आंगलींवालो, प्रभुने उलखावनारो,
धर्मेज पोतानो हाथ उंचो कर्षो होय नही, तेवो आ रत्नध्वज शोभे ठे.
वली आ बाजुए जाणे तातना गुणोनेज कहेतो होय नहीं, एवो नवा
शब्दोनां रंगवालो अद्भूत देवडुंडुजि सांचलाय ठे. वली प्रभुनां गुणो-
थीज होय नहीं, तेम मांजरोथी पिंजर थएलो आ अशोक वृक्ष, पल्ल
वानां समूहोथी जाणे नाचतो होय नहीं, तेम देखाय ठे. ते सांचलीने
मरुदेवा मातानां, दुःखाश्रुथी उत्पन्न थएलां आंखोनां पडलो हर्षाश्रुथी
दूर थयां. ते वखते आनंदित थएला देवोथी कराती पोतानां पुत्रनी स्तुति
जेम जेम ते सांचलतां गयां, तेम तेम ते अत्यंत उलसायमान थयां. सर्व
अतिशयोथी संपूर्ण, तथा जिनरूप एवां पोतानां पुत्रने प्रेमथी ध्यावतां

थकां मरुदेवा माता तन्मयपणाने पाम्यां. पढी संसार संबंधि व्यापारने जुली जइने, प्रजुने चिंतवतां थकां ते द्वाणवारमां जिनमय थयां; वली ते वखते हृदयमां, दृष्टिमां, आगल, पडखे, पाठल, वचनमां अने सर्व जगा-ए मोक्ष सुखना कारणरूप जिननेज ते जोवा लाग्यां पढी कर्मोनो द्वाय करनारी द्वापकश्रेणिपर चडीने, नानाश्रुतविचार, एकश्रुत विचार, सूक्ष्म-क्रिया, समुच्चिन्नक्रिया तथा अनुक्रमे ते शुक्ल ध्यानने पाम्यां. पढी अंत-कृत केवलीपणाथी कर्मनो द्वाय करी केवलोत्पत्ति समयेज मरुदेवा माता मोक्षे गयां. एवी रीते पुण्य कर्माविना पण, जे माणस स्नेहथी अंतकाळे अरिहंत प्रजुनुं स्मरण करे ठे, ते माणस आ मरुदेवा मातानी पेठे शिवगामी थाय ठे. हवे ते वखते इंद्रोये समवसरणमांथी आवीने मरुदेवा मातानां शरीरनो संस्कार करीने, तेने क्षीरसमुद्रमां पधराव्युं; तथा तेळ उंचे खरे कहेवा लाग्या के, आ अवसर्पिणी कालमां आ मरुदेवा माता प्रथम केवली थइने मोक्षे गयां (सिद्ध थयां.) एवी रीतनी उद्घोषणा करी-ने, देवो, आंसुनां जलथी जीजाएला जरतने अगाडी करीने प्रजुपासे लेइ जवा लाग्या. त्यां जरत राजाए प्रजुनी लक्ष्मी जोइने, तथा देवोनां कहेवाथी शोकनो त्याग कर्यो, अने प्रजुने नमवाने उत्सुक थयो. त्यां ठत्र, चामर आदिक राजानां उपकरणो तजीने, जरत राजा उतरासंग वारीने प्र-जुनी पासे जवा लाग्या. वली त्यां वावमां नाहीने, अने धोएलां बल्लो पेहे-रीने, जरत महाराज पूर्वद्वारथी समवसरणमां दाखल थया. पढी तेणे विधिपूर्वक प्रजुने प्रदक्षिणा देइने, तथा पृथ्वीपर मस्तक नमावीने नम-स्कार कर्यो; पढी चक्तिथी उलसायमान थती रोमराजीथी कंचुकित थएला, तथा प्रफुल्लित लोचनवाला, जरत राजा, हृदयमां नहीं माता हर्षने वाणीनां मिशथी बहार कहाडवा लाग्या के, हे स्वामी ! त्रणे लो-कमां तिलक समान, जिनेश्वर, अनंत, अव्यक्त, चिद्रूप, तथा योगीश्वर एवा तमो प्रते नमस्कार थाल ? वली हे नाथ ! एकांत हितकारी एवा तमोए आ संसारमां अवतार लेइने, बहुरूपवालो जगतनी व्यवस्थानो मार्ग देखाड्यो. वली हे जगत्प्रजु ! अमोनेज आ जवरूपी समुद्रमांथी उद्धारवानी इच्छाथी, तथा मोक्षमार्ग देखाडवा माटे तमोए संयम लीधुं ठे. वली हे प्रजु ! तमोज आ जगतनां ईश्वर, दयालु, अने प्राणीउने

शरणं लेवा लायक ठो. वली आप, पोतानी मेलेज अमोने तारवामां त-
सर थया ठो, माटे हवे आपनी हुं केटलीक याचना करुं ? एवी रीते
प्रभुनी स्तुति करीने, जरत राजा, इंद्रने अगाडी करीने प्रभुनी पासे
वेठा. पढी तत्वने जाणनारा प्रभु पण एक योजनसुधि गमन करती, सर्व
जाषानां खरूपवाली, अने गंजीर वाणीथी क्लेशने नाश करनारी देशना
देवा लाग्या. (धर्ममां प्रीति करवी, अने पापोथी यत्नपूर्वक विरक्त थवुं;
एवी रीतनो जेमां माणसो प्रते उपदेश होय, ते देशना कहेवाय ठे.)

जिनपूजा, सुगुरुनी सेवा, स्वाध्याय, निर्मल तप, दान, अने दया,
एवी रीतनां ठ कार्यां, हमेशां उत्तम गृहस्थीउने करवानां ठे. वली माता
पिता, ममत्व रहित गुरु, धर्मशास्त्र ज्ञाणवनार, अज्ञयदान देनार, अन्न-
पाणी देनार, तथा कला शिखवनार, एटलाउनां चरण कमळोनी से-
वाथी पुण्य उपार्जन करवुं. वली प्राणीं प्रते दया, शुभ पात्र प्रते दान,
गरीबोनी उद्धार करवानी बुद्धि, अने यथोचित सर्व जनोप्रते उपकार,
एवी रीतनो धर्म संसारथी तारनारो ठे. वली ज्ञान, अज्ञय, औषध,
स्थान अने वस्त्रुं दान, अरिहंत प्रभुनी पूजा, समतावंत मुनिउने नम-
स्कार पोतानीज स्त्रीमां तृप्ति, तथा अन्य स्त्रींथी विरक्तपणुं, ए सघलां
पुरुषोने अक्षय मंडनरूप ठे. वली चाडी, द्वेष, परधननी चोरी, जीव-
हिंसा, निंदा, रात्रिजोवन, तथा कन्यादिक मोटां जूठ, एटलां वाना व-
र्जवां, केम के, तेना सरखुं बीजुं पाप नथी. वली पाप, तथा मरकी आ-
दिकने हरनारां त्रण रत्नोने ग्रहण करवां; केम के, तेथी शुद्ध ज्ञावयुक्त
थया थका संत पुरुषो त्रण जवोमांज सुखेथी मुक्ति सुख पामे ठे.
एवी रीते, मनोहर मोक्षरूपी फलने उत्पन्न करनारां, वचनरूपी पाणीने,
जविकरूपी पृथ्वीमां वरसीने, प्रभुए उक्कष्ट संपदा माटे त्रण रत्नरूपी
(ज्ञान, दर्शन अने चारित्ररूपी) बीज त्यां वाळ्युं. एवी रीतनी प्रभुनी
पवित्र देशनाने श्रवणगोचर करीने, जरतनो पुत्र ऋषजसेन प्रभुने वि-
नति करवा लाग्यो के, हे स्वामि ! आ जवरूपी शरण्यमां दिङ्मूढ चि-
त्तथी जटकतां थकां अकस्मात सार्थपतिनी पेठे, पुण्योथी मने आपनो
आजे मेलाप थयो ठे; अने तेथी आप मने तारो ? जे राज्यमां आ राग
आदिक शत्रुं मारा पुण्यरूपी जंडारने छुंटी जाय ठे, ते राज्यनुं विष-

योथी विरक्त थएला मने हवे शुं प्रयोजन ठे ? वली धनादिकनी लोल-
 ताथी आ जयंकर संसारसमुद्रमां जटकता बुद्धिवानो पण (महीमारो
 पण) जाइ, पुत्र आदिकनी जालमां फसाइ पडे ठे; माटे हे जगवन् !
 हवे आप मने शरणारूप ठो, अने तेथी चारित्रदान देइ मारुं रक्षण
 करो ? नहिंतर आ विषयो फरी मने पोतानां सपाटामां लेशे. त्यारे प्र-
 च्नुए पण तेने जव्य जाणीने, चारित्र आपी तेनापर उपकार कर्यो; केम
 के सज्जनो हमेशां परनो उद्धार करनाराज होय ठे. पढी तेणे आ जव-
 रूपी तापनी शांतिमाटे प्रचुनां चरणारविंदो मस्तके धर्या. वली ते स-
 मये जरतनां बीजा चारसैं पुत्रोए, तथा सातसैं पौत्रोए पण चारित्र अं-
 गीकार कर्युं. वली ते वखते कोडो देवोथी प्रचुने सेवाता जोशने, जर-
 तनां पुत्र मरीचीए पण दीक्षा लीधी; तथा उज्ज्वल शीलने धरनारी
 ब्राह्मीए पण जरतनी रजा लेइने ते वखते घणी राजकुमारीउं साथे दी-
 क्षा लीधी. वली ते वखते सुंदरीने पण व्रत ग्रहण करवानी इच्छा हती,
 पण जरते विचार्युं के, प्रचुनां चतुर्विध संघमां आ सुंदरी श्राविका थशे,
 एम विचारि तेणीने तेणे दीक्षा लेती अटकावी. वली ते वखते जरत
 महाराजे पण प्रचु सन्मुख सम्यक्त्व अंगीकार कर्युं, केम के, समता-
 वंतोने पण जोगावली कर्म तो अवश्य जोगववुंज पडे ठे. वली ते समये
 केटलाक विद्याधरो तथा मनुष्योए चारित्र लीधुं, केटलाकोए श्रावकव्रत
 अंगीकार कर्या, तथा केटलाको जड परिणामने स्वाधिन थया. वली
 कळ, महाकळ शिवायनां अगाठ तापस थएला राजाउंए पण प्रचुनां
 चरण समीपे आवीने, आनंदयुक्त व्रत अंगीकार कर्युं. पुंडरिक आदि
 साधुउं, ब्राह्मी आदिक साधवीउं, श्रेयांस आदिक श्रावको, तथा सुंदरी
 आदिक श्राविकाउं, एवी रीते प्रचुए चतुर्विध संघनी जे स्थापना करी,
 ते आजदन सुधि पण मोजुद ठे, केम के तेवा महान पुरुषोनी आज्ञानुं
 उल्लंघन थइ शकतुं नथी. एवी रीते तीर्थकरोने पण माननीक, पुण्यवा-
 नोने पण पूजनीक, अने सुरासुरेंद्रोने पण सेवनीक एवो संघ हमेशां जय
 पामे ठे. हवे प्रचुए जेम चतुर्विध संघनी स्थापना करी, तेम इंद्र, चक्री
 विगेरेए मळीने कृष्णसेन आदिक चोरासी गणधरोनी प्रचुनी आज्ञा प्र-
 माणे स्थापना करी. महा बुद्धिवान ते गणधर महाराजोए प्रचु पासेथी

त्रिपदी मेलवीने तुरत द्वादशांगीनी रचना करी; अने प्रभुनी कहेली तेज व्यवस्था आज्ञे पण चाली आवे ठे, केम के, अरिहंत प्रभुनी आज्ञानुं विवेकी माणस उल्लंघन करता नथी. पठी देव, गंधर्व, विद्याधर, तथा राजाळ प्रभुने नमस्कार करीने, तेमनी देशनानुं स्मरण करता थका पोतपोताने स्थानके गया. प्रभु पण जविक जीवोने बोध देता थका चोंत्रीश अतिशय सहित पृथ्वीतलपर विहार करवा लाग्या. एकज जगोए स्थिरता करवाथी परनो उपकार नहीं थइ शके, एवा हेतुथीज होय नहीं जेम, तेम प्रभुए एकज जगोए स्थिति करी नहीं. हवे पुण्यशाली, तथा लोकोथी नमाएला चरत राजा पण मनोहर मेहेलोवाली अयोध्या नगरीमां परिवार सहित आव्या; तथा उलसाय मान वैजववाला चक्रने जोवानी इष्टाथी ते शस्त्रशालामां गया, त्यां तेमणे सूर्यबिंबनी पेठे उल्लता किरणोनी श्रेणिथी शोभायुक्त थएलुं, तथा शस्त्रशालाने पण चलकाटयुक्त करतुं चक्ररत्न जोयुं, ते वखतेज तेमणे तेने पंचांग प्रणाम कथ्यो, केम के, द्वात्रिंशते शस्त्र उत्कृष्ट देवरूप ठे. पठी तेमणे पवित्र जलथी आनंदपूर्वक स्नान करीने, धोयेलां, सुगंधयुक्त करेलां, तथा श्वेत वस्त्रो शरीरपर धारण कथ्यां. अने शस्त्रशालामां आवी ते चक्र हाथमां ग्रहण कथुं, अने जाणे वधारे चलकाटवालुं करता होय नहीं जेम तेम तेमणे बन्ने हस्तोथी तेनुं प्रमार्जन कथुं. पठी तेणे सहस्र आरावालुं ते चक्र सुवर्णनां सिंहासनपर स्थापन कथुं, अने तेम करीने ते उदयाचलनां शिखरपर रहेला सूर्यबिंबने थाद करवा लाग्यो. पठी राजाये पोतानांज हस्तथी निर्मल जलथी ते चक्रने स्नान कराव्युं, त्यारे समुद्रमांथी उल्लता वडवानल सरखुं ते शोभावा लाग्युं. पठी तेणे चंदन, अगार, कपुर, कस्तुरी, कुंकुम विगेरेथी तेनुं पूजन कथुं. वली ते चक्र दशे दिशाळनुं चक्रिपणुं तेमने आपशे, तेथी तेमणे पंच वर्णनां पुष्पोथी तेनुं पूजन कथुं वली ते चक्र तेमने मंगल करनाहं ठे. तेथी तेमणे तेनी आगल अखंड चोखाथी अष्ट मंगलो चितख्यां; तेम हीरा, वैदुर्य, माणिक, मोती, कर्केतन आदिकथी तेमणे तेनी पासे स्वस्तिक कथ्यो, वली तेमणे मंगलदीपकपूर्वक तेनी आरती उतारी. “द्वात्रिंशता गुरुसमान, तथा प्रत्यक्ष देवरूप, एवा तमो प्रते नमस्कार थाळ !” एम कहीने चरत रा-

जाए ते शस्त्राधिपतिने नमस्कार कस्यो. एवी रीते आठ दिवसोसुधि चक्रिये मनोहर जेटोपूर्वक तेनुं पूजन कर्युं. पढी एक हजार यद्दोथी अधिष्ठित, दिव्य शक्तिवाळुं, हजार आराठवाळुं, महान् ज्वालार्जनी श्रेणि-थी लाखित थयेळुं, गोलाकारवाळुं, आकाशमां त्रमण करनारुं अने दुष्ट दैत्य तथा शत्रुर्जनी नाश करनारुं, ते चक्र चरतनां प्रतापनी पेठे दीपवा लाग्युं. पढी ते चक्री जयस्नानमाटे मनुष्य अने देवोए बनावेला मणिमय सिंहासनपर पूर्वसन्मुख बेठा, ते वखते कोशक स्त्री, तेनांरूपथी मोहित थइने, मणिनां कुंजमांथी पडता जलने पोतानां कटाद्दोथी बेवडां करीने तेनो अग्निषेक करवा लागी, वढी कोशक मदोन्मत्त स्त्री तो पोतानां कुंज सरखां स्तनोनी वच्चे, तेवडाज (स्तन जेवडाज) कलशने लेइने अग्निषेक करवा लागी. वढी ते वखते कोशक स्त्री तो पोतानां हस्तरूपी कमलमां कर्णिकासरखा कलशने लेइने चरत राजापर जल सींचवा लागी. ते वखते धवलध्वनिर्जनी साथे वार्जित्रोनां नादो, ते मंडपने पूरीने दिशा-र्जनां मूलमां मूर्धा पामवा लाग्या. एवी रीते जय जय शब्द पूर्वक अग्नि-षिक्त थयेला चक्री अधिक कांतिवाला थइने सूर्यबिंबतुं अनुकरण करवा लाग्या. सोनेरी कांतिवाला ते चरत महाराजाये ज्यारे सफेद वस्त्रो प-हेल्यां, त्यारे ते मेखलासुधि शरदऋतुनां वादलांजथी वींटायेला मेरुस-रखा शोचवा लाग्या. दरेक अंगप्रते घणां आचूषणोथी चूषित थयेला, तथा पृथ्वीपर चालता ते चरत राजा जंगम कल्पवृक्ष सरखा शोचवा लाग्या. पढी जक्तिथी प्रेराइने तेमणे, पुष्प, अद्भुत, स्तुति आदिकथी प्रथम प्रचुनुं आराधन कस्युं. पढी तपस्वीर्जने दान देइने, जोजन करीने, अने तांबुल चावीने ते सन्नामां गया. त्यां चामरोथी वींजाता, तथा ठ-त्रथी आढादित थएला, ते चरत राजा, वर्षाकालमां ऊरणोवाला पर्वत-सरखा शोचवा लाग्या. वढी ते चरत राजा महा पराक्रमी, अने जक्ति-वंत सोल हजार यद्दोथी वींटाया थका शोचता होता. हवे ते चक्र आ-युधशालामांथी निकलीने, प्रयाणने सूचवतुं थकुं आकाशमां पूर्वसन्मुख रस्युं. पढी प्रजातमां सर्व शुभ लक्षणोथी खंचेली ठे, संपदा जेणे, तथा यश सरखा श्वेत हस्तीरत्नपर राजा चढ्या. अत्यंत गर्जना करतो ते हाथी, ते वखते मदनी धारांजथी बीजा मेघ सरखो देखावा लाग्यो.

आकाशने जाणे नवपल्लव करता होय नही जेम तेम उंचा हाथो करीने, ते वखते बंदिलोकोए जय जय शब्द कर्यो. वली ते वखते प्रयाणसमयनो डुंडुजिनाद थवा लाग्यो, अने तेथी सघली दिशाळ गाजवा लागी. वली ते वखते होजित करेल ठे, जुवननो मध्यभाग जेणे, एवो मांगलिक वाजानो नाद दूतनी पेठे सर्व दिशाळमां रहेलां सैन्यने बोलाववा लाग्यो. पठी ऊरतो ठे मदनो समूह जेठने एवा ऊरणावाला पर्वतो सरखा हाथीजथी, तथा समुद्रनां मोजां सरखा अने चपल घोडाळथी, तथा जंगम घर सरखा अने ऊणकार करता मोटा रथोथी, तथा वैरीठने विदारवामां शक्तिवाला पालाळथी, वींटाया थका, तथा इंद्र सरखा पराक्रमवाला ऋत राजा, सैन्यनां चालवाथी उडती रजोथी सूर्यने आढादित करता थका प्रथम पूर्वदिशा तरफ प्रयाण करवा लाग्या. त्यां अगाडीना जागमां सुषेण नामनां सेनापतिरत्न, अश्वरत्नपर चडीने, तथा हाथमां दंडरत्न लेइने चक्रनी पेठे चालवा लाग्या. विघ्ननां समूहनां नाश माटे देहधारी जाणे शांतिरत्नज होय नही, एवा पुरोहित रत्न चक्रिथी प्रभुने पूजीने चालवा लाग्या. वली जंगम दानशाला सरखा, तथा दरेक स्थानकप्रते क्षणवारमां सैन्य माटे दीव्य अन्न उत्पन्न करनार गृही रत्न पण चालवा लाग्या. वली विश्वकर्मा सरखा, तथा स्कंधावारादिक बनाववामां समर्थ वार्धकीरत्न पण त्यां चालवा लाग्या. वली सुरासुरोथी आश्रित थयेलां चर्मरत्न, खड्गरत्न, मणिरत्न तथा काकिणीरत्न पण चक्रिनी साथे चालवा लाग्यां. एवी रीते पृथ्वीनो स्वामी अइने पण कोइ बीजामां तेणीने उत्कंठीत जाणवानां गुस्तार्थीज जाणे होय नही जेम तेम सैन्यना निर्घातोथी पृथ्वीने चळित करतो, तथा पर्वतोने पण चलायमान करतो थको ते राजा बलयुक्त लश्करसहित चालवा लाग्यो; तथा ते हमेशां चक्रनी पाठल चालीने एक योजननुं प्रयाण करतो, अने शत्रुनां प्राणोने प्रयाण करावतो हतो. वली जे जगोथे सैन्य पडाव नाखतुं, त्यां वार्धकी क्षणवारमांज नगरनी पेठे आवास बनावतो. तेमां अयोध्यानी पेठेज चक्रिनो शिबिर, चोवटा, त्रेवटा, शिल्पशाला, तथा, बजारनी श्रेणिळ थती. वली त्यां मार्गमां राजाळ, हाथी, घोडा विगेरेनी नेटोसहित विनयथी नम्र थया थका, देवोथी सेवायेला

जरतने आवीने नमता हता. एवी रीते सैन्यनां समूहनां मर्दनथी आ-
काश पातालने क्षोत्र पमाडता थका जरत राजा मागधतीर्थप्रते आब्या,
त्यां तेमणे पूर्व समुद्रने कांठे नव योजन पोहोळो, तथा वार योजन
लांबो सैन्यनो पडाव नांख्यो. त्यां वार्धकीये अयोध्यानी पेठे सैन्यने
माटे आवासो वनाब्या, अने रत्नोनी श्रेणिउथी तेणे एक पौषधशाला
पण वनावी. पढी राजाळमां हस्ती समान ते जरत राजा पर्वतपरथी जेम
केसरी सिंह, तथा उदयाचलथी जेम सूर्य तेम हाथीपरथी उतर्या; तथा
पढी तेणे पोतानां कार्यमाटे पौषधशालामां नवुं दर्जनुं आसन पाथर्युं.
तथा आज्ञूषण, माला विगेरेनो त्याग करीने, अने श्वेत वस्त्रो पेहेरीने,
तेणे मागध देवना निमित्ते पौषध लीधो. तथा तेणे शुद्ध संधारापर बेसीने,
अने सर्व सावद्यने तजीने, मुनिनी पेठे अछम तप कर्यो. पढी पौषध पूर्ण
थया वाद शरद ऋतुनां वादलांमांथी जेम सूर्य, तेम पौषधशालामांथी ते
अधिक कांतिवालो थयो थको निकळ्यो. पढी तेणे विधिपूर्वक स्नान क-
रीने, तथा प्रजुने पूजीने क्लृप्त देवोनी प्रीति माटे बलिदान कर्युं. पढी ते
उठलती पताकावाला, दिव्य शस्त्रोनी श्रेणिउथी शस्त्रशाला सरखा, घंटा-
नां जंकारथी दशे दिशाळमांथी लक्ष्मीने बोलावता, तथा चोकडांथी खें-
चायेल ठे मुख जेळुं, अने वैरीनां अहंकारुं प्रक्षण करनारा, एवा उंचा
घोडाळवाला रथमां ते वेठो. पढी इंद्रनो जेम मातली, सूर्यनो जेम अरुण,
तेम राजानां अग्निप्रायने जाणनारो तेनो संगर नामे सारथी थयो. पढी
फक्त दोरीनां चलावामात्रथीज उठलता घोडाळ वेगथी राजाने पूर्वसमु-
द्रप्रते खेड गया. पढी कांठापर रहेलां वृद्धोनां पडतां पांदाडांनां अवाजथी
जलचर जीवोने त्रास होते ठते, ते नाजिसुधि रथ पाणीमां बुडे त्यांसुधि
समुद्रमां गयो. घोडानां वायुथी वडवानलनी शंका करावता, एवा समु-
द्रनां पाणीथी क्षोत्र पामेलुं, तथा मध्य जागमां धनदे आश्रय करेलुं,
अने आठमनां चंद्रसरखुं तेणे धनुष्य चडाव्युं. पढी तेणे शत्रुनां प्राणो-
नां प्रयाणमाटे पटहृध्वनि सरखा, तथा धनुर्वेदनां उँकारसरखा, लवण
समुद्रने क्षोत्र पमाडनार, तटपरनां पर्वतोने फाडनार, तथा जलचरोने
त्रास आपनार एवो धनुष्यनो टंकार कर्यो. मंदराचलना त्रमणथी
थता समुद्रनां शब्द सरखा निष्टुर एवा ते धनुष्यनां टंकारने सांचलीने

त्रणे जगतनां मनो ते वखते क्षोज्ञायमान थयां. वली ते टंकारनां शब्द-
 थी सूर्यनां घोडाळ पण ऋडकीने उन्मार्गप्रते जवा लाग्या, तेथी तेनां र-
 थनुं एक चक्र जांगी गयुं. पढी विलमांथी जेम जयंकर सर्पने, तेम तेणे
 सुर अने असुरोने पण क्षोज पमाडनारुं बाण जाथामांथी कहाळ्युं. पढी
 शत्रुनी पंक्तिळमां जेम दंड, तेम तेणे पोतानां नामवालुं वाण दोरीपर च-
 डाव्युं. ते वखते बाणनां किरणोयें करीने वैरीरूपी तलावने शोषावता ते
 ऋरत राजा रथमां बेठा थका सूर्यनी पेठे शोजवा लाग्या. पढी नखनां
 किरणोथी उज्ज्वल थयेला ते बाणने तेणे कर्णसुधि खेंच्युं. पढी एक प-
 गने खेंचीने उजेला, तथा जाथांळरूपी पांखवाला, अने बाणनां अग्रजा-
 गरूपी तीक्ष्ण चांचवाला, ते ऋरत राजा गरुडनी पेठे तर्क करावा लाग्या.
 ते वखते तेवा ऋरत राजाने जोडने समुद्रने एवी शंका थइ के, शुं आ
 मने सुकावी नाखशे ? के मने खेंची लेशे ? पढी पूर्व दिशा, अने पूर्वाच-
 खने क्षोजावनारुं, तेम नागकुमार, देवो विगेरेथी आश्रित थयेळुं, अने प-
 र्वतोमां पण नहीं अटकतुं ते बाण चक्रीए ठोळ्युं. ते बाणने जोड लवण
 ससुद्र अत्यंत क्षोज्ञायमान थयो, अने ते अन्यासने आजे पण ते चला-
 यमान मोजांळथी याद करे ठे. वली ते वखते जलमां रडेला पर्वतो पण ते
 बाणने जोड शंका करवा लाग्या के, शुं क्रोधथी फरीने इंद्रनां हाथमांथी
 वज्र आवे ठे !!! पढी समुद्रनां जलने उठाळतुं, तथा आकाशमां वि-
 जलीनां सरखुं ते बाण बार योजन उलंगीने, मागधेशनां हृदयमां शल्य-
 सरखुं, थयुं थकुं तेनी सजामां जडने पळ्युं. तेनां पडवाथी थएला संघट्टनथी
 रत्ननां सिंहासनमांथी चारे बाजुए अग्निनां तणखाळ निकलवा लाग्या;
 अने तेज तेनां क्रोधरूपी अग्निनां कारणरूप थया, अने तेनां राज्यरूपी
 वृद्धनां मूलमां अग्निनी तुलना करवा लाग्या. वली ते बाणने जोडने ते
 क्षणवार तो दिडूमूढ थयो, अने ते बाणनी पांखनां पवनथी तेनो चित्त-
 रूपी दीपक वधारे बलवा लाग्यो. पढी नाशिकाने नचावतां थकां तेनी
 आंखो चणोठी सरखी लाल थइ, अने तेथी तेनुं क्रोधरूपी वृद्ध जाणे
 नवपल्लव थयुं होय नहीं, तेम देखावा लाग्युं. पढी तेणे त्रण प्रकारनां को-
 पने सूचवनारी त्रण वळीळ कपालपर धारण करी, अने होठने स्फुराय-
 मान करीने तेणे म्यानमांथी तलवार खेंची कहाडी. पढी ते पोताना

कोपरूपी अग्निनी ज्वालानी श्रेणि सरखी, अने जेर तुल्य वाणी बोलवा लाग्यो के, अग्निने हाथथी पकडवाने, दिग्गजोने पकडवाने, तथा शेष-नागनां मस्तकपर रहेला मणिने हरवाने कोण उद्यमवंत थयेखो ठे ? तेम अणिदार जालांथी पोतानी आंखमां खरज करवाने कोण इहे ठे ? तथा सिंहनी केशवालीने लेवाने कोण इहे ? वली फरती अरघटमालामां पोतानो पग नाखवाने कोण उत्सुक थाय ? तेम आ मारी सत्रामां क्या कुबुद्धिये बाण फेंक्युं ठे ? एम कहीने क्रोधयाम थयो थको, डावा हाथथी वैरीनां कपोलने जेम तेम पोतानां सिंहासनने थाप मारीने, सर्पनी पेठे फुंफाटा मारतो, तथा पोतानां अंगने मरडतो थको ते एकदम सिंहासनपरथी उठ्यो. ते वखते तेनो परिवार पण तेनी पेठेज कोपथी जाज्वल्यमान थइने उठ्यो; केमके किरणोनो समूह सूर्यनुं अनुकरण करेज ठे. ते वखते केटलाको तो क्रोधरूपी वृक्षनां पल्लव सरखी तलवारो नचाववा लाग्या, अने केटलाको वैरीनी ढातीमां शल्य सरखा जालां उठालवा लाग्या. केटलाको आकाशने फोडता होय नहीं जेम, तेम मुजरो उठालवा लाग्या, तथा केटलाको यमनी चुकुटी सरखा बाणो चडाववा लाग्या. केटलाको क्रोधनां गुह्यासरखा वज्रो धारण करवा लाग्या, तथा केटलाको आकाशने दांतावाहुं करता थका त्रिशूलो धारण करवा लाग्या. केटलाको आकाशपातालने फोडता थका जुजास्फोट करवा लाग्या, तथा केटलाको मेघनादनुं अनुकरण करता थका सिंहनाद करवा लाग्या. वली केटलाको कहेवा लाग्या के, घुवड जेम सूर्यप्रते, तेम आ कोइ दुर्विनीत माणस आपणा स्वामीप्रते करे ठे, माटे तेने पकडो अने मारो ? एवी रीते प्रह्लयकालमां क्षोत्रायमान थयेला समुद्रनां नादनुं अनुकरण करनारो सघला परिवारनो एकी वखते कोलाहल थवा लाग्यो. एटलामां तेना प्रधाने ते बाण लेइने, क्रोधरूपी अग्निने शभववाने मंत्रसरखा ते परनां अहरो वांच्या के, “हे देवो ! जो तमारे राज्य अने जीवितनुं प्रयोजन होय, तो अमोने तमारुं सर्वस्व स्वाधिन करीने तमो अमारी सेवा करो ? एवी रीते तमोने सुर, असुर अने मनुष्यनां स्वामी श्री कृषजदेव प्रचुनां चक्रवर्ती चरतपुत्र आज्ञा करे ठे.” एवी रीतनां अहरोने जोइने, तथा अवधिज्ञानथी ते बाबत जाणीने, ते मंत्री

पोतानां स्वामीने ते बाण देखाडतो थको सर्वने कहेवा लाग्यो के, हे राजन्यो ! उतावळ करनारा एवा तमोने धिक्कार ठे !! केम के, तमो स्वामीतुं हित चिंतवता थका उलटुं अहित करवा लाग्या ठो. आ ञरत क्षेत्रमां प्रथम तीर्थकरनां पुत्र, तथा वैरीरूपी चंद्रप्रते राहुसरखा आ ञरत चक्री थया ठे. वली मेरूने तोळी शकाय, पृथ्वीने उपाडी शकाय, अने लवण समुद्रने पण सुकावी शकाय, तोपण चक्रीने जीती शकाय नहीं. हवे ते इंद्र सरखो चंड आझावालो चक्री तमारीपासेथी दंड मागे ठे, अने सुरासुरोथी मान्य एवी तेनी आझा, तमोने मनाववानी तेनी इहा ठे. वली देवोने विषे सर्वज्ञ जेम जिनेश्वर प्रजु ठे, तेम आ पण पोतानी शक्तिथी माणसोमां इंद्र सरखो चक्री थयेल ठे. माटे न्यायी एवा तमोये आ वखते तेनो विनय करवो लायक ठे, अने पोताने कालरात्रि सरखी लडाइनी तो वातज करवी नहीं. वली सूर्यप्रते जेम पतंगीडं तेम चक्रीप्रते द्वेष करनार आ लोकोने पण आपे निवारवा. माटे हवे दंड देवानी वस्तुडं एकठी करो ? अने ते चक्रीने जइ नमस्कार करो ? केम के गर्व ठे ते, हृदयने बाळतो थको सर्वस्वनो नाश करे ठे. एवी रीतनी मंत्रीनी वाणी सांचलीने तथा ते अक्षरो जोइने, परमेष्टीना स्मरणथी जेम पाप, तेम ते मागधेशनो गुस्सो नरम पळ्यो. पठी ते जेट तथा ते बाण खेइने मंत्रीनी साथे चक्रीपासे जइ विनती करवा लाग्यो के, हे स्वामि ! चातकने जेम वरसादजुं पाणी, तेम घणा कालथी उत्कंठित थयेल्ला मने आजे आपनुं दर्शन थयुं, ते अत्यंत श्रेष्ठ कार्य थयुं. वली आप अमारा स्वामी थवाथी अमो आजे सनाथ थया, केमके सूर्योदयथी कमलोनी संपदा वृद्धि पामे ठे. वली सूर्यसमान कोइ तेजस्वी नथी, पवन समान कोइ गतिवालो नथी, अने मेरूसमान कोइ पर्वत नथी, तेम आप समान कोइ पराक्रमी नथी. वली हे स्वामी ! प्रमादनां वशथी में आपनी तुरत सेवा करी नहीं, ते आप क्षमा करशो, केमके संत पुरूषो नमनारप्रते प्रीतिवाला होय ठे. वली हवेथी हे नाथ ! हुं आपनां चरणकमलप्रते ज्रमरसमान हुं, तथा जिननी आशिषनी पेठे आपनी आझा हुं मस्तकपर चडावीश. वली हे स्वामी ! आपनी आझाथी हुं जक्तिवालो थइने, पूर्वदिशानां आ मागध ती-

र्थमां जयस्तंजनी पेठे रहींश. वली हे खामी ! आ अमो, आ राज्य, खाणो, लक्ष्मी विगेरे आपनांज ठे, माटे आपनी इहा प्रमाणे सेवकने आझा, फरमावो ? एटळुं कह्नीने तेणे चक्रीने हार, मुकुट, कुंडल, मागध तीर्थनुं पाणी, अने ते बाण आप्यां. वली तेणे पूर्वे मेळवेलां रत्नो, मोती, मणी, अने बीजी पण दीव्य वस्तुं आपी. पढी ञरते पण तेने इनाम आपीने, तथा पोतानां सेवकोमां गणीने रजा आपी. पढी तेज मार्गे रथ पाठो वालीने, ञरत राजा, इंद्र जेम देवलोकमां, तेम पाठा पोतानां सैन्यमां आव्या; तथा त्यां रथथी उतरीने, अने विधिपूर्वक स्नान करीने, परिवार सहित तेमणे अठमनुं पारणुं कर्युं. पढी त्यां मागधेशने जाणे सामी जेटज आपता होय नहीं तेम, तेमणे अठाइ महोत्सव कर्यो. पढी ते चक्ररत्न तेजथी सूर्यनी पेठे चलकतुं थकुं आकाशमां चालवा लाग्युं. पढी उन्नतोने नमावता, नम्रोने स्थापन करता, पर्वतोने दलता, दीनोने उद्धार करता, जेटो लेता, तथा चक्री पाठल हमेशां जोजनसुधि प्रयाण करता, ते चक्री दीव्य शक्ति पूर्वक दक्षिण समुद्र प्रते प्होंच्या. एलची, लविंग, चारोळी, कंकोल, तथा सोपारीवाला ते दक्षिणसमुद्रना कांठापरनां वनमां तेणे लश्करनो पडाव नाख्यो. त्यां पण अगाडनी पेठे वार्धकीए लश्करमाटे आवासो तथा उत्तम पौषधशाला बनावी. त्यां वरदाम देवने मनमां धारीने, अर्थ साधनार, पौषध सहित अठमनो तप चक्रीए कर्यो; तथा पढी बलिनो विधि करीने सुवर्णनां रथपर चढी, धनुष्य लेइने ते समुद्रने कांठे गयो. त्यां रथथी नाजिसुधिनां पाणीमां जइने, तेणे धनुष्य खेंची दीव्य बाण ठोळ्युं. पढी सोनेरी अहारोवाळुं ते बाण दिशाळनां जागने उज्ज्वल करतुं थकुं, बार जोजन जइने तेनी सन्नामां पळ्युं. एवी रीते अकस्मात् बाणनां पडवाथी चंडघातथी जेम सर्प, तेम ते वरदाम गुस्से थयो, तथा समुद्रनी पेठे गाजवा लाग्यो; अने मत्सर लावीने परिवार सहित हथीयारो एकठां करवा लाग्यो. पण पढी ते बाणनां अहारो जोइने, तथा चक्रीने आवेलो जाणीने, जेटो तथा ते बाण लेइने ते ञरत पासे गयो; पढी तेनां विनयथी ञरत राजा संतोष पाम्या, केम के, मोटाळनो गुस्सो प्रणिपातसुधिज होय ठे. पढी त्यां तेने पर्वतनी पेठे स्थापीने, चक्री, सिं-

हनी पेठे संपूर्ण मानवाळा थया थका तेज मार्गे पाठा वळ्या; तथा सैन्यमां आवीने अष्टमनुं पारणुं करी पूर्वनी पेठेज तेमणे चक्ररत्नो त्यां अष्टाश्महोत्सव कर्यो. पठी वायु जेम फोतरांउने, तेम शत्रुनां समूहोने उडावता, तथा सर्वज्ञनी पेठे सुरासुरथी नमाता, मेघनी पेठे जगतने जीवितदान देनारा, ते चक्री चक्री पाठल चालता थका अनुक्रमे पश्चिम समुद्रने तीरे आव्या. त्यां पण पूर्वनी पेठेज तपपूर्वक रथमां बेसी तेमणे बाण बोळ्युं, अने ते प्रजारोशनी सजामां पळ्युं. त्यां बाणनां अक्षरोथी क्रोधने समावीने, जेट सहित जरत पासे आवी, नमस्कार करी कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! मने अनाथने आजे पुण्यथीज आपनुं दर्शन थयुं ठे, अने तेथी हवे आपना हुकमथी हुं अर्हीं आपनो सामंत थइने रहीश. एम कहीने तेणे ते बाण मुकुट, कडां तथा कंदोरो जरतने आप्यां. पठी तेना हाथमां रहेला सुवर्णकुंजमां रहेलुं पाणी जोइने राजाए कळुं के, हे प्रजासेश ! आ जीवनी पेठे तें सांचवेळुं शुं ठे ? त्यारे प्रजासेश कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! तेनी कथा तमो सांचलो ? आ सुराष्ट्र देशमां शत्रुंजय नामनुं तीर्थ ठे; ते तीर्थ अनंत महिमावाळुं, अनंत पुण्योनुं स्थानक, नाना प्रकारनां रत्न, औषधि, कुंड अने रसकुंपिकानी ऋद्धिवाळुं, तथा दर्शनथी, श्रवणथी, स्पर्शनथी अने कीर्तनथी पण पापोने हरनारुं ठे, अने ते क्षणवारमांज प्राणींउने स्वर्ग अने मोहनुं सुख थापे ठे. वळी तीर्थरूप एवां नगर, बगीचा, पर्वत, देश, चूमि विगेरेमां शत्रुंजय समान त्रण लोकने पवित्र करनारुं तीर्थ नथी. वळी अन्य तीर्थोमां सेंकडो यात्रालंथी माणसोने जे पुण्य थाय ठे, ते पुण्य आ शत्रुंजयपर एक यात्राथीज थाय ठे. ते तीर्थथी दक्षिण दिशामां, प्रजाविक जलथी जरेळी, अने जिनचैत्योथी मंडित थएळी शत्रुंजयी नामनी नदी ठे. विशेष प्रकारे तीर्थोथी संगत थएळी आ पवित्र शत्रुंजयी नदी, गंगा, सिंधु आदिकनां पाणीथी पण अधिक फलने देनारी ठे. पवित्र तीर्थनी वेणी समान, तथा कमलोनां समूहथी शोजती आ शत्रुंजयी नदी स्नान करनारांउनां सर्व पापोने जलनां स्पर्शथी नाश करे ठे. वळी ते गंगानी पेठे अपूर्व पुण्यने उत्पन्न करती थकी, घणां डहोनां प्रजाववाळी तथा आश्चर्य करावनारी ठे. वळी तेनां शत्रुंजयी, जाह्वी, पुं-

डरिकीणी, पापंकषा, तीर्थजूमि, हंसी विगेरे नामो ठे. कदंब तथा पुंड-
रिक् गिरिनी वच्चे, आ नदीमां महा प्रजाविक कमल नामनो हृद ठे.
आ हृदनी माटीनो, तेनांज जलथी पिंड करीने आंखे बांधवाथी अंध-
पणुं, पडल विगेरे रोगो नाश पामे ठे. वली हे स्वामी ! तेनुं पाणी कांति,
कीर्ति अने (शुभ) गतिने देनारुं ठे, तथा शाकिनी, चूत, वेताळ, वायु,
पित्त विगेरेनां दोषोने हरनारुं ठे. वली तेथी थता उपसर्गोने ते पाणी
स्पर्शमात्रथीज नाश करे ठे; अने ते पाणीमां जीवनी उत्पत्ति थती नथी.
वली हुं ते पुंडरीक तीर्थप्रते हमेशां नमस्कार करवाने जळं बुं, अने अहीं
मारा घरमां रहेला जिनेश्वर प्रभुना स्नात्र माटे ते हृदमांथी जळ लावुं
बुं. वली आ पाणी सघला शत्रुजनां नाश माटे में राखेळुं ठे, अने ते मने
बहु प्रीय ठे, माटे ते आपने आपवामाटे हुं लावेळो बुं; माटे तेने आप
यत्नथी राखजो, केम के, ते आ दिग्यात्रामां सर्व दोषोने हरनारुं ठे. एवी
रीतनुं तेनुं वचन सांजलीने स्पृहावाला थया थका जरत राजा, तेषेज ब-
नावेला विमानमां बेसीने शत्रुंजय पर्वते गया. त्यां शत्रुंजथी नदीमां
स्नान करीने, तथा ते उत्तम तीर्थनो स्पर्श करीने, फरीथी वेगवाला
विमानथी पोतानां आवासप्रते आव्या. पठी तेमणे प्रीतीथी ते प्रजा-
सेशने, ते स्थानकमां वृद्धनी पेठे फरीने स्थाप्यो. वली तेज वखते गृही-
रत्ने, दीव्य रसवतीथी जरत महाराजने अठमनुं पारणुं कराव्युं. त्यां ते
प्रजासेशने निमित्ते अठाइ महोत्सव करीने, सूर्यनी पाठळ जेम तेज,
तेम ते चक्रीनी पाठळ चालवा लाग्यो. पठी ते चक्रीए महासिंधुनां द-
क्षिण कांठापर जश्ने, पूर्व सन्मुख लश्करनो पडाव नाख्यो. पठी चक्रीथे
त्यां ते सिंधु देवीतुं मनमां ध्यान धरीने अठमनो तप कर्यो, अने तेथी
चलायमान थता पवनथी जेम मोजां तेम तेणीतुं आसन कंपवा लाग्युं.
पठी अवधिज्ञानथी तेणीए चक्रीने आवेला जाणीने, भेटो वेशने ते तेने
पूजवा माटे गइ. त्यां चक्रीने आशिष देश्ने, तथा जय जय शब्द करीने
आकाशमां रही थकी कहेवा लागी के, हुं आपनी दासी हुं अने मारे
शुं करवुं? तेनो आप हुकम फरमावो? एम कहीने महा तेजथी तिरस्कार
करेळ ठे अंधकारनो समूह जेठए, एवा एक हजार ने आठ रत्ननां घ-
डाळ तेणीए चक्रीने आप्या. वली तेणीए तेमने मनोहर रत्ननां सिंहासन,

मुकुट, वाजुबंध, कडां, हार, अने कोमल वस्त्रो पण आष्यां. पठी चक्रीए पण ते सघलुं ब्रह्मने तेणीने विसर्जन करी, तथा अष्टमनुं पारणुं कर्युं. पठं त्यां पण तेणे सिंधुदेवीने निमित्ते अठाश्महोत्सव कर्यो; अने पठी ते चक्र रत्ने देखाडेला मार्गप्रते जवा लाग्या. एवी रीते उत्तरपूर्व दिशातरफ जत थकां अनुक्रमे ते चक्री वैताढ्य पर्वत प्रते पढोंच्या. त्यां तेणे पचीश जो जन उंचो, तथा पचाश जोजननां विस्तारवालो रूपानो वैताढ्य पर्वत जोयो. ते पर्वत जिनेश्वर प्रचुनां चैत्योथी, मोटां वनोथी, विद्याधर अने देवोनां स्थानकोथी, तलावोथी तथा लाखो गामोथी शोजतो हतो. त्य दक्षिण बाजुए सैन्यनो पडाव नांखी, तेनां स्वामीने मनमां धरी तेणे अष्टमनो तप कर्यो. त्यारे वैताढ्याद्रिकुमारनुं आसन कंपवा लाग्युं, अने पठं तेणे अवधिज्ञानथी चक्रीने त्यां आवेला जाण्या. त्यारे ते चक्री पासे आवीने आकाशमां रही कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी! आप जय पामो हुं आपनो किंकर हुं, माटे मने आज्ञा आपो? एम कहीने तेणे चक्रिथ चक्रीने मणि, रत्ननां आचूषणो, सिंहासनो तथा देवदूष्य वस्त्रो आष्य त्यारे ते सघलां ब्रह्मने तेणे तेने त्यां स्थाप्यो. पठी तेणे अष्टमनुं पार करीने, ते देवने निमित्ते त्यां अठाश्महोत्सव कर्यो. पठी त्यांथी चक्र पढाडी चालता थका चक्री तमिस्रा गुफाप्रते पढोंच्या, अने त्यां सैन्यन पडाव नांख्यो. त्यां कृतमाखने मनमां धारीने तेणे अष्टमनो तप क्ये त्यारे तेनुं आसन कंपवा लाग्युं, अने तेथी तेणे त्यां चक्रीने आवेला जा ण्या. पठी तेनी सेवा करवामाटे ते त्यां आव्यो, अने नमस्कार करीने व हेवा लाग्यो के, हे स्वामी! हुं आ गुफानां द्वारप्रते तमारा द्वारपाल पते रह्यो हुं. एम कहीने तेणे चक्रीने दीव्य आचूषणोनो समूह तथ छीने योग्य चौद अनोपम रत्नो, तेने योग्य पुष्पो, तथा दीव्य वस्त्रो आष्य पठी चक्रीए तेने त्यां स्थाप्या बाद ते पोताने स्थानके गयो, अने तेणे प राजाळ सहित त्यां अष्टमनुं पारणुं कर्युं. पठी चक्रीए पोतानां सेनापति हुकम कर्यो के, हवे तमो सिंधुसागर, वैताढ्यनी सीमा, तथा सिंधुनां नि ष्कुटने साधो? पठी सुषेणे पण अर्ध सैन्यसहित चर्मरत्नथी सिंधु नदी उ वीने, लीलामात्रमांज बर्बर, जिह्व, सिंद्दल, टंकण, यवन, कालमुख, म्बेळ, योन नागेरेने जीत्या. पठी तेणे चक्री पासे आवीने तेने रत्नोनां समूहो, घोड

रथ तथा हाथी विगेरे सोंपी आप्यां. त्यां केटळाक दिवसो रहीने राजा-
ए सेनापतिने कळुं के, आ तमिस्रा गुफानां बन्ने द्वारो उघाडो? पढी
तेमनी आज्ञाथी सुषेण सैन्यसहित त्यां गयो; तथा त्यां तप करीने,अने
सुखथी स्नान करीने, तेणे श्वेत वस्त्रो पह्येयां. पढी सोनाळुं धूपधाणुं वे-
इने ते गुफापासे गयो, अने तेने देखतांज तेणे नमस्कार कख्यो. त्यां
अष्टाद् महोत्सव करीने, तथा चोखाथी अष्टमंगल चीतरीने, तेणे हा-
थमां दंडरत्न लीधुं. पढी सात आठ पगलां पाठां हठीने, तेणे वेगथी त्रण
वार ते दंडरत्नथी कपाटप्रते ताडना करी. ते दंडघातथी ते कमाडो तड-
तड श्रवाज करता थकां उघडी गयां. पढी सेनापतिए विनंति करवाथी
चक्री हस्तीरत्नपर चडीने ते गुफासमीप श्राव्या. पढी तेणे विचार्युं के,
अहीं घात, आर्ति, अंधकार, जूत आदिकनां उपसर्गों आपणने थरो,
एस विचारि तेणे चार अंगुलनुं मणिरत्न साथे लीधुं. पढी तेणे ते हा-
थीनां कुंजस्थलपर राख्युं; अने पढी ते चतुरंगी सेनासहित चक्री पा-
ठल चालता थका गुफामां दाखल थया. त्यां तेणे आठ सोनैयानां प्र-
माणवालुं, आठ कर्णिकावालुं, तथा वार योजन सुधि अंधकारनो नाश
करनाळुं काकिणीरत्न पण साथे लीधुं. यद्दोनां समूहथी आश्रित थएलां
ते काकिणी रत्नथी, योजन योजनप्रते, ते गुफानी बन्ने वाजुठमां मांडलां
करता थका ते चक्री जवा लाग्या. एवी रीते तेना उद्योतथी जता थका
चक्री आज्ञालेख सरखी निम्नगा अने उन्निस्रगा नामनी गंजीर नदी-
प्रते प्होंच्या, तेठमांथी एक नदीमां तुंबडानी पेठे पठरनी शिला पण
तरती हती, अने वीजीमां शीलानी पेठे तुंबडुं पण बुडी जतुं हतुं. ते
नदीउपर वार्धकीए करेला पुलपरथी ते उतर्या, अने एवी रीते ते गु-
फानां उत्तरद्वार प्रते प्होंच्या. पेहेला द्वारनां उघाडवानां जयथीज होय
नहीं जेम, तेम ते उत्तरनां द्वारो पण पोतानी मेलेज उघडी गयां, अने
तेथी चक्री ते द्वारे बहार निकळ्या. एवी रीते पचाश योजननां विस्ता-
रवाली ते गुफाने उलंगीने चक्री उत्तर जरतार्धने जीतवामाटे चाळ्या.
ते वखते त्यां वसता म्हेठोनां उत्पातो थवा लाग्या. ते म्हेठोनां काल-
वक्त्र, कालदंष्ट्र, कराळ, कालदारूण, वडवामुख, सिंहमुख विगेरे उपरीळ
हता. तेने दरेकनी पासे पांच करोड घोडा, दश करोड रथो, एक करोड

हाथीउं अने पचास करोड पायदल हतुं, अने तेउं एवा बलवान हता के, रणसंग्राममां देवो पण तेउंनां पराक्रमने सहन करी शकता न होता. मदोन्मत्त थएला ते स्वेढो पोतानां सैन्यो एकठां करीने चक्रीप्रते पोकार करवा लाग्या. वली तेउं क्रोधांध थइने जगतने त्रणसमान गणता थका बख्तर अने हथीयारबंध थइने आमतेम दोडवा लाग्या. तेउं प्रह्वयकालनां वरसादनी पेठे बाणोनी श्रेणीउने वरसावता थका चक्रीनां अग्रसैन्यनी साथे लडवा लाग्या. तेउं उठलता थका, गर्जना करता थका, तथा जुजपीडन करता थका रणांगणमां प्रगट रीते नटनी पेठे शोजवा लाग्या. वली क्रोधथी जयंकर आंखोवाला थया थका साक्षात दानिय संबंधि तेजतुद्य शोजवा लाग्या. ते वखते घोडालुना हेषारवोथी, हाथीउनी गर्जनालुथी; रथोनां चित्कारोथी तथा सुजटोनां सिंहनादोथी जगत जयथी दोज पामवा लाग्युं. ते वखते योधाउं पोतपोताना जयमां उत्सुक थया थका पर्वतोनां शिखरोथी वृहोथी तथा लोखंडनां हथीयारोथी लडवा लाग्या. केटलाको जयंकर दंडोथी, तो केटलाको मुजरोथी तो केटलाको बाणोथी, फरसीथी, तथा खड्गोथी शत्रुउनी साथे लडवा लाग्या. ते वखते प्रचंड वायुथी जेम वन, तथा दुर्जनथी जेम सज्जन, तेम ते क्रूर स्वेढोथी चक्रीनां सैन्यने उपद्रव थयो. वली त्यारे ते स्वेढोनां शस्त्रोथी चक्रीनो परिवार नाशवा, ब्रह्म थवा, पडवा, मुर्खा खावा, तथा जोवा लाग्यो. ते वखते पोतानां हाथीउने नाशता, रथोने जांगता, तथा घोडालुने त्रास पामता जोइने सेनापतिने कोप चड्यो. पढी ते सुषेण सेनापति ज्यारे रणसंग्राम करवा लाग्यो, त्यारे स्वेढनां लश्करीउं त्रास पामवा लाग्या, तथा दिशालुने जोवाने पण समर्थ थया नहीं. पढी तेउं कागडालुनी पेठे एकठा थइने, पीडीतो जेम माताप्रते तेम विचारमादे सिंधु नदी प्रते गया. लां वल्लो तजीने, वेळुपर रहीने, तपस्याथी पोतानां मेघमाली आदिक देवोने प्रसन्न करवा लाग्या. ते वखते तेउंनां आसन कंपवाथी, तेउं पोतानां जक्त स्वेढो पासे आवीने आकाशमां रही कहेवा लाग्या के, तमोए अमोने शामाटे आराध्या ठे ? त्यारे तेउं कहेवा लाग्या के, आ अमारा देशने अगाउ कोइए पण पराजव कयों नथी, अने आ कोइ नवीन राजा आजे पराजव करवा आवेल ठे, अने तेणे

अमोने जग्न कर्यां. ते सांजलीने ते आग्रही म्बेडोने ते मेघकुमारो कहेवा लाग्या के, आ श्री युगादिदेवनां महा पराक्रमी पुत्र ठे; वली ते जर-
 तेश्वर नामनां आ जरतखंडनां पेहेला चक्री ठे, तथा ते मंत्र, यंत्र, विष,
 शस्त्र, अग्नि तथा विद्यादिकधी पण जीती शकाय तेम नथी. तो पण त-
 मारा उपरोधधी अमो तेने उपसर्ग करीशुं, एम कही तेउ अंतर्ध्यान
 थया. पढी आकाशमां श्याम रंगनां मेघो फेलावा लाग्या, तथा जयं-
 कर गर्जना अने वीजलीनां कडाकाळ थवा लाग्या. पढी तेउ अंधका-
 रनां परमाणुनी पेठे मूसलधाराधी समस्त पृथ्वीने व्याप्त करवा लाग्या.
 ते वखते वृद्धोनां मूलोने खोदी नाखता, तथा पर्वतनां शिखरोने पाडता
 थका मेघो जलना प्रवाहोधी खाडादिकोने पूरवा लाग्या. पढी, दुष्ट रा-
 जाप्रते जेम अन्यायो, रात्रिप्रते अंधकारो, तथा कलिकालमां जेम चोरो,
 तेम मेघनां समूहो पृथ्वीमां व्यापवा लाग्या. ते वखते चक्रीए करस्प-
 र्शधी चर्मरत्न विस्तार्युं, अने जिनेश्वरे जेम जुवनने, तेम तेणे तेमां ते
 सैन्यने उंधर्युं. वली तेनी पेठेज तेमणे उत्र रत्नने विस्तार्युं, अने ते पा-
 रानां बिंदुजनी पेठे चर्मरत्ननी साथे मली गयुं. पढी समुद्रमां जेम वा-
 हाण, तेम ते चर्मरत्न पाणीमां तरवा लाग्युं, अने उत्ररत्न उपर पडता मे-
 घने रोकवा लाग्युं. एवी रीते नूतनसृष्टि सरखा ते लश्करनुं चक्रीए पि-
 तानी पेठे रक्षण कर्युं, अने त्यारधी ब्रह्मांडनी कल्पना थइ. वली त्यां
 काकिणी, मणि अने, चक्ररत्नधी अंधकारनो समूह नाश होते उते, त-
 त्काल उत्पन्न थएला धान्योधी ते सैन्य सुखे रहेवा लाग्युं. एवी रीते ते
 मेघकुमारोए कल्यांतकालनी पेठे सात रात्रि दिवसो सुधि पाणी वर-
 साव्युं. “ आ कोण पापीउं उद्वेग करवा लाग्या ठे ? ” एवी रीतनां ज-
 रतनां चावने जाणीने, तेनां सोल हजार अंगरक्षक यद्धो कोप पामीने,
 तथा तुणीरो (जाथां) बांधीने मेघकुमारोने कहेवा लाग्या के, अरे सां-
 कडाळ ! तमो आ चक्रीने क्रोध चडाववाने उद्यमवंत थएला कोण ठो ?
 वली तमो मुखो आ जरतेश्वर चक्रीने जाणता नथी !! माटे हवे तमो
 तुरत आवीने आ चक्रीने पगे पडो ? अने तमो शरणे आव्याधी ते त-
 मारो अपराध क्षमा करशे, अने जो तमो तेम नही करशो, तो तेनां
 चाकर एवा अमो तमोने हठधी मारशुं; ते सांजलीने मेघकुमारोए आ-

काशमांथी वादलांजनो समूह खेंची द्वीधो. पठी ते मेघकुमारो यद्दोनी साथे चक्रीपासे आवीने नमस्कार करवा लाग्या, तथा पोतानां अपराधोनुं प्रायश्चित्त करवा लाग्या. पठी चक्रीए पण तेमनुं सन्मान करीने, तेउने ठोडी मेढ्या, त्यारे तेउं म्हेढोपासे आवी कहेवा लाग्या के, आ चक्री अमाराथी पण जीताय तेम नथी, माटे तमो तुरत तेमने जइ नमस्कार करो ? एवी रीते शरणाञ्जित मेघकुमारोए तेमने तेम कहाथी, ते म्हेढो मुखमां तरणां लेइने लोटता थका चक्रीने नमवा लाग्या. तथा पठी तेउंए रत्नोनां समूहो, घोडा, हाथीउं, अने मेरु सरखा सोनानां ढगला चक्रीनां चरणपासे मेढ्या; तथा बहु ऋक्ति पूर्वक तेउं मिष्ट वचनो बोलवा लाग्या. पठी चक्रीए पण तेमने रजा आप्याथी तेउं पोताने स्थानके गया. एवी रीते सन्मानित करेला पण म्हेढोए, मनमां मत्सर लावीने, ह्युद्र मंत्रोथी चक्रीनां सैन्यमां अनेक रोगो फेलाव्या. ते वखते सुबुद्धि मंत्री नमस्कार करीने, तथा मुकुटपर बन्ने हाथो जोडीने चक्रीने कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! आपणा सैन्यमां हाथी, घोडा अने माणसोने अद्भूत रोगनी पीडा थइ ठे, अने ते दीव्य शक्ति तथा श्रौषधोथी पण मटती नथी, माटे ते कोइ दुष्मने अज्ञिचारादिकथी उत्पन्न करेली लागे ठे. एवी रीते ते मंत्री जेटलामां चक्री साथे वात करे ठे. तेदलामां आकाशतलने उद्योतवाळुं करता थका महा तेजस्वीचे विद्याधरो त्यां आकाशमांथी उतर्या. ते वखते आदरथी उंचां मुखोवाला सैन्यनां लोकोथी जोवाता ते विद्याधरो चक्रीने नमीने तेमनी पासे बेठा. त्यारे चक्रीए पण उत्तम आकृतिवाला, तथा महा तेजस्वी एवा तेउं बन्नेने जोइने बहुमान पूर्वक पुढ्युं के, तमो कोण ठो ? त्यारे चक्रीनी मूर्ति अने वाणीथी खुशी थएला ते विद्याधरो पण प्रसन्न मुखवाला थया थका, नमीने चक्रीने कहेवा लाग्या के, हे स्वामि ! अमो बन्ने वायुसरखी गतिवाला विद्याधरो बीयें, तथा आज्ञे आपनां तातने वांदवाने गया हता. त्यां ते युगादीश प्रभुनां मुखथी शत्रुंजयनी कथा सांजलीने, अमो बन्नेए त्यां जइ, ते उत्तम वीर्यने स्पर्श कर्यो. त्यां आनंदपूर्वक अष्टाशमहोत्सव करीने, वृषजेश लाग्यां पुत्र आपने अमो जोवाने अहीं आव्या बीये. वली स्वामिनां अन्वैते पण स्वामिनी पेटेज वर्तवुं, एवो क्रम होवाथी आप पण अमोने

युगादीश प्रभुनी पेठेज सेववालायक ठो. वली हे स्वामि ! आपनुं आ सैन्य मंद तेजवाहुं केम जणाय ठे ? केमके, सूर्य अने पाणी ठतां कमलोनो संकोच केम संजवे ? त्यारे चक्रीये कहुं के, मंत्र अने औषधिउंधी पण असाध्य रोग अकस्मात आ सैन्यमां फाटी निकल्यो ठे, तेथी प्राणीउंने म्खानि थएली ठे. ते सांजली ते विद्याधरो चक्रीशने कहेवा लाग्या के, हे राजन् ! शत्रुंजय पर्वतपर शाश्वतुं रायणनुं वृद्ध ठे. तेनो प्रजाव शाकिनी, झूत, वेताल, तथा दुष्ट देवादिकनां दोषने हरनारो ठे, एम अमोए बहु वखत युगादीश प्रभुनां मुखथी सांजव्युं ठे. अने ते वृद्धनी ढाल, माटी, शाखा, पत्र आदिक अमारी पासे ठे, तेनुं पाणी करी, ते सेववाथी तमारुं सैन्य जखे निरोगी थाय. पढी चक्रीए तेम करवानी आज्ञा आपवाथी तेउंए सैन्यने निरोगी कर्युं; पढी चक्रीए तेमने सन्मान आप्यावाद तेउं पण पोताने स्थानके गया. पढी पोतानां सैन्यने निरोगी जोशने हर्षित चित्तवाला थइ, चक्री पोतानुं मस्तक धुणाववा लाग्या. पढी ते हर्षनेज जाणे बहार कहाडता होय नहीं, तेम ते कहेवा लाग्या के, अहो ! आ उत्तम तीर्थनो महिमा तो वचनातीत ठे; वली हुं एम मानुं हुं के, आ शिवाय कोइ उत्तम तीर्थ त्रणे जगतमां पण नथी, वली तेनां चिंतनमात्रथी पण बन्ने लोकनुं सुख मखे ठे. वली अगाड पण में आ तीर्थनो अतिशय महिमा प्रजास देवनां मुखथी सांजव्यो हतो; वली आ दिग्जय कर्या बाद संघ सहित ज्यारे हुं आ तीर्थनी यात्रा करीश, त्यारेज आ मनुष्य जन्मने हुं सफल मानीश. एवी रीतनी अमृत सरखी वाणी बोलता ते चक्री, सर्व सजासदोने परम प्रीतिनां हेतुरुप थया. पढी चक्रीए फरीने क्रोधयुक्त थइने म्खेळो प्रते चक्र मेढ्युं; त्यारे तेनां अधिष्टायक देवो तेउंने तुरत बांधीने लाव्या. त्यारे चक्रीए तेमने दीन मुखवाला, तथा दीन वाक्योवाला जोशने, शिद्धा माटे तेउंनां हाथी रत्नादिक लेशने, तेउंने जता मेळ्या. पढी सुषेण पण गिरि अने सागरनी मर्यादावाला सिंधुनां उत्तर निष्कटने चक्रीनी आज्ञाथी जीतीने त्यां आव्यो. त्यां विविध प्रकारनां जोगोने जोगवता थका चक्री घणो काल रह्या; पढी एक दहाडो चक्ररत्न आयुधशालामांथी निकलीने बहारचाव्युं. पढी ते मार्गे अनुक्रमे चालता थका

चक्री हुज्रहिमाद्रिनां दक्षिण प्रदेश प्रते आव्या. त्यां सैन्यनो पडाव नाखीने, अठम तप करीने, रथमां चडी चक्री तुरत हुज्रहिमाद्रिपर गया. त्यां रथनां शीर्षपर त्रणवार ताडन करीने, पोतानां नामनुं बाण तेनां अधिष्टायक देवप्रते तेणे मेढ्युं. त्यारे ते बाण व्होतेर जोजन वेग-थी आकाशमार्गे जश्ने पळ्युं, अने तेथी हिमवंत् कुमारने गुस्सो चढ्यो, पण तेपरनां अद्दरो वांचवाथी तेनो गुस्सो उतरी गयो, तथा हाथमां जेट खेडने ते चक्री पासे आवी नमस्कार करवा लाग्यो. एवी रीते चक्री-नुं आराधन करीने, तेमनी रजा खेड ते पोताने स्थानके गयो, अने चक्री पण पोतानी सेनाप्रते आव्या. पठी ऋषचकूट पर्वत प्रते जश्ने तेणे त्रणवार रथपर ताडना करी, तथा काकीणी रत्नथी त्यां लख्युं के, “आ अवसर्पिणीमां त्रीजा आराने ठेडे, श्री युगादीश प्रभुनो पुत्र, तथा लक्ष्मीथी इंद्र सरखो, हुं चरत नामे चक्रवर्ती थयो हुं.” पठी त्यांथी ते चक्री लश्कर सहित तेज मार्गे जाता थका चरतार्थ प्रते रहे-ला वैताढ्य पर्वत पासे गया. हवे पेहेलां ज्यारे आदिदेव प्रभु राज्य करता हता, त्यारे कळ महाकळनां नमि अने विनमि नामनां पुत्रोने प्रभुए कंश्क कार्य माटे क्यांक मोकळ्या हता; अने ज्यारे तेळ ते कार्य करीने पाळा आव्या, त्यारे तो तेमणे प्रभुने संयमसहित जोया. एवी रीते निर्मम प्रभुने नहीं जाणीने “हे तात ! हे तात !” एम कहेता थका पुत्रनी पेठे तेळ प्रभु पासे राज्य याचवा लाग्या. पठी तेळ “चर-तने तो सेवशुं नहीं,” एम प्रतिज्ञा करीने, तलवार खेड प्रभुनी सेवा करवा लाग्या. एक दहाडो पातालेंद्र प्रभुने वांदवा आव्यो, त्यारे तेणे तेमने प्रभुनी अत्यंत जक्ति करता जोया; अने तेथी तेणे तेमने हर्षथी सोल हजार विद्याळ, तथा वैताढ्यनी दक्षिण अने उत्तर श्रेणिनुं राज्य आप्युं. त्यां ते नमि अने विनमि सूर्य चंद्रनी पेठे आनंद पूर्वक राज्य करता हता. हवे चरत चक्री पण रथपर वेसी त्यां आव्या, अने पातानां नामनुं बाण तेणे तेळप्रते फेंक्युं. ते बाणने जोड तेळ बन्ने परस्पर विचारवा लाग्या के, जंबूद्वीपनां चरत क्षेत्रमां आ चरत प्रथम चक्री थया ठे. अने ते पोतानां जुजाबलथी गर्वित थश्ने आपणीपा-सेथी पण दंडनी याचना करे ठे; पण तेनी पासे कंश् विद्यामंत्र नथी; एम

विचारि क्रोधथी लालचोल थइ तेउ लडवाने तैयार थया. हवे तेउनी आ-
 झाथी वीजा विद्याधरो पण महा सैन्योथी वींटाया थका त्यां आव्या. के-
 टलाको तो पोतानां विमानोथी आकाशने सेंकडो सूर्यवालुं करता थका,
 तथा केटलाको रथोथी आकाशने गरुडमय करता थका, केटलाको मद-
 ऊरता हाथीउथी आकाशने जंगम पर्वतमय करता थका, केटलाको घणा
 पालाउथी आकाशने वाणमय करता थका, अने केटलाको गर्जना कर-
 ता डुंडुजिनां अवाजोथी पर्वतोने पण गजावता थका, तथा हाथमां ह-
 थियारो वेइने त्यां आव्या. हवे दिवसे पण विमानोथी आकाशने ज्यो-
 तिष्वक्रवालुं करता थका ते विद्याधरो रणसंग्राम करवा लाग्या. हवे चक्री-
 नुं सैन्य पण कोइ वखते यक्षोयें रचेलां विमानोथी, तो कोइ वखते रथ,
 हाथी अने घोडाउथी पण ते विद्याधरोनी साथे लडवा लाग्युं. ते वखते वि-
 मानो विमानोनी साथे, घोडा घोडाउनी साथे, हाथी हाथीउनी साथे, पाला
 पालाउनी साथे तथा रथो रथोनी साथे, धनुषधारीउं धनुषधारीउनी साथे,
 तथा तलवारवालाउं तलवारवालाउनी साथे, एम बन्ने सैन्यो लडवा लाग्यां.
 हवे अहीं विद्याधरोए पोतानी विद्याउथी जेजे लश्करमां वनाव्युं, ते ते सघलुं
 चक्रीनां अंगरक्षक यक्षोए दूर कर्युं. एवी रीते बार वर्षोसुधि लड्यावाद
 चक्रीए तेउने जीत्या, त्यारे तेउ हाथ जोडीने, तथा नमस्कार करीने ज-
 रत महाराजने कहेवा लाग्या केहे स्वामि ! मेरुउपरांत बीजो पर्वत कयोठे?
 वायु उपरांत कोण वेगवालो ठे ? वज्रसमान गुं तीक्ष्ण ठे ? तेम तमाराथी
 वीजो कोण शूरो ठे ? वली हे स्वामी ! आजे तमोने जोवाथी तो अ-
 मोए साक्षात प्रभुनेज जोया ठे, माटे श्री युगादिदेवनी पेठेज तेनां
 पुत्र एवा तमोने अमो सेवगुं. वली आपनी आझाथी अमो आ वैता-
 द्यपर दुर्गपालोनी पेठे रहीगुं. एम कही विनयना आधाररूत एवा
 विनमि राजाए सर्व अंगे आवेला तारुण्यथी मनोहर अंगवाली, तथा
 नेत्र, मुख, हाथ, हृदय अने पगरूपी कमलोए करीने कामदेव रूपी
 राजाने क्रीडा करवाने तलाव सरखी, तथा चलकती कांतिरूपी
 अमृतनां समूहथी चरेली, सर्व रोगोने शांत करनारी, अने श्वा प्र-
 माणे दीव्य जलनी पेठे शीतोष्णनां स्पर्शवाली, सर्व शुचलक्षणोथी सं-
 पूर्ण, तथा सर्व अवयवोथी सुंदर, एवी पोतानी सुजडा नामनी कन्या

चक्रीने आपी. पढी चक्रीए तेमने रजा आपवाथी, तेजए पोतानां पुत्रोने राज्य सोपी संसारथी विरक्त थइ, श्री कृष्णदेव प्रभुनी पासे व्रत लीधुं. पढी चक्री चक्रीनी पाठल चालता थका गंगाने किनारे पहुँच्या, अने त्यां तेमणे नहीं अति दूर, तेम नहीं अति नजदीक लश्करनो पढाव नाख्यो. त्यां पण सुषेण सेनापति चक्रीनी आझाथी सिंधुनी पेठे गंगा नदी उत्तरीने; तथा उत्तर निष्कुट साधीने पाठो आव्यो. त्यां अठम तपथी सिद्ध थएली गंगा देवीए चक्रीने बे सुवर्णनां सिंहासनो, एक ह्-जारने आठ रत्नोनां कुंजो, हार, बाजुबंध, मुकुट, रत्नशय्या, दीव्य वस्त्रो तथा दीव्य पुष्पो आप्यां. पढी लावणनां मनोहर सुंदरपणाथी चाकर-रूप करेल ठे कामदेवने जेणे, एवा ते चक्रीने जोइने, तेनी साथे विलास करवानी इहाथी ते मनमां चिंतववा लागी के, शुं आ इंद्र ठे ? के चंद्र ठे ? के कुबेर ठे ? के सूर्य ठे ? अथवा देवोनुं ते आतुं रूप कथांथी होय ? आ तो जगतनां स्वामी श्री युगादिप्रभुनां पुत्र जरत ठे, केम के, रत्ना-कर विनां आतुं रत्न बीजी जगोए कंइ उत्पन्न थतुं नथी. एवी रीते का-मदेवनां बाणथी व्यग्र थइने ते कटाक्षो मारवा लागी, तथा जरतनी प्रार्थना करवा लागी, तेथी जरते तेणीने रतिवेश्ममां दाखल करी. पढी त्यां तेणीनी साथे विविध प्रकारनां जोगो जोगवतां थकां चक्रीए एक दिवसनी पेठे एक हजार वर्षो निर्गमन कर्यां. हवे एक दहाडो इंद्र जे-म देवो सहित सुधर्मा सजाने, तेम जरत राजा राजाठ सहित पोतानी सजाने शोभावता हता. एटलामां मूर्तिवंत चंद्रसूर्य सरखा सौम्य कां-तिवाला बे चारणमुनिठ आकाशमांथी उतर्यां. ते वखते जरत चक्रीए संभ्रम सहित उठीने जक्ति पूर्वक साक्षात विवेक अने विनय सरखा ते मुनिठने नमस्कार कर्यो. पढी तेमने सिंहासनपर बेसाडीने, चक्री हाथ जोडीने तेनी सन्मुख बेठा. पढी श्री युगादीश प्रभुना पुत्रने ते ज-वमां मोहागामी जाणीने ते मुनि गंजरी वाणीथी तेने कहेवा लाग्या के, मैत्रीचतुष्क, अष्टांग योगनो अच्युस, उपसर्गोनुं सहनपणुं, आर्जवता, कषाय, विषय अने आरंजोनो परिहार, अग्रमादीपणुं, प्रसन्नपणुं, कोम-लता, तथा समता एटला मोहनां मार्गो ठे. पढी ते देशनाने अंते रा-

जाए मुनिने नमस्कार करी पूबुं के, परोपकारमां रक्त एवा आप अहीं क्यांथी आवो ठो ? वली मने एम जणाय ठे के, रागद्वेषथी मुक्त अएला तथा पोतानां शरीरमां पण ममता विनाना एवा तमो केवल मने पवित्र करवा माटेज अहीं पधारेला लागो ठो. त्यारे तेउमांथी एक मुनिए राजाने कहुं के, हे राजन् ! अमो श्री युगादि प्रजुने वांदवा माटे गया हता. त्यां तेमनां मुखथी श्री पुंडरिक गिरिनुं उज्ज्वल माहात्म्य सांचलीने तेनो स्पर्श करवा माटे अमो आकाशमार्गे जवा लाग्या. त्यां देवो सहित ईशानेंद्रे अमोने जोइ आनंदित मनवाला अइने मस्तक घुणावी कहुं के, हे जगवन् ! आ पर्वतनुं आश्चर्यकारक माहात्म्य तमो जुळ ? आ हुं नरकगामी हतो, त्यांथी हुं आ इंद्र थयो बुं. हुं माहाविदेह क्षेत्रनां पशुग्राममां सुशर्मा नामे ब्राह्मण हतो, ते दुःख अने दरिद्रनो तो एक मुख्य स्थानकरूप हतो. एक दहाडो ते आखा गाममां जिह्वा माटे जम्यो, पण त्यां तेने कंइ पण नहीं मलवाथी, ते केवल खाळी हाथे पाठो पोताने घेर आव्यो. एवी रीते खाळी हाथे तेने आवेलो जोइ, तेनी स्त्री क्रोधथी हाथमां सांबेळुं लेइ तेने मारवा दोडी. सुशर्मा दरिद्रताथी पेहेलेथीज पीडित थयो हतो, अने स्त्रीना आ आक्रोशथी तो ते वधारे क्रोधातुर थयो. पढी तेणे स्त्रीने वारी तो पण ते क्रोधथी शांत अइ नहीं, त्यारे तेणे तेणीने जोरथी पाणो मार्यो. ते पाणो मर्मस्थानमां लागवाथी ते मुर्छित अइने पडी, अने तुरत मृत्यु पामी. ते जोइ तेनो पुत्र क्रोधायमान अइ कहेवा लाग्यो के, अरे कुलचंडाल ! आ तें शुं अकार्य कर्युं ? ते वचनथी क्रोधायमान अइ ते ब्राह्मणे, पूर्वनां तापथी तप्त अइने, तेने तथा रडती एवी पुत्रीने पण मारी नांखी. पढी जयजीत अएलो तथा क्षोज पामेल ठे सघली इंद्रिज जेनी एवो थयो थको, ते जवा लाग्यो, एटलामां कोइ गाय साथे अथडावाथी तेणे तेणीने पण मारी नांखी. पढी तेने पकडवा माटे कोटवालो तेनी पाठल दोड्या, त्यारे जयज्जांत अइ, अंध तुह्य थयो थको ते पोतानां पापथी नरक सरखा कुवामां पड्यो. धिक्कार ठे क्रोधने !!! के जेने वश अइ मूढ लोको कृत्याकृत्यनो विचार करता नथी, अने नरकना खाडामां पडे ठे. !!! हवे ते कुवामां पडतां थकां ते ब्राह्मणां दुकडे दुकडा अइ

गया, अने ते पीडाथी ते मृत्यु पामी जयंकर दुःखदायक सातमी नरके गयो. त्यां बंधन, ठेदन, ताप, ताडन, आदिक महादुःखो जोगवीने, मृत्यु पामी ते सिंह थयो. त्यां घणां निरपराधी जंतुंने हृषीने ते फरीने पाठो चोधी नरकमां गयो. त्यांथी चवी चांडालकुलमां क्रूर कार्य करनारो थयो, अने फरीने पाठो ते सातमी नरके गयो: त्यां बहु कष्ट सहन करीने ते दृष्टिविष सर्प थयो, त्यां एक दहाडो तेणे पोतानां बिलपासे केटलाक व्रतधारी मुनिंने जोया. ल्यारे क्रोधथी फुंफाडा मारतो थको, तेउने डंखवानी श्वाथी ते दोडवा लाग्यो; पठी तेउने जोशने ते चिंतववा लाग्यो के, आ तो मूर्तिथी शांत, तथा व्याधिरहित देखाय ठे, एम विचारि ते धीरे धीरे चालवा लाग्यो. त्यां तेणे ते मुनिंने विद्याधरोप्रते उत्तम धर्मनो उपदेश देता, तथा शत्रुंजयनुं माहात्म्य कहेता दीठा, अने ते माहात्म्य तेणे पोते पण सांचव्युं. ते शत्रुंजयमाहात्म्य सांचव्याथी, तथा कर्मानां लघुपणाथी तेने जातिस्मरण ज्ञान उत्पन्न थयुं. अने तेथी ते पोतानां पूर्वजवोने याद करवा लाग्यो. पठी ते बिलमांथी निकलीने, पोतानी संपदानां निदानचूत मुनिनां चरणोने कुंडालारूप थशने नमतो ह्वो. पठी तेनां जावने जाणीने मुनिए तेने अनशन कराव्युं, तथा विद्याधरनी साथे तेने पुंडरिक गिरिप्रते पहोंचडाव्यो. त्यांथी ते काल करीने आ हुं इंद्ररूपे थयेलो हुं. माटे हे मुनिं ! हुं एम मानुं हुं के, पृथ्वीपरनां सघलां तीर्थोमां तेना सरखुं बीजुं कोइ पापोने हरनारुं तथा उत्तम तीर्थ नथी. पठी ते महाकृडिवान इंद्र ते वात जरताथीशने निवेदन करीने, चंदन अने कपूरनां काष्ठोथी ते सर्पना पुजलनी सत्क्रिया करी. त्यां दाहचूमिपर रत्नोनुं सिंहासन करीने, तथा ते महातीर्थने नमस्कार करीने इंद्र पोतानुं राज्य पालवा लाग्यो. एवी रीतनुं चरित्र सांचलीने हे चक्री ! अमो समाधिथी वारंवार ते तीर्थनो स्पर्श करीएठीए. ह्वे ते तीर्थप्रते जतां अमोए आ तमारुं सैन्य जोयुं. अने तमो अमारा गुरुनां पुत्र ठो, तेथी आदरपूर्वक अमोए तमारुं आज्ञे दर्शन कर्युं. ह्वे आप अमोने रजा आपो? केम के अमारे तीर्थप्रते जवुं ठे; वली अमोए आपनो अति उत्तम विवेक अने विनय जोयेलो ठे. पठी चक्रीए नमस्कार कर्या बाद तेउं त्यांथी चालता थया; अने चक्री

पण ते वात सांजली मनोरथ करवा लाग्या के, ते दिवस, ते द्वाण अने ते रात्रि क्यारे आवशे !! के जे वखते हुं संघसहित श्रीशत्रुंजय तीर्थनी यात्रा करीश. हवे चक्री गंगाने समजावीने, तथा तेनी आज्ञा बेइने प्रबल लश्कर सहित खंडप्रपात नामनी गुफासन्मुख चालवा लाग्या. त्यां जइ अठम तप करवाथी चलितासन थएलो नाट्यमाल देव जेटणां सहित चक्रीपासे आव्यो; तथा तेणे चक्रीने आचूषणप्रमुख आप्यां. पढी चक्रीए तेने बहुमान पूर्वक रजा आपवाथी ते पोताने स्थानके गयो. पढी त्यां चक्रीनी आज्ञाथी सुषेण सेनापतिए तमिस्रानी पेठेज खंडप्रपातनां द्वारो पण द्वाणवारमां उघाड्यां. पढी चक्रीए हाथीपर चडीने तथा तेनां जमणा कुंजस्थलपर मणिरत्न राखीने ते गुफामां प्रवेश कस्यो. त्यां सैन्यसहित चालतां ते चक्रीए पूर्वनी पेठेज काकिणी रत्नथी गोमुत्रिका आकारनां मंडलो लख्यां; तथा निम्नगा अने उन्निस्रगा नदी ते उतस्या; अने त्यां ते गुफानुं दक्षिण द्वार पण पोतानी मेलेज उघडी गयुं. पढी ते गुफानां द्वारमांथी निकलीने गंगानां पश्चिम कांठापर तेणे पडाव नांख्यो, तथा अठमनो तप कस्यो. ते अठमने अंते एक हजार यक्षोथी अधिष्ठित थयेला प्रख्यात नवे निधानो तेनी समीप आव्यां. तेउनां नामो नैसर्प , पांडुक, पिंगल, सर्वरत्नक, महापद्म, काल, महाकाल, माणवक अने शंबक हतां. तेउनी उंचाइ आठ योजननी, पोहोलाइ नव योजननी, तथा लंबाइ बार योजननी हती. वली तेउनांज नामवाला तथा एक पद्योपमनां आयुष्यवाला, तेउनां नागकुमार नामनां अधिष्ठायको चक्रीने आवीने नमस्कार करवा लाग्या; अने कहेवा लाग्या के, अमो गंगानां मुखपर मागधतीर्थनां रहेनारा ठीए, तथा हे महाजाग ! तमारां जाग्योथी वश थइने अमो तमारी पासे आव्या ठीयें. वली हे चक्री ! तमारां जाग्यनी पेठे अमो कदी पण दाय पामनारा नथी, माटे तमारी इहा प्रमाणे तमो अमोनें दान तरिके आपो ? अने चोगवो ? एवी रीते ते निधानो प्राप्त थवाथी चक्रीए अछाइ महोत्सव कस्यो; तथा कल्पवृक्षथी पण अधिक दान ते पोतानी इहा मुजब देवा लाग्या. पढी चक्रीनी आज्ञाथी सुषेण पण गंगानो दक्षिण निष्कट साधीने पाठो त्यां आव्यो. हवे त्यां केटलोक वखत हर्षपूर्वक रह्या बाद चक्ररत्न अयोध्याप्रते आ-

काशमार्गे जवा लाग्युं. एवी रीते ठ खंड पृथ्वीनां स्वामि, सुर असुर अने नरोथी विंटाएला, तथा अखंड आझावाला चक्री केटलेक दिवसे अयोध्या नजदीक पहुँच्या. चोरासी लाख हाथी, तेदलाज घोडा अने तेदलाज रथो, तथा ठनु क्रोड सुजटोनां परिवारवाला ते चरत चक्री, पेहेला प्रयाणनां दिवसथी मांडीने साठ हजार वर्षो गया वाद पोतानां नगरमां आव्या. त्यां विनीता नगरथी थोडे दूर तेमणे लश्करनो पडाव नांख्यो, तथा त्यांनी अधिष्टायक देवीप्रते तेमणे अठमनो तप कस्यो. पढी वादलांमांथी जेम सूर्य, तेम पौषधशालामांथी निकलीने चक्रीए सर्वसंपदानां कारणरूप अठमनुं पारणुं कस्युं. पढी अयोध्यामां लोकोए पगळे पगळे तोरणो बांध्यां, तथा केसर अने कुंकुमनां जलथी पृथ्वीपर ठंटकाव कस्यो. वली चरतनां चरित्रोथीज होय नहीं जेम, तेम लोकोए धरोमां चित्रामणो कस्यां, तथा सर्व जगोए त्यां मंगलध्वनिठं फेलावा लागी. वली ते वखते त्यां लोकोए हर्षथी उमदा उमदा पोषाको पेहेर्या, तथा जगोजगोए सोनानां स्तंभोपर मांचाळ मांड्या. वली त्यां चक्रीने जोवामाटे जाणे सूर्यबिंबोज आव्यां होय नहीं, तेम दरेक मांचाळपर रत्ननां वासणोनां तोरणो शोजतां हतां. वली त्यां चालता फुवाराळथी अचानक चर्तारनां दर्शनथी अयोध्यारूपी स्त्री जाणे पसीनावाळीज थड होय नहीं, तेम देखावा लागी. वली ते अयोध्यारूपी स्त्री विचित्र प्रकारनी पताकाळरूपी हाथोथी घणे काळे आवेला पोताना पतिने जाणे उत्सुकताथी अलिंगन करवाने इच्छती होय नहीं, तेम देखावा लागी. वली ते अयोध्यारूपी स्त्री, लोकोए धूपधाणामां करेला धूपमांथी निकळता अत्यंत धुंवाडानां मिशथी जाणे पोतानां चर्तारनां वियोगने दूर करती होय नहीं, तेम लोकोथी तर्क करावा लागी. हवे ते वखते ते नगरीमां प्रवेश करवानी इच्छाथी चक्री ऐरावण सरखा हाथीपर स्वार थया. जगतनां आ एकज पतिने सूचवनारा, तथा तेर्ना थश सरखा श्वेत ठत्रथी ते चक्री शोजवा लाग्या. वली मानस सरोवरमांथी तेनां मुखरूपी कमलप्रते आवेला हंसोथीज होय नहीं जेम तेम बन्ने पडखे वीजातां चामरोथी ते शोजवा लाग्या. मांहीमांहे चटकातां किरणोथी जाणे युद्ध करतां होय नहीं, एवां रत्नोथी शोजता तथा इच्छित दान देवाथी जंगम

कल्पवृक्ष सरखा ते चक्री देखावा लाग्या. वल्ली ते ते दिग्जयथी थएलां विचित्र चरित्रोनां वचनोथी पगळे पगळे सुजटोथी जेम, तेम सुरासुरो-थी ते स्तुति करावा लाग्या. एवी रीते लोकोनां शरीरोथी पगळे पगळे नमाता ते चक्री नगरीमां, अने गुणोथी माणसोनां हृदयमां पण प्रवेश करवा लाग्या. पढी ते लाखो ऊरुखाळ रुपी नेत्रोथी उत्सुकपणे जोता, तथा उत्कंठा अने हर्षथी पताका रुपी हाथोथी नाचता, तथा कोइ ज-गोए इंद्रनील मणिलथी श्याम, तो कोइ जगोए स्फटिकोथी निर्मल, तो कोइ जगोए माणिकथी लाल, तो कोइ जगोए सुवर्णथी पीला, अने वि-चित्र वणोथी देवलोक सरखा एकवीस जूमिवाला पोतानां पितानां मेहे-ल प्रते पढोंच्या. पढी चक्री वेदिकापर पग मुक्तीने, पर्वतपरथी जेम केसरी तेम हाथीपरथी नीचे उतर्या; अने बीजाळ पण पोतपोतानां वा-हनोपरथी उतर्या. पढी त्यां चक्री लोकोनी जेटोने स्वीकारता, तथा न-मस्कार करता माणसोने प्रीतिथी बोलावता थका क्षणवार थोज्या. पढी तेमणे पोतानां शोल हजार अधिष्टायक यद्दोने यथोचित पूजीने विसर्जन कर्या; वल्ली तेवीज रीते तेमणे बत्रीस हजार राजाळने, सेनाप-तिने, पुरोहितने, गृहपतिने अने वार्धकीने पण विसर्जन कर्या; तथा एवी रीते तेणे सघलाळने विसर्जन कर्या पढी इंद्राणी सहित जेम इंद्र, तेम सुजडा नामे स्त्रीरत्नसाथे, तथा बत्रीस हजार बीजी राणीळथी, तथा तेटलीज जनपदराजाळनी कन्याळथी तथा बत्रीस पात्रो अने ब-त्रीस नाटकोथी वींटाएला ते चक्री, मणि अने रत्नोनी शिखाळनी श्रे-णिलथी आपेल ठे, दृष्टिने उत्सव जेणे एवा मेहेलमां, धनद जेम कै-समां तेम प्रवेश करता हवा. त्यां श्री ऋषभदेव प्रभुनी मूर्तिने नमस्कार करीने, चक्री स्नानपीठपर गया, तथा पढी जक्तिथी, पुष्प, धूप, अद्भुत विगेरेथी तेज मूर्तिनी तेमणे पूजा करी. पढी चंद्रशालामां जइने राजा-ळनां समूहनी साथे, माणसोने आश्चर्य करनारां जोजनोथी तेमणे आ-हार कर्यो. पढी तांबुल, चंदन, पुष्पमाला, श्वेतवस्त्रो, तथा आचूषणो-थी ते चक्री इंद्र सरखा शोचवा लाग्या. पढी त्यां दीव्य संगीत, नाटक तथा स्त्रीळनां विलासोथी तेमणे केटलोक काल सुखमां गाळ्यो. एक द-हाडो देवो अने मनुष्योए आवी चक्रीने विनंति करी के, हे ठ खंडनां

स्वामी ! तमो महाह्वत्रीय षोः अने तेथी हे प्रभु ! अमोने आप महाराज्यानां अजिषेक माटे आझा आपो ? केम के जिनप्रते जेम इंद्रोनुं तेम चक्रीप्रते अमारुं ते कार्य ठे. पढी चक्रीए तेमने तेम करवानी आझा आपवार्थी द्वाणवारमांज विद्याधरो, तथा यद्दो एकठा थया, अने तेउण् पूर्व दिशानां मंडनरुप रत्नोनां समूहोथी मंडप रच्यो. पढी तेउं ड्हो, नदीउं, क्षीरसमुद्र, अने तीर्थोमांथी पाणी, माटी तथा बेल्लु लाव्या. पढी चक्रीए पौषधशालामां जइ अष्ठमतप कर्यो; केम के तपथी मखेलुं राज्य तपथीज वृद्धि पामे ठे. पढी उत्तम वस्त्रो पेहेरीने ते राणीउं सहित, नाव्यरसमां मग्न थइने ते मंडपमां गया. मेरुने जेम सूर्य, तेम चक्रीए सिंहासन, तथा मणिमय स्नानपीठने प्रदक्षिणा करी. पढी पूर्व तरफनां पावडीयांउंथी सिंहासनपर चढीने, स्त्री सहित ते पूर्वसन्मुख बेठा. वली त्यां बीजी बत्रीस हजार स्त्रीउं पण आसनोपर बेठी; पढी चक्रिवान राजाउं उत्तर तरफनां पावडीयांउंथी ते स्नानपीठपर चढ्या. वली सेनापति, गृहपति, वार्धकी, पुरोहित तथा श्रेष्टि आदिको दक्षिण बाजुनां पावडीयांउंथी त्यां चढ्या. वली ते वखते बीजाउं पण चक्रीने जोइ हाथ जोडीने, हर्षित थया थका यथायोग्य आसनोपर बेठा. त्यां चारण अमणोए प्रथम जैन आगममां कहेली विधिपूर्वक चक्रीने मंत्र-स्नान कराव्युं. पढी तेनां आजियोगिक देवोए, इंद्रोए जेम जिनने तेम शुद्ध तीर्थोदकथी तेमनो अजिषेक कर्यो. पढी शुच द्वाणे बत्रीस हजार राजाउं तथा बीजा गोत्रवृद्धोए अने सेनापति प्रमुखोए पण तेमनो अजिषेक कर्यो. पढी चंदनथी क्षिप्त ठे अंग जेमनुं, तथा चांदनी सरखा श्वेत वस्त्रवाला ते चक्री, शरद ऋतुनां वादळांउंथी वींटाएला मेरुपर्वत सरखा शोचवा लाग्या. पढी देवोए चैत्यपर जेम कलश, तेम तेमनां मस्तकपर कृष्ण प्रभुने इंद्रे आपेलो मुकुट स्थापन कर्यो. वली तेउण् पवित्र मोतीउंथी गुंथेलो हार तेमनां कंठमां स्थापन कर्यो. ते हारनां काठिन्यपणाने जेदनारी पारिजातनां पुष्पोनी अत्यंत सुगंधिवाली माला तेउण् चक्रीनां कंठमां स्थापन करी. पढी चक्री ते रत्ननां सिंहासनथी उठ्या, अने तेज वखते तेनां प्रतिबिंबोनी पेठे बीजाउं पण त्यांथी उठ्या. पढी जे मार्गेथी सिंहासन पर चढ्या हता, तेज मार्गेथी उतरिने चक्री

जंगम मेहेल सरखा हाथीनां स्कंधपर चड्या. पढी फरीने स्नानगृहमां जइ, स्नान करी तथा प्रज्जुने पूजीने तेमणे अठमनुं पारणुं कर्तुं. एवी रीते जुदा जुदा देशोमांथी आवेला राजाउण, देवोण, तथा विद्याधरोण तेमनो बार वर्षोसुधि अजिषेक कर्यो, ते वखते ते अजिषेकथी मनोहर एकांत सुखमकाल सरखो त्यांनां लोकोनो काल निर्गमन थयो. एवी रीते चंद्रनी पेठे सौम्य, सूर्यनी पेठे शत्रुठं प्रते तीव्र, कुबेरनी पेठे धनवान, वरुणनी पेठे जुवनेश, तेजथी अग्नि सरखा, धर्मनी पेठे प्रसाद अने दंड करनार, कामदेव सरखा रूपवाला, दिवसे विकस्वर थएला कमल सरखा मुखवाला, देवोथी पण नथी मेलवातो मध्यज्ञाग जेनो एवा क्षीर समुद्रनी पेठे गंचीर, अधिकारीठं प्रते आज्ञाथी इंद्रनी पेठे समर्थ, वरसादनी पेठे प्राणीउने हमेशां जीवितदान देनार, तथा ताराउमां जेम चंद्र, तेम सघला विद्याधरो, राजाउ अने ऋतनां देवोमां पण ते चक्री एकज राजा होता हवा. वली ते हमेशां चौद रत्नोथी शोचता हता, तथा नवे निधानो तो तेनां चरणकमलनी पासेज रहेतां हतां. वली ते नीचेनी वस्तुउनां स्वामि थया थका शोल हजार यक्षोथी, परिवार सहित बत्रीस हजार राजाउथी, बत्रीस हजार जानपद कन्याउथी, बत्रीस हजार राजकन्याउथी, ऋणसो साठ रसोइआउथी, चोरासी लाख रथोथी, चोरासी लाख हाथीउथी, चोरासी लाख घोडाउथी, ठनुं क्रोड पाखाउथी, बत्रीत्र हजार जनपदराजाउथी, बहोतेर हजार नगरोथी, नवाणु हजार द्रोणोथी, अडतालीस हजार पत्तनोथी, चोवीस हजार कर्बटोथी, वीस हजार खाणोथी, सोल हजार खेटकोथी, चौद हजार संबाधोथी, षणसो द्दोपोथी, तथा षत्रीस हजार बंदरोथी शोचता हता. वली ते उगणपचास कुराज्योनां, ऋत खंडनां अने बीजां राज्योनां पण स्वामी हता. वली आदीश्वर प्रजुए बतावेली नीतिने जाणनारा, विश्वंजरं, श्रीधर, सुबुद्धि तथा बुद्धिसागर नामनां तेमनां मंत्रिठं हता. वली तेउना अंश सरखा एकसो आठ, अने वली ऋण क्रोड पण मंत्रिठं तेमनां हता. वली ऋत महारजनां अंश सरखा, अने जगतमां एक वीर सरखा, तेमनां सुषेण, श्रीषेण, दुर्जय अने जगज्जय नामनां सेनापतिठं हता. वली तेमनां जीवानंद, महानंद, संजी-

वन, अने सुजीवन नामनां चार मुख्य नरवैद्यो, तथा बीजा साडात्रण
 लाख नरवैद्यो हता. वली तेमनां जांगल, कृतनाल, विशाल अने विम-
 ल नामनां चार मुख्य गजवैद्यो अने बीजा त्रण लाख गजवैद्यो हता.
 वली तेमनां विश्वरूप, परब्रह्म, हंस अने परमहंस नामनां चार मुख्य
 पंडितो, अने सात लाख बीजा पंडितो हता. वली तेमनां श्रीकुंठ, वैकुं-
 ठ, नृकुटि, अने धुर्जटि नामनां चार मुख्य धनुर्विद्या जाणनाराळ, तथा
 बीजा पण घणा हता. वली तेमनां ज्योतिषीळ, धर्मांग जाणनारा, अने
 दंडनीति जाणनाराळ पण घणा हता. हवे एक दहाडो चरत राजा ह-
 र्षथी. क्रीडा करता थका पोतानां साठ हजार वीरोने संजालवा लाग्या.
 ते वखते राजपुरुषोए तेमने नामो लेइ लेइने देखाड्या, अने चरत रा-
 जा पण तेमने आनंद सहित जोवा तथा बोलाववा लाग्या. पठी दिव-
 से रद्देली चंद्रनी कला सरखी कांति विनानी, तथा हिमथी क्लिष्ट थए-
 ली कमलनी सरखी विरूप थएली तथा सेवकोथी देखाडांती सुंदरीने
 चरत राजाए जोइ. त्तारे लाल आंखोथी चित्तमां थएला क्रोधनी रेखाने
 देखाडता थका चरत राजा कठिन वचनोथी सेवकोने कहेवा लाग्या के,
 अरे बुच्चाळ ! शुं अमारा घरमां कंइ चोजन आदिक खावा मलतुं न-
 थी ? अथवा तमो शुं आ सुंदरीनो कंइ आदर करता नथी ? वली शुं
 आ कंइ खाती नथी ? के आने शुं कंइ रोग थयो ठे ? अथवा ते ते वि-
 द्याने जाणनारा वैद्यो शुं मरी गया ? वली आ मदरहित हाथणीनी पेटे
 म्लान केम थइ ठे ? अने आ उपरथी खातरी थाय ठे के, खरेखर त-
 मोए मारुं बीजुं पण नुकशान कर्यु होशे !!! एवी रीते बोलता ते रा-
 जाने ते सेवको नमीने हाथ जोडी कहेवा लाग्या के, हे स्वामी ! श्री च-
 रत महाराजने घेर तो सघली संपदाळ ठे, केम के, इंद्रने घेर कंइ दरिद्र-
 पणुं होय ? वली आ सुंदरी कुलदेवीनी पेटे अमोने हमेशां पूजनीक ठे,
 तेम मृत्युप्रते उपाय करनारा वैद्यो पण घणा जीवता बेठा ठे. पण हे स्वामी !
 आप ज्यारथी दिग्यात्रामाटे सिधावेला ठो, ते दिवसथी आ सुंदरी केवल
 प्राण धारवामाटेज आंबेलो करे ठे. वली ते वखते आपे तेणीने प्रभुपासेथी
 दीक्षा लेती अटकावी हती, तेथी ते आ गृहस्थावासमां पण चावसाधवी
 पळे रद्देली ठे. पठी चरत महाराजाए सुंदरीने पुबुं के, तारे दीक्षा

लेवी ठे ? त्यारे तेणीए हा पाळ्याथी ज़रत राजा कहेवा लाग्या के, हे सुंदरि ! तुं जे आ संसारथी विरक्त थइ, माटे तने धन्य ठे. वली तातना अपत्योने आ सुखदाइ कार्यज करवुं उत्तम ठे. वली हे सुंदरि ! विषय-रूपी चोरथी लुंटाएला अमो तातनां अपत्यो थइने पण तुठ सुखवाला आ राज्यमां माची रह्या ठीए, माटे हे महासत्वे ! हवे तारी इबाप्रमाणे कर ? एवी रीते ज़रत राजाए आइआ आपवाथी ते हृदयमां अत्यंत आनंद पामी. हवे एटलामां त्रण जगतनां नाथ श्री कृष्णदेव प्रभु पण जीवोनी अनुकंपाथी पृथ्वीपर विहार करता थका अष्टापद पर्वतप्रते आव्या. त्यां इंद्रोनां समूहोए हर्षथी आवीने रत्नोनी श्रेणिजंथी प्रभुनुं समवसरण बनाव्युं. ते वखते त्यांनो उद्यानपाल वांदरानी पेठे कुदीने, हर्षथी ज़रतपासे आवी जय जय शब्द करवा लाग्यो; तथा पठी पृथ्वीपर मस्तक नमावीने कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! हुं आपने कल्याणकारी वार्तानी वधामणी आपुं हुं के, श्री तातपादोए अष्टापद पर्वतने पवित्र करेलो ठे, तथा त्यां देवोए पण हमणाज समवसरण रच्युं ठे. ते सांजळी हर्ष पामेला चक्रीए प्रफुल्लित मनवाला थइने तेने साडा बार करोड सोनामोहोरोनुं इनाम आप्युं. पठी ज़रत राजाये सुंदरीने कछुं के, आ तारो मनोरथ पण संपूर्ण थयो. एम कहीने तेमने तेणीने अंतःपुरनीळीं मारफते शुद्ध तीर्थोदकोथी स्नान कराव्युं. पठी तेठेए तेणीनां मनसरखां पवित्र अने निर्मल श्वेत वस्त्रो पहेराव्यां; तथा श्रंगे विलेपन कर्तुं. पठी ते पाळखीमां बेसीने तत्र चामरथी वींजाती थकी ज़रतनी पाठळ अष्टापद पर्वतप्रते गइ. त्यां तेणीए जवनां तापथी दुःखित थएला पोतानां चित्तप्रते केलनां वृहत्सरखुं समवसरण जोयुं. हवे ज़रत अने सुंदरी वाहनमांथी उतरिने, तथा प्रभुने प्रदक्षिणा देइने जकिसहित नमस्कार करवा लाग्या. मुक्तिसुखनी स्पर्धा करता एवा जिनना चरणकमलोने साठ हजार वर्षे मेलवीने ज़रत चक्री अत्यंत आनंद पामवा लाग्या. पठी मनमां रहेला आनंदनेज जाणे बहार कहाडता होय नहीं तेम, त्रण जगतने स्तुति करवा लायक एवा कृष्णदेव प्रभुनी ज़रत महाराज स्तुति करवा लाग्या के, हे स्वामी ! तमो सर्व प्राणींने ध्यान धरवा लायक ठो, पण तमो कोशुं ध्यान धरता नथी, तेम तमां इंद्रोने

पण पूजनीक ठो, पण तमोप्रते कोइ पूजनीक नथी; वली तमोज जगतनां पेहेला नाथ ठो, पण तमाराथी कोइ पेहेलो नथी, वली जगदीश्वरपणाथी स्तुति करवा लायक ठो, पण तमो कंइ कोइनी स्तुति करनारा नथी. वली तमो सर्वने शरणारूप ठो, पण तमोने कंइ कोइनुं शरणुं नथी, वली तमो आ जगतनां स्वामी ठो, पण तमारो कोइ स्वामी नथी. वली मो-हकुं सुख पण आपनेज स्वाधिन ठे, केम के ते देनारो आप शिवाय बीजो कोइ नथी. वली उक्कष्टमां उक्कष्ट पण आपज ठो, आपशिवाय कोइ उक्कष्ट नथी. वली आप अनादि, अनंत तथा ज्योतिरूप ठो, तेम पंडितो आपनुंज ध्यान धरे ठे, अने आपनाथीज आ त्रणे जगतोने धन्य माने ठे. माटे आ जवरूपी समुद्रमां वहाणसमान एवा आपप्रते नमस्कार थाउं; वली हे नमनारप्रते वत्सल जाव राखनारा प्रभु ! आपनी पासे हुं मोहसुखनां आनंदनी याचना करं हुं. वली हे प्रभु ! हुं तो आपनो दास हुं, अने आपना तरफथी सनाथपणानी मागणी करं हुं, माटे हे जगतने शरणार्थूत प्रभु ! मारापर कृपा करी मारं रक्षण करो ? एवी रीते ते चक्रीश्वर प्रभुनी स्तुति करीने, जिनरूपी चंद्रपासेथी नीचे प्रमाणे देशनारूपी असृत पीवा लाग्या के, शीलथी सौजाग्य-पणुं मळे ठे, सुपात्रदानथी जोगो मळे ठे, देवपूजनथी साम्राज्य मळे ठे, तथा तपथी कर्मोनों ह्य थाय ठे. आ सधळुं जावनाथी क्षणवार पण सेववाथी अनुक्रमे चिन्मयपणाने पमाडी मुक्तिनां कारणरूप थाय ठे. पठी ते देशनाने अंते सुंदरी प्रभुने नमस्कार करीने कहेवा लागी के, हे नाथ ! कृपा करीने मने दीक्षा आपो ? तथा मारो तुरत उद्धार करो ? एवी रीतनां तेषीनां आग्रहथी प्रभुए तेने हर्षथी दीक्षा आपी, अने तेषी ते पण पोताने अत्यंत धन्य मानवा लागी. पठी जरतराजा पण एवी रीते सुंदरीनो दीक्षामहोत्सव करीने, तथा प्रभुने नमीने, पोतानी नगरीमां आन्व्या. एक दहाडो दिग्जयमां पण नहीं आवेला पोतानां चाइनेने जो-वानी इहाथी जरत राजा तेमने संचालवा लाग्या. पठी तेमणे प्रीतिथी तेमने बोलाववामाटे दूतो मोकळ्या; केम के राजाउं प्रायें करीने दूतरूपी पगोवाला होय ठे. ते दूतो तेठपासे जइ प्रथम साम वाक्योथी तेठने सम-जाववा लाग्या; पण तेठथे तेम नहीं मान्याथी आकरां वचनोथी तेठ ते-

मने कहेवा लाग्या के, जो तमारे जीवित अने राज्यनी पण इहा होय, तो तुरत जरतनी पासे आवी हमेशां तेमनी सेवा करो? एवी रीतनी तेउनी कडवी वाणी सांचळीने, ते राजाउं मानथी अष्टापदप्रते रहेला प्रभुपासे गया; त्यां प्रभुने नमीने तथा स्तवीने, आंखोमां किंचित आंसु लावीने पोतानो व्रतांत तेउं कहेवा लाग्या के हे तात ! आपे दीक्षा लेती वेलाए अमोने अने जरतने पण यथायोग्य, आपनी इहामुजव राज्यो आप्यां हतां; हवे दावानलनी पेठे परनी उन्नतिने नहीं सहन करीने जरते आखा ठ खंडनो ग्रास कर्यो. अने अमो तो आपनी चक्तिमां तत्पर थइने अमारां राज्योधीज संतुष्ट थया थका, सुखेथी दिवसो गालता हता. पण हवे तो आ मोटा चाइ अमारां राज्योने पण लेवाने इहे ठे, माटे हवे अमारे शुं करवुं ? ते माटे पूर्वनी पेठेज आप अमारां हितनीइहाथी फरमावो ? ते सांचळीने जगतनां नाथ जगतने पण प्रिय लागे एवुं वचन कहेवा लाग्या के, पराक्रमी ह्नीउंए शत्रुउने मारवाज जोइयें !!! अने तेथी हमेशां ठलमां तत्पर अने पासेज रहेता एवा रागद्वेषरूपी महाशत्रुने तमो मारो ? आ संसाररूपी समुद्रमां राग ठे. ते पत्थरनां ढगला सरखो ठे, तथा द्वेष ठे ते सम्यक्त्वरूपी कल्पवृक्षने बालवामां अग्नि सरखो ठे. माटे हे वत्सो ! व्रतरूपी राज्य मेलवीने, अति जयंकर तपरूपी ह्नीयारोथी, ते रागद्वेषरूपी शत्रुने हणो ? एवी रीते प्रभुपासेथी बोधिवीज पामीने, अत्यंत वैराग्ययुक्त थया थका, मोक्षसुखनी इहाथी तेउंए तुरत दीक्षा लीधी. पढी ते सघळी वात दूतोए जरतने जइ कही; त्यारे सूर्य जेम सघळां तेजोने, तथा समुद्र जेम पाणीनां समूहोने, तेम जरते तेउनां सघळां राज्यो लेशने स्वाधीन कर्यां; अने तेउनां पुत्रोने पोतानी आझामां राखीने राज्यो सोंप्यां; केम के, राजाउं पोतानी आझा मनाववानेज इहे ठे. हवे सूर्यनां दर्शन सरखो, वरसादनी धारासरखो, पवननी गतिनी पेठे सर्वव्यापी, तथा पर्वतसरखो वजनदार जरतनो प्रताप शत्रुउंथी सहन न करातो हवो. पोतानां हाथथी दीधेलां दानोथी याचकोनी दरिद्रताने, तथा धर्मरूपी सूर्यथी अज्ञानरूपी अंधकारना समूहने, अने चक्रथी शत्रुनां कुलने हणता एवा श्री जरत महाराजा जयवंता वतो ? ते चक्रीश्वरे सकल जग-तमां धर्मने एवो तो फेलाव्यो के जेना ध्वनिथी सर्व पापो तथा (अंत-

रंग) शत्रुं नाश पामवा लाग्या. नमता राजांर्नां मुकुटनां किरणोनां समूहोथी मनोहर थएल ठे पादपीठ जेनुं, तथा लोकोनां तापने हरनारा, श्री चरतराजारूपी चंद्र शत्रुनी कीर्तिरूपी तारांर्ने पोतानां गुणरूपी किरणोनां समूहोथी त्रास आपवा लाग्या; (ए आश्चर्य ठे)

एवी रीते आचार्य महाराज श्री धनेश्वरसूरिए बनावेला श्री शत्रुंजय महा तीर्थनां माहात्म्यमां श्री ऋषभदेव प्रभुनो जन्म, राज्याभिषेक, दीक्षा, केवलोत्पत्ति अने चरतनां दिग्जयनां वर्णनरूप त्रीजो सर्ग समाप्त थयो.

चतुर्थः सर्गः प्रारभ्यते.

जे प्रभु रूपी व्यापारीना देव. असुर, जुवनपति, अने मनुष्य अनुग्रहवाला ठे, तथा कमल, समुद्र, चंद्र अने विद्याधरो संपदा रूप ठे, तथा कामधेनु, कल्पवृक्ष, दक्षिणावर्त शंख अने रत्नरूपी आकरो (खाणो) ठे, एवा श्री आदिनाथ प्रभु तमारुं रक्षण करो, ? हवे श्री वीरप्रभु इंद्रने कहे ठे के, हे इंद्र ! वली पण आ तीर्थनुं वखाणवा लायक तथा आश्चर्यवालुं माहात्म्य तुं सांचल ? एक दहाडो उलसायमान सुवर्ण कुंडलवाला चरत चक्री इंद्र जेम मेरुपर तेम सिंहासनपर बेठा हता. ते वखते त्यां रहेला बत्रीस हजार राजांर्नां मुकुटोना किरणोथी तेनी वरसाद सरखी सजा, विजलींढ सहित देखाती हती. वली ते वखते तुह्य अर्धंकार तथा वल्लोवाला मंडलीक अने सामंतोथी, सामानिक देवतांर्नी जेम इंद्र तेम चरत चक्री शोचता हता. एटलामां सुषेण सेनापति पृथ्वीपर मस्तक राखीने, तथा बन्ने हाथो मस्तकपर जोडीने चरतने विनंति करवा लाग्यो के हे स्वामी ! सर्व जगोए विस्तार पामती आपनी आझाने, जिननी आशिषनी परें राजांर्न मस्तके चडावे ठे. वली आपना चक्ररत्नो उदय थवाथी सघला हुद्र उपद्रवो नाश पाम्या ठे, केम के, सूर्यनुं बिंब तपते बते शुं तारांर्नो समूह रही शके ठे ? वली तमोए दानथी दारिद्र्यींर्नां दारिद्र्यने, तथा तखवारथी शत्रुंने नाश कर्या ठे. तो पण हे स्वामी ! अचव्यनां मनप्रते जेम जिननो बोध, तेम आपणुं चक्ररत्न आयुधशालामां प्रवेश करतुं नथी. ते सांचलीने चक्रीए मंत्रिनां मुखसामुं जोयुं. केम के, राजांर्न प्राएं करीने मंत्रीमुखा होय ठे. पढी विश्व-

जर नामनो मुख्य मंत्री जरतने नमीने, हाथ जोडी, विनयशी वामन थयो थको कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! विस्तार पामता आपना प्रतापने अटकाववाने समर्थ त्रणे लोकमां कोइ देव के पुरुष नथी; वली मोटा मोटा घंटी सरखा पत्थरोनी गणना कराय, पण पर्वतनी खीणोमां रहेला कांकराउने ते कोण गणे ? तो पण कोइक वीरपणांतुं डोल घालतो पृथ्वीपर रहेलो लागे ठे, के जे दुर्नथी घरमां शूरो थइने आपनी आज्ञा मानतो नथी. हवे मालुम पळ्युं !!! हे स्वामी ! जिताएला राजाउमां आपनो जाइ बाहुबलि के जे, बलवान अने गर्वशी पर्वत सरखो ठे, ते हजु बाकी रहेल ठे. बाहुबलिना हाथनां बलने रणसंग्राममां इंद्र पण सहन करवाने समर्थ नथी, ते पण हवे आपनी पासे निर्बल थशे; केम के इंद्रनां वज्र सरखा आपना दोर्दंडनां घातशी पर्वतनी पेठे सघला राजाउ चूर्णपणाने पामे ठे. वली आपे आ दिगूजयनां मिशशी केवल दिग्गिरीक्षणज कर्युं ठे, हवे आ बाहुबलिने जीतवाशी तमारुं चक्रीपणुं सफल थशे. वली हे स्वामी ! “आ मारो जाइ ठे” एम विचारि आपे तेनी उपेक्षा करवी नहीं, केम के, शरीरनो रोग पण शुं मूलमांशी न उखेडवो ? वली आज्ञा ठे मूल जेनुं एवुं राज्य पंडितोए कहेलुं ठे, केम के पोतानुं पेट जरनारा तो बीजा घणा होय ठे, तेमां यश शानो ? ते सांजलीने स्नेह अने कोपने वश थएला चक्री जरा विचार करीने आदरसहित मंत्रीने कहेवा लाग्या के, एक बाजुशी “मारो आ जाइ ठे” तेथी मारुं मन शंका पामे ठे, अने बीजी बाजुशी ते मारी आज्ञा मानतो नथी, तेथी क्रोधबुद्धि आवे ठे. वली पोतानां जाइ साथे युद्ध करवामां मारा मनने लज्जा आवे ठे, अने शत्रुने नहीं जीतवाशी चक्र शांत थतुं नथी. वलीजेनी आज्ञा घरमां पण पलाती नथी, तेनी आज्ञा बहार पलाती केम कहेवाय ? अने नाना जाइनी साथे युद्ध करवाशी लोकापवादनो पण जय रहे ठे. ते सांजली अवसर उलखनारो, तथा राजानां अग्निप्रायने जाणनारो ते मंत्री कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! आपनो नानो जाइ आपनुं संकट दूर करशेज; केम के गृहस्थीउनो एवो सामान्य आचार ठे के, मोटो जाइ आज्ञा आपे, अने नानो जाइ ते मस्तकपर धारण करे; माटे प्रथम दूत मारफते आपनी आज्ञा मानवामाटे तेमने कहेवरावो, पण ते,

हाथी जेस कमलनीनां बंधने, तेस तमारी आझाने सहन कररो नहीं. अने एवी रीते ते अविनयीने शिक्षा करवाथी तमारो लोकापवाद थशे नहीं, अने तेथी तमारी पण जीत थशे. एवी रीतनुं सचीवनुं वचन सांचलीने चक्रीए, नीति जाणनार, तथा वाचाल एवा सुवेग नामनां दूतने बाहुबलिप्रते मोकब्यो. पढी ते सुवेग पण पोतानां स्वामीनी आझा ले-
 श्ने, तथा वेगवाला रथमां बेसीने, राजनां मूर्तिवंत उत्साहनी पेठे चा-
 लवा लाग्यो. उत्तम सैन्यनां परिवारवाला ते सुवेगे पण मार्गे चालतां
 शत्रुसरखां अपशुकनोने जरा पण गणकार्या नहीं. ते वखते गधेडो ज-
 श्मादिक स्थानमां रहीने खराब रीते झुंक्वा लाग्यो; तथा धूलि उडा-
 डतो वायु तेनी सन्मुख वावा लाग्यो, अने प्रचंड कालदंडनी पेठे कृष्ण
 सर्प तेनी अगाडी थश्ने जवा लाग्यो; एवी रीतनां अपशुकनोने जाण-
 तां थकां पण दूत वेगथी जवा लाग्यो, केस के, तेवा माणसो स्वामीना
 कार्यमाटे विखंब करता नथी. वली सिद्धा मार्गमां पण तेनो रथ जडना
 चित्तनी पेठे स्वलना पाम्यो, तेस तेनी डाबी आंख फरकवा लागी. ए-
 वी रीतनां अरिष्टेथी पगले पगले वारण करातो पण ते अनुक्रमे छुड
 जंतुंथी दुस्तर बनमां गयो. त्यां कोइ जगोए जयंकर हाथी सरखा
 नीळोने, तो कोइ जगोए मारेख ठे हॉथीठ जेठए, तथा लाल चणोठी
 सरखी आंखोवाला सिंहोने, तो कोइ जगोए हाथींथी उखेडाता पर्व-
 तनां टुकडा सरखा वृद्धोने, तो कोइ जगोए आश्चर्यकारी चित्राठने,
 अने झूडनां समूहोने, तेस पोकार करता, चालता तथा युद्ध करता अ-
 ने बलवानोने पण जय आपता केटलाक दुष्ट जंगली प्राणींने जोतो
 थको, मृत्युनां क्रीडावन सरखां, तथा कालरात्रिने आनंद आपनारां,
 तथा वृद्धोनी घटाथी नथी देखातो सूर्य ज्यां एवा वनने ते सुवेग लं-
 खंगी गयो. पढी अनुक्रमे ते ठ खंडथी बीजा, तथा अखंड लक्ष्मीनां स्था-
 नक सरखा, अने इंद्रने रहेवानां घर सरखा बाहुबलीना बहुलि देशमां
 पहांच्यो. ते त्यां ठेकाणे ठेकाणे तथा गाम गाम प्रते मनोहर गोपींथी
 गवाता श्री युगादीश प्रभुनां गुणग्रामोने सांचलवा लाग्यो. वली पर्वत, गाम,
 सीमा विगेरेमां बाहुबलिना लोकोत्तर बलनुं मांहोंमांहें थतुं वर्णन तेणे
 वारंवार सांचव्युं. वली त्यां तेणे बाहुबलि शिवाय बीजा राजाने नहीं जा-

एता, तथा लक्ष्मीधी कुबेर सरखा लोकोने जोया. वली सर्व जगोए पर्वतनां शिखरो सरखा धान्यनां ढगलाउने तथा फलद्रूप वृक्षोने जोतो थको ते मनमां चमत्कार पामतो पामतो जवा लाग्यो. एवी रीते अनुक्रमे वेगथी त्रण लाख गामोने उलंगीने, ते बाहुबलीनी राजधानी तक्षशिला नगरीप्रते पहुँच्यो. त्यां तेणे उंचां अरिहंत प्रचुनां मंदिरोपर रहेली धजाउनी पंक्तिथी वीजाती, तथा मोतीनां ढगलाउथी जाणे पसीनावाली, तथा कुबेर सरखा सामंत लोकोवाली, अने वीलाथी मनोहर, तथा अक्षय संपदावाली, इंद्रपुरी सरखी ते नगरीने जोइ. त्यां तेनी आंखोने हर्ष आपता, अने कवायत खेलवाथी खिन्न थएला क्षत्रीउने क्षणवार जोइने तेना मनमां जय थयो. पढी डुकानोनी श्रेणिपर रहेला, तथा पोताने “अहमिंद्र” मानता शाहुकारोनां पुत्रोने जोतो थको अनुक्रमे ते राजानां राजदरबारमां आव्यो. पढी महेनत विना रत्नोनां किरणोनां समूहोथी आकाशने चित्रित करता, तथा, कृत्रिम अने अकृत्रिम सिंहो, अने दीपडाउथी बीता ठे हाथीउं ज्यां एवा, तथा हाथमां खुड्वां हथीयारोनां समूहवाला, अने बीजानी ठाया जोवाथी पण सावधान रहेता द्वारपालोथी आश्रित कराएला, तथा कोइ जगोए खरती कस्तुरीथी जरेला, अने कोइ जगोए शत्रुनां हृदयनी पेटे घोडानी खरीउथी खोदाएला, तथा मंडपोथी देवलोकनी पेटे मंडित थएला, एवा अति सुंदर राजमेहेल प्रते ते पहुँच्यो. त्यां क्षणवार सुधि द्वारपालोथी रोकी रखाएलो, अने पढी ढडीदारे राजानी आज्ञाथी प्रवेश कराएलो ते सुवेग बहु जयसहित राजसज्जामां दाखल थयो. त्यां तेणे शिखरोथी जेम मेरु, तेम बाहुबलि सरखाज स्वरूपवाला मुकुटबंध हजार राजाउथी सेवाएला, किरणोथी जेम सूर्य, तेम उत्तम शृंगार वाळा, अने मूर्तिवंत उत्साह सरखा कुमारोथी अधिष्ठित थएला, वली रत्नोनी चीत अने मणिउनां स्तंभोमां पडतां प्रतिबिंबोनां मिशथी अमात्योए करीने अनेक मूर्तिवाला, मुखरूपी सोनेरी कमलनी शंकाथी आवेला हंससरखा चामरोए करीने, देवांगनोउथी जेम इंद्र, तेम वारांगनाउथी वीजाता, पवित्र वेषवाला, तथा सुवर्णदंडने धरनारा ढडीदारथी नामग्रहणपूर्वक वर्णन करातुं ठे नमता राजाउनुं. जेनी पासे एवा, तथा

પોતાનાં તેજોથી સકલ જગતને તૃણ સમાન ચિંતવતા, એવા બાહુબલિને સિંહાસનપર બેઠેલા જોયા. અપૂર્વ દ્વન્દ્વીય તેજવાલા તે બાહુબલિને જોઈને પ્રથમ તો ક્ષોભ પામેલો તે સુવેગ દૂત આકાર ગોપવીને તેમને નમતો હવો. પઠી મસ્તકપર જોડેલ ઠે હાથ જેણે, તથા બાહુબલિનાં મુખપર રાખેલ ઠે દૃષ્ટિજેણે એવો તે દૂત રાજાણુ કુકુટીસંજ્ઞાથી દેલાડેલા આસનપર બેઠો. પઠી બાહુબલિ પહંદાથી સજ્ઞાની ચીંતને પણ વાચાલ કરતા થકા ગં-
 ઝીર વાણીથી તેને કહેવા લાગ્યા કે, હે સુવેગ ! તાતની પેઠે મને પૂજવા યોગ્ય એવા મારા મોટા જાણુ તો ખુશીમાં ઠે ની ? તથા અયોગ્યા નગરી તો કુશલતામાં ઠેની ? વહી પિતાજીયે લાંબા કાલસુધિ લાલન કરેલી એવી પ્રજા પણ કુશલ ઠેની ? તેમ આર્ય એવા મોટા જાણુનો ઠે લંડનો વિજય તો અલંડ રીતે થયો ઠેની ? વહી તે દિગ્જયમાં ચોરાસી લાલ રથો, ચોરાસી લાલ હાથીઠ અને ચોરાસી લાલ ઘોડાઠને કંઈ બાધા તો થઈ નથી ને ? તેમ સઘલા રાજાઠ પણ કુશલતામાં ઠે ની ? તેમ ત્યાં કોઈને કંઈ પણ વિગ્ન તો થયું નથી ને ? ઇટલું બોલીને બા-
 હુબલિ રહી ગયા બાદ સુવેગ પણ તેમને નમસ્કાર કરીને, તથા તેમની વાણીથી ક્ષોભ પામીને જરા વિચાર કરી કહેવા લાગ્યો કે, તે તમારા મોટા જાણુની કૃપાથી અન્યોને ઘેર પણ કુશલપણું થાય ઠે, ત્યારે તેમના કુશલમાટે તો પુલકુંજ શું ? વહી જે વિનીતા નગરીનાં તમારા મોટા જાણુ અધિપતિ ઠે, તે નગરીને જિનનાં વચનમાં જેમ સંશય, તેમ વિગ્નનો અંશ પણ ક્યાંથી હોય ? વહી જેનાં શત્રુઠને ચક્રરત્ન પોતાની મેલેજ ખેદી નાલે ઠે, તેની પ્રજામાં તો સર્વદા કુશલજ હોય ઠે. વહી જેની સેવા સર્વે સુર, અસુર અને મનુષ્યો કરે ઠે, તેની સામે થવાને ઠે લંડના વિજયમાં કોણ હિમ્મત ધરી શકે તેમ હતું ? વહી ત્રણે લોકનો વિજય કરવામાં જે સમર્થ ઠે, એવા ચરત ચક્રી જેનાં સ્વામી ઠે, તેવા તેનાં ઘોડા, રથ અને હાથીઠને કોણ વિગ્ન કરી શકે તેમ ઠે ? વહી તે લાલ થકો, તથા રાજાઠ, વિચારો અને દેવોથી સેવાય ઠે; તો પણ બાંધવો વિના તેને ચેન પહંતું નથી. સર્વે રાજ્યોમાં જમતાં થકાં તેમણે ક્યાંય પણ જાણુને જોયા નહીં, અને તેથી ઊલ્કંઠાસહિત તે બાંધવોને મલવાને હ્લે ઠે. વહી વિજયમાં તેમ ઘાર વર્ષનાં રાજ્યાજિષેકમાં પણ તેઠ આંબ્યા નહીં; વહી

ठेवटे तेठं सघला निरीह तथा पोतानां शरीरमां पण निस्पृह थया ठे. हवे तमारामां जरत महाराजनी उल्कंठा होवाथी मने अर्ही तेमणे मो-कलेलो ठे. माटे हवे तमो त्यां आवो, अने तमारा संगथी तेमने सुख आपो ? केम के बंधुविना तेमनुं राज्य दीपतुं नथी. वली कुलीनोने पो-तानो मोटो जाइ तातनी पेठेज पूजनीक होय ठे, अने तमो तेमने न-मवाथी तमारुं मान पण विशेष थरो. वली ते चक्रीनां चरणोने देवो पण नमे ठे. तेथी तेमनी सेवा करवाथी तमोने लज्जा थरो नहीं. वली 'हुं आटला दिवससुधि गयो नथी' एवी शंका तमो करशो नहीं, केम के, ते मोटा जाइ ठे, माटे तमारो अपराध क्षमा करशे. वली तमारा संगमथी ते मोटा जाइ सुख पामीने वात्सल्यपणायी तमोने अधिक राज्य आपशे, तेम तमारुं सर्व कष्टोथी ते रक्षण करशे. वली तमो बन्ने इंद्र अने उर्षेडनी पेठे, तथा अश्विनीकुमारोनी पेठे, वैरीनां हृदयमां शल्यरूप थया थका मलीने राज्य करो ? वली 'ते मारो जाइ ठे' एम विचारि तमारे निर्जय थवुं नहीं. केम के अहंकारीने शिक्षा आपवानी दारुण राजनीति ठे. वली जूठा निमित्तिआनुं अवृष्टितुं वचन, वरसाद वरसवाथी जेम निष्फल थाय ठे, तेम तमारा विषे जरतने खोटुं सम-जावनारालुं वचन निष्फल थरो. वली जरत महाराजनुं सघलुं सैन्य तो एक बाजु रहुं, पण हाथमां दंड धारण करता एक सुषेण नामना तेमना सेनापतितुं बल पण रणसंग्राममां कोण सहन करी शके तेम ठे ? वली रणसंग्राममां पर्वतोनी पेठे उबलता तेनां चोरासी लाख हाथीउने तथा समुद्रनां मोजांउनी पेठे उबलता तेदलाज घोडाउने रोकवाने पण कोण समर्थ ठे ? वली तेनां अन्य सैन्योनी तो गणनाज शुं करवी ? केम के, जरत राजानां संग्रामने बलवान इंद्र पण सहन करी शके तेम नथी !!! वली ते जरत महाराजाने इंद्र पण पोतानुं अरधुं आसन आपीने पासे बे-साडे ठे, तेवा तमारा मोटा जाइने नमवामां तमोने लज्जा शानी ? वली तमोने राज्यनी अने जीवितनी पण जो इडा होय, तो जरत महाराजनां चरणकमलने तमो तुरत सेवो ? एवी रीतनां सुवेग दूतनां वचनो सांज-लीने बलवान् बाहुबलि पोतानां खजाउपर दृष्टि करता थका, तथा (क्रोधथी) लाल आंखोवाला अइने तेने कहेवा लाग्या के, हे दूत !

तुं खरेखर वाचाल ठे, तथा परस्थानमां आवीने पण जे तुं आवां अ-
 हितकारी वचनो उंचे प्रकारे बोळ्यो, तेथी खरेखर तुं तारा स्वामीतुं
 कार्य करनारो ठे. ते जरत चक्री मारा मोटा जाइ ठे, माटे ते मारे पू-
 जनीक ठे, तेमां संशय नथी; केम के, मोटा जाइने पितानी पेठे पूजवा,
 ए कुळीनोनो आचार ठे; पण मोटो जाइ पोतानी मोटाइने ज्यांसुधि
 जालवी राखे, त्यांसुधि तो ते नाना जाइने पूजनीक ठे, पण ज्यारे ते
 पोतानी मोटाइने उलंगी जइ कार्य करे, त्यारे तेने शी रीते सेवाय ?
 वली तेमणे बल करीने नाना जाइउंनां राज्योडीनवी लीधां, माटे अहो!
 तेनुं जाइपणुं अने ल्हेहरस पण केटलो बधो मोटो ठे !!! वली तेउं स-
 घळा पण तातनांज पुत्रो इता; अने रणसंग्रामथी कंइ डरता नहोता;
 पण “आ मोटा जाइ साथे कलह करवो ! !” एम विचारि तेउंने लज्जा
 थइ. पठी तेउंए विचारुं के, आ मोटा जाइने तो शरम नहीं आवी; पण
 अमोने लज्जा आवे ठे, एम विचारि तेउंए पिताजी पासे जइ दीक्षा लीधी.
 वली ते जरतने जे राजाउं सेवे ठे, तेउंने तो अधिक राज्य आदिकनी
 इच्छा ठे, पण हुं तो पिताजीए आपेलां राज्यथी संतुष्ट थयेलो हुं, माटे
 मारे तेनी सेवा शामाटे करवी जोइये ? वली बंधुउंनां राज्योने ग्रहण
 करतां थकां में जे तेमनी उपेक्षा करी, एवी रीतनो मारो दोष शुं ते
 चाडीआउं तेने सूचवशे ? ! ! वली तुं जे कहे ठे के, ते तमारो अपराध
 द्दमा करशे, ते शुं में तेमनां कंइ गाम आदिक जांग्यां ठे ? के शुं ? वली
 इंद्र पण जे तेने अरधा आसनपर बेसाडे ठे, ते पण “आ श्रीकृष्णदेव
 प्रभुनां ज्येष्ठ पुत्र ठे, माटे माननीक ठे ” एवुं विचारिनेज बेसाडे ठे,
 तेमां कंइ जरतनो पोतानो प्रभाव नथी. वली ज्यारे हुं रणसंग्राममां
 चडीश, त्यारे तेनुं ते सैन्य, ते विचारो सुषेण, ते चक्र अने ते जरत
 पण शुं हिसावमां ठे ? वली अगाल अमो बन्ने ज्यारे गंगानां कांठापर
 कवायत करता इता, त्यारे हुं तेने आकाशमां उढालतो, अने दया
 लावी तेने पाठो जीली खेतो; ते सघळुं हमणा आ राज्यमदथी शुं ते
 चूली गयो ? के जेथी दुष्ट आशयथी माराप्रते तारासरखा दूतने मो-
 कळ्यो ! ! ! वली तेनां जाडुत लइकरीउं तो रणसंग्राम वखते क्यांनाक्यांए
 चाळ्या जशे; अने ते वखते केवल जरतनेज मारा आ जुजदंडनां बलनुं

दुःख सहन करवुं पडशे!! माटे हे दूत ! तुं चाख्यो जा ? केम के न्यायी राजाए दूतने मारवो जोइए नहीं. फक्त ते जरतनेज तेनां अन्यायनुं फल हुं चखाडीश. एवी रीतनी गंजीर वाणीथी मनमां चमत्कार पामीने ते दूत पोतानो जीव लेइ ते आसनपरथी धीरे रहीने उच्यो. दिङ्मूढ थवाथी तथा आंखनां चपलपणाथी तथा जयथी आंटीमां आवता पोताना दुपट्ठाथी स्वखना पामतो थको, अने जगामेला हथीयारो-वाला कुमारो अने राजाठथी पोताने ह्णाएखो मानतो थको ते धीरे र-हीने सजमांथी निकल्यो. पठी ते जीवितव्यनां देहधारी मनोरथ सरखा रथपर जयजीत थयो थको वांदरो जेम वृद्धपर तेम चढी बेगो, ते दूतने जोइ त्यांना लोको नीचे प्रमाणे मांहाँमांहें वातो करवा लाग्या.

एक-आ कोइक नवीन माणस ह्णवारमां सजामांथी निकल्यो !!

बीजो-अरे ! हुं तो एम तर्क करुं हुं के, आ जरत राजानो दूत ठे.

एक-अरे ! शुं बाहुबलिविना आ पृथ्वीपर कोइ बीजो राजा ठे शुं ? !!

बीजो-आज आपणा बाहुबलि राजानो मोटो जाइ, तथा श्री ऋषज-देव प्रभुना जरत नामे पुत्र राजा ठे.

एक-त्यारे शुं ? ते आटलो वखत कोइ देशांतर गया हता ?

बीजो-ते चक्रवर्ती ठे; अने तेथी ठ खंड जरतक्षेत्रने ते जीतवा गया हता.

एक-पण त्यारे तेणे आ बाहुबलिप्रते दूत शामाटे मोकल्यो होशे!!?

बीजो-शा माटे शुं ? पोतानां हुकममां रही सेवा माटे बाहुबलिनो बोलाववा माटे ? !!! वली बीजुं शुं ? समज्यो !!!

एक-त्यारे शुं ! तेनी पासे कोइ शिखामण आपनार मंत्री नहीं होय !!! के जे तेने आवां कार्यथी निवारे !!!

बीजो- आए कोक उहुं लागे ठे !!! तेनी पासे तो सेंकडो मंत्रीठ ठे, अने तेठणज आ कार्य माटे तेने विशेषे करीने प्रेरणा करी ठे. !!

एक-त्यारे तो ते जरत सुखे सुतेला सिंहने लाकडी मारी जगारवा जेवुं करे ठे !

बीजो-एमज ठे !!! केम के, प्राणीजनुं जेवुं जाग्य तेवी तेने बुद्धि आवे ठे !!!

एवी रीतनी नगरीनां लोकोनां मुखमांथी निकलती कथाने सांजल-
तो थको ते सुवेग रथने वेगथी हांकीने तुरत नगरी वहार निकल्यो, प-
ढी सुजटोनां जुजास्फोटोथी, तथा तेउनां विविध प्रकारनां हथीयारोनां
नर्तनोथी, अने शुरवीरोनां सिंहनादोथी जडकता ठे रथना घोडा जेनां,
एवो थयो थको ते दूत चालवा लाग्यो. पढी सिंहनां टोलांनी व्यथायी
मुक्त थएला अने दिह्मूढ थइ गजराएला हरिणी पेठे, नगरमांथी निक-
ल्याबाद ते थोडी थोडी जीवितव्यनी आशा राखवा लाग्यो. पढी मार्गमां
नगर नगरप्रते वैरनी वातोमां आदरवाला, तथा खुह्लां हथीयारोवाला,
अने पोतानां जुजामदथी अहंकारयुक्त थएला सुजटोने, तथा बालकोने
पण रणसंग्रामनी उलंठावाला, अने हाथमां शस्त्रवाला जोशने ते दूत म-
नमां विचारवा लाग्यो के अर्हीनां आ छी बालको विगेरेपण युद्धनी झ-
डावाला ठे, तो शुं आ पृथ्वीनोज तेवो गुण ठे? के बाहुबलिनो प्रभाव
ठे!!! वली जेवा राजा तेवी प्रजा पण होय ठे; अने तेथीज आ लोको
पण पोतानां स्वामिनां बलनां माहात्म्यथी शूरा थएला ठे. वली तेउनां
मुखथी ते दूते भरतनी साथे बाहुबलिनानां युद्धनी वात तो उपहास तरी-
के जाणी; ते वात युक्तज ठे, केम के पोतानां स्वामिनां बलथी माणसो
परनी अबज्ञा करेज ठे. वली त्यां तेउं पोतानां स्वामिनां तेजनेज जेम तेम
हथीयारोने सजवा लाग्या, तेम केटलाको घोडार्डने खेलाववा लाग्या,
तथा रथोने समारवा लाग्या; तेम केटलाको जंगम मेहेलो सरखा तंबुळ
सजा करवा लाग्या, अने केटलाको कवचो तथा चाथांउने दृढ करवा
लाग्या. पढी ते दूत ज्यारे मार्गमां चालतो हतो, त्यारे त्यांना लोको जाणे
बापमार्यानुं वैर होय नहीं, तेम तेना तरफ करडी नजरे जोता हता; वली
ते दूते त्यां सर्व जगोथे पर्वतमां रहेता राजार्डने पण बाहुबलिप्रते बहु
शक्तिवाला, रणसंग्राममाटे सजा थयेला, तथा खुह्लां हथीयारोवाला जोया.
एवी रीतनुं जोशने सुवेग दूत लोकापवादथी डरीने पोताना आत्माने निं-
दवा लाग्यो के, आ वझे जाशुंनां वैररूप हुं थयो; वली ते विचारवा लाग्यो
के, चक्रीने हजु शुं खोट रही गइ हती के, आ बाहुबलिनी पासेथी से-
वानी श्वा करी!! फोकट आ केसरी सिंहने जगाडवा जेवुं कर्तुं ठे!!
एवी रीते वारंवार विचारतो थको ते दूत केटलेक दिवसे रथना वेगथी

सुखे समाधे पोताना स्वामिना देशमांश्राव्यो. त्यारे तेणे पोतानां लोको-
नी एवी वाणी सांजली के अरे जाइल! जेटलामां बाहुबलि पासेथी दूत
पाठो आव्यो नथी, तेटलामां स्त्री, ठोकरां विगेरे सर्व सामान तुरत कि-
ह्लाउंमां दाखल करो? वली नहीं पाकेलां धान्यो पण तुरत लणी ह्यो?
तथा चूमिमां डाटी मेलो? के जेथी सर्वनो नाश न थाय. वली केटला-
को कहेवा लाग्या के, अरे! ठोकरां ठैयां तो एक बाजु रह्यां, पण पोता-
नुं शरीर सांचववुंण दुर्लज ठे; वली ज्यारे बाहुबलि गुस्से थयो, त्यारे तो
आपणुं किह्लाउंनुं वल पण फोकटज ठे. एवी रीतनी लोकोनीवाणी सां-
जलीने दूत विचारवा लाग्यो के, आ लोको तो माराथी पण वधारे वेग-
वाला लागे ठे! के जेठ आवी रीतनो पोतानो जय प्रगट करे ठे. एम वि-
चारतो, तथा बाहुबलिनां वचनने याद करतो थको ते दूत तुरत अयो-
ध्यामां आवी जगत महाराजने नमस्कार करतो हवो. पठी ते जक्तिथी
हाथ जोडीने नैगमेषी देवनी पेठे जगत महाराजनी सामे बेठो. त्यारे
चक्री जरा हसीने तेने स्नेहथी पूठवा लाग्या के, हे दूत! तुं तुरत आव्यो,
तेथी मारा जाइने कुशलतो ठेनी? अथवा में तेनी बालक्रीडा वखते घ-
णीवार परीक्षा करी ठे, के ते गंधहस्तीनी पेठे अन्यनी आझा सहन करे
तेम नथी. ते सांजली सुवेग पण नमस्कार करीने जगतेश्वरने कहेवा
लाग्यो के, हे स्वामि ! ते बाहुबलिने अकुशल करवाने आ पृथ्वीपर कोण
समर्थ ठे? वली में तेमने प्रथम सामवाक्योथी घणा समजाव्या; अने
पठी विविध उपायोथी समजाव्या, पण ते तो कंइ गणकारता नथी. वली
सुषेण, सैन्य अने चक्रादिकनां वर्णन वखते अवज्ञा करीने, तेणे ठ खंड
विजयनी तो वात पण सांजली नहीं; पण उलटुं पोतानां खजाउंतरफ
दृष्टि करीने तेणे मने कछुं के, हे दूत! तुं तुरत तारा स्वामी पासे जा ?
अने तेनां राज्य अने जीवितमाटे तुरत तेने मारीपासैं मोकल? वली ते
देशनां सघला लोको तेनाज रागी ठे, अने पोतानां जीवितदानथी पण
तेनीज लक्ष्मीने इहेठे. वली तमो वैरी थवाथी तेउं रणसंग्राम माटे ताता-
माता थइ रह्या ठे, केम के, तेउंमां पोतानां स्वामिनी शक्तिनां गुणो आ-
वेला ठे. एवी रीते दूत कही रह्या बाद चक्री क्रीडापूर्वक कहेवा लाग्या
के, ते मारो नाहानो जाइ शत्रुरूपी काष्ठप्रते अग्निसरखोज ठे. वली हुं

ते मारा ज्ञाहनी साथे रणसंग्रामरूप दुःखदायक विरोध करीश नहीं; केम के सर्व देशोमां हुंढतां पण सगो ज्ञाह मली शकतो नथी. वली माणसोने संपदा राज्य विगेरे सर्व जगोए मळे ठे, पण सगो ज्ञाह तो जाग्य-विना क्यांए पण मली शकतो नथी. वली मन विनानुं जेम दान, चक्रु-विनानुं जेम मुख, तथा मंत्रिविनानुं जेम राज्य तेम बंधुविना आ जगत वृथा ठे; वली जे धन बंधुनां उपकारमाटे थतुं नथी, ते धन वृथा ठे, तथा जे जीवित दुःखीनां दुःखो मटाडवामाटे थतुं नथी, ते जीवित पण वृथा ठे. वली जेना घरमां गोत्रीजनां घातथी मलेली बह्नी विलास करे ठे, ते घरनां स्वामिने पतित जाणवो, तथा तेनुं राजतेज पण शोजतुं नथी. वली “आ पराक्रमहीन ठे” एम लोको जळे मारी हांसी करे, पण हुं आ नाना ज्ञाहनी साथे युद्ध करीश नहीं. हवे पोतानी (बाहुबल्लिए करेली) निंदार्थी अंतरमां गुस्से थएलो, तथा महा उत्साही सुषेण सेनापति, राजानी ते वाणी सांजलीने धीर अने गंजीर वाणीथी कहेवा लाग्यो के हे स्वामी! युगादीश प्रभुनां पुत्र एवा तमोने क्षमा लाववी युक्तज ठे, अने बंधु संबंधि अपूर्व स्नेह तमोने क्षमा करावे ठे. पण हे स्वामी! आपनो आ स्नेह एक हाथनी ताळी सरखो ठे, केम के, आपनापर तेनी दृष्टि शत्रुतावाली ठे, अने तमो उखटा तेनापर स्नेह करो ठे! वली राजाजण तो पोतानी आझानो जंग करनार एवा ज्ञाहनी पण उपेक्षा करवी जोश्यें नहीं, केम के राजाजणे तो आझा-ज ज्योत्स्नानी पेटे सर्व तेजनी करनारी ठे. वली पोतानांज राज्यथी कृतार्थ थएला राजाजणे दिग्जय करे ठे, ते कंइलोजथी नहीं, पण पोतानां पराक्रम-नी वृद्धिमाटेज करे ठे. वली आगामि कालमां पोतानुं हित श्चनार माणसे शत्रुनी उपेक्षा करवी नहीं, केम के ते क्षयरोगनी पेटे वृद्धि पामतो थको पो-तानेज हणे ठे. माटे ज्यांसुधि तमारां सैन्यनी रजोनी श्रेणिथी आ सूर्यमंड-ल उवायुं नथी, त्यांसुधि ते बाहुबल्लि जांखो थइने पोतानो देश ठोडशे नहीं. वली ज्यांसुधि तमारा हाथीनां सैन्यनां जारथी आ पृथ्वी नमी नथी, त्यांसुधि अहंकारथी उद्धत थएला ते बाहुबल्लिनी गरदन केम नमशे? माटे हे स्वामी! अपने आ कार्यमां जरा पण विलंब करवो लायक नथी. जो मारा वचनपर श्रद्धा न होय, तो तमो आ मंत्रि प्रमुखोने पण रा-

जनीतिमाटे पूढो ? पढी मंत्रिडं पण सुषेणना वचननां पडघानी पेठेज बोलीने विशेष प्रकारे चक्रीने उत्साहित करता हवा. पढी चक्रीए पण रणकार्यमां तत्पर एवं चंजा नामनुं वाजिन्न वगडाव्युं, अने तेना शब्दथी सर्व जगोएथी राजाडं त्यां आवी एकठा थया. पढी चक्रीए पण शुच दिवसे स्नान करीने तथा पवित्र वस्त्रो पेहेरीने उत्तम पुष्पोथी श्री यु-गादीश प्रभुनी सेवा करी. वली तेणे वांडित सिद्धिमाटे पौषधशालामां रहेला मुनिडने नमस्कार कयों; अने तेडनी धर्मलाजनी आशिष पण तेने अधिक सिद्धिने आपनारी थइ. पढी ते महा पराक्रमी चक्रीए आनंद अने वेगथी पोताना नगरनी समीपे सैन्यनो पडाव नाख्यो. ते वखते चमकपाषाणथी जेम लोखंड तेम चंजानादथी खेंचाइने देश दे-शनां सघला राजाडं त्यां आव्या. वली त्यां जंगम पर्वतो सरखा हाथीडं तथा घोडाडं आव्या, अने तेडं मनुष्योनां समूहरूपी समुद्रमां मोजां-डनी पेठे शोजवा लाग्या.

हवे पतिवाली तथा पुत्रोवाली कुलकन्याडंथी अखंड चोखाडंए करीने वधावेल ठे मंगल जेनुं, तथा बंदीडनां समूहोथी स्तुति कराता, देवो अने राजाडंथी सेवाता, नगरनी स्त्रीडंथी गवाता, तथा महाजनोथी जो-वाता, एवा ते चक्री प्रजात समये, अत्यंत उंचा, पोतानांयश सरखा सफेद, वने पडखेथी जरता मदें करीने करेल ठे कस्तुरी सरखी पत्रवल्ली जेनी, तथा वीलामात्रथीज पर्वतो अने समुद्रोने उलंघवामां समर्थ, हमेशां एक हजार यक्षोथी अधिष्ठित थएला, एवा सुरगिरि नामनां हाथीपर, सूर्य जेम पूर्वाचलपर तेम, यात्रानां आरंभमाटे चड्या. पढी तेमना अंश सरखा वीजाडं पण वखतर तथा हथीयार सहित थइने, तेज वखते द्वा-णवारमां हाथी, घोडा, रथ, खचर विगेरे पर स्वार थया. पढी शेषनाग-नां मस्तकपर जेम मणि, तेम संपूर्ण चंद्रसरखुं, तथा मंगलीक कलशोथी विंटाएलुं, हजारो नागकुमार तथा देवोथी अधिष्ठित थएलुं, तथा पर राज्यने त्रास करनारुं, जय नामनुं ठररल चक्रीनां मस्तकपर शोजवा लाग्युं. पढी वीलायुक्त स्त्रीडंथी चामरोए करी वीजाता ते चक्री पगना अंगुठाथी हाथीने चलाववा लाग्या. एवी रीते डुंडुजिनां अवाजोथी दिशाडने बघिर करता, तथा चंजानां नादोथी ब्रह्मांडने वाचाल करता,

मांगलिक वाजांजनां अवाजोधी हाथीनां गर्जारवोने पुष्ट करता, ते चक्री किरणो सहित जेम सूर्य, तेम सैन्यो सहित चालवा लाग्या. पठी सूर्य-मंडलनी पेठे चारे बाजुंथी दीपतुं, तथा एक हजार आरावाळुं चक्ररत्न पण तेमनी आगळ आगळ चालवा लाग्युं. वली, हे दिशाळ ! तमो दूर जाळ ? पृथ्वी ! तुं मोटी था ? आकाश ! तुं पण तुरत अक्काश आप ? केम के, आजे आ चरत चक्री सैन्यनां समूहना चारथी, तथा वाजां अने डुंडुजिनां नादोथी तमोने दली नाखशे, एवी रीतनी वंदिजनी वाणीने सांजलता थका, तथा रथोनां चित्कारोथी वाचाल करेल ठे दिड्मुख जेणे एवा, ते चक्री अगाडी अगाडी चालवा लाग्या. एवी रीते सैन्यथी उडती धूलनां अंधकारथी सूर्यने पण पतंगीआं सरखो करता, पृथ्वीने पण अस्थिर करता, मार्गमां आवती नदींजने सूकावता, तलावोने स्थलरूप करता, हाथींजनां मदथी नवां तलावो करता, तथा अमार्गने पण मार्गरूप करता थका ते चक्री हमेशां योजननां प्रयाणे करीने अनुक्रमे केटलेक दिवसे बहलि देशनी पासें पढोंच्या.

हवे चक्रीए सैन्यनां पडावमाटे पेहेखेथी केटलाक माणसोने त्यां मो-कळ्या हता, तेज तेमनी पासे आवीने हर्षथी कहेवा लाग्या के, हे स्वामी ! आप जय पामो ? अर्हीथी उत्तर दिशामां गंगानां कांठापर वृद्धो-नां डालांजथी सूर्यने पण आढादित करतुं एक वन ठे; त्यां हृदयने आ-अयचूत, तथा मनोहर सुवर्ण, मणि, रत्न विगेरेथी बनावेलुं तातनुं मंदिर ठे. ते मंदिरमां पंडितनां कुलमां मंडनरूप, तथा उत्तम ध्यानमां रहेल ठे अंतःकरण जेतुं एवो, अने उत्तम बुद्धिवालो कोशक साधु सु-खेथी रहेलो ठे. ते सांजलीने पुण्यमां आदरवाला ते चरत चक्री ते व-नमां श्री प्रथमप्रभुने वांदवामाटे गया. त्यां विधिपूर्वक श्री कृष्णदेव प्रभुने नमीने, तथा चक्तिथी पूजीने, रत्नमय वेदिकापर चक्री बेठा. पठी आम तेम जोयाबाद ते मुनिने जोश तेणे नमस्कार कर्यो, अने उत्तम व-चनोथी कहेवा लाग्या के, हे मुनि ! तमो रणसिंहनी पेठे नमि विनमिनी जोडे मारी साथे शुरू करवामां उत्सुक थएला विद्याधर ठो. अने हवे तो सर्व प्राणींजमां समखजाववाला तमो थया ठो, माटे हे कृपालु ! तमो तमारा वैराग्यनुं मने कारण कहो ? त्यारे मुनि कहेवा लाग्या के,

हे चक्री ! ते वखते तमोए नमिविनमि तथा मने पण जीत्यो; पढी अमोए अमारा पुत्रोने राज्य आपी वैराग्यथी दीक्षा लीधी, अने त्या-
रथी श्री युगादीश प्रभुनी हुं सेवा करुं तुं; केम के, बन्ने जवोमां साम्रा-
ज्यने आपनारनी कोण सेवा न करे ? पढी चक्रीए पुढ्युं के, हमणा तात
क्यां ठे ? त्यारे मुनिए कहुं के, हे चक्री ! तुं ते कुतुहल सांचल ? हम-
णा ते प्रभु श्रीप्रज उद्यानमां देवोथी सेवाया थका रहे ठे, त्यां अनंत
नामनां नागकुमारनी साथे धरणेंद्र आव्यो हतो. पढी धरणेंद्रे प्रभुने
नमीने पुढ्युं के, हे, स्वामी ! सर्व देवोमां आ अनंत देवनां शरीरनी
कांति अधिक केम ठे ? त्यारे प्रभुए कहुं के, आ अनंत देव आजथी
चोथे जवे एक आजीर थयो हतो, त्यां ते मुनिने पराजव करीने घणुं
पाप उपार्जन करतो हतो. त्यांथी मृत्यु पामी नरकमां जइ, घणी वेदनाउं
सहन करीने सुग्राम नामनां गाममां कुष्टी ब्राह्मण थयो. तेणे त्यां अ-
मारा एक सुव्रत नामनां शिष्यने पुढवाथी तेणे कहुं के, तें पूर्वं जवमां
मुनिने कष्ट आप्युं ठे, तेथी तुं कुष्टी थयो तुं. माटे उत्तम माणसोए मु-
निनी आराधना करवी, पण तेने विराधवो नहीं; ते मुनि कदाच क्षमा-
वान होय, तो पण (तेनां विराधननुं) पाप तो पाठल आवेज ठे. वढी
मुनिनुं सन्मान करवाथी ते उत्तम स्वर्गादिकनी गति आपे ठे, अने तेनुं
अपमान करवाथी मूलमां पडेला अग्निनी पेठे अनंत कुळोने ते बाली
नाखे ठे. पढी ते ब्राह्मणे ते रोग मटवानो उपाय पुढ्यो, त्यारे ते मुनिए
कहुं के, हवे तुं शत्रुंजय गिरिवरनी सेवा कर ? त्यां रागद्वेष रहित थइ
समतारसमां रहेवाथी कर्मोनी क्षय करी तुं निरोगी थइश. वढी आकरा
तपथी प्राणी जेम वज्ररूप कर्मोथी मुकाय ठे, तेम आ शत्रुंजयनी सोवाथी
पण ते कर्मोथी मुकाय ठे. वढी आ तीर्थना माहात्म्यथी, शुद्ध आशयवाला
अहीं रहेनारा तीर्थचो पण प्राणं करीने पाप रहित थया थका सुग-
तिमां जाय ठे. वढी ते शत्रुंजय तीर्थनां स्मरणथी माणसोनो, सिंह, अग्नि,
समुद्र, सर्प, राजा, जेर, युद्ध, चोर, शत्रु, तथा मरकीनो जय पण नाश
पामे ठे. वढी उग्र तपथी, तथा ब्रह्मचर्यथी पण जे पुण्य मळे ठे, ते पुण्य
आ शत्रुंजय प्रते रहेवाथी मळे ठे. वढी श्री विमलाचलनुं दर्शन कर्याथी
त्रणे लोकनां तीर्थोमां जे कइं ठे, ते सघळुं जोएळुं कहेवाय. एवी रीतनी

मुनिना मुखनी वाणी सांचलीने, ते शत्रुंजय पर्वत प्रते गयो, अने त्यां मुनिना कहेवा प्रमाणे करवाथी अनुक्रमे ते निरोगी थयो. त्यां वैराग्य-युक्त थइ अनशन करी, मृत्यु पामीने अधिक कांतिवालो आ अनंतदेव थयो ठे. वली ते तीर्थसेवानां प्रजावथी आजथी त्रीजे जवे, सघलां कर्मोनो क्षय करी, अनंत चतुष्टयवालो थइ मोक्षे जशे. ते सांचलीने ते अनंत नागकुमार शत्रुंजयप्रते गयो, अने हुं पण तेनी साथेज आग्रह सहित ते तीर्थने उद्देशीने गयो. पठी ते देव त्यां महोत्सव पूर्वक अछाइ करीने, जक्तिथी तीर्थनुं स्मरण करतो थको पोताने स्थानके गयो. माटे हे चक्री! ते शत्रुंजय समान बीजुं कोइ पण तीर्थ त्रणे चुवनोमां पण नथी, केम के, जेनां स्पर्शमात्रथीज आपदाळ दूर जाय ठे. एवी रीते हे राजन्! तीर्थोप्रते जमतो थको हुं अहीं श्री युगादीश प्रचुने नमवामाटे आव्यो हतो, त्यां प्रसंगे तमारुं पण दर्शन थयुं. वली श्री बाहुबलिना सोमयशा नामे पुत्र ठे, तेमणे आ श्री युगादीश प्रचुनुं मंदिर बंधाव्युं ठे. श्री युगादीश प्रचु त्रणे लोकोनां नायक ठे, अने तमो तेमनां पुत्र ठो, माटे आपनां दर्शनथी मने बहु आनंद थयो ठे. ते सांचलीने चक्री शत्रुंजयनुं तथा श्रीयुगादीश प्रचुनुं स्मरण करता थका पोतानां सैन्यप्रते आव्या, वृद्धोनी घटावाला तेज प्रदेशमां तेणे सैन्यने पडाव पण नांख्यो. अने ते मुनि पण त्यांथी चाखता थया.

हवे बाहुबलिय पण जरतने आवेला जाणीने पोताना सिंहनादसहित जंजावाजित्र वगडाव्युं. त्यारे सैन्यसहित जरतने “हुं जीतीश, हुं जीतीश” एम स्पर्धा करता थका सर्व योद्धाळ त्यां आवी पहाँच्या. ते सुचटो जाणे पोतानां अंतरंग तेजनेज देखाडता होय नहीं तेम, हथीयारोथी आकाशने दांतावाळुं करता थका शोचवा लाग्या. वली ते बाहुबलिनां सुचटो ते रणसंग्रामने तो आवेला उत्सव तरीके लेखवा लाग्या. पठी उत्तम शृंगारवाला तथा देहधारी वीररस सरखा त्रण लाख पुत्रोथी वींटाएला ते बाहुबलिय चतुरंगी सेना तैयार करी. पठी ते सैन्यसहित जंजानां शब्दोथी दिशाउने वाचाल करता, ठत्रवाला, तथा चामरोथी विंजाता, तथा करेलुं ठे मंगल जेनुं एवा ते बाहुबलि उत्तम दिवसे कळ्या-तणकारी जडंकर हाथीपर चळ्या. पठी उत्तम परिवारवाला ते बाहुबलि

राजाए पण पोताना देशनां सिमाडापर लडकरनो पडाव नांख्यो. पढी प्रजातमां सर्व राजाउनी सम्मतीथी बाहुबल्लिए पोतानां पुत्र सिंहरथने सेनापति तरिके नीम्यो. पढी राजाए पोते तेनां मस्तकपर रणपट्ट बांध्यो, तेथी ते उंचे चडता तेजथीज होय नहीं जेम, तेम शोजवा लाग्यो. वली ज़रत चक्रीए पण पोतानां राजाउनी संमतिथी, वैरीनी सेनाने मर्दन करनार सुषेणने सेनापति नीम्यो. वली ज़रत चक्रीए सर्व राजाउने तथा पोतानां सवा क्रोड पुत्रोने दूतो मारफते बोलावीने, तथा दरेकने बहु मानथी नामो लेइ बोलावीने, इंड्र जेम वैमानिकोने तेम, तेउने तेणे कखुं के, दिग्जय करीने सघला राजाउं, विद्याधरो, देवो तथा दुर्मद जीलोने पण जीत्या, पण तेउमां आ बाहुबल्लिनां सामंत सरखो जोरावर पण कोइ नहोतो, वली आ बाहुबल्लिपासे रणसंग्राममां कुशल एवा घणां शूरवीरो ठे. वली परनी सेनामां जेम एक महा पराक्रमी होय ठे, तेम आनी सेनामां तो सघला वीरो पराजयने जेदनारा (महापराक्रमी) ठे. वली आ बाहुबल्लिनो महापराक्रमी सोमयशा नामनो पुत्र ठे, ते एक लाख हाथीउं, त्रण लाख घोडाउं अने रथोनी साथे लडी शके तेवो ठे. वली ते सोमयशानो नानो जाइ सिंहरथ नामे ठे, ते पण महा शूरवीर अने हाथमां दीव्य शस्त्रोने धरनारो ठे. वली ते बाहुबल्लिनो कोज पामेला समुद्र सरखा ध्वनिवालो सिंहकर्ण नामनो पुत्र ठे, ते पोताना बलथी हाथे करीने पर्वतोने पण अधर उपाडे ठे. वली तेने जगतनां वीरोथी पण न जीती शकाय तेवो, तथा सिंह सरखा पराक्रमवालो, अने शत्रुनां सैन्यनो ह्य करवामां समर्थ सिंहसेन नामनो पण पुत्र ठे. वली ते कुमारोमां जे सर्वथी नानो ठे, ते पण दुःखे करीने जीती शकाय तेवो ठे. वली तेउमांथी कोइक तो अद्दौहिणी सेनाने पण जीती शके तेवो ठे, एम सांजड्युं ठे. वली हे राजाउं ! दिग्जयनां मिशथी तो केवल दिशाउनुं जोवापणुंज थयुं ठे; खरेखरुं युद्ध तो आ बाहुबल्लि साथे करवानुं ठे. माटे समुद्र प्रते जेम प्रवाहो, तेम तमारो आ सुषेण सेनापतिनी पाठल रद्देवुं. एवी रीतनी चक्रीनी आझा धारण करीने हर्षित थया थका, तथा पोतानां स्वामी प्रते सेवकपणानो बदलो वालवानी श्छावाला थया थका तेउं पोतपोताने स्थानके गया; तथा त्यां तेउंए वज्ज,

मुद्गर, चक्र, तखवार, जालां, बाण विगेरे हथीआरोनी विविध प्रकारनां पुष्पोथी पूजा करी; वली तेळ नृत्य सहित जयलक्ष्मीनां प्रारंभ सरखां मंगल वाजिंत्रो शस्त्रोनी पासे वगाडवा लाग्या. वली आठे दिशाळमांशी लक्ष्मीने खेंचवा माटेज होय नहीं जेम तेम तेळए हथीआरोनी आग-
 ल अक्षत अने रत्नोथी अष्ट मंगलो आलेख्यां. प्रजातमां युद्धनी श्वा-
 वाला बन्ने सैन्यना वीरोने ते रात्री पण लांबी थइ पडी. “ हवे प्रजात
 क्यारे थशे. ?” एवा विचारथी तेळ उठी उठीने वारंवार अस्ताचल प्रते
 जता चंद्रने जोता हुता. ते वखते ते वीर पुरुषोनां मनने जाणीने रण-
 संग्रामनी श्वावाली तेळनी आंखोमां बीकथीज होय नहीं जेम तेम निद्रा
 आवी नहीं. हवे ते श्री ऋषभदेव प्रभुनां बन्ने पुत्रोनां युद्धने जोवानी
 श्वाथीज होय नहीं जेम, तेम सूर्य पण उदयाचलनी चूडिकाप्रते तु-
 रत चड्यो. हवे दश लाख वाजिंत्रोनां दृढ शब्दोथी दिग्गजो तो जाणे
 शब्दविनानां अने चेष्टाविनानांज थया होय नहीं, तेम थया. वली ते व-
 खते अठार लाख डुंडुजिळ वागती थकी चंद्रनां हाथीने अने सूर्यना
 घोडाळने पण चय देवा लागी. जरतनां सैन्यमां वैरीनां प्राणोने हरनारा
 शोल लाख रणशींगाल वागवा लाग्यां. ते वखते काहलीळनां तथा जे-
 रीळनां जांकारोथी पृथ्वीतल जेदावा लाग्युं. वली ते वखते वाजांळना
 शब्दोथी तारामंडल त्रास पामवा लाग्युं, तथा वीरोनां सिंहनादोथी ज-
 गत शब्दमय थइ गयुं. वली ते समये, “ हे वीरपुरुषो ! तमो बख्तर
 पेहेरो ? घोडाळने पाखरो पहेरावो ? शस्त्रो तथा रथादिक तैयार कश्शे ?
 हमणा रणसंग्राम थशे;” एवी रीते वारंवार कहेता थका राजपुरुषो बन्ने
 सैन्योमां फरवा लाग्या. ते वखते वीरपुरुषो राजानी आज्ञाथी शरीपर
 रोमांच धारण करवा लाग्या. वली तेळ घोडाळने पाखर पहेरावता थका
 तेळनां जय सूचवनारा हेषारवोथी अत्यंत आनंद पामवा लाग्या. ते व-
 खते रणशींगानां अवाजोथी घोडाळ जडकता हुता, तेथी तेळने मधुर
 वाक्योथी शांत करीने तेळ पाखरो पहेरावता हुता. वली तेळए ते घो-
 डाळनी बन्ने बाजुळए गरुडनी चांचो सरखां जालांळ बांध्यां. ते वखते
 शत्रुनां समूहने गलवा माटे केटलाक घोडाळ सिंहमुखा, गरुडमुखा, ह-
 स्तीमुखा अने बहुमुखा पण थया. वली बखतरवाला तथा गर्जना कर-

ता हाथीं, मेखलापर जगेला वृद्धोवाला जंगम पर्वत सरखा शोजता हता. वली ते वखते वीर पुरुषोए हाथींनी सुढोमां परशु, जालां तथा मुजरो आप्यां, तथा तेजनां दांतोमां लोखंडनां वलयो पहेराव्यां. वली ते वखते डुंडुजिनां नादोथी जडकता घोडांने चोकडांथी खेंचीने घणी मेहेनते रथोमां जोड्या. क्रोधायमान थएला योडां, जाथां बांधीने वेगथी वारंवार चालता रथोपर पण चडवा लाग्या.

हवे बाहुवलि पण स्नान विलेपन करीने, तथा श्वेत वद्धो. पेहेरीने प्रचुने पूजवा माटे गया. त्यां तेमणे श्री आदिनाथ प्रचुनी प्रतिमाने जलथी स्नान करीने विविध प्रकारनां पुष्पो, अद्दत, तथा स्तवनोथी तेमनुं पूजन कर्यु. पठी ते देवलमांथी निकलीने, तेमणे वज्रनुं वखतर तथा टोप पहेर्या. वली तेणे पीठपर बाणोथी जरेलां जाथां बांध्यां, अने तेथी ते चार हाथोवाला देखावा लाग्या. वली जेनां टंकारथी आकाशमांथी तारां पण खरी जाय ठे, एवुं धनुष्य तेणे डावा हाथमां पकड्युं. पठी करता मदथी करणावाला पर्वत सरखा, तथा जंगम उत्साह सरखा महाजड नामनां गंधहस्तीपर ते बाहुवलि चड्या. पठी सिंहनां चिह्वाली धजानां मिशथी जाणे नाचताज होय नहीं एवा बाहुवलि, जगतने त्रण समान गणता थका सैन्यसहित समरांगणमां आव्या. ते वखते लीला घोडावालो चंद्रनी ध्वजावालो तथा चंद्ररथवालो सोमयशा शत्रुंने रोकवा माटे बाहुवलिनी आगल थयो. वली त्यां यमनी पेठे दुःखे जोइ शकाय एवो, कूर्मनी धजावालो, अने सिंहघोडावालो, महायशा पण जालां सहित आव्यो. तेनी आगल सिंहनी धजावालो तथा जगज्जाय नामनां रथवालो, महा बलवान सिंहरथ पण अनेक शस्त्रोसहित चालवा लाग्यो. वली त्यां मयूरकेतुवालो, महासागर सरखा ध्वनिवालो, अने कालदंष्ट्र नामनां रथपर चडेलो सिंहकर्ण पण आव्यो. तेम त्यां रक्तवीजहंसकेतुवालो, सर्व शत्रुंथी न जीताय एवो, तथा महाबल रथपर चडेलो सिंहविक्रम पण आव्यो. वली बज्रकेतुवालो, तथा रणसंग्राममां सर्व शत्रुंने जीतनारो अने कालार्गल नामनां रथपर चडेलो सिंहासन पण त्यां आव्यो. इत्यादि बाहुवलिनां पुत्रो, तथा राजां नाना प्रकारनां वाहनो तथा शस्त्रो सहित उत्साहथी त्यां आव्या.

हवे ऋत महाराज पण स्नान करी, शुक्र वस्त्रो पेहेरीने देवदामां गथा; केम के, संत पुरुषो पोतानां कार्योंमां गाफल रहेता नथी. त्यां श्री ऋषत्स्वामिनी प्रतिमाने स्नान करी, तेणे पोतानां यशस्वी जेम पृथ्वीने, तेम ते प्रतिमाने केसरशी लेपन कर्युं; पढी संपूर्ण चक्रिथी तेमणे सुगंधि पुष्पोथी ते प्रतिमानुं पूजन कर्युं, तथा धूप उखेवीने स्तुति करी. पढी तेणे जगतने जीतनार, अने वज्रथी पण जेदाय नहीं तेवुं बखतर तथा उत्तम शोभावाळुं शिरस्त्राण (टोप) पेहेर्युं. पढी तेमणे अक्षय तथा लोखंरुनां बाणोथी जरेलां जय अने पराजय नामनां वे तुणीरो वांध्यां. वली तेमणे डाबा हाथमां त्रणे लोकोने दंरु करनारुं, तथा देवोनां समूहोथी आश्रित, अने त्रयंकर टंकारवाळुं धनुष्य धारण कर्युं. वली तेमणे दैत्योप्रते दावानल सरखुं, तथा वैरीजने नाश करनारुं खड्ग धारण कर्युं, तथा बीजां हथीयारोने पण चक्रीए हाथथी स्पर्श कर्यो. पढी ते ऋरता मदनां समूहवाला, तथा श्रैरावण सरखा सुरगिरि नामनां हाथीपर शक्र-केतु सहित बेठा. पढी सिंहनी धजावालो सुषेण पण पवनंजय नामनां रथपर चढ्यो, अने तेनो नानो जाइ गरुड नामनां रथपर बेठा. वली ते सुषेण सेनापतिए कालानल खड्गने तथा बीजली सरखी कांतिवाला अग्नि-मुख जालाने हाथमां धारण कर्युं; पढी त्यां महा पराक्रमी सवा लाख कुमारो पण सज्ज यश्नेआव्या.तेजमां सर्वथी मोटो सूर्ययशा नामे हतो, के जे त्रणे लोकोनो जय करवामां समर्थ, तथा दीव्य शस्त्रोथी रणमां वैरीजथी न जीताय तेवो हतो. वली ते देवसंबंधि सूर्यहास खड्गने, इंद्र धनुष्यने तथा सुरसन्नाह नामनां बखतरने धारण करतो थको शोचतो हतो. वली ते सूर्यध्वजवालो, लीला घोडावालो, वैनतेय नामनां रथमां चढीने रणसंग्राममां आव्यो. वली देवोथी पण न जीताय तेवो, सफेद घोडावाला रथपर चढेलो, अने सिंहध्वजवालो देवयशा कुमार पण त्यां आव्यो. वली गरुडपताकावालो तेनो नानो जाइ वीरयशा पण, उग्र बखतर तथा धनुष्यने धारण करतो थको त्यां आव्यो. वली कपिकेतु-वालो तथा दुर्जय नामना रथपर चढेलो, सुयशा नामनो चक्रीनो पुत्र पृथ्वीने कंपावतो थको त्यां आव्यो. वली पोतानां नादथी आकाशपाताळने पण गजावतो, मत्स्यनां क्रेतुवालो अने धनुष्यने धारण

करनारो महापराक्रमी मेघनाद कुमार पण त्यां आव्यो. वली वरसा-
दनी पेठे बाणोनी धारा वरसावनारो, तथा हाथीनी पताकावालो, र-
थपर चढीने सर्व शस्त्रोसहित कालमेघ कुमार पण त्यां आव्यो. वली
वैरीठनां सुजटोळुं मर्दन करनारो, पीला घोडावालो तथा घुवडानी प-
ताकावालो महाकाल कुमार पण रणसंग्राममां उत्सुक थयो थको रथ-
मां बेसीने त्यां आव्यो. वली अश्वनी पताकावालो श्याम घोडावालो,
अने रणमां पांच अर्द्धोहिणी सेनाने पण जीतनारो, वैरिसिंह कुमार
पण त्यां आव्यो. वली ते वखते वीरपणानुं मान धरावनारो, लीला घो-
डावालो, हंसनी पताकावालो, अने हाथमां गदा धारण करनारो वीर-
सेन कुमार पण रणसंग्राम माटे उत्सुक थयो. इत्यादि चक्रिना पुत्रो
अने बीजा महा बलवान राजाळ पण विविध प्रकारना वाहनोपर बेसीने
त्यां रणसंग्राम माटे आव्या.

हवे ते वखते रथमांथी निकलता शब्दोथी गर्जना करतो, अने ऋडो
सुजटोथी वींटाएलो महाबलवान सुषेण सेनापति सैन्यनी अगाडी थयो.
वली बीजा पूर्णरथी तथा अर्धरथी एवा राजाळ अने कुमारो पण हाथी,
घोडा, रथ विगेरे वाहनोपर वेसता हवा. ते वखते केटलाक सुजटो तो
रसातुर थझे प्रथमथीज रणसंग्राममां जटकवा लाग्या, तेजने स्वामिना
हुकमथी ढडीदारो वेगथी रोकवा लाग्या. वली ते वखते चालता लश्करी-
जनां पदघातोथी, पृथ्वी पण शेषनागनी फणोनी पंक्तिने नमावती थकी
कंपवा लागी. वली ते वखते बन्ने सैन्योनां महायोद्धाजनां बलातिशयथी
रंजित थझे जाणे मस्तको धुणावता होय नहीं तेम, महान पर्वतो पण
कंपवा लाग्या. हवे प्रह्लयकालनां प्रारंभमां उठळता समुद्रनी पेठे गर्जा-
रवा करता, एवा ते बन्ने लश्करो एकठां मळ्यां. ते बन्ने सैन्योनां डुंडु-
जिनां नादोथी पुष्ट थयेला वार्जिजोनां शब्दोथी त्रणे लोको द्दोत्र पा-
मवा लाग्यां. ते वेलाए खारोनी साथे खारो, रथवालाजनी साथे रथवा-
लाळ, विद्याधरोनी साथे विद्याधरो, राजाळनी साथे राजाळ, सुजटोनी
साथे सुजटो, सामंतोनी साथे सामंतो, तथा जिह्वोनी साथे जिह्वो
मळ्या. वली ते समये बन्ने सैन्योनां हाथीजनां दांतो एक बीजा साथे
मळीने जयलक्ष्मीनां पलंगपणाने जजता हता. ते वखते बाणधाराजनां

वरसादथी दिशाउने आहादित करता, विचित्र प्रकारना धनुष्योने धरता, सिंहनादथी गर्जना करता, जालाउनां अग्रजागोने खद्योतरूप करता, खड्गोने विजलीरूप करता, पताकाउने बगलीरूप करता, उठलती धूलिने वादलारूप करता, कीर्तिरूप बेलडीनी वृद्धिमाटे रुधिररूपी पाणीथी पृथ्वीने सिंचता, पाठलनां योद्धाउने जीवितदानथी चातकोनी पेटे संतुष्ट करता, तथा वाहनोथी पृथ्वीने पण स्पर्श नहीं करता, एवा ते सुजटो रणसंग्राममां आम तेम जमता प्रह्लयकालनां मेघसरखा शोचता हता, वली. सैन्यरूपी समुद्रमां उठलता मोजाउनी पेटे क्रोधातुर थया थका तेउ, घोडा, रथ के हाथीने पण गणकारता नहोता. वली ते वखते त्यां हाथीउं सुढमां योद्धासहित रथने लेइने तथा तेने आकाशमां जमाडीने पक्षिनां मालानी पेटे फेंकवा लाग्या. एवी रीते ते जयानक रणसंग्राम चालते बते कोइक साहसी योद्धो, पोतानी स्त्रीनां स्तननां वैरथी हाथीनां कुंजस्थलोने ताडना करवा लाग्यो. ते वखते सुषेण सेनापति पोतानां सैन्यनुं जरा मंदपणुं देखीने क्रोधातुर थयो थको, हथिथारसहित घोडापर बेसीने प्रह्लयकालना अग्निनी पेटे आगल धर्यो. एवी रीते ते सुषेणे लीलामात्रथी सुजटोनां समूहोने तृणनी पेटे कापवा मांड्याथी तेनी सामे कोइ पण सुजट उजी शक्यो नहीं. एटखामां अनिलवेग नामनो महाविद्याधर सुजट बाहुबलिनां चरणोने नमीने पवन सरखा वेगथी सुषेणनी सामे दोड्यो, अने तेने कहेवा लाग्यो के, हे सुषेण ! तुं सेनापति ठे, अने हुं तो एक बाहुबलिनो पालो बुं, पण मारुं जुजाबल तुं जो ? तेने जोइ महापराक्रमी सुषेण पण समुद्रसरखी गर्जनथी आकाशपातालने पण गजाववा लाग्यो. तुद्वय बलवाला तेउं बन्ने हर्षयुक्त थया थका रोमांचकंचुकथीते वखते बखतरने पण फाडवा लाग्या. पठी तेउं बन्ने बाणोथी लडता थका देवोने पण जगतनां नाशनी शंका कराववा लाग्या. वली तेउं आकाशमां रही जोता देवोनां विमानोने बाणोनां स्पर्शथी त्रास पमाडवा लाग्या. मदोन्मत्त थएला हाथीउनी पेटे एक बीजानां यशनी इहा राखता, तथा क्रोधथी लाल आंखोवाला तेउं बन्ने, सैनिकोने दुःखे जोवालायक थया. प्रह्लयकालमां पर्वतनी साथे जेम पर्वत अथडाप, तेम अथडातां थकां ते विद्याधरे सुषे-

एने जरा हठाव्यो. ते वखते ते विद्याधरे वीर्योद्धासथी वरसा-
दनी पेठे महाध्वनिवालो सिंहनाद कर्यो. ते सिंहनादथी अत्यंत
हर्षित थएला बाहुबलिनां लश्करीठ तेनां पडघानी पेठे चारे को-
रथी गर्जना करवा लाग्या. ते वखते क्रोधथी लाल थएलो, विकराल
आंखोवालो, तथा साक्षात कटपांतकालनां अग्निसरखो सुषेण सेनापति,
खड्गरत्न लेहने दोड्यो. ते वखते लोको एवी तर्क करवा लाग्या के, शुं आ
सुषेण आखा जगतनो संहार करशे ? के पर्वतोने उखेडी नाखशे ? के पृ-
थ्वीने फाडी नाखशे ? हवे तेवी रीते सुषेणने धसी आवतो जोशने सिं-
हरथ कुमारे वायुसरखा वेगवाला घोडाळथी रथने बन्ने नांख्यो. त्यारे कां-
ठापरनां पर्वतथी अटकावेलो समुद्रनो मोजो जेम अटकी जाय, तेम
महाबलवान सुषेण पण तेथी अटकी गयो. ते वखते युद्धनो साक्षी सूर्य
पण बहु पडतां एवां सुजटोनां वाणोथी जाणे त्रास पाम्यो होय नही,
तेम अस्ताचलप्रते गयो. त्यारे बन्ने राजाळनी आज्ञाथी पूर्वापर समुद्रो-
नी वेलानी पेठे बन्ने सैन्यो पाठां वळ्यां. पठी ते महापराक्रमी वीरो
केटलीक मेहेनते ते रात्रि गालीने, प्रचात काल थवाथी नाचवा
लाग्या. पठी तेठ पोतपोतानां बरुतरोतथा हथियारो धारण करीने
तैयार करेला पोतपोतानां वाहनोपर चड्या. पठी तेठ वाजांळनां शब्द
प्रमाणे चालता थका रणचूमिपर आव्या; तथा प्रसिद्धः पताकाळथी
उलखीने तथा एकबीजानां कुलादिकनुं वर्णन करीने, तथा बोलावीने
बाणोनो वरसाद वरसाववा लाग्या. ते वखते पोतानां स्वामिना कृ-
पारूपी समुद्रने पार पहाँचवानी इष्टाथी तेठ तीक्ष्ण अण्णिवालां बा-
णोने पण गणकारता नहोता. वली ते समये बाणो, बाणोनी साथे
घसावाथी अग्निने उत्पन्न करता थका, जोवा आवेला देवोने पण जय
उपजाववा लाग्या. वली ते वखते घासथी जेम दरिद्रिनुं घर, तेम रा-
जाळ वाणोथी आकाशने आढादित करवा लाग्या, अने तेथी देवोने ते
रणसंग्राम जोवामां विघ्न थवा लाग्युं. ते जयंकर रणसंग्रामने जोशने
कायरो तो त्रास पामवा लाग्या, अने वीर पुरुषो तो ते महाघातोथी
पण जाणे बेवडा थवा लाग्या. त्यां वीर पुरुषो, लोहीथी सींचाएली, तथा
घोडाळथी चूर्णित थएली पृथ्वीपर, हाथीनां कुंजस्थलोने जेदीने मोतीळ-

रूपी बीजो बाववा लाग्या; ते बीजोमांथी तेउनुं यशरूपी वृद्ध डालां-
 लंथी विस्तार पामीने अक्षय थयुं थकुं, त्रणे जगतमां व्यापवाने समर्थ
 थशे. हवे सिंहस्थ कुमार क्रोधातुर थइने, सर्व शस्त्रोथी स्फुरायमान
 थयो थको चक्रीनी सेना प्रते पोतानो रथ वेगथी दोडाववा लाग्यो; ते
 वखते सिंहकर्ण कुमार, अग्निनी पाठल जेम वायु, तेम सर्वने संहार कर-
 वामां समर्थ थयो थको तेनी पाठल आव्यो. पठी ते वन्ने वीरो चक्रीनी
 सेनाने क्षोत्राववा लाग्या, अने पृथ्वीने कंपाववाथी देवोने पण दुष्प्रेक्ष्य
 थया. तेउनां बाणोना पडवाथी ते नहीं सहन करी शकावथी लश्करी-
 उंनी आंखो मीचाइ गइ. तेउ संग्राममां रसिक थया थका हाथी, घोडा,
 रथ, पाला के राजाउने पण गणवा लाग्या नहीं. एवी रीते तेउना स्वढंद
 रीते चालवाथी लश्करमां आंतरो पडी गयो. त्यारे सुषेण पण मात्स-
 र्यपणाथी प्रह्लयकालनां समुद्रनी पेठे, विविध प्रकारनां हथियारो स-
 हित पवनवेगे दोड्यो. त्यारे बाहुबलिनां सैन्यनां राजाउ बोलवा ला-
 ग्याके, अरे ! आने मारो ! मारो ! पकडो ! पकडो ! पठी सुषेणे
 बाहुबलिनी सेनाने एवी तो विखेरी नाखी के, तेनी सामे कोइ पण
 आवी शक्यो नहीं. पठी त्यां सुषेणे पेला विद्याधरनां पुत्रने जोइने
 त्रणे जगतने क्षोत्रावनारो धनुष्यनो टंकार कर्यो; अने तेने कहुं के,
 हे विद्याधर ! ते वखते सिंहस्थे वचमां रथ नाखीने तारुं रक्षण कर्युं
 इतुं, पण आ समये तारुं रक्षण कोण करी शके तेम ठे ? ते सांज-
 लीने अनिलवेग पण महावेगथी तेनी सामे आव्यो. पण ततक्षण सु-
 षेणनां हथियारोथी व्याकुल थइ ते पाठो वड्यो. पठी त्यांथी वेगसेहित
 उडलीने ते चक्रीनी हाथीनी सेनामां आव्यो, त्यां ते दडाउनी पेठे हा-
 थीउने आकाशमां उडालवा लाग्यो, तथा तेउने पडता जीलीने मुष्टी-
 लंथी मारवा लाग्यो. ते कोइ वखते पृथ्वीपर, तो कोइ वखते आकाशमां,
 तो कोइ वखते तीर्षो, तो कोइ वखते फुदडी फरतो, तो कोइ वखते च-
 तुरंगी सेनामां देखावा लाग्यो. तेवी रीतनो तेने जोइने, हथीपर बेठेला
 चक्रीए क्रोधथी, इंद्र जेम वज्जने तेम तेनापर चक्रने मुक्युं. हजार आ-
 राउमांथी निकलती ज्वालालनी श्रेणिवालां सूर्यबिंब सरखां ते चक्रने
 जोइने घुवडनी पेठे ते विद्याधर जय पाम्यो. पठी तेणे विचार्युं के, अ-

हींथी नाशी जवुं तेज श्रेष्ठ ठे, एम विचारि वारंवार चक्रने पाबुं वाली जोतो थको ते नाशवा लाग्यो. पढी ते मेरु, गुफा, समुद्र, रुचकद्विप, बीजा द्वीपो, अने पाताल विगेरे ज्यां ज्यां जवा लाग्यो, त्यां त्यां ते चक्रने पूर्वार्जित कर्मनी पेठे पाबल आवतुं जोइ, तेणे वज्रपंजर बनाव्युं. त्यारे तेने चक्राधिष्ठायक देवो हसीने कहेवा लाग्या के, रे रंक ! तें आ चक्रीप्रते शुं करवा मांड्युं ठे ? वाली हे रंक ! ते चक्री ज्यारे तारापर कोपायमान थया, त्यारे देवोमांथी पण तारुं कोण रक्षण करी शके तेम ठे ? माटे हवे तें पद्मीनी पेठे पंजर शामाटे धारण कर्युं ठे ? पढी ते अनिलवेग विद्याधर ठमास पढी पोतानां ते पिंजरमांथी निकळ्यो, त्यारे चक्रे तेनुं माथुं कापी नांख्युं. पढी ते चक्र पाबुं वालीने चक्रीना हाथमां आव्युं, अने चक्रीनां सैन्ये वारंवार जय जय शब्द कर्यो. हवे सिंहस्थ तथा सिंहकर्णने तेवी रीतना जोइने मेघनाद अने सिंहनाद नामनां चक्रीनां पुत्रो तेनी तरफ दोड्या. पढी ते चारे वीरो परस्पर युद्ध करता थका, देवोने पण चारे दिशाळनां प्रद्वयनी ज्ञांति सूचववा लाग्या. जगतने दोऊ पमाडनारा ते चारे वीरो वज्रोनी साथे जेम वज्रो तेम अत्यंत बलथी लडवा लाग्या. हवे ते वखते तेजनां रणसंग्रामथी जाणे डर्यो होय नहीं तेम, सूर्य अस्ताचलप्रते गयो; अने बने लश्करो पण पोतपोताने स्थानके गयां. त्यां पुरोहिते काकिणी रत्ननां पाणीथी वैरिनां मारथी घायल थएली सेनाने पाढी नवी जेवी करी; अने चंद्रयशाए चंद्रथी मेलवेळी विद्यानां योगथी बाहुबलिनी सेनाने शब्दरहित करी. पढी प्रजातमां पोतपोतानी पताकाळथी अकाशने चित्रित करता थका, अंदर क्रोधवाला थइने सर्वे शस्त्रो सहित त्यां आवी पंढोंच्या. त्यां पर्वत सरखा माथांवालो रत्नारि नामनो विद्याधर बाहुबलिनां चरणोने नमीने, तथा तेनी आज्ञा लेइने, लाख जारनां वजननी लोखंडनी गदा हाथमां धारण करीने, वंटोलीआनी पेठे गर्जना करतो थको वेगथी दोड्यो. यमनी पेठे हाथमां गदावाला, ताडनां वृद्ध सरखा उंचा, बलती अग्निसरखी पीळी आंखोवाला, जगता सूर्य सरखा मुखवाला, वृद्धनां डालां सरखा हाथोवाला, शीळातल सरखा हृदयवाला, बीजा विद्याधरोथी वींटाएला, महा जयंकर तथा महा बलवान एवा ते विद्याधरने

जोशने लश्करील कंपवा लाग्या. ते विद्याधर, वरसादनी पेठे गर्जना करतो थको चक्रीनां सैन्यमां प्रह्वयकालनां अग्निनी पेठे गदानां मारथी कांकराळनी पेठे हाथीजने, पतंगीआंजनी पेठे घोडाजने, पद्दिनां माळाजनी पेठे रथोने, तथा ह्युड कीडाजनी पेठे पाळाजने मारवा लाग्यो. त्यारे माहेंडचूड नामनो विद्याधर पण जरतने नमी, हाथमां जयंकर मुजलने जमावतो थको क्रोधथी तेनी सामे दोड्यो. पठी ते महा बलवान धिद्याधरे वज्रथी जेम पर्वतने, तेम ते रत्नारिने मायों, अने तेथी ते पृथ्वीपर लोटवा लाग्यो. ते वखते सूर्य पण तेनी साथे तेनीज आकृतिने धारण करतो थको पश्चिम समुद्रमां जशने पड्यो. ते रात्रिए वाहुबलिनुं सैन्य कमलनी पेठे मुकुलित थइ गयुं; पण प्रजात होते ठते पाळुं द्वाणवारमां प्रफुल्लित थयुं. हवे रत्नारिने हणाएलो जाणिने अमितकेतु क्रोधथी बलतो थको, धनुष्य अने फरसी खेइने चक्रीनां सैन्यप्रते दोडी आव्यो. ते बाणोनी धाराजथी वैरीजनां समूहमां दुर्दान करतो थको मेघनी पेठे तेजनां मुखोने उलटां करवा लाग्यो. पठी हीरसमुद्रनी पेठे गर्जना करतो, तथा प्रह्वयकालनां सूर्यनी पेठे तीव्र अने अद्भुत तेजोथी तपतो, तथा दोषोनी खाणसरखा (चंद्र सरखा) शत्रुनां समूहोने कलंक सहित करतो थको सूर्ययशा रथ सहित तेनी सामे आव्यो. ते सूर्ययशानां नादथी चक्रीनां लश्करीजने जाणे बेवडो हर्ष थयो होय नहीं तेम, तेज समरांगणपर आव्या. एवी रीते धसी आवता सूर्ययशानां केतुने अमितकेतुए द्वाणवारमां बाणथी ठेदी नाख्यो. ते जोइ धूमकेतुनी पेठे उबलेला सूर्ययशाए अर्धचंद्र नामनां बाणथी तेनुं गळुं कापी नाख्युं. ते वखते चक्रीनी सेनामां जय जय शब्द थयो, तथा सूर्य यशापर आकाशमांथी पुष्पवृष्टि थइ. एवी रीते मंथानक सरखो ते सूर्ययशा बाहुबलिनी सेनाने बलोवीने पाठो पोतानां सैन्यमां आव्यो. पठी बाहुबलिए राजाजने बोलाव्याथी वीस क्रोड पाळा, तेटलाज घोडा, रथ, तथा हाथीजनी स्वामी, तथा वैताड्यनी दक्षिण श्रेणिनी सुमति नामनो नायक, बाहुबलिने नमीने रणसंग्राममां धस्यो. ते वखते साक्षात क्षत्रीधर्म सरखो, तथा सिंहनी पेठे महापराक्रमी शार्दूल नामनो चक्रीनो पुत्र ते सुमतिने धस्यो आवतो जोशने, वीररसथी आकुल थयो थको, हा-

श्रीपर वेसी सिंहनाद करी समरांगणमां श्राव्यो. तेनां बाणोनुं श्राकर्षण, संधान, के मोक्ष कंइ पण शत्रुनां समूहो जोइ शक्या नहीं; एवी रीतनां ते शार्दूलने बाणोथी दुर्जय जोइने सुमतिए देवोथी पण ने जेदाय एवां दीव्य शस्त्रो तेनापर फेंक्यां. त्यारे प्रेमपाशोथी जेम प्राणी, तेम ते शार्दूल सिंहनी पेठे नागपाशोथी बंधायो थको चालवाने अशक्त थयो. तेनी पीडा जरा वेठीने, तथा तुरत सूर्यथी प्राप्त थएली विद्यानुं स्मरण करीने, हाथी जेम कमलनां तंतुउने, तथा योगी जेम कुकर्मोने तेम तेणे तुरत ते नागपाशोनां बंधनो ढोडी नांख्यां. पठी वादलांमांथी निकलता सूर्यनी पेठे अधिक कांतिवालो थएलो ते शार्दूल खड्ग उगामीने क्रोधथी सुमतिप्रते दोड्यो. पठी सिंह जेम पर्वतने तेम हाथीने ढोडीने तेणे सुमतिने क्रोधथी मस्तकमां खड्गथी मार्यो. ते घाथी ते विद्याधरनां काचा घडानी पेठे वे टुकडा थइ गया; अने रणसंग्राममां शार्दूलनो प्रताप पण वेवडो थयो. ते वखते सूर्य पण कमलोनां निमीलनने नहीं सहन करवाथी जय पामीने अपर समुद्रप्रते गयो. पठी प्रजाते वैरीरूपी कमलोने नाश करनारो सोमयशा, तेजथी जाज्वल्यमान थइने चक्रीनी सेनासाथे लडवा लाग्यो. कालसरखो जयंकर एवो ते सोमयशा चक्रीनी सोनामांथी सर्व शस्त्रो एकठां करीने बहु क्रोधथी तेनो वरसाद वरसाववा लाग्यो; त्यारे तेनी साथे चक्रीनां सैनिको सूर्यसाथे जेम अंधकारो तेम लडवा लाग्या. एक एवो पण ते सोमयशा रणमां अनेक सरखो थइने, हरिणोनी साथे जेम सिंह, तेम ते सघलाउनी साथे लडवा लाग्यो. एवी रीते वंटोलीआनी पेठे तेणे चक्रीनी सेनाने उन्मार्गे चडावी दीधी. ते वखते सूर्ययशानो सुरराज नामनो महाबलवान् पुत्र, सोमयशाने तेवी रीते नुकशान करतो जोइने तेनी सामे धस्यो. एवी रीते जयनी इहावाला तेठ वन्ने ज्यारे एकठा थया, त्यारे लोकोनां मनमां ह्णवारसुधि प्रह्वयकालनी शंका थइ. ते वखते तेउनी वीकथीज जेम, तेम सूर्य अस्त थयो; तथा पाठो तेउने जोवामाटे ते कौतुकी सूर्य उदय थयो. ते वखते शब्दबंधु अने वीरबंधु, महाबाहु अने सुबाहुक, धूपघट ने धूमकेतु, जयवीर अने महाजय, बाहुक ने त्रिलोक, तथा कामजोज अने चंद्रक, एवी रीते चक्री अने बाहुबलिनां

वीरो मांहोंमांहें लडवा लाग्या. एवी रीते ते बन्ने सैन्योनो जयंकर रण-संग्राम बार वर्षोंसुधी चाळ्यो. हवे प्रजातमां रणतुरीजथी फरीने आवी प्होंचेला लश्करीज महाक्रोधथी शस्त्रोनो वरसाद वरसाववा लाग्या. ते वखते भरतनां कालसेन अने वीरसेन नामनां पुत्रो, तथा महायश अने सिंहसेन नामनां बाहुबलिनां पुत्रो लडवा लाग्या; वली कालमेघ अने महाकाल, सिंहविक्रम अने सुंदर एवी रीतनां कुमारो मांहों मांहें रण-संग्राम करवा लाग्या. तेजनां रथोनां चित्कारोथी पृथ्वीतल कंपवा लाग्युं. अने बाणोनां प्रहारोथी आकाशमां रहेला देवो पण त्रास पामवा लाग्या; वली तेजनां सिंहनादोथी सिंहादिक पशुज पण हरिणोनी पेठे दूर नाशवा लाग्या; तथा तेजनां जुजास्फोटोथी पर्वतो पण फाटवा लाग्या. ते वखते श्री भरत महाराजाना मोटा पुत्र सूर्ययशाए कट्यांत-काले उड्यांत थएला समुद्रनी पेठे गर्जना करी; पठी ते उंचे प्रकारे नाद करतो थको तथा पोतानां हाथमां धनुष्य धारण करतो थको, बाणोनां समूहोने फेंकतो थको, सैन्यनां समूहने मूर्डित करतो थको, वायुथीजेम पर्वतो, तेम वेगथी हाथीजने लोटावतो थको, मूर्तिवंत यमनी पेठे सुज-टोनां समूहने हणतो थको, रथोने चूर्ण करतो थको, घोडाजनां समूह-ने घुमावतो थको, रथनां चक्रनां शब्दोथी पृथ्वीमंडलने क्षोत्र पमाडतो थको, वीरोनां कलेवरोथी गीधो अने शियालोने लोचावतो थको, दुः-सह पराक्रमथी पोताना पिताने आनंद आपतो थको, महान राजाजने जडमूलथी काढी नाखतो थको, तथा अगल रहेलाजने जडमरूप करतो थको, बाहुबलिनां लश्करप्रते दोळ्यो. एवी रीते पोतानी सेनानो संहार करता सूर्ययशाने जोशने, क्रोध पामेला बाहुबलि तेनी सामे रणभूमिमां आव्या; तथा पृथ्वीने धडो अने मस्तकोवाली, आकाशने शस्त्रोवाहुं, तथा दिशाजनां चक्रने रुधिरवाहुं करवा लाग्या. पठी ते सूर्ययशाने कहेवा लाग्या के, हे वत्स ! तुं हीरकंठ (बालक) ठतां पण मारी सेनामां आवी रीते फुजे ठे, तेथी हुं खुशी थयो हुं, केम के, तें वंशनी शोचा वधारी ठे. वली त्रणे लोकमां पण एवो कोइ माणस नथी के, जे मारा क्रोधने सहन करी शके, माटे तुं जलदी मारी दृष्टिथी दूर था ? केम के, तुं मने मारा सोमयशा सरखो ठे. ते सांचलीने, सूर्ययशा उत्साह सहित जाणे

उलटो तेमने तर्जना करतो होय नहीं, तेम गंजिर वाणीथी बाहुबळिने कहेवा लाग्यो के, हे काकाजी ! आजे तो मंगल ठे; वळी तमो मने ता-ततुल्य ठो, तेथी हुं तमोने जक्तिथी नमुंहुं. वळी पिताजी ज्यारे दिग्ज-यमाटे गया हता, त्यारे तेठ मने विनीतामांज ठोडी गया हता, तेथी में जरा पण रणसंग्राम जोयो नथी; माटे आजे कृपा करीने आपनां आ पुत्रनी चुजार्तनुं पराक्रम जुठ? एम कही तेणे धनुर्दडनो टंकार कर्यो. ते वखते त्रणे लोकनां नाशनी शंकाथी संग्रांत अएला देवो, आकाशमां एक बी-जापर पडता थका टोलांबंध एकठा थया; अने विचारवा लाग्या के, अहो ! पोतानां बन्ने हाथोसरखा, आ बे ऋषजदेव प्रचुनां प्रत्रोनो रणसंग्राम केवो जयंकर निवडशे ! एम विचारि तेठए बन्ने सैन्योनां सुजटोने कहुं के, हे सुजटो ! ज्यांसुधि अमो तमारा बन्ने स्वामिठने समजावीयें, त्यांसुधि तमोए कोइए युद्ध करवुं नहीं; अने ते माटे तमोने श्री ऋष-जदेव प्रचुनी “आण” ठे. एवी रीते त्रणे जगतनां स्वामिनी आणाथी बन्ने सैन्योनां सुजटो चित्रेलाठनी येठे स्थिर थइ गया. अने देवो जरत महाराजापासे गया. त्यां जइ तेठए जरतने कहुं के, हे ठ खंड जरतनां स्वामी ! तथा हे चक्रीशिरोमणि ! तमोए ठ खंड पृथ्वीनो जय सुखेथी कर्यो; अने तेमां देवोमांथी पण कोइ तमारी सामे थयुं नहीं; अने हवे तमो बन्नेए श्रीऋषजदेव प्रचुनां पुत्रो थइने, पोतानां हाथथीज पोतानां हाथनो वध केम आरंज्यो ठे ? तमारा पिताजीएज आ जगतनी सृष्टि बनावी, अने ते सृष्टिनो तमो बन्ने संहार करो ठो, ते तेमनां पुत्रपणाने लायक ठे ? वळी तमो ज्यारे सामा चाळीने लडवा आव्या ठो, त्यारे ते बाहुबळि पण सामा आवेल ठे, माटे तमो चाळ्या जवाथी ते पण चाळ्या जशे. वळीते तमारा नाना चाइ ठे; माटे कारणे कारज नीपजे ठे. माटे हे राजन् ! जगतने संहार करवानां कारणरूप आ रणसंग्रामथी तमो विरमो ? के जेथी आप जेवानो उदय त्रण जगतनां हर्षमाटे आय. एवी रीते कहीने देवो मौन रखाबाद चक्री तेठने कहेवा लाग्या के हे देवो ! तमो हमेशां पिताजीनां जक्तो ठो, अने अमो पण तेज पिताजीना पुत्रो ठीयें; माटे युक्तायुक्तनो वि-चार करीने, तमो अमोने शिखामण आपो ? “हुं बलवान हुं” एवा हे-तुथी अथवा मात्सर्यथी हुं कंइ रणसंग्रामनी श्वावालो नथी, पण आ

चक्र आयुधशालामां प्रवेश करतुं नथी, माटे तेनुं मारे शुं करवुं? वली साठ हजार वर्षोंसुधिमां दिग्जय करीने हुं आव्यो, अने ते वखते पण नहीं आवेला जाइउने में माणसो मारफते बोलाव्या, त्यारे तेउं तो मनमां कंश्क लावीने तातनां अनुयायिउं थया; पण आ बाहुबलि मारो अविनय करवा लाग्यो. पेहेलां तो ते मने तातनी पेठे विनयथी आराधतो हतो, अने हमणां तो ते दैवयोगे मारी आज्ञा पण मानतो नथी. हवे एक वाजुथी जोउं हुं तो आ मारो नानो जाइ माराज अंशतुल्य ठे; अने वीजी बाजुथी आ चक्ररत्न पोतानां स्थानकमां प्रवेश करतुं नथी. माटे एकज वखत ते मारो जाइ मारी पासे आवे; अने पठी ते आ हाथी, घोडा, रथो, राज्य विगेरे मारुं सघळुं तुरत जले लेइ जाय. माटे हे देवो! एवी रीते संकटमां रहेला मने न्यायदृष्टिथी विचारिने तमो शिखामण आपो? एवी रीतनी चक्रीनी वाणी सांचलीने ते देवो तेमने कहेवा लाग्या के, हे महीपति! चक्ररत्ननां अप्रवेशथी असो तमोने कंइ पण अटकावी शकता नथी. पण हवे जो ते बाहुबलि राजा पण माने तो, तमोए इंद्रयुद्धथी लडवुं, के जेथी जगतनो दाय थाय नहीं, अने तेथी तमो बन्नेए दृष्टि, वचन, मुष्टि, अने दंडथी युद्ध करवुं; के जेथी तमारां बन्नेनां पराक्रमनी सिद्धी थशे, अने प्राणीउंनो नाश थतो अटकशे. पठी ते वात चरते कबुल करवाथी ते देवो बाहुबलिनां सैन्यमां गया, त्यां तेउंए बाहुबलिने जोया; त्यारे तेउंए तेमने आशिष आपी के, हे युगादीश प्रभुनां पुत्र बाहुबलि! तमो जय तथा आनंद पामो? एम कही तेउं तेमने कहेवा लाग्या के, हे बाहुबलि! बलवान एवा तमोए जुजदंडनी खरजना मिशथी जगतना संहारनां कारणरूप आ शुं आरंभ्युं ठे? वली हे राजन! तमो यशनां अर्थी तथा गुरुनक ठो, तो आ मोटा जाइ साथे तमोए रणसंग्रामनो संरंज शुं मांड्यो ठो? माटे तमो चालो? अने चरतराजाने नमस्कार करो? केम के तेवी रीतनी गुरुसेवाथी तमारुं विशेष मान थशे. वली पोतेज मेलवेला धननी पेठे ब खंड चरतनुं राज्य तमो करो? अने तेम कर्थाथी सर्वथा तमारी शोचा वधशे, केम के, अहंकार तो अज्ञानी माणसोने होय ठे; एटळुं कहीने देवो मौन रह्या बाद बाहुबलि तेमने कहेवा लाग्या के, सरख आशयवाला तमो तातनां अत्यंत

जक्त ठो, अगाड श्री पिताजीए याचकोप्रते जेम धन, तेम अमोने अने
 ञरतजीने पण राज्य वेहेची आप्युं ठे. त्योरे अमो तो पिताजीनी आ-
 झापूर्वक तेटलाज राज्यथी संतुष्ट रह्या; अने ञरतजी तो असंतुष्ट थइने
 समस्त ञरतखंड गळी गया; तेटलेथी पण तेनी आशा संपूर्ण न थवाथी
 तेमणे ञाइर्जनां राज्यो लेइ लीधां; अने तेम करीने तेमणे तेवी रीतनी
 पोतानी गुरुता देखाडी !!! अने तेथी मिथ्यात्वथी मूढ मनवालो अतत्त्वने
 पण जेम तत्वबुद्धिथी माने ठे, तेम में पण गुरुबुद्धिथी तेमनी फोकट तातनी
 पेठे सेवा करी. वळीते चक्री थइने पण मारुं राज्य अन्यपणानी बुद्धि लावी
 हरवानी इहा करे ठे, पण ते एम नथी जाणता के, आ बाहुबलि तो तेतुं सर्व
 कंइ हरी बेशे ! माटे ते मोटा ञाइने पण गुरुबुद्धिथी फोकट केम नमुं ? अने
 तेथी पोतानां पराक्रमथी जो ते राज्य लेइ शके, तो ञले लीए. वळी हे देवो !
 जे सामो लडे नहीं, तेनी साथे लडवुं नहीं; माटे ते जेवा आव्या ठे,
 तेवाज जो पाठा जाय, तो समर्थ एवो पण हुं तेमनी उपेक्षा करीश. वळी
 तेमनां दीघेला ञरतखंडने हुं ञोगवुं, एवुं तमोळ सांजव्युं पण क्यांथी ?
 केम के, जो पिताजीनां आपेलांथी पण तृप्ति न थइ, तो पठी शाथी थवानी
 हती ? माटे हे देवो ! जो तमो अमारुं हित इहता हो तो, तेमनीपासे
 जइ तेमने लोञांधनेज समजावो ? वळी हुं तेमना जेवो कंइ लोञी पण
 नथी. एवी रीतनी बाहुबलिनी वाणी सांजलीने देवो मनमां आश्चर्य पामी
 कहेवा लाग्या के, चक्रनां अग्रवेशथी ञरतने पण अटकावी शकाय तेम
 नथी, माटे हवे तमो बन्नेए उत्तम छंद युद्धोथी लडवुं, पण अधम यु-
 द्धोथी लडवुं नहीं. ते वात बाहुबलिए कबुल करवाथी देवो जोताथका
 नजदीकमां आकाशमां उञा.

हवे बाहुबलिनो ढडीदार हाथीपर चडीने, हाथ उंचो करी, मोटा
 शब्दोथी सुञटोने कहेवा लाग्यो के, हे सघला राजपुरुषो ! तमो आ
 वांठित रणसंग्रामथी पाठा हठो ? तथा हाथी घोडा आदिक वाहनोने
 पण सर्व जगोएथी पाठा खेंची ल्यो ? केम के, देवोनी मागणीथी आ-
 पणा स्वामीए छंदयुद्ध करवुं कबुल्युं ठे; माटे तमो ते दूर रहीने जुळ ?
 ते सांजली सर्वे सुञटो पोतानी जुजाळने फोकट वृद्धि पामेली मानता
 थका, राजानी आझाथी वांठित रणथी दूर खस्या. पठी ञरतनां लश्क-

रीठ पण पाठा हठता थका एवुं चित्तववा लाग्या के, अमो वेठा उतां आपणा स्वामीए ढंढ्युरुनो शामाटे आश्रय कयों हशे ? वली सैन्यनां मृत्युथी तथा जागवाथीज सर्वथा रक्षण करवा लायक एवा राजाज्ये ढंढ्युरु करवुं लायक गणाय. वली एक आ बाहुबलि शिवाय समस्त ठ खंड चरतमां पण आपणा स्वामि सरखो कोइ बलवान नथी, अने तेथीज अमोने आ बाबत शोच थाय ठे. एवी रीते एकठा अइने शोचमां पडेला पोतानां सैनिकोने जोइने चरते पोतानुं बल देखाडवा माटे तेठने आझा आपी के, तमो एक मोटो खाडो खोदो ? ते सांजली तेजए एक विस्तार-वालो खाडो खोयो. पठी महा बलवान चक्री ते खाडानां कांठापर वेठा, अने पोतानां बन्ने हाथो सांकलोथी बांध्या. एवी रीते सेंकडो ठेडावाली सांकलोथी विंटाएल ठे शरीर जेमनुं एवा ते चक्री, वडवायोथी विंटाएला वडनी पेठे, तथा किरणोथी विंटाएला सूर्यनी पेठे शोचवा लाग्या. पठी तेमणे पोताना लश्करीठने हुकम कयों के, हवे तमो सघला सर्व वाहनोसहित, तथा तमारां समस्त बलथी मने खेंचीने आ खाडामां तुरत पाडो ? के जेथी तमोने मारा बलमाटे निर्जयपणुं थाय. पठी तेठ सघला तेमने खेंचीखेंचीने थाकी गया, पण तेथी चक्रीने जरा पण तेठ चलावी शक्या नहीं. पठी चक्रीए हृदयपर हाथ फेरववानां मिशथी तेठने जरा खेंच्या; त्यारे सघला राजाठ विगेरे सैनिको पोतानां वाहनो अने परिवारोसहित, लताप्रते जेम पडिठ, तेम सांकलमां लटकता थका खाडामां पड्या. एवी रीतनां पोतानां स्वामिनां बलनां माहात्म्यथी खुशी थएला एवा तेठ रणसंग्राममां पराङ्मुख अइने साहिठनी पेठे नजदीक उजा.

हवे देवोए ते रणभूमिने गंधोदकथी सींची, तथा त्यां पचरंगी पुष्पोनी श्रेणि पाथरी. पठी चक्री अने बाहुबलि दृष्टियुरुनी प्रतिज्ञा करीने, रणभूमिपर सामसामा उजा. एवी रीते अनिमेष रीते जोता थका तेठ बन्ने चिरकालनां अनालोकदोषनुं मार्जन करता होय नहीं, तेम शोचवा लाग्या. विस्तारवाली आंखोवाला, लाल मुखवाला, तथा पर्वत-सरखा उंचा, एवा ते बन्ने वीरो, एक बीजाने ग्रस्त करवानी, इडावाला होय नहीं, तेम जयंकर देखावा लाग्या. पठी बाहुबलिनां सूर्य सरखा रौद्र मुखने जोवाथी चक्रीनी आंखोमां पाणी आवी ते बीडाइ गइ. ते

वखते ऋतेशनां लश्करीर्जनां मुखो नीचां थयां, अने तेनी स्पर्धाधीज होय नहीं जेम, तेम वाहुवलिनां सैनिकोनां मुखो उंचां थयां, पठी नीचुं मुख करी रहेला ऋतने वलवान वाहुवलि कहेवा लाग्या के, हे स्वामी! तमो उद्विग्न केम थालं ठो ? हजु मारी साथे वाग्युद्ध करो ? एवी री-तनां तेनां वचनथी, पदघातथी जेम सर्प, तेम श्रामर्पयुक्त थइने चक्री कहेवा लाग्या के जले तेम करो ? पठी चक्रीए मंदराचलथी वलोवाएला समुद्रना ध्वनि सरखो, तथा ऐरावणी गर्जना सरखो, अने कटपांतका-लनी मेघनी गर्जना सरखो, तथा आकाशमांथी नक्षत्रोनां समूहने पा-डतो, एवो महाजयंकर सिंहनाद कयों. ते सिंहनादथी कुलपर्वतोनां शि-खरो कंपवा लाग्यां, तथा समुद्र उठलवा लाग्यो, अने तेनां पाणी गगनां-गणमां पहांचवा लाग्यां, वली ते वखते नागकुमारो एक पातालमांथी बीजा पातालमां, तथा सिंहादिक दूष्ट प्राणीं एक गुफामांथी बीजी गुफामां जवा लाग्या. वली ते समये दुर्वुद्धिं, जेम सुबुद्धिने तेम घोडालं लगा मने, तथा हाथीं अंकुशने, न गणकारवा लाग्या. वली चाडीआलं जेम उत्तम वाणीने तेम रथनां घोडालं राशने, अने खच्चरो जाणे चूतचराएलां थयां होय नहीं तेम, चाबुकना मारने न गणकारवा लाग्या. वली सर्वे लश्करीं तो घूर्णित तथा निश्चेतनोनी पेठे, पोतानुं सर्वस्व हराइ गयुं होय नहीं तेम मूर्छित थया. पठी क्रोधातुर थयेला वाहुवलिए पण सर्व गर्व अने सर्व तेजथी ब्रह्मांडने पण फोडी नाखे, एवो सिंहनाद कयों. ते वखते अंदर पडेला मंथाचलनां मथननां शब्दनी शंकाथी स-मुद्रमां रहेला जलचरो त्रास पामवा लाग्या. वली फरीने इंद्र मुकेला वज्रनी ध्वनिनां क्रमथी पोतानां क्षयनी शंका करता थका कुलपर्वतो पण कंपवा लाग्या. वली ते समये अंतःकरणमां जाणे शक्य पेतुं होय नहीं, तेम त्रणे जगत चेतनरहित थयां. वली देवांगनालं पण दिग्मूढ थइने पोतानां ऋतारनां हृदयनुं शरणुं लेवा लागी, पठी चक्रीए फरीने दुःसह सिंहनाद कयों. त्यारे वाहुवलिए पण कानने वेहेरा करी नाखे एवो, तथा स्थिर वस्तुंने पण चलायमान करे तेवो, सिंहनाद फरीने कयों. तेम करतां थकां अनुक्रमे दुर्जननी मित्राइनी पेठे चक्रीनो सिंहनाद घटवा लाग्यो, अने वाहुवलिनो सिंहनाद नदीनां प्रवाहनी पेठे, तथा सज्जननी

मित्राङ्गी पेठे वृद्धि पामवा लाग्यो. एवी रीते शास्त्र संबंधि वादमां पण सर्वनी साक्षीए बाहुबलिनी जीत थइ. पढी बाहुबलिए फरीने चक्रीने कहुं के, हे जगन्नाथ! आ काकतालीथ न्यायथी में तमोने जीत्या ठे, पण तेथी तमो विषाद करो नहीं? हजु मुष्टियुद्ध करो? एवी रीतनां बाहुबलिना वचनथी उत्साहवंत थयेला चरताधिपे मुष्टियुद्धमाटे उंचे प्रकारे जुजास्फोट कर्यो. पढी तेउ बन्ने कटीपर पढा बांधीने, तथा पगनां धवकाराउथी पृथ्वीने उंची नीची करता थका खेलवा लाग्या. पढी तेउ सिंहनाद करता थका वायुवेगथी जेम वृद्धो, तेम आकाशपातालने उंचुं नीचुं करता थका शोचवा लाग्या. वली तेउ वारंवार कुदीकुदीने पगोथी पृथ्वीने ताडन करता थका कूर्मराजने पण प्राणसंदेहनां संकटमां पाडवा लाग्या. वली तेउ नजदीक नजदीक रहेलां वृद्धोनी पेठे, एक बीजानी जुजाउने मरडता थका जेटवा लाग्या, तथा ततक्षण विखुटा पडवा लाग्या. पढी बाहुबलिए क्रोधायमान थइने चक्रीने हाथमां लेइने दडानी पेठे आकाशमां वेगथी उढाल्या. ते वखते “आ चक्री उखंडने जीतीने हवे शुं आकाशने पण जीतवानी इहा करे ठे?” एवी शंकावाला देवोथी कौ-तुके करीने जोवोता, ते चक्री योगीनी पेठे आकाशने तेजस्वी करता थका तेने उलंगीने अदृश्य थया. ते वखते बन्ने सैन्योमां मोटो हा-हाकार थइ रह्यो; तथा आकाशमां रहेला देवोने पण म्लानि आवी गइ. ते वखते बाहुबलि शोचवा लाग्या के, धिक्कार ठे मारा आ उहूंखल बलने! तथा मने अक्विकीने! तथा धिक्कार ठे! मारा आ राज्यमाटेनां लोचने! अने बन्ने राज्योनां मंत्रिउने पण धिक्कार ठे!!! पण हवे आवी शोचनाथी शुं थवानुं ठे? माटे जेटलामां आ मारा मोटा चाइ पृथ्वीपर पडीने चूर्णन थइ जाय, तेटलामां तेनो उपाय करुं. एम विचारि तेमणे पोताना बन्ने हाथोने शय्यानी पेठे विस्तार्या; तथा उंची दृष्टि करीने पगनां अग्र जागथी पृथ्वीने स्पर्श करीने उजा. पढी आकाशने दीपा-वता एवा विद्युहंडनी पेठे पडता चक्रीने बाहुबलिए कीली लीधा. पढी चक्री अत्यंत उग्र मुष्टिने उगामीने खेचरोने त्रास पमाडता थका बा-हुबलिप्रते दोड्या. पढी चक्रीए ते मुष्टि बाहुबलिने माथामां मारवाथी, ते जाणे जरा आंखो विंचीने कंश्क थाद करता होय नहीं, तेवा देखावा

लाग्या. पढी पवन जेम पर्वतना शिखरने, तेम बाहुबल्लिए खस्थ थया बाद मुष्टिथी चरतनी ठातीमां ताडना करी. ते घाथी चक्री, जाणे पोता-प्रते पृथ्वीनां समस्त रागने जाणवानी झडावाला थया होय नहीं तेम पृथ्वीतलपर पढी गया. ते वखते पोतानां स्वामिनां दुःखथी दुःखी थएला चरतना सर्व सैनिको मूर्खा पाम्या; केमके मोटाळनी आपदा कोने दुःख-दायक थती नथी ? ते वखते बाहुबल्लि विचारवा लाग्या के, अहो ! में दु-र्मदीए आ कुलनो नाश करनारुं शुं कार्य आरंभ्युं ठे ? वली ज्यारे आ मोटा जाइ जीवे नहीं, त्यारे तो हुं पण जीवी शकुं नहीं; एम विचारि ते आंखमां आंसु लावी चरत महाराजने पोतानां दुपटाथी पवन ना-खवा लाग्या. पढी संज्ञा आव्या बाद चक्रीए नाना जाइने चाकरनी पेठे पासे उभेला, तथा पोताने तेवी स्थितिमां रहेला जोया. पढी ते चक्री उठीने क्रोधांध थया थका लोखंडनो दंड चमावता थका बाहु-बल्लिप्रते दोळ्या. पढी हाथी दांतोथी जेम नगरनां दरवाजाने, तेम च-क्रीए क्रोधथी बाहुबल्लिने तुरत ते दंडथी ताडना करी, एवी रीतना च-क्रीना दंडघातथी बाहुबल्लिनां मस्तकपर मोटो ध्वनि थयो, तथा तेमनो मुकुट जीर्ण घडानी पेठे चूर्णित थइ गयो. अने तेनी व्यथाथी बाहुब-ल्लिनां नेत्रो बीडाइ गयां, तथा तेनां दुःसह शब्दथी लोकोए कानोपर हाथ मेळ्या. पढी ते व्यथाने नहीं गणकारीने तेणे पण लोखंडनो दंड लेइ चमाववा मांड्यो; ते वखते लोकोने एवी शंका थइ के, शुं आ पर्व-तोना शिखरने चांगी नाखशे ? के पृथ्वीने फाडी नाखशे ? पढी हाथी जेम पोतानां मजबूत दांतोथी नगरनां दरवाजाने, तेम तेणे ते दंडथी चक्रीना हृदयमां ताडना करी. ते घाथी चक्रीनुं दृढ बख्तर पण चूर्णित थइ गयुं; अने तेथी वादलांमांथी निकलेला सूर्यनी पेठे प्रगट कांति-वाला ते देखावा लाग्या. पढी कटपांत कालनो मेघ तडिदंडथी जेम पर्व-तने, तेम चक्रीए ते दंडथी बाहुबल्लिने ताडना करी, ते वखते बाहुबल्लि-प्रते पोताना अपराधनां जयथीज होय नहीं जेम तेम ते लोखंडनो दंड चांगी गयो. ते दंडघातथी बाहुबल्लि घुंटाणसुधि पृथ्वीमां समाइ गया; अने ध्यानमां रहेला योगीनी पेठे क्षणवार बेजान रह्या. पढी कादवमां दु-वेला हाथीनी पेठे पोतानुं अंग कंपावीने ते तुरत बहार निकळ्या; तथा

हाथमां लोहदंड लीधो. ते वखते “ शुं आ ताराळने पाडी नाखशे ? के पर्वतोने चूरी नाखशे ? के पद्दिनां माळाळनी पेठे आकाशमांशी विमानोने फेंकी देशे ? ” एवी रीते लोकोथी शंका कराता, अने जोवाता एवा बाहुबल्लिए यमनी पेठे चक्रीने बलथी ताडना करी. ते दंडघातथी चक्री ठेक कंठसुधि जमीनमां डुबी गया; अने तेथी राहुथी जरा ग्रसा-एला चंद्र सरखा ते देखवा लाग्या. ते वखते बाहुबल्लि शोचवा लाग्या के, अहो ! जाइनां वधथी मने मोटुं अने दुःसह पाप थयुं ! तथा अरे ! में कुपुत्रे तातना वंशने कळंकित कर्यो ! ! एवी रीते बाहुबल्लि जेटलामां शोच करे ठे, तेटलामां सूर्य सरखी कांतिवाला चक्री ते व्यथाने तजीने पृथ्वीमांशी बहार निकट्या; तथा विचारवा लाग्या के, देवोथी जेम इंद्र, हरिणोथी जेम सिंह, तथा ताराळथी जेम चंद्र, तेम चक्री बीजा राजा-ळथी जीताय नहीं ! ! माटे साठ हजार वर्षोसुधि में जे दिग्जय कर्यो, ते शुं आ बाहुबल्लिमाटेज कर्यो ? के जेथी आ मने मारवाने उद्यम-वंत थयो ठे ! ! ! वली वासुदेवनी पेठे एकी वखते बे चक्री थाय पण नहीं; केम के जिनागमनी वाणी शुं वृथा थाय ? माटे खरेखर हुं चक्री नथी, पण आ चक्री ठे; अने आजदनसुधि में तेना सेनापतिनी पेठे दिग्जय कर्यो. एवी रीते मनमां चिंतातुर थएला ते चक्रीना हाथमां तेज वखते सूर्यसरखी कांतिवाळुं, तथा अग्निक्वणे उडाडतुं चक्ररत्न आव्यु. ते चक्रनां आववाथी पोताने चक्री मानीने, तथा चक्रने जमावीने गर्व-थी तेणे बाहुबल्लिने कथुं के, हे बाहुबल्लि ! हजु पण कंइ बगडी गयुं नथी; माटे देवोए पण मानेली, एवी मारी आझाने तुं मान ठोडीने अंगीकार कर ? वली तुं नानो जाइ ठे, तेथी तारा पूर्वना सघला अप-राधो हुं क्षमा करीश, अने तारा वधथी मने ज्ञातृहत्यातुं पाप पण न लागे तो सारुं ! वली तीर्यचोमां पण जेम हाथीथी मोटो सिंह, अने तेथी मोटो अष्टापद ठे, पण तेठ सघला शुं राजाने वश नथी थता ? एवी रीते बाहुनां बलथी तारे पण गर्व करवो लायक नथी, केम के स-घला बलवान राजाळ पण चक्रीनी आझा माननाराळ थाय ठे. एवी रीते बोलता चक्रीने बाहुबल्लि पोतानां खचाळपर दृष्टि नाखता थका गंभीर वाणीथी कहेवा लाग्या के, हे आर्य ! आ तमारी क्षत्रीयपणानी

बुद्धि तथा तमारं तातपुत्रपणुं तो अहो ! बहु सारं शोभे ठे !! केमके दंडयुद्धनी प्रतिज्ञा करीने पण तमोए चक्र ग्रहण कर्युं ठे !!! वली हे गुणज्येष्ठ ! पतंगीठं जेम सूर्यने तेम तमो आ लोखंडनां टुकडार्थी आ बाहुबलिना बाहुनां बलने शामाटे निंदो ठे ? वली तमारा बाहुनुं बल तमोए जोयुं ! हवे आ चक्रनां बलने पण तमो जुळं ? वली हे जाइ ! तमो कंइ पण शंका करशो नहीं ! केम के क्षत्रीयोनी ते व्यवहार ठे. ते वचनथी क्रोध पामेला चक्रीए ते चक्ररत्नने जवामीने, तथा जोनाराउने जय उत्पन्न करीने, तुरत ते ठोळ्युं. ते वखते बाहुबलि विचारवा लाग्या के, शुं आ चक्रने हुं लोहदंडथी घडानी पेठे फेंदी नाखुं ? के दडानी पेठे वीलामात्रथी आकाशमां उठाली नाखुं ? अथवा मारा यशरूपी वृ-ह्ममाटे तेने पृथ्वीमां बीजनी पेठे दाटी देउं ? अथवा चकलीनां बच्चांनी पेठे हाथमां लेइने तेने चूर्ण करी नाखुं ? अथवा मूष्टी मारीने तेने कोइ दिशामां फेंकी दउं ? नहीं ! पण तेनुं पराक्रम तो जोळं !! बाहुबलि एम विचारते ठते, ते बलतुं चक्र तेने प्रदक्षिणा करीने, फरीने चक्रीना हाथमां गयुं. (चक्रीनां सामान्य गोत्रीठपर पण ते चक्र चाली शकतुं नथी; त्यारे आवा सिद्धिवंत पुरुषनी तो वातज शी करवी ?) पठी बा-हुबलिए विचार्युं के, हवे तो आजे आ चक्रने, तेनां अधिष्टायक हजार यक्षोने, तथा अन्याय करनारा ते चक्रनां स्वामी जरतने पण मुष्टिथी चूर्ण करी नाखुं; एम विचारि बाहुबलि कटपांतकाले मूकेला इंडनां वज्र सरखी निष्ठूर मुष्टि उगामीने चक्रीप्रते दोळ्या. पठी 'समुद्र जेम मर्यादाचूमिप्रते तेम, बाहुबलि रणचूमिपर चक्रीनी पासे आवी विचारवा लाग्या के, अरे !! चलाचल राज्य माटे, तथा मारा बन्ने जवोने नष्ट क-रवा माटे, में आ जाइनी वध करवानुं कार्य प्रारंभ्युं ठे !!! वली मोटा जाइने मारीने, तथा नाना जाइने ठलथी उगीने जे राज्य आ दुनि-यामां मेलवाय ठे, तेवुं मनोहर राज्य पण मारे जोइतुं नथी. वली लेशमात्र सुखनी प्राप्तिथी जमित थएला अधम नरोज नरकागारनां कारणरूप का-र्यमां पडे ठे; जो एम न होत तो जिनेश्वर प्रभु शामाटे तेवा राज्यनां त्याग करत ? माटे हवे आजे तो हुं पिताजीने मार्गे चालनारो थउं !! एम मनमां विचारिने ते महाबुद्धिवान बाहुबलि, जरा उष्ण अश्रुजलोथी पं-

श्वीने सिंचता थका चक्रीने कहेवा लाग्या के, हे ज्येष्ठबंधु ! आप हवे मारो अपराध क्षमा करो ? वली हे जगत्प्रभु ! में राज्यमाटे आपने बहु खेद आप्यो ठे; वली हे वडीलचाइ ! मारे हवे संपदानुं प्रयोजन नथी; हुं तो हवे पिताजीने मागें चालनारो थइश; एम कही बाहुबलि महाराजे तेज जगामेळी मुष्टीथी पोताना मस्तकपरनां केशोने जखेडी नाख्या. (लोच कर्यो.) ते वखते “अहो ! उत्तम कार्य ! अहो ! उत्तम कार्य !” एवी रीते देवो आनंद सहित बोलवा लाग्या; तथा बाहुबलि महाराजपर पुष्पोनी वृष्टि करवा लाग्या. पठी अंगीकार करेल ठे महाव्रतो जेणे एवा बाहुबलि मुनिराज विचारवा लाग्या के, अनंत सुखनी संगतिवाला श्री पिताजीनां चरणकमलप्रते हवे हुं जळं; अथवा अर्हीज रहुं; केम के त्यां जवाथी प्रथमथी दीक्षित, तथा ज्ञानें करीने मनोहर एवा मारा नाना चाइर्तनी मध्ये मारी लघुता थशे. माटे अर्हीज ध्यानरूपी अग्निथी घातिकर्मोने बाळीने, केवलज्ञान मेलव्याबाद हुं प्रभुनी सजामां जइश. पठी ते पंडितशिरोमणि बाहुबली मुनिराज एम विचारता थका, त्यांज बन्ने हाथो लांबा करीने कायोत्सर्ग ध्यानमां लीन थया.

पठी चक्री, बाहुबलिने तेवी रीतनां, तथा पोतानुं तेथी उलटुं कार्य जोइने, नीचुं मुख करी जाणे पृथ्वीमां समाइ जवानी श्वा करता होय नर्ही तेम देखावा लाग्या. पठी आंखोमां आंसु लावीने चक्रीए ततक्षण पोतानां नाना चाइने नमस्कार कर्यो; तथा पोतानी निंदारूप तथा तेमनी प्रशंसारूप नीचे प्रमाणे वचनो ते बोलवा लाग्या.

हे बांधव ! आ डुनीयामां जेटला लोच अने मत्सरथी प्रस्त थएला माणसो ठे; तेज्जो हुं सरदार हुं ! अने आप तो बलवान, कृपालु, अने धर्मीजनां सरदार ठो. वली हे बंधु ! आपे मने प्रथम युद्धथी जीत्यो, तथा हवे तमोए व्रतरूपी हथीयारथी रागादिक शत्रुजने जीत्या; माटे आपसरखो आ डुनीयामां कोइ पण बलवान नथी. वली हे चाइ ! आपज खरेखरा तातनां पुत्र ठो ! केम के, तेमना मार्गमां आप वतो ठो ! अने हुं तो जाणतां ठतां पण रागद्वेषथी कदर्थित थयो हुं. माटे हे जगवन् ! आप हवे मारापर कृपा करो ? अने आ समस्त पृथ्वीनुं मारुं राज्य ग्रहण करो ? अने हुं आपनुं संयमरूपी साम्राज्य ग्रहण करीश. एवी रीते बाहुबलि

मुनिराजप्रते बालकनी पेठे आलाप करता ते चक्रीने, पवित्र बुद्धिवाला मंत्रींण पठी समजाव्या.

पठी ते चक्री बाहुबलिनां पुत्र सोमयशाने अगाडी करीने, तद्दशीला नगरीपासे रहेला जिनमंदिरमां गया. त्यां उद्यानमां हजार आरावाला, तथा विचित्र मण्डिणी जडेला, मंदिर सहित धर्मचक्रने नमस्कार करीने सोमयशा चक्रीने कहेवा लाग्यो के, हे तात ! पूर्वे कल्मष रहित श्री कृष्णस्वामी उन्नत्य अवस्थामां पृथ्वीपर विहार करता थका रात्रिण आवी अर्ही समोसर्या हता; त्यारे पिताजीण (बाहुबलिण) एम विचार्युं के, हुं प्रजातमां सर्व राजां तथा सर्व लोको साथे मोटा उत्सवपूर्वक तातपासे जइ तेमने वांदीश; एवी प्रतिज्ञा करीने, तेमणे मांचाळ, फरुखा, बजार विगेरे शणगाराव्यां; तथा त्रेवटा अने चोवटाळ विगेरे सर्व मार्गोपर क-पूर अने चंदननां ठंटाकवपूर्वक कस्तूरीशी मंडळो कराव्यां; तथा त्यां पु-ष्पमालाळ, रंगवेरंगी पताकाळ अने मणिनां तोरणो बंधाव्यां. पठी प्र-जाते पवित्र अइने, परिवार तथा सर्व लोको सहित, तातनी स्तुतिनुं स्म-रण करता थका ते अर्ही आव्या; पण तेटलामां तेमणे सूर्य विनानुं जेम आकाश, पुत्र विनानुं जेम उत्तम कुल, तथा जीवविनानुं जेम शरीर, तेम पिताजी विनानुं आ वन जोयुं. त्यारे मनमां खुंचेला दुःखरूपी खीळाशी पीडित थएला पिताजी, पडखे रहेला वृद्धोने पण रोवरावता थका रुदन करवा लाग्या के, विलंब करनार, तथा धर्मनो विधात करनार एवा मने धिक्कार ठे ! ! केम के, में रात्रिये जइने पण पिताजीनां चरणकमळोने न-मस्कार कर्यो नहीं ! ! वली हे जगवन् ! तमो खरेखर वीतरागज ठो, आप समान बीजो कोइ पण आ पृथ्वीपर ममतारहित नथी. केम के, पु-त्रप्रते पण तमोए जरा पण राग धर्यो नहीं. एवी रीते रुदन करता पिता-जीने मंत्रि प्रमुखोण समजाव्या बाद, तेमणे पिताजीना पगळांनी प्रति-माने नमस्कार कर्यो; पठी तेमणे विचार्युं के, पिताजीना आ पगळांना स्थानकने कोइ स्पर्श न करे तो सारुं, एम विचारि तेमणे आ उंचां प्रा-साद सहित आ धर्मचक्र अर्ही स्थापन कराव्युं. (माटे बुद्धिवाने नातुं अथवा मोटुं प्रारंभेलुं धर्मकार्य विलंबविना प्रयत्नशी करवुं, धर्मका-र्यना विस्तार माटे विलंब करवोज नहीं, केम के, विलंबशी रात्रि गया-

बाद बाहुबलि पण प्रचुने नमी शक्या नहीं) ते सांजली चक्री ते धर्मचक्रने नमीने तद्दशिलामां गया, तथा त्यां सोमयशानो अजिषेक करी राज्यपर बेसाड्यो. अने त्याथी सेंकडो शाखाळवालो सोमवंश (चंद्रवंश) चालु थयो, केमके पुरुषरत्नोनी उत्पत्तिनुं कारण तेवुं तेवुं एक होय ठेज. ते सोमयशाने रूपवंती, तथा कुलीनएवी सुव्रतादिक चोवीस हजार स्त्रीळ हती, तथा जगतमां प्रख्यात पराक्रमवाला अने पवित्र श्रेयांस आदिक बहोतेर हजार तेमने पुत्रो हता; वली ते बत्रीस लाख गामोनुं, एकसो पत्तनोनुं, तथा त्रणसो नगरोनुं रक्षण करता हता. वली तेमने चुमाळीस लाख रथो, एक लाख हाथी, तथा सूर्यनां घोडासरखा पांत्रीस लाख घोडाळ, तथा सवा क्रोड पालाळ हता; तेम सातसो राजाळ तेमनी आज्ञा धारण करता हता.

हवे सोमयशाथी, तथा त्यांनां सर्व राजाळथी पूजाएला चक्री फरीने पण श्रीबाहुबलि मुनिराजनां चरणोने नमीने पोताना नगरप्रते गया, तथा त्यां सुर, असुर अने मनुष्योनां समूहोथी सेवाएला ते चक्री पितानी पेठे प्रजाने पालवा लाग्या.

हवे त्यां बाहुबलि मुनिराजे सर्व सावद्य व्यापारथी रहित थइने, तथा सर्व प्राणीळप्रते हितकारी थइने, कर्मोनी नाश करवामाटे ध्यान धरवा मांड्युं. नाशिकापर राखेल ठे दृष्टि जेमणे, निर्मल ज्योतिवाला, प्रचुनुं ध्यान धरता, तारानां प्रचारोथी रहित मेरुसरखा निष्कंप, घुटाणसुधि लंबावेल हाथोवाला, रोकेल ठे सर्व आश्रवो जेमणे एवा, तथा गोपवेल ठे, चित्तरूपी पवन जेमणे एवा ते बाहुबलि मुनि शोजवा लाग्या. सर्व कृतुनां दोषोथी दूषिन नहीं थएला, तथा द्वेष अने रागथी नहीं खेपाएला योगी, तेम टाढ, तडको, तथा वरसादथी नहीं खेपाएली मूर्तिवाला ते बाहुबलि मुनि पर्वत सरखा शोजता हता. वली परस्पर जन्मवैरवाला जीवो पण सहोदरतुळ्य थइने, तेमनो आश्रय करता हता; तथा तेमना मस्तकपर, डाढीमूठोपर अने जुजादिकमां पद्धिळ मालाळ बांधी रहेता हता. वली कर्मरूपी खताळ उखडी जवाथी, वनखताळथी वींटाया थका, वादळाळनां समूहोथी जेम मेरुपर्वत तेम अधिक कांतिवाला ते गंजीर मुनिराज शोजता हता. वली दुष्ट माणसो जेम सज्जनोनां चित्तने, तेम

जलथी वृद्धि पामेला, अने तीक्ष्ण मुखवाला दर्जनां अंकुरो, पगमां प्रवेश करीने, तेमनां शरीरने जेदवा लाग्या. एवी रीते ते मुनिराज राग-
 द्वेषने जीतीने, हृदयकमलमां प्रचुनुं ध्यान धरता थका, तथा मत्सररहित
 बुद्धिवाला थया थका, समजावमां एक वर्षसुधि रद्दीने घातिकर्मोनां
 पटलोने बालवा लाग्या. पढी श्री युगादीश प्रचुए तेमनी केवलतोत्पत्तिना
 समयने, तथा तेमां विघ्न करनारा तेमनां मानने जाणीने, तेमने प्रति-
 बोधवामाटे ब्राह्मी अने सुंदरी सतींने त्यां मोकळी; अने तेउं पण अनु-
 क्रमे ते मत्सररहित मनुष्यवाला वनमां आवी. त्यां ते साधवीं वादळांमां
 रहेला सूर्यनी पेठे, वेलडींनां समूहोथी विंटाएला ते मुनिराजने केट-
 लीक महेनते उलखीने, आदरपूर्वक तेमने प्रचुनां वचनो कहेवा लागी
 के, हे चाइ! श्रीयुगादीश प्रचु आपने अमारा मुखथी संदेशो कहेवरावे
 ठे के, हाथीपर चडेला पुरुषोने शुं केवलज्ञान थाय? माटे ते तमारा वै-
 रीने तमो जीतो? वळी हे युगादीश प्रचुनां पुत्र! तमो ते तरुण गजेंद्रथी
 नीचे उतरो? वळी हे बांधव! तमो आवा उच्छुष्ट मुनि थइने पण केम
 मोहमां पडो ठो? माटे बोध पामो? एटळुं कहीने ते बन्ने बेहेनो श्री
 आदिदेव प्रचुनां चरण समीपे गइ; पढी ते वचनो सांजळीने बाहुबळि
 पण तेनुं तत्व विचारवा लाग्या के, आ बन्ने मारी बेहेनो सर्वज्ञ एवा श्री
 पिताजीनी शिष्यो ठे; माटे ते कोइ पण वखते जूतुं बोळे नहीं, पण तेमणे
 जे हाथी कह्यो ते क्यां ठे? वळी में तो हमेशने माटे आ सतांग राज्य
 तो तज्युं ठे! अने हुं तो कायोत्सर्ग ध्यानमां हुं! त्यां मने हस्तीनी प्राप्ति
 क्यांथी? पण अहो! हवे मालुम पड्युं!! “ नाना जाइंने कोण नमे?”
 एवी रीतनो मानरूपी हाथी मारी पासेज रहेलो ठे, माटे ते मारुं डुष्कृ-
 त हवे मिथ्या थारुं? हुं तेउंने जइ नमीश. मानथी तो पुण्य, कीर्ति, यश,
 लक्ष्मी तथा स्वर्गनुं साम्राज्य पण जतुं रहे ठे, अने ते दुर्गतिनी संगति
 करावे ठे. वळी मान ठे ते म्लानि करनारुं, गुणोने हरनारुं, धर्मरूपी ल-
 क्ष्मीने चोरनारुं, नीचगोत्ररूपी वृद्धप्रते वरसादसरखुं, सौजाग्यनो नाश
 करनारुं, कीर्तिने घटाडनारुं, मोक्षसुखने दूर करनारुं, तथा पुण्योनीश्रे-
 णिरूप रात्रिने नाश करवामां सूर्यसरखुं ठे, तेथी सत्पुरुषो प्रायें करी तेनो
 त्याग करे ठे. वळी पूर्वे जेउंए चारित्रनो चार अंगीकार करेलो ठे, एवा

मारा नाना ज्ञानेने पण हुं तातनी पेठेज वंदना करीश, एम पोतानां मनमां विचारिने, जेवा तेज तातपासे तुरत जवाने इहे ठे, तेटलामां केवलज्ञानरूपी लक्ष्मी, के जे पेहेलेथीज तेमनाप्रते अत्यंत रागवाली होती, ते तेमनां मानरहित चित्तरूपी मंदिरमां तुरत दाखल थइ, अने तेथी ते बाहुबलि महामुनिराज समकालेज समस्त जगतने जोवा लाग्या. पठी त्यां देवोए आपेला मुनिनां वेषने धारण करीने ज्ञानथी शुद्ध चित्तवाला ते बाहुबलि मुनिराज त्यां जइ प्रचुने प्रदक्षिणा करीने केवळीनी सजामां बेठा. एवी रीते बलवानोमां पण महाबलवान आ बाहुबलि मुनिराज ठे; केम के, तेमणे एकी वखतेज रणसंग्राममां जरत चक्रीने अने कर्मोने पण तुरत जीत्यां; तथा पोतानुं मान पण तेमणे तजी दीधुं.

एवी रीते आचार्य महाराज श्री धनेश्वरसूरिए बनावेला महातीर्थ श्री शत्रुंजयनां महात्म्यमां जरतचक्री अने बाहुबलिनां संग्रामनां वर्णननो चोथो सर्ग संपूर्ण थयो. श्रीरस्तु.

पंचमः सर्गः प्रारभ्यते.

श्री शत्रुंजय पर्वतरूपी ऐरावणमांथी उत्पन्न थएला मुक्तामणि सरखा, लक्ष्मीनी श्रेणिसरखा, पुण्यनां सूर्यसरखा, शुभ यशनी वेणिसरखा, त्रणे लोकोनां गुरु, नाजिराजाना वंशथी (वांसथी) उत्पन्न थएला मणिसरखा तथा कुवलयने (चंद्रविकासी कमलने) उद्बोध करवामां चंद्र सरखा, श्रीयुगादीश प्रचु अखंडित सुख आपो? हवे श्री वीरप्रचु इंद्रने कहे ठे के, हे इंद्र! हवे ते चक्रिनां बाह्य शत्रुनी जीतनी पेठे, तेमनो अंतरशत्रु-उंनो जय, तथा श्री शत्रुंजय तीर्थनी सिद्धिने तुं सांचल?

हवे अतिशयोरूपी किरणोवाला, तथा चक्रवाकोथी जेम सूर्य, तेम त्रणे जगतनां लोकोथी सेवाता, श्री ऋषभदेव प्रचु पृथ्वीने पवित्र करता थका, तथा जव्यरूपी कमलोने उल्लासित करता थका पूर्वाचलप्रते जेम सूर्य, तेम श्रीशत्रुंजय पर्वतप्रते आव्या. कल्पवृक्ष, पारिजात, संतान, हरिचंदन, लवंग, चारोळी, आंबा, चंपक, अशोक, नाळीपरी, नागरवेल, सोपारी, केळ, साखरी, शाबमली, तथा शाल आदिक वृक्षोथी शोचता,

सर्व पर्वतोनां स्वामिपणाथी चमरी गायोनां पुंढांरूपी चामरोथी वीं-
जाता, जिनमंदिरोरूपी ठत्रो अने उंचां कलशोथी वींटाएला, हजारो
उंचां शिखरोथी प्रगट रीते मुकुटयुक्त थएला, विचित्र प्रकारनां मणि
अने रत्नोनां किरणोथी आकाशने पण देदीप्यमान करता, नदी, झरो,
कुंडोनां समूहो, तथा वावोथी उत्तम शोचाने धारण करता, कमलोथी
देवलोकनी पण हांसी करता, कल्पवृक्षोनी घाटी ठायामां जर्तारो सहित
बेठेली किन्नरीजंथी गवाती ठे, युगादीश प्रजुनां गुणोनी पंक्ति ज्यां एवा,
दर्शनमात्रथी पण जगतने पवित्र करता, स्पर्शमात्रथी पण पापोनां समू-
हने हरता, नेत्रप्रते एक रसांजन सरखा, मोक्षनी इष्ठावाला अनेक गां-
धर्वो, विद्याधरो, मनुष्योनां समूहो, देवो, असुरो, नागकुमारो, तथा सिं-
हादिकोथी सेवाता, अनंत सिद्धोनां स्थानरूप, अनंत सुख देनारा, प्रा-
णीउंप्रते अनंत जवरूपी समुद्रमां द्धीपसरखा, एक लाख बत्रीस हजार
गामोथी विज्रूषित थएला, हमेशां समुद्रना रत्नोथी बंधाएली मेखलावाला,
ठत्रसरखी ठायवाला वृक्षोथी मध्याह्नकाळे पण ताप विनाना, सौराष्ट्र
देशनी छीजनां गीतोनां जंकारोथी खुशी थएल ठे देव, मनुष्य अने ना-
गकुमारो ज्यां एवा, मूलमां पचाश योजनवाला, शिखरपर दश योजन-
वाला, तथा आठ योजन उंचा, एवा ते पर्वतपर प्रजु चढ्या. वली मो-
क्षनी नीसरणीनां पगथीआं सरखा ते उंचा पर्वतपर पुंढरिक प्रमुख मु-
निठ, तथा सुंदरी प्रमुख साधवीठ विगेरे चढ्या. पढी तीर्थकर जेम ती-
र्थने, तेम श्रीयुगादीश प्रजु ते रायणने विशेषथी पवित्र करता थका, रा-
त्रिए तेनी नीचे समोसर्या. हवे आसन कंपवाथी प्रजाते देवोए त्यां आ-
वीने, जवजीरूठने शरणातुल्य समवसरण बनाव्युं. त्यां प्रजुए पोरसीसुधी
धर्मदेशना आपी; तथा पढी पुंढरिकजीये प्रजुनां पादपीठपर बेसीने
धर्मदेशना आपी के, तीर्थ, जिन, अने गुरुमां जक्ति, धर्मशास्त्रनी रुचि,
दया, सुपात्रेदान, प्रिय वचन अने विवेक एटलां सम्यक्त्वनां लक्षणो ठे.
वली आर्यदेश, मनुष्यपणुं, दीर्घ आयुष्य, उत्तम कुल तथा न्यायोपा-
र्जित धन, एटलां माणसोनां पुण्योपार्जननां हेतुठ ठे: वली आर्य-
देशमां जो मनुष्य जव मखेलो होय, तोज पापकार्योथी लज्जा, धर्मना
आगमोनुं सांजलवुं, कल्याकृत्यनो विचार, दयालु बुद्धि, गुरुनी सेवा,

અપયશની બીક, પાપનાં નાશની ઇચ્છા, તથા ઉત્તમ ધર્મમાં પ્રીતિ થાય છે. વહી જે મનુષ્યજવેં કરીને ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ નામનાં ચારે પુરુષાર્થો સાધી શકાય છે, તે મનુષ્ય જવની સ્તુતિ કરવાને કોણ સમર્થ છે ? વહી ઉત્તમ ન્યાયમાર્ગથી ઉપાર્જન કરેલી સંપદા પણ દાનેશ્વરીને ઘેરજ કૃતાર્થ થાય છે; તથા આર્ય દેશમાં વિવેકી કુલમાં જે મનુષ્યપણું મલે છે, તેજ પ્રશંસવા લાયક છે. વહી જે ઉદ્યમવંત માણસો પોતાનાં આયુષ્યનાં દાણમાત્રને પણ પ્રમાદથી ફોકટ ગુમાવતા નથી, એવા વિવેકી માણસો આ જગતમાં ધર્મકાર્યોપ્રતે લાંબાં આયુષ્યવાલા થાઉં ? વહી જે માણસ લાંસી, શ્વાસ, સંગ્રહણી, અર્શ, રક્તપિત્ત, તથા જ્વર આદિક રોગોથી હમેશાં પીડાણલા છે, તેણે શી રીતે પુણ્યોપાર્જન કરી શકે ? વહી પ્રાર્થે કરીને પરાક્રમ દૈન્યમાટે, શૌર્યતા પરાજવમાટે, ઉદ્યમપણું દરિદ્રતામાટે, તથા ઉજ્જ્વલ કુલ પાપમાટે થતું નથી. પઠી તે દેશનાને અંતે પ્રસુ પુંડરિક મહારાજને કહેવા લાગ્ય કે, આ શત્રુંજય પર્વત મોટું તીર્થ છે, તથા મોક્ષનાં ઘરરૂપ છે. વહી આ તીર્થપર આવવાથી પ્રાણીનું ડુર્લભ લોકાગ્રને પણ મેલવે છે, તેમ આ ગિરિરાજ શાશ્વતો છે. વહી આ તીર્થ અનાદિ છે; તથા અહીં અનંત તીર્થકરો પોતાનાં કર્મસમૂહનો નાશ કરીને સિદ્ધ થયા છે. વહી આ તીર્થપર જે પહોંચે, તથા બીજા પણ દુઝ અને હિંસક જંતુનું રહે છે, તેણે પણ ત્રણ જવોમાં મોક્ષે જશે. વહી જે જીવો અજબ્ય તથા પાપી છે, તેણે આ પર્વતને જોઈ શકતા નથી. વહી રાજ્યાદિક તો મલી શકે છે, પણ આ તીર્થ મલી શકતું નથી. વહી તીર્થકરો મોક્ષમાં ગઈ બંતે, તથા કેવલજ્ઞાનનો લય થઈ બંતે, આ તીર્થ અશ્રવણથી તથા સ્તુતિથી પણ લોકોને તારનારું છે, તેમ આ દુઃખમુક્તિ કાલમાં કેવલજ્ઞાનનો લય થવાથી, તથા ધર્મની પડતી આવવાથી અર્થ તીર્થજ જગતનું હિત કરનારું છે. વહી જિનોમાં જેમ હું મુખ્ય હું; તથા પવેતોમાં જેમ મેરુ છે, તથા દ્વીપોમાં જેમ જંબૂદ્વિપ છે. તેમ સઘલાં તીર્થોમાં આ મુખ્ય તીર્થ છે. વહી જે માણસો પોતાની જીંદગીમાં આ તીર્થનું દર્શન કર્યું નથી, તેણે મનુષ્યરૂપધારી પશુનું જાણવા. તેમ આ તીર્થપ્રતે અનંતા તીર્થકરો, તથા કેવલીનું આવ્યા છે, તેમ મોક્ષે ગણ્યા છે, તથા જશે. વહી અતીતકાલમાં થઈ ગણ્યા તથા હવે થનારા તીર્થકરો

आ तीर्थमां रायणां वृद्धतले समोसर्वां ठे, तथा समो सरशे. वली आ सुराष्ट्र देश, आ शत्रुंजय गिरि, आ रायण, तेम वर्तमान तीर्थकर ए स-
घला तीर्थरूप ठे. वली समुद्रमां रहेलो जेम वडवानल, तेम आ दुःखम
कालमां आ तीर्थनो महिमा अधिक अधिक थरो, माटे आ मोटामां
मोटुं तीर्थ ठे. आ तीर्थमां श्री अरिहंत प्रभुनी पुष्प, अद्भुत विगेरेथी
पूजा करवाथी, तथा स्तुति करवाथी प्राणीजंतुं जन्मसुधि करेलुं पाप
नाश पामे ठे. वली अन्य तीर्थ करतां आ तीर्थमां जिननी पूजा करवाथी
अनंतगणुं फल मले ठे. तेम अहीं फक्त एकज पुष्पथी प्रभुपूजा कर-
वाथी स्वर्ग अने मोक्ष दुर्लभ थतां नथी. वली आ तीर्थमां जे माणस
प्रभुनी अष्टप्रकारी पूजा करे ठे, ते नवे निधानो पामीने अरिहंत तुळ्य
थाय ठे. वली पुण्यशाली माणसज अरिहंत प्रभुनी पूजा, सुगुरुनी जक्ति,
शत्रुंजय तीर्थनी सेवा, तथा चतुर्विध संघनो संगम करे ठे. वली अहीं
शुभ गुरुनी त्रिकरणशुद्धिपूर्वक आराधना करवाथी ते तीर्थकर पद आपे
ठे, तथा सामान्य मुनिनी आराधनाथी चक्रीनी लक्ष्मी मले ठे. वली
जेणे पोतानां धननां समूहथी गुरुनी सेवा करी नथी, तेनो जन्म, तथा
तेनी सर्व लक्ष्मी पण निष्फलज ठे. वली पूर्व जवमां तीर्थकरणे पण बो-
धिवीजनां हेतुरूप गुरुज ठे, माटे बुद्धिवाने तेवा गुरुनी अहीं विशेष पूजा
करवी. वली अहीं सघली धर्मक्रीयाळ पण गुरुनी साथे रहीने करवी;
केम के गुरु विना ते सघली निष्फल ठे. माटे पोतानां अनृण्यपणाने
इह्नारा माणसे आ तीर्थमां धर्म आपनार गुरुनी वल्ल, अन्न, पाणी आ-
दिकथी सेवा करवी. वली आ शत्रुंजय तीर्थमां गुरुने वल्ल, अन्न, तथा
जखनुं दान देवाथी, तथा तेनी जक्ति करवाथी आ लोक अने परलो-
कमां सर्व संपदाळ मले ठे. आ शत्रुंजय तथा जिन, ए बने स्थावर तीर्थो
ठे; पण गुरु तो जंगमतीर्थरूप ठे, माटे तेमनी अहीं अत्यंत सेवा करवी.
वली आ तीर्थमां अन्नदान, अनुकंपादान, सुपात्रदान, तथा कीर्त्यादिक
मोटनुं दान, तेम अन्नदान, ज्ञानदान, औषधदान, अते जखनुं दान देवुं;
एस जिनेश्वरोए कहेलु ठे. वली जे माणस अहीं दीन, तथा अनाथादिकोने
दान आपे ठे; तेने घेर अटकाव रहित निरंतर लक्ष्मी नाच्या करे ठे.
माटे महा बुद्धिवाने मोक्ष देनारुं दान आ तीर्थमां देवुं; केम के, दान-

विना प्राणीं च वसागरने तरी शकता नथी. वली आ तीर्थमां अत्यंत गुणवाळुं तथा मोक्षसुख आपनारुं तथा सर्व दुःख हरनारुं शील त्रिकरणशुद्धिची पालवुं. पोतानुं अहित इष्टनारा एवा जे माणसे आ तीर्थमां शीलचंग कर्युं ठे; तेनी क्यांए पण सिद्धि थाय नहीं; तथा ते चांडालची पण वधारे निंदनीक ठे. वली आ तीर्थमां तप करवाची निकाचित कर्मो, तथा जन्मसुधिनुं पाप पण नाश पामे ठे. वली बछ अने अछम आदिक तपची उत्तम फल मळे ठे; माटे सर्व इष्टित आपनारो ते तप अहीं विशेषे करीने करवो. वली अहीं अघाइनो तप करवाची कर्मोना नाश करी प्राणी स्वर्ग अने मोक्षनां सुख क्षणवारमां मेलवे ठे. वली अहीं चैत्री पुनेमनो उपवास करवाची सुवर्णनो चोर, तथा शुभ्र जावची सात आंबेल करवाची वस्त्रनो चोर शुरु थाय ठे. रत्ननी चोरी करनारो अहीं अत्यंत उत्तम जावची दान देतो थको, कार्तिक मासनां सात दिवसनां तपची शुरु थाय ठे. वली रुपुं, कांसुं, त्रांबुं तथा पित्तलनी चोरी करनारो, ते पापची अहीं सात दहाडाळ सुधी परमार्थ नामनो पृथक रीते तप करवाची मुक्त थाय ठे. वली मोती तथा परवालांनो चोर, अहीं त्रिकाल जिन पूजाची, तथा पंदर आंबेलोची निर्मल थाय ठे. वली धान्य तथा जलनो चोर अहीं सुपात्रे दान दीधाची, तथा रसनो चोर महादानची शुरु थाय ठे. वली वस्त्र अने आचूषणनो चोर अहीं जिनपूजन करवाची पोतानां आत्मानो खाडा सरखा चवमांची उद्धार करनारो थाय ठे. वली देवद्रव्य तथा गुरुद्रव्यने चोरनारो माणस अहीं जिनपूजनची शुरु थाय ठे; तथा ध्यान अने सुपात्रे दान देवाची ते अंतरंग शत्रुंजो नाश करनारो थाय ठे. वली जे माणसे कुमारिका, दीक्षित स्त्री, वटलेली, सधवा, विधवा, तथा गुरुस्त्रीसाथे गमन कर्युं होय, ते माणस पण मनने रोधीने जिननुं ध्यान धरतो थको अहीं जो ठ माससुधी तप करे, तो शुरु थाय ठे. वली गाय, जेंस, घोडा, हाथी, पृथ्वी तथा घरनो चोर, अने मंत्र तंत्र देनारो पण अहीं चक्रिची जिननुं ध्यान धरवाची शुरु थाय ठे. वली अन्यनां चैत्य, घर, बगीचा, पुस्तक तथा प्रतिमादिक उपर जे दुष्ट बुद्धि “आ मारुं ठे” एम धारी पोतानुं नाम नाखे ठे, ते माणस पण अहीं सामायिकची पवित्र थइ ठ

मास सुधि तप करवाथी पापोने नाश करी शुद्ध थाय ठे. वली अहीं परमेष्ठिनुं ध्यान, तथा, देवार्चन आदिकथी समकीती श्रावक सर्व पापोथी मुकाय ठे. एवुं कोइ पण पाप नथी, के जे अहीं अरिहंत प्रचुनां ध्यानथी नाश न पामे; तेम तेवुं कोइ पण पुण्य नथी, के जे अहीं अरिहंत प्रचुनां ध्यानथी न मले. वली पोताना चित्तमां चित्तवेलां एवां नहीं करेलां पण पुण्यो अहीं उत्तम ज्ञानाज्जथी थाय ठे, माटे अहीं उत्तम ध्यान धरवुं. सघला व्यापारोमां “ मनोव्यापार ” मुख्य ठे, अने तेज प्राणीजने स्वर्ग, नरक तथा मनुष्य जवमां लेइ जाय ठे; माटे आ तीर्थमां कृष्ण, नील, अने कापोत लेइया चित्तववी नहीं; पण कर्मोनां क्य माटे पद्म, सित विगेरे लेइयाज्ज चित्तववी, वली ह्युद्ध जंतुज्ज प्रते पण अहीं मनथी के वचनथी के शरीरथी पण हिंसा करवी नहीं; केम के, ते धर्मरूपी वृद्धने बालवाने दावानल सरखी ठे. कंथुआ सरखा जीवने पण जे माणसो मारे ठे, तेज्जुं सातमी नरक शिवाय बीजुं स्थानक नथी. माटे नरकप्रते दूती सरखी हिंसा तो सर्वथा प्रकारे करवीज नहीं, केम के, जे माणस परने पीडा उपजावे ठे, तेनी पासे धर्मरूपी राजा आवतो नथी. वली सघला जंतुज्ज अनंत जवोनी अपेक्षाए बंधुसरखाज ठे; माटे तेज्जुं पोताना आत्मानि पेठे रक्षण करवुं; अने जाणवुं के, कोइ कोइना शत्रु नथी. वली. प्राण जाय तो पण उत्तम बुद्धिवाने जूतुं बोलवुं नहीं; अने सत्य बोलनारो अपवित्र पण पवित्रज ठे. असत्य बोलवाथी प्राणीजने मुखमां फोडा, परु, कीडा विगेरेनी व्याधि थाय ठे. वली कोइए नहीं दीधेली पाणीनी अंजलि पण ग्रहण करवी. नहीं; केम के अदत्तादानथी जीवो निर्धन तथा स्वल्प आयुष्यवाला थाय ठे. डाह्या माणसे चोरी करवी नहीं, केम के धन ठे ते जीवोने प्राणसमान ठे, अने तेथी प्राण हरनार करतां पण धन हरनार वधारे जयंकर ठे. वली आ तीर्थमां उत्तम माणसे पोतानी छीने पण सेववी नहीं; त्यारे बन्ने लोकनो नाश करनारी परस्त्रीनी तो वातज शी करवी? परधननी चोरी, चाडी तथा परनो द्वेषकरवाथी महा पाप थाय ठे. आ जयंकर संसाररूपी समुद्रमां परिग्रहनां चारथी प्राणी होडीनी पेठे डुबी जाय ठे, माटे ते जेम बने तेम अल्प करवो; वली ते क्रमे क्रमे करीने तेवी रीते अल्प

करवो, के जेथी लोचरूपी जयंकर पिशाच बली शके नहीं. वली सर्व प्राणींने विषे पोताना आत्माना पेटे समपणुं (सामायिक) चिंतववुं; केम के, तेवा समपणाविना सघली क्रियाउं निष्फल ठे. वली जे माणस समतामां रहे ठे, तेने त्रणे जगत वश थाय ठे; तथा तेने देवो पण जरा पण पराजव करी शकता नथी. वली पौषधप्रतिमाने प्राप्त थएलो माणस क्षणवारमांज कर्मोना नाश करे ठे, अने ते चारित्रधारीनी पेटे देव अने मनुष्योथी पण वंदाय ठे. वली आ तीर्थमां पौषधवृत करवाथी मासक्षपणनुं पुण्य मखे ठे, तथा अतुल्य केवलज्ञान पण मखे ठे. वली अतिथिसंविज्ञागव्रत करवाथी नरक अने तिर्यंच गतिनो नाश करी प्राणी मोक्षसुख मेलवे ठे; भोजन वखते आवेला मुनिंने दान देवाथी मोक्षराज दूर रहेतुं नथी; त्यारे (आलोक संबधि) राज्यसुखनी तो वातज शी करवी? जे माणस गुरुदेवप्रते आहार तथा नैवेद्य दइने भोजन कर ठे, तेज खरुं भोजन जाणवुं; अने ते शिवायनुं तो देहने प्रोषण करनारुं फक्त पशुप्रास सरखुं भोजन जाणवुं. वली ग्रहण करेखुं देवद्रव्य तथा गुरुद्रव्य अंगारानी पेटे सात कुलोने बाली नांखे ठे, माटे ते बुद्धिवानोए लेवुं लायक नथी. देवद्रव्य तथा गुरुद्रव्यथी थएली धननी वृद्धि केरनी पेटे प्रथम स्वादिष्ट छागे ठे, पण पाठलथी तीव्र वेदना आपे ठे. जे माणसो हमेशां देवद्रव्य तथा गुरुद्रव्य जक्षण करे ठे, तेउनी शुद्धि सर्व तीर्थोनां आश्रयोथी पण थती नथी. लोचांधचित्थी देवद्रव्य तथा गुरुद्रव्य जो लेवामां आवे, तो ते निर्यंच तथा नरकादिक दुर्गति आपे ठे. वली एकेंद्रिआदिक जीवोने निरर्थक जे ताडन करवुं, ते “अनर्थदंड” कहेवाय; तेवा अनर्थदंडथी यत्नपूर्वक विरति करवी. अनर्थदंड करवाथी माणस शरणारहित थइने आ जवरूपी समुद्रमां मगरोसरखा कर्मोथी पीडाय ठे. वली कल्याणना अर्थी माणसे विशेषे करीने आ तीर्थमां वृक्षनां डालां, पांदां, फल, अंकुरा विगेरे ठेदवां नहीं. आ शत्रुंजय तीर्थमां सर्व जगोए हमेशां देवोना वास ठे, माटे तेउने ठेदवां नहीं. वली यशरूप धनवालाउए प्राणोथी पण उपकार करवो; केम के, ते सर्वधर्मरूप, तथा मोक्षसुखनां कारणरूप ठे. परोपकारथी उत्पन्न थएखुं पुण्य जवजवप्रते वृद्धि पामे ठे; अने जे परोपकार करे ठे, ते सर्व जगोए अटकाव रहित देवनी पेटे चाली शके ठे.

वली ज्ञानी अने पुस्तकोनी अन्न वस्त्रादिकधी करेली सेवा सूर्यनी कांतिनी पेठे प्राणीजनी जडतानो नाश करे ठे. ज्ञानपूजाधी ज्ञानावरणीय कर्मो-
नो नाश थइ, मुक्तिलक्ष्मीनां कारणरूप केवलज्ञान प्राप्त थाय ठे. वली
आ शत्रुंजय तीर्थपर जिननी पूजानी पेठे ज्ञाननी पूजा पण प्राणीजने
ठेक मोक्षसुधिनुं अधिक अधिक फल आपे ठे. वली आ तीर्थमां रात्रि-
जोजन करवाधी माणस गीध, घुवड, प्रमुख जवो पामीने अत्यंत दुःखी
थयो थको नरकमां जाय ठे. सदा रात्रिजोजनमां तत्पर रहेला एवा अ-
पवित्र माणसे आ तीर्थनो कोइ पण वखते स्पर्श पण करवो लायक नथी.
वली आ तीर्थमां रहींने जे माणसो सम्यक्त्वमूल बार व्रतोने पाळे ठे,
तेनां तुल्य बीजो कोइ धन्य नथी, तथा तेज मोक्षमां जाय ठे. वली अन्य
तीर्थमां जप, तप, तथा दानधी जे फल थाय ठे, तेथी क्रोडगणुं फल
आ तीर्थनां स्मरणधी पण थाय ठे. वली आ तीर्थमां जे माणस रथ, घोडा,
जमीन, हाथी, सुवर्ण तथा मणिनी जेट आपे ठे, ते हर्ष सहित चक्री-
पणाने तथा इंद्रपणाने जोगवे ठे. वली जे माणस आ तीर्थमां इंद्रोत्स-
वादि कार्य करे ठे, ते सघला जोगो जोगवीने निश्चयें करी मोक्ष मेळवे
ठे. वली हे पुंडरिक ! सघला तीर्थोमां आ तीर्थराज ठे, तथा सघला प-
र्वतोमां ते उत्तम पर्वत ठे; माटे जेम मने, तेम मोक्षनां कारणरूप आ
गिरिवरने तुं सेव ? वली हे मुनि ! माराधी जेम आ जगतनी स्थिति,
तेम तारा नामधी आ अवसरपिणीमां आ तीर्थ प्रसिद्धि पामशे. वली नहीं
बलधी तेम नहीं अनज्यासधी, तेम इंद्रिजने तथा मनने रोधिने तुं अहीं
रहे ? स्फटिकसरखा निर्मल आत्माने त्रण ध्यानोधी (पिंडस्थ, पदस्थ,
अने रूपस्थधी) ध्यावतां थकां, अने कंइ पण चिंता रहित आश्रव परि-
णामने रोकनीने, विकल्प रहित लयमां प्राप्त थइ, पांच ह्रस्व अक्षरोनां
उच्चारनां परिमाणवाला कालमां शुजाशुजनो नाश करी, तथा घाति-
कर्मोने बाळीने, अने केवलज्ञान पामीने, आज तीर्थनां माहात्म्यधी तुं
मुक्तिरूपी स्त्रीनो स्वामी थइश. एवी रीते पुंडरिक महामुनिने कहींने जग-
वान पण त्रिलोकनां हितनी इहाधी बीजी जगोये विहार करी गया. पढी
त्रणे लोकमां रहेनारा लोको पण तेवी रीतनां सर्वज्ञ प्रजुनां वचनने सांजलीने
आनंद सहित, तीर्थमां अनुराग धरता थका पोतपोताने स्थानके गया,

हवे पुंडरिक महाराज पण त्यां पांच ऋड मुनिउंधी वींटाया थका चं-
 डनी पेठे समता धारीने रह्या. तथा ते मुनिउंने परम वैराग्यरूपी अमृ-
 तधी चरेली वाणी कहेवा लाग्या के, क्षेत्रानुजावधी आ गिरि मोक्षसुख-
 नां स्थानकरूप ठे; अने कषायरूपी शत्रुउंने जीतवामाटे किह्वासमान ठे.
 हवे आपणे अही मोक्षनां कारणरूप संखेखना करवी; ते संखेखना ड-
 व्यधी अने जावधी, एम बे प्रकारनी ठे. सघला उन्माद, तथा महारो-
 गनां कारणरूप एवी सर्व धातुउंनुं चारे बाजुधी जे शोषवुं; तेने डव्य
 संखेखना मानेली ठे. मोह अने मात्सर्यवाला रागद्वेषादिक कषायोनो
 समताधी जे ठेद करवो, तेने जाव संखेखना कहेली ठे. एम कहीने पुंड-
 रिकजी महाराज ते साधुउं सहित सघला सूक्ष्म अने बादर अतिचारोने
 आलोचवा लाग्या. वली तेमणे फरीने पण पोतानां महाव्रतोने दृढ कर्यां;
 केम के, वारंवार अभिनो ताप सुवर्णनी शुद्धि माटे थाय ठे. चोंत्रीस अ-
 तिशयोवाला, मोतीसरखी निर्मल कांतिवाला तथा त्रणे लोकनां स्वामी एवा
 सर्व जिनेश्वरो अमोने शरणारूप थाउं? अनंत अने अक्षय स्थानप्रते प्राप्त
 थयेला, परवालां सरखी कांतिवाला, अने पंदर जेदे सिद्ध थएला सिद्धो
 अमोने शरणारूप थाउं? महाव्रतोने धरनारा, धीर, सावधनां आश्रयवि-
 नानां, इंद्रनीलमणिसरखी कांतिवाला एवा मुनिउं अमोने शरणारूप
 थाउं? केवली प्रचुए कहेलो, सर्व दयामय, तथा स्फटिकोपल सरखो तं-
 डारहित एवो धर्म अमोने शरणारूप थाउं? वली चोरासी लाख जीवा
 योनि मांहे जे कंडं डुष्कृत थयुं होय, ते सघलुं अमारुं अपुनःक्रि-
 पूर्वक मिथ्या थाउं? वली अज्ञानताधी जे अहार पापस्थानको सेव्यां हं
 ते सघलाउंने त्रिकरणशुद्धिची वोसरावुं तुं. वली एकेंद्रियादिक सर्व जंतु-
 उंने हुं खमावुं तुं; अने तेउं पण वैररहित एवा हुं प्रते क्षमा करो ? वली
 कर्मोधी आ संसारमां जमता एवा सर्व प्राणीउं प्रते मने मित्राइ ठे; हुं
 एकलोज तुं; मारुं कोइ नधी; अने आ मारा आत्माने अरिहंत प्रचुनुं श-
 राणुं ठे. षटलुं कहीने पुंडरिकजी महाराजे सघला साधुउंनी साथे डु-
 ष्कर निराकार अनशन अंगीकार कर्युं. एवी रीते ते क्षपकश्रेणिपर च-
 ढ्या; अने त्यां जीर्ण दोरडांनी पेठे चारे बाजुएधी तेमनां तथा पांच ऋड

मुनिर्जनां पण घातिकर्मो त्रुटी गयां; केम के, तप सर्वने सरखो ठे. त-
 पथी राज्य, स्वर्गनी संपदा, तथा मोक्षसुख मले ठे; अने त्रणे लोक वश
 थाय ठे. त्यां चैत्रसुदी पुनेमने दिवसे पुंडरिकजी महाराजने प्रथम के-
 वलज्ञान थयुं; तथा पठी ते मुनिर्जने थयुं. पठी ते योगिर्ज क्वाणवार चोथा
 शुक्लध्यानमां रहीने, सर्व कर्मो क्षीण थवाथी मोक्षे गया. ते वखते त्यां
 सर्व देवोए आवीने मरुदेवा मातानी पेठे, तेमनो निर्वाणमहोत्सव कर्यो.
 जेम आ अवसर्पिणीमां श्री ऋषभदेव प्रभु पेहेला तीर्थकर ठे, तेम आ
 पेहेलुं तीर्थ थयुं; ज्यां एक मुनि पण सिद्ध थाय ठे, ते तीर्थ कहेवाय ठे,
 त्यारे ज्यां आटला वधा मुनिर्ज सिद्ध थया, तेनेतो मोटामां मोटुं तीर्थ जा-
 णवुं. हवे श्रीऋषभदेव प्रभु फागणसुदि आठमने दिवसे आ शत्रुंजयपर
 आव्या, त्यारथी अष्टमीपर्व थयुं. आठम, पाखी तथा पुर्णिमाने दिवसे
 प्राणीर्जने शुचाशुच आयुनो बंध पडे ठे. ते वने पर्वने दिवसे आ ती-
 र्थमां जक्तिथी अल्प आपेलुं दान पण क्षेत्रमां रोपेला बीजनी पेठे बहु
 फल आपे ठे. तप, दान तथा शीलादिकथी जिनजक्तिनी पेठे आराधेबुं
 अष्टमी पर्व प्रगट रीते प्राणीर्जना आठे कर्मोनो नाश करे ठे. चैत्रसुदी पु-
 नेमने दिवसे आ तीर्थपर पुंडरिकजी महाराज मोक्षे गया, त्यारथी चैत्री-
 पुनेमनुं पर्व थयुं; तथा आपर्वतनुं नाम पुंडरिकगिरि पड्युं. जे माणससंघ-
 सहित चैत्री पुनेमने दिवसे आ पुंडरिकगिरिपर रहेला पुंडरिक महा-
 राजने पूजे ठे, ते लोकोत्तर स्थितिवालो थाय ठे. वली नंदीश्वरादिक द्वी-
 शोमां रहेला शाश्वता प्रभुर्जनां पूजनथी जे पुण्य थाय ठे, तेथी पण अ-
 रोक पुण्य शत्रुंजय गिरिनी चैत्रीनी यात्राथी थाय ठे. वली बीजे वखते
 अन्न, शील, तप तथा पूजा प्रमुखथी जे पुण्य थाय ठे, तेथी ऋडगणुं
 पुण्य चैत्री पुनेमने दिवसे अहीं शत्रुंजयपर जिनपूजनथी थाय ठे. चा-
 रित्र, चंद्रप्रभ प्रभु, चैत्री पुनेम, शत्रुंजय पर्वत, तथा शत्रुंजयी नदी पु-
 ण्यविना मली शकतां नथी. जे माणस आ तीर्थपर चैत्री पुनेमने दिवसे
 जिनालयमां शांतिस्नान, ध्वजारोपण, तथा आरति करे ठे, ते पोतानां
 निर्मल जवोने मेलवे ठे. वली बीजी जगोथे पण चैत्री पुनेमने दिवसे सं-
 घपूजन करवाथी माणस ज्यारे देवनां सुखोने मेलवे ठे, त्यारे आ विम-
 लाचलपरनी तो वातज शी करवी ? चैत्री पुनेमने दिवसे वस्त्र, अन्न अने

पाणीआदिकधी प्रतिलाजेला मुनि चक्रीनी अने इंद्रनी पदवी आपीने, ठेवटे मोक्ष आपे ठे. चैत्री पर्व सर्व पर्वोमां उत्तम ठे; तथा सर्व पुण्योने वधारनारं ठे; तेनुं पुंडरिकगिरिपर आराधन करवाथी ते उत्कृष्ट फलने देनारं ठे. वली चैत्री पुनेमनी अठाइ अष्ट सिद्धिठने आपनारी ठे. वली सघला देवो पण आ चैत्री पर्वने नंदीश्वर द्वीपमां जइ जिनपूजादिकधी जक्ति पूर्वक आराधे ठे. माटे धर्ममां प्रीतिवाला माणसे प्रमादनां हेतु-रूप कलह, क्रीडा तथा अनर्थदंडादिक तजीने चैत्री पर्वने जजवुं. वली अक्षय सिद्धिमाटे चैत्रीपुनेमने दिवसे प्रचावना, जिन, चैत्य, सिद्धांत, गुरु अने मुनि प्रते जक्ति करवी.

हवे श्री ऋषभदेव प्रभु विहार करी पृथ्वीने पावन करता थका विनीता नगरीनी पासे रहेला सिद्धार्थ नामनां उद्यानमां पहांच्या. त्यां इंद्रादिक देवो प्रभुनी जक्तिथी आकाशमांथी उतरीने आव्या; तथा ते-जंए त्यां योजन सुधिनी चूमिमां त्रण गढोवाळुं प्रभुतुं समवसरण रच्युं. त्यारे उद्यानपालके तेनी चरत महाराजने वधामणी आपी; त्यारे चर-तजीए पण तेने हर्षथी बार क्रोडः सोनामोहोरोनुं इनाम आप्युं. पठी पाला, घोडा, हाथी, रथो, पुत्रो, सामंतो, सेनापतिठ, राजाठ, राणीठ तथा माणसोथी वींटाएला, तथा साहुकारो, सार्थवाहो, चारणो, बं-दिठ, गांधवो, अने सघलां लश्करोथी सेवाएला चरत महाराज आका-शने उत्रमय करता थका, दिशाठने चामरो तथा धजाठ सहित करता थका, अने सैन्योथी पृथ्वीने पूरता थका त्यां चालवा लाग्या. पठी त्यां पूर्व तरफनां द्वारथी समवसरणमां आवीने, तथा प्रभुने प्रदक्षिणा दे-इने चक्री नीचे प्रमाणे तेमनी स्तुति करवा लाग्या के हे स्वामी ! हे जि-नाधीश ! हे करुणासमुद्र ! हे संसार रूपी वनमांथी तारनारा ! तथा हे वत्सल प्रभु ! तमो जय पामो ? घणां कालथी उत्कंठा करता एवा मने आज्ञे आपनुं दर्शन थयुं ठे, अने तेथी मने एम लागे ठे के, आज्ञे मारुं पूर्वतुं करेलुं शुभ कर्म फलीचूत थयुं. वली हे प्रभु ! आप वीतरागनां चित्तमां हुं वसुं हुं, एम केम कहेवाय ? पण आप मारा चित्तमां वसी रहा ठे, माटे हवे मारे बीजा कोइनी पण जरूर नथी. सुखमां, दुःख-मां, नगरमां, शरणां, जलमां, अग्निमां, रणसंग्राममां, दिवसमां अने

रात्रिमां पण मारा चित्तमां आपना चरणोतुं ध्यान रहेजो ? एवी रीते प्रचुनी स्तुति करीने तथा पंचांगथी प्रचुने नमीने चक्री इंद्रनां नाना ज्ञाज्ञनी पेठे तेमनी पाठल बेठा. त्यारे प्रचु पण सर्व ज्ञाषारूप, तथा एक योजनसुधि संजलाय एवी वाणीथी देशना देवा लाग्या के, सुपात्रे दान, श्री संघनी पूजा, उत्तम प्रजावना, महोत्सव पूर्वक तीर्थयात्रा, सिद्धांतोतुं लखावतुं, स्वामीवात्सल्य, गुरु तथा अगमोनो महोत्सव, समता, अने शुभध्यान एटलां पूण्यनां स्थानको ठे. ते देशनाने अंते चरत महाराजा प्रचुने मस्तकथी नमस्कार करीने, तथा पोतानां शब्दोथी समुद्रने पण लज्जित करता थका पुठवा लाग्या के, हे स्वामी ! आपे संघाधिपनां पदनुं बहु वर्णन कर्युं ठे; ते शी रीते उत्तम प्रकारे प्राप्त कराय ? तथा तेथी शुं फल मलें ? त्यारे श्री युगादीश प्रचुए कछुं के, हे राजन् ! जेवुं तीर्थकर पद ठे, तेवुंज संघाधिपनुं पद ठे. वली ठती संपदाए पण पुंडरिकगिरिनी पेठे ज्ञाग्यविना संघाधिपतिनुं पद मली शकतुं नथी. इंद्रपद तथा चक्रीपद पण प्रशंसवा लायक ठे; अने ते बन्नेथी पण संघाधिपनुं पद पुण्योत्पादक होवाथी वधारे प्रशंसनीक ठे. संघपति उत्तम दर्शनशुद्धि पामीने दुर्लभ तीर्थकरनामगोत्रने पण मेलवे ठे. संघ तो अरिहंतोने पण हमेशां माननीक तथा पूजनीक ठे; अने तेवा संघनो जे अधिपति थाय, ते तो लोकोत्तर स्थितिवालो थाय. चतुर्विध संघ सहित, शुभ जाव सहित महोत्सव पूर्वक जिनबिंबने रथमां स्थापन करीने, पंचविध दान देतां थकां, दीनोनो उद्धार करतां थकां, नगर नगर प्रते जिनमंदिरोपर ध्वजारोपण करतां थकां, शत्रुंजयपर, गिरनारपर, वैजार पर्वतपर, अष्टापद पर्वतपर, तथा सम्मेतशिखरपर शुद्ध सम्यक्त्वथी देवपूजन करतां थकां, तथा गुरुनी आज्ञा प्रमाणे ते सर्व तीर्थोमां अथवा एक तीर्थमां पण इंद्रोत्सवादिक कार्य करतां थकां संघपति थवाय ठे. वली हमेशां पूजनिक एवा गुरु पुण्यकार्यमाटे जे आराधाय ठे, ते सुवर्णमां सुगंध मलवा बरोबर ठे. वली उत्तम यात्रानुं फल श्छनार माणसे, मिथ्यात्विल्लनो संग, तथा तेनां वाक्योमां आदर करवो नहीं. वली परतीर्थनी निंदा के स्तुति करवी नहीं; पण त्रिकरण शुद्धिथी जीवित पर्यंत सम्यक्त्व पालवुं. वली संघयात्रा करनारे साधुल तथा

साधर्मिर्जने वन्न, अन्न, तथा नमन आदिकथी प्रत्यक्ष रीते पूजवा. वली आर्जवयुक्त संघपतिए पाक्षिकादिक पर्वो, दानादिक धर्मो, तथा श्री संघनी पूजा करवी. एवो संघपति देवोने पण पूजनीक थाय ठे, तथा कोइ संघपति तो तेज जवमां अने कोइक त्रण जवोमां सिद्ध थाय ठे. एवी रीतनो व्रतांत प्रभु पासेथी तथा इंद्र पासेथी पण सांचलीने श्री जगत महाराजा प्रभुनां चरणोने नमीने जक्तिथी कहेवा लाग्या के, हे त्रणे जगतोने आराधवालायक प्रभु ! मारापर आप कृपा करो ? के जेथी हुं निर्मल संघपतिपद मेलवुं. पढी प्रभुए इंद्रादिक देवो तथा संघ सहित उठीने, जगत महाराज उपर अक्षत तथा वासक्षेप नाख्यो. ते वखते इंद्रे पण दीव्य माला लावीने चक्रीना तथा तेमनी पटराणी सुजडानां कंठमां ते नांखी. पढी चक्री मार्गे राजांथी पूजाता थका स-घला सामंतो सहित अयोध्यामां आव्या. पढी त्यां तेमणे बहुमान पू-र्वक संघनां लोकोने बोलाव्या, तथा पापरूपी शत्रुंजने नसाडवा माटे उंचे प्रकारे जंजा वाजिन्न वगाडाव्युं. पढी चक्रीए त्यां आवेला संघनां लोकोने सन्मान देवा पूर्वक नगरमां रहेलां जिनचैत्योमां अष्टाष्ट महो-त्सव कराव्यो. पढी तेमणे गणधरोने बोलावीने पोतानां घरमां सर्व वि-घ्नोने नाश करवा माटे शांतिस्नात्र कराव्युं. ते वखते गणधरोनां मं-त्रोथी सघला देवोए प्रत्यक्ष अशने निर्विघ्न यात्रा करवा माटे पोतानी गति अंगीकार करी. एटलामां इंद्रे स्वर्णनां देवालयवाली श्री युगादीश प्रभुनी प्रतिमा चक्रीने आपी. ते वखते जगत राजाए इंद्रने पूव्युं के, हे इंद्रराज ! सर्वज्ञ प्रभु तो सर्व सावद्य रहित तथा सर्व कार्योमां मूक-पणाने जजनारा ठे, तो सावद्यमय एवा आ संघाधिपणामाटे मने ते-मणे केम उपदेश कर्यो ? त्यारे इंद्रे कहुं के, हे चक्रीश्वर ! जेमां बहु पुण्य तथा अल्प पाप थाय, तेवुं कार्य कोण आदरता नथी ? वली प्रायें करीने ग्रहस्थीर्जनुं पुण्यकार्य तो सावद्य होय ठे, अने साधुर्जनुं कार्य निरवद्य होय ठे. वली माटी सहित जेम सुवर्ण, तथा औषधि, तेम सावद्य धर्म परिणामे हितकारी ठे. वली सावद्यना अंशवाला दान, शील तथा अन्नदान आदिकथी पण महान पुण्य थाय ठे. वली जे सरलस्व-चावी माणस सर्व आरंभोथी पण शासननी प्रभावना करे ठे, ते स्वर्ग

तथा मोक्षतुं सुख मेलवे ठे. वली तीर्थयात्रा तथा प्रतिष्ठादिक कार्य पण सावद्यथी थाय ठे, पण तेवी रीतनो सावद्यनो लेश पण बहु पुण्य माटे थाय ठे. एवी रीते नरत संघपतिने शिखामण देश्ने, तेनी रजा लेश इंद्र पोताने स्थानके गयो.

हवे चक्री शुभ दिवसे वार्धकीए बनावेला मणि, रत्न तथा सुवर्ण-मय आवासमां संघसहित नगरनी बहार रह्या. ते संघावासमां रहेलुं सुवर्णमय जिनमंदिर जंबूद्वीपमां रहेला, तथा नक्षत्रोथी शोचता मेरु सरखुं शोचवा लाग्युं. तेज आवासना दक्षिण जागमां हणवारमां वार्ध-कीए बनावेली पौषधशालामां गणो सहित गणधरो रह्या. तेथी डाबी बाजुए चक्रीनो अद्भूत आवास हतो, तथा तेनी चारे बाजुए बीजा सं-घमाटेनां आवासो हता. एवी रीते मार्गमां सर्व मुकामे चक्तिवंत वार्ध-कीए संघनां आवासो वनाव्या. वली त्यां सुवर्णमय जिनमंदिरमां रत्न-मय प्रभुनी मूर्ति शोचती हती; वली त्यां गणधरोए ते जिनालयमां बा-हुवलिनां पुत्र चंद्रयशाने, विनमि विद्याधरनां पुत्र गगनवह्वचने, पूर्व दिशानां राजा वज्रनामने, तथा कल्याणकेतुने सूरिमंत्रोथी प्रतिष्ठित कर्या. वली नरत चक्रीनां ते संघमां धर्मनां चारनी धोंसरीने धरनारा बीजा पण हजारो राजाठ हता. ते वखते विकखर पुष्पमालावाली सुभ-द्राथी चक्री, वनमालाथी नूषित थएला जंगम वसंत ऋतु सरखा शो-चता हता. साधमींठुं वात्सल्य करीने, संघनी पूजा करीने, तथा जि-ननी सेवा करीने करेल ठे प्रस्थानमंगल जेणे एवा, तथा शुभ दिवसे हाथीपर चडेला, ठत्र चामरथी शोचता, चारण श्रमणोए करेल ठे प्र-थम मांगल्य जेमनुं एवा, तथा इंद्र जेम सामानिकोथी तेम चारे दिशा-ठमां राजाठथी विंटाएला, अप्सराठनुं संगीत जोता थका, तथा हे न-रत महाराजा ! तमो “ जय पामो ? छांबा काल सुधि जीवो ? आनंद पामो ? ” एवी रीते देवोथी जेम तेम बंदींठथी स्तुति कराता, सामंतो-थी, मंडलीकोथी, कुमारोथी, राजाठथी, मंत्रींठथी, संघपुरुषोथी, तथा च-तुरंगी सेनाना समूहोथी, पर्वत सरखा हाथींठथी, समुद्रनां मोजां सर-खा घोडांठथी, (जंगम) घर सरखा रथोथी, पोतानां उत्साह सरखा पालांठथी, अणुत्रत धरनारा श्रावक श्राविकांठथी, श्रीनात्र प्रमुख क्रोडो

गमे साधुलंघी, नमि विनमिथी, ज्ञानी गणधरोथी, शील रुपी अलंकारो-
 वाली साधवीलंघी, गायन करनारा गांधर्वोथी, बंदिउनां समूहोथी, कौ-
 तुकी नटोथी, तथा नाचती नायिकालंघी वींटाएला, एवा जरत महा-
 राज चालवा लाग्या, त्यां सोनानां रथपर रहेलुं मणिनुं देवायलय, आ-
 काशमां जिनेश्वर प्रचुनां शरीरथी चामंडलनी पेटे शोचतुं हतुं. तेनापर
 चामरोनां वींजावा सहितत्रणे लोकनां ऐश्वर्यने सूचवनाहं पूर्णिमानां चंद्र
 सरखुं बत्रत्रय शोचतुं हतुं. सैन्यनां चालवाथी उडती रजोए करीने सूर्यमंड-
 लने आढादित करता, तथा संघनां चरणन्यासथी पृथ्वीतलने पवित्र करता,
 अंतःपुरनी स्त्रीलंघी धवलध्वनियें करीने गवाता, मोटी स्त्रीलंघी लवण उता-
 राता, जगोए जगोए अने नगरे नगरे गुरुनी पूजा करता, तथा जिनचैत्योनी
 उद्धार करता थका जरत राजा प्रयाण करवा लाग्या. पोते वावेला वृद्धो-
 प्रतेथी जेम, तेम देशो देशनां राजाळ पासेथी रत्नो अने सुवर्णनी अमूढ्य
 जेटोने लेता थका, योजनप्रमाण प्रयाणथी विविध देशोने उलंगीने अ-
 नुक्रमे जरत राजा सौराष्ट्र देशमां पहांच्या. ते वखते सुराष्ट्रनो पुत्र, तथा
 जरतजीनी जत्रीजो, अने सौराष्ट्र देशनो राजा शक्तिसिंह तेमनी स-
 न्मुख आव्यो. पृथ्वीतलपर पडीने नमता एवा तेने चक्रीए पोताने हाथे
 उठाडीने तथा आलिंगन करीने कळुं के, हे पुत्र ! आ देशनुं सुराष्ट्र
 नाम सफल थयुं ठे; केम के, अहीं परदेशीउने दुष्प्राप्य एतुं शत्रुञ्जय तीर्थ
 ठे. वली हे पुत्र ! तुं धन्य ठे, के आ तीर्थनी हजेशां सेवा करे ठे. दूर
 रहेनारा अमो तो अहीं रहीने तेने जोइ शकता नथी. एवी रीते प्रीति
 पूर्वक तेने बोलावीने, आजूषण आदिकथी तेनुं चक्रीए सन्मान कर्युं.
 पढी शिखरोथी स्पर्श करेल ठे आकाशने जेणे, तथा यात्रिकोनां यशनां
 चंडार सरखा, तथा संसारथी जयज्जीत थएला प्राणीळ प्रते किल्ला सर-
 खा, तथा पृथ्वीरूपी स्त्रीनां अमुख्य मुकुट सरखा, तथा मोक्षरूपी स्त्रीने
 रमवानां दडासरखा, तथा रत्नोनी कांतिथी यत्नविनां आकाशने चित्रित
 करता, एवा ते पुंडरिक गिरिने जोइने रोमांचने धारण करता थका तथा
 आदरथी मस्तकने धुणावता थका जरत महाराजा सोमयशाने कहेवा
 लाग्या के, आ सौराष्ट्र देशनां पुण्यशाली लोकोने धन्य ठे, के जेठ हमेशां
 ज्ञादीक रहीने आ पुंडरिक गिरिने सेवे ठे. आ पर्वतनी ढाया, तथा वायु

पण चंद्रनां किरणोनी पेठे जगतने तापरहित करे ठे. कमल सरखा उ-
ज्वल एवा आ पुंडरिक गिरिनुं जेठ दर्शन करे ठे, तेठ पुण्यरूपी अमृतथी
पवित्र थइने पापरूपी कादवथी मुकाय ठे. वली आ गिरिराजने जोइने
मारुं मन एटलुं तो आनंद पामे ठे के, जाणे हुं पापरूपी मेलथी मुका-
इने निर्मल थयो होउं नहीं, तेम लागे ठे. वली मारा पोतानांज आत्मानी
खातरीथी आ तीर्थने हुं पंकरहित धारुं बुं, केम के, कार्य कारणनी अ-
पेक्षाथीज थाय ठे. वली पवनथी कंपता मस्तकोये करीने आ वृद्धो ती-
र्थनां वासथी जाणे नाचतांज होय नहीं, तेम मारी आंखोने अत्यंत आ-
नंद आपे ठे. वली जे पक्षिठ आ तीर्थपर वसेठे, तेठने पण धन्य ठे; पण
चक्रीनी लह्मीवाला, एवा पण अमो दूर होवाथी धन्य नथी. एम कहीने
चक्रीए हस्ती स्कंधथी उतरीने गणधरोने तथा मुनिठने हर्षथी नमस्कार
कर्यो; तथा धर्ममार्गने देखाडनारा ते गुरुठने तेमणे पुब्धुं के, हे जग-
वन्! आ पर्वतने शी रीते पूजवो? तथा अहीं शुं क्रियाठ करवी? त्यारे
श्रीनाच नामनां मुख्य गणधर अवधिज्ञानथी जाणीने कहेवा लाग्या के,
हे चक्री! जोवामात्रथीज आ पर्वतने नमस्कार करवो; वली आ गि-
रिनां प्रथम दर्शननी जे माणस वार्ता पण निवेदन करे, तेना प्रते जे कंइ
देवाय, ते पुण्यनी वृद्धिमाटे थाय ठे. वली उगता चंद्रने जेम तंतुठथी
तेम, पुण्यलाच माटे प्रथम आ पर्वतने सुवर्ण, मणि, रत्न विगेरेथी वधा-
ववो. पठी वाहनो तजीने, तथा पृथ्वीतलपर लोटीने जिननां चरणनी
पेठे, तेनुं पंचांगी नमस्कारथी सेवन करवुं. पठी त्यांज आवास करीने,
तेज दिवसे उपवास सहित संघपतिए महाधरोनी साथे, जक्ति पूर्वक
स्नान करीने तथा शुद्ध वस्त्रो पेहेरीने, स्त्रीसहित देवालयमां जिननी
मनोहर स्नात्रपूजा करवी. संघनी बहार शुद्ध देशमां श्री शत्रुंजयनी स-
न्मुख पोतानां चित्तसरखो (संघपतिए) उंचो आवास करवो. पठी उ-
त्तम धूप उखेवीने, संघसहित मंगलध्वनिठनो उच्चार थाते ठेते, याचको
प्रते जावसहित दान देतां थकां, उत्तम यज्ञकर्दमथी पृथ्वीतलने लीपतां
थकां, कुंकुमनां मंडलपर संघने कळ्याणकारी एवो मोति अथवा तंडुलोथी
स्वस्तिक करवो. पठी सघलो घोंघाट मटाडीने, तथा गणधरजीने अगाडी
करीने, तेनी पाठल संघपतिए रहीने पूजानो उत्सव करवो. त्यां जुंजेलां,

रांधेलां, तथा सिद्ध करेलां नैवेद्योष्ठी, रूपाष्ठी, सुवर्णोष्ठी, वस्त्रोष्ठी तथा पुष्पमालाळी प्रथम पूजा करवी; तथा चक्रिष्ठी स्वामीवत्सल, अने संघपूजा करवी; तथा अनंत फल देनारुं संगीत जिनमंदिरमां करवुं. पढी त्यां महाधरोए तथा बीजा शुभ आशयवालाळीये संघपतिनी स्त्री सहित, आचूषण, वस्त्र, तथा पुष्पमालाळी पूजा करवी. पढी त्यां गुरुनक्ति करतां थकां संघवासीळीए धर्मकथा सांचलवा पूर्वक रहेवुं. एवी रीते गुरुनी वाणी सांचली अत्यंत आनंद थएला चक्रीए विमलाचलनी पासे आवास कर्यो. पढी स्नान करी पवित्र थइ, श्वेत वस्त्रो पहेरी, महाधरो तथा स्त्री सहित ते जिनमंदिरमां गया. त्यां अष्टापदनां (सुवर्णनां) पात्रोमां रहेलां पक्वानो, जाणे चरत पासे अष्टापद पर्वतनां शिखरो आव्यां होय नहीं, तेम शोचतां इतां. पढी त्यां चक्रीए गणधर महाराजनी साक्षिये पुष्प, अक्षत, स्तुति विगेरेष्ठी प्रभुनी पूजा करीने संगीत कर्युं. पढी गुरुए बतावेली विधिपूर्व पवित्र जगोपर यक्षकर्मष्ठी मंडल करीने तेमणे मोतीनो साक्षीळी पूर्यो. ते वखते त्यां रत्नाकर तथा रोहणाचल पर्वतनां जाणे चोरोज होय नहीं, तेवा मेरु पर्वतनां ककडाळ सरखा सुवर्णनां ढगलाळ इता. एवी रीते गुरुए बतावेला विधिमागमां रहीने चक्रीए पुंडरिक गिरिनी संघ सहित पूजा करी. पढी पृथ्वीपर पंचांग नमस्कार करीने तेमणे नीचे प्रमाणे तीर्थनी स्तुति करवा मांडी. जे तीर्थने पातालमां रहेनारा धरणेंद्र प्रमुख नागकुमारो सेवे ठे, एवा आ तीर्थप्रते नमस्कार थाळ? वली जेने चमरेंद्र तथा बलींद्रादिक सर्वे जुवनवासिळ सेवे ठे, एवा आ तीर्थराज प्रते नमस्कार थाळ? जेने किन्नरो किंपुरुषो, तथा किन्नरोनां इंद्रो सेवे ठे, एवा आ तीर्थराज प्रते नमस्कार थाळ? वली जे तीर्थने राक्षसोनां अधिपो तथा यक्षेश्वरो परिवार सहित सेवे ठे, एवा आ तीर्थराजप्रते नमस्कार थाळ? वली जेने अणपत्नी पणपत्नी प्रमुख व्यतरेंद्रो सेवे ठे, एवा आ तीर्थप्रते नमस्कार थाळ? वली जेने चंद्रसूर्य नामनां ज्योतिषनां इंद्रो, तथा बीजा खेचरो पण सेवे ठे, एवा आ तीर्थराज प्रते नमस्कार थाळ? वली जेने मनुष्य लोकमां रहेनारा वासुदेवो तथा चक्रीळ पण सेवे ठे, एवा आ तीर्थराजप्रते नमस्कार थाळ? वली जेने इंद्रो, जपेंद्रो तथा सिद्धो अने विद्याधरनां स्वामीळ पण सेवे

हे, एवा आ तीर्थराजप्रते नमस्कार थाळ? वळी जेने ग्रैवेयक तथा अनुत्तर विमाननां देवो पण सेवे हे, एवा आ तीर्थराजप्रते नमस्कार थाळ? एवी रीते त्रणे लोकमां रद्देनारा चुवनपतिळ, मनुष्यो, तथा देवो जेने नमस्कार करे हे, एवा आ तीर्थराजप्रते नमस्कार थाळ? वळी अनंत, अक्षय, नित्य, तथा अनंत फलने देनारुं आ तीर्थ जय पामो? तथा ते प्रते नमस्कार थाळ? वळी जेपर अनंता तीर्थकरो सिद्ध थया हे, तथा थशे, तथा जे मुक्तिरूपी स्त्रीनुं क्रीडाग्रह हे, एवा आ तीर्थराजप्रते नमस्कार थाळ? एवी रीतनी आ पुंडरिक गिरिनी स्तुति जे माणस हमेशां त्रणे हे; ते माणस घेर बेठां पण यात्रानुं उत्तम फल मेलवे हे. एवी रीते चक्रीए श्री शत्रुंजय पर्वतनी स्तुति करीने गणसहित श्रीनाच गणधर महाराजने नमस्कार कर्यो. नमता एवा चक्रीनी पीठपर गणधर महाराजनो हाथ, जाणे कर्मरूपी हाथीने मारवाने मेरुपर सिंह चड्यो होय नहीं, तेम शोजतो हतो. पढी धर्मध्यानमां तत्पर रहीने, तथा गुरुनां वचनरूपी अमृतथी सिंचायां थकां आनंद सहित चक्रीए दिवस व्यतीत कर्यो. पढी प्रजाते चक्रीए संघसहित चैत्यमां रद्देला प्रचुने तथा गुरुने नमीने पुण्यकारी पारणुं कर्युं. पढी तेमणे त्यां पुंडरिक गिरिनी समीपमां वार्धकीरल मारफते विनिता नगरी सरखुं नगर वसाव्युं. त्यां मोटा मेहेलोनां त्रण क्रोड ऊरखाळ, जाणे ते पर्वतने जोवा माटे निमेष रहित थएला नेत्रोनां समूहो होय नहीं, तेम शोजता हता. त्यां मेहेलोपर रद्देळी मणीमय आगासीळथी अमावास्याने दिवसे पण माणसोने हजारो चंद्रोनी ज्ञांति थती हती. त्यां सोनानां मेहेलोनां शिखरोने जोइ जोइने, लोको मेरुने तो तेनां कचरानां ढगलासरखो मानवा लाग्या. वळी त्यां समुद्रोमां जेम पाणीने तेम समस्त देशोनी वस्तुळने लोको जोता हता. वळी त्यांना मोहोटा गढनी आकाशमां अडती शिखाळ क्षणवारसुधि, चालता एवा सूर्यनां घोडाळने पण विघ्नकारी थती हती. वळी निकळती हे रत्ननी कांतिळ जेमांथी एवां द्वाररूपी मुखोयें करीने, शोचाथी जाणे देवनगरीनी पण हांसी करती होय नहीं, तेम ते नगरी शोजती हती. तेनी अंदर निर्मळ कांतिवाळुं श्री युगादीशप्रचुनुं मंदिर, जाणे चरतनो अक्षय यशनो कंद उंचो जतो होय नहीं, तेम शोजतुं हतुं; ते कंद व-

धिने शिखरोथी शाखावालो, धजाउथी पांदडावालो, कलशोथी फलोवालो तथा मोहरूपी अद्भुत रसने उत्पन्न करनारो हतो. वली त्यां वावो, कुवा, तलावो, दीर्घीकाउं, पल्लवो, तथा बगीचाउं उंचे प्रकारे शोचता हता. एवी रीते सौराष्ट्र देशनी सीमामां आनंद आपनारुं ते आनंदपुर नामनुं नगर वसावीने, ते शक्तिसिंहने चक्रीए सोंप्युं. पठी तीर्थयात्रामां उत्सुक थयेला चक्री श्रीनाज गणधरपासे आव्या, त्यारे ते पण गणो सहित साथे चालवा लाग्या. पठी पुण्यनी सेना सरखो संघ पण उंचुं मुख राखी पर्वतने जोतो थको हर्षथी जरतजीनी पठवाडे चालवा लाग्यो. ते वखते पोतानां कसुंबी वल्लोथी जाणे प्राणीउंने राग देखाडतीउं होय नहीं, तेम छीउं धवलमंगलो गावा लागी. वली ते वखते चारे कोरे आकाशामां चंजा, निशान, कंसाल, ताल, वीणा, तथा मृदंगोनां अवाजो संजलावा लाग्या. ते वखते उंचां मुख करी पर्वतपर चडता संघनां लोको जाणे प्रगट रीते मुक्तिनां घरनी मनोहरताने जोता होय नहीं, तेम शोचता हता. चक्री उत्तर दिशाएथी चडता हता, अने बीजाउं कौतुकथी सर्व मार्गेथी ते पर चडता हता. सुधर्म गणधरनां महा तपस्वी चिह्लण नामनां शिष्य लोकोथी वींटाया थका पश्चिम मार्गेथी ते विमलाचलपर चडवा लाग्या. एवी रीते दश योजन चड्या बाद तृषातुर थएला श्रावको ते मुनिने कहेवा लाग्या के, अमोने प्राण जाय तेवी तृषा पीडा करे ठे; अने तेथी प्रजुनां चरणकमलोने जोया विनांज अमारां प्राणो पाणीविनां फोकट जता रदेशे. एवी रीते तेउंने पीडित जोइने मुनिए तेमने पाणी देखाड्युं. त्यारे तेउंए कळुं के, हे मुनिराज ! आटलां पाणीथी अमारी तृषा जाय तेम नहीं, माटे तपलब्धिथी एवुं करो के, जेथी अमो सघला सुखी थइयें. पठी संघना लोकोनुं सानिध्य इच्छता ते मुनिए, तपलब्धिथी ते पाणीयें करीने मोटुं तलाव बनाव्युं. मंद मंद पवननी खेहेरोथी हालतां मोजाउंए करीने मनोहर ठे पाणी जेमां एवा ते तलावथी लोकोनुं मन विश्राम पाम्युं. ते पाणी पी पीने लोकोनां मनो अमृत रसनां पानथी पण अधिक आनंद पाम्यां. एवी रीते संघनां लोकनां उपरोधथी चिह्लण मुनिए तपनां प्रजावथी ते तलाव बनाव्युं; तेथी ते “चिह्लण” नामनुं तलाव कहेवावा लाग्युं. आ तीर्थमां प्रौढ तपनां प्रजावथी

मुनिः संघनां वाक्यथी सर्वने उपकार करनारुं ते तलाव बनाव्युं, माटे ते पवित्र जाणवुं. तेनां पाणीनां स्नानथी, पानथी, तथा जिननां अन्नियेकथी पापनी शुद्धिथाय ठे. ते तलावनां पाणीथी स्नान करीने, तथा जिनचरणोने पखाळीने माणस एकावतारी थइ मोक्षमां जायठे. हवे संघनो समूह पाणीथी तृप्त थइने, तथा तेनां वायुथी विश्रांत थइने सुखेथी प्रथम शिखरपर चढवा लाग्यो. हवे चक्रीए त्यां जतां थकां, वृद्धोथी पंथिउनां थाकने दूर करनारुं एक वन जोयुं. ते लक्ष्मीविलास नामतुं वन एक योजननां विस्तारवाळुं, वावो तथा कुंडोथी शोचतुं, तथा नंदनवन सरखुं हतुं. उत्तर दिशारूपी स्त्रीनां मुखपर तिलक सरखा ते मनोहर वनने जोइने शक्तिसिंह चक्रीने कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! आ तमाल वृद्धोनी लीळी श्रेणि अगाडी देखाय ठे, ते जाणे पर्वतनी मेखलापर इंद्रनील मणिनी कांची (कंदोरो) होय नहीं तेम शोभे ठे. वली आ वृद्धोनी पंक्ति, आ पुष्पोने गुण योग्य (दोरीमां परोववा लायक) जाणीनेज जेम, तेम पोतानां मस्तकोपर धारण करे ठे. वली वर्षाकालनां मेघ सरखुं श्याम, तथा बगलीउं सरखी पुष्पोनी श्रेणिउंथी मंडित थएलुं आ वन कोना तापने हरनारुं नथी ? वली आ वन श्वेत पुष्पोनां गुहाउंथी, आकाशने सेंकडो चंद्रोवाळुं करे ठे; तथा तेमां रहेला ज्रमरो तेउंना कलंकपणाने धारण करे ठे. वली श्वेत पुष्पोनां समूहोथी, सर्व जगोए लीळुं एवुं आ उद्यान, पर्वतरूपी लक्ष्मीना मोतीउंथी गुंथेला केशपाश (चोटला) सरखुं शोभे ठे. वली अर्हीआ कल्पवृद्धो पंथिउं प्रते इन्धित दान आपीने पोतानां नामनी सफलता करे ठे. वली आ बाजुए केलनां वृद्धो जरता पाणीवाळां पोताना पांढांउंथी, सूर्यनां किरणोथी तप्त थएला प्राणीउंने पवन नांखे ठे. वली ठेक मूलथी ते शाखाउं सुधि फलद्रूप थएलां आ फणसनां वृद्धो, जाणे लोकोने तीर्थसेवाथी उत्पन्न थएलां फलोनेज कहेतां होय नहीं, तेम लागे ठे. चारे कोरेथी नागरवल्लीउंथी वींटाएला सोपारीनां वृद्धो किन्नरोने शुं “ लतावेष्टिक ” नामनां नृत्यने शिखवी रह्यां ठे !!! वली अर्ही अशोक, आंबा, चंपक, गुलाब, लवंग, चंग, नारंग विगेरे बीजां वृद्धो पण शोभी रह्यां ठे. वली अर्ही किन्नर, गांधर्व तथा विद्याधरोनी आ कुलीन स्त्रीउं, श्री युगादीश प्रचुनां गुणोने गाती थकी पोतानां पापोनो

नाश करे ठे. वली तमाल, हिंताल, तथा तालोनी श्रेणिल्ली व्यास थ-
एला आ वनमां संघनां लोकोतुं मन क्षणवार विश्राम पामे ठे. माटे
नदीनां चपल मोजांउनां समूहथी व्यास थएला आ किनारापर संघ
जले पोतानो एसिनो तथा थाक उतारे; तेम मधुपानमां आनंद पा-
मता जमराउनां जंकारथी मनोहर लागता एवा आ पर्वतपर, क्षण वार
सुधि हरिणाक्षी स्त्रीं जले आपने पण आनंद आपे; वली हे राजन् !
आ वखते सूर्य पण आकाशनां मध्य जागमां आवेल ठे, माटे अहीं
तापनी पीडाने नाश करनारो शितल पवन आप पण सेवो ? वली हे
खामी ! चित्तने स्थिर करीने अहीं विश्राम करो ? केम के, विश्राम पण
पंथिल्ली व्यथानो नाश करे ठे. एवी रीतनां तेना वचनथी चक्रीए पण
मनथी विचारिने वार्धकी मारफते हर्षथी त्यां आवास कर्यो.

त्यां केटलाको स्त्रीं सहित पुष्पोनी श्रेणिल्लेवा लाग्या; तथा के-
टलाको वांदराउनी तुलना करीने आंबानां फलो तोडवा लाग्या. केट-
लाको तो हरिणाक्षी स्त्रीनां नयननां ठेडाल सरखा चंचल, तथा मार्गनो
थाक उतारनारा, एवा नदीनां पाणीमां स्नान करवा लाग्या. केटलाको
तो त्यां पुष्पोथी बिठानां करवा लाग्या, तथा केटलाको वननां मनो-
हर पणाने तुरत वर्षववा लाग्या. चंपा सरखा गौर अंगवाली, तथा
हरिण सरखी आंखोवाली, केटलीक स्त्रीं त्यां गोलाकार अङ्गने रंग स-
हित रास रमवा लागी. केटलीक स्त्रीं हींचका खाती थकी नजदीक
उज्ज्वला पोतानां जरतारने, दिवसे पण पोतानां मुखथी तेजस्वी चंद्रनो
ज्रम उपजाववा लागी. एवी रीते सघला लोको ज्यारे हर्षथी क्रीडा क-
रवा लाग्या, त्यारे जरत राजा पण शक्तिसिंहनी साथे ते उद्यानमां
गया. त्यांनी सघली वातोने जाणनार शक्तिसिंह पण चक्रीने नाम लेइ
लेइने दरेक पगळे ते वननी चारुता देखाडवा लाग्यो. त्यां चक्रीए मो-
तीनां चूर्ण सरखा पाणीथी जरेला, तथा आंखोने आनंद आपनारा एक
कुंडने जोयो. ते कुंड शतपत्रादिक सोनेरी कमलोथी, तथा कलहंस प-
क्षिना शब्दोथी मनोहर लागतो हतो. हवे चक्रीए मंद गर्जारववाला
मेघने पण जीती जाय एवी वाणीथी हर्षपूर्वक शक्तिसिंहने कबुं के, हे
पुत्र ! तुं अहींनो जाणीतो ठे, माटे आ कुंडनां प्रजावनी वार्तारूपी अमृ-

तनां सेचनथी मारा कर्णने पवित्र कर ? एवी रीतनुं चक्रीनुं वचन सांज-
 लीने शक्तिसिंह कहेवा लाग्यो के, हे चक्री ! ज्यारे अहीं पिताजी (श्री
 युगादीश प्रभु) पधार्या हता, त्यारे हुं तेमने वांदवा गयो हतो; त्यां में
 प्रभुने पुठवाथी इंद्रे मने, ते ते पापोरूपी शत्रुने नाश करवामां शस्त्र
 सरखी, तथा पवित्र करनारी आ पर्वतनी कथा कही; अने ते वखते
 तेणे मने आ कुंडनुं जे महात्म्य कळुं ठे, ते आप सांजलो ? आ मोटा
 कुंडनुं नाम “ सर्वतीर्थावतार ” ठे. आ तीर्थमां उत्सर्पिणी कालमां के-
 वलनाणी प्रभुनां मंदिरमां सौधमेंद्र आब्या हता. तेमणे तीर्थकर प्र-
 भुनां स्नात्रमाटे आ कुंडमां गंगा, सिंधु, पद्मदह आदिक तीर्थोनां ज-
 लाशयो कर्या. आ कुंडमां स्नान करवाथी सर्व तीर्थोनुं फल मखे ठे;
 तथा आना पाणीथी स्नपित करेला प्रभु मुक्ति आपे ठे. वली जिननां
 चरणनां प्रह्लादनथी पवित्र थएला आ कुंडनां पाणीथी त्रण प्रकारनी
 विषनी जयंकर पीडा पण नाश पामे ठे. वली आ जलनां स्नानथी कुष्ठा-
 दिक सघली आधिव्याधिउ नाश पामे ठे, तथा कांति, कीर्ति अने बुद्धि
 प्राप्त थाय ठे. घणा कालथी तथा पडता पत्थरोनां समूहथी आ कुंड जी-
 र्ण थएलो ठे, तो पण तेनो प्रजाव तो हमणा वृद्धि पामेलो ठे. एवी रीते
 शक्तिसिंहनां मुखथी ते कुंडनो प्रजाव जाणीने चक्री उत्तम जावसहित
 अत्यंत आनंद पाम्या. पढी चक्रीए वार्धकीने कहीने ते कुंडने दृढ कराव्यो,
 तथा तेथी उत्पन्न थएला पुण्यनां समूहोथी तेणे पोतानां जवपंजरने
 जर्जरित कर्युं !! पढी वैदुर्य, हीरा, माणिक्य, पुखराज विगेरेनी कां-
 तिथी मंडित थएलो ते कुंड, विचित्र प्रकारनां पाणीनां मोजांलयुक्त शो-
 जवा लाग्यो, तथा त्यारथी ते चारतकुंडनां नामथी प्रसिद्ध थयो. पढी ते
 त्रियामाने (रात्रिने) एक यामनी (पहोरनी) पेठे त्यां गाळीने चक्रीए
 प्रस्थान करनारनी दूती सरखी चंचा वगडावी. पढी चक्री ते कुंडमां
 सुज्ज्रापटराणी सहित स्नान करीने, तथा मनोहर वल्लो पेहेरीने, पे-
 हेला शिखरपर चढ्या. ते वखते त्यां सौधमेंद्र पण चक्तिना रंगथी प्रे-
 रायो थको, स्नेहथी तेने जोवानी झळाथी विमानमां बेसी आब्यो. प-
 ढी ते चक्री तथा इंद्र जाणे पोताना शरीरनुं अक्यपणुं करता होय
 नहीं, तेम त्यां आनंदथी जेव्या. पढी ते इंद्र तथा चक्रीए श्रीनाज गु-

रुसहित सूर्यचंद्रनी पेठे मुख्य शिखरने हर्षथी स्पर्श कर्यो. पढी चक्रीए इंद्र सहित रायणने प्रदक्षिणा करी; त्यारे ते रायण पण पुष्करावर्त मेघनी पेठे तेमनापर तुरत क्षीर जरवा लागी. पढी चक्रीए तेनी नीचे रद्देल्लां, तथा इंद्र बनावेल्लां अने देखाडेल्लां श्री युगादीश प्रभुनां पगलांउने नमस्कार कर्यो. पढी तेमणे महान शक्तिथी ते पाडुकापर यद्गर्द्धमथी लेपन करीने, तेतुं गुलाब आदिक पुष्पोथी पूजन कर्युं. पढी ज्ञानथी उज्ज्वल एवा प्रभुनेज साक्षात मनमां चिंतवीने तेणे ते पगलांने नमस्कार कर्यो. पढी इंद्र आनंद सहित अमृतने पण दूर करनारी वाणीथी चंद्र सरखा चक्रीने कहेवा लाग्यो के, हे चक्री ! कालनां दोषथी प्रायें करीने हीन गुणोने नजनारा माणसो मूर्तिविनां आ पर्वतप्रते श्रद्धा करशे नहीं; वढी तीर्थकरोनां चरणोथी पवित्र थएलो आ पर्वतज तीर्थरूप ठे; तो पण विशेष श्रद्धामाटे अहीं प्रभुनुं मंदिर जले थाय. वढी जे जे काळे जे जे तीर्थकरोनी अहीं स्थिति थाय ठे, ते ते काळे ते ते तीर्थकरोनी अहीं मूर्तिउं थाय ठे. माटे आ वखते श्री ऋषभदेव प्रभु प्रथम तीर्थकर विचरे ठे, तेथी तमारां नगरनी पेठे अहीं पण तेमनी मूर्ति अने तेमनुं मंदिर बनावो ? वढी जेम बाहुबलिए पोतानी तद्दशिला नगरीमां चोरासी मंडपनो प्रासाद बंधाव्यो ठे, तेवो प्रासाद तमो पण अहीं बनावो ? एवी रीतनां इंद्रनां वचनथी विशेष थएली ठे सुवासना जेनी, एवा चक्रीए वार्धकीने सोमयशानां कहेवा मुजब चैत्य बनाववानो हुकम कर्यो. त्यारे दिव्य शक्तिवाला वार्धकीए पण जरत महाराजनी आज्ञाथी मणि अने रत्नोए करीने “त्रैलोक्यविभ्रम” नामनो प्रासाद बनाव्यो. ते प्रासादमां पूर्वदिशा तरफ भुवनाजोगनां ठत्र सरखा सिंहनाद प्रमुख एकविश मंडपो शोचता हता; तेम दक्षिण दिशामां नक्षत्रशाख प्रमुख एकवीश, तथा पश्चिम दिशामां मेघनाद प्रमुख एकवीश मंडपो, अने उत्तर दिशामां श्रीविलास प्रमुख एकवीश मंडपो शोचता हता; तथा ते सघलाठ माणिक्यनां किरणोथी आकाशने पण चित्रित करता हता. ते प्रासाद एक गाठ उंचां, अढी गाठ लांबो, तथा एक हजार धनुष्य पोहोलो हतो. वढी त्यां चक्रीनां यशथी पूर्ण थएली दिशाउनां जाणे हास्यो होय नहीं, तेवी मणिनां तोरणोनी श्रेणिउं चारे दि-

शाळमां शोचती हती. वली तेमां लाखो गमे ऊरुखाळ, रत्नमय वेदी-
काळ, जालीळ तथा कटेराळ शोचता हता. वली तेमां सेंकडो सूर्यनी
कांतिना ढगला सरखी कांतिवाली, श्री युगादीश प्रभुनी रत्नमय चतु-
मुखी मूर्ति शोचती हती. तेनी बन्ने बाजुळए अत्यंत कांतिवाली श्री पुं-
डरिक महाराजनी मूर्तिळ शोचती हती. वली त्यां चक्रीए कायोत्सर्गमां
रहेला प्रभुनी मूर्ति पण करावी; तथा तेनी बन्ने बाजुळए हाथमां खेंचेली
तलवारवाली नमिबिनमिनी मूर्तिळ पण करावी, वली त्रगडा गढमां र-
हेला, केवलज्ञानी तथा धर्मतत्व कहेता एवा प्रभुनी, एवी रीतनी चतु-
मुखी मूर्ति पण तेमणे करावी. वली तेमणे हाथ जोडेली, तथा प्रभुस-
न्मुख दृष्टिवाली, पोतानी मूर्ति पण कारिगरपासे करावी. वली तेमणे ह-
र्षधी श्री नाजिराजानी, तथा मरुदेवा मातानी, अने बीजा पूर्वजोनी पण
प्रासादसहित मूर्तिळ करावी. वली ते चैत्यमां रत्न तथा मणिनी बना-
वेली सुनंदा तथा सुमंगलानी मूर्तिळ पण शोचती हती; तेम त्यां सर्व-
ज्ञानमय ब्राह्मीनी शुभ मूर्ति, तथा सर्व संपदा देनारी निधानपर रहेली
सुंदरीनी मूर्ति पण शोचती हती. वली त्यां पोतपोतानां वर्ण, लांडन,
अने मानवाली जावि तीर्थकरोनी मूर्तिळ पण नवघरमां रही थकी, शा-
सन देवताळसहित शोचती हती. वली त्यां चरत महाराजाए करावेली
पोतानां बीजा चाडुनी पण मणि अने रत्नोनी प्रासादसहित मूर्तिळ
अत्यंत शोचती हती. एवी रीते विचित्र प्रकारनी चैत्योनी श्रेणि ते ती-
र्थमां बनावीने, चक्रीए त्यां कारिगरो, चिताराळ, रखेवालो, तथा पूजा-
रीउने राख्या, तेम त्यां जिनपूजामाटे तेमणे जारी, थाल, कलश, ढत्र,
चामर, दीपक, आचूषण, आरतिप्रमुख उपकरणो मुक्यां. वली ते तीर्थ-
मां हाथीनां आसनवालो, बन्ने जमणा हाथोमां वरदाम तथा अक्षमाला
धरनारो, अने बन्ने डाबा हाथोमां बीजोरुं तथा नागपाश धरनारो, तथा
तपेला सुवर्ण सरखी उत्तम कांतिवालो गोमुख नामनो यह पोतानी
झाथीज रक्षक थयो. वली सोनेरी कांतिवाली, गरुडनां आसनवाली,
जमणा हाथोमां वरदाम, अक्षमाला, चक्री, तथा पाशने धरनारी, डाबा
हाथोमां धनुष्य, व्रज, चक्र तथा अंकुशने धरनारी, अने दक्ष एवी अ-
प्रतिचक्रा नामनी शासनदेवी ते तीर्थमां रक्षक थइ.

हवे शुभ दिवसे बाहुबलि, श्रीनाज, नमि, विनमि आदिक सूरिउं, तथा इंद्रो आदिक देवो पण त्यां एकठा थया. ते वखते इंद्रनां हुकमधी चक्रिवंत आजियोगिक देवो, गुरुए कहेलो पूजानो सामन तुरत लाव्या. पढी त्यां ते ऋषिउंए शांतिस्नात्रसहित द्वादशांगोमां कहेली विधिपूर्वक चैत्योनी तथा प्रतिमाउंनी प्रतिष्ठा करी; तथा संघसहित सूरिमंत्रधी पवित्र करेला वास अने अक्षतोने ध्वजदंडोपर तथा मूर्तिउंपर तेउंए नांख्या. ते वखते त्यां सर्व वाजिनो नो मंगलिक ध्वनि सर्वना कर्णोने पवित्र करवा लाग्यो. एवी रीते चक्रीए करेलो प्रतिष्ठा महोत्सव त्यां थयो, तथा अधिष्टायक देवो पण त्यां प्रत्यक्ष थया. पढी चक्रीए त्यां उत्तम मंत्रना उच्चारपूर्वक सुवर्णनां कलशोधी जन्मोत्सवनी पेटे प्रचुनुं स्नात्र कर्युं. पढी तेमणे कर्पूर, अगार, कंकोल, कस्तुरी, चंदन आदिकधी प्रचुनी प्रतिमाने लेपन कर्युं; तथा साथे पोतानी कीर्तिधी जगतने पण लिख कर्युं; पढी चक्रीए ज्ञानी गुरुउंने जमणी वाजुए वेसाळ्या, तथा साधवीउंने अंतःपुरनी स्त्रीउंसहीत डावी वाजुए वेसाडी. पढी चंदन, मंदार, संतान, हरिचंदन, पारिजात, कल्पवृक्ष, मल्ली, वकुल, कमल, केतकी, मालती, जुहू, करवीर, शतपत्र, जासुद, तथा कढ्हार प्रमुखनां, तथा विचित्र प्रकारनी सुगंधिनां उड्यासधी खेंचाएला जमराउंए करेखुं ठे स्पष्ट नृत्य ज्यां, एवां पुष्पोएं करीने, इंद्र तथा चक्री प्रमुखोए प्रचुनी पूजा करी. पढी सर्व जनोए अक्षत, फल, धूप, दीपक, नैवेद्य, जल विगैरेधी पूजा करी. पढी हाथमां आरती धारण करता, तथा स्फुरायमान मुखवाला शुभारंजी चक्री, दिवसे उगता सूर्यसरखा शोचवा लाग्या. पढी इंद्र प्रमुखोए जवतापने ठेदनारी तिलकनी श्रेणिउं करी. सर्व (अज्ञानरूपी) अंधकारने नाश करनारी आरतिने जमणी वाजुधी फेरवता चक्रीपर पुष्पोनी वृष्टि पडवा लागी, अने तेधी ते अत्यंत शोचवा लाग्या. वली तेनां हाथमां रहेलो, तथा एक शिखावालो मंगलदीवो, जगतमां दीपकसमान एकज आ प्रचु ठे, एम जाणे कहेतो होय नहीं, तेम शोचवा लाग्यो. ते वखते हर्षित थइने चक्रीए जे जे कार्य कर्युं, तेनुं फल तो चक्रीज जाणी शके तेम ठे. पढी कर्मोनी साथेज शरीरने नमावीने चक्रीए श्रीयुगादीश प्रचुने नमस्कार कर्यो. पढी रोमांकरूपी

कंचुकने धारण करीने, तथा ऊरता हर्षाश्रुथी चींजाइने, अने पोताना हाथोने मस्तकपर जोडीने चक्री नीचे प्रमाणे स्तुति करवा लाग्या के, हे प्रभु ! बुद्धिरूपी धनथी हीन थएलो हुं क्यां ? अने गुणोना समुद्र-तुल्य आप क्यां ? पण आपनी चक्रिथी वाचाल थएलो हुं आपनी स्तुति करुं हुं. हे प्रभु ! तमो अनंत, तथा जगत्पूज्य ठो, तेम अनादिरूपने जजनारा ठो अने आपनां यथावस्थित स्वरूपने तो योगिठ पण जाणी शकता नथी, वली हे प्रभु ! आपे अन्योथी सर्वथा दुर्जय तथा आत्मार्थनो नाश करनारा एवा रागादिक शत्रुठने तपरूपी हथीयारथी हण्णा ठे; वली बीजा नामधारी देवो तो रागादिकथी विडंबना पामेला ठे; तेठ अंतरंग शत्रुठने नहीं मारतां वहारना शत्रुठने मारे ठे. वली हे अनंत ज्ञाननां माहात्म्यवाला एवा चारित्रमां चतुर ! तथा जगतमां प्रदीप समान; एवा हे नाप्रेय जगवन् ! आपनाप्रते नमस्कार थाठ ? वली हे प्रभु ! आपे योगनां आठे अंगो एवी रीतें बनाव्यां ठे के, तेठ आठे कर्मोना नाश करे ठे. वली श्रीशत्रुंजय पर्वतप्रते रत्नसरखा, तथा श्री नाचिराजानां कुलमां सूर्यसरखा, तथा स्वर्ग अने मोक्षनां व्यापारवाला एवा आपनी हुं स्तुति करुं हुं. वली हे प्रभु ! रत्नथी जेम सुवर्ण, तथा तेजथी जेम सूर्य, तेम आपनाथी आ शत्रुंजय पर्वत अलंकृत थयो ठे. वली हे प्रभु ! हुं आपनी पासेथी स्वर्गसुख, के मोक्ष, के लक्ष्मी मागतो नथी; पण फक्त आपनां चरणकमलो मारा मनमां वसो ? एवी रीते स्तुति करीने चक्रीए मुकुटथी पृथ्वीतलने स्पर्श करीने श्रीयुगादीश प्रभुने पंचांग नमस्कार कर्यो. पठी श्री प्रथम प्रभुनी माता, तथा प्रथम सिद्ध एवां मरुदेवी मातानी पूजा करीने चक्रीए तेमनी नीचे प्रमाणे स्तुति करवा मांडी के, आ जगतने शत्रुठथी पराजव पामतुं जोइने, दया लावी जेणीए, अन्नदान देनार प्रथम प्रभुने पोतानी कुक्षिमां धारण कर्या, एवां मरुदेवी माताने हुं बहुवार नमस्कार करुं हुं. वली जेणीए अक्षय सुखवाला मोक्षमां वास करेलो ठे, तथा चिद्रूपपणाथी जगतनो स्वभाव जाण्यो ठे, तथा महा अतिशयवंत, एवां ते मरुदेवी माताने हुं त्रिविधें त्रिविधें नमस्कार करुं हुं. वली तेणीना समान परम योगने धरनारी कोइ पण छी नथी; केम के, तेमणे हाथीना कुंजस्थलपर रहीने पण पोतानां

अंतरंग शत्रुञ्जने हृष्टा; वली पुत्रपर बहु प्रेमवालांज होय नहीं जेम, तेम ते पोतानां पुत्रने थनारुं सुख जोवा माटे प्रथमथीज मोक्षमां गयां. वली हे माता ! जगतमां चूषण समान, योगीश्वरी, तथा समस्त ज्ञावोने जाणनारां एवां जो तमो न होत, तो आ युगादीश प्रभु, जगत, बोधिलाज, ज्ञान, मोक्ष, तथा (अंतरंग) वैरीञ्जो नाश क्यांथी होत ? वली हे माता ! आपनां चरणोनां नखोनां संगथी मारुं निबिड अज्ञानरूपी सर्व अंध-कार नाश पामो ? वली आप जगतनां प्रथम गुरुना कारणरूप ठो, तेथी हुं आपनी स्तुति करुं तुं, तथा आपने नमुं तुं, अने चिंतवुं तुं. जगतनां इश्वरनी माता, योगिनी तथा जगतनी इश्वरी, अने देवोथी पण सेवा-एलां एवां मरुदेवी माता माराप्रते मंगल करो ? एवी रीते मरुदेवी मातानी स्तुति करीने चक्री ब्राह्मीनी मूर्तिने पूजीने तेनी स्तुति करवा लाग्या के, जे सर्व विश्वनी स्थितिरूप ठे, तथा योगिञ्जने पण ध्यान धरवा लायक ठे, जवजयने हरनारी ठे, माणसोने तारनारी ठे, दिव्य शक्तिवाली ठे, मनुष्य अने देवोथी पूजाएली ठे, तथा जे मंत्ररूप स्वरूप-वाली ठे, एवी युगादीश प्रभुनी पुत्री श्री ब्राह्मी माता मने सुख आपो ? वली डोळरसरखी निर्मल एवी जे ब्राह्मी माताने, उत्कृष्ट समाधिमां र-हेला योगीञ्ज पोतानां हृदयकमलमां धारण करीने स्मरण करता थका पा-पांनां समूहने तजीने परम तत्व जाणे ठे, एवी निर्मल शीलने धरनारी ते ब्राह्मी माताने हुं नमस्कार करुं तुं. सुर, असुर अने मनुष्योने जाणवालायक, तथा श्री युगादीश प्रभुनी पुत्री, अने ब्रह्म शब्दने उत्पन्न करनारी ते ब्राह्मी माता विघ्नोनी शांतिमाटे थारुं ? एवी रीते तेमंनी स्तुति करीने, तथा तेमने नमीने, चक्री सुंदरीनां चैत्यमां जइ, तेने पू-जीने स्तुति करवां लाग्या के, हे सुंदरी बेहेन ! तमो आ पृथ्वीनां चू-षणरूप लक्ष्मी ठो, तथा शुभ लक्षणवालाठप्रते तमो नित्यरूपे ठो, वली तमारे माटे प्रायें करीने आ जगत तपो करे ठे, तथा तमोने माने ठे; वली आ जगतमां कांकरा, तथा हाडकारूप पदार्थो पण जे रत्न अने शं-खरूप थाय ठे, ते तमारी दृष्टिनां प्रजावथी थाय ठे. वली हे जगवती ! नीच वंशमां उत्पन्न थएलो माणस पण आपनां आश्रयथी कुलीन अने पंडितोने पण सेवनीक थाय ठे. वली हे देवी ! तमारा प्रसादथी आ

त्रणे जगत पण सघला लोकोने सेवनीक थाय ठे. वली लक्ष्मीने लीधे लोकोना मनमां धर्मनो पण आदर थाय ठे, माटे लोको तमारी सेवा करे ठे. वली हे जगतनुं हित करनारी सुंदरी ! तुंज बुद्धि, धृति तथा मति ठे; तथा हे आदि देवनां कुलरूपी समुद्रप्रते लक्ष्मी समान देवी ! हुं तारी स्तुति करुं हुं. एवी रीते ज्ञकिनां समूहथी उन्नत थया थका चक्रीए सुंदरीनी स्तुति करीने, तथा नमीने उत्कृष्ट रीते प्रभुनी पूजा करी. पढी तेमणे सुवर्ण, रूपुं, तथा वस्त्रोथी, गणधरोए प्रतिष्ठित करेला महाध्वजो सघला प्रासादोपर चडाव्या. पढी चक्रीए उत्तरासंग करीने, गुरुपासे आवी, तथा प्रदक्षिणा देशने, तेमनां चरणोनुं चंदनथी पूजन कर्युं. पढी श्रीनाज गणधरे “सूरिमंत्रथी प्रतिष्ठित थएलुं, दृष्टिदोषने नाश करनारुं तथा गुरुनां हाथरूपी कमलोथी उत्पन्न थएलुं, तिलक तमोने मंगल आपो ?” एवी रीते कहीने हर्षथी मुक्तिने वश करवामां औषधसरखुं तिलक जरत महाराजना कपालमां कर्युं. पढी चक्रीए हे क्षमाश्रमण ! हुं आपने बांदवाने इहुं हुं, एम कहीने तेमनी अनुज्ञा मळ्या बाद, तेमणे श्रीनाज गणधरने नमस्कार कर्यो. त्यारे गुरुए पण सर्व लक्ष्मीने वश करवामां औषधरूप, आपदारूपी सर्पप्रते गरुड समान, तथा संसारने तारनारो धर्मलाज तेमने आप्यो. पढी चक्री हर्षपूर्वक तेमनां मुखरूपी चंद्रमांथी निकलती वाणीरूपी अमृतने पीवाने चकरोनी पेठे तेमनी पासे बेठा. तेवखते ते चक्रीनां मुखरूपी चंद्रनां उदयथी गुरुनो ज्ञानरूपी समुद्र जाणे अंदरथी उजरायो होय नहीं, तेम देशनाना मिशथी बहार निकल्यो. जे माणसो आ तीर्थमां जिनने पूजे ठे, तेउज धन्य, तथा कृतार्थ ठे, अने तेउथीज आ पृथ्वी जूषित थएली ठे. जे राज्यमां वेगवाला घोडा, मदोन्त हाथीउं, सर्व संपदा, अनुरक्त सेवको, चामर सहित श्रेत उत्र, सिंहासन, उत्तम शय्या, शुरु राणीउं, संगीत, सुगंधि वस्तुउं वारांगनाउंनां विलास, उत्रीस जातनां नाटको तथा तेउंनां विनोदो, मळे ठे; ते राज्य जिनपूजाथी मळे ठे. जे माणस दहीं, दूध, घी, साकर, तथा चंदन, एवी रीते पंचामृतथी जिननी पूजा करे ठे, ते देवरूप थाय ठे. वली जे माणसो हमेशां प्रभुने पोताने हाथे पूजे ठे, तेउं मोक्षमां जाय ठे; दिवसमां एकवार पण जो जिननी पूजा करवामां आवे; तो अनेक जवोनुं उपा-

र्जन करेलुं पाप पण नाश पामे ठे. वली जे माणस प्रभुनी तीर्थोदकथी
 ह्यात्र करीने चारवार कुसुमांजलि मुके ठे, ते चारे गतिने जजनारो थतो
 नथी; (अर्थात् मोक्ष पामे ठे.) वली जल, पुष्प, अक्षत, धूप, फल, नै-
 वेद्य, दीपक, स्तुति, अने पत्रादिकथी पण चक्तिपूर्वक प्रभुने पूजवा. एवी
 रीते जिनाज्ञा पूर्वक जे माणस अष्टांगथी प्रभुनी पूजा करे ठे, तेनी पासे
 आठे सिद्धि प्रगट थइने आवे ठे. वली जे शुभ जाववाला माणसो साते
 क्षेत्रोमां उत्तम द्रव्य वावीने समय आव्ये तेने जावनारूपी पाणीथी
 सिंचे ठे; तेठ आ चौद रज्जु प्रमाण लोकने जेदीने समाधिथी अनंत
 ज्ञान तथा अनंत सुखमय मोक्षने मेलवे ठे. तेमां प्रथम मणि, रत्नादि-
 क, सुवर्ण, रूपुं, पत्थर, अथवा काष्ठनुं जिनमंदिर बंधाववुं; वली जेठ
 फक्त घासनां पण जिनालयो बंधावे ठे, तेठ पण देवलोकमां अखंडित
 विमानोने मेलवे ठे. वली तमारी पेठे जेठ उत्तम रत्न अने सुवर्ण आदि-
 कथी जिनमंदिरो बंधावे ठे, तेवा पुण्यशालीजनां उत्तम फलने तो कोण
 जाणी शके तेम ठे? जिनमंदिरमां जेटलां काष्ठादिकनां परमाणुठ होय
 ठे, तेठला लाख पद्योपम सुधि, तेनो बनावनार स्वर्गसुख जोगवे ठे. वली
 नवुं जिनमंदिर बंधाववामां जेटलुं फल थाय ठे, तेथी आठगणुं फल तेनो
 जिणोळार करवाथी विवेकीने थाय ठे. वली शत्रुंजयादिक तीर्थोमां जेठ
 प्रासादो तथा प्रतिमाठ करावे ठे, तेठनां पुण्यने तो ज्ञानीज जाणी शके.
 माटे मणि, रत्न, सुवर्ण, रूपुं काष्ठ, पत्थर अने माटीनां पण एक अंगु-
 ठानां प्रमाणथी मांडीने एकसोने सात अंगुठानां प्रमाणसुधिनां, जेठ
 शुद्ध जावथी जिनबिंबो करावे ठे, तेठने मुक्तिरूपी लक्ष्मी वश थाय ठे.
 वली जे माणस एक आंगुठानां प्रमाणवालुं पण जिनबिंब बनावे ठे, ते
 जवांतरमां एक ठन्नवालुं (समस्तपृथ्वीनुं) राज्य मेलवे ठे. वली जेम मेरुथी
 कोइ बीजो पर्वत मोटो नथी, तथा जेम कल्पवृक्षथी बीजुं कोइ वृक्ष श्रेष्ठ
 नथी, तेम जिनबिंब कराववा समान बीजो कोइ धर्म नथी. जिनबिंबो
 बनावीने दुर्गतिथी कोने जय ठे? केम के, जेठ सिंहपर चढेला ठे, तेठने
 शियाळ क्यांथी पराजव करी शके तेम ठे? जेठये गुरुनी आज्ञा प्रमाणे
 जिनबिंबो जराव्यां ठे, तेठनां घरनां आंगणामां त्रणे लोकोनी संपदा दा-
 सीठ थइ रहे ठे. वली जे माणस सुरिमंत्रथी अरिहंत प्रभुनी प्रतिष्ठा

करावे ठे, ते अरिहंतपदवी पामे ठे; केम के, वाव्याप्रमाणे फल निपजे ठे. जेटला हजार वर्षोंसुधि लोको जिननी पूजा करे ठे, तेटला कालसुधि ते विबनां करनारने तेनां फलनो अंश मले ठे. वली विंबोनी प्रतिष्ठा करवाथी बन्ने लोकमां हितकारी एवुं जे फल प्राणीने थाय ठे, ते तो केवलीज जाणी शके. वली (दरेक कार्यमां) करनारने, करावनारने, अनुमोदन करनारने तथा सहाय करनारने शुचाशुच बन्ने तुल्य फल थाय ठे, एम श्री जिनेश्वर प्रजुए कहेलुं ठे. वली जे देशमां अथवा जे नगरमां अरिहंत प्रजुनां विंबनी प्रतिष्ठा थाय ठे, त्यां रोग, डुकाल के, वैर होतां नथी. वली जे शुच चित्तवाली स्त्री जिनेश्वर प्रजुनां स्नात्र माटे पाणीथी जरेली गागर पोतानां मस्तकपर उपाडे ठे, ते चक्रवर्तीनी पटराणी थइने, मोहे जाय ठे. वली जीवविनानुं जेम शरीर, विद्याविनानो उत्तम पुत्र, आंखो-विनानुं उत्तम मुख, पुत्र विनानुं उत्तम कुल, पाणी विनानुं तलाव, तथा सूर्य विनानुं जेम आकाश तेम प्रतिष्ठा विनानुं विंब शोचतुं नथी. वली ज्ञानविना संसार ज्रमण थाय ठे, अने ज्ञानथी मोहनो संगम थाय ठे. सिद्धांतनां आराधनरूप ज्ञान, द्रव्यथी अने जावथी एम बे प्रकारनुं ठे. ज्ञाननां पुस्तकोनी रक्षामाटे कवली, पाठां, रूमाल विगेरे आपवां; तेनीपासे, दीपक अने धूप करवो, तेपर वासदेप नाखवो, तेनी पासे संगीत करवुं, अष्टमंगल आलेखवां, तथा तेजनुं फल, पुष्प, अद्दत विगेरेथी पूजन करवुं. ए ज्ञाननुं द्रव्याराधन ठे. ज्ञानने सांचलवुं, तेपर श्रद्धा राखवी, जणाववुं, तेम ते ज्ञाननां जाणनारनी जक्ति करवी, ते ज्ञाननुं जावाराधन ठे. हे राजन् ! एवी रीते करेली आगमनी पूजा जवरूपि जडतानो नाश करनारी, तथा केवलज्ञानने उत्पन्न करनारी ठे. ज्ञाननी पूजा करवाथी माणसो चक्रीना तथा इंद्रादिकनां जवने मेलवीने मोहे जाय ठे. चतुर्विध संघनी पूजा अने उपासना करवी; ते चारे देत्रो लोकोत्तर सुख देनारां ठे. जेने घेर संघ आवे ठे, तेना हाथमां चिंतामणि रत्न, तेना आंगणामां कल्पवृक्ष, तथा तेनीपासे कामधेनुं आवी जाणवी; तेम तेनुं कुल कलंक-हित जाणवुं. वली जेनां मस्तकने संघनां चरणोनी रज स्पर्श करे ठे, ते पवित्र माणसने तीर्थ सेवानुं फल थाय ठे. पापोनां समूहरूपी गर्मीने दूर करवामां मेघनी श्रेणि सरखो, दारिद्ररूपी रात्रिने नाश करवामां

सूर्यसरखो, तथा कर्मरूपी हाथीने मारवामां सिंहसरखो सनातन संघ जयवंतो वर्तो? जेणे फल, तांबुल, वस्त्र, जोजन, चंदन तथा पुष्पोष्ठी श्री संघनी सेवा करी ठे, तेने सर्व उत्तम फल मळ्युं ठे. एवी रीते हे चक्री! जैन राज्यमां रद्देलां आ साते क्षेत्रो हमेशां फलदायक ठे; अने तेठमां वावेलुं धनरूपी बीज विघ्नरहित उदय पामे ठे. एवी रीते मुनिना वचनरूपी अमृतने पीपीने पण जाणे अतृप्त थया होय नही, तेम मनमां आश्चर्य थइने ते चक्री मस्तक धुणाववा लाग्या. पढी गुरुनां चरणोने तथा बीजा मुनिठने पण नमस्कार करीने, मुनिनी वाणीतुं स्मरण करता थका चक्री पोताने स्थानके आव्या. त्यां तेमणे अत्यंत रसवाली षट रसनी रसवती जमीने, आनंदित थइ ह्णवार उत्तम जडासन पर निद्रा करी. पढी चक्री सोमयशा, शक्तिसिंह, तथा सुषेण आदिकथी वीं-टाया थका इंद्रना आवासे आव्या. ते वखते इंद्र पण पोतानां आवास प्रते चक्रीने आवता जोइने आनंद पामतो थको पोतानां आसनथी उठ्यो. पढी महोदयवाला तेठ बने एक आसनपर बेठा थका अत्यंत शोजवा लाग्या. पढी त्यां परस्पर केटलीक कथाठ कर्या बाद, इंद्र चक्री-ने कहेवा लाग्या के, हे चक्री! श्री युगादीश प्रभु अमारे पूजवा योग्य ठे, केम के, अमो तेठनां चाकरो ठीयें; अने तमो तेमना चरमशरीरी पुत्र ठो; वली तमो संघपति तथा तीर्थनो उद्धार करनारा ठो, तेथी सर्वथा प्रकारे पूजनिक ठो; वली तमोए करेली आ पूजानां अनुवर्तनथी लोको पण तेम करशे; तेम वली जो हुं तेम करीश, तो वली विशेषथी तेनुं अनुकरण थशे; पढी चक्रीए पण तेम करवुं अंगीकार कर्याथी इंद्र देवो सहित विधिपूर्वक कुसुमादिकथी पूजा करी; अरिहंत प्रभुनी आ-शिष्यथी, विविध प्रकारनां द्रव्योवाला पुष्पनी माला हर्षथी तेणे पोतानां कंठमां स्थापन करी. पढी देवोसहित क्षीरसमुद्रे जइ त्यांथी कलशोमां उत्सवसहित जल जरी, पाठा आवी तीर्थकरनां चरणोनुं तेणे हर्षथी स्नात्र कर्युं; तथा त्यां सुपात्रोने दान आप्युं. ते दिवसथी लोकोमां ते महान इंद्रोत्सव प्रसिद्ध थयो, केम के, जेम महान पुरुषो वर्ते ठे, तेम लोको पण ते करे ठे. एवी रीते जरत चक्रीए, तथा इंद्रे पूजा करी, त्यारथी, विविधोदयवाली बहुविध जिनपूजाठ प्रचलित थइ. पढी इंद्रनी

आज्ञाथी त्यां अप्सराजंघ, तथा हाहा हुहु विगेरे गांधर्वोए लोकोने हर्ष आपनारुं संगीत कर्युं. संगीत त्रणे लोकोने वश करनारुं, स्वर्गादिक सुख आपनारुं, तथा सर्व लोकोनां सर्व अर्थोने साधनारुं ठे; संगीत सुखदुःखमां सरखुं ठे; तथा ते द्राक्ष अने शेलडीना रसथी पण अधिक (मिठा-शवालुं) ठे, तेम जिन पूजामां ते संगीत पापने हरनारुं ठे; वली तेणे सुवर्ण प्रते जाणे सुगंध लाववानी इन्नाथीज होय नहीं तेम, ते तीर्थमां विशेषे करीने मुनिजनी त्रिविधे पूजा करी. वलि त्यां तेणे सुवर्ण, रत्न, रूपुं, जल, अन्न तथा वस्त्रोथी, फरीने न आवे एवुं याचकोनुं दारिद्र दूर कर्युं. वली जरत राजाए ते तीर्थनी पूजा माटे ते सुराष्ट्र देश आपी दीधो; अने त्यारथी ते पृथ्वीमां “देवदेश ” तरिके प्रसिद्ध थयो.

हवे एक दिवसे ते चक्री अने इंद्र एक आसनपर बेसीने परस्पर कथा रूपी अमृतरसने पीता हता. तेटलामां मोटा हृदोनां आवर्तोरूपी नाजिवाली, विक्रर कमलरूपी मुखवाली, कांठाळ रूपी जघनथी मनोहर, रसवली, (पाणीवाली) अंदर रहेला बेटोरूपी स्तनोथी मनोहर लागती, हंसोरूपी वल्लवाली, लावण्यने धरनारी, वृद्धोनी घटाथी सूर्यने न जोती, शुचने धारण करनारी, पुण्यनी सोबतवाली, पूर्वाब्धिरूपी पतिना संगवाली, पोताना तरंगोथी नाचती, चकोररूपी आंखोवाली, खस्य, तथा उत्तम पर्वतथी (राजाथी) उत्तन्न थएली एवी कुलस्त्री सरखी शत्रुंजयी नदीने जरत महाराजे आगल रहेली दीठी. चकोर, चातक, चक्रवाक, हंस, तथा सारसथी शोचीती थएली, मोजांठथी चपल कमलोवाली, जमराजना गायनोवाली, तथा बन्ने शिखरो वच्चे मर्यादानी पेठे रहेली, एवी ते शत्रुंजयी नदीने जोशने जरत राजाए इंद्रने पूव्युं के हे इंद्र ! आ नदी कइ ठे ? त्यारे इंद्रे पण कछुं के, हे चक्री ! आ शत्रुंजयी नामनी नदी ठे, अने ते शत्रुंजय पर्वतनां आश्रयथी गंगाथी पण अधिक फल देनारी ठे. आ नदीमां रहेला हृदोनुं जो जुहुं जुहुं माहात्म्य कहेवामां आवे, तो खरेखर बृहस्पतिना पण सेंकडो वर्षो वीती जाय. पूर्वे केवलनाणी नामना तीर्थकरनां स्नात्र माटे अहीं इशानेंद्रे गंगाने उतारी हती. ते नदी वैताढ्य पर्वतथी जमीननी अंदरज वहे ठे, तथा आ शत्रुंजय पासे ते प्रगट थाय ठे, अने तेथी तेनुं

“शत्रुंजयी” नाम पडेळुं ठे. आ नदीनां जलनां स्पर्शथी कांति, कीर्ति, लक्ष्मी, बुद्धि, धृति, तथा समाधि थाय ठे, अने सिद्धि वश थाय ठे. वली हंस, सारस, चक्रवाक आदिक जे पक्षि पण आ नदीना पाणीने स्पर्श करे ठे, तेउने पापरूपी मेल चोंटतो नथी. वली आ नदीनां पाणीथी सर्व महारोगो नाश पामे ठे; वली जे माणसो आ नदीना कांठा-पर उगेलां वृद्धोना फलो खाय ठे, तथा ठ माससुधि जेठ आनुं पाणी पीए ठे, तेउ वात, पित्त, कुष्ठ आदिक रोगोने क्रिडामात्रमां जीतीने सुवर्ण सरखी कांतिवाला थाय ठे; वली आ नदीनां जलनां स्नानथी शरीरमांथी पापो पण चाह्या जाय ठे, त्यारे औषधोथी साध्य एवा वातपित्तादिकनी तो वातज शी करवी ? आ शत्रुंजयी नदी स्पर्शथी पण सर्व तीर्थोनां फलो देनारी, तथा सर्व पापोने हरनारी ठे; वली हे चक्री ! जेनां पाणीनां स्पर्शथी शांतनु राजानां पुत्रो सुख पाम्या, एवा आ नदीना ड्रहनुं तमो माहात्म्य सांचलो ?

आ ऋत खंडमां श्रीपुर नामनुं नगर ठे, त्यां शत्रुंजये नाश करनारो शांतनु नामे राजा हतो; तेनी सुशीला नामनी स्त्रीए एक दहाडो स्वप्नमां अति धूसर धूमकेतुने जोशने, ते वात पोताना स्वामीने तुरत कही. अनुक्रमे ते स्वप्नने अनुसारे तेणीने कुलक्षणो पुत्र थयो; अने तेज वखते राज्यलक्ष्मीना मुख्य अंगरूप हाथीउनुं सैन्य नाश पाम्युं. वली फरीने पण तेणीने दुष्ट स्वप्नथी सूचित हीन पुत्र थयो, अने ते वखते घोडालुनुं सैन्य नाश पाम्युं. तेवीज रीते त्रीजो पुत्र थवाथी, जीवहिंसाथी जेम धर्म, तथा लोभथी जेम सर्व गुणो, तेम राजानी सर्व संपदा नाश पामी. चोथा पुत्रनी जन्मवार्ता सांचलतांज शत्रुंजये सैन्य सहित आवीने ते श्रीपुर नगरने घेरो घाल्यो. त्यारे सघलो चंडार विगेरे स्त्रीए थवाथी ते शांतनु राजा पोतानी स्त्री सुशीलाने तथा पुत्रोने लेशने रात्रिए कंशंक नासी गयो. तेनां नील, महानील, काल, तथा महाकाल नामना ते चारे पुत्रो साते व्यसनोमां लीन थया. जुगार, मांस-चोजन, मदिरापान, वेश्यागमन, चोरी, शिकार, तथा परस्त्रीगमन, ए नामनां सात व्यसनो उत्तम जनोए कहेलां ठे. जुगारथी बीजां व्यसनो क्षाण थाय ठे, माटे बने लोकमां अहितकारी जुगारनो त्याग करवो. वली

जे मांस, पोतानां शब्दधीज कहे ठे के, “जेने तुरत नरकमां जवुं होय, ते मने ज्ञक्षण करे” माटे ते मांस ज्ञक्षणनो त्याग करवो. जुगारधी धन, यश, धर्म, बंधुवर्ग तथा कुलनो क्षय थाय ठे, तथा तेथी दुःखनां समूहो देनारी नरक अने तिर्यचनी गति मखे ठे. जे दुर्बुद्धिज जीजनां खादधी मांस खाय ठे, तेउने शीयाल, अने पिशाच सरखा नरकगामी जाणवा. जे मदिरापान अनर्थोनुं मूल, बुद्धि, कांति अने यशनो नाश करनारं, तथा पोतानी माता अने पोतानी स्त्री वस्त्रेना अंतरने पण नहीं जणावनारं ठे, ते मदिरापान कोण अंगीकार करे? वली बन्ने लोकनो विघात करनारं परस्त्रीगमन तजवुं; तेम पापरूप वेष्ट्या प्रते जरा पण प्रीति करवी नहीं. जे चोरी आ लोकमां पण प्रत्यक्ष रीते वध, बंधनादिक दुःखो करनारी ठे, तेम परलोकमां पण दुखदायी ठे, एम धारी उत्तम बुद्धिवाने तेनो त्याग करवो. चोरीधी आ लोकमां पण कर्ण, नाक, आंख, हाथ, पग विगेरेने पीडा थाय ठे, तथा परलोकमां चांडाल-कुलमां उत्पत्ति थाय ठे. धर्म रूपी वृद्धानां मूलमां अग्नि सरखा, कीर्तिरूपी महेलपर मशीना लेप सरखा, एवा शिकारने सर्वज्ञ प्रजुए धिक्कारेल ठे, माटे तेनी वार्ता पण सांजलवी नहीं. जे शिकारना व्यसनी माणसो प्राणीउने मारे ठे, तेउ दुःख, दरिद्रता, तथा दुष्ट पीडानां जोगवनारा थाय ठे. एवी रीतना साते व्यसनो सेवनारा ते चारे पुत्रो कुष्टी थया. कदरूपा, क्रूर, द्वेषी, तथा कुसंगमां पडेला ते पुत्रो, कुग्रहो जेम चंद्रने, तेम राजाने वींटीने रहेता हता. एवी रीते ते पुत्रो सहित ते राजा एक देशमांथी बीजा देशमां, तथा एक वनमांथी बीजा वनमां जमवा लाग्यो, पण कोइ जगोए सुख पाम्यो नहीं. हमेशां अत्यंत जोजन करतां ठतां पण रोगधी ग्रस्त थएला ते पुत्रो राजाना मनमां एवी चिंता उत्पन्न करवा लाग्या के, दारिद्रपणामां पण वैरीउ विगेरेधी डरीने जे जीविताशा प्राणीउ करे ठे, ते केवल क्लेशमाटेज थाय ठे; माटे हवे तो आजे गमे तेम करीने पण आ स्त्री तथा पुत्रोने ठेतरिने, तुरत हुं आपघात करीश. एम विचारिने ते कोइक मोटा पर्वतपर चढ्यो; त्यां तेणे एक उंचुं जिनमंदिर जोयुं. प्राण प्रयाणना प्रस्थान समये जाणे ते जातुं खेवानी श्वा करतो होय नहीं, तेम ते, कुटुंब सहित ते जिनमं-

दिरमां गयो. त्यां तेणे अद्भूत आकारवाला, तथा सर्व तेजोनां साररूप, अने जिननां चरणोने नमता एक पुरुषने जोयो. तेने जोवाधी अधिक जाववालो थपलो ते राजा, पोताना आत्माने जिननी साथे ऐक्य करतो थको तेमने नमस्कार करवा लाग्यो, (मनशुद्धिथी करेली अल्प जिनजक्ति पण परलोकनी पेठे आ लोकां पण उत्तम सुख देनारी ठे.) पढी ते पुरुषे ते राजाने कळुं के, हे जद्राकृति ! हुं नागकुमारो नो स्वामी धरणेंद्र हुं; तथा तारी जिनजक्तिथी हुं तारापर युष्टमान थपलो हुं, माटे कंइ वर माग ? तेनां वचनथी खुशी थपलो ते राजा तेने नमस्कार करीने कहेवा लाग्यो के, आपनुं दर्शन खरेखर मने संपदा देखाडनारुं ठे. वली हे धरणेंद्र ! हुं आपनी पासेथी वर तो पढी मागीश; पण मने प्रथम ते वात कहो के, मारा आ पुत्रो नो जन्म थते ठते, अनुक्रमे मारी संपदानो नाश केम थयो ? त्यारे धरणेंद्रे ज्ञानथी तेनां जवोने जाणीने कळुं के, महा वनमां आ नील क्षय नामनो पूर्व जवे जीह्व हतो. क्रूर आशयवालो, तथा लोकोने मारनारो ते जिह्व एक दहाडो यात्रिक लोकोने लुंटीने मागें पाठो वळ्यो; त्यां ते धनुष्य चडावीने वनमां हरिणने शोधतो हतो, तेटलामां तेणे ध्यानमां रहेला एक मुनिने जोया. त्यारे तेणे मुनिने हरिण विषे पुढवाधी मुनि ज्यारे बोळ्या नहीं, त्यारे ते जिह्वे ते मुनिनेज बाणथी मार्या; त्यारे मुनि पण "नमोऽर्हद्भ्यः" एम कहेता थका मृत्यु पाम्या; अने तेज दिवसे ते जिह्वने पण एक सिंहे मारी नांख्यो; त्यारे ते जिह्व मरतां थकां चिंतववा लाग्यो के, थरे ! में दुष्टे आ निरपराधि मुनिने मार्या, तेनुं खरेखर मने आ फल मळ्युं. पढी ते जिह्व त्यांथी मरीने मुनि।हिंसानां पापथी सातमी नरके गयो, अने त्यां तेणे तेंत्रीस सागरोपम सुधि अधिक अधिक दुःख सहन कर्युं. पढी बीजा पण सिंह, वाघ आदिकनां बहु जवो करीने पाठो ते नरकमां गयो; माटे हे राजन् ! मुनिनी हिंसा महा जयंकर ठे; तेम मुनिनी निंदा पण महा दुस्तर ठे, अने मुनिठनी उपेक्षा पण महा पापोनी करनारी ठे. हवे अंत समये तेणे मुनिहिंसानां पापनी जे गर्हणा करी हती, तेथी ते नरकमांथी उघरीने आ तारो नील नामनो पुत्र थयो ठे; अने हजु पण तेनुं केटलुक पाप बा-

की रक्षुं ठे; हवे आ तारो महानील पुत्र पूर्वे कंका नामनी नगरीना
 श्रीम राजानो खल्प धनवालो शूर नामनो द्वितीय सेवक हतो. एक द-
 हाडो राजानो प्रधान बदलाइ जवाथी पोतानो गरास पोताने नहीं म-
 खवाथी, दरिद्रपणाथी दुःखित थइ, पोताने घेर गयो. त्यां ते रसोइने
 सारी नरती करवा लाग्यो, त्यारे तेनी स्त्रीए तेने कछुं के, हे प्राणेश !
 सारी वस्तुळ मारी पासे नथी, माटे हुं शुं करुं ? स्त्रीनां ते वचनथी क्रो-
 धायमान थइने तेणे तेणीने पठर मार्यो, त्यारे ते मुर्ठा खाइ मृत्यु पामी.
 त्यारे तेनी पुत्रीए त्यां कोलाहल करवाथी, त्यां जमतो कोटवाल, ते सां-
 जली आवी पहाँच्यो, पठी कोटवाल तेने बांधीने राजापासे खेइ गयो;
 त्यारे राजाए तेने शूलीए चढाववानो हुकम कर्यो. त्यां कोइ मुनि पा-
 सेथी पंच नमस्कार सांजलीने, तथा तेमां आदरयुक्त थइने, ते शूखिनी
 वेदना सहन करी, मृत्यु पामी ते नरके गयो. त्यां स्त्रीवधथी उत्पन्न
 थयेळुं कर्म जोगवीने, हे राजन् ! नमस्कारनां स्मरणथी ते आ तारा
 पुत्रपणे उपज्यो ठे. माटे शरणविनानी तथा हमेशां बीकण एवी स्त्रीने
 मारवी नहीं, केम के क्रुपित थएली स्त्री बन्ने लोकनां घातमाटे थाय ठे.
 हवे आ तारो त्रीजो पुत्र पूर्वे कोइ महाकामी, तथा वेइया आदिकनुं
 गमन करनारो शेठनो पुत्र हतो, ते हमेशां देवगुरुनी निंदा करनारो
 तथा धर्मनो नाश करनारो हतो, तेम ड्रव्य अने यौवननां मदथी मा-
 तापितानी पण ते आझा मानतो नहीं. देव, धर्म अने तत्वोनां कारण-
 रूप सुगुरुज ठे; माटे जेणे सुगुरुनी निंदा करेली ठे, तेणे ते त्रणेनो नाश
 कर्यो ठे. वली हे राजन् ! जे देव, धर्म अने गुरुनी निंदा करे ठे, ते
 चांडालोमां जव करी, खरेखर नरकर्मां जाय ठे. देवनिंदा करनारने बो-
 धिबिज, मोक्ष, स्वर्ग, उत्तमकुल, के गुरु ड्रव्यनी प्राप्ति थती नथी.
 जिननी निंदाथी, मुंगापणुं, गुंगलापणुं, पित्त, कोढ आदिक रोगो थाय
 ठे, तेम गुरुनिंदा करवाथी अपयश, अकालमृत्यु, दुःख, दुर्गधिपणुं,
 तथा पाठां आदिक रोगो पण थाय ठे. धर्मनी निंदा करनार माणस
 वारंवार नरक अने तिर्यच योनिमां जाय ठे, तथा तेने मनुष्य जव
 मली शकतो नथी. वली ते त्रणेनी निंदा करनार घोर पापी ठे, अने
 तेना संगथी बीजाळ पण मलीन थाय ठे. पठी ते पुत्रने एवो जाणीने

शेठे विचार्युं के, आ पुराचारी आपणा कुलने कलंक लगाडनारो ठे, माटे तेने कचरानी पेठे घरमांथी कहाडी मेलवो; एम विचारि ते शेठे तेने क्रोधथी नगरमांथी कहाडी मेल्यो, त्यारे ते (टोलांथी) ऋष्ट थप्ला हरिणनी पेठे घनमां जमवा लाग्यो. पठी ते लूताप्रमुख मुखनां रोगनी पीडाथी मृत्यु पामीने ठठी नरके जइ आ तारो काल नामनो पुत्र थयो ठे. वली आ तारो चोथो महाकाल नामनो पुत्र पूर्वजवे ब्राह्मणनो पुत्र हतो, तथा ते जिह्वा मागी आजीविका चलावनारो तथा दुःखीउं हतो. दुःखें जरी शकाय एवा उदरने जरवामाटे ते देशोदेशमां जमतो हतो; ठेवटे ते कोइक जिननां पूजाराने घेर चाकरी रह्यो. एक दहाडो ते देवनां आभूषणो तथा मुनिनां उपकरणो चोरीने, एक वेश्याने दइ आव्यो, केम के ते, ते व्यसनमां अनुरक्त थयो हतो. देवद्रव्य ग्रहण करवाथी सात पेहेडीउंनो दाह थाय ठे; वली देवद्रव्यनां विनाशथी प्राणी सात वार अत्यंत दुःखदायी नरकमां जाय ठे; तेम गुरुद्रव्य विषसहित जोजन सरखुं ठे. देवद्रव्य तथा गुरुद्रव्यथी जीवितनी जे आशा राखवी, ते धतुराथी तथा विषथी मिश्रित अन्ननां जोजन सरखुं ठे. पठी ठेवटे कुष्ठना रोगथी पीडित थइने केटलेक दिवसे मृत्यु पामीने, नरकमां जइ आवी, ते चांडालकुलमां उत्पन्न थयो. अने त्यांथी मरीने आ तारो पुत्र थयो ठे. एवी रीते तेउं मुनिहिंसाथी, स्त्रीहिंसाथी, देवगुरुनी निंदाथी, तथा देवद्रव्यनुं अने गुरुद्रव्यनुं चक्षण करवाथी, तारा कुलमां उत्पन्न थया ठे; वली ते जिह्व अंतकाले मुनिस्मरणथी, क्षत्री परमेष्ठीनां स्मरणथी, देवगुरुनो निंदक सत्कुलनी उत्पत्तिथी, तथा चोर जिनदर्शनथी आ मनुष्यपणे उपन्या ठे. वली तेउंनं बाकी रहेलां पापथी तुं राज्यऋष्ट थयो ठे, अने तेथी तुं हवे आपघातनी इष्टा कर नहीं. हवे तुं सुराष्ट्र देशमां जइ, शत्रुंजयगिरिपासे रहेली शत्रुंजया नदीने सेव ? केम के, ते सर्व पापोने नाश करनारी ठे. वली ते नदीनां कांठापर रहेलां वृक्षोनां फलोने खाजे, अने तारा पुत्रोने पण खवरावजे, तथा ते शत्रुंजी नदीनां जखथी श्री जिनेश्वरप्रभुनुं स्नात्र करजे. वली तेज नदीनां कांठापर प्राणीउंनं सर्व पापोने हरनाकं, तथा पूर्वे सूर्ये बनावेलुं जिनमंदिर ठे. वली ते पापोनी शांतिमाटे त्रिधिपूर्वक त्रिकरणशुद्धिथी जिनपूजन करवुं, तथा

जीवोनी रक्षा करवी. वली त्यां रद्दीने शुद्ध मनथी, टाढतडका आदिकने सहन करीने ठठ, अठम आदिक तप करजे. एम करतां थकां त्रण, चार, पांच अथवा ठ मासमां ते तारा पुत्रो निरोगी थइने सुखी थशे. एवी रीते कुकमोंथी मुकाइने देवसरखा शरीरवाळा थइने तेठ पोतानुं राज्य जोगवशे, तथा ठेवटे स्वर्गनुं राज्य पण जोगवशे. एवी रीतनां धरणेंद्रनां वचनो सांजलीने, ते राजाए स्त्री तथा पुत्रोसहित तेने नमस्कार कर्यो. पठी धरणेंद्रे तेने कछुं के, हे राजन् ! ठ मास पठी ते नदीने किनारे तुं मारुं स्मरण करजे, जेथी हुं तारा शत्रुठने जीती तने तारुं राज्य अपावी देइश. एम कद्दीने धरणेंद्र गयो. पठी राजा पण त्यां प्रचुने नमीने, मनमां ते धरणेंद्रनुं वचन स्मरण करतो थको चालवा लाग्यो. पठी घणा देशोने उलंगीने ते सौराष्ट्र देशमां प्होंच्यो, तथा आश्चर्यसहित समताथी ते शत्रुंजयगिरिने जोवा लाग्यो. पठी त्यां ते शत्रुंजयी नदीने कांठे तृणनी कुटीर (जुंपडी) करीने कुटुंबसहित समताथी रह्यो. हवे त्यां तेठ सघला ते नदीना किनारापरनां वृद्धोनां फलो खाता थका, तथा हमेशां त्रिकाल जिनस्नात्र करता थका, तथा प्रचुने नमता थका रहेवा लाग्या. त्यां एक मासमांज तेणे पोतानां पुत्रोने सुवर्णसरखी कांतिवाळा जोया, तो पण धरणेंद्रनी आज्ञाथी ते त्यां ठ माससुधी रह्यो. पठी ठ मासने अंते धरणेंद्रनुं स्मरण करवाथी, तेणे विमानमां बेसाडी तेनां राज्यपर तेने बेसाड्यो. पठी ते शांतनु राजा त्यां पुत्रोसहित जिनमंदिरमां रहेवी प्रचुनी पूजा करवा लाग्यो. एवी रीते चोसठ लाख वर्षोसुधि सुखमां रद्दीने, तेणे स्त्री तथा पुत्रोसहित संयम लीधुं. पठी शत्रुंजयपर अनशन करीने, तेठ सघला सर्व कर्मबंधोनो ह्य थवाथी केवलज्ञान पामी मोक्षें गया. एवी रीते अनेक प्रजावोवाळी आ शत्रुंजयी नदी तेने सेववाथी राज्यत्रष्टने राज्य, सुखत्रष्टने सुख, विद्यात्रष्टने विद्या, तथा कांति, कीर्ति, बुद्धि, लक्ष्मी अने स्वर्ग सुख पण क्रीडामात्रमांज आपे ठे. वली हे चक्री ! जेम सघला देवोमां श्री युगादीश प्रचु मुख्य ठे, तथा सघला तीर्थोमां जेम आ शत्रुंजय तीर्थ मुघय ठे, तेम सर्व तीर्थचूत नदीठमां आ शत्रुंजयी नदी मुख्य ठे, एम श्री जिनेश्वर प्रचुए कहेलुं ठे. तेम आ उत्तर दिशामां मनोहर अवे पवित्र जलोथी

जरेली, तथा संपूर्ण वैजववाली आ "ऐंझी" नदी देखाय ठे. ते नदी इशानेंद्रनी स्पर्धाथी सौधमेंद्र जिनजक्तिथी पद्मद्रहमांथी लावेला ठे. जिनजक्तिनी स्पर्धाथी आ नदी आणेली ठे, माटे ते पण शत्रुंजयी सरखीज प्रजाववाली, तथा दुष्ट दोषोने हरनारी ठे. आ नदीनीज माटीना बनावेला कुंजमां आनुंज पाणी जरीने जे माणस जिननां अंगपर नामे ठे, तेने मुक्ति वश थाय ठे. वली आ पूर्वदिशाने शणगार करनारी नदीने, जिनजक्तिथी धरणेंद्र पाताखनां मूलमांथी लाव्यो ठे, ते नदी उत्तरदिशामांथी निकलीने सूर्योद्यानमां थइ दक्षिणमां जाय ठे, ते नदीने जिनस्नात्रमाटे अर्ही नागेंद्र लावेल ठे, माटे ते सर्व पापोने हरनारी "नागेंद्र" नां नामथी प्रसिद्ध थएली ठे. वली श्रीप्रथम प्रभुनां स्नात्रमाटे सर्व सुरासुरोए मलीने, द्रहोथी शोजिती आ यमलहदा नदी बनावेली ठे. जे माणसे आ नदीनां पाणीनां समूहोथी श्री जिनेश्वर प्रभुनुं स्नात्र करेलुं ठे, तेणे आ मनुष्यजवरूपी वृहनां सर्व फलो मेळव्यां ठे. हे चक्रींद्र! एवी रीते जिनस्नात्रमाटे बनावेली चौद मोटी नदीठ आ शत्रुंजयपासे शोत्रे ठे. ए सघली नदीठमांथी, तथा कुंडो, समुद्र अने द्रहोमांथी जल लेइने प्रभुनुं स्नात्र करवुं, एवो संघपति श्रावकोनो हमेशानो आचार ठे, तथा ते चक्रीनी अने इंद्रनी लक्ष्मी आपीने मोह आपे ठे. पवित्र जलवाली, कल्याण करनारी, नाना प्रकारना प्रजावोथी जरेली, तथा सर्व तीर्थोनां अंशथी श्रूषित थयेली आ सघली नदीठने जे प्राणी स्पर्श करे ठे, तेने उत्तम कीर्ति, दुःखनो नाश, तथा शुजनो उदय थाय ठे, तेम खर्गादिकनी संपदा तो तेनी हथेलीमांज आवे ठे; तेम सघला निधानो तेनी समीपे आवे ठे, तेना आंगणामां कामघेनुं आवे ठे, त्रणे लोको तेने वश थाय ठे, तथा ते प्राणी पवित्र थाय ठे; वली तेने श्रूत, प्रेत के पिशाचादिको पराजव करी शकता नथी, तेम कुष्टादिक दुष्ट दोषोपण तेने कोई पण वखते थता नथी; वली स्नान अने (जिननां) स्नात्रादिकथी जे प्राणी तेठनुं आराधन करेठे, तेने देवो तो चाकररूप थाय ठे, तथा तेने घेर सर्व संपदाठ आवे ठे. वली हे जरतेश्वर! आ जगोए चंद्र, सूर्य तथा व्यंतरेंद्रनां करेलां बीजां पण घणां जलाशयो ठे. ते वचनो सांजलीने हर्षित थएल

चक्रीए इंद्र सहित ते नदीतटां स्नान कर्तुं, वली ते नदीतटां कांठा-
परनां पुष्पो, तथा कमलो लेईने, अने तेना पाणीथी कलशो जरीने तेणे
प्रचुनुं पूजन कर्तुं. पठी त्यां तेणे पूर्वं तथा दक्षिण दिशामां इंद्रनी न-
गरी सरखां नगरो वसाव्यां; तथा वार्धकीने कहीने तेणे त्यां अनेक
तलावो, तथा बगीचातुंथी शोजितुं श्री युगादीश प्रचुनुं मोटुं मंदिर बं-
धाव्युं. ज्यां चक्रीनां पुत्र ब्रह्मर्षि मुनिठनां समूहोनी साथे सिद्ध थया,
तेथी ते "ब्रह्मगिरि" नामनुं महान तीर्थ प्रसिद्ध थयुं. वली त्यां पण
चक्रीए पापोनुं नाश करनाळुं "सुरविश्राम" नामनुं श्री युगादीश प्र-
चुनुं मंदिर बंधाव्युं. पठी चक्री दुंदुजि तथा वाजांठनां मंगलध्वनि पू-
र्वक गुरुठने अगाडी करीने, इंद्र तथा राजाठ सहित, तथा सघलां पा-
यदल अने संघनां लोको सहित जुदां जुदां शिखरोनी चूमिपर चैत्य-
प्रवाडी माटे चाळ्या. आ शिखरपर कपर्दीयद्व अधिष्ठाता थनार ठे,
माटे तेनां नामनां शिखरपर इंद्रे ते यक्षनी मूर्ति सहित प्रचुनुं मंदिर
बनाव्युं. वली ते शिखरपर इंद्रनां वचनथी माहासुदि पुनेमने दिवसे
चक्रीए श्री युगादीश प्रचुनी माता मरूदेवानी स्थापना करी; तेथी ते
मरूदेवा नामनां शिखरपर लोको, नाम लीधाथी पण पापोने हरनारां
मरूदेवा माताने पूजवा लाग्या. ते माहासुदी पुनेमने दिवसे जे माणसो
प्रथम सिद्ध एवा श्री मरूदेवा मातानी पूजा करे ठे, तेठ स्वर्गनुं राज्य
पामी मोक्षे जाय ठे. वली स्त्रीठ पण तेमनी पूजा करीने चक्री, तथा
इंद्रनी पटराणीठ थई, पुत्रवाली तथा सौजाग्यवंती थईने अनुक्रमे मो-
क्षे जाय ठे. पठी त्यांथी बे योजन ठेठे एक योजननां प्रमाणवाला, अने
तीर्थचोने पण देवसुख आपनारां स्वर्ग नामनां शिखरने चक्रीए नमस्कार
करो. तथा त्यां पण तेमणे अधिष्ठायक सहित, महान चक्तिथी श्री
युगादीश प्रचुनुं मंदिर बंधाव्युं. आ उत्कृष्ट शिखरपर ज्ञाननां समुद्र
सरखा बाहुबलि मुनिराजे मुनिरूप थएला पोतानां एक हजारने आठ
पुत्रोने कळुं के, आ तीर्थनां माहात्म्यथी तमोने पुंडरिकजीनी पेठे के-
वलज्ञान थई, कर्मोनां क्षयथी मोक्ष थारुं? माटे हे सुव्रतो! अहीं
रही तमो निर्यामणा करो? ते सांजली तेठ तेमनी साथे त्यांज समा-
धिथी रह्या; पठी तेठ सघला अनुक्रमे केवलज्ञान पामी मोक्षे गया,

तेथी ते बाहुबली नामना शिखरपर पण ज़रते प्रासाद कराव्यो. पठी चक्रीए इंद्रने प्रीतिथी पूठयुंके, हे इंद्र! आ सघलो पर्वत तीर्थमय ठे, माटे आ मुनिठनो अग्निसंस्कार क्यां करवो.? त्यारे तेणे पण पोतानां ज्ञानथी जाणीने, जाणे सर्व लोकोनी प्रवृत्ति कराववा माटेज होय नहीं, तेम कछुं के, हे चक्री! मरूदेवार्थी मांडीने पुंफरिक्की सुधि सिद्ध थएलाठनां शरीरो में क्षीरसमुद्रमां पधराव्यां ठे; केमके ते अमारो आचार ठे. हवे आ तीर्थमां शत्रुंजयनुं शिखर मुख्य ठे, केमके, ते सर्व तीर्थमय तथा युगादीश प्रचुनां चरणोथी सेवित थएलुं ठे, तेम सर्व देवोनां समूहोथी ते शोजितुं थएलुं ठे. माटे ते शिखरपर दाहादिक दुष्कार्य करवुं लायक नहीं, केमके, तेथी तीर्थनो क्षोप तथा जिनाज्ञातुं खंडन थाय. माटे आ मुख्य तीर्थनी सर्व बाजुनी वे योजन जूमि ठोडीने, स्वर्ग नामनां शिखरपर अग्निसंस्कार करवो. तथा त्यांतेठ सर्वनी पत्थरमय मूर्तिठ कराववी, केमके तेम करवार्थी हवे पठी बीजाठ पण तेम करशे. एवी रीतनुं इंद्रनुं युक्तिवालुं वचन सांचलीने चक्रीए तेवी रीतनो तेमनो पुण्णनां समूह सरखो अग्निसंस्कार कर्यो; तथा तेज शिखरपर तेमणे पूर्व दिशारूपी स्त्रीनां मुखपर रत्ननां तिलक सरखुं प्रचुनुं मंदिर बनाव्युं. वली त्यां वार्धकी मारफते सोमयशाए पण पोतानां पितातुं, तथा बंधुठनां हर्षथी प्रासादो कराव्यां. पठी चक्रीए तालध्वजनां (तलाजानां) शिखरपर, हाथमां खड्ग, ढाल, शूल, तथा सर्पवाला तालध्वज देवनी स्थापना करी. पठी कदंब गिरिपर जईने चक्रीए श्रीनाज गणधरजीने पूठयुं के, हे जगवन्! आ शिखरनो शुं प्रजाव ठे.? त्यारे गणधर महाराज पण कहेवा लाग्या के, हे चक्री! तेनी क्या तमो सांचलो? गइ उत्सर्पिणीमां चोवीसमा संप्रति नामना तीर्थकरना कदंब नामनां गणधर क्रोड मुनिठ सहित अहीं मोक्षे गएला ठे, माटे ते "कदंबगिरि" कहेवाय ठे. अहीं महा प्रजाविक औषधितुं, रसकुंपिका, रत्ननी खाणो, तथा कल्पवृक्षो ठे. दीवालीने दिवसे, शुक्रवारे, उत्तरायन संक्रांत होते ठते, अहीं मंडल करवार्थी देवो प्रत्यक्ष थाय ठे. वली एवी कोइ पण औषधितुं, के रसकुंपिकाठ, के सिद्धितुं आ पृथ्वीमां नहीं, के जे आ पर्वतपर न होय. जे सौराष्ट्र देशमां सिद्धनां स्थानक

सरखो आ कदंबगिरि ठे, त्यांना लाको ते दारिद्र्यी पीडायज केम ? वली जेनापर आ पर्वत तुष्टमान थएल ठे, तेने कामधेनुं, कल्पवृक्षो, तथा चिंतामणि आदिक सर्वे तुष्टमान थएलां जाणवां. अर्हीं रात्रिए औषधिठ पोतानी कांतिरूपी दीपकोनां समूहोथी, निर्जाग्यनां मंदिरथी जेम दारिद्र्यनो तेम अंधकारनो नाश करे ठे. वली अर्हीं रूचकाद्रिनी पेठेज हमेशां कल्पवृक्षो बहु वांठित अर्थोने आपे ठे. वली वर्षा ऋतुमां वादलांठथी ठवाएला सूर्यकिरणोनी पेठे हीन काखनां प्रसंगथी तेठ माणसोने गोचर थशे नहीं. वली मुख्य शिखरनी पेठे आ शिखर पण पापोने नाश करनाहं, तथा बन्ने चवोनो उपकार करनाहं होवाथी अत्यंत प्रख्याति पामशे. एवी रीतनो तेनो महिमा सांचलीने चक्रीए, ते अनेक वृक्षोवालां धर्मोद्यानमां, इंद्रनी सम्मति पूर्वक वार्धकी मारफते चोवीसमा जावि तीर्थंकर श्री वर्धमानस्वामीतुं मंदिर बनाव्युं. हवे ते कदंब गिरिथी पश्चिम दिशा तरफ शत्रुंजयी नदीने कांठे चक्रीए पोतानी सेनानो पडाव नांख्यो. त्यां केटलाक हाथी, घोडा, बलद विगेरे अविवेकी प्राणीठ पण रोगनी पीडावीनां तीर्थनां योगथी स्वर्गमां गया. पठी तेठ पण स्वर्गमांथी त्यां आवीने चक्रीने नमीने पोतानी स्वर्गप्राप्ति तुरत कहेवा लाग्या. तथा तेठए त्यां पोतानी मूर्तिठवाला प्रासादो बंधाव्या, अने त्यारथी ते "हस्तिसेना" (हस्तिगिरि) नामनो महान पर्वत प्रख्यात थयो. एवी रीते चक्रीए शत्रुंजय गिरिना सर्व शिखरोपर हर्षनां आवेशथी जिनालयो बंधाव्यां. वली मुख्य शिखरनी प्रदक्षिणा देइने चक्रीए पोताने स्थानके पाठा फरीने श्री युगादीश प्रभुने नमस्कार कर्यो. पठी चक्रीए मुख्य शिखरनी नीचे सुवर्ण गुफामां थएला, थनारा तथा विचरता तीर्थंकरोनी रत्नमय मूर्तिठ स्थापी.

हवे गिरनार प्रते जवानी तैयारी करता चक्रीने, नमि अने विनमि मुनिठए मधुर वचनोथी कछुं के, हे नृपेश ! अमो बे क्रोड मुनिठ साथे अर्हींज रहीशुं. केम के, अर्हींज अमोने मोक्ष थवानो ठे. ते सांचलीने चक्रीये तेठने, तथा बीजा मुनिठने नमस्कार कर्यो, त्यारे तेठ तरफथी तेने धर्मलाजनी आशिष मल्ली. एवी रीते ते नमि विनमि, ते मुनिठनी साथे फागणसुदी दशमीने दिवसे पुंडरिकजीनी पेठेज मोक्षे गया. मादे फागण-

सुदी दशमीने दिवसे जेठ विमलाचलनो स्पर्श करे ठे, तेठ सघला पापोनो नाश करीने मोक्षने जजनारा थाय ठे. पढी त्यां चक्रीए तथा देवोए तेमनो निर्वाणमहोत्सव कर्यो, तथा तेमनी त्यां रत्नमय मूर्तिठे स्थापीने बे मास पढी तेठे चालवा लाग्या. त्यां पश्चिम दिशापरनां चोथा शिखरपर राजाए तीर्थनी रक्षामाटे नंदी नामनां महा बलवान देवने स्थाप्यो; अने तेथी ते पर्वत पण नंदीना नामशीज प्रसिद्ध थयो, केम के ज्यां जे स्वामी होय, त्यां तेनुं नाम थाय ठे. आ शिखरपर नमि राजानी वर्चादिक चोसठ व्रतधारी पुत्रीठे चैत्र वदी चौदशने दिवसे निशिथ समथे एकी वखते स्वर्गे गइठे, तेथी ते "वर्च" नामनो पर्वत प्रसिद्ध थयो. त्यां रद्देही तेठे श्री युगादीश प्रभुनां चरणकमळो सेवनारुठनां वांढितो पूरे ठे, तथा विघ्नेने हरे ठे. पढी सघला यात्रिको वारुणी दिशामां चालता थका, विस्तार पामेही शाखारुठनां अग्र जागोथी रोकाएळो ठे, सूर्यनां किरणोनो समूह ज्यां, एवा चंद्रोद्यानमां आव्या. त्यां लोकोए वृद्धोनी ढायामां बेठेही किन्नरीठेही गवाता अरिहंत प्रभुनां गुणोनां ऊंकार शब्दो सांचळ्या. वली त्यां वृद्धोनी ढायथी श्रमनो नाश करीने, लोको मनोहर खादिष्ट फलो खाता थका तथा निर्मल पाणी पीता थका रहा. वली त्यां ब्राह्मी नदीनां उद्दोनां कळोलोथी लाळीत थएला किनारापर संघना लोकोने मनमां आनंद थयो. हवे त्यां सोमयशा कुमार पोताना सरखी उमरवाळा कुमारोनी साथे ते वननी शोचाने जोवा गयो. "आ मनोहर ठे, आ मनोहर ठे" एम जोतो थको ते ब्राह्मी नदीना किनाराने जोवा लाग्यो. एम जोतां जोतां ते उद्यानमां गयो, त्यां तेणे जटाधारी, तथा अंगे जसुती चोखेला केटलाक जितेंद्रि तपस्वीठेने जोया. मूर्तिथी शांत हृदयवाला तथा शरीरनां तेजथी अद्भूत वैजववाला ते योगीठेने जोइने सोमयशाए तेमनो आचार पूज्यो. त्यारे तेठे कहेवा लाग्या के, अमो वैताढ्यपर रहेनारा विद्याधरो ठीए, तथा अज्ञानपणाथी करेही मुनिहृत्यादिकनां पापोथी जीरु थएला ठीए; अमोए वैराग्यथी तापसी दीक्षा लीधी हती; पण एक दहाडो कर्मयोगे अमोए श्री युगादीश प्रभुने वांघ्या; अने तेमने पुब्धुं के, हे जगवन्! अमारो मोक्ष क्यारे अशे? त्यारे तेमणे कळुं के, श्री चंद्रप्रज तीर्थकरनां तीर्थमां श-

शुंजय नजदीक तमारो मोक्ष थशे. ते सांजली अमो श्री चंद्रप्रज्ञ प्रजु-
नी मूर्ति करावीने, आ मोक्ष स्थानकमां आवी हमेशां तेनी पूजा करीए
ठीए. वली हे राजन् ! अहीं ते आठमा तीर्थकरतुं समवसरण थवानुं
ठे, तेथी विशेषें करीने अमो अहीं रह्या ठीए. ते सांजलीने सोमयशाए
हर्षित थइ, चक्री पासे आवी, ते वृतांत कह्यो, तेथी ते पण आनंदित
थया. पढी तेमणे त्यां चंद्रप्रज्ञ प्रजुनुं समवसरण थनारुं जाणीने, वा-
र्यकी मारफते जिनप्रासाद सहित एक मोटुं नगर वसाव्युं. एवी रीते
त्यां तीर्थनी प्रतिष्ठा करीने, चक्री विशेष पुण्यनी श्हाथी संघसहित रे-
वताचलप्रते चाळ्या. पढी तेमणे सुवर्ण, रत्न, तथा माणिक्यनी कां-
तिथी आकाशने देदीप्यमान करता, तथा पृथ्वीरूपी स्त्रीना, इंद्रनील-
मणि साथे परोवेलां स्फटिक रत्नोवाला, अने मालतीनां पुष्पोवाला वे-
ण्णिदंड (चोटला) सरखा, तथा स्फुरायमान थती वीजलीउंनी शिखा-
वाला श्याम मेघनी पेठे, वच्चे वच्चे सुवर्णनी रेखावाला, अने लीलमनी
शिलामय, एवा उंचा रेवताचलने जोयो. त्यां क्रिडा करता किन्नरोनां
बालकोए उंचा उढालेला रत्ननां कंडुको (दडाल) दिवसे पण आका-
शमां ताराउंनी ज्ञांति उपजावता हता. वली अहीं रात्रिए चंद्रकांत म-
ण्णिउंनां शिखरोमांथी जरतां अमृत सरखां जरणो थलविनाज वननां
वृद्धोनुं पोषण करतां हतां. वली अहीं पचरंगी मण्णिउंनां किरणोवालां
विचित्र वृद्धो पवनथी प्रेरायां थकां, त्यां आवनाराउने मयूरनां नृत्यनो
ज्रम उपजावतां हतां. वली कोइ जगोए तो ते पर्वत चारे बाजुउंथी ली-
लमनी शिलावालो, तथा मध्यमध्यमां स्फटिकनी शिलाउवालो थयो
थको, स्फुरायमान ताराउ सहित आकाशवालो शोजतो हतो. वली
चारे बाजुउंथी वृद्धोथी वींटाएलां सुर्णनां शिखरवालो ते पर्वत पृथ्वी-
रूपी स्त्रीना रक्षामणि (राखडी) नी पेठे शोजतो हतो. वली त्यां र-
सकुंपिकाउ तो एमज बोव्या करे ठे के, धर्म कोने साक्षिरूप ठे ? तथा
अमो कोना दारिद्रने लक्ष्मीथी हणीयें ? वली ते पर्वत फल सहित के-
लनां वृद्धोथी, तथा आंबाउंथी तोरणोवालो, अने विद्याधरनी स्त्रीउंनां
गायनोथी जाणे महोत्सववालो होय नहीं, तेम लागे ठे. वली ते पर्वत
दिवसे बलता सूर्यकांत मण्णिउवालो, तथा रात्रिए श्रौषधिउंनां तेज-

वालो, अने केलरूपी ध्वजाळवालो जाणे अनलाधिपति (अग्निदेव) होय नहीं, तेवो लागे ठे. वली पोतानां शिखरोनां अग्र जागोपर रहेलां मण्डितां समूहोथी दिवसे पण ते आकाशने सेंकडो चंद्रोवाळुं बनावे ठे. वली शेषनागपर तथा चंद्रपर जेम चंदननुं लेपन, तेम अर्ही स्फटिकनी बांधेली नेहेरोमां जरणालुंनुं जल शोभे ठे. वली ते नीचाण जूमिपर क्रीडा करता हाथीळनां गर्जारवोथी, तथा हमेशां जरा जरणालुंनां शब्दोथी सर्व जगोए वाचाल थएलो देखाय ठे. वली कस्तूरीआं मृगोनी कस्तूरीथी लेपन करातो, तथा चमरी गायोनां चामरोथी वीजातो ते पर्वत गिरिराज सरखो देखाय ठे. वली अर्ही अंदर पवननां जरावाथी वांसो वागते ठेते, नदीनां जरणोनां शब्दो तथा देवांगनानां गायनो संजलाते ठेते, मयूरो तेमां रक्त थइ नाचे ठे. वली अर्ही आस रोकनीने स्थिर वृत्तिवाला मुनिळ गुफामां रही आत्मसंबंधि तेजने ध्यावे ठे. वली हमेशां देवोथी, यक्षोथी, अप्सराळनां समूहोथी, विद्याधरोथी तथा गांधर्वोथी आ पर्वत स्वार्थसिद्धने माटे हमेशां सेवाय ठे. वली अर्ही सूर्य तथा चंद्र पण हणवार पोतानां वाहनो थोजावीने तेनी स्तुति करता थका आनंद पामे ठे. वली आ पर्वतपर रहेलां, लवंग, चारोली, नागरवल्ली, मालती, तमाल, कदंब, जांबु, आंबा, लींबडा, चंपक, बिंबिक, नालीपरी, ताडी, तिलक, लोदर, वड, चंपक, बकुल, अशोक, अश्वत्थ, पलाश, आंबली, पीपला, माधवी, केल, चंदन, कल्पवृक्ष, कणेर, बीजोरां, देवदार, गुलाब, अंकुश, जासुद, तथा कुरबक आदिक वृक्षो, ढाया, फल, पत्र, तथा पुष्पोथी लोकोनां समूहोने आनंद आपे ठे. एवी रीतना, रोहणाचल, वैताढ्य, तथा मेरुनी संपदाने हरनारा ते रेवताचलने जोशने चक्रीए उपवास सहित त्यां आवास कर्यो, पठी त्यां चक्रीए संघसहित हर्षेकरीनें, गुरुनी आज्ञा प्रमाणे शत्रुंजयनी पेठे ते पर्वतनी पण पूजा करी. त्यां शक्तिसिंहे मनोहर रसथी अमृतने पण तुष्टकारनारी रसवती संघसहित चक्रीने जमाडी. ते रेवताचलने मोक्षनी पेठे दुर्गम जाणीने तेपर सुखें चडवामाटे केवली सिद्धांतथी जेम, तेम चक्रीए हजार यक्षो मारफते दान, शील, तप अने जावसरखी चार पावडीळ बनावी. वली त्यां ते ते पावडीळनां मुखोपर चक्रीए यात्रालुंनुं सुखमाटे, वावो,

बगीचा, नदी, चैत्यो, विसामा विगेरे बनाव्या. ते पावडीउ मारफते, पोतानां मनोरथपर जेम तेम संघना लोको ते रेवताचलपर चढ्या. त्यां हवे थनारा नेमिनाथ प्रचुनां त्रण कढ्याणकोने जाणीने चक्रीए शिदपी (वार्धकी) मारफते एक उंचुं जिनमंदिर बंधाव्युं, ते जिन-मंदिरमां रेवताचलनां अमूढ्य पचरंगी मणि अने रत्नोना किरणो-थी यत्न विनां चित्रामण थइ रळुं. ते सुरसुंदर नामनो प्रासाद दरेक दिशाउं प्रते अग्यार अग्यार मंडपोवालो, चार द्वारोवालो, तथा अत्यंत उंचो शोचतो हतो. वली ते जिनप्रासाद जालीउं, जरुखाउं, तथा तोरणोथी, अने सर्व ऋतुउंना बगीचाउंथी मंडित थयो थको देदी-प्यमान लागतो हतो. स्फटिकनां बनावेला ते प्रासादमां लीलमनी ब-नावेली श्रीनेमनाथ प्रचुनी मूर्ति नेत्रनां पांडुर जागमां रहेली कनीकी (कीकी) सरखी शोचती हती. जगतनां खेदने नाश करनारो ते जि-नप्रासाद मुख्य शिखरनी नीचे पश्चिम दिशामां एक थोजन दूर हतो. वली नाश करेल ठे अज्ञानना समूह जेणे, एवो “ स्वस्तिकावर्तिक ” नामनो श्री आदिदेव प्रचुनो प्रासाद पण त्यांज चक्रीए कराव्यो. त्यां पण विमलाचलनी पेटेज सुवर्ण, रूपुं, माणिक्य, रत्न तथा धातुउंनी बनावेली घणी मूर्तिउं शोचती हती. पठी त्यां पण चक्रीए अरिहंत प्रचुनी चक्रिनां समूहथी, गणधरोए कहेली विधिपूर्वक विविध प्रकारनी जेटो सहित प्रतिष्ठा करी. हवे ते समये हर्षथी प्रेराएलो इंद्र पण पोतानां ऐरावण हाथीपर चढीने, नेमनाथ प्रचुने वांदवा माटे त्यां आव्यो. त्यां ऐरावणे पोतानो बलवान पग मुकीने, पृथ्वीने दबावी, अने तेथी त्यां कुंड थयो, तेनुं पाणी अरिहंत प्रचुनी पूजामां उपयोगी थयुं, अने ते कुंड गजपगलांना (हाथी पगलांनां) नामथी प्रसिद्ध थयो. तेनी अंदर त्रणे जगतनी पवित्र नदीउंनां प्रवाहो पड्या, तथा तेनी फेलाती दीव्य सुगंधिथी चमराउं त्यां गुंजारव करवा लाग्या. तेना पाणीनी आगल अमृत तो फोकट थयुं, साकर तो कांकरारूप थइ, अगर तो हलको थयो, तथा कस्तुरीने तो कोइ संजालवा पण लाग्युं नहीं; वली तेनां पाणी आगल चंदन तो तेनां एक टुकडा सरखुं थयुं, तथा सरखती अने सिंधु नदी तो रसविनानी थइ; तेम तेना पाणी आ-

गल गंगा अने क्षीरसमुद्रनु पाणी पण कंइं हिसावमां रळुं न्हों. वळी वीजां तीथोंने जोवाथी, सांजलवाथी, स्पर्श करवाथी, तथा सेववाथी जे फल थाय ठे, ते फल फक्त आ कुंडनुं पाणी जोवाथीज थाय ठे. वळी देवो जेने अमृतकुंडो कहे ठे, ते तो फोकट कहे ठे, केम के, आ कुंडज अजरामरपणुं आपे ठे, पण वीजा कुंडो आपता नथी. ते कुंड दीव्य तीथोंनां जलोथी जरेलो ठे, तथा दोषोए करीने रहित ठे, तेनां पाणीनां स्पर्शथी आधि तथा व्याधि नाश पामे ठे. वळी अहीं नागेंडे नेमनाथ प्रजुनी जक्तिथी पोतानां वाहन सर्प मारफते जे कुंड बनाव्यो, ते "नाग-जर" नामथी पृथ्वीमां प्रसिद्ध थयो, अने तेनुं पाणी पण घणुंज पवित्र थयुं. वळी मयूरनां पगनां आक्रमणथी जे जरणुं वहेवा मांड्युं, ते "म-यूरनिर्जर" नां नामथी पृथ्वीमां प्रसिद्ध थयुं; अने ते चमरेंडे प्रजुनी जक्तिथी पोतानां वाहन मयूर मारफते कराव्युं इतुं. वळी अहीं रहेला चंडकुंड, सूर्यकुंड विगेरेनो प्रजाव पण वचनथी न वर्णव्यो जाय तेवो ठे, केम के, तेनां पाणीनां स्पर्शथी पापो अने कुष्टो पण नाश पामे ठे. वळी अहीं अंबाकुंड नामनो जे महाप्रजाविक कुंड ठे, तेनां पाणीनी सेवाथी हत्यादीक जयंकर पापो पण नाश पामे ठे. वळी अहीं वीजा देवोए पण घणा कुंडो बनाव्या ठे, तेठनां प्रजावनी स्थिति तो तेज जाणे ठे.

हवे अहीं देवताळ "हुं पेहेलां प्रजुने पूजुं, हुं पेहेलां प्रजुने पूजुं" एवी रीति परस्पर स्पर्धा करता थका, पोतानी शक्तिथी लावेलां पुष्पोथी तेठ नेमनाथ प्रजुने पूजवा लाग्या. पठी जरत महाराजे पण ते गजेंद्र-पद कुंडमां स्नान करीने, तथा शुद्ध वळो पहेरीने नेमनाथ प्रजुनी पूजा करी. पठी तेमणे पूर्वनी पेठेज अहीं पण प्रजुनी आरति उतारीने, ज-मणी बाजुथी मंगलदीवो पण उतार्यो. पठी हृदयमांथी उजराइ जती हर्षनी संपदाने जाणे बहार कहाडता होय न्हों, तेम चक्री प्रजुनां च-रणतरफ दृष्टि राखीने नीचे प्रमाणे स्तुति करवा लाग्या. हे श्री शिवा-देवीनां पुत्र ! अनंत गुणोरूपी रत्नोनां महासागर सरखा, संसारनो पार पहांचवामां आधाररूत, तथा अपार संसारथी तारनारा एवा तमो जय-वंता वतो ? हे कृपालु श्री नेमिनाथ प्रजु ! अज्ञानमां मग्न, तथा जवथी उद्धिन्न थय्ला, एवा मने आपनां स्वाजाविक तेजथी मारो उद्धार करो ?

वली हे देव ! आपें पूर्वे जे रागादिक शत्रुजने जीत्या ठे, तेज शत्रुज आपनां विरोधथी मने दुःख आपे ठे. आपे तो सर्व जावोमां सामान्यपणारूप उदासीनपणुं धारेळुं ठे, अने तेथी जो मारातरफ आप उपेक्षा करशो, तो आपनुं उत्तम स्वामिपणुं शीरीते रही शकशे ? आ संसाररूपी समुद्रनी अंदर मोहरूपी आवर्तमां (घुमरीमां) पडेळो हुं, आपनां ध्यानरूपी वहाणनो क्यारे आश्रय करीश ? वली हे जगत्प्रभु ! आ मारुं मदोद्धत, तथा कदाग्रहमां लीन थएळुं चित्त दुःखाय नहीं, तेवी आप कंश्क मारापर कृपा करो. वली हे स्वामी ! तृष्णाथी चपल थएळुं, तथा कामदेवनां तापथी विव्हल थएळुं मारुं चित्त आपनां ध्यानरूपी अमृतनां सेवनथी शांति पामे ठे. वली हे प्रभु ! आपनां समतानां साररूप मार्गमां जे माणस क्षणवार पण गमन करे ठे, तेज कोइ पण वखते क्रोधरूपी खराब मार्गे चडता नथी. हे स्वामी ! पार्थिव्यादिक स्फुरायमान थती आपनी पिंडस्थ धारणाने उत्कृष्ट ज्ञानवंत योगीज ध्यावे ठे. ज्यारे प्रभु लोकोने उपदेश आपे ठे, ते वखतनुं प्रभुनुं जे ध्यान धरवुं तेने पदस्थध्यान कहीए. तथा रागद्वेषरहित, योगयुक्त, निराश्रय, स्फुरायमान घातिकर्मो विनानां करुणामां तत्पर, केवलज्ञानवाला आत्माने जे तन्मयपणाथी ध्यावे, ते मुनि रूपस्थ ध्यानने जाणनारो ठे. नाना श्रुतविचारथी, ऐक्य-श्रुतविचारमां, तथा तेथी सूक्ष्मक्रियामां, अने तेथी संमुष्टिन्नक्रियामां, एवी रीते आत्मसंवेदनथी चार प्रकारनां शुद्ध ध्यानप्रते चडीने योगी चिन्मयपणाने जुए ठे. वली हे प्रभु ! पेहेलेथीज नाना प्रकारनां ध्यानोथी में आपनुं आराधन करेळुं ठे, पण अनुक्रमे आत्मासाथे आत्माने मेलववानी मारी हवे इडा ठे. वली हे देव ! तत्त्वनां जाणनाराज आपने परमार्थथी निराकार, निराधार, निराहार, तथा निरंजन कहे ठे. वली हे प्रभु ! तमारुं परम ब्रह्ममय तेज, सर्वव्यापी ठतां पण मारा मोहरूपी अंधकारनो नाश केम करतुं नथी ? वली हे स्वामी ! ज्यारे लोको आपनां चिदानंदमय चरणकमलोने वदिं ठे, त्यारेज तेमनो जवरूपी ग्रीष्म-क्षतुनो ताप नाश पामे ठे. निद्रामां शून्य चित्तपणुं, तथा जाग्रत अवस्थामां अत्यंत कल्पनाज घाय ठे, पण ते वनेथी अलग्ग एवा तमो कोइ दूर रडेळा चंड ठो. वली हे प्रभु ! आप ध्येयरूप होते ठे, ध्या-

गल. गंगा अने क्षीरसमुद्रनु पाणी पण कंडं हिसावमां रळुं नहीं. वली बीजां तीर्थोने जोवाथी, सांजलवाथी, स्पर्श करवाथी, तथा सेववाथी जे फल थाय ठे, ते फल फक्त आ कुंडनुं पाणी जोवाथीज थाय ठे. वली देवो जेने अमृतकुंडो कहे ठे, ते तो फोकट कहे ठे, केम के, आ कुंडज अजरामरपणुं आपे ठे, पण बीजा कुंडो आपता नथी. ते कुंड दीव्य तीर्थोनां जलोथी चरेलो ठे, तथा दोषोए करीने रहित ठे, तेनां पाणीनां स्पर्शथी आधि तथा व्याधि नाश पामे ठे. वली अहीं नागेंद्रे नेमनाथ प्रभुनी जक्तिथी पोतानां वाहन सर्प मारफते जे कुंड बनाव्यो, ते “नाग-जर” नामथी पृथ्वीमां प्रसिद्ध थयो, अने तेनुं पाणी पण घणुंज पवित्र थयुं. वली मयूरनां पगनां आक्रमणथी जे जरणुं वहेवा मांड्युं, ते “म-यूरनिर्जर” नां नामथी पृथ्वीमां प्रसिद्ध थयुं; अने ते चमरेंद्रे प्रभुनी जक्तिथी पोतानां वाहन मयूर मारफते कराव्युं हतुं. वली अहीं रहेला चंद्रकुंड, सूर्यकुंड विगेरेनो प्रजाव पण वचनथी न वर्णव्यो जाय तेवो ठे, केम के, तेनां पाणीनां स्पर्शथी पापो अने कुष्टो पण नाश पामे ठे. वली अहीं अंबाकुंड नामनो जे महाप्रजाविक कुंड ठे, तेनां पाणीनी सेवाथी हत्यादीक जयंकर पापो पण नाश पामे ठे. वली अहीं बीजा देवोए पण घणा कुंडो बनाव्या ठे, तेउनां प्रजावनी स्थिति तो तेज जाणे ठे.

हवे अहीं देवताळ “ हुं पेहेलां प्रभुने पूजुं, हुं पेहेलां प्रभुने पूजुं ” एवी रीते परस्पर स्पर्धा करता थका, पोतानी शक्तिथी लावेलां पुष्पोथी तेउ नेमनाथ प्रभुने पूजवा लाग्या. पठी चरत महाराजे पण ते गजेंद्र-पद कुंडमां स्नान करीने, तथा शुरू वल्लो पहेरीने नेमनाथ प्रभुनी पूजा करी. पठी तेमणे पूर्वनी पेठेज अहीं पण प्रभुनी आरति उतारीने, ज-मणी बाजुथी मंगलदीवो पण उतार्यो. पठी हृदयमांथी उचराइ जती हर्षनी संपदाने जाणे बहार कहाडता होय नहीं, तेम चक्री प्रभुनां च-रणतरफ दृष्टि राखीने नीचे प्रमाणे स्तुति करवा लाग्या. हे श्री शिवा-देवीनां पुत्र ! अनंत गुणोरूपी रत्नोनां महासागर सरखा, संसारनो पार पहांचवामां आधारचूत, तथा अपार संसारथी तारनारा एवा तमो जय-वंता वतो ? हे कृपालु श्री नेमिनाथ प्रभु ! अज्ञानमां मग्न, तथा जवथी उद्विग्न थयला, एवा मने आपनां स्वाजाविक तेजथी मारो उद्धार करो!

वली हे देव ! आपें पूर्वे जे रागादिक शत्रुर्तने जीत्या ठे, तेज शत्रुर्त आपनां विरोधथी मने दुःख आपे ठे. आपे तो सर्व जावोमां सामान्यपणारूप उदासीनपणुं धारेळुं ठे, अने तेथी जो मारातरफ आप उपेक्षा करशो, तो आपनुं उत्तम स्वामिपणुं शीरीते रही शकशे ? आ संसाररूपी समुद्रनी अंदर मोहरूपी आवर्तमां (घुमरीमां) पडेलो हुं, आपनां ध्यानरूपी वहाणनो क्यारे आश्रय करीश ? वली हे जगत्प्रभु ! आ मारुं मदोद्धत, तथा कदाग्रहमां लीन थएळुं चित्त दुःखाय नहीं, तेवी आप कंश्क मारापर कृपा करो. वली हे स्वामी ! तृष्णाथी चपल थएळुं, तथा कामदेवनां तापथी विव्हल थएळुं मारुं चित्त आपनां ध्यानरूपी अमृतनां सेवनथी शांति पामे ठे. वली हे प्रभु ! आपनां समतानां साररूप मार्गमां जे माणस द्वाणवार पण गमन करे ठे, तेळ कोइ पण वखते क्रोधरूपी खराब मार्गे चडता नथी. हे स्वामी ! पार्थिव्यादिक स्फुरायमान थती आपनी पिंडस्थ धारणाने उत्कृष्ट ज्ञानवंत योगीर्त ध्यावे ठे. ज्यारे प्रभु लोकोने उपदेश आपे ठे, ते वखतनुं प्रभुनुं जे ध्यान धरुं तेने पदस्थध्यान कहीए. तथा रागद्वेषरहित, योगयुक्त, निराश्रय, स्फुरायमान घातिकर्मां विनानां करुणामां तत्पर, केवलज्ञानवाला आत्माने जे तन्मयपणाथी ध्यावे, ते मुनि रूपस्थ ध्यानने जाणनारो ठे. नाना श्रुतविचारथी, ऐक्य-श्रुतविचारमां, तथा तेथी सूक्ष्मक्रियामां, अने तेथी संमुष्ठिन्नक्रियामां, एवी रीते आत्मसंवेदनथी चार प्रकारनां शुद्ध ध्यानप्रते चडीने योगी चिन्मयपणाने जुए ठे. वली हे प्रभु ! पेहेलेथीज नाना प्रकारनां ध्यानोथी में आपनुं आराधन करेळुं ठे, पण अनुक्रमे आत्मासाथे आत्माने मेलववानी मारी हवे इष्टा ठे. वली हे देव ! तत्त्वनां जाणनाराळ आपने परमार्थथी निराकार, निराधार, निराहार, तथा निरंजन कहे ठे. वली हे प्रभु ! तमारुं परम ब्रह्ममय तेज, सर्वव्यापी ठतां पण मारा मोहरूपी अंधकारनो नाश केम करतुं नथी ? वली हे स्वामी ! ज्यारे लोको आपनां चिदानंदमय चरणकमलोने वांदि ठे, त्यारेज तेमनो चवरूपी ग्रीष्म-ऋतुनो ताप नाश पामे ठे. निद्रामां शून्य चित्तपणुं, तथा जाग्रत अवस्थामां अत्यंत कल्पनाळ थाय ठे, पण ते बनेथी अलग एवा तमो कोइ दूर रद्देलो चंड ठो. वली हे प्रभु ! आप ध्येयरूप होते ठते, ध्या-

ता ध्यानमां लय थाय ठे, अने तेथी बीजा लोको आपना ध्यानमां वि-
 मुख रहे ठे. वली तत्वनां जाणनाराळ, तथा कल्पनारहित चित्तवालाळ
 ध्येयादिक त्रणे जेदोने बिलकुल पण जाणी शकता नथी. जेनुं मन उ-
 दासीन अने पदातीत नथी, तेने ध्येय, ध्यान, अने ध्यातानी बुद्धि थाय.
 वली हे प्रभु ! कर्मथी रहित, निःसंग, स्वरूपताने प्राप्त थएला, निरंजन
 तथा सदा आनंदमय आपज ठो, एम हुं मानुं बुं. वली हे नाथ ! आपने
 जाणनाराळ शत्रु अने मित्रमां, मूर्ख अने विद्वानमां, तथा सुख अने
 दुःखमां पण समजाववाला होय ठे. वली हे प्रभु ! जेथी आपनुं जाण-
 पणुं न थाय, तेवा तप, ज्ञान, विनय, तथा जपनुं पण शुं प्रयोजन ठे ?
 वली हे स्वामी ! जेथी मारां पापकार्योनी नाश थाय, तथा विषयोनी
 वासनारूप मारा संकटपो उठा थाय, एवो कंइक उपाय थाप कहो ?
 वली हे प्रभु ! उत्कृष्ट आनंदरूपी ब्रह्मां बुडेलो एवा मने, आपनी कृ-
 पाथी वेद्यवेदकना जेदनीज एक शून्यता थाळ ? वली हे स्वामी ! हुं
 आपनी पासेथी कंइ धननी याचना करतो नथी, फक्त आपनी कृपाथी
 मारा मनमां परमात्मसंबंधि तेज स्फुरायमान थाळ ? एवी रीतनां कर्णने
 अमृतसरखा आ स्तोत्रने जे पुण्यशाली हमेशां त्रिकाल त्रणे ठे, ते आ-
 पना स्वरूपने जाणनारो थाय ठे. हे स्वामी ! ज्यांसुधि आ दुनियामां
 सूर्यचंद्र तपी रह्या ठे, त्यांसुधि आपनुं आ स्तवन समृद्धि पासो ? एवी
 रीते चक्रीए स्तुति करीने, नेमिनाथ प्रभुने, पोतानां कर्मोनी साथे शरी-
 रने पण नमावीने, वंदना करी. पठी गुरुचकिथी पवित्र अंगवाला, ते
 चक्रीए स्वर्ग संपदाना निदानरूप दान मागण लोकोने आप्युं. पठी तेणे
 परिवार सहित चोजन कर्युं, तथा क्षणवार निद्रा करी; “आ निद्रा
 तो तमोरुप (अज्ञानरुप) ठे,” एम विचारि, तेमणे निद्रानो त्याग
 कर्यो; अने तुरतज तेमना चित्तमां विवेकरूपी दीपक प्रकट थयो. वली
 ते समये पोतानां नेत्रकमलोने जरा मुकुलित थयेलां जाणीने, तेमणे तेउने
 शुरू पाणी गंटी प्रफुलित कर्यां. पठी अंतरमां स्फुरायमान थता रंगनी
 वर्षिका जाणे देखाडता होय नहीं तेम, तेमणे मुखशोचामाटे तांबुल
 ग्रहण कर्युं; पठी दानशालामां जइ तेमणे दरिद्रीउने दान आप्युं. पठी
 तेमणे रत्नोनां निबिड रंगोथी आकाशपातालने पण ।चित्रित करती, एवी

आश्चर्यकारी ते पर्वतनी शोभा जोड़, त्यारे चक्री तेतुं वर्णन करवा लाग्या के, आ रेवताचलनी आगल मेरु तो बिलकुल आद्वहाद करनारो नथी, तेम विंध्याचल तो बंध्यरूप ठे, तेम हिमाचल पण फोकटज ठे, केम के, तेउं आ पर्वतनी शोभाने पामता नथी. वली आ गिरि लक्ष्मीनो खरेखर क्रीडापर्वत ठे; केम के, ते महासिद्धिनुं स्थानक ठे, तथा अहीं रत्नो, रसकुंपीकाउं अने कल्पवृक्षो ठे. वली आ पर्वत समवसरणनी शोभाने सर्व जगोएथी धारण करे ठे, केम के, तेतुं आ मुख्य शिखर मध्यमां रहेला चैत्यवृक्ष सरखुं शोभे ठे. वली तेनी चारे बाजुए चार द्वाररूप ऊरणावाला आ पर्वतो गढनी श्रेणिलने धारण करे ठे; वली अहीं हमेशां जातिवैरवालां प्राणीउं पण पोतानुं वैर तजीने परस्पर मित्रनी पेठे रहे ठे. वली आ पर्वतने जोवाथी मारुं मन आनंद पामे ठे, अने तेथी हुं एम धारुं लुं के, ते विशेषे करीने अज्ञानथी मुकाएलुं थयुं ठे. एटलुं कहीने चक्री मौन रहेते थके, शक्ति-सिंह मस्तक नमावतो थको, तथा पडठंदाथी गुफाउंने पण गजावतो थको, कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! श्री जिनेश्वर प्रभुए शत्रुंजय पर्वतनुं आ पांचमुं रेवताचलनुं शिखर केवलज्ञान आपनारुं कळुं ठे. आ पर्वतनी उंचाइ उत्सर्पिणीमां चडती चडती हती, तथा आ अवसर्पिणीमां घटती घटती ठे, पण प्राये करीने ते पर्वत शाश्वतो ठे. आ आरामां तेनां कैलास, उज्जयंत, रेवत, स्वर्णपर्वत, गिरनार, तथा नंदनद नाम थयां ठे. वली दीव्य औषधिउंथी जरेलो आ पर्वत कोने अधिक प्रीति नथी उपजावतो ? अहीं अनंता तीर्थकरो आव्या ठे, अने आवशे; अहीं रसकुंपिकाउं, दिव्य रत्नो, कल्पवृक्षो, तथा चित्रावेदीउं ठे; अने तेथी ते बन्ने जवोमां सुख आपनारो ठे. अहीं ऊरणालनां पाणीथी सिंचाएलां उद्याननां वृक्षो आ तीर्थनी शिखामणथीज जेम तेम सर्वे ऋतुउंमां फले ठे. वली अहीं श्रीद, सिद्धगिरि, विद्याधर, अने देवगिरिनामनां चारे पर्वतो चारे बाजुए रह्या थका शोभे ठे. मोक्षरूपी सुखने देनारा आ पर्वतने, ते सधला पर्वतो उत्तम स्वामिने जेम तेम सेवी रह्या ठे. वली अहींथी पवित्र झहोवाली, तथा प्रजाविक नदीउं जिन स्नात्र माटेवहे ठे. इशान दिशामां श्रीद अने सिद्धगिरि पर्वतनी वच्चे क्रीडा करता ठे देवोनां समूहो जेमां एवी उदयंती नामनी प्रख्यात नदी वहे ठे. वली दक्षिण दि-

शामां झहोथी शोजिती प्रजाविक, तथा दुष्ट दोषोने नाश करनारी उ-
 ज्जायंती नामनी नदी वहे ठे, नैऋत्य दिशामां निर्मल पाणीवाली, तथा
 पवित्र करनारी सुवर्णरेखा नामनी नदी वहे ठे. वली उत्तर दिशामां मो-
 जांठथी चखित कमलोवाली लोला नदी, तीर्थना संगथी दीन माणसोनी
 दीनतानो नाश करे ठे. एवी रीते आ पर्वतमांथी निकलती बीजी पण झ-
 होथी शोजती घणी नदीं, तथा घणां जरणो ठे. वली अहीं पोतपोतानी
 सिद्धिनी वृद्धिमां तत्पर घणां विद्याधरो, देवो, किन्नरो, अप्सरानां समूहो,
 तथा यक्षो वसे ठे. पढी चक्रीए शक्तिसिंहने पुबुं के, आ वायव्य दि-
 शामां कयो पर्वत शोची रह्यो ठे? त्यारे शक्तिसिंह कहेवा लाग्यो के,
 हे स्वामी ! बरट नामनां कोइ कुबुद्धि विद्याधरे राक्षसी विद्या साधीने
 अहीं वास कयों ठे. ते क्रूर राक्षसथी अधिष्ठित यश्ने आ पर्वत तेनाज
 नामथी प्रसिद्ध थयो ठे. जयंकर राक्षसोथी वींटाएलो तथा आकाशविद्या-
 थी आकाशमां गमन करनारो ते दुष्ट, आज्ञा पण मानतो नथी; एवी रीते
 तेने देशमां उद्वेग करनारो जाणीने, चक्रीए क्रोधातुर थइ, तेने जीत-
 वाने सुषेणने विमान मारफते जवानी आज्ञा आपी. त्यारे चक्रीनां हु-
 कमने माथे चडावीने सेनापति विमान मार्गे त्यां पहोंच्यो, त्यारे तेने आ-
 वतो जोइ बरट राक्षस पण घणां राक्षसो सहित युद्ध करवाने सज्ज थयो.
 पढी त्यां सुषेणे द्वाणवार ते राक्षसो साथे लढी, तथा जीतीने, ते बरट
 राक्षसने पोताना विमानमां नाखी लाव्यो; अने चक्रीनां चरण समीपे
 तेने छोटतो कयों. ते वखते तेने दीन, तथा म्लान मुखवालो, जोइने दया
 आववाथी शक्तिसिंहे तेने कहुं के, हे असुर ! तें जीवहिंसारूप जे कं-
 दनुं आरोपण कर्युं ठे, तेनां पुष्पसरखुं हजु आ थयुं ठे, अने तेनुं फल
 तो हजु तने नरकर्मां मलशे. माटे हजु पण जो तुं जीवहिंसा तजीने
 मारी आज्ञा मानशे तो तने अजयदान आपी हुं ढोडावुं. त्यारे राक्षसे
 कहुं के, हे स्वामी ! हुं आपनी आज्ञा मारा मस्तकपर चडावीश, तेम
 कहेवाथी शक्तिसिंहे चक्रीने कही तेने ढोडाव्यो. पढी ते राक्षसे त्यां
 खुशी यश्ने युगादीश प्रभु तथा अरिष्टनेमि प्रभुनुं, एम बे जिनमंदिरो
 बंधाव्यां. वली ते शिखरनां तट पासे तेणे प्रजावथी शत्रुंजयीनी स्पर्धा क-
 तेमी तथा पूर्व दिशामां गमन करनारी एक शुभ नदी बनावी, जे मा-

एस त्यां श्री युगादीश प्रचुने, तथा श्री नेमिनाथ प्रचुने नमस्कार करे
 ठे, तेनां इडितने ते शुभ मनवालो राक्षस आपे ठे. वली त्यारथी ते तीर्थ
 “कामद ” नामथी पण प्रसिद्ध थयुं, वली बीजी वस्तुठने नहीं इडिता
 माणसोने ते अनोपम मोक्षसुख पण आपे ठे. पढी चक्री ते राक्षसने त्यां
 स्थापीने पोते नेमिजिननी पूजा माटे मंदिरमां आव्या. पढी त्यां पांचमा
 देवलोकनो स्वामी ब्रह्मंड क्रोडो देवोसहित जरते बनावेला ते नेमि प्रचुनां
 प्रासादमां आव्यो. त्यां नेमी प्रचुनी जक्तिथी चासुर थएला चक्रीने जो-
 इने ते ब्रह्मंड स्नेहथी तेने कहेवा लाग्यो के, हे श्री युगादीश प्रचुना
 पुत्र ! तथा जरतखंडमां नूषण समान ! चक्री अने चरम शरीरी, एवा
 तमो शाश्वती रीते जयवंता वतो ? वली हे चक्री ! जेम श्री ऋषजस्वामी
 प्रथम तीर्थकर थया ठे, तेम तमोए प्रथम संघपति थइने जिनशासनने
 दीपाव्युं ठे. समस्त पृथ्वीने पूरतो एवो तमारो यशरूपी हीरसमुद्र पोता-
 नां कल्लोलोथी अमोने पण तमारी प्रशंसा करवाने त्वरा करे ठे. वली पवन
 जेम जगतनां उपकारी वरसादने प्रगट करे ठे, तेम तमोथे आ शत्रुंजय
 तीर्थने प्रकट कर्तुं ठे. वली आ रेवताचलपर तमोए जे आ नेमिनाथ प्र-
 चुनुं नवुं मंदिर बंधाव्युं, तेथी तमो मने विशेषे करीने माननीक ठो. वली
 गइ उत्सर्पिणीमां सागर नामना तीर्थकरनां मुखथी (ते वखतनां) ब्र-
 ह्मंडे पोता संबंधि एम सांचव्युं हतुं के, अवसर्पिणीमां थनारा बावीसमा
 तीर्थकर श्रीनेमिनाथ प्रचुनां गणधरपदने पामीने तुं मोक्षे जइश; ते
 सांचवली हर्षित थइ ते ब्रह्मंडे पोतानां देवलोकमां श्री नेमिनाथ प्रचुनी
 मूर्ति करावी; अने त्यारथी तेनुं अमो पण पूजन करीए ठीयें. वली आ
 पर्वतपर श्री नेमिनाथ प्रचुनां त्रण कल्याणको थवानां ठे, तेथी कुलपरं-
 पराथी अमो अहीं हमेशां आविए ठीए. अमो सघला जैनी, तथा वि-
 शेषे श्री नेमिनाथ प्रचुनां सेवको ठीयें; वली तमो अरिहंत प्रचुना पुत्र,
 तथा चक्री ठो, तेथी आपना दर्शनथी अमोने मंगल थयुं. एवी रीते
 चक्री साथे वात करीने, तथा जक्तिथी नेमिनाथजीने नमीने, अने सं-
 घनुं पण आराधन करीने ते ब्रह्मंड पोताने स्थानके गयो. हवे सौधमंड
 पण जरतनी रजा लेइने, तेनां गुणोने तथा तीर्थने स्मरतो थको पोताने
 स्थानके गयो. एवी रीते अहीं जरत चक्रीए तीर्थनो उद्धार करीने

तथा पूजने, अने इंद्रोत्सवादिक कार्य करीने अत्यंत आनंद मेल-
व्यो. वली ते वखते चक्रीए याचको प्रते जे दान दीधुं, ते दान तो
नवे निधानो विना बीजो कोइ पूरी शके नही. पढी एक मासने अंते
देवो तथा मनुष्योथी वींटाएला चक्री, पोतानुं मन त्यां मुकीने ते परथी
उतर्या. त्यारे शक्तिसिंहे अगाडी आवी, हाथ जोडी नमस्कार करीने
विनयथी चक्रीने विनंति करी के, हे स्वामी ! आजे आपना आ दासनी
विनंति अवधारीने आ गिरिदुर्गपूरने पवित्र करो ? एवी रीतनां तेना
आग्रहथी चक्रीए नाना प्रकारनां लोकोथी जरेला, तथा कृद्धिथी स्वर्ग
नगरसरखा ते शेहेरमां प्रवेश कर्यो. त्यां तेमणे जिनमंदिरमां श्री कृषज
प्रजुनी सेवा करी, तथा जत्रिजानी जक्तिथी अघाइ महोत्सव पण कर्यो.
पढी बहारना अने अंतरंगनां शत्रुंजने एकी वखते जीतवाने उद्यमी थ-
एला चक्री चतुरंगी सेनाथी वींटाया थका प्रस्थान करवा लाग्या. ते व-
खते हाथींजनी गर्जनाथी, घोडानां हेषारवोथी, रथोनां चित्कारोथी, तथा
सुजटोनां सिंहनादोथी सघळुं जगत शब्दमय थयुं; तथा सैन्यनां जारथी
पर्वतो पण कंपवा लाग्या; एवी रीते मार्गे चालतां पण चक्री पाहुं वालीने
मस्तक धुणावता थका जाणे स्तुति करता होय नहीं तेम ते रैवताचल-
ने जोवा लाग्या, तथा विचारवा लाग्या के, सर्व जगोएथी सुवर्ण, रत्न,
तथा रूपामय एवो आ पर्वत मेरु, रोहणाद्रि, तथा वैताढ्यनां सारथीज
बनावेलो लागे ठे. वली आ पर्वतनां शिखरनां अग्रभागपर रहेलां कल्प-
वृक्षो लोकोने श्रुत दान आपे ठे, वली आ देशनुं सुराष्ट्र नाम खरेखर
युक्तियुक्त ठे, केम के, अहीं शत्रुंजय, तथा गिरनार आदिक तीर्थो रहेलां
ठे. वली अहीनां पर्वतो, नदींज, वृक्षो, कुंडो, अने भूमिंज सर्व तीर्थपणाने
पामे ठे. वली आ सुराष्ट्र देश सघला देशोमां उत्तम देश ठे, तथा शत्रुंजय
तीर्थ सर्व तीर्थोमां उत्तम तीर्थ ठे. वली ठखंड पृथ्वीमां पण, हमेशां सर्व
कतुंजथी शोचतो सौराष्ट्र समान सर्व तीर्थमय कोइ पण देश नथी. सुराष्ट्र
देशमां रहेनारा जे लोको परदेशमां रहेवानी श्हा करे ठे, तेज कल्पवृक्ष
ठोडीने धचुरो खेवानी श्हा करे ठे. वली जे माणसो आ देशमां पण ह-
त्यादिक दोषोथी मुक्त थता नथी, तेज अन्य तीर्थोमां पण तपथी केम
शुरू थइ शके ? आ सुराष्ट्र देशमां डुकाल के पापोनो संचय होतो

नथी, खराब बुद्धि, के झोह पण होतो नथी, सघला लोको सरख ख-
 चावी होय ठे. एवी रीते कहेता थका, शत्रुंजय गिरिनी प्रदक्षिणा दे-
 श्ने चक्री केटलेक दिवसे आनंदपुर नगरमां आव्या. त्यां चक्रीए श-
 क्तिसिंहने बोलावी, पासे बेसाब्धो; त्यारे तेणे पण तेमने नमस्कार क-
 र्यो, त्यारे चक्रीए पण तेनी पीठपर पोतानो हाथ स्थाप्यो; अने तेने
 कळुं के, हे वत्स ! मारी आझाथी तारे अहीं रही, राज्य पालतां थकां
 बन्ने तीर्थोनी रक्षा करवी. वली पवित्र, तथा तीर्थरूप एवा आ सुराष्ट्र
 देशनो तुं राजा ठे, तेथी मारां रत्नोथी पण तुं अधिक धन्य, तथा बीजा
 राजाठने पूजवा लायक ठे. जे माणस शत्रुंजयने सेवे ठे, ते तातनेज सेवे
 ठे, केम के, जे तीर्थ तातेअधिष्ठितकरेलुं ठे, ते तीर्थ तात तुल्यज ठे. एम
 कहीने बन्ने तीर्थनी रक्षानी निशानी माटे चक्रीए तेने बे ठत्रो आप्यां.
 पठी तेमणे हारादिक आचूषणोथी, हाथी, घोडा, रथ, रत्न, द्रव्य वि-
 गेरेथी तेनुं सन्मान करी तेने विसर्जन कर्यो. शक्तिसिंह पण पुण्यानु-
 बंधि पुण्यने उपार्जन करतो थको, तथा जिननी पूजा करतो थको सु-
 राष्ट्र देशनां लोकोने पालवा लाग्यो. पठी चक्रीए अर्बुदगिरिपर (आबु-
 पर) जश्ने गुरुनी आझाथी चूत, ऋषिय तथा विचरता तीर्थकरोनां
 प्रासादो बंधाव्यां. वली चक्रीए सर्व जगोए हर्षथी आवेला पोतानां
 ऋत्रिजाठने अत्यंत दानथी खुशी कर्या. एवी रीते अनवष्टिन प्रयाणोथी
 चालता थका चक्री मार्गमां ठेकाणे ठेकाणे सर्व तीर्थोने उत्सव सहित
 नमता हता. एवी रीतें दीनोनां समूहोनी उंडार करता थका, मुनिठने
 पूजता थका, तथा तेठनी आशिष ग्रहण करता थका अनुक्रमे चक्री मगध
 देशमां आव्या. त्यां पण मगधनो पुत्र तथा चक्रीनो ऋत्रीजो मागध सर्व
 कृद्धि सहित तेमनी सन्मुख आव्यो. त्यारे चक्रीए पण, सूर्य पोताना
 रथपर जेम अरुणने, तेम तेने पोतानी पासे हाथीपर चढाव्यो. पठी उ-
 लसायमान थता मंगलीक शब्दोवाला, तथा उठलती धजावाला, राज-
 गृही नगरमां तेमणे प्रवेश कर्यो. पठी त्यां ते मागध कुमार तरफथी
 सत्कार तथा नोजनादिक ग्रहण करीने चक्री वैजार पर्वतपर तीर्थयात्रा
 माटे गया; तथा त्यां पण तेमणे शत्रुंजयनी पेठेज जावि तीर्थकर श्री
 महावीर प्रभुनुं मंदिर वार्धकी मारफते बंधाव्युं. एवी रीते शत्रुंजय, गि-

रनार, सम्मेशिखर, तथा वैचारपर तीर्थकरोनां मंदिरो थ्यां. एवी रीते त्यां पण चक्रीए तीर्थ स्थापीने, पूजा, उत्सव, तथा दानादिक पूर्व पेठेज कर्युं. वैचार पर्वतनी यात्रा करनाराउने चक्रीनी, तथा इंडनी लक्ष्मी दासी थइ तेउनां घरनां आंगणाउमां रहे ठे, तेम तेउने मोक्ष सुख पण दूर रहेतुं नथी. वैचार गिरिनुं तीर्थ करज आदिक अनर्थीने हरनारुं, जवरूपी समुद्रथी तारनारुं तथा बहु तीर्थनां फलो देनारुं ठे. एवी रीते संघपतिने लायकतुं सर्व कार्य करीने चक्रीए मागधेशने विसर्जन कर्यो. पठी संघ सहित प्रयाण करता थका चक्री अनुक्रमे केटलेक दिवसे सम्मेशिखरपर आव्या. त्यां पण चक्रीनी आझाथी वार्धकीए वीश तीर्थकरोनां प्रासादो बांध्यां तथा त्यां पण चक्रीए पूर्वनी पेठेज प्रभु थने गणधर विगेरेने पूजीने याचको प्रते इडित दान आयुं. सर्व पापोने नाश करनारुं सम्मेर शिखर तीर्थ एकवार पूजवाथी पण मोक्षपद आपे ठे. त्यां आठ दिवसो सुधि रहीने पवित्र दिवसे चक्री सेना सहित पोतानी नगरी तरफ जवा लाग्या; एवी रीते केटलेक दिवसे ते अयोध्या नजदीकनां नंदनवन सरखा उद्यानमां आव्या. पठी सूर्ययशा कुमार जगत महाराजने आवेला जाणीने हर्षथी वेग सहित त्यां आव्यो; तथा चक्रीनां चरणोने तेणे नमस्कार कर्यो, त्यारे चक्रीए पण तेने उठाडीने आनंदथी आखिंगन कर्युं. पठी त्यां तेमणे केटलाकोने स्मरणथी, तो केटलाकोने वचनथी, तो केटलाकोने दृष्टिथी एम नगरना लोकोने आनंदित कर्या. हवे नगरमां चंदन थने केसरना पाणीना ठंटकावो थया, तथा पुष्पोनां समूहो पथराणा. दरेक घरे फलद्रूप केलोना स्तंभो खोडाया, तथा कल्पवृक्षोनां मनोहर पांनोनां तोरणो बंधायां. वली मेहेलोनां शिखरोपर, जाणे पोतानां स्वामी पासे निधानो आव्यां होय नहीं, तेम सुवर्णनां कलशो शोभता हता. अगासीठपर रहेला चंद्रमंडल सरखा सूर्यकांत मणीउनां आरिसाठथी ते विनीता नगरी जाणे पोतानां स्वामिने हजारो आंखोथी जोती होय नहीं, तेम शोभती हती. वली ते समये आश्चर्यकारक चंद्रवा, मांचा, तथा फुवाराठथी ते विनीता नगरी स्वर्गपुरी सरखी शोभती हती. पठी उत्साहवंत चक्री पूर्वाचल प्रते जेम सूर्य, तेम हस्तीरत्नपर चढ्या. ते वखते देहधारी पुण्यना अं-

कुरा सरखुं, तथा पूर्णिमाना चंद्र सरखुं तेमना मस्तकपर ठत्र शोजतुं हतुं. वली तेनां मुखरूपी चंद्रनी सेवा माटे जाणे बे चकोरोज प्राप्त थया होय नहीं, तेम तेने वीजातां गंगानां मोजां सरखां बे चामरो शोजतां हतां. हवे अगाडी चालता सुजटोथी जय जय शब्द उच्चारण कराते बते, गवैयाळ रागरागणीळ गाते बते, पाठल कुलखीळ धवलमंगल गाते बते, पुख्योथी जेम तेम गणधरोथी, संगत थएला, तथा सर्व शोजावाला देवालयनी पाठल चालता चक्रीए संघ, देव, अने असुरो सहित नगरीमां प्रवेश कर्यो. पढी नगरनां मुख्य चैत्योमां श्री युगादीश प्रभुने नमीने, तथा गुरुजने पण वांदीने चक्री पोताने स्थानके गया. पढी देह प्रते जेम आत्मा, वादलांप्रते जेम चंद्र, मेघप्रते जेम पाणी, स्वर्गप्रते जेम इंद्र, दिवसप्रते जेम सूर्य, देवालय प्रते जेम देव, पुष्यप्रते जेम सुगंधि, तथा कुलीनप्रते जेम सजुणो तेम चक्री उत्सवयुक्त मेहेलमां दाखल थया. पढी यक्षो, राजाळ, विद्याधरो, तथा शेठ शाहुकार आदिको, मेहेलमां रहेला चंद्रकांत मणिनां किरणोथी स्फुरायमान मुखरूपी चंद्रनी कलावाला तथा हारमां रहेला मोतीळ रूपी ताराळवाला ते चक्रीने हर्षेथी पोतानां कल्याण माटे, देवोनां समूहो जेम इंद्रने तेम हमेशां नमस्कार करवा लाग्या.

एवी रीते आचार्य महाराज श्री धनेश्वर सूरिजीए बनावेला महा तीर्थ श्री शत्रुंजयनां महात्म्यमां श्री जगत चक्रीनी तीर्थयात्रा, तथा तीर्थोद्धारनां वर्णननो पांचमो सर्ग समाप्त थयो. श्रीरस्तु.

षष्ठः सर्गः प्रारभ्यते.

अनंत, अप्रकट मूर्तिवाला, जगतनां सकल विद्यमान, जावी, तथा चूत अर्थोथी मुकाएला, सर्वज्ञ, सर्वजोनारा, सघला लोकोथी नमाएला, साधुजनां समूहोथी स्तुति कराएला, अक्षय, कर्मोथी रहित, वचन मार्गने उलंगीने मोक्षमां रहेनारा, तथा पुख्यथी मली शके एवा श्री युगादीश प्रभु तमोने हमेशां मंगल आपो?

श्री वीरप्रभु इंद्रने कहे ठे के, हे इंद्र! कर्णोने अमृत सरखुं, तथा मोक्ष प्राप्त करावनारुं तेज चक्रीतुं हजु तुं चरित्र सांजल ?

हवे ते मायालु चक्रीए सोमयशा आदिक पुण्यशालीउने देश आदि-
कोनुं दान देशने केटलीक भेहेनते विसर्जन कर्या. पढी तेमणे सघला सं-
घनां लोकोने जोजन आह्वादन आदिकथी सन्मान आपीने, सघली
पृथ्वी पीताने वश करी.

हवे जगवान पण विहार करता थका अष्टापदप्रते आवीने समोसर्था;
ते वात उद्यानपालक पासेथी सांजलीने चक्री तेमने वांदवा माटे त्यां
आव्या, ते वखते प्रजुनां मुखथी दाननुं मोटुं फल सांजलीने, चक्रीए कळुं
के, हे जगवन् ! आ साधुठं मारुं दान ग्रहण करे तो ठीक, त्यारे प्रजुए
कळुं के, हे राजन् ! निरवद्य राजपिंड पण मुनिने खेवो कल्पे नहीं. त्यारे
फरीने चक्रीए पुळुं के, हे स्वामी ! महान सुपात्र तो आ मुनिठं ठे, अने
तेउने तो मारुं दान कल्पे नहीं, माटे शुं करवुं ? त्यारे इंद्र तेमने कळुं
के, हे चक्री ! आ उत्तरगुणोने धरनारा साधमीकोने तुं दान दे ? एवी
रीतनुं वचन प्रजुए प्रतिषेधुं नहीं, तेथी ते चक्री अयोध्यामां आवी
हमेशां जक्तिथी साधमीकोने जमाडवा लाग्या. पढी लोको मुग्ध हो-
वाथी ते जोजनशालामां संख्याबंध आववा लाग्या, त्यारे रसोइआळण
राजाने जइ कळुं के, हे स्वामी ! आ समुदायमां अमोने श्रावक अश्रा-
वकनी उलखाण रहेती नथी. ते सांजली चक्रीए काकिणी रत्नथी श्राव-
कोना कंठमां त्रण रत्नोनी एंधाणीरूप त्रण रेखाळ करी; तथा तेउने च-
क्रीए कळुं के, तमारें प्रजातमां मारा भेहेलनां द्वारपासे कहेवुं के, "त-
मो जीताएला ठो, जय ठे, माटे हणो नहीं, हणो नहीं" एवी रीते तमारें
हमेशां बोलवुं. हवे तेउनां ते वचनो सांजलीने चक्री हमेशां आनंद पा-
मता हता, तथा ते त्रण रेखाळवाला श्रावको "माहन" नामथी पृथ्वीमां
उलखावा लाग्या. पढी चक्रीए तेउने अरिहंत, मुनि, श्रावक अने धर्मनां
गुणोनां स्वरूपवाला चार वेदो जणाव्या. एवी रीते प्रजुथी जेम धर्मनी
प्रवृत्ति थइ, तेम चक्रीथी साधमीवात्सल्यनी प्रवृत्ति थइ. हवे श्रीकृष्ण-
देव प्रजुये पृथ्वीपर विहार करता थका नीचे प्रमाणे चतुर्विध संघनी स्था-
पना करी. प्रजुनां परिवारमां एक लाख पच्चाशी हजारने उसो पच्चास
मुनिठं, त्रण लाख साधवीठं, तथा शुद्ध समकीती त्रण लाखने पच्चास
हजार श्रावको हता; तथा पांच लाखने साडा चार हजार श्रावि-

काळ हती; एवी रीते त्रण लाख पूर्व दीक्षा पाळीने प्रभु पोतानो मोक्ष-
 काल जाणीने अष्टापद पर्वत प्रते आव्या. त्यां शुरु प्रदेशमां प्रभुए दश
 हजार मुनिउनी साथे अनशन लीधुं. ते वखते उद्यानपालके, कंठ रुंधाइ
 जवाथी अप्रकट शब्दथी ते व्रतांत चरतजीने आवीने कह्यो; ते सांचली
 दुःखित थएला चक्री परिवार विनांज पगे चालीने त्यां जवा लाग्या,
 पाठल आवताउने दूर मूकता, अश्रुउने जरता, कांटा आदिकथी पण
 दुःख नही गणकारता, छीठ सहित शोकातुर थया थका ते तुरत अ-
 ष्टापदपर चड्या. त्यां सर्व इंद्रिउनां आश्रवोने रोकीने पर्यकासने बेठेला,
 प्रभुने जोइ चक्रीए अश्रुजलथी चींजातां थकां तेमने नमस्कार कर्यो. ते
 वखते आसनो चलवाथी सघला इंद्रोए त्यां आवी प्रदक्षिणा देइ शो-
 कातुर थइने प्रभुने नमस्कार कर्यो. आ अवसर्पिणीनां सुखम दुःखम
 आरानां नेव्यासी पखवाडीथां बाकी रह्यां त्यारे, महावदी तेरसने दि-
 वहे, पहेले पहोरे, चंद्र अत्रिचित नक्षत्रमां आवते ठते, पर्यकासनपर
 रहेला, स्थूल मन, वचन अने कायानां योगथी मुकाएला, सूक्ष्म काय-
 नां योगथी बादर योगने रुंधीने, प्रभु सूक्ष्मक्रिय नामनां त्रीजा शुक्ल
 ध्यानपर चड्या. पठी सूक्ष्म कायनां योगपर तथा पठी उद्विन्नक्रिय ना-
 मनां चोथा शुक्ल ध्यानपर चडीने प्रभु मोक्षे गया. पली ते ध्यानांतरमां
 रहेला बाहुबलि आदिक मुनिउ पण प्रभुनी पेठेज क्षणवारमां मोक्ष
 पाम्या. ते वखते नारकीउने पण सुख थयुं, तथा त्रणे जगतमां उद्योत
 थयो. अने एवी रीते प्रभुनुं निर्वाण कळ्याणक थयुं. एवी रीते प्रभुनो मोक्ष
 जोइ, अत्यंत दुःखित अइ चक्री मूर्ठा खाइ पृथ्वीपर पड्या. पठी ते आ-
 क्रंद करवा लाग्या के, त्रणे जगतनां त्राणभूत प्रभु, बाहुबलि आदिक
 ज्ञाशुं, ब्राह्मीसुंदरी बेहेनो; पुंडरीक आदिक पुत्रो, तथा श्रेयांस आदिक
 त्रिजाउ पण कर्मद्वय करीने मोक्षे गया, अने हुं हजु जीवितने प्रिय
 करीने बेठेखो हुं !! एवी रीते आक्रंद करता चक्रीने जोइ शोकथी इंद्र
 पण रुदन करवा लाग्या; ते जोइ बीजा देवो, अने तेमने जोइ चक्री
 पण रुदन करवा लाग्या. अने ते दिवसथी शोकरुपी गांठने दूर करनारो
 तथा नेत्रनुं शोधन करनारो रुदननो व्यवहार चालु थयो. पठी इंद्रे च-
 क्रीने कहुं के, हे चक्री ! तमो त्रण जगतनां स्वामीनां पुत्र थइने, शो-

कधी प्रेराया थका धैर्य ठोडीने बालकनी पेठे केम रडोठो ? जे प्रभु जगतनां आधाररूत, जगतनी स्थिति करनारा, तथा जगतथी नमवा लायक हुता, ते प्रभुनो शामाटे शोक करवो जोइए ? अन्य कार्योंविनाना, बंधन कर्मरहित, एवा मुमुक्षुर्जनो तो आ अक्षीण महोत्सव ठे. हर्षे अने शोक स्वार्थनो नाश करनारा, तथा पातकरूप ठे, माटे तेने तजीने फरीने तमो धैर्य धारण करो ? एवी रीते चक्रीने शांत करीने इडे देवो मारफते गोशीर्षे चंदन विगेरे मगाव्युं. पठी त्यां देवोए प्रभुमाटे ऐंडी दिशामां गोल चित्ता बनावी, तथा बीजा इद्वाकुळनी दक्षिणदिशामां त्रिखुणी अने बीजाळनी चोखुणी चित्ता बनावी. पठी इद्वाकुळनां तथा बीजा मुनिळनां शरीरो देवोए शिबिकामां पधराव्यां. पठी वाजित्रो वागते ठते, पुष्पो फेंकाते ठते, तथा नृत्य अने गायन होते ठते तेठेए ते शरीरो चित्ताळमां पधराव्यां. पठी अग्नि अने वायु कुमारोए ते चित्ताळने सलगावी; तथा अस्थिशेष रक्षां, त्यारे मेघकुमारोए ते ठारी नांखी. पठी प्रभुनां अने बीजा मुनिळनां पण दांत, अस्थि विगेरे सर्व देवोए पोतपोतानी सज्जामां पूजवा माटे यथायोग्य ग्रहण कर्यां. पठी त्यां केटलाक श्रावकोए ते अग्नि मागवाथी देवोए ते त्रणे कुंडनो अग्नि तेठने दीधो; अने त्यारथी तेठ अग्निहोत्री ब्राह्मणो कहेवावा लाग्या. केटलाक माणसोए जकिथी तेनी राखने वेइ नमस्कार कर्यो, अने तेथी तेठ जजुति चोलनारा तापसो थया. पठी ते देवो प्रभुने हृदयमां स्मरता थका पोताने स्थानके गया, तथा विघ्नोनी शांतिमाटे तेठ प्रभुना अस्थिळने पूजवा लाग्या. पठी चक्रीए प्रभुना अग्निदाहनी जगोए वार्धकी मारफते प्रभुनो प्रासाद कराव्यो. ते प्रासाद ठगाळ उंचो, एक योजननां विस्तारवाळो, अने तोरणसहित चार द्वारोवाळो हुतो. तेनी आगळ स्वर्गमंडप सरखा मंडपो हुता, तथा तेनी अंदर पीठिका, देवहृंद, अने वेदिका पण हुती. त्यां उत्तम पिठिकावाळी, आठ प्रतिहारोसहित, चौमुखी कमलना आसनपर बेठेळी रत्नमय शाश्वती प्रतिमाळ हुती. वळी त्यां पोतपोतानां परिमाण तथा चिन्होवाळी मणि अने रत्नोनी बनावेळी चोवीसे तीर्थकरोनी प्रतिमाळ शोचती हुती. वळी तेठ प्रत्येकपर त्रण ठत्रो पुमरो अने ध्वजो शोचतो हुता, तथा तेनां अधिष्ठायक यक्षो पण त्यां

हता. वल्ली तेजनी आसपास कदपवृक्षो, तलावो, वावो, मठो विगरे
हतां. वल्ली चैत्योनी बहार प्रञ्चुनो एक महोटो स्थुञ्ज तेमणे कराव्यो,
तथा बीजा चाह्जुनो पण मणिलुनो स्थुञ्ज बनाव्यो. त्यां दुर्जेय राक्षस
सरखा लोखंडना पुरुषो शोजता हता, तथा जरतनी आझाथी तेनां अ-
धिष्टायक देवो पण थया. एवी रीते चक्रीए “सिंहनिषिद्ध” नामनुं
मंदिर विधिपूर्वक बनावीने, मुनिउं मारफते तेनी प्रतिष्ठा पण करावी,
पढी पवित्र थइ, श्वेत वस्त्रो पहेरी चक्रीए नैषेधिकी करीने, त्यां जइ
त्रण प्रदक्षिणा दीधी. पढी पवित्र जळोथी चक्रीए प्रतिमाउंने स्नान क-
रावी, कोमल वस्त्रथी प्रमार्जन कर्युं, पढी यशथी जेम पृथ्वीने तेम च-
क्रीए चांदनीनां समूहसरखा चंदनथी तेपर लेपन कर्युं; तथा पढी तेमणे
सुगंधि पुष्पोथी लेपन करीने, जाणे कस्तूरीनी वल्लरी करता होय नहीं,
तेम तेमणे धूप कर्यो. पढी जरा पाढा हठीने तेणे मणिपीठपर शुद्ध तं-
डुलोथी अष्ट मंगलो आलेख्यां, तथा फलो मूक्यां. पढी सर्व बाजुथी
जाणे संघनां (अज्ञानरूपी) अंधकारने हरता होय नहीं, तेम तेमणे
मंगलदीपकसहित आरति करी. पढी हर्षाश्रुसहित उलसायमान जावथी
स्तुति करवा लाग्या के, हे त्रण जगतना आधारचूत स्वामी! आप आ
त्रणे जगतने तजीने जो के गया ढो, तो पण ते त्रणे जगत आपनेज चि-
त्तमां ध्यावे ढे. वल्ली आपनां ध्यानरूपी रज्जुनां आलंबनथी मारा सरखा दूर
रहेनाराउं पण आपनी पासेज ढे, माटे आप प्रथमथी केम चाळ्या गया?
वल्ली हे प्रञ्चु! आप जेम अमो निराधारोने तजीने गया ढो, तेम हवे
अमारां चित्तमांथी जशो नहीं. एवी रीते प्रञ्चुनी स्तुति करीने, तथा वी-
जाउंने पण जकिथी नमीने, चक्रीए विचार्युं के, आ पढता कालनां
अद्वय सत्ववाला लोकोथी आ- प्रासादनी आसातना न थाय तो सारुं,
एम विचारि तेमणे पर्वतनी मेखलाउं तोडीने दंड रत्नथी योजनयोजनने
अंतरे आठ पावडीउं करी, अने तेथी ते पर्वत “अष्टापद” नां नामथी
प्रसिद्ध थयो. पढी चक्री मनने ते पर्वतपर ढोडीने दुःख पामता थका
नीचे उतर्या. पढी पृथ्वीनां लोकोने दिखगिर करता थका चक्री विनीता
नगरीमां आव्या. त्यां तेमने, गीत, नाटक, कवितारस, मनोहर स्त्रीउं,
वावो, नंदनवन, चंदन, मनोहर हार, चोजन, जल, आसन, शयन तथा

पान विगेरेमां चैन पळ्युं नहीं; पण फक्त तेमनुं ध्यान प्रभुमांज लाग्युं; त्यारे मंत्रीं तेमने समजाववा लाग्या के, हे स्वामी ! जेमने मेरुठपरे देवोए स्नान कराव्युं, जे इदवाकुवंशमां थया, जेणे राजानो आचार देखाव्यो, तथा जेनाप्रते प्रजा संतुष्ट थइ, जेनाथी धर्म प्रगट थयो, जेमनुं उज्ज्वल चारित्र इतुं, तथा जे केवलज्ञानना धणी इता, एवा प्रभुप्रते शामाटे आपे शोक करवो जोइए ? वली ते प्रभु स्तुति करवा लायक ठे; माटे तेमनी जक्तिथी सेवा करो ? तथा तेमां चित्त जोडो ? वली ते मोक्षमां पधार्या ठे, माटे ते प्रते मोह करो नहीं ? ते सांचली केटलाक प्रयत्ने चक्रीए ते जयंकर शोकने तजीने पोतानुं चित्त राजकार्यमां जोड्युं. पठी ते कोइ वखते मेहेलमां, तो कोइ वखते सजामां, एवी रीते क्रीडा करता थका आनंद पामवा लाग्या; वली ते कोइ वखते स्त्रींसहित वनहस्तीनी पेठे वनमां जलक्रीडा करता, तथा त्यां तलावमां जलक्रीडा करी आनंद पामता; वली कोइ वखते मनोहर स्त्रीं साथे हींचोलेथी पण रमवा लाग्या, तथा पोतानां शरीरपर आचूषणो पण पहेरवा लाग्या. वली कोइ वखते सर्व अंगे पुष्पोनी माळांलसहित वनमां कामदेव सरखा शोचता इता. तेम कोइ वखते घोडा तथा रथ आदिकनी क्रीडा करता. वली कोइ वखते संगीतमां, काव्यरसमां, तथा नाटकमां मद्य थया थका सर्व रसनां आश्रयवाला ते थता. वली कोइ वखते ते स्त्रीं साथे क्रीडा करता थका काम उपजावता इता. एवी रीते अनंत रसमां मद्य थया थका, पुण्युक्त सुखथी काल निर्गमन करवा लाग्या.

हवे एक दहाडो स्नान करीने, सर्व अंगपर आचूषणो पहेरीने ते आरिसाचुवनमां गया. त्यां रत्नना आरिसामां क्रीडाथी पोतानुं रुप जोवा लाग्या. एवी रीते जोतां थकां पोतानी एक अंगुली तेमणे हिमथी दग्ध थएला चंद्रनी पेठे वींटीरहित जोइ, त्यारे विचारवा लाग्या के, जेम वींटीथी मारी आंगलीमां कृत्रिम शोचा इती, तेम मस्तक आदिकपर पण आचूषणोथीज शोचा ठे. पठी तेमणे मस्तकपरथी मुकुटने, कानमांथी कुंडलोने, कंठमांथी कंगाने, हृदयपरथी हारने, तथा बन्ने हाथोथी वाजुबंधने दूर कर्या; तेमज वली वीरवलयो, तथा वींटीं पण कहाडी नाखी. तथा शांत मनथी वैराग्यने जजवा लाग्या, पठी फागण

मासमां फलफुलविनानां थएलां वृक्षनी पेठे पोतानां शरीरने आचूषणो-
रहित जोइने ते मनमां विचारवा लाग्या के, आ असार कायारूपी जीत
आचूषणोरूपी रंगथी उपरथी चित्रेखी ठे, पण अनित्यतारूपी पाणीथी
जीजाइने ते पढी जाय तेवी ठे. वली रोगरूपी पवनथी चलायमान थतां
पाकां पांदडांनी पेठे पतनखजाववालां आ शरीरनो मोह प्राणीठं तजी
शकता नथी. वली शरीरने शोचावनारी आ चांवडीपर चंदन आदिकनुं
लेपन कराय, तो पण ते पोतानुं गंदापणुं तो ढोडती नथी. वली जे आ
शरीरने माटे लोको अकार्योमां रक्त थइने पण पापो बांधे ठे, ते शरीर
तो कमलनीनां पत्र पर रहेला जलविंडुनी पेठे चपल खजाववालुं ठे,
वली दुर्गधवाली, तथा शृंगाररसथी गंदी थएली आ संसाररूपी खालमां
डुक्करो जेम खावोचीआमां तेम प्राणीठं निमज्जन कर्या करे ठे. वली में
साठ हजार वर्षोसुधि पृथ्वीपर जमीजमीने पण आ शरीरमाटे अकार्यो
कर्या, माटे मने धिक्कार ठे !! वली धन्य ठे, ते बाहुबलि आदिक अन्य
बांधवोने, के जेउए आ असार संसार तजीने मोह मेलव्यो ठे. वली
जे संसारमां राज्य, यौवन तथा लक्ष्मी चपल ठे, तेवा आ संसारमां
स्थिर शुं कहेवाय ? वली आ संसाररूपी कुवामां पडता प्राणीने माता,
पिता, स्त्री, बांधवो, पुत्र, संपदा विगेरे कोइ पण रक्षण करवाने समर्थ
नथी. माटे हे जगतनुं रक्षण करनारा तात ! जेम बीजा पुत्रोने आपे
तार्या, तेम मने पण तारो ? वली तेमणे विचार्युं के, हवे ते उपालंजथी
सर्युं. केम के हुं कुपुत्र होवार्थी तेउए मारुं स्मरण कर्युं नथी. हुं नथी,
मारे लक्ष्मी, शरीर, घर, तथा स्त्री विगेरे कंइ नथी, आनंदरूपी अमृत-
समुद्रमां नावावालो हुं एकज बुं. एवी रीते उपाधिरहित शांत, तथा
चिदानंदमय परमतत्वमां ते लीन थया. (रौद्रध्यानथी, असत्यथी, परद्रो-
हथी, तथा कुकर्मथी जे उग्र पाप बांध्युं होय, ते जावनाथी शांत थाय ठे.)
पढी ते जरत योगीराजे देहरूपी मूषमां ध्यानरूपी अग्निथी मोह माटे
(सुवर्णमाटे) मनरूपी पाराने स्थिर कर्यो, एवी रीते क्षपकश्रेणिपर चढीने,
उपशम क्रमना योगथी, जरतयोगीराज केवलज्ञान पाम्या. पढी इ-
न्द्रना हुकमथी देवोए तेमने साधुनो वेष आप्यो, तथा चक्रीए पण सर्व
विरतिरूप सामायिक अंगीकार कर्युं. ते वखते त्यां, तेमनी साथे दश

हजार राजाजए पण दीक्षा लीधी; अहो! आवा स्वामीनी सेवा पर-
लोकमां पण सुखकारी निवडे ठे!! पढी बीजाने नहीं वांदता एवा ते
चक्री देव, असुर तथा माणसोथी वंदावा लाग्या.

हवे अर्ही इंडे पृथ्वीनां चारमाटे सूर्ययशानो राज्याजिषेक कयों.

हवे जरतमुनिराजे केवलज्ञानथी मांडीने लाख पूर्वसुधि पृथ्वीपर
परिवार सहित ग्राम, नगर विगेरेमां विहार करीने युगादीश प्रभुनी
पेठेज धर्म देशनाथी ऋष्य लोकोने उपदेश कयों, पढी अष्टापदपर जइ
तेमणे विधिपूर्वक चतुर्विध आहारना पञ्चखाण कयां. ते वखते इंद्रोए
प्रभुनी पेठेज प्रभुना ते पुत्रनो निर्वाण महोत्सव कयों, तथा त्यां मंदिरो
पण बंधाव्यां. पढी एक मासने अंते चंद्र श्रवण नक्षत्रमां आवते ठते,
अनंत चतुष्टयसहित ते मोक्षे गया; तथा अनुक्रमे वीजा साधुजं पण त्यां
मोक्षे गया. जरत महाराजे सीतोतेर लाख पूर्व कुमार अवस्थासां गाढ्यां,
तथा एक हजार वर्षसुधी मंडलीकपणे रह्या; ठ लाख पूर्वमां एक हजार
वर्ष ठगां चक्रवर्तीपणासां रह्या; तथा एक लाख पूर्व केवलज्ञानी रह्या.
एवी रीते चोरासी लाख पूर्वनुं आयुष्य पुरुं करी ते मोक्षे गया. उत्तम
जाववालो माणस अष्टापद उपरें आठे कर्मोनो नाश करी मोक्ष पासे
ठे. आठ प्रतिहार्यवाला प्राभुनी अष्टापदपर पूजा करवाथी आठे क-
र्मोनो नाश थाय ठे.

हवे शोकातुर थएला सूर्ययशाए त्यां आवीने, जरतजीनो निर्वाण
महोत्सव तथा प्रासादो कराव्यां. पढी मंत्रीजए न्यायनां वचनोथी सम-
जाव्या बाद शोक मुकीने सूर्ययशा राज्यनुं कार्य करवा लाग्या. पढी ते
सूर्ययशा प्रतापथी शत्रुजंने जीतीने, पोताना चंद्र सरखा उज्ज्वल यशथी
पृथ्वीप्रते उदय करवा लाग्या. ते त्रण खंडनां स्वामी थया थका नीति-
पूर्वक पोतानां अखंड शासनथी दुष्टोनो नाश करवा लाग्या. आकाशमां
सूर्य अने चंद्र बन्नेनो जेवो प्रताप हतो, तेवोज एक आ सूर्ययशानो
पृथ्वीपर प्रताप हतो. राज्यसमये इंडे दीधेलो प्रभुनो मुकुट सूर्ययशा
पहेरता हता. तेनो प्रताप शत्रुजंना मेहेलोमां जइ तेजनां यशरूपी पा-
णीने सूकावतो हतो. राधावेधथी प्राप्त थएली, कनकविद्याधरनी पुत्री,
तथा सघडी खीजंमां मुकुट समान तेमनी जयश्री नामनी राणी हती. वढी

तेमने बीजी विद्याधरो अने राजाठनी पुत्रीरुप बत्रीस हजार पवित्र राणीठ हती. ते चतुःपर्वीमां अने विशेषं करी आठम अने चौदसे पौषधप्रत्याख्यान आदिक तप करता. ते पर्वो तेमने जीवित सरखां प्यारां हतां, अने तेथी तेनी ते जीवनी पेठे रक्षा करता. जैनधर्म धारण करनारा बालक अने स्त्रीं तथा वनना पशुं पण ते दिवसे आहार करतां नथी.

हवे एक दहाडो सौधर्मा सजामां वेठेला इंद्र ज्ञानथी ते सूर्ययशानी धर्मपरनी दृढता जोइ आश्चर्य पाम्या; अने मस्तक धुणाव्युं, ते वखते जगतने वश करवामां प्रथम औषधरूप उर्वसी नामनी अप्सरा इंद्रने मस्तक धुणावता जोइ कहेवा लागी के, हे स्वामी ! आ वखते कोइ कवि काव्यो बोलता नथी, तेम कोइ गुरु मनोहर पदो पण बोखता नथी, तेम चरते कहेवुं नाटिक पण रंजा करती नथी, तेम बीजा हाहा हुहु आदिक गांधर्वो पण गायनो करता नथी, तेम बीजुं पण हर्षने उत्पन्न करनारुं आ समये अत्रे कंइ पण कारण नथी, त्यारे आपे आनंदथी मस्तक केम धुणाव्युं ? त्यारे इंद्र कहेवा लाग्या के, हे उर्वशी ! हमणा में पृथ्वीपर ज्ञाननो उपयोग दीधो, तो मने मालुस पंड्युं के, आ समये श्री युगादीश प्रजुना पौत्र, अने चरत चक्रीना पुत्र, महा पराक्रमी सूर्ययशा अयोध्या नगरीमां राज्य चलावे ठे. ते अष्टमी अने चतुर्दशी पर्वने दिवसे जे तप करे ठे, ते तपथी तेने देवो पण चलावी शके तेम नथी. कदाच सूर्य पूर्व दिशा तजीने पश्चिममां उगे, अथवा पवनथी मेरु कंपायमान थाय, अथवा समुद्र मर्यादा मुके, अथवा कल्पवृक्ष निष्फल थाय, तो पण पोताना प्राण जतां सुधी पण ते जिननी आज्ञाने अने तेपरनां पोतानां निश्चयने तजे तेम नथी. ते सांचली पोतानां स्वामिने प्रत्युत्तर देवाने अशक्त होवाथी, मनमां जरा हसीने विचारवा लागी के, अहो ! आ स्वामीपणुं केवुं ठे ? के आ इंद्र मनुष्यमां पण आतुं निश्चयपणुं कहे ठे. सात धातुंनां शरीरवालो, अन्नपर आजिविका चलावनारो एवो मनुष्य देवथी पण चलायमान न थाय, तेथी वातनी श्रद्धा पण कोने थाय ? बली मारा गायन रूपी रसथी कया माणसना विवेक आदिक गुणो रजना कणीआठनी पेठे दबाइ जतां नथी ? माटे हवे पर्वतपरथी नदी जेम खडकने तेम ते सूर्ययशाने व्रतथी च

लावीने हुं मारा स्वामिना आ साहसिक वचनने जुतुं करी आपीश. एवी
 प्रतिज्ञा करीने ते उर्वसी, रंजा सहित हाथमां वीणा खेड्ने पृथ्वीपर
 आवी. पठी अयोध्यानी नजदीकनां बगीचामां रहेला श्री युगादीश प्र-
 चुना मंदीरमां आवीने, मोहनीय रूप करीने तेउं गायन करवा लागी.
 ते गायनथी मुर्छित थएला वृद्धपरनां पक्षिउं पण ढण वार सुधि पो-
 ताना आत्माने पण जाणवा न लाग्या. वली ते वखते चंदनघो, सर्प, नो-
 लीआं विगेरे पण पोताना बिलोमांथी निकलीने चित्रितनी पेठे निश्चल
 थइ रह्या. वली ते समये मुखमां अर्ध चावेलां घांसवाला हरिणो पण,
 ते गायनथी मोहित थइने पुतलांनी पेठे स्थिर रह्या. ह्वे त्यां क्रीडा
 माटे रस्तेथी पाठा वलतां सूर्ययशाए ते गायन सांजव्युं. ते वखते हाथी,
 घोडा, पाला विगेरे पण ते गायनमां आसक्त थइ स्थिर थइ गया. एवी
 रीते पोतानां लडकरने पोतानां कार्यमां पण असमर्थ जोइने राजा मं-
 त्रिने कहेवा लाग्या के, अहो ! मोहरूपी समुद्रनी वेलाथी अटकाइ ग-
 एला आपणा सैनीकोनी पेठे पक्षिउं पण निश्चल थइ गयां ठे, तेम बा-
 लको, स्त्रीउं, बिलवासीउं, हरिणो तथा वृद्धो विगेरे पण मुर्छित थइने
 निश्चल थइ गयां ठे. माटे गायन, सुखना आधाररूप, तथा दुःखोने
 नाश करनां ठे, तेम जेनी पासे गायन ठे, ते पवित्र थयो थको जग-
 तथी पण पूजाय ठे. जे हरिण प्राणने साटे पण गायनने अंगीकार करे
 ठे, ते मृगने चंडे पण पोतानां खोलामां लीधेलो ठे. गायनथी देवो सं-
 तुष्ट थाय ठे, धर्म थाय ठे, राजा पासेथी धन मळे ठे, तथा स्त्रीउं पण
 वश थाय ठे. गुरुनां योगथी प्राप्त थएलुं गायन क्रीडामात्रमांज परमा-
 नंद सुख थापे ठे. माटे ह्वे आपणे आ मंदिरमां जइ श्री युगादीश प्र-
 चुने नमीयें, अने त्यां आ गायननो रस पण मेलवीशुं. एम कहीने रा-
 जा, मंत्री तथा सैनिको सहित, ते गायनथी मोहित थया थका ते जिन-
 मंदिरमां गया. त्यां तेमणे मनोहर कांतिवाली, तथा गायनरूपी अमृ-
 तनी नदीउं सरखी, अने हाथमां वीणावाली बे कुमारिकाउंने जोइ.
 कामदेवनी स्त्री सरखी, ते बल्ले कन्याउंने जोइ, कामना बाणथी वींधाया
 थका राजा मनमां चिंतववा लाग्या के, शुं आ स्त्रीउंनां कंठरूपी अमृ-
 तनां कुंडमांथी गायननी उत्पत्ति थइ ठे ? के विश्वकर्माए गायनरूपी अ-

मृतथी आने बनावी ठे ? आवा निरुपम रूप तथा गायनवाली आ क-
न्याउने जोगवनार कोण पुण्यशाली थशे ? एम विचारि वारंवार तेउ
तरफ दृष्टि करीने राजाए इहित देनारा प्रजुनां चरणोने नमस्कार क-
र्यो. पढी राजाए बहार ऊरुखामां बेसीने मंत्रीने तेउनां कुलादिक जा-
णवाने आझा आपी. पढी राजानी आझाथी मंत्री तेमनी पासे आवीने
अमृत सरखी वाणीथी कहेवा लाग्यो के, हे स्त्रीउ ! तमो आ त्रणे लो-
कोमांथी कोण ठे ? तमारो स्वामी कोण ठे ? तथा तमो अहीं शा माटे
आवीउ ठे ? ते सघलुं कहो ? त्यारे तेउमांथी एक कहेवा लागी के, अ-
मो वन्ने मणिचूड विद्याधरोनी दीकरीउ ठीए. वली अमो वालपणाथीज
आ कलाना अन्ध्यासमां ठीए. अमो यौवनवंती थइउ, त्यारे “ अमोने
कोने आपवी ? ” एवी अमारा पिताने चिंता थइ. पण अमारा योग्य
पति नहीं मलवाथी अमो जगो जगोए अरिहंत प्रजुनां चैत्योने नमीए
ठीए; केम के आ मनुष्य जन्म फरीने क्यां मलवानो ठे ? वली जिनच-
रणोथी पवित्र थएली आ अयोध्या नगरी पण तीर्थरूप ठे, तेथी आ ज-
रतेश्वरे वनावेला चैत्यमां अमो श्री युगादीश प्रजुने नमीए ठीए. त्यारे
मंत्रीए कहुं के आ सूर्ययशा साथे मने तमारो संगम उत्कृष्ट लागे ठे.
ते श्री युगादीश प्रजुना पौत्र, जरत चक्रीनां पुत्र, तथा महा कलावान,
शांत, गुणी अने बलवान ठे. वली खरेखर तमारापर श्री युगादीश प्रजु
तुष्टमान थया ठे, केम के, तमोने तुरत आ सूर्ययशा सरखा स्वामी म-
ल्या. जेम चंद्रथी ज्योत्स्ना तथा रात्री शोभे ठे, तेम तमो पण आ सूर्य-
यशाथी शोभशो. ते सांजली तेउए कहुं के, अमो खाधिन पति शिवाय
बीजाने वरशुं नहीं. पढी ते वात राजाए पण कबुल करवाथी त्यां युगा-
दीश प्रजुनी समझज तेमनो विवाह महोत्सव थयो. पढी तेउना प्रीति-
रसमां खेंचाएला राजा संसारने सारभूत मानवा लाग्या; एवी रीते
धर्म, अने अर्थने बाधा करता थका, ते फक्त एक कामपुरुषार्थनेज
साधवा लाग्या. एक दहाडो वन्ने संध्याउंथी जेम दिवस, तेम ते सूर्य-
यशा ते वन्ने स्त्रीउ सहित ऊरुखामां गया. ते वखते नगरमां एवो पटह
वागतो संजलायो के, “ हे लोको ! अष्टमीनुं पर्व आव्युं ठे, माटे सावध
थजो ? ते उद्घोषणा पेढी कपटस्त्रीउए पण सांजली. त्यारे रंजा जाणे

तेनुं कारण नज जाणती होय नहीं, तेम अवसर जाणीने राजाने पुढवा लागी के, आ शुं ठे ? त्यारे राजाए कबुं के, तातजीए अष्टमी अने चतुर्दशी बन्ने मोटां पर्वो कहेलां ठे. तेम बे अष्टाष्ट पर्वो, त्रण चतुर्मासी पर्वो, तथा एक वर्षनां पापोने नाश करनारुं, पर्युषणा पर्व कहेलुं ठे; वली पंचमीने दिवसे ज्ञानरूपी प्रथम रत्ननुं आराधन कराय ठे. ते सघलां पर्वो जिननी आज्ञाथी महा प्रजाववालां, तथा पुण्यनां कारणो ठे. जो अष्टमी तथा पाखीनी विराधना न करवामां आवे, तो हमेश करातुं पुण्य मोहसुख आपे ठे. वली हे प्रिये ! जीवो जे शुजाशुज कर्मो बांधे ठे, अने तेथी पूर्वजवनुं जे आयुष्य बंधाय ठे, ते प्रायें पर्वने दिवसे बंधाय ठे. पर्वने दिवसे स्नान, स्त्रीसेवन, क्लेश, जुगार, हास्य, मात्सर्य, क्रोधादि कषायो, प्रियोने विषे ममता, क्रीडा तथा प्रमाद सेववो नहीं; ते दिवसे तो परमेष्ठीनुं स्मरण करी त्रिविधें त्रिविधें शुज ध्यानमां रहेवुं. पर्वने दिवसे सामायिक, पौषध, तथा ठठ, अठम प्रमुख तप अने जिननी पूजा करीने, प्राणी उत्तम संयमी थाय ठे. वली ते दिवसे गुरुनां चरण समीपें परमेष्ठीनी स्तुतिनुं स्मरण करतो थको, प्राणी निबिड आठे कर्मोना नाश करीने पुण्य उपार्जन करे ठे. वली हे स्त्री ! मारी आज्ञाथी तेरस तथा सातेमने दिवसे लोकने चेताववामाटे आवी रीतनी पटहोद्घोषणा थाय ठे. वली ते चतुर्दशी, तथा अष्टमी पर्व त्रणे लोकमां दुर्बज ठे, माटे तेनुं आराधन जे जिनजक्तिथी करे ठे, ते मोहें जाय ठे. ते सांजली प्रपंचमां चतुर एवी उर्वशी कपटथी कहेवा लागी के, हे नाथ ! तपनां क्लेशादिकथी, तमो आ मनुष्यपणाने, रुपने, तथा अखंड राज्यने शा माटे विडंबना पमाडो ठे ? माटे जेम पाठलथी पश्चाताप न थाय तेम, इडित सुख जोगवो ? फरी फरीने आ मनुष्य जव, राज्य, तथा आवा जोगो क्यां मलवाना ठे ? ते सांजली कानमां उकालेलुं सीसुं जेम पडे, तेम अंतःकरणमां दाकीने राजाए कबुं के, अरे ! अधम ! तथा धर्म निंदाथी मलीन स्त्री ! आ तारी वाणी विद्याधरनां कुलने बिलकुल उचित नथी. वली जेथी आ जिनपूजा तथा तप आदिक अंगीकार करातुं नथी, एवा 'आ तारा रूप, कुल, तथा डाहापणने पण धिक्कार ठे ! ! वली आ मनुष्यपणुं, रूप, आरोग्यता तथा राज्य विगेरे तपथीज मले ठे, माटे कुलीन अने कृतज्ञ माण-

स तेनुंज आराधन करे ठे. वली धर्मा राधनथी शरीरने विडंबना थती नथी, पण धर्म विना केवल विषयोथीज विडंबना थाय ठे. माटे यथेष्ठ रीते धर्मज करवो, केम के फरी फरीने मनुष्य जव मलतो नथी. वली आठम अने पाखीने दिवसे पक्षिज, हरिणो, तथा सिंहादिको पण आहार करता नथी, तो हुं ते केमज करुं ? माटे सर्व धर्मना कारण रूप पर्वनुं जेणे आराधन कर्युं नथी, तेनुं ज्ञान अने मनुष्यपणुं वृथाज ठे. वली प्राण जाय तो पण श्री युगादीश प्रभुए कहेला पर्वने हुं तपविना वृथा गुमावीश नहीं. वली कदाच आ राज्य, तथा प्राण जाय तो पण जले, पण हुं ते पर्वथी ब्रह्म थइश नहीं. एवी रीतनां राजानां क्रो-
 धयुक्त वचनो सांजलीने उर्वसी कपटवचनो कहेवा लागी के, हे स्वामि! आपनां शरीरने क्लेश न थाय, तेदला माटे में आ प्रेमरसना आवेशथी कहुं ठे, तेथी आपे गुस्से थवुं नहीं. वली अमोए पिताना वाक्यने उलंघीने स्वतंदचारी राजाने वरी अमारो जव बगाड्यो. वली पूर्व कर्मना परिपा-
 कथी अमो तमोने वरी, माटे संसारतुं सुख अने शील सघलुं एक पद-
 मांज समायुं. स्वाधिन स्त्रीपुरुषनो योग विषयसुखनो आनंद आपे ठे;
 नहींतर तो दिवस अने रात्रिना योगनी पेठे विडंबनारुपज ठे. वली हे स्वामी ! आपे श्री युगादीश प्रभुनी सन्मुखज मारुं कहुं करवाने क-
 बुड्युं ठे; अने तेनी परीक्षा माटेज में आ आजे अद्वय मागणी करी,
 तेमां अरेरे ! आप तो गुस्सेज थइ गया ! ! वली हे नाथ ! हुं तो शील
 अने सुख बनेथी ब्रह्म थइ ! ! माटे हवे तो अग्निमां पडी हुं आपघात
 करीश. त्यारे राजा तेनुं प्रीतियुक्त वचन सांजली तेमां लीन थइ, तथा
 पोते आपेलां वचननुं स्मरण करी कहेवा लाग्या के, हे जामिनी ! जे
 पर्व तातश्रीए कहेलुं तथा करेलुं ठे, तेनो हुं पुत्र थइने तेनी विराधना
 केम करुं ? वली हे स्त्री ! सघलुं सुवर्ण, पृथ्वी, हाथी, घोडा, तथा चंडार
 बिगेरे तुं ग्रहण कर ? पण जेथी धर्मनो विघात थाय, तेवुं कार्य तुं
 मारी पासें कराव नहीं ? त्यारे जरा हसीने ते अप्सरा कोमल वाणीथी
 कहेवा लागी के, हे राजन् ! तमारुं ते कहेवुं तो सत्य ठे; पण हे
 स्वामी ! जे पापीए पोतानां वचननो विघात कर्यो ठे, ते अपवित्र ठे,
 तथा तेना जारथी आ पृथ्वी पण विषाद पामे ठे. वली हे नाथ ! जेनाथी

आटलुं अद्वय कार्य पण शतुं नथी, ते राज्यादिक शीरीते आपी शकरो? वली आपने माटे में पितानुं (विद्याधरनुं) ऐश्वर्य पण तजी दीधुं, तो हवे आ तमारां राज्यनुं शुं प्रयोजन ठे? हवे ठेवटे कहुं हुं के, हे राजन्! जो तमारे पर्वनो जंग करवो न होय तो मारी समीप आ श्री युगादीश प्रचुनो प्रासाद तोडी पाडो? ते वाक्य सांचलतांज जाणे हृदयमां वज्र छाग्युं होय नहीं, तेम राजा मूर्खित यइने चैतन्यरहित पृथ्वी-पर पड्या. तेज वखते मंत्रीनी आज्ञाथी आकुल थएला परिवारे राजाने चंदन आदिकथी चैतन्यसहित कर्या. पठी तेमणे ते स्त्रीने कहुं के, अरे नीच! आ तारा वचनो तारुं नीच कुंलपणुं प्रगट करे ठे, तुं विद्याधरनी पुत्री नथी, पण कोइ चांडालनी पुत्री ठे, खरेखर में रत्नना त्रमथी काचनो टुकडो ग्रहण करेलो ठे. जे प्रचु त्रण लोकनां नाथ, तथा त्रण लोकथी पूजित ठे; तेनां पर्व, तथा प्रासादने चांगनारो शुं कोइपण हयात ठे? माटे हे स्त्री! तारा वचनथी बंधाएला एवा मने अनृणी करवाने धर्मनो लोपशिवाय बीजुं कंश्क मागी छे? वली हे प्रिये! राज्य, घोडा, हाथी, रत्नो विगेरे सधलुं जखे चाड्युं जाय, तो पण हुं प्राण जातां पण पर्वजंग करीश नहीं. ते सांचली ते अप्सराए कहुं के, जो एम ठे तो, तमो तमारा पुत्रनुं माथुं ठेदीने मने आपो? त्वारे राजाए विचारिने कहुं के हे सुलोचने! ते पुत्र माराथीज थएल ठे, माटे मारुं माथुंज तुं ग्रहण कर? एम कहीने पोतानुं मस्तक ठेदवामाटे तलवार खेइ जेवा ते प्रारंभ करे ठे, तेदलामांज तेषीए ते तलवारनी धारा बांधी लीधी; त्वारे राजाए विलखा थइने नवी नवी तलवारो खेवा मांडी; एवी रीते जरा पण पोतानां सत्वथी ते डरता नथी, तेदलामां तेउं पोतानां रुपो प्रगट करीने आदरथी जय जय शब्द करवा लागी; हे वृषजस्वामिना कुलप्रते चंद्रसरखा, तथा पराक्रमीउमां अग्नेसर, अने चक्रीना पुत्र तमो जय पामो? अहो! तमारां सत्व, धैर्य, तथा मननां निश्चयने शाबाश ठे! केम के, तमोए आत्मघात अंगीकार करीने पण धैर्य तज्युं नहीं!! देव-सजामां इंद्रे देवोनी समक्ष आपना सत्वमाहात्म्यनी प्रशंसा करी; पण अमोए तेपर श्रद्धा नहीं राखीने आपने, नदीउं जेम मेरुने, तेम दोचाववाने इच्छुं; पण उठलता समुद्रने जो रोकी शकाय, पवनने जो बांधी शकाय

तथा जो मेरुने चलावी शकाय, तोज आपना सत्वनो निर्णय थाय, वली हे जगत्प्रभु! तथा हे कुलोत्तंस! आपनाधीज आ पृथ्वी “रत्नने उत्पन्न करनारी” एवुं पोतानुं नाम धारण करे ठे. एवी रीते तेउ जेटलामां स्तुति करे ठे, तेटलामां हर्ष सहित पुष्योनों वरसाद वरसावतो, तथा जय जय शब्द करतो इंद्र त्यां आवी पढोंच्यो. त्यां प्रतिज्ञाधी च्छ ए-एली ते उर्वशीने तेणे उपहास सहित जोइ, अने ते पण रोमांचित थ-इने इंद्र आगल सूर्ययशाना गुणो गावा लागी. पढी इंद्र पण राजाने मुकुट, कुंडल, बाजुबंध, तथा हार दइने देवोसहित पोताने स्थानके गयो. हवे अनीतिरुपी अंधकारनो नाश करनारा, तथा शत्रुरुपी ताराउने अदृश्य करनारा, अने सत्यशाही एवा ते सूर्ययशा पृथ्वीने पालवा लाग्या. तेमणे पण ऋतजीनी पेठेज पृथ्वीने जिनप्रासोदोधी मंडित करी, तथा संघयात्रा करीने पोतानो जन्म पवित्र कर्यो; वली प्रभुना चरणनी पेठेज तेमणे हमेशां चतुर्दशी, तथा अष्टमी पर्वनुं आराधन कर्युं. वली ज्ञान, दर्शन अने चारित्रने धरनारा श्रावकोने उलखी उलखीने तेमने ते पोताने घेर जोजन करावता. ऋते जेम काकिणी रत्नधी श्रावकोने अंकित कर्या हता, तेम सूर्ययशाए तेमने सुवर्णनी यज्ञोपवितधी अंकित कर्या हता. महा-यशा आदिक केटलाक राजाउण रुपानी यज्ञोपवितधी, तथा पढी बीजा-उण रेशमनी दोरीधी, तथा सुतरनी दोरीधी अंकित कर्या. सूर्ययशा रा-जाने उत्तम चरित्रवाला, तथा महापराक्रमी महायशा प्रमुख सवा लाख पुत्रो हता. जेम वृषजस्वामीधी इक्ष्वाकुवंश चाल्यो हतो, तेम सूर्ययशाधी सूर्यवंश पृथ्वीपर चालवा लाग्यो. हवे ते सूर्ययशा पण ऋतजीनी पेठे आरिसाञ्जवनमां पोतानुं रुप जोता थका, तथा संसारनी असारताने ध्यावता थका केवलज्ञान पाम्या. पढी ते सूर्ययशा मुनीश्वर पृथ्वीपर विहार करता थका लोकोने बोध देवा लाग्या, तथा पढी कर्मोने जीती मोक्षे गया. तेमना पढी महायशा, अतिबल, बलचद्र, बलवीर्य, कीर्ति-वीर्य, जलवीर्य, तथा दंडवीर्य नामना अनुक्रमे राजाउ थया, तथा तेउ सघला श्रावकोनी पूर्वनी पेठेज पूजा करता हता; वली तेउ सघला अ-नुक्रमे आरिसाञ्जवनमांज पोताना रूपने जोइ, वैराग्यधी केवलज्ञान पामी मोक्षे गया. तेउ सघलाए ऋतार्धनुं राज्य कर्युं, तथा इंद्रे आपेलो

प्रभुनो मुकुट पेहेर्यो हतो, ते पढीना राजाळ ते मुकुट मोटो होवाथी धारण करी शक्या नहीं; केमके, हाथीनो चार हाथीज उपाडी शके ठे, बीजा उपाडी शकता नथी. ते पढीना जरतना वंशना सघळा राजाळ अजितप्रभुसुधि सर्वार्थसिद्धें तथा मोक्के गया. तेळ सघळा संघपतिळ, चैत्यो करनारा, तीर्थोनों उद्धार करनारा, तथा अखंड प्रतापवाला हता. वली श्री युगादीश प्रभुना धर्मथी तेळ सूर्ययशानी पेठे अंशमात्र पण चलायमान थया नहीं, तथा ते धर्म पण उक्कृष्ट वृद्धिने पाम्यो; एवी रीते क्रोडो शाखाळवालो, तथा लक्ष्मी अने कीर्तिना आधारभूत, निर्मल अने उत्तम चरित्रवाला संतानरूपी मोतीळनां निवासरूप, श्री युगादीश प्रभुनो वंश, त्रणे लोकोने आलंबनरूप यष्टि (लाकडी) सरखो थयो; एवो ते वंश लक्ष्मी अने सुखना विलासरूप आनंदमाटे थाळ!

एवी रीते आचार्य महाराज श्रीधनेश्वरसूरिए बनावेला श्री शत्रुंजय माहात्म्यमां श्री जरतेशनुं निर्वाण, अष्टापदनो उद्धार तथा श्री सूर्ययशानां चरित्रनां वर्णन नामनो ठो सगं संपूर्ण थयो. श्रीरस्तु.

सप्तमः सर्गः

हवे श्री वृषभस्वामिना द्रविड नामनां पुत्र हता, जेनां नामथी बहु धान्यने उत्पन्न करनारो द्रविड देश प्रसिद्ध थयो. तेमना विनीत, परस्पर स्नेहवाला, तथा यशस्वी द्राविड अने वालखिल्ल नामना बे पुत्रो हता. मिथिलानगरीनुं राज्य द्राविडने दशने द्रविड राजाए शुभ्र जावथी प्रभुपासे दीक्षा लीधी हती. “एक राज्यथी बन्ने पुत्रो प्रते वैरभाव न थाय तो सारुं” एम विचारि तेमणे वालखिल्लने एक लाख गामो आप्यां हतां. अनुक्रमे लक्ष्मी अने कीर्तिथी वालखिल्लने वृद्धि पामतो जोइ द्राविडने जरा अदेखाइ आवी. त्यारे वालखिल्ले पण पोताना जाइने क्रोधित थएलो जोइने, विचारुं के, मारा जाइने मारा राज्यनो पण खोज थयो, माटे ते दुःखदायी लोचने धिक्कार ठे!! लोत्री माणसो चूतथी पीडाएखानी पेठे पिता, माता, बंधु, मित्र, स्त्री, पुत्र, तथा गुरुनी पण अवज्ञा करे ठे. एवी रीते बन्ने जणाळ परस्पर द्वेषी थया. वली दुर्जनोथी प्रेराया थका अविश्वासी अइने तेळ एक बीजानां ठलो जोवा

लाग्या. हवे एक दहाडो द्राविड राजाये पोताना नाना चाश्ने दावानल सरखुं वचन कळुं के, तारे तारां स्थानमां रद्देवुं, तथा मारुं नगर तजवुं. एवी रीते मोटा चाश्नुं वचन सांजळी गुस्से थश्ने वालखीळ् शब्द सहित पोताने नगरे गयो. त्यां ते पोतानां पालाळने तथा गाम अने देशना घणा अधिपतिळने एकठा करी, अहंकारथी मोटा चाश्पर द्वेष करवा लाग्यो. पठी द्राविडे पोताना चाश्नो वृत्तांत जाणीने लडाइ माटे जंजा वगडावी. हाथी, घोडा, रथ, तथा पालाळथी विंटाएलो द्राविड राजा पृथ्वीने पण संकोचित करतो थको चालवालाग्यो. तेना प्रयाणथी पृथ्वी एवी तो कंपवा लागी के, हजुसुधि पण कोइ वखते ते कंप्या करे ठे. तेना सैन्यना चारथी समुद्र होजायमान थयो, अने ते अन्यासथी आजे पण ते उठव्या करे ठे. वली तेना सैन्योथी उडेली रजे आकाश अने पृथ्वीने एवी रीते आह्लादित कर्यां के, निगोदना गोलाना जावने ते जजवा लाग्यां. वली ते वखते लगामथी खेंचाएला घोडाळ, गुरुए कहेला धर्मथी खेंआएला अहंकारी जडोनी पेठे, स्थानमां रद्देवा न लाग्या. एवी रीते पृथ्वीने आक्रमण करतो समुद्रांने होजावतो, तथा दिग्गजोने दुःख देतो ते सेना सहित चालवा लाग्यो. ते वखते वालखिळ् पण तेने पोताना देशमां आवेलो जाणी वेगथी लश्करसहित सामो आव्यो. पठी युद्धनी श्वाथी पांच योजननो अंतर करीने, बन्नेए सैन्यनो पडाव नास्यो. ते वखते बन्ने राजाना प्रधान पुरुषोए राजाळने पुठयाविना सद्दाह माटे दूतो मोकळ्या. पण साम, दाम, भेद आदिकना वाक्योथी बन्नेमां समजावट नहीं थवाथी रणसंग्राम माटे तेळ तैयार थया. पठी वालखिळे द्राविडना केटलाक राजा तथा लश्करीळने दान आदिकथी पोताना पद्दमां कर्या, केम के दान सर्वने वश करनारुं ठे. ते दरेक सैन्यमां दश कोड पालाळ, तथा दश लाख रथो, तथा हाथीळ, अने पंदर लाख घोडाळ हता; पठी बन्ने सैन्योतुं त्रणे लोकने जय आपनारुं युद्ध थयुं. हवे युद्धने दिवसे कुलीन शूरवीरो रोमांच धारण करता थका एकठा थया; तथा पठी उदार, स्वामिना जक्त, करेळ ठे अनेक महा संग्राम जेळए एवा, शरीरनी अने घरनी दरकारविना यश अने रणमां उत्सुक, द्वाणे द्वाणे वाजिंत्रना नादथी उलसायमान वीर्यवाळा, तथा पोताना बलथी जगतने

पण तृण समान गणता, एवा ते लश्करीजं चालवा लाग्या. सात जगो-
एथी मदने जरता, सर्व लक्षाणोथी लक्षित थएला, उलसायमान शुंडदं-
डवाला, तथा मोटेथी गर्जना करता, तथा तीक्ष्ण अग्र जागवाला दांतो-
रूपी मूशलोथी शत्रुजने मारवामां कुशल, तथा पाखरोवाला एवा हाथीजं
पण थोड्ढाजं सहित अग्र जागमां आव्या. तेजी, विस्तारवाली गरदनो-
वाला, पोताना अंगने कंश्क लागवाथी पण द्वेषथी चमकता, वायुसरखा
वेगवाला, तथा दरेक अंगप्रते प्रगट लक्षाणोवाला, घोडाजं पण वेगथी
चालवा लाग्या. सीमंतिनीनी पेठे चक्रोनी नेमीजंथी पृथ्वीपर गर्जारव क-
रता, तथा सुवर्णनी नाराचथी मुद्रित थएला, दोडता घोडाजंथी खेंचाता,
जंगम घर सरखा, तथा बखतर सहित महा थोड्ढाजंवाला रथो पण चा-
लवा लाग्या. पढी बन्ने सैन्योमां लश्करीजनां गुणो गाइ, तेमने शूर च-
डावता थका उडिदारो जमवा लाग्या; अने कहेवा लाग्या के, हे वीरो!
तमोने अमारा मुखथी तमारा स्वामी कहेवरावे ठे के, आजे तमो रण-
संग्राममांथी जयलक्ष्मीने खेंची लावजो; वली तमो खरेखर अत्यंत परा-
क्रमवाला, गुणी, कुलीन, तथा जयलक्ष्मीवाला ठो, एम हुं जाणुं हुं. ते
सांचली केटलाट वीरपुरुषो तो पोतानी मेखेज उत्सुक थइने, समुद्रनां
द्वोज सरखी गर्जना करवा लाग्या; वली केटलाकोए तो ब्रह्मांड पण फाटी
जाय तेवो चुजास्फोट कर्यो; केटलाको तो कोपरूपी अग्निना खीलासरखा
शस्त्रो आकाशमां उढालवा लाग्या; केटलाको तो बखतरसहित घोडाजं-
पर, हाथीजंपर, रथोपर, तथा जंटोपर, चड्या. ते वखते धनुष्यधारीजं ध-
नुष्यना टंकारो करता थका संचार करवा लाग्या. ते वखते पायदलनी
सेना पण एवी मली गइ के, तेमां एक तल पण पृथ्वीपर पडी शके नहीं.
वली त्यां अश्वो पण पोतानुं नाम सफल करीने रथोने अगाडी अगाडी
धसाववा लाग्या. ते वखते प्राणीजना घातथी क्रोधें करी लाल आंखो-
वाला पाखरवाला मदोन्मत्त हाथीजं, पांखोसहित पर्वतोज होय नहीं जेम
तेम चालवा लाग्या. वली ते वखते रणनी श्छावाला वीर पुरुषोनां हृद-
यमां उल्लसायमान करनारां रणवाजित्रो वागवा लाग्यां. ते वखते तेजनां
नादरूपी समुद्र एवो तो उढळ्यो के, आकाश अने पृथ्वीरूपी पोतानी
मर्यादाने ते उलंघी गयो. ते नादथी वीर पुरुषोने शूर चड्युं, वीकणो जय

पामवा लाग्या, तथा घोडाळ चपल थया. ते वाजित्रीना नादोधी, तथा लश्करनां पदघातोधी आकाश अने पाताल त्रुटं त्रुटं थइ रळुं. घणा प्रकारे लावन थएली पृथ्वी, ते वखते रेणुपणाने प्राप्त थइ, तथा घोडाळना फुंफाटाधी आकाशमां गइ, अने त्यां पण न मावाधी जगतनी आंखोने ते आहादित करवा लागी. पठी अग्रेसरी वीरो पोतपोतानां गोत्र, पदवी, तथा बलनुं वर्णन करता थका बाणोधी लडवा लाग्या; तथा तेवी रीते सघला सैनिको सर्व बलधी रणवाजित्र वागते ठते लडवा लाग्या. ते वखते कोइक घोडेखार शत्रुने हाथीपर चढेलो जोइ, त्यां वेगधी घोडाने लेइ जइ, हाथीनां दांतोपर घोडाना पगो रखावीने, तलवार खेंची वीरवृद्धानां फल सरखुं शत्रुनुं माथुं कापवा, लाग्यो; तलवारने धारण करनारो कोइक पालो बाणधी आकुल थइने आडी ढाल धरवा लाग्यो, तथा बोलतो थको, पांजरामां रद्देलो पोपटनी तुलना करवा लाग्यो. कोइक सुजट तो कमलनालनी पेटे बाणोने पण नहीं गणकारीने, पोताना स्वामीना देखतां शत्रुने मारतो हवो. हथीयार रहित थएला कोइक सुजटे तो हाथीना मुखमांथी दांतो खेंचीने, तेनाधी शत्रुने हणीने पोताना स्वामीनी कृपा मेलवी. कोइक तो पडता शत्रुना शरीरधी उडेलो लोहीना विंछुळधी, पोताना शरीरपर जयलक्ष्मीए ठांटेला ठांटाळवालो देखावा लाग्यो. कोइ सुजटे तो शत्रुना मांसोधी, गीध, शीयाळ, वेताळ, शाकिनी, प्रेत अने राक्षसोने परिवार सहित भोजन कराव्युं. ते वखते त्यां स्थलपर पण, उठलता घोडाळ रूपी मोजांळवालो तथा हाथीळ रूपी खराबाळ वालो रुधिरनो समुद्र थयो; एवी रीते सात मास सुधि ते रणसंग्राम थयो, अने तेमां बन्ने सैन्योना दश क्रोड माणसोना क्षय थयो. ते वखते गर्जारवधी हाथीळना मदोने उतारनारो, तथा काजळ सरखो श्याम वर्षाकाल आव्यो. वरसाद थवाधी, जेशूरा सुजटो कदापि पण रणसंग्रामधी पाठा हट्या न होता, तेळ पण पाठा हट्या. मूशल सरखी मेघनी धाराधी पीडाएला सुजटो, त्राणरहित थवाधी, पोतानुं रक्षण करवा माटे ढालो तैयार करवा लाग्या. ते वखते राजानी आझाधी बन्ने लश्करो हठीने उंच प्रदेशमां जुंपडांळ करी रहा. ते समये समस्त पृथ्वीपरधी कचरो धोवाइ गयो, तथा त्यां फरीने घास आदिक

जगी निकळ्युं, वरसाद रूपी पोतानो स्वामी आव्याथी पृथ्वीरूपी स्त्रीए रागथी रोमांचित थइने जाणे घासना मिशथी लीली साडी पेहेरी होय नहीं, तेम ते देखावा लागी. ते वखते वरसादे चालतां पाणीउंथी खाडा, खीणो, नदीउं, ड्रहो, तलावो विगेरे जरी दीधां. वली ते वखते राग द्वेष रूपी शत्रुउं जेम धर्मने, तथा दुर्जनो जेम सज्जनने, तेम मठरो तथा डांसो सैन्यने उपद्रव करवा लाग्या, जेम जेम रात्रि साथे मेघ गर्जारव करवा लाग्यो, तेम तेम स्त्रीनां वियोगीउं प्रते कामदेव कोपवा लाग्यो. तेउंना मनमां सिंचाएलो पण कामरूपी अग्नि, तपेला तेलनी पेठे फुत्कारोथी जाज्वळ्यमान थयो. ते वखते कोश्क सुजट तो पोतानी वहाली स्त्रीने मनमां याद लावीने लोकोत्रे पण रडवा लाग्यो, पण मेघनी अत्यंत गर्जनामां तेने कोश्क बोलाव्यो नहीं. जे सुजटो तीक्ष्ण शस्त्रोना घाने पण कमलनाल सरखा लेखता हता, तेउं पण कामदेवना बाणोने आ समये सहन करी शक्या नहीं. वली ते समये कोश्क सुजटे नीला कंचुकवाली (कमखावाली) तथा उंचां पयोधरवाली (स्तनवाली) घाने (आकाशने) जोइने, एवी रीतनां उंचां (अकड) स्तनवाली पोतानी स्त्रीने याद करवा लाग्यो, वली ते वखते कोश्क सुजट तो खप्पमां आवेली पोतानी स्त्रीने, पगे पडीने, तथा आंखोमां आंसु लावीने विषयसुखमाटे समजाववा लाग्यो के, हे प्रिये! जेम जेम आ वरसाद गाजे ठे, तेम तेम मारे विषे कामदेव स्फुरायमान थाय ठे, तथा आ तोफानी पवन अग्निनी पेठे दुःसह थइने मारुं जीवित हरे ठे, तथा हे जामिनी! आ वीजली रूपी खड्गथी काल मनं वीवरावे ठे, आ जलो मारां अंगोने बाले ठे, कामदेव, पोतानां बाणोथी मने घायल करे ठे; माटे हे चंडे! तुं निर्दय थइ थकी मारापर केम गुस्से थाय ठे? वली ते समये कोश्क वियोगी सुजट तो वपैयाना “पियु पियु” शब्दो सांचलीने पोतानी स्त्रीनां ते वचनो संचालवा लाग्यो. एवी रीते वरसाद गाजते ठेते सघला वियोगी सुजटो तेवी दशाने प्राप्त थया, माटे कर्मनी तेवी चेष्टाने धिक्कार ठे!! पठी एटलामां पृथ्वीने कमलो सहित करती, अने उत्तम माणसोना चित्तनी पेठे जडोने (जलोने) पण प्रसन्न (निर्मल) करती थकी शरद ऋतु आवी. ते वखते

सर्व बाजुए धान्यो फलद्रूप थइने उत्तम कर्मोनी पेठे सर्वने आनंद आपतां हतां. अंदर प्रसन्न थएली, (मध्य जागमां निर्मल बनेली) उत्तम मार्गप्रते जनारी, तथा बन्ने कुलोधी उज्ज्वल (बन्ने कांठाउंधी शोज्जिती) एवी नदीउं कुलीन स्त्रीउंनी पेठे वहेवा लागी. वली ते समये चंदन, चंद्रना किरणो, मनोहर चिनाइ वस्त्र, गायोनुं दूध, तथा नदी-उंनुं पाणी कोने सुखदायक न होतुं? वली ते वखते वर्षा ऋतुमां सिंचाएलो कामदेव तेउंनां शरीरोने बालवा लाग्यो. वली ते समये योग-मार्गनी पेठे सघलो मार्ग शुद्ध थयो, तथा वीतरागनी दृष्टिउंनी पेठे सर्व जगोए दिशाउं प्रसन्न (आनंददायक) थइ. ते वखते हाथीना मदसरखी सुगंधिवला सप्तहदोधी जमराउं मकरंद मेलववा लाग्या. वली ते समये जिन धर्मनी पेठे आकाश उंचे प्रकारे निर्मलपणाने पाम्युं; अने ते राजाउंनुं मन कुवाना पाणीनी पेठे कलूषताने पाम्युं. एटला-मां विमलबुद्धि नामनो मंत्री पोताना स्वामी द्राविड राजा पासे आवी नमीने कहेवा लाग्यो के हे स्वामी! अहीं नजदीकमांज श्रीविलास नामना वनमां केटलाक तापसो पापोनी शांतिमाटे तप तपे ठे. तेउं जीर्ण वक्कलोने धारण करे ठे, तथा कंदमूल अने फलो खाय ठे, माटे जो आपनी आज्ञा होय, तो अमो तेउंने वांदवा जइए. ते सांचलीने राजा पण उठीने सैन्य सहित तेमनी पासे गयो. पठी त्यां तेणे वक्कलोने धारण करता, पर्यक आसनपर रहेला, जपमाला फेरवता, ध्यानमां लीन थएला, गंगानी माटीधी सर्व अंगे लेपन कराएला, जटामंडलधी मंडित थएला, युगादीश प्रजुनां चरण रूपी कमलपर राखेल ठे दृष्टिरूपी ज्रमर जेमणे एवा, तपस्वीउं तथा बीजा धर्मार्थी लोकोधी सेवाएला, तथा हाथरूपी पात्रमां आहार करनारा एवा तपस्वीने जोया. पठी ते-मनुं सुवद्व्यु नाम जाणीने, राजाए जक्तिधी जरेलां मनथी तेमनुं नाम लेइ तेमने नमस्कार कर्यो.त्यारे ते मुनिए पण ध्यान मुकीने, तथा हाथो उंचा करीने, तेमने आशिष आवी. पठी राजा पण परिवार सहित तेमनी वाणी सांचलवानी इष्टाधी योग्य स्थानके त्यां बेठो. पठी सांचललेल ठे, श्री युगादीश प्रजुपासेधी वचनो जेणे एवा ते तापसे धर्मने स्फुरायमान करनारां मध सरखां मिष्ट वचनो कहेवा मांड्यां. हे राजन्

चलाचल मोजांवाला आ संसाररूपी समुद्रमां, विषयरूपी घुमरीमां लीन थएला माणसो हुब्या करे ठे. शुच मार्गप्रते चालता प्राणीने दुःख-दायक विषयो पिशाचोनी पेटे बले ठे. वली आ संसारमां विषयोथी जी-ताएलो प्राणी खड्द रीते संचरतो थको आ लोक अने परलोकमां पण तीव्र दुखो सहन करे ठे. माटे ते पांचे इंद्रिजना विष सरखा विषयोने तजवाथी प्राणी कड्याणने प्राप्त थाय ठे. वली दुष्ट राक्षसो सरखा वि-षयो थोडा थोडा सुखमां प्राणीने ललचावीने वारंवार बले ठे. कषायरूपी वैरीज बलकपटमां हुशीयार थया थका प्राणीनां पूर्व संचित पुण्यने वेगथी जोतजोतामां हरी लीए ठे. आत्मभावमां रहेला जीवने दूजावनारो क्रो-धरूपी महायोळो प्रकृतिमां संचरतो थको कोइथी पण अटकावी शका-तो नथी. शरीररूप घरमां लागेलो क्रोधरूपी अग्नि पुण्यरूपी सर्व धननो नाश करे ठे. माटे ते सर्व कषायोमां मुख्य ठे. दया, धर्मरूपी वृक्षनां बीज रूप ठे, अने क्रोधथी तो पापबंधन थाय ठे, माटे क्रोधातुरने दया, धर्म, ने शुच गति थतां नथी. प्रमादथी पण जीवहिंसा करवाथी नीच गति मले ठे, अने क्रोधथी करेली जीवहिंसा तो नरकना कारणरूप ठे; माटे एकेंद्रियनी पण हिंसा पंडितोए तजवी, अने क्रोधथी द्वींद्रियादिकनी हिं-सा तो नरकने देनारी ठे. परनो डोह, धर्मरूपी वृक्षने ठेदवामां कुहाडा सरखो, बोधिबीजने बालवामां दावानल सरखो, तथा नरकरूपी द्वारने उघाडवानी कुंची सरखो ठे. मनथी स्मरण करेली हिंसा पण दुःखसमूहने देनारी ठे, माटे ते कायादिकथी जो करवामां आवे, तो तो क्षणवारमांज नरकमां लेइ जाय ठे. राज्यादिक सुखोमां लीन थइने जेठ मनुष्यादिकनी हिंसा करे ठे, तेठ पोतानुंज (आत्मारूपी) घर बाळे ठे. माटे हे राजन् ! आ नरक आपनारा राज्यमाटे, तुं बंधु साथे वैर करीने, शामाटे क्रोडो मा-णसोनो नाश करावे ठे ? वली आ शरीर अनित्य ठे, लक्ष्मी पाणीना पर-पोटा सरखी ठे, तथा प्राणो तृणाग्नि सरखा ठे, तो तेउने माटे तुं पापा-चरण कर नहीं ? वली कोइ कार्य प्रसंगे अन्य वैरीसाथे तो वैर थइ जाय, पण जाइ साथे जे वैर करवुं ठे, ते तो (पोतानी) एक आंखनो नाश क-रवा तुय्य ठे. निर्गुणी, दरिद्री, लोची, तथा दुःखदेनारो, एवो पण सहो-दर जाइ तो पीतानां जीव सरखोज ठे. आकरा तथा क्रोधी, एवा पण

चाइ साथे मित्राइ करवी श्रेष्ठ ठे, केम के जेथी कमल विकखर न थाय, तेवो शीत चंद्र पण शुं कामनो ठे ? वली जे दुष्टो राज्यादिक माटे क्रोध-थी बंधुउने पण मारे ठे, तेउ पोतेज पोतानां अंगोने जांगीने अति लोल-ताथी चक्राण करे ठे. वली हे राजन् महा लोचरूपी पिशाचने वश थइने तें आ बीजा बाहु सरखा चाइ साथे शुं रणसंग्राम आदर्यो ठे ? माटे आ रणसंग्रामथी तुं अटक ? के जेथी सैनिको सुख पामे, तथा दिग्गजो सर्पो सहित विश्रांति पामे. एवी रीतनी तापसना मुखनी वाणी सांचलीने द-याथी कोमल हृदयवालो थएलो राजा, धर्मनी स्थिति सरखी वाणी क-हेवा लाग्यो के, हे मुनिराज ! श्री ऋत महाराजा, सूर्ययशा, बाहुबलि आदिक प्रभुना पुत्रोए पण कारणे लेइने मांहोमाहें युद्ध करेलां ठे; तथा तेउए ते युद्धमां हाथी, घोडा, मनुष्य, उंट वीगेरेने मारेलां ठे, पण तेथी तेउ दूषित थया नथी, तेने हेतु शुं ठे ? वली मारो चाइ क्रोधित थइ खोटे मार्गे प्रवर्तीने पोतानी मेलेज पोताना सगाउनो अनादर करीने संग्राम माटे तैयार थयो ठे. तो पण मारी आझामां रही, संग्रामथी विरक्त थइने जखे ते पोतानुं राज्य जोगवे, अने हुं पण सैन्यसहित मारे स्थानके ज-इश. त्यारे ते तापसे तेनुं वचन सांचलीने आदरसहित धर्मनां सर्वस्वरूप वचन कछुं के हे राजन् ! तें श्री ऋतादिकनुं जे दृष्टांत आप्युं ते आ जगोए घटतुं नथी, तेनी कथा तुं सांचल ? एक चाइए तो मुनिने दान देवाथी चक्रीनी लक्ष्मी मेलवी हती, अने बीजाए मुनिनी वैयावहथी फलरूपे बाहुनुं बल मेलव्युं हतुं. अने बन्नेने संग्राम थवामां पण तेज कारण हतुं के, चक्रीनुं चक्र आयुधशालामां प्रवेश करतुं न होतुं, अने बाहुबलिने अ-हंकार हतो. वली तेउ वन्नेए देवोना कहेवाथी जगतने संहार करनारो रणसंग्राम तजीने इंद्रयुद्ध अंगीकार कर्युं हतुं. माटे हे राजन् ! ऋते अने बाहुबलिए जे कार्य कर्युं, ते तुं याद कर ? अने तेमां तेउने दूषण शा-माटे लगाडे ठे ? वली श्री युगादीश प्रभुना ते वन्ने पुत्रो महा पराक्रमी तथा महा गुणवानो अने मनोहर चरित्रवाला हता, अने तेथी तेउ द-णवारमांज केवलज्ञान पामी मोडे गया ठे. वली ऋषभ प्रभुना पौत्र ज्यारे एवुं कार्य करे, त्यारे तारे तेनुं पण दृष्टांत देवुं जोश्ये, अन्यथा न देवुं जोइए. एवी रीतनी वाणी सांचलीने, जरा लज्जित थयेलो ते राजा,

धर्मना रागथी मस्तक नमावीने कहेवा लाग्यो के, हे मुनि ! में अज्ञानपणाथी ते फोकट दृष्टांत दीधां, केम के, क्यां पामर एवो काच ? अनेक्यां चिंतामणि रत्न ? ते वनेने शुं तुल्य गणाय ? माटे हे तापसराज ! कार्यमां तत्पर एवा अमोने हवे आप कहो के, आ लोक अने परलोकमां सुख थाय, एवुं कयुं कार्य करवुं ? त्यारे तापसे कहुं के, हे राजन् ! पापकार्यरूप आ रणसंग्रामथी तुं विराम पाम ? तथा आ मारो चाइ, आ मारुं राज्य इत्यादि ममत्व जावनें तुं ठोडी दे ? हमेशां पाठल लागेलुं एवुं मृत्यु ज्यांसुधि आवी पद्दोच्युं नथी, त्यांसुधिज आ सघली अखंड संपदाळ तथा अखंड राज्य ठे. प्राणो क्षणिक ठे, तथा आ शरीर रोगनां घररूप, अने चपल ठे; तथा राज्य संध्याकालनां वादलां सरखुं ठे, माटे आत्महितने तुं चिंतव ? वली आत्मा शरीरने माटे सघलां कार्यों करे ठे, पण पोता माटे कंइ पण करतो नथी; माटे विचक्षणे तो आ असार देहथी आत्मार्थ साधवो. विष्टा, मुत्र, मांस, चरवी, हाडकां विगेरेथी सहित, वहेता द्वारोवाळुं, रोग अने मेलथी ब्याकुल, अत्यंत चपल, तथा महा अपवित्र आ शरीर ठे, तो तेने माटे कयो बुद्धिवान माणस दुर्गति देनारुं पाप आचरे ? वली आ असार तथा अनित्य शरीरथी ज्यारे शाश्वतो धर्म मली शके, त्यारे बुधिवानो ते शामाटे ग्रहण न करे ? ते वाणी सांजलीने उच्छुष्ट वैराग्यने धारण करतो ते बुद्धिनां जंडार सरखो राजा, ते सुवद्व्य मुनिनां चरणोने नमीने कहेवा लाग्यो के, हे करुणासागर ! आपज मारा गुरु, देव, तथा जवसमुद्रथी तारनारा ठो, माटे हवे कृपा करी मने दीक्षा आपो ? पढी मुनिना कहेवाथी राजा तुरत पोताना चाइनी क्षमा मागवाने हर्षथी तेना सैन्यमां गयो. एकला पोताना चाइने आवतो जाणीने वालखिल्ल पण तुरत पोताना आसनपरथी उचो थयो; तथा पृथ्वीपर लोटीने मोटा चाइने नम्यो, तथा जाणे दोषोनेज दूर करतो होय नहीं, तेम ते पोताना केशोथी तेमना धूलिवाला चरणोलुं प्रमार्जन करवा लाग्यो, अने कहेवा लाग्यो के, के हे चाइ ! आप मने पूजनिक ठो, तथा पूर्व जवनां पुण्योथीज मारे घेर पधार्या ठो, तो कृपा करीने आ राज्य ग्रहण करो ? एवी रीतनी नाना चाइनी जक्तिथी खुशी थएलो, तथा मुनिना वचनने याद करतो ते द्राविड राजा पण पवित्र गुणोवाली

वाणी कहेवा लाग्यो. के हे जाइ ! सद्वोधनी प्राप्तिथी, नरकरूपी वृक्षप्रते वरसाद सरखा आ मारां राज्यने पण मारे ढोडवानी इहा ठे, तो हवे तारुं राज्य ते शीरीते ग्रहण करुं ? आ सतांग राज्य खरेखर सात नर-कोज ठे, अने आ चतुरंगी सेना, दुर्गतिरूप शय्यानो चोंतरो ठे. सुग-तिप्रते गमन करता प्राणीने वचमां रहेली आ राज्यलक्ष्मी ढत्रना मि-शथी तेनुं आढादन करे ठे. (अर्थात् सुगतिमां जतां अटकावे ठे.) वली चामरो तो तृष्णातुर राजानी देवपणानी इहाने हणीने तेने तिर्यच गतिमां लेइ जाय ठे. वली हाथीउं कानोथी, घोडा पुंढांउंथी, कृपाणो पोतानां कंपनथी, अने वारांगनाउं चामरोथी राज्यनुं चप-लपणुंज जणावे ठे. वली जे राज्यमां हमेशां बीक, डोह विगेरे ठे, तेवां राज्यने धिक्कार ठे. वली हे जाइ में तने कोपित कर्यो ठे, तेथी हवे तने हुं खमाववा माटे आवेलो हुं; अने हुं तो आ राज्य ढोडीने, दीकारूपी साम्राज्य ग्रहण करीश. एवी रीतनी पोताना मोटा जा-इनी वाणी सांजलीने, वालखिल्ले कछुं के, हे ज्येष्ठ वंधु ! पूर्वनी परंज त-मारो अनुचर थइने हुं पण तुरत दीकाज लेइश. एवी रीते ते बन्ने जा-इलं प्रीति पूर्वक विचार करीने सैन्यो सहित व्रतनी इहाथी सुवद्व्य मु-निनां चरण समीपे आव्या. पढी तेउये पोतानां राज्योपर मंत्रि सहित पुत्रोने स्थापीने दश क्रोड माणसोसहित दीका लीधी. तेउं सघला ज-टाने धरनारा, कंदमूल अने फलोनुं चक्रण करनारा, गंगानी माटी श-रीरपर चोलनारा, तथा सर्व बाबतोमां हितबुद्धिवालाउं थया; वली तेउं हमेशां मृगना वालको साथे रहीने (अर्थात् जंगलमां वसीने) ध्यानमां आरूढ थइ, जपमालाथी श्री युगादीश प्रभुने जपता हता. वली तेउं प-रस्पर दोष रहित थइने धर्मकथाउं करता हता, तथा आर्जव गुणमां रहीने एवी रीते तेउये लाख वर्षो व्यतीत कर्या. एटलामां त्यां नमिसु-निना वे विद्याधर शिष्यो शुभ्र किरणोथी आकाशने दीपावता थका आ-काशमांथी उतर्या. मूर्तिवंत धर्म अने शांतरससरखा ते बन्नेने जोइने, सघला मुमुक्षु तापसोए अत्यंत चक्रिथी तेउने नमस्कार कर्यो; तथा पु-ब्बुं के, आप क्यांथी अहीं पधार्या ? तथा हवे कइ जगोने जइ पवित्र करशो ? त्यारे मुनिउंए धर्मलाज देइने कछुं के, अमो प्रभुनी सेवामादे

पुंडरिक गिरिपर जङ्गुं. पढी ते तापसोए पुढ्याथी ते मुनिउण तेउंना उद्धार माटे शत्रुंजयनी कथा कहेवा मांडी. केम के तेवा माणसो जग-तनुं हित इन्नाराळ होय बे. अनंत पुण्यनां आधाररूप, तथा संसाररूपी समुद्रमां वाहाण समान, एवो शाश्वतो श्री शत्रुंजय पर्वत सुराष्ट्र देशमां जयवंतो वर्ते बे. ते शत्रुंजय पर अनंता अरिहंत, मुनिप्रमुख माणसो तीर्थनां योगथी मोक्षे गएला बे, तथा हवे पण जशे. ते अद्भूत शत्रुंजय गिरि सिद्धलक्ष्मीनो क्रीडा करवानो पर्वत बे, तथा त्यां गएला प्राणीउं तुरत मोक्षसुख मेलवे बे. त्यां शाश्वता तथा मुक्तिना स्वामी श्री युगादीश प्रभु विराजे बे, तेथी त्यां गएला माणसो मोक्षसुखनो खाद अनुभव बे. ते पर्वतरूपी किल्लामां रहेला प्राणीने अनंत जवोथी पाठल लागेला कु-कर्म रुपी शत्रुउं पराजव करी शकता नथी. ते पर्वतपर सूर्योदयथी जेम अंधकारो, तथा सज्जनना संगथी जेम दुर्गुणो, तेम, हत्यादिक पापो पण क्षणवारमां नाश पामे बे. एवी रीतनी शत्रुंजय गिरिनी कथा सांजळीने ते तापसो पण ते मुनिउंनी पाठल त्यां जवा लाग्या. एवी रीते तेउं जी-वयत्ताथी चालता हता, त्यां तेउंए अगाडी किनारापर उगेला वृद्धोथी व्यास थएला एक उत्तम सरोवरने जोयुं. ग्रीष्म ऋतुना जयंकर सूर्यनां किरणोथी क्लिष्ट थएला, अने तेथी विस्तार पामती वृद्धोनी बायामां बे-ठेलां वनवासी पशुउंथी ते सरोवर सेवाएळुं हतुं. वळी ते निर्मल सरो-वर प्रगट थती कमलोनां मकरंदनी सुगंधिथी, सर्व दिशाउंमांथी अवेला जमराउंथी पण सेवाएळुं हतुं. हवे ते तापसो पण पोताना तापनी शांति माटे त्यां जइ आनंदथी तेउंनी बायामां विश्राम खेवा वेठा. त्यां तेउंए किंचित धूर्णायमान आंखोवाला, शिथिल शरीरवाला, श्वासोश्वासथी नीचुं थएल ठे पेट जेनुं एवा, खुह्या मूखवाला, पीला पगोने हलावता, गंगानां नीरसरखी उज्वल कांतिवाला, हंसोथी वींटाएला, तथा मृत्युनी अणीपर रहेला एक हंसने जोयो. ते वखते माणसोना आववाथी, शत्रुंजयनां आ-श्रयथी जेम प्राणीउंनां पापकर्मां, तेम वीजा हंसो त्यांथी तेने ठोडीने चाळ्या गया. हवे ते वखते एक दयाळु मुनिए पात्रमां पाणी लावीने रसायननी पेठे ते हंसना मुखमां मेढ्युं. ते जलथी ते हंसने ते सुख थयुं, के जे सुखे तेने जाणे मोक्षसुखज देखाळ्युं होय नही, तेम थयुं. "शरण र-

हित तथा आ दुखदायी संसाररूपी कांतारमां जमता एवा तारा जीवने चार शरणार्थ थाउं ? वली जेजे जवमां जे कोइ जीवने तें विराध्या होय, तेउं सघलाने तुं खमाव ? तथा तेउं पण ताराप्रते दामा करे. वली तुं श-
 त्रुंजय गिरिने तथा श्री युगादीश प्रभुने स्मर ?” एम कहीने ते मुनीए तेने वारंवार नमस्कारो दीधा, ते नमस्कारथी पीडा रहित थइने, तथा पंच नमस्कारनुं स्मरण करतो थको ते हंस समाधिथी मृत्यु पामीने सु-
 धर्मा देवलोकमां उत्तम देव थयो. हवे ते बे मुनिउंनां शुद्धोपदेशथी ते तापसोए पण त्यां मिथ्यात्वि क्रीया तजीने जिनव्रत अंगीकार कर्युं. ते-
 उंनां जे केशो अगाउ जटाबंधथी वृद्धि पामता हता, तेउंनो मूलमांथी लोच करीने तेउं पृथ्वीपर लोटवा लाग्या; पढी तेउं तेमनी पासे मिथ्या-
 त्वने आलोचीने व्रतधारी थया थका जवसमुद्रमां दुर्लज एवा सम्यक्त्वने जजवा लाग्या. पेहेलेथीज जेम जिनप्रते चक्तिवाला हता, तेम व्रतमां पण चक्तिवाला थइने, ते बन्ने मुनिउंनी आज्ञा लेइ शत्रुंजयप्रते जवा लाग्या. मा-
 र्गमां लोकोने बोध देता, पृथ्वीने पवित्र करता, तथा जीवयत्ना पूर्वकचा-
 लता थका तेउंए सिद्धगिरिराजने जोया. श्री युगादीश प्रभुरूपी मुकुटें करीने मंडित थएला, नवा गुंथेला अंबोडावाला उत्तम बहुनां मस्तकस-
 रखा, चोतरफथी दीपको सरखा रत्नोनां किरणोवालां एकसोने आठ सुव-
 र्णनां शिखरोथी शोचता, तथा पुण्यना राशि सरखा अने मोहनी वेदि-
 कासरखा ते विमलाचलने जोइने ते मुनिउं अत्यंत आनंद पाम्या. ते गिरिराजनां दर्शनथी हर्षित थएला, तथा कर्मरूप व्याधिनां नाशथी ह-
 लवा थएला ते मुनिउं मोह मेहेलना आंगणां सरखा ते पर्वतपर च-
 डवा लाग्या. त्यां तेउं रायणने त्रण प्रदक्षिणा देइने हमेशां, मोगरा तथा कपूरसरखी उज्ज्वल कांतिवाला श्री ऋषभदेव प्रभुने नमता हता. वली तेउं उलसायमान चक्तिथी प्रेराया थका पोतानी शक्ति मुजब, श्री युगादीश प्रभुना अनंता गुणोने हर्षथी गाता हता. हवे मासदपणने अंते ते बन्ने ज्ञानी एवा विद्याधर मुनिउं, ते दश क्रोड साधुउंने कहेवा लाग्या के हे साधुउं ! तमोए आ संसारमां अशुज ध्यानना योगथी नरक देनारुं अनंतुं कर्म पेहेलेथीज उपार्जन करेलुं ठे, ते आ क्षेत्रनां प्रजा-
 वथी नाश पामशे, माटे तमारे अहीं रहेवुं, वली तमो अहीं अंते केव-

लज्ञान पामीने मोक्षे जशो. एम ते सर्वने कहीने ते चारण मुनिउ पो-
 तानी कांतिथी पृथ्वी तथा आकाशने दीपावता थका आकाश मार्गे चाट्या
 गया. हवे ते द्राविड तथा वालखिल्लादिक तपस्वीउ, मासोपवास सहित
 त्यां जिनध्यानमां तत्पर थया थका रह्या. पढी सघलां मोहनां अंगो क्षीण
 थवाथी, निर्यामणा करीने, तथा मन, वचन अने कायानां योगथी स-
 घला जंतुउने खमावीने, तथा दुष्ट एवा थाठे कर्मोनां क्षयथी अंतर्मुहु-
 र्तमांज केवल पामी ते दश क्रोड मुनिउ त्यां मोक्षे गया. ते वखते ते हं-
 सना जीवे देवलोकमांथी थावीने मोटी क्षुधिथी तेउनो उंचे प्रकारे नि-
 र्वाणमहोत्सव कर्यो. पढी ते देव जिनेश्वरो प्रते पोतानुं स्वरूप कहीने
 पवित्र थयो थको, ते तीर्थने हंसावतारनुं नाम थापीने, पोताने स्थानके
 गयो. एवी रीते ते दश क्रोड मुनिउ कार्तिक सुदि पुनेमने दिवसे चंद्र
 कृतिका नक्षत्रमां थावते ठते त्यां शत्रुंजयपर मोक्षे गया. जेम पुंडरि-
 कजी चैत्री पुनेमने दिवसे, तेम था मुनिउ कार्तिकी पुनेमने दिवसे त्यां
 मोक्षे गया, माटे ते बने पर्वो कहेलां ठे. वली बीजी जगोए बीजे वखते
 यात्रा, तप, दान, तथा देवपूजनथी जे फल थाय ठे, तेथी पण अधिक फल
 था तीर्थमां कार्तिकी पुनेमे ते कार्यो करवाथी थाय ठे. वली अहीं सो साग-
 रोपम रहेवाथी पण जे कर्म क्षय थतुं नथी, ते कर्म कार्तिक मासमां मासह-
 पण करवाथी क्षय थाय ठे. वली विमलाचलपर कार्तिकी पुनेमनो एकज
 उपवास करवाथी, प्राणी, ब्रह्महत्या, स्त्रीहत्या, तथा बालहत्याना पा-
 पोथी मुक्त थाय ठे. जे माणस अरिहंत प्रभुना ध्यानमां रहीं अहीं श-
 त्रुंजयपर कार्तिकी पुनेम करे ठे, ते सर्व सुखो जोगवीने मोक्ष मेलवे ठे.
 जे माणसो वैसाक, कार्तिक, तथा चैत्र आदिक मासोमां पुर्णीमाने दिवसे
 संघसहित श्री पुंडरिकगिरिपर दान, तथा तप करे ठे, तेउ मोक्ष सुखने
 जजनारा थाय ठे. हवे ते द्राविड, तथा वालखिल्लनां पुत्रोए त्यां थावीने,
 एवी तो प्रासादनी पंक्तिउ बनावी, के जेथी पुण्यना समूहोथीज जेम, तेम
 ते सिद्धगिरि पर्वत अत्यंत शोभवा लाग्यो. एवी रीते ते तीर्थमां क्रोडो
 मुनिउए मोक्षसुख मेलव्युं ठे, अने तेथी ते पवित्र तीर्थ त्रणे जग-
 तोमां प्रख्यात थएलुं ठे. श्री चरत महाराजनां मोक्षपढी क्रोड पूर्व गया
 वाद ते द्राविड अने वालखिल्ल प्रमुख साधुउ मोक्षे गया.

श्री वीरप्रभु इंद्रने कहे ठे के, हे इंद्र ! एवी रीते आ अवसर्पिणीमां
आ शत्रुंजय तीर्थनो प्रथम उद्धार श्री जगत चक्रीश्वरे कयों; हवे ते पढी
बाकीना उद्धारोनी स्थिति तुं सांचल ?

श्री जगतमहाराजाना वंशमां अयोध्या नगरीमां, तेज अने यशनो
खामी आठमो दंडवीर्य नामनो राजा थयो. ते त्रण खंड जगतनो अधिपति
थयो थको तथा जगत महाराजनी पेठेज श्रावकोनुं पूजन करतो थको राज्य
पालतो हतो. एक दहाडो ते प्रगट जक्तिवंत एवा शोल हजार राजाउं
सहित उत्तम आसनपर बेठेलो हतो. जगत महाराज पढी ठ क्रोड पूर्व
गया वाद एक दिवसे इंद्र सजामां बेठो थको प्रभुना गुणोनुं सरण क-
रवा लाग्यो. पढी ते तेमनी सेंकडो शाखावाला वंशनी स्तुति करवा ला-
ग्यो; ठेवटे तेणे पोतानां ज्ञानचक्रुथी, स्फुरायमान यशवाला, पोताना
वीर्यथी चंद्र अने सूर्यना तेजने पण हरता, हजार आंखोवाळानी पेठे
पोताना चक्रुथी अनेकोने जोता, हजार हाथवाळानी पेठे दिशाउं-
मांथी सघली लक्ष्मीने खेंचता, हजार जीजवाळानी पेठे सर्वने पोता-
नां कायोंमां जोडता, पोतानां मस्तकपर श्री युगादीश प्रभुना मुकु-
टने धारण करता, सर्व आचूषणोनां तेजोथी ज्ञासुर थएला, मूर्ति-
थीज महा पराक्रमी, न्याय अने धर्ममां तत्पर, युगादीश प्रभु प्रते
दृढ जक्तिवाला, जगतने पालवामां शक्तिवंत, घणा राजाउंथी सेवाता,
चामरोथी वींजाता, धर्मनुं माहात्म्य गृहण करता, तथा सजामां सुव-
र्णना सिंहासनपर बेठेला दंडवीर्य राजाने जोया. त्यारे खुशीथी पोतानुं
मस्तक धुणावीते, प्रभुना वंशमां जक्तिवालो ते इंद्र श्रावकनो वेष ले-
इने अयोध्यामां आव्यो. देवदुष्य सरखी त्रेवडा सूत्रनी यज्ञोपवीतथी
हृदयमां चूषित थएला, एक वस्त्रवाला ब्रह्मव्रतथी पवित्र थयेला, बार
व्रतधारी होवाथी बार तिलकोने धारण करता, तथा जरा पीली चोट-
टलीमात्र केशवाला, जगतजीए बनावेला अर्हत, मुनि, तथा श्रावक ध-
र्मरूप, दूषण रहित चार वेदने गृहण करनारा, तथा पताका सरखा
हाथथी शुद्ध जलें करी आचमन लेता एवा ते (इंद्ररूप) श्रावकने
जोइ दंडवीर्य राजा तेमनापर आदरयुक्त मनवालो थयो. पढी राजाए
तेने चोजन कराववा माटे रसोइआउंने हुकम कयों, त्यारे ते पण श्या-

पश्चिकीर्तुं स्मरण करतो थको तेउनी साथे दानशालामां गयो. त्यां केट-
लाको वेदना अंगो जणता हता, केटलाको शांतिपाठ करता हता, के-
टलाको परमब्रह्मनो जाप जपता हता, केटलाको ध्यानमां तत्पर हता,
केटलाको त्रिकाल देवपूजा माटे त्रिकरण शुद्धिथी जळें करी स्नान
करता हता, केटलाको मुनिउने वांदीने दान देता हता, केटलाको त-
परूपी अग्निमां कर्मरूपी काष्ठोथी अहिंसानी आहूति करता हता, के-
टलाको आत्माराममां जावरूपी पाणीथी स्नान करी पवित्र मनवाला
थया हता; एवा ते श्रावकोने त्यां जोशने इंद्र अत्यंत आनंद पाम्यो. हे
श्रावक ! अमो तमोने वांदीए ठीए, एम करीने उठेला एवा तेउनी साथे
ते पवित्र पाणीथी आचमन करीने, जोजनशालामां दाखल थयो. हवे ते
कपटथी श्रावक थएलो इंद्र क्रोडो श्रावकोने माटे पकावेळुं अन्न दिव्य
प्रजावथी द्वाणवारमां खाइ गयो; अने कहेवा लाग्यो के, अरे ! रसो-
इआउं ! मने कुधातुरने अन्न पीरसो ? शा माटे तमो दंडवीर्य राजाना
पुण्यने व्यर्थ करो ठे ? पढी ते वात रसोइआउंए राजाने कहेवाथी, तेणे
त्यां आवी, तेने चुख्यो, तथा शिथिल शरीरवालो जोयो. पढी ते कपटी
श्रावके राजाने श्रद्धायुक्त श्रावक जाणीने दीनजाव देखाडी कठिन व-
चन कळुं के, हे राजन् ! तमोए आ जे रसोइआउंने राख्या ठे, ते श्रा-
वकोने उगनारा ठे, केम के, मने एकने पण तेउं तृप्त करता नथी. वली
आ पेटनरा तथा लालचु रसोइआउं आवी रीते हमेशां बीजा श्राव-
कोने पण उगे ठे. ते सांजली जरा क्रोधातुर थएला राजाए सो मूडा
जेटळुं अन्न पोतानी नजरे पकावाव्युं. पढी ते कपटी श्रावक देवमायाथी,
अग्नि जेम सर्व काष्टना समूहने तेम ते सघळुं राजाना देखतां खाइ ग-
यो; तथा पढी ते राजाने कहेवा लाग्यो के, हे जरतना कुलमां चूषण
समान महाराजा ! शुं तमारे तमारा पूर्वजोनी कीर्ति वधारवी नथी ?
वली कुधातुर एवा मने एकने पण ज्यारे तमो संतोषी शकता नथी,
त्यारे जरतजीना पुण्यने तमो कुलीन पुत्र शुं आवीज रीते वधारशो ?
वली जे माणस पोतानां पूर्वजोनां कुल, कीर्ति तथा पुण्यने वधारतो न-
थी, एवा माताने क्लेश करावनारा पुत्रो शुं कामनां ठे ? वली ज्यारे तुं
तारा पूर्वजो सरखुं कार्य नथी करी शकतो, त्यारे तेना सिंहासनपर

शा माटे बेसे ठे ? तथा मस्तकपर तेमनो मुकुट पण शा माटे धारण करे ठे ? वली आ श्रावकोने जोजन कराववानां तारा कपटी डाकडमाकने ठोडी दे ? अने तारी शक्तिमुजब कर ? फोकट माणसोने आ दानशालानां ढोळथी शा माटे तुं ठगे ठे ? तेवी रीतनी तेनी निष्ठुर वाणी सांचलीने पण राजा गुस्से थयो नहीं, पण पोतानां पुण्यनी अपूर्णताने जाणीने जलटो ते पोताना आत्मानी निंदा करवा लाग्यो. पठी राजाना जावने जाणीने पवित्र वाणीवालो मंत्री कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! आ कोइ देव कपटथी श्रावकनुं रूप लेइने अहीं आव्यो ठे. वली श्रावकना वेषमां जो तमारी जक्ति होय, तो ते आचरो ? केमके तमारी जक्तिथी खुशी थइने कदाच ते पोतानुं स्वरूप प्रकट करशे. ते सांचली राजाए तेनी सपीये चंदन अने अगुरुनो धूप करी पवित्र वचन कळुं के, हे देव ! तमो श्रावकनो वेष लेइने मने प्रवित्र करवाने कोण आवेला ठे ? तथा मारापर कृपा करीने आप प्रगट थारुं ? वली हवे आपे मने खेद आपवो योग्य नथी, तथा हुं श्रावक वेषधारी मनुष्यने निश्चयथी नमुं तुं. वली जिनमां, जिनधर्ममां, सुयुरुमां, तथा आपप्रते जो मारी खरेखरी जक्ति होय, तो आपनुं स्वरूप प्रगट करीने, मारुं पुण्य सफल करो ? एवी रीतनां तेनां जक्तियुक्त वचनो सांचलीने अंतःकरणमां खुशी थएला इंद्र तेनी लोकोवच्चे वारंवार प्रशंसा करी. वली तेना मनने खेदयुक्त जाणीने इंद्र तुरत कपटी रूप ठोडीने, पोतानुं मूलरूप धारण कर्युं. त्तारे तेने इंद्र जाणी दंडवीर्य आश्चर्य सहित हर्षथी तेने नम्यो, तथा इंद्र पण तेने हाथथी उंचकीने आलिंगन कर्युं, तथा तेने ते कहेवा लाग्यो के, हे चरमशरीरी महासत्व ! तमोने धन्य ठे, प्रजुना कुलमां उत्पन्न थएला तमोने जोइ, हुं श्री युगादीश प्रजुने याद करुं तुं. वली आजे में सुधर्मा सचामां बेठां थकां प्रजुना तेवा गुणयुक्त वंशनुं स्मरण कर्युं; तेमां पूर्वजोए अंगीकार करेलुं कार्य करनार; तथा अधिक गुणवान तमो ठो, तथा तमो कुलीन पुत्रथी प्रजुनो वंश आजे पण शोची रह्यो ठे. जे पुत्रो वंशनी स्थिति, गुणो, धर्म, कीर्ति तथा अखंड राज्यनी वृद्धि करे ठे, तेज खरा पुत्रो ठे. वली हे राजन् ! तमो चरतना कुलमां उत्पन्न थया, माटे तमारे पण तेना सरखुंज कार्य करवुं जोइयें; अने

तेथी तमो शत्रुंजयनी यात्रा तथा तीर्थोद्धार करो ? वली हुं तमोने दे-
 वोसहित त्यां आवी ते कार्यमां मदद करीश; माटे आ स्वामीवत्स-
 लनी पेठे ते कार्य माटे पण तमो त्वरा करो ? ते सांजली राजाए कहुं
 के, हे इंद्र ! आपे मने ठीक ते चेताव्युं; अने तेथी आप मने तो जरत
 तुल्यज ठो. वली श्री युगादीश प्रभुना जक्त आप समान बीजा कोशने पण
 हुं जाणतो नथी, केम के, जरत महाराजना स्नेहथी आपे अहीं आवी
 मारापर कृपा करी. हवे हुं तो जाणे संघसहित हवडेज यात्रामाटे प्र-
 याण करुं हुं, अने हवे आपणो पाठो मेलाप पुंडरिक गिरिपर थशे.
 पढी खुशी थएला इंद्र तेमने बाण सहित धनुष्य, दिव्य रथ, हार,
 तथा कुंडलो आप्यां. पढी इंद्र तो जगतमां उद्योत करता थका स्वर्गे
 गया, अने दंडवीर्य राजाए यात्राना प्रयाण माटे जंजा वगडावी. ते ना-
 दथी, ते जाणे दूतथीज खेंचाया होयं नहीं, तेम लोकोना समूहो वे-
 गथी पोतपोताना वाहनो सहित त्यां एकठा थया. पढी शुभ्र दिवसे
 स्नानथी पवित्र थइ, तथा पवित्र वस्त्रो पेहेरीने, अने जिनबिंबने न-
 मीने राजाए लोको सहित प्रयाण कर्युं. घणां सैन्यथी पृथ्वीना विस्ता-
 रने हरतो, उडती रजोथी तेजस्वीर्तना तेजने हरतो, चार प्रकारनां ध-
 र्मनी वृद्धि माटे चतुर्विध संघ सहित, चतुरंगी सेना सहित, चार प्र-
 कारनी बुद्धिवालो, चारे गतिर्तना नाश माटे चारे कषायोने तजतो,
 चार लोकपालोपर पांचमो लोकपाल, चार महाधरो, चार सामंतो, चा-
 र मंत्रीर्त, तथा चार सेनापतिर्तथी वींटाइने मार्गे चालतो थको ते रा-
 जा शोभतो हतो, वली आगल रहेला देवालयमां बिराजेला जिनबि-
 बना प्रजावथी कोश पण ह्रुद्र देवो तेमने पराजव करी शक्या नहीं.
 एवी रीते घणां देशोने उलंगीने, तथा ते देशोनां राजाळपासेथी जेटो
 लेइने केटलेक दिवसे ते काश्मीर देशमां आव्यो. पढी प्रजातमां जेवो
 ते राजा सैन्य सहित प्रयाणनी श्वा करे ठे, तेटलामां बे पर्वतोए तेनो
 मार्ग रोक्यो. त्यारे अग्र सैनिके आवी ते व्रतांत राजाने कह्यो. त्यारे रा-
 जा पण आश्चर्यथी तेमनी समीप आव्यो, त्यारे ते बन्ने पर्वतो प्रह्वय-
 कालना पर्वतोनी पेठे अरसपरस आफळ्या. ते बन्नेना आफळवाथी तण-
 खार्तनो समूह एवो तो उठव्यो के, जाणे वज्र सरखो तेजस्वी ते वड-

वनलज होय नहीं, तेम देखावा लाग्यो. पढी तेमांथी त्रणे जगतोने बा-
लवामां समर्थ, एवो अग्नि निकळ्यो, तथा ते उत्तम मुनि तरफथी आ-
वेली तेजोलेश्यानी पेठे कोइथी पण सहन थइ शक्यो नहीं. ते जोइ
सुमति प्रधान राजाने कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! आ उपद्रव कोइ
दुष्ट देवनो करेलो ठे; आप तेने शांत करवा माटे पूजादिक कार्यो करो?
के जेथी ते संतोष पामी पोतानुं स्वरूप प्रगट करशे. एवी रीतनां मंत्रिनां
वचनथी राजाए पोते पवित्र पूजादिक कार्य कर्तुं, केम के संत पुरुषो
प्रायें करीने परने तुष्टमान करनारा होय ठे. पढी ते शांति उपायोथी
पण ते देव जरा पण संतुष्ट थयो नहीं, केम के वडवानलने जलथी सीं-
च्याथी ते उलटो विशेष रीते बलवा लागे ठे. पढी राजाए स्मरण कर-
वाथीज इंडे आपेलुं शत्रुने नाश करनारं धनुष्य आव्युं, तथा तेने पूजा
तेणे ते हाथमां धारण कर्तुं. ते धनुष्यनां तेजथी राजा बखतर पेहेरेखानी
पेठे शोचवा लाग्यो. पढी राजाए तेने जरा खेंचीने तेनो टंकार कर्तुं के,
तुरत तेठ वज्रपातनी बीकथीज जेम, तेम दूर थया. पढी राजाये वज्रथी
तथा देवोथी पण न वारी शकाय, तेवा ते बाणने धनुष्य साथे जोड्युं. ते
वखते नजदीक रहेला लोको शंका करवा लाग्या के, शुं आ सूर्यने जीर्ण
पत्रनी पेठे जेदी नाखशे ? के कपासीठनी पेठे ताराठने उडाडी नाखशे ?
के आकडाना फुलनी पेठे चंद्रने फेंकी देशे ? के कीर्ति नहीं मावाथी
ब्राह्मांडने तोडी नाखशे ? तेटलामां तेजस्वी आंखोवालो, जयंकर, विंध्या-
चलपर रहेला अग्निनी पेठे मस्तकपर पीला केशोवालो, गुफा सरखां न-
स्कोरांवालो, वायुथी वृद्धोने जांगतो, दांतोनापीसवाथी उत्पन्न थती अ-
ग्निनी ज्वालथी जयंकर देखातो, तालवृद्ध सरखा उडंड बाहुवालो, शीला
सरखा दृढ हृदयवालो, अंकुशसरखा नखोना समूहथी फाडेला ठे, सिंहोने
जेणे एवो, चपल जीजथी नजदीक रहेला हाथीआदिकोने गृहण करतो,
तथा मारं रक्षण करो ? मारं रक्षण करो ? एवां वचनो बोलतो एक वे-
ताल प्रगट थयो. तेनां ते वचनथी राजा धनुष्य खेंचीने कल्पान्तकाल-
ना सूर्यनी पेठे स्थिर रह्यो; तथा तेणे तेने कळुं के, अरे नीच ! तें आ
मार्ग शामाटे रूंघ्यो ठे ? तथा तारी पासे कोनुं बल ठे ? अने तुं कोण
ठे ? ते सघलुं कहे ? त्यारे ते वेताल कहेवा लाग्यो के, हे दयालु दंडवीर्य

राजा ! आ तमारा सेवकपर कोप नहीं करो ? वली हे राजन् ! जीर्ण वस्त्राथी जेम सूर्यने, तथा तृण्णी जेम अग्निने, तेम में जे तमोने रोध्या ठे तेनुं कारण तमो सांजलो ? हुं प्रथम वियज्ञति नामनो एक विद्याधरोनो खामी हतो; अने तमोए मने संग्राममां जीखो हतो. तेनी पीडाथी मरीने खट्प आयुष्यथी, धणा चवोमां जटकीने, कोष्क पुण्यने योगे आ वनना पर्वतमां हुं वैताल थयो. पढी विजंगज्ञानथी इंदवाकु वंशमां चूषण समा- न एवा तमोने अहीं आवेला जाणीने तमारो मार्ग रोकने हुं बेठो. गरु- डना पक्षघातथी जेम नागपाशो तेम तमारा धनुष्यना टंकारथी आ पर्वतो फाटी गया; वली अगाड हुं कोइ राक्षस, दानव, के मनुष्योथी पण जी- तायो न होतो. पण हवे तो तमारां बलने सहन करवाने हुं शक्तिवान नहीं होवाथी आपनाथी हुं जीतायो हुं. अने हे खामी ! हवे हुं आपनी आज्ञाथी अहीं चाकारनी पेटे रहीश; पढी राजाए पण तेने त्यांज स्था- प्यो. पढी राजाए क्रोध रहित थइ, स्नान करी, तथा प्रभुने पूजीने, अने चोजन करीने परिवार सहित त्यांथी प्रयाण कर्युं. एवी रीते अ- खंड प्रयाणथी केटलेक दिवसे ते जरतजीनी पेटे शत्रुंजय नजदीक प- होंच्यो. पढी त्यां आनंदपूरमां जरतनी पेटेज तेमणे जिनपूजा, तीर्थपूजा, संघपूजा, आदिक सर्व कार्य कर्युं. पढी ते शत्रुंजयी, जरतकुंड, तथा बीजा कुंडोमांथी पण तीर्थोदक लेइने शत्रुंजय पर्वतपर चढ्यो; तथा ठेवटे मुख्य शिखरपर चढीने, तेणे तेने त्रण प्रदक्षिणा दीधी. त्यां जरत चक्री- ए बनावेलां तेमनी कीर्तिरूपी वृक्षसरखां प्रभुनां प्रासादोने जोइने ते अत्यंत आनंद पाम्यो. हवे ते वखते अवधिज्ञानथी त्यां दंडवीर्य रा- जाने आवेला जाणीने इंद्र पण देवोनी साथे आव्यो; तथा तेणे मुख्य शिखरने, चैत्यने, रायणने, समवसरणने, तथा प्रभुनां पगलाने पूज्यां; पढी त्यां ते राजाए इंद्रे कहेली विधिपूर्वक, दारिद्ररूपी वृक्षने बाल- वामां दावानलसरखुं संघपूजा, उत्सव आदिक शुभ कार्य कर्युं. वली त्यां मुनिं कहेला ते गिरिना माहात्म्यने सांजलतां थकां तेणे त्रण अठाइ महोत्सव पूर्वक तीर्थोत्सव कर्यो. पढी त्यां प्रभुना मंदिरोने जीर्ण थएलां जोइने दुःखित थइ, इंद्रनी अनुमतिथी तेउनो तेणे उद्धार कर्यो. पढी तेणे रैवताचलपर पण उत्सवपूर्वक इंद्रनी अनुमतिथी मंदिरादिको नो उ-

ऊर कर्णों. पढी तेमणे आबु, वैचार, अष्टापद तथा सम्मैतशिखरपर पण संघ सहित यात्रा करीने उऊर कर्णों. पढी तेणे पोतानां राज्यमां आवीने, त्यां पण क्रोडोगमे जिनमंदिरो कराव्यां, तथा तीर्थयात्रा करी. पढी एक दहाडो चरतनी पेटेज आरिसा चुवनमां पोतानां शरीरने जोता थका, अने संसारनी असारताने मनमां धारता थका ते दंडवीर्य राजा केवलज्ञाननी संपदा पाम्या. पढी व्रत पालता थका, अने परनो उपकार करता थका ते दंडवीर्य महामुनि मोक्षे गया. एवी रीते आ शत्रुंजय तीर्थनो बीजो उऊर करीने चरतना वंशमां थएला दंडवीर्य राजा मोक्ष पाम्या.

एवी रीते बीजो उऊर जाणवो.

हवे एक दहाडो ईशानेंद्र, ज्यां हेमेशां केवली अरिहंत विचरे ठे, एवां महाविदेह क्षेत्रमां चक्रिथी जिनेश्वरोने नमवा माटे गयो. त्यां सिंहासनपर बेठेला, तथा त्रण ठत्रथी शोचता प्रचुने स्तवीने, तथा नमीने ते तेमनी पासे बेठो. पढी प्रचु लोकोने आनंदकारी देशना देवा लाग्या के, जेम चवोमां मनुष्य चव, तथा धरोमां दीपक तेम सघला द्हीपोमां जंबूद्वीप श्रेष्ठ ठे. वली सर्व देशोमां सुराष्ट्र देश, तथा सर्व पर्वतोमां पुंडरिक गिरि उत्तम ठे, केम के त्यां कीर्तनथी पण पापोने हरनारा श्री कृष्णदेव प्रचु बिराजे ठे. वली ते चरतक्षेत्र, तथा त्यांना मनुष्योने पण धन्य ठे, केम के त्यां रहेला शत्रुंजय तीर्थमां तेउं प्रचुने पूजे ठे. वली हेमेशां विमलाचल तीर्थने ध्याववाथी पापोनी शांति थाय ठे, केम के, जो सूर्य नजदीक होय, तो शुं अंधकारनी प्रवृत्ति होय ? क्रोडो चवोमां पण दुर्लक्ष एवुं बोधिबीज शत्रुंजय तीर्थमां प्रचुनुं ध्यान धरवाथी ततक्षण प्राणीउने प्राप्त थाय ठे. सर्व तत्वोमां जेम सम्यक्त्व तथा सर्व देवोमां जेम जिन, तेम सर्व तीर्थोमां उत्तम एवो शत्रुंजय गिरि दुर्लक्ष ठे. एवी रीतनी प्रचुनी देशना सांजलीने, ते तीर्थने जोवानी इहाथी ईशानेंद्र शत्रुंजय गिरिप्रते आव्यो. त्यां प्रचुने जोतां थकां, स्तवतां थकां, तथा जिनवाणीनुं समर्थन करतां थकां तेणे देवो सहित अष्टाश्र महोत्सव कर्णों. वली त्यां जिनचक्रिनी पेटे, किंचित जीर्ण थएलां जिनमंदिरोनो तेणे दीव्य शक्तिथी उऊर कर्णों. एवी रीते दंडवीर्य राजा पढी सो सा-

गरोपम गया वाद ईशानेंद्रनो करेलो पुंडरिक गिरिपर त्रीजो उद्धार थयो.
एवी रीते त्रीजो उद्धार जाणवो.

हवे एक दहाडो चैत्री पुनमने दिवसे देवो श्री पुंडरिकगिरिप्रते कृ-
षणदेव प्रभुने नमवा माटे आव्या. ते वखते हस्तीसेन नामना नगरमां
सुहस्तिनी नामनी देवी कालनां वशथी क्रोडो देवीउथी वींटायी थकी
मिथ्यादृष्टि थइ हती. ते महा बलवान, तथा जैनधर्मनो द्वेष करनारी
हती, अने तेणीए तालध्वज प्रमुख क्षेत्रदेवोने पोताने वश करी लीधा.
ते देवी स्वेढाचारी थइने, परडोह, मद्य तथा मांसमां आसक्त थइ थकी
पोतानां गर्वथी उद्धत थइने तीर्थने नुकशान करवा लागी. वली ते देवी
देवोनां नहीं आववाथी, कपटथी, घणां वीजा पर्वतोने शत्रुंजय सरखा
करीने लोकोने उगती हती. हवे त्यां तेवा घणां पर्वतोने जोइ आश्चर्यथी
एकबीजानां मुखो जोता थका ते देवो विचारवा लाग्या के, शुं आ पृथ्वी-
पर घणा शत्रुंजय पर्वतो ठे? अथवा अमारी चक्तिथी तेणे घणां रूपो
कर्यां ठे? अथवा एक पर्वतपर अमो सघलाने नहीं माता जोइने, आ
प्रजाविक पर्वत हजारो रूपपणाने शुं प्राप्त थयो ठे? एवी रीते चिंतातुर
थएला देवोए अवधिज्ञाननो उपयोग दीधा विनाज ते सर्व जगोए स्नात्र-
पूजादिक कार्य कर्युं. पढी अछाइ महोत्सव करीने जेटलामां तेउ जवाने
इठे ठे, तेटमां तेउथे विमलाचलपर एके शिखर जोयुं नहीं. त्यारे तेउए
संत्रांत थइ एवो तर्क वांध्यो के, आपणी कुचक्तिथी शुं आ विमलाचल
अदृश्य थयो? वली जगतने पावन करनारा ते तीर्थने आपणे हमणाज
अनेक प्रकारनुं जोयुं हतुं. अने हवे तो ते एक पण नजरे पडतुं नथी!
पढी तेउए अवधिज्ञानथी ते देवीनुं कपट प्रगट रीते जोयुं. त्यारे सर्व
देवोए क्रोधातुर थइ प्रलयकालनां सूर्यनी पेठे तेणीतरफ जयंकर कोप-
ज्वाला मुकी. ते कोपज्वालाथी अत्यंत वलती थकी परिवार सहित आ-
वीने ते देवी तेउने नमवा लागी, तथा दीनवाणी बोलवा लागी के, हे
देवो! तमो अमारा स्वामी ठो, अने अमो तमारी दासीउं ठीयें, माटे
तृण समान एवी अमोपर क्रोध करवो उचित नथी. अमोए अज्ञानताथी
आ कार्य कर्युं ठे, हवे पढी तेम नहीं करीयें, माटे अमारो आटलो अ-
पराध आप क्षमा करो? त्यारे देवो कहेवा लाग्या के, अरे! दुष्ट!

अने तीर्थनो घात करनारी ! तं अमारी पेठे बीजा लोकोने पण आवी रीते ठगे ठे !! वली हे मांसजहणी ! तें आ तीर्थनी आसातना करी ! तने तीर्थनी रक्षा माटे राखेली हती, अने तें उलटा तीर्थनो नाश करवा मांड्यो ! वली तें ज़रतप्रते दासजाव राखीने आतुं अकार्य कर्युं ? माटे हमणाज तारो अमो नाश करीशुं. ते वचन सांजली जय-जीत थएली ते हस्तिनी देवी प्रजुने शरणे गइ, केम के, तेम कर्याविनां जवथी जेम, तेम देवोनां क्रोधथी तेणीनो बुटकारो न होतो. पढी तेणीने श्री युगादीश प्रजुने शरणे गएली जोइने, देवो दूर उजा थका कहेवा लाग्या के, अरे दुष्ट ! आ तें शुं कर्युं ? त्यारे दांतोथी आंगलीजनां देरवां चावती थकी ते देवी कहेवा लागी के, हे दयालु देवो ! तमो कृपा करी क्रोधने तजो ? वली हुं हवेथी कोइ पण दिवसे मनथी पण जो आतुं कार्य चिंतवुं, तो मने आ जगतथी नमाएला युगादीश प्रजुना चरणोना सोगंद ठे; वली आ बावतमां जगतनां जावोने जोनारा तमो साह्मीठ ठो; तेथी हवे कृपा करीने मारा आ एक अपराध माटे तमो क्षमा करो ? एवी रीतनां दीन वचनोवाली एवी तेणीने देवोळ विसर्जन करी, केम के, उत्तम माणसो नमता अपराधीपर गुस्से थता नथी. पढी त्यारथी ते हस्तिनी देवी हस्तिसेन नगरमां रहीने संघनी जक्ति करती थकी तीर्थनी रक्षा करवा लागी.

हवे ते वखते चोथा देवलोकना माहेंद्र नामना जक्तिवान इंद्रे ते शत्रुंजयपर जरा जीर्ण थएलां प्रजुना मंदिरोने जोयां. त्यारे ते विचारवा लाग्यो के, अहो ! जगतने हितकारी एवा आ तीर्थमां आ शुं थयुं ? खरेखर ते आ देवीनुं चेष्टित ठे. एम विचारि दीव्य शक्तिथी वार्धकी मारफते तेणे ते प्रासादो नवाजेवां समराव्यां. वली एवीज रीते तेणे बाहुबलि, तालध्वज, कदंबगिरि, तथा रेवताचल आदिक शिखरोपर पण उद्धार कयों. एवी रीते इशानेंद्रे करेला उद्धार पढी क्रोड सागरोपम गया बाद विमलाचलपर माहेंद्रनो करेलो चोथो उद्धार जाणवो.

एवी रीते चोथो उद्धार जाणवो.

हवे एक दहाडो महाविदेह क्षेत्रमां जिननो जन्मोत्सव करीने देवो. आठमा नंदीश्वर द्वीपमां गया. त्यां आठ दिवसो सुधि जिनाचन तथा महोत्सव करीने श्री ऋषज प्रजुने नमवाने विमलाचलपर आव्या. त्यां

तेमणे ऋक्तिथी आठ दिवसो सुधि प्रचुनी पूजा करी, तथा पुण्यनां मंदिर सरखां ते जिनप्रासादोने किंचित जीर्ण थएलां जोयां. तेथी महा ऋक्तिवान ब्रह्मंडे सर्व देवोनी अनुमोदना पूर्वक दिव्य शक्तिथी विमलाचलपर उद्धार कर्यो. एवी रीते मांडेंडे करेला उद्धार पढी दश क्रोड सागरोपम गया बाद आ शत्रुंजयपर ब्रह्मंडे करेलो पांचमो उद्धार थयो.

एवी रीते पांचमो उद्धार जाणवो.

हवे एक दहाडो चमरेंड आदिक चुवनेंडो स्वेढाथी तथा ऋक्तिथी नंदीश्वर छीपे गया. त्यां तीर्थयात्रा माटे निकलेला, तथा कामदेवने जीतनारा बे विद्याधर मुनिउं आव्या. ते मुनिउंए ते देवोने, सांचलवाथी पण पवित्र करनारो श्री पुंडरिक गिरिनो महिमा कळो. एवी रीते ते मुनिउंथी प्रेराएला ते देवो शत्रुंजय तीर्थप्रते तेउनी साथे आव्या. पढी त्यां तथा सर्व तीर्थोमां यात्रा, दान, पूजा तथा ऋक्तिथी मंदिरोनो उद्धार करीने, तेउं पोताने स्थानके गया. एवी रीते ब्रह्मंडे करेला उद्धार पढी लाख क्रोड सागरोपम गया बाद विमलाचलपर चुवनेंडे करेलो ठो उद्धार थयो.

एवी रीते ठो उद्धार जाणवो.

वही वच्चे पण श्री शत्रुंजय पर्वतपर माणसो, तथा देवोनां करेला घणा पवित्र उद्धारो थया ठे.

एवी रीते श्री चरतथी मांडीने सगर चक्री सुधिनां कळ्याणना निधान सरखा, तथा तीर्थनो उद्धार करनारा, थने इंद्रोथी पण वखणाएला आशयवाला राजाउं थया; तथा तेउं अंतरंग ठ शत्रुंजने, जीतीने, ज्ञानी थया थका अनुक्रमे मोक्के गया.

एवी रीते श्री वर्धमान प्रचुनां मुखरूपी कमलमांथी निकलेलां वचननां सारने मेलवीने इंद्रो निर्मल आनंद पाम्या, के जेथी तेमने जाणे मोक्षसुखज मध्युं होय नहीं तेवा तेउं थया.

एवी रीते आचार्य महाराज श्री धनेश्वर सूरिए बनावेला महातीर्थ श्री शत्रुंजयना महात्म्यमां डाविड तथा वालखिल्लुं चरित्र, तथा तीर्थोद्धारनां वर्णननो सातमो सर्ग संपूर्ण थयो. श्रीरस्तु.

अष्टमः सर्गः

जेमनुं चरित्र *चार मनोहर आश्चर्योथी आश्रित थएलुं ठे, एवा श्री-
मान् नाञ्जि राजनां पुत्र (युगादीश प्रभु) वाञ्छित अर्थने आपो ?

श्री वीर प्रभु इंद्रने कहे ठे के, हे इंद्र ! तीर्थकरना मनोहर चरित्र-
वाला बाकीनां उद्धारोनी स्थिति पण तुं सांचल ? कर्मरूपी शत्रुंथी
नहीं जीताएला, तथा कामदेव रूपी शत्रुने जीतनारा, एवा अजितना-
थ प्रभुने नमस्कार करीने, तेमनाज गुणोनुं हुं वर्णन करुं बुं.

जंबूद्वीपना चरतक्षेत्रमां, शत्रुं जेनी साथे लडी नथी शकता एवी,
तथा पृथ्वीमां प्रख्यात, अने निर्जय अयोध्या नामनी नगरी ठे. जे नगरी-
प्रते आवेला शत्रुं मणिना कोटमां प्रतिबिंबित थएलां पोतानांज श-
रीरोने जोड़, सन्मुख आवेला शत्रुंनी बीकथी नाशी जता हुता. वली
ज्यां हमेशां अरिहंत प्रभुना मंदिरोमां वागता घंटांनं मूर्तिवंत धर्म-
राजां सरखा नादोथी पापरूप राजा तो नाशीज जतो हुतो. त्यां श्री
रुषभदेव प्रभुना वंशमां बीजा अजितनाथ प्रभु सुधिमां असंख्याता
राजां मोक्षे गया, तथा एक सर्वार्थसिद्धे गया. अनुक्रमे ते वंशमां ते
नगरीमां जिनध्यानथी शुरू बुद्धिवाला, शत्रुंने जीतनारा, महा प्रजा-
ववाला, तथा गुणरूपी माणिक्यनां रोहणाचल सरखा जितशत्रु नामे
राजा थया. तेणे शत्रुंनं, तथा याचकोनां ललाटपर रहेली कर्मनि-
र्मित अक्षरोनी पंक्तिं लोपी हती. तेमने उत्तम गुणोवालो, तथा महा
चक्रिवंत सुमित्र नामे नानो युवराज जाइ हुतो. हवे ते जितशत्रु रा-
जाने, मुखथी दासरूप करेल ठे चंद्रने पण जेणीए, तथा विजयना आ-
ख्यानमां दृष्टांत सरखी विजया नामे राणी हती. शीलरूपी पर्वतपर च-
डेली, तथा असंख्य गुणोवाली ते राणी पतिना हृदयने पोता तरफ खेंचती
हती. वली वने पद्मोथी (पांखोथी) शुरू, तथा विवेकवाली ते राणी
हंसीनी पेठे पतिनां निर्मल मनमां (मानस सरोवरमां) वास करीने
रहेती हती. वली जगतने मित्र सरखा ते सुमित्र युवराजनी उत्तम च-

* (१) युगलीआंनंनी नहीं शिखवेली पण विवेकनी लक्ष्मी. (२) श्रेयांस कुमारनी
दाननी वासना. (३) चक्रीथी पण बाहुबलिनं अधिक बल. (४) जोगो जोगवतां थकां
पण चरत महाराजने थएलुं केवलज्ञान. ए चारे आश्चर्यो जाणवां.

रित्रोथी यशवाली यशोमती नामे स्त्री हती. ते गजगामिनी स्त्रीए पोतानां गुणोथी (दोरीउंथी) तारुण्यरूपी वनमां संचार करनारां, तथा कामतृष्णाथी व्याकुल थएलां पोतानां स्वामिना मनरूपी हरिणने बांधी लीधुं हतुं. हवे एक दहाडो चंद्रशालामां सुतेली, तथा थोडी जागती अने थोडी उंघती, एवी विजया राणीए पाठली रात्रिए, हाथी, सिंह, वृषज, लक्ष्मी, पुष्पमाला, चंद्र, सूर्य, ध्वजा, कलश, क्षीरसमुद्र, पद्मसरोवर, देवविमान, रत्नोनो राशि, तथा अग्नि, एवी रीते चौद स्वप्नोने पोतानां मुखमां प्रवेश करतां जोयां, अने तेथी ते अत्यंत आनंद तथा सुख पामी. वैसाक सुदी तेरसने दिवसे चंद्र रोहिणी नक्षत्रमां आवते बते जवनां क्षयथी अनुत्तर विमानथी चवीने, कोशक देव निशीथ समये समाधि पूर्वक तेणीनी कुक्षिमां आवी अवतर्यो; ते वखते जगतमां मोहोटो उद्योत थयो, तथा नारकिउंने पण सुख थयुं. हवे सुमित्रनी स्त्री यशोमती पण रात्रीए तेज स्वप्नोने जोइ अत्यंत आनंद पामी. पढी प्रजाते ते बनेए हर्षथी पोतपोतानां स्वामिउंने ते व्रतांत कळो, त्यारे तेउंए पण स्वप्नवेत्ताउंने ते संबंधि फल पुब्धुं. त्यारे ते स्वप्नवेत्ताउंए पण विजया राणीथी जिननी उत्पत्ति, तथा यशोमतीथी चक्रीनी उत्पत्ति थवानी कही, त्यारे तेउंए ते स्वप्नवेत्ताउंने धनथी हर्षे करीने खुशी कर्या. हवे उत्तम गर्जना अनुजावथी, जीवोनी अनुकंपाथी, तथा स्वप्नावथी मंद गतिवाली अने उत्तम दोहळावाली तेउं बने थइ. हवे नव मासो अने साडा आठ दिवसो संपूर्ण थया बाद महासुदी आठमने दिवसे चंद्र रोहिणी नक्षत्रमां आवते बते विजया राणीए निशीथ समये सोनेरी कांतिवाला, तथा हाथीना चिन्हवाला, अने जगतमां उद्योत करनारा पुत्रने जन्म थाप्यो. ते वखते आसनो कंपवाथी उपन्न दिक्कुमारीउंए आवीने ऋक्तिथी सर्व सूतिकर्म कर्युं. वली ते समये चोसठ इंद्रो पोताना आसनो कंपवाथी प्रभुनो जन्म जाणीने हर्षित थया थका शोचनिक विमानोथी, तथा उत्तम परिवारोथी, घणा द्रीपोने उलंगीने विनिता नगरीमां आव्या. पढी सौधमेंडे जिनमाताने श्वस्वापिनी निद्रा देइने, तथा तेमना पडखामां प्रभुनुं प्रतिबिंब मेलीने प्रभुने ग्रहण कर्या. चंदनथी लीत करेला तथा कुड्मलरूप करेला हाथमां प्रभुने लेइने इंद्र

हणवारमां मेरुप्रते पहाँच्यो. त्यां पांडुक वनमां अर्ध चंद्रना आकारवाली शाश्वती अने स्फटिकनी अतिपांडुकंवल्ल नामनी शिला ठे. त्यां पूर्वाचल जेम सूर्यने, तेम इंद्रे मनोहर सिंहासनपर बेसीने प्रचुने खोलामां व्हीधा. त्यां वली एक रूपथी इंद्रे ठत्र, बे रूपथी चामर, तथा एक रूपथी वज्र धारण कर्युं. एवी रीते ऋक्तिवंत इंद्रे पांच रूपो धारीने बीजाउने स्नात्र माटे आज्ञा करी. पढी एक हजारने आठ माटीनां, सुवर्णनां, रूपनां, मणि अने रत्नोनां, सोना अने रूपानां, तथा मणि अने सोनानां, तीर्थोदकथी जरेला कलशोथी प्रचुने दरेके अजिषेक कर्यो. वली तेजए प्रचुने गोशीर्षे चंदनथी, दीव्य सुगंधिवाली वस्तुंथी, पुष्पोथी, फलोथी, तथा पत्रोथी ऋक्तिथी पूज्या. पढी उत्तम जाववालो सौधमैंद्र जरा हठीने तेमनी मनोहर स्तुति करवा लाग्यो के, हे त्रण लोकनां नायक! देवाधिदेव! जगवन्! तथा सर्व जनोमां उत्तम! अजितनाथ प्रचु तमो जय पामो? वली हे प्रचु श्री युगादीश प्रचु पढी पचीस लाख क्रोड पूर्व गया बाद मारां जाग्यथी आपनो जन्म थयो ठे. वली आपना अवतारथी, मने (मलनारी) पूजा अने देशनाना भ्रवणथी हुं मारा जन्मने पण सफल मानुं हुं. वली हे स्वामी आज्ञे आ जरतखंड, हुं आदिक देवो, नागकुमारो तथा मनुष्यो पण पवित्र थया. वली आप जवरूपी समुद्रमां बुडता प्राणीउने तारनारा ठो. वली हे कृपालु स्वामी! सुवामां, बेसवामां, चालवामां, ध्यानमां तथा सर्व कार्योंमां आप मारा चित्तमां वसो? वली हे गुणोना आधाररूत, अनंत, अव्यक्त, तथा जगत्स्वामी एवा बीजा अरिहंत, तमो धर्मोपदेश देवा माटे अवतर्या ठो. वली हे जगवन्! आपनी सेवा, स्तुति तथा ध्याननां पुण्यथी जवजवप्रते आपना चरणकमलो मारा मनमां रहेजो? एवी रीते पंचांग प्रणामपूर्वक प्रचुनी स्तुति करीने ते इंद्र प्रीतिथी तेमने पूर्वनी पेटे खेइने वारंवार जोवा लाग्यो. पढी ते पोताने धन्य मानतो थको देवोसहित तुरत हर्षथी जितशत्रु राजानेघेर आव्यो, पढी त्यां मातानी निडाने, तथा प्रचुना प्रतिबिंबने खेंची खेइ, तथा प्रचुने पलंगपर मुक्रीने ते नंदीश्वर द्हीपे गयो. त्यां सघला देवो आठ ।दवसोसुधि जिननो जन्मोत्सव करीने, प्रचुनुंज ध्यान धरता थका पोतपोताने स्थानके गया.

हवे तेज रात्रिए संपूर्ण दोहलावाली यशोमतीए पण संपूर्ण समये एक पवित्र पुत्रने जन्म आय्यो. पढी स्नात्रोत्सव समये नहीं जोएखा प्र-
 च्नुने जोवा माटे जाणे उत्सुक थयो होय नहीं, तेम सूर्य उदयाचलपर
 चढ्यो. ते वखते सूर्यनां किरणोनी श्रेणि जिनवाणीनी पेठे जगतमां अं-
 धकारने हणती थकी कमलोनो उदय करवा लागी. प्रजातमां राजाए पु-
 त्रना जन्मनी वधामणी आपनारने बहु दान आपीने तेनुं जन्मनुं दारिद्र
 हर्षथी दूर कर्युं. वली ते वखते धनदे इंद्रनी आज्ञाथी आषाढ मासना
 मेघनी पेठे नगरमां सर्व जगोए सुवर्ण रत्न तथा वस्त्रोनी वृष्टि करी. ते
 वखते नगरमां ध्वजा, तोरणो, माणिक्यनां स्वस्तिको, पुष्पमालाळ विगेरेथी
 मोटो उत्सव थइ रह्यो. हवे बीजे दिवसे राजाए स्थिति प्रतिस्थिति करी,
 तथा त्रीजे दिवसे बन्ने पुत्रोने सूर्यचंद्रनुं दर्शन कराव्युं. बडे दिवसे
 उत्सवपूर्वक गोत्रींजनी अनुमतिथी राजाए पोताना पुत्रनुं अजित,
 तथा यशोमतीना पुत्रनुं सगर नाम पाळ्युं. हवे श्रीअजितनाथ प्रभु इंद्रे
 मुकेली पांच धावोथी, ते जाणे पांच समितिंज होय नहीं तेम, ला-
 लन कराता थका वृद्धि पामवा लाग्या. पढी जगतना आलंबनरूप प्रभु
 लाकडी काळीने पृथ्वीपर धीमे धीमे चालवा लाग्या. ते वखते इंद्रनी आ-
 ज्ञाथी देवो, मयूरो थइने, घोडा थइने, तथा हाथीं थइने प्रचुने रमा-
 डवा लाग्या. एवी रीते संसारथी विरक्त थएला पण प्रभु, मातपिताना
 तथा देवोना आनंद माटे वालोचित क्रीडा करवा लाग्या.

हवे सगरकुमार पण समय आव्याथी अत्यंत हर्षित थया थका मा-
 तपितानी खुशीमाटे गुरुपासेथी सर्व कलांजो अय्यास अनुक्रमे करवा
 लाग्या. सुवर्ण सरखी कांतिवाला, तथा उत्तम लक्षणोवाला तेठ बन्ने अ-
 नुक्रमे मध्यम वयने पाम्या. साडा चारसो धनुष्यनी उंचाश्वाला तथा
 अत्यंत रूप अने लावण्यवाला तेठ बन्ने जगतने आनंद आपवा लाग्या.
 पोतानां जोगावली कर्मोने जाणता एवा प्रभु मातपिताना हर्ष माटे रा-
 जकन्याळ परण्या, केम के कर्मोनुं फल बलवान ठे. वली सगरे पण मात-
 पिताना हर्ष माटे घणी राजकन्यासाथे लग्न कर्युं. तेथी ते तारांजमां जेम
 चंद्र तेम शोभवा लाग्या.

हवे प्रभुए देवोथी सेवातां थकां अढार लाख पूर्व कुमारपणामां

गाय्यां. पठी जितशत्रु राजाए पोताना बहाला पुत्रने अत्यंत गुणवान जाणीने, तेमनी श्हा नहीं ठतां पण पराणे राज्यपर स्थापन कर्या. सुमित्र युवराजे पण जितशत्रु राजानी अनुज्ञाथी पोताना स्थानके पोताना पुत्र सगरने स्थापन कर्यो. पठी जितशत्रु, सुमित्र, तथा बीजा राजाउण पण धर्मघोष गुरुपासेथी दीक्षा लीधी.

हवे सुरासुरोथी पण नहीं जीताता प्रचु देवोथी सेवाया थका राज्य पालवा लाग्या. ते वखते सगर युवराज पण राजानी (प्रचुनी) आज्ञाथी घणा देशोने साधीने जयवान थया थका पाठा आव्या. एवी रीते प्रचु ज्यारे राज्य करता हता त्यारे, देशमां ईतिउ के जय न होतो, तथा सुखम कालनी पेठे लोको हमेशां सुखीया हता. एवी रीते प्रचुए त्रेपन लाख पूर्व सुधि राज्य पालीने पोतानुं जोगावली कर्म खपाव्युं. हवे एक दहाडो उद्यानमां वसंत ऋतु आव्याथी प्रचु लोकोना उपरोधथी राणीउ सहित त्यां चालवा लाग्या. पठी कोकिलोनां कोलाइलोथी, तथा जम-राउना ऊंकारोथी पोतानी शोचा देखाडता, तथा वृद्धोरूपी उंचां मस्तकोथी प्रचुने जोता, अने तेउनी शाखारूपी हाथोथी प्रचुने बोलावता एवा ते वनमां प्रचु पहाँच्या. विकखर थएला पुष्पोनी सुगंधवाला, तथा ठायोथी ताप विनाना, एवा ते वनमां प्रचुलोकोनी साथे क्रीडा करवानी श्हा करवा लाग्या. ते वखते कोश्क स्त्री पगना अग्र जागपर उजीने वृद्धोपरथी फलो तोडवा लागी, त्यारे ते पोतानां स्तनोरूपी गुहाउथी शो-जती थकी जंगम वेलडी सरखी देखावा लागी. वली ते वखते कोश्क स्त्रीनुं समस्त शरीर तो वृद्धोथी ठवाएलुं हतुं, अने फक्त मुख देखातुं हतुं, तेथी लोकोने अन्य जातिनां वृद्धमां अन्य जातिनां पुष्पनी उत्पत्तिनी शंका थती हती. वली ते वखते कोश्क स्त्री तो एवी रीतना क्रोधथी न-खोयें करीने पुष्पोने ठेदवा लागी के, मारी आ आंगलीउज कामदेवना पांच बाणो ठे, आ पुष्पो तो कंइ हिसाबमां पण नथी. वली ते वखते कोश्क स्त्री तो पोतानां स्तनोथी हाथीना कुंचस्थलोने जीतवाथी त्यांथी मखेलां मोतीउथीज होय नहीं जेम तेम मालतीना पुष्पोनी माला गुंथीने पोतानां स्तनोपर पेहेरवा लागी. वली ते समये त्यां कोश्क स्त्री वसंत रा-गनी साथे पंचमखर गाती थकी (स्त्रीथी) विरही पुरुषोने कामाग्नि उ-

पजाववा लागी. वली कोइक स्त्री तो कामदेवरूपी चक्रीनां चक्रोसरखां बकुलनां पुष्पोने मजाकथी पोतानां खामिपर फेंकवा लागी. वली श्वेत वस्त्रोवाली कोइक स्त्री तो ते समये पोतानां मुखरूपी चंद्रथी पुनेमनी रात्रिनी शोचाने धारण करती हती. ते वखते प्रभु पण सर्व अंगोपर पुष्पोनां आचूषणो पेहेरीने, तथा हाथमां पुष्पोनो दडो लेइने पुष्पनांज बीठानापर बेठा. ते वखते स्त्रीं प्रभुनी पासे नाचती थकी रासलीला करवा लागी. एवी रीते कामी लोको कामविलासमां आसक्त थए ठते प्रभु अवधिज्ञानथी पोतानां पूर्व जवोनुं स्मरण करवा लाग्या, अने तेथी तेमणे अनुत्तर विमान आदिकनां सुखोने याद कर्या. ते वखते साकर खानारो जेम लींबडानां खादथी, तेम प्रभु तुरत ते कामरसथी दूर थया; अने विचारवा लाग्या के, अहो (पूर्व जवोमां) तेवी रीतना सुखो जोगव्या ठतां, हजु अहीं पण कामविलासमां मारुं मन चोटेळुं ठे !! माटे ते कामना चेष्टितने धिक्कार ठे !! प्राणी अज्ञानदशाथी अनंता जवोमां घणां सुखो जोगव्या ठतां पण जवजवप्रते नवां नवां सुखोनेज श्हे ठे. वली प्राणी अनंत सुखोने जोगवतां ठतां पण ते तृप्ति पामतो नथी, अने दुःखनो तो एक लेशमात्र आव्याथी पण ते कंटाळी जाय ठे. वली पुण्यथी सुखो मळे ठे, ठतां पण ते पुण्यमां प्राणी आदरवालो थतो नथी, अने जे प्रमादथी दुःख मळे ठे, तेमां तो ते आदरवालो थाय ठे. वली पापकार्यो करीने उत्तम फलनी प्राप्ति क्यांथी थाय ? केम के, लींबोडी वाव्याथी कंइ कल्पवृक्षनो अंकुरो ते जगे ? वली आ संसाररूपी समुद्रमां बुद्धिवानो पण (मडीमारो पण) विषयरूपी मांसनां लोचथी मत्स्योनी पेठे दुःखरूपी जालमां फसाइ पडे ठे. स्वेहाचारी विषयरूपी वैरीं आ जवरूपी चौटामां मूखोनां पुण्यरूपी चैतन्यने लुंटी लीए ठे. वली पुत्र, मित्र तथा स्त्री आदिकरूपी पाशोथी दरेक जवमां बंधाएलो मनुष्य पद्दिनी पेठे स्वेहाथी धर्मने विषे रमी शकतो नथी. वली जे माणसो तुह सुखना लोचथी पोतानुं पुण्य हारी जाय ठे, तेउं अमृतनो पोताना पगो धोवामां उपयोग करवा जेवुं करे ठे. हवे प्रभु जेटलामां एवी रीते चित्तवता हता, तेटलामां लोकांतिक देवो “जय जय” शब्द करता थका तेमनी पासे आव्या; तथा तेमने कहेवा लाग्या के, हे प्रभु ! आप

अज्ञानीनी पेठे मोहने धारण नहीं करो? पण तीर्थ प्रवर्तावो? एम कही ते विनयवंत देवो पोताने स्थानके गया. पढी तेज वखते प्रभु तुरत ते क्रीडादिकने विसर्जन करीने, कामधेनुने पण जीतता थका वार्षिकदान देवा लाग्या. एवी रीते हाथी, घोडा, रथो, रत्नो, माणिक्यो, तथा वस्त्रोनुं एक वर्ष दरम्यान प्रभुए जे दान आप्युं, तेनी संख्या तो ते प्रभुज जाणी शके, बीजो जाणी शके नहीं. प्रभुए सगर कुमारने चक्री थनारा जाणीने तेनी श्वाविना पण बलात्कारे तेमने राज्यपर बेसाड्या.

हवे ते वखते आसनो चालवाथी सघला इंद्रो प्रभुनुं दीक्षाकल्याणक जाणीने आकाशने शोचावता थका पोतपोताना स्थानकोथी आव्या. पढी प्रभु पण स्नान करीने, तथा दीव्य वस्त्रो अने आचूषणो पेहेरीने, अने घरदेरासरमां रहेलां अरिहंत प्रभुना बिबोने पूजीने इंद्र जेम पालक विमानमां तेम सुरासुरोए बनावेली सुप्रजा नामनी पालखीमां बेठा. पढी वृद्ध स्त्रींथी वधावाता, तथा तेउना हाथोथी लुंठन कराता प्रभु हजारोथी वहन कराती ते पालखीमां बेठा थका वनमां गया. त्यां सहस्रात्र वनमां अशोक वृहानी नीचे तेउए ते पालखी उत्तारी, त्यारे प्रभु पण उदयाचलथी जेम सूर्य, तेम तेमांथी तुरत नीचे उतर्या. हवे त्यां प्रभुए उतारेलां वस्त्र, आचरण, पुष्पमाला, तथा मोतीउने इंद्रे पोताना वस्त्रना ठेडामां ग्रहण कर्या. पढी प्रभुए कुकर्मांथी उत्पन्न थएला क्लेशोने जेम, तेम पोताना केशोने पंचमुष्टिथी उखेडी नाख्या, तथा इंद्रे ते केशोने क्षीरसमुद्रमां पधराव्या. पढी इंद्रे संज्ञाथी घोंघाट बंध कराव्यो, एटले प्रभुए पण त्रिविधें त्रिविधें सामायिक अंगीकार कर्युं. एवी रीते प्रभुए एक हजार राजउनी साथे दीक्षा लीधी, अने इंद्रे पण प्रभुना स्कंधपर उज्ज्वल देवदुष्य वस्त्र धारण कर्युं. एवी रीते माहासुदी नवमीने दिवसे चंद्र रोहिणी नक्षत्रमां आवते ठते, पाठले पोहोरे ठठना तपपूर्वक प्रभुने चोथुं (मनःपर्यय) ज्ञान उत्पन्न थयुं. हवे मौनधारी प्रभु पण निःसंग थया थका पृथ्वीपर विहार करवा लाग्या, तथा इंद्रादिक देवो नंदीश्वर द्वीपे गया. पढी बीजे दिवसे प्रभुए अयोध्यामां ब्रह्मदत्तने घेर दूधपाकथी कल्याणकारी पारणुं कर्युं. ते वखते तेना आंगणामां आकाशथी साडाबार क्रोड सोनैयानी, तथा पुष्पो अने

देवदूष्योनी वृष्टि थइ, तथा आकाशमां देवडुंडुजी वागवा लागी, चे-
लोहूय थयो, तथा देवो ब्रह्मदत्तनी प्रशंसा करता थका "जय जय"
शब्द करवा लाग्या. "आ प्रभुए स्पर्श करेली जूमिने, तथा तेमना प-
गलाने कोइ स्पर्श न करे तो सारुं" एम विचारि ब्रह्मदत्ते त्यां धर्मचक्र
बनाव्युं. पढी ते निर्मम प्रभु आर्य तथा अनार्य देशोमां विहार करता
थका ध्यानरूपी अग्निथी पोताना घतिकर्मोने बालवा लाग्या. मोतीना
हारमां अने सर्पमां, मणिमां अने ढेफामां, तृणमां अने स्त्रीमां, शत्रुमां
अने पुत्रमां, सुवर्णमां अने काचमां, सुखमां अने दुःखमां, जवमां अने
मोक्षमां, उज्जडमां अने वस्तीवाला जागमां, तथा दिवस, रात्रि अने सं-
ध्यामां पण प्रभु समदृष्टिवाला थया. वली ते प्रभु काचबानी पेठे गुतेंद्रिय,
आकाशनी पेठे निर्लेप, पृथ्वीनी पेठे क्षमावंत, तथा सूर्यनी पेठे अद्भूत
तेजवाला थया. एवी रीते ते प्रभु बार वर्षोसुधि सखला देशोमां विहार
करीने फरीने अयोध्यामां आव्या. त्यां सहस्राम्न वनमां ससहद वृक्षनी
नीचे ध्यानांतरने प्राप्त थइ, गोदोहिकासनमां रक्षां थकां, पोस सुदी बा-
रसने दिवसे चंद्र रोहिणी नक्षत्रमां आवते बते, पाठले पहोरे, कर्मो-
ना ह्यथी प्रभुने केवलज्ञान उत्पन्न थयुं; अने तेथी चौदरज्जुप्रमाण
लोकने, गतागतिने, तथा कर्मोना विपाकने ते हाथमां रहेला मणिनी
पेठे जोवा लाग्या. हवे ते वखते आसनो कंपवाथी इंद्रो जक्तियें क-
रीने, विमानोथी सूर्यविंबनी स्पर्धा करता थका त्यां आवी पहोंच्या. प-
ढी त्यां देवोए योजनना प्रमाणवाळुं, सोना, रूपा, अने मणिना त्रण ग-
ढोवाळुं तथा चार द्वारोवाळुं समवसरण बनाव्युं.

हवे ते वखते सजामां आसनपर बेठेला सगर राजाने ढडीदार न-
मस्कार करी कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! कोइक बे पुरुषो बारणे आ-
वी उजा ठे. पढी राजानी आज्ञाथी ढडीदारे त्यां प्रवेश करावेला एवा ते
पुरुषोमांथी एक राजाने नमस्कार करी कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! हुं
वधामणी आपुं हुं के, प्रभुने केवलज्ञान उत्पन्न थयुं ठे. पढी बीजो पुरुष
पण नमस्कार करीने कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! आप जय पामो ? हुं
हर्षदायक वधामणी आपुं हुं के, आयुधशालामां चक्ररत्न उत्पन्न थयुं
ठे. ते सांजली सगर राजानुं मन हिंचोला खावा लाग्युं के, आ बने

कार्यो मारे करवा लायक ठे, तो हवे प्रथम चक्रनो उत्सव करुं ? के प्र-
 जुना केवलज्ञाननो उत्सव करुं ? पढी तेणे निश्चय कर्यो के, त्रणे लो-
 कोने अज्ञयदान देनारा आ प्रजु क्यां ? अने जगतने जय करनारुं
 आ चक्र क्यां ? एम विचारि ते तुरत आसनपरथी उठ्यो. पढी ते हाथी
 घोडा, रथो, पुत्रो, पालाउं, तथा व्यापारीउं अने बीजा लोकोथी वींटा-
 यो थको स्त्रीउं सहित वनमां गयो. त्यां ते प्रजुने त्रण प्रदक्षिणा देश्ने,
 स्तवीने, तथा नमीने तेमना मुखनी, नीचे प्रमाणे देशना सांजलवा ला-
 ग्यो. स्वर्ग अने मोक्षना कारणरूप धर्मनेज हमेशां सेववो, केम के धर्म-
 विना दुःख; दौर्जाग्य, तथा जवज्रमण थाय ठे. उत्तम बुद्धिवालो मा-
 णस आ असार शरीरथी धर्मने गृहण करे ठे, वली वीजुं सघलुं मली
 शके, पण धर्म दुर्लभ ठे. पढी सगर राजाए अयोध्यामां जइ चक्रनो
 अष्टाश्वमहोत्सव कर्यो, केम के, ह्नीयोनो ते क्रम ठे.

हवे ते कृपालु प्रजु पण चतुर्विध संघने स्थापीने सर्व देवोथी नम-
 स्कार करता थका विहार करवा लाग्या.

हवे ते सूर्य सरखुं चक्ररत्न आयुधशालामांथी बहार, निकट्युं, त्यारे
 तेज दिवसे सगर चक्रीए पण प्रयाणनी तैयारी करी. पढी चोरासी ला-
 ख हाथी, रथो, तथा घोडाउं सहित अने ढन्नु क्रोड पालाउं सहित ते
 चक्री प्रथम पूर्व दिशा तरफ चाल्या. वली ते हथी, घोडो, ढन्न, दंड,
 मणि, काकिणी, वार्धकी, पुरोहित, गाथापति, तथा चर्म प्रमुख रत्नोने
 पण साथे लेश्ने लाख यज्ञोथी अधिष्ठित थया थका चालवा लाग्या. प-
 ढी तेमणे पूर्वाब्धिमां मागध देवप्रते अष्टमनो तप करीने दश योजन
 जनारा वाणथी तेने बोलाव्यो. पढी तेनी पासेथी रत्नोविगेरे लेश्ने, तेने
 त्यां स्थाप्यो, अने पोते पारणुं करीने अष्टाश्व महोत्सव कर्यो. पढी त्यां-
 थी चक्रनी पाठल अविच्छिन्न प्रयाणथी चालतां थकां, दक्षिण समुद्रने
 कांठे जइ तेमणे सैन्यनो पडाव नांख्यो. त्यां वार्धकीए सैन्यमाटे आ-
 वासो, तथा एक पौषधशाला बनावी, अने तेमां चक्रीए पौषधव्रत लीधुं.
 पढी वरदाम देवने मनमां धारीने तेणे बाण मुक्त्युं, त्यारे ते पण चक्री-
 पासे तुरत आव्यो; पढी तेनी पासेथी मणि, स्वर्ण, मोती तथा रत्न-
 दिक लेश्ने, तेने त्यां तेमणे स्थाप्यो. पढी पश्चिम दिशामां रहेखा प्र-

जासेशने पण अठम तपशी आराधिने तेने त्यां स्थाप्यो. पढी तेमणे सिंधु तथा महासिंधुना अधिकारीने साधीने पण तेने त्यां स्थाप्यो. पढी उत्तर दिशामां आवी ऋतजीनी पेठेज तेमणे वैताढ्याडिकुमारने पण वश कर्यो. पढी राजानी आझाशी सेनापति सिंधुसागर, तथा वैताढ्यनी सीमाने साधीने त्यां पाढा आव्या. पढी तमिस्रा गुफानां द्वारोने दंड-रत्नशी उघाडीने, तथा पुलशी निम्नगा अने उन्निस्रगा नदीने उलंगीने ते बहार निकड्या. त्यां महा कूर म्बेढोने जीतीने हुद्रहिमाद्रिना द-क्षिण नितंबपर ते आव्या. त्यां रथपर त्रण ताडना करीने तेमणे बाण फेंक्युं, त्यारे ते बाण पण बहोतेर योजन जश्ने तेना स्वामिने बोलावी लाव्युं. तेनी पासेशी रत्नो वेइने तेने तेमणे त्यां स्थाप्यो, तथा पढी ऋष-न्नफूट पर्वतपर जश्ने, तेमणे पोतानुं काकिणी रत्नशी नाम लख्युं. पढी वैताढ्यनी दक्षिण अने उत्तर श्रेणिना विद्याधर स्वामिउने, जीतीने, ते-मने पण तेणे त्यां चाकरोनी पेठे स्थाप्या. पढी गंगाना किनारापर सै-न्यने स्थापीने चक्रीनी आझाशी सेनापतिए चर्मरत्नशी ते गंगाने उ-तरीने राजाउने जीत्या. पढी अठम तपशी चक्रीए गंगादेवीने वश क-री; तथा पढी तेमणे तमिच्चानी पेठेज खंडप्रपात गुफानुं द्वार उघाड्युं. त्यां काकिणी रत्नशी योजन योजनने अंतरे तेमणे मांडलां कर्यां, तथा पढी पचाश योजननी ते गुफाने अने बन्ने नदीउने पण ते उलंगी गया. पढी ते गुफाना द्वारशी निकलीने, गंगाना पश्चिम किनारापर तेमणे अठ-मनो तप करीने नवे निधानो मेलव्यां. त्यां चक्रीनी आझाशी सेनापति गंगाना दक्षिण निष्कुटने ढीलामात्रमांज साधीने पाढो चक्रीनी पासे आव्यो. एवी रीते पांत्रिस हजार वर्षो सुधि दिग्जय करीने, ऋरतनी पेठे ते चक्री चक्रीनी पाढल चालता थका अयोध्यामां आव्या. पढी त्यां बत्रीस हजार राजाउए, यद्दोए, तथा बीजाउए पण ते चक्रीनो राज्या-न्निषेक कर्यो. एवी रीते ऋरतनी पेठे पचीस हजार यद्दोशी सेवाएला ते चक्रीए ठखंड ऋरतने साप्यो.

हवे केवलज्ञानरूपी सूर्यवाला प्रभु विहार करता थका देशनारूपी किरणोशी जव्यरूपी कमलोने विकस्वर करता हाता. पढी पुंडरिक गि-रिने युगादीश प्रभुशी पवित्र थएलो जाणीने श्री अजितनाथ प्रभु ते

तरफ विहार करवा लाग्या. त्यां मार्गमां जगतनुं हित करनारा प्रभु सर्व जाषावाली वाणीथी सिंह, हरिण, जुंड, तथा सर्प विगेरेने पण बोध देता हता. पढी अनुक्रमे सुराष्ट्र देशमां रहेला, तथा सर्व जगोए श्री कृष्णदेव प्रभुना गुणोत्कीर्तनथी गर्वित थएला, अने रत्नोनां शिखरोथी शोभता एवा शत्रुंजयप्रते प्रभु आव्या. पढी त्यां प्रभु ध्यानमां रहेते ठते कोइक मयूर बीजा मयूरोथी वींटायो थको त्यां आव्यो, तथा पोतानी कलाथी चक्रियें करीने प्रभुपर ठत्र धरवा लाग्यो. त्यां प्रभुए ध्यान धर्या बाद ते मयूरोने बोध आप्यो. पढी प्रभु ते मयूरोसहित रायणप्रते आव्या, तथा त्यां देवोथी सेवाया थका ते त्रण दिवस रह्या. पढी प्रजातमां ते वृद्ध मयुरने मृत्युनी अणीपर जोइने, प्रभुए तेने अनशनपूर्वक संखेखना करावी. पढी प्रभु त्यांथी उतरीने दक्षिण पश्चिमदिशामां रहेला सुजद्र नामना शिखरपर आव्या. त्यां देवोए एकठा थइने प्रभु माटे समवसरण रच्युं, अने प्रभु पण त्यां सिंहासनपर बेठा.

हवे ते मयूर उत्तम ध्यानथी त्यां पोतानुं आयुष्य अनशन पूर्वक संपूर्ण करीने चोथे देवलोके गयो. त्यां अवधिज्ञानथी ते शत्रुंजय तीर्थने पोतानी देवगतिनुं कारण जाणीने, ते तीर्थने जोवा माटे तथा प्रभुने नमवा माटे वेगथी ते त्यां आव्यो. त्यारे प्रभुए तेने बोलाव्यो के, “हे मयूरदेव !” आवो ? पढी ते पण कांतिथी पर्वतने शोभावतो थको प्रभुनी पासे बेठो. त्यारे सुधमेंडे प्रभुने पुढ्युं के हे स्वामी ! आपे आ कोणने बोलाव्यो ? त्यारे प्रभुए कळुं के, ते आ पर्वतपर मयूरराजा हतो. तेणे मारा मुखथी देशना सांचलीने समतामां रही जीवहिंसानो त्याग कर्यो, तथा मारीज साथे आ पर्वतपर आवी तेणे अनशन कर्युं. वली आ तीर्थना प्रजावथी पोतानुं सघळुं पाप दूर करीने, तीर्थच चवमांथी निकलीने ते चोथे देवलोके गयो. वली ते एकावतारी थइने, व्रत खेइ, तथा केवलज्ञान पामी अवश्य मोक्षें जशे. ते सांचली ते देवे ते वृहानी नीचे पोतानी मयूरमूर्ति स्थापी, तथा आनंदसहित तेणे तीर्थपूजा करी. अने त्यारथी ते वृहानी नीचे रहेली तेनी पवित्र मूर्ति सर्व मनुष्योने बोधवा माटे पूजाय ठें.

हवे श्री अजितनाथ प्रभु पण सिंहासनपर बेठा थका जगतना प्रा-

णीर्त्तने बोध देवामाटे देशना देवा लाग्या के, सर्व प्राणीर्त्तमां समता, ज-
 क्ति पूर्वक संघपूजा, तथा शत्रुंजयनी सेवा, अल्प पुण्यवालांने मलती
 नथी. सूक्ष्म, बादर आदिक सर्व प्राणीर्त्तमां पोतानी पेठेज जोवुं ते, तथा
 रागद्वेषविनातुं जे चित्त, ते समता कहेवाय. साधु, साध्वी, श्रावक अने
 श्राविकारूप चतुर्विध संघ चार शाखावाला धर्मनी पेठे त्रणे जग
 तोथी पूजाय ठे. वली हे देवो! जेने घेर पापोने हरनारो ते संघ आवे
 ठे, ते पूजनीक थाय ठे, तथा तेनुं घर पण तीर्थरूप थाय ठे. हवे आ
 शत्रुंजय पर्वत पण शाश्वतो तथा जवरूपी समुद्रमां डुवता प्राणीर्त्तने
 द्वीप समान ठे. वली जे प्राणीर्त्त आ पर्वतप्रते आवे ठे, तेउं कुकर्मोने
 प्राप्त थता नथी, केम के, तेउं पापना चारने नीचे मूकीनेज चडे ठे. वली
 जे माणसे जिननी अने जिने कहेला धर्मनी आराधना करी ठे, तथा
 आ पर्वतने सेव्यो ठे, तेने दुर्गतिनी बीक तो क्यांथीज होय ? वली आ
 पर्वत अने शीलनी सेवाथी उत्तम फल मले ठे; वली शीलसेवाथी तो मो-
 हनो संदेह पण होय, पण आ पर्वतनी सेवाथी तो ते मोह प्रगट रीते
 मले ठे. उत्तम बुद्धिवालो माणस आ तीर्थमां जेटलां शुच कायों करे ठे,
 ते सघलां आ जवमां तथा परजवमां पण तेना कर्मक्षय माटे थाय ठे. आ
 तीर्थमां जे सिद्धो थया ठे, तथा हवे पढी हमेशां जे सिद्धो थशे, तेने
 केवली जाणतां ठतां पण एक जीजथी कहेवाने समर्थ नथी. आ तीर्थनां
 सर्व शिखरोमां जे महिमा रहेलो ठे, तेने प्रभु पण ऋडो वर्षसुधि पण
 कही शके तेम नथी. शीलरूपी बख्तरवाला आ पर्वतपर रहेला प्राणीर्त्त
 क्षणमात्रमांज पोताना रागादिक शत्रुंनो नाश करे ठे. निधान, रत्न,
 तथा रसकुंपिकाथी आश्रित थएला आ सुचद्रशिखरपर रहेला पुण्यशाली
 प्राणीर्त्तने वने जवोमां सुख थाय ठे. वली प्रथम प्रभुना आश्रयथी जेम
 शत्रुंजयतुं मुख्य शिखर पूजाय ठे, तेम अमारा आश्रयथी आ सुचद्र
 शिखर पण उंचे प्रकारे पूजाशे. एवी रीते प्रभुनी देशना सांचलीने ह-
 र्षित थएला देवो त्यां अष्टाह महोत्सव करीने पोतपोताने स्थानके गया.

हवे ते समये आकाशने श्याम करती, तथा वायुथी उन्नति पामतां वा-
 दलांउवाली वर्षाक्षु आवी. ते वखते वादलांरूपी सुचटो आकाशरूपी
 रणांगणमां मधुर गर्जना करता थका वीजलीरूपी खड्गथी पोताना शत्रुं

ग्रीष्म साथे युद्ध करवा लाग्या. वली ते वखते अमासनी रात्रिए जेम ताराळनी श्रेणिळ, तेम आकाशमां शंखसरखी उज्वल बगलीळ देखावा लागी. वादलाळ प्रथमोदय वखते जे थोडी थोडी गर्जना करे ठे, तेशी एम अनुमान थाय ठे के, बलवान ग्रीष्म ऋतुना जयमाटे तेळ अप्रगट रीते विचार चलावे ठे. ते वखते बिडरहित वादलाळरूपी बखतरने पेहेरीने वायु, सेनापतिनी पेठे वारंवार अगाडीना जागमां स्फुरायमान थवा लाग्यो. वली ते समये ग्रीष्मने वीजलीरूपी खड्गथी दुर्जय जाणीने, मेघोए तेने जीतनारुं इंद्रधनुष्य धारण कर्युं. वली त्यां प्रथम तो ते वर्षा ऋतुये ग्रीष्म ऋतुना राजा सूर्यने वादलाळथी एकदम आढादित कर्यो. पढी तेणए पूर्वे ग्रीष्मप्रते आदरवाली थएली पृथ्वीने बुटा बुटा तथा जाडा जलबिंडुळरूपी पत्थरोथी ताडना करवा मांडी. ते वखते आकाशरूपी स्त्री बगलीळरूपी हारवाली, वीजलीरूपी स्फुरायमान हास्यवाली, अने पुष्ट स्तनोवाली (वादलाळवाली) थइ थकी लोकोने प्रिय थइ पढी. ते वखते मेघरूपी स्वामी पोतानी पृथ्वीरूपी स्त्रीने जलधारारूपी हारो देवा लाग्यो, अने तेशी ते पण अत्यंत तृप्त थवा लागी. ते वखते जिनस्नात्र वखते जेम मेरु, तेम आ शत्रुंजय पर्वत दरेक मार्गोथी वहेता जलप्रवाहोथी व्यापी रह्यो. वली ते वखते मेघरूपी पोतानो स्वामी उपर चढवाथी पृथ्वीरूपी नितंबिनी स्त्री (विस्तारवाला कटीना पाठलना जागवाली स्त्री) उगेला (घासना) अंकुराळरूपी रोमांचने धारण करती थकी, अत्यंत पसीनावाली (पाणीळनां प्रवाहोवाली) थइ. एवी रीते वर्षा ऋतुने आवेली जाणीने प्रभु ते मुनिळ सहित देवोथी वींटाया थका तेज सुजड शिखरपर रह्या. ते वखते केटलाक मुनिळ गुफाळमां, केटलाको सिंहगुफाळमां, तथा केटलाको सर्पना बिलना अग्रजागपर नियमो व्हेश्ने रह्या. त्यां इंद्रोए प्रभु माटे एक मंडप रच्यो, तेळ तेमां चतुर्मास रह्या. त्यां प्रभुनी सेवाथी केटलाक जीवो सम्यक्त्व पाम्या, केटलाको जडकजाव पाम्या, तथा केटलाकोए जीवहिंसा तजी. पढी बहु उन्नति पामेलो वरसाद पण (मंद थइ) बंध पळ्यो, केम के जडना (जलना) संगथी हलकाइ थवी कंइ दुर्लभ नथी ! पढी कादवोना समूहने सुकावती, आकाशने निर्मल करती, तथा कास आदिकनां पुष्पोने विकस्वर करती थकी शरद ऋतु आवी. ते श-

णीर्त्तने बोध देवामाटे देशना देवा लाग्या के, सर्व प्राणीर्त्तमां समता, ज-
 क्ति पूर्वक संघपूजा, तथा शत्रुंजयनी सेवा, अल्प पुण्यवालार्त्तने मलती
 नथी. सूक्ष्म, बादर आदिक सर्व प्राणीर्त्तमां पोतानी पेठेज जोवुं ते, तथा
 रागद्वेषविनातुं जे चित्त, ते समता कहेवाय. साधु, साध्वी, श्रावक अने
 श्राविकारूप चतुर्विध संघ चार शाखावाला धर्मनी पेठे त्रणे जग
 तोथी पूजाय ठे. वली हे देवो! जेने घर पापोने हरनारो ते संघ आवे
 ठे, ते पूजनीक थाय ठे, तथा तेनुं घर पण तीर्थरूप थाय ठे. हवे आ
 शत्रुंजय पर्वत पण शाश्वतो तथा जवरूपी समुद्रमां डुवता प्राणीर्त्तने
 द्वीप समान ठे. वली जे प्राणीर्त्त आ पर्वतप्रते आवे ठे, तेउं कुकर्मोने
 प्राप्त थता नथी, केम के, तेउं पापना चारने नीचे मूकीनेज चढे ठे. वली
 जे माणसे जिननी अने जिने कहेला धर्मनी आराधना करी ठे, तथा
 आ पर्वतने सेव्यो ठे, तेने दुर्गतिनी बीक तो क्यांचीज होय? वली आ
 पर्वत अने शीलनी सेवाथी उत्तम फल मखे ठे; वली शीलसेवाथी तो मो-
 क्षनो संदेह पण होय, पण आ पर्वतनी सेवाथी तो ते मोक्ष प्रगट रीते
 मखे ठे. उत्तम बुद्धिवालो माणस आ तीर्थमां जेटलां शुभ कार्यों करे ठे,
 ते सघलां आ जवमां तथा परजवमां पण तेना कर्मद्वय माटे थाय ठे. आ
 तीर्थमां जे सिद्धो थया ठे, तथा हवे पठी हमेशां जे सिद्धो थरो, तेने
 केवली जाणतां ठतां पण एक जीजथी कहेवाने समर्थ नथी. आ तीर्थनां
 सर्व शिखरोमां जे महिमा रहेलो ठे, तेने प्रभु पण क्रोडो वर्षसुधि पण
 कही शके तेम नथी. शीलरूपी बस्तरवाला आ पर्वतपर रहेला प्राणीर्त्त
 द्वाणमात्रमांज पोताना रागादिक शत्रुर्त्तनो नाश करे ठे. निधान, रत्न,
 तथा रसकुंपिकाथी आश्रित थएला आ सुजद्रशिखरपर रहेला पुण्यशाली
 प्राणीर्त्तने बन्ने जवोमां सुख थाय ठे. वली प्रथम प्रभुना आश्रयथी जेम
 शत्रुंजयनुं मुख्य शिखर पूजाय ठे, तेम अमारा आश्रयथी आ सुजद्र
 शिखर पण उंचे प्रकारे पूजाशे. एवी रीते प्रभुनी देशना सांजलीने ह-
 र्षित थएला देवो त्यां अछाह महोत्सव करीने पोतपोताने स्थानके गया.

हवे ते समये आकाशने श्याम करती, तथा वायुथी उन्नति पामतां वा-
 दलांठवाली वर्षाऋतु आवी. ते वखते वादलांरूपी सुजद्रो आकाशरूपी
 रणांगणमां मधुर गर्जना करता थका वीजलीरूपी खड्गथी पोताना शत्रुं

ग्रीष्म साथे युद्ध करवा लाग्या. वली ते वखते अमासनी रात्रिए जेम ताराळनी श्रेणिल, तेम आकाशमां शंखसरखी उज्वळ बगळीळ देखावा लागी. वादळांळ प्रथमोदय वखते जे थोडी थोडी गर्जना करे ठे, तेथी एम अनुमान थाय ठे के, बलवान ग्रीष्म ऋतुना जयमाटे तेळ अप्रगट रीते विचार चलावे ठे. ते वखते विद्ररहित वादळांळरूपी बख्तरने पेहेरीने वायु, सेनापतिनी पेठे वारंवार अगाडीना जागमां स्फुरायमान थवा लाग्यो. वली ते समये ग्रीष्मने वीजळीरूपी खड्गथी दुर्जय जाणीने, मेघोए तेने जीतनारुं इंद्रधनुष्य धारण कर्युं. वली त्यां प्रथम तो ते वर्षा ऋतुये ग्रीष्म ऋतुना राजा सूर्यने वादळांळथी एकदम आढादित कर्यो. पठी तेळए पूर्वे ग्रीष्मप्रते आदरवाळी थएली पृथ्वीने बुटा बुटा तथा जाडा जलविंदुळरूपी पत्थरोथी ताडना करवा मांडी. ते वखते आकाशरूपी स्त्री बगळीळरूपी हारवाळी, वीजळीरूपी स्फुरायमान हास्यवाळी, अने पुष्ट स्तनोवाळी (वादळांळवाळी) थइ थकी लोकोने प्रिय थइ पडी. ते वखते मेघरूपी स्वामी पोतानी पृथ्वीरूपी स्त्रीने जलधारारूपी हारो देवा लाग्यो, अने तेथी ते पण अत्यंत तृप्त थवा लागी. ते वखते जिनस्नात्र वखते जेम मेरु, तेम आ शत्रुंजय पर्वत दरेक मार्गोथी वहेता जलप्रवाहोथी व्यापी रह्यो. वली ते वखते मेघरूपी पोतानो स्वामी उपर चडवाथी पृथ्वीरूपी नितंबिनी स्त्री (विस्तारवाला कटीना पाठलना जागवाळी स्त्री) जगेला (घासना) अंकुरांळरूपी रोमांचने धारण करती थकी, अत्यंत पसीनावाळी (पाणींळनां प्रवाहोवाळी) थइ. एवी रीते वर्षा ऋतुने आवेली जाणीने प्रभु ते मुनिंळ सहित देवोथी वींटाया थका तेज सुजड शिखरपर रह्या. ते वखते केटलाक मुनिंळ गुफांळमां, केटलाको सिंहुगुफांळमां, तथा केटलाको सर्पना बिलना अग्रजागपर नियमो लेइने रह्या. त्यां इंद्रोए प्रभु माटे एक मंडप रच्यो, तेळ तेमां चतुर्मास रह्या. त्यां प्रभुनी सेवाथी केटलाक जीवो सम्यक्त्व पाम्या, केटलाको चडकचाव पाम्या, तथा केटलाकोए जीवहिंसा तजी. पठी बहु उन्नति पामेलो वरसाद पण (मंद थइ) बंध पड्यो, केम के जडना (जलना) संगथी हळकाइ थवी कंइ दुर्लज नथी ! पठी कादवोना समूहने सुकावती, आकाशने निर्मळ करती, तथा कास आदिकनां पुष्पोने विकस्वर करती थकी शरद ऋतु आवी. ते श-

रद कृतुमां नदी (नीचप्रते गमन करनारी स्त्री) जलौने पण (मूर्खौने पण) निर्मल करती करती थकी, तथा कमलौने पण (मलीन पुरुषौने पण) उलसायमान करती थकी सीद्धे मार्गे जवा लागी. वली ते वखते मलीन एवां पण वादलांठ जगतने जीवितदान (जलनुं दान) देवाथी निर्मलपणाने (श्वेतपणाने) पाम्या. माटे अहो ! दाननो प्रचाव केवो ठे !!

एटलामां हवे सुव्रत नामना आचार्य नाडुरस्त होवाथी हाथमां जातपाणी खेडने मुनिउंथी शोचता थका (शत्रुंजय नामना) प्रथम शिखरपर चडवा लाग्या. त्यां वच्चे कोइ खीणमां कोइक वृद्धनी नीचे विश्राम माटे ते बेग; एटलामां कोइ तृषातुर कागडाए आवीने तेमनुं जलपात्र ढोळी नाख्युं. ते समये जलविना सुकातुं ठे, तालवुं जेमनुं, तथा जयंकर सूर्यनां किरणोथी व्याकुल थएला ते मुनि क्रोधयुक्त वचन बोलवा लाग्या के, अरे कागडा ! अमारां प्राणनां रक्षणरूप जे आ पाणी तें ढोळी नाख्युं, ते अकार्यथी तारी जातिनी आ तीर्थपर गति थशे नहीं. वली अहीं मारा तपना प्रचावथी सर्व मुनिउंना संतोष माटे, जंतुविनानुं तथा प्रासुक पाणी हमेशां थशे, पढी तेज वखते सघला कागडांठ दीनताथी कोलाहल करता थका त्यांथी चाख्या गया, अने तयारथी मांडीने आ सिद्धगिरिपर कागडानुं आगमन थतुं नथी; कदाच डुकालनो मायों कोइ कागडो जो अहीं आवी चडे, तो अहीं विघ्नोने नाश करनारुं शांतिकार्य करवुं. वली पूर्वे पण क्रोडो विघ्नोने नाश करनारुं शांतिकार्य जैनमुनिउंथे अहीं श्री युगादीश प्रभुनी पासे तथा रायणपासे करेलुं ठे. एवी रीते नैऋत्य दिशामां पर्वतनी खीणमां ते मुनिना तपबलथी थएलुं पाणी. निरंतर सुखोने आपे ठे. ते पाणीना स्पर्शथी रोग, शोक, आर्ति, वेताल तथा ग्रहादिकथी थतां दुःखो, अने पापो पण नाश पामे ठे, तेमां संशय नथी.

हवे प्रभु पण मुख्य शिखरपर आवीने केटलाक मोक्षाजिखाषी मुनिउंने कहेवा लाग्या के हे मुनिउं ! तमो अहींज रहो ? केम के, तमोने अहीं पुंडरिकजीनी पेटे कर्मोना घातथी केवलज्ञान थइ शुभ्र जावथी मोक्ष मलशे. एवी रीते ते मुनिउंने कही प्रभु विहार करी गया, तथा ते मुनिउं पण त्यां केवलज्ञान पामी मोक्षे गया.

हवे अहीं सगरचक्री राजाउंना समूहोथी सेवाता थका ठ खंड ज-

रतने पालवा लाग्या. ते चक्रीने तारुण्यरूपी पुण्यथी संपूर्ण अंगवाला, तथा शस्त्रकला अने शास्त्रकलामां पारंगामी जहु आदिक साठ हजार पुत्रो हता. एक दहाडो तेउं सधला पोताना पूर्वजोनां तीर्थोने नमवा माटे पराणे पितानी आझा मागी लश्कर तथा वाहनो सहित चाळ्या. तेउंए चक्रीनी आझाथी स्त्रीरत्नशिवाय तेर रत्नोने, यक्षोने, राजाउने तथा मोटां लश्करने साथे लीधुं. पढी अनुक्रमे योजनना प्रयाणथी तेउं अष्टापद प्रते पढोंच्या. त्यां मणि अने रत्ननी कांतिना समूहथी आकाशने चित्रित करता, एवा ते अष्टापदने जोशने तेने तेउं पोताना पूर्वजोनी कीर्तिरूपी वृद्धना कंद तुल्य मानवा लाग्या. वली ते पर्वत कल्पवृद्ध, चंपक, अशोक, वड, पीपला, तमाल, गुलाव, आमली, आंबा तथा वकुल आदिक वृक्षोथी वींटाएलो हतो. पढी तेउं अत्यंत हर्षथी आठ पावडीआठ मारफते तेपर चळ्या, तथा त्यां प्रचुना प्रासादोने त्रण प्रदक्षिणा करी. पढी तेमां दक्षिण द्वारथी प्रवेश करीने ते दिशामां चार, पश्चिममां आठ, उत्तरमां दश, तथा पूर्वमां बे एवी रीते चोवीसं प्रचुनी तेउंए त्रिकरण शुद्धिथी पुष्प, अक्षत, तथा स्तवनोयें करीने स्तुति करी. पढी तेउं प्रचुना ते अत्यंत उंचा प्रासादने जोशने अत्यंत प्रीतिथी मांहोमांहें कहेवा लाग्या के, आ चार द्वारोवालो प्रासाद चारे गतिनो नाश करीने चार प्रकारना (दान, शील, तप अने जाव रूप) धर्मरूपी राजाने प्रवेश करवा माटे ठे ! वली आ प्रासाद जाणे मुक्तिरूपी नगरनी जागोखने खेंची खेतो होय नहीं, तेम कलश, ध्वज अने तोरणोथी आकाशजागने स्पर्श करे ठे. वली तेपरना रत्नो अमावास्थानी रात्रिना अंधकारने पण नाश करे ठे, तेम पुण्योथी ते अंतरना (अज्ञान रूपी) अंधकारने पण खरेखर हरनारां ठे. वली आ कल्याणथी (सुवर्णथी) बनावेलो ठे, माटे ते कल्याण आपे ठे, तथा ते उंचो ठे, तेथी तेमने आश्रय करीने रहेला बीजाउने पण ते उंची गतिमां चडावे ठे. वली आ प्रासाद शुं जरतचक्रीना कीर्तिरूपी वृद्धनो कंद ठे ? अथवा तेनी ज्जक्तिना तद्रूपपणाने ते देखोडे ठे ? वली शुं ते जगतना त्रमणथी तस थएला लोकोना लोचनोने आनंद आपनारो चंद्र ठे ? अथवा शुं मूर्तिवान धर्मज ठे ? वली अहीं (इंद्रना) पालक विमानने पण विडं-

बना करनारा घणा पवित्र प्रासादो शोभे ठे. पढी तेउं विचारवा लाग्या के, चारे दिशाउंमां, देवोधी पण न जीताय एवा आ झारपालो, तथा मनुष्योधी न चढी शकाय एवां आ आठ पावडीआं, हवे अनारा लोकोने लोकी जाणीने आ प्रासादोना रक्षण माटे ज़रत महाराजे खरे-खर बनाव्यां ठे. एम विचारि जह्नुकुमारे प्रीतिधी पोताना बांधवोने कहुं के, केटलोक वखत गया बाद (आथी तो) आपणा पूर्वजोनुं धर्मस्थान नाश पामे तेम ठे, केम के लोकीउंने (पावडीआंउंनो) आ सो जोजननो आंतरो कइं दूर लागशे नहीं, माटे आनी रक्षामाटे आपणे एक (फरती) मजबूत खाइ बनावीए. पढी तेमाटे सर्वे एकमत थइने परिवार सहित खाइ खोदवा लाग्या. एवी रीते तेउंए पृथ्वीना दलजे-टली अत्यंत उंडी खाइ खोदी, अने तेथी नागलोकमां धूलिनी वृष्टि थइ. एवी रीते नागेंद्रना मणिने मलीन करतो, तथा तेनी आंखोनुं आ-हादन करतो, धूलिनो समूह, तेना कोपनी वृद्धिनी विधिमां चूर्णनी पेटे पड्यो. ते वखते नागकुलोमां मोटो कोलाहल थयो, तथा तेना सर्वे स्वामीउं तेथी कोप पास्या. पढी अत्यंत कोपायमान थएला नागेंद्रे अवधि-ज्ञानथी ते कार्यने करनारा चक्रीना पुत्रोने जाण्या. त्यारे क्रोध तजीने, तथा वेगथी त्यां आवीने प्रीतिधी साम वचनोधी तेउंने कहेवा लाग्यो के, हे वत्सो ! तमो ज़रत महाराजना कुलमां थएला चक्रीना वेविकी पुत्रो ठे, तो तमोए आ शुं कार्य आरंज्युं ठे ? तमारा आ प्रयासथी आ-जे नागलोकने घणी पीडा थइ ठे, माटे हवे आपणा स्नेहनी खातर त-मो आ कार्य तजी थो ? वली श्री युगादीश प्रभु अमारा स्वामी ठे, अने अमो तेमना सेवक ठीए, वली तमो पण तेमनाज कुलमां उत्पन्न थया ठे, माटे आपणो स्नेह स्थिर रहे तो सारं. एम कहीने नागेंद्र गया बाद, तेउं खाइमांथी निकलीने उरुत थया थका परस्पर सह्याह करवा लाग्या के, केटलोक काल गया बाद जल विनानी आ खाइ सुखेथी उलंघवा जेवी थशे, केम के, आ त्रणे जगतमां लोकीउंने शुं असाध्य ठे ? एम विचारि जह्नुकुमारे दंडरत्नथी समुद्रमांथी गंगाने खेंचीने तेना पाणीधी खाइ जरी दीधी. तेथी नाग लोकना घोपर कादव पड्यो, तथा जांगी गयां, तेथी नागेंद्रने फरीने अत्यंत क्रोध चड्यो. अने तेथी

तेणे विचार्युं के, अरे ! आ चक्रीना मूर्ख पुत्रोए राज्यथी गर्वित थइने
 अमारुं युक्तियुक्त वचन पण मान्युं नहीं, माटे धिक्कार ठे ते गर्वने ! !
 एम विचारि बीजा नागेशो सहित फणो चढावीने, क्रोधथी फुत्कार क-
 रतो त्यां ते आव्यो. तथा जेरनी शिखाठथी तेणे ते साठ हजार चक्री-
 ना पुत्रोने एकी वखते बाली नांख्या. एवी रीते मोटो दाह निपजावीने
 ते पाठो पोताने स्थानके आव्यो, केम के, क्रोध शत्रुना नाशसुधिय हो-
 य ठे. हवे तेवी रीतना विनाशथी वज्रपातनी पेठे सैन्यमां मोटो हाहा-
 कार थइ रह्यो, तथा सर्व कोइ व्याकुल थया. एवी रीते ते वखते दैवना
 विपर्ययथी ते निर्नायक सैन्य सर्व उपायथी नृष्ट थइने दिङ्मूढ बनी ग-
 युं. (आत्मा क्षणे क्षणे इहे ठे कंइ, अने कर्म तेथी कंइनुं कंइ करी आपे
 ठे.) एवी रीते दुःखरूपी सर्पना जेरथी ग्रस्त थएला नायक विनाना
 सैनिको किंचित आंसु लोइने विचारवा लाग्या के, आपणी दृष्टिएज
 नागेंद्रोए आ चक्रीना पुत्रोने एकी वखते हृष्या, माटे आपणुं बल वृथा
 ठे. वली राजाठ पोतानी रक्षामाटे सैन्यने राखे ठे, अने ते सैन्य ठतां
 पण आ चक्रीपुत्रो मृत्यु पाम्या ! ! वली आपणे हवे नगरमां जइ शर-
 मना मार्या चक्रीने मुख शुं बतावशुं ? वली त्यां जवाथी चक्री पण आप-
 णने नाना प्रकारना उपायोथी मारी नांखशे. माटे हवे तो आपणे पण
 आपणा आ स्वामीठनो मार्ग लेवो, (अर्थात् वली मरवुं) केम के उत्तम
 सेवको स्वामिना मार्गनेज जजे ठे. एम विचारि तेठेण घोडा, रथ, हाथी
 विगेरेनी आसपास बार योजनी काष्टोथी चित्ता खडकी. पठी तेठे जेट-
 लामां वली मरवानी इत्थाथी अग्निने स्पर्श करवा मांडे ठे, तेटलामां ते
 व्रतांत इंडे अवधिज्ञानथी जाण्यो. त्यारे ते दयालु इंद्र ब्राह्मणनो वेष
 लेइ तुरत त्यां आव्यो, अने तेठेने कहेवा लाग्यो के, तमो मरो नहीं ?
 मरो नहीं ? ते धैर्यवालां वचनथी ते सघला सैनिको स्थिर रह्या, त्यारे
 तेमनी नजदीक जइने ने इंद्रब्राह्मण फरीने तेमने कहेवा लाग्यो के, हे
 ज्ञाई ! तमो कोइ पराजवथी, के कंइ दुःखथी, के शोकथी के कंइ इष्ट-
 प्राप्ति माटे वली मरो ठे ? ते सांचली आदरथी तेठे कहेवा लाग्या के,
 हे परदुःखथी दुःखी एवा ब्राह्मण ! अमारुं दुःखनो तुं व्रतांत सांचल ?
 पोतानाज चेष्टितथी नृश्मरूप थएला आ सगरचक्रीना पुत्रोने तुं जो ?

अमो बेठा ठतां पण ते अमारा स्वामिना पुत्रोनी आ दशा थइ, अने तेथी अमो लज्जित थइने अग्निमां प्रवेश करीए ठीए. त्यारे ते इंद्रब्राह्मण तेउने फरीने कहेवा लाग्यो के, तमो आ साहस, स्वामिनी चक्तिथी के जयथी, के दिलगिरिथी करो ठो? त्यारे तेउ कहेवा लाग्या के, अमारे मृत्युनी तो इहा नथी, पणा तेमां चक्रीनी वीक कारणरूप ठे, केम के, ते अमोने जुदा जुदा उपायोथी हणशे. त्यारे इंद्रे पोतानुं रूप प्रगट करीने तेउने कछुं के, आमां तमारो कंइं दोष मने जणातो नथी. माटे तमो हवे आपघात करो नहीं, हुं तमारुं चक्रीतरफनुं संकट दूर करीश, माटे हवे तमो प्रयाण करो? एवी रीते तेउने शांत करीने इंद्र अदृश्य थयो, पढी ते सैनिको पण शोक रहित थया थका धीरे धीरे अयोध्या-प्रते चालवा लाग्या. ठेवटे जज्ञपादनी पेठे प्रयाण करतां थकां अयोध्या नजदीक पहुँचीने, तेउए इंद्रनुं स्मरण कर्युं, त्यारे ते दयालु इंद्र पण त्यां आव्यो. पढी तेणे पांचसो वर्षना बुढा ब्राह्मणनुं रूप लीधुं, तथा एक मृत्यु पामेला बालकने खेइने ते राजापासे गयो. पढी त्यां राजाना द्वार-पासे जइ पृथ्वी, कर्म विगेरेने निंदतो थको कठोर वाणीथी रडवा लाग्यो के, हे पृथ्वी ! तुं सर्व सहन करनारी ठे, ठतां तुं कठिन ठे, केम के तुं कृषज प्रभु तथा जरतादिकनी पाठल गइ नहीं. वली हे दिग्पालो ! तमोने पण धिक्कार ठे, केम के तमो पण कालनी अपेक्षाएज पृथ्वीने पालो ठो, तथा सघला शुचाशुच व्यापारना पण तमोज साक्षी ठो. वली हे दैव ! तुं सर्वप्रते सुख करे ठे, अने माराप्रतेज पराङ्मुख थइने मने दुःख आपे ठे. वली मारी आ घडपणनी अवस्थामां तें मने पुत्रनी हानिनुं दुःख आप्युं, तो शुं मंज एवुं कंइं तारुं बुरुं कर्युं हतुं? वली हे दैव ! मारापर क्रोध करीने मारा आ बालकनुं हरण करीने मने तें मारवा जेवुंज कर्युं ठे. हे चक्री ! आ कुदैवथी मारुं तथा पृथ्वीनुं रक्षण करो? तथा जरत महाराजनी स्थितिनुं स्मरण करीने तमो नगरमांथी पापने दूर करो? वली हे राजन् ! आ दिक्पालो तो सुखशेखीआ ठे, तथा आ पृथ्वी चै-तन्य रहित ठे, तेथी सर्वदेवमय एवा तमो मारुं केम रक्षण करता नथी? वली आ समये श्री अजितनाथ प्रभु तो दीक्षा लेइ गया ठे, माटे रात्रि-प्रते जेम सूर्य, तेम आ लोकने पालनार हवो तमोज ठो. एवी रीतना

तेनां वचनो सांजलीने राजाए खेदयुक्त थइ, तथा ते संबंधि पोतानोज दोष जाणी तेने बोलाव्यो. त्यां चक्रीने जोइ तेणे ते बालकने त्यां मुक्युं, तथा सजासदोने पण रोवरावतो थको ते अत्यंत रडवा लाग्यो. पढी चक्रीए पुढ्याथी तेणे कहुं के, हेस्वामी ! मारो आ एकनो एक पुत्र मृत्यु पाम्यो, माटे मारा दुःखनी हुं केटलीक वात कहुं ? आजे आ मारो पुत्र संध्याकाळे उंघतो हतो, त्यां तुरत महाकूर सर्पोए तेने डंख मायों. वली आमां सर्पोनो के मारो पण दोष नथी; पण देशनी साचवण नहीं राखता एवा तमारोज दोष ठे. माटे हवे मंत्रयंत्रादिकथी आ मारा पुत्रने तमो साजो करो ? नहींतर तमोने तेनो दोष आवशे, अने मारां कुलनो क्षय थशे. ते सांजली चक्रीए वैद्यो तथा मांत्रिकोने बोलाव्या, पढी तेजए ते बालकने मृत्यु पामेलो जाणीने कहुं के हे राजन् ! आ बालकने बीजुं कोइ औषध लागु पडे तेम नथी, पण जे घरमां पूर्वे कोइ मृत्यु पाम्युं न होय, ते घरनी जो जश्म मले, तो आ जीवतो थाय. ते सांजली राजाए पोताना माणसोने तेवी जश्म लाववानो हुकम कर्यो, त्यारे इंद्र पण तेजनी साथे वैक्रिय शरीरथी घरोघर फरवा लाग्यो. पढी समस्त नगरमां जम्या, पण तेवी जश्म नहीं मलवाथी तेज तथा ते इंद्रब्राह्मण पण दुःखित थयो थको राजापासे आव्यो. पढी राजाए कहुं के हे विप्र ! मृत्यु रहित एवा मारां घरना रसोढामांथी तुं जश्म लाव ? त्यांथी जश्म लेतां थकां चक्रीनी माता यशोमतीने तेणे पुढ्याथी तेणीए कहुं के, अहीं, चक्रिना पिता सुमित्रनुं मृत्यु थयुं ठे. त्यारे राजापासे आवी तेणे ते व्रतांत जणाव्यो, त्यारे अवसर मलवाथी वैद्यो पण हर्षित थइने कहेवा लाग्या के, एवी रीतनी जश्म शिवायना बीजां औषधोथी आ बालकनो उपाय थइ शके तेम नथी, माटे ते मृत्यु पामशे, एमां अमारो अपराध नथी. ते सांजलीने ते इंद्रविप्र राजाना दयालु हृदयने स्मरतो थको अत्यंत रडवा लाग्यो. ए-टलामां चक्रीनुं सर्व लश्कर पण द्वारप्रते आव्युं, त्यारे चक्री ते दुःखी ब्राह्मणने साम वाक्यथी कहेवा लाग्या के, हे विप्र ! तुं शोक कर नहीं ? संसारनी स्थिति एवीज ठे, जेनो जन्म थयो, ते मृत्यु पामेज, अने तत्वथी जोइए तो कंइ पण स्थिर नथी. वली जगतने पूजनिक तथा वज्र सरखी का-यावाला अनंता जिनेश्वरो पण तेज मार्गे गएला ठे, त्यारे बीजा प्राणी-

उनी तो वातज शुं करवी? वली सातधातुंथी वनेला आ शरीरमां कुधा, तृष्णा, टाढ, तडका आदिकथी पीडा थाय ठे, माटे तेमां तो मूर्ख माणस स्थिरता माने. वली चाइ, पुत्र, स्त्री आदिक सर्वे स्वार्थ माटे आवे जाय ठे, पण दुःख तो केवल आत्माज चोगवे ठे. वली सर्व प्रकारे लाड खडावेळुं आ शरीर पण ज्यारे पोतानुं थतुं नथी, त्यारे माता, पिता, चाइ तथा पुत्रादिक तो केमज पोताना थाय? एवी रीते राजा बोलते ठते इंद्र प्रत्यक्ष थइने कहेवा लाग्यो के हे राजन्! खरेखर तुं संसारनी स्थिति जाणे ठे, वली तें जेम कछुं तेम संसार खरेखर दुःखदायी ठे, एवा पण आ संसारमां प्रमादांध माणसो जेम तेम प्रवर्ते ठे!! आ जगत कर्मथी उत्पन्न थाय ठे, तथा कर्मथीज नाश पामे ठे, माटे एवा आ संसारमां बंधु, पुत्र तथा द्रव्यना लाजनी शुं स्पृहा करवी? वली हे चक्री! तेनो आ प्रत्यक्ष दाखखोज तुं जो? जेम पूर्वे तारा पूर्वजो मृत्यु पाम्या ठे, तेमज तारा साठ हजार पुत्रो पण मृत्यु पाम्या ठे. तेज वखते सर्व सैनिकोए पण सजामां आवी शोकातुर थया थकां, तथा ठाती फोडतां थकां चक्रीने तेमना कुलनो द्वाय जणाव्यो. ते सांचली विह्वल थएला चक्रीने इंद्रे व्यजनना (वींजणाना) पवनथी तथा गोशीर्षि चंदनथी शांत कर्यो. पठी केटलीक मेहेनते चैतन्य आव्या बाद चक्री पुत्रोने याद करी करीने शोकथी वारंवार मूर्खा पामवा लाग्यो. ते मुर्खाथी चक्रीतुं मरण धारीने इंद्र तेना कंठमां लागीने रडवा लाग्यो; तेउना रुदनना नादथी जगतना सचराचर लोको पण शोकसागरमां निमग्न थया. पठी इंद्र चक्रीने कहेवा लाग्यो के, हे राजन्! तुं पण अन्यनी पेठे दुःखथी आम शामाटे मोह पामे ठे? केम के, पोताना कर्मोथीज जीव अद्वयायु तथा दीर्घायु थाय ठे, माटे एवी अस्थिर वातमां चिंता शुं करवी? वली हवडेज तमो मने वैराग्यथी बोध देता हता, तो हवे तमो पोते केम मोहमां पडो ठो? एवी रीते इंद्र वात करते ठते द्वारपाले आवी राजाने विनंति करी के, हे स्वामी! द्वारमां वे पुरुषो आपने नमवा माटे उजेला ठे. त्यारे राजाए चुकुटीसंज्ञाथी तेमने प्रवेश कराववानुं कहेवाथी द्वारपाले तेउने त्यां प्रवेश कराव्यो; पठी तेउमांथी एके नमीने प्रचुना आववानी वधामणी आपी, पठी बीजो माणस कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी!

आप जय पामो ? आपना पुत्रोए अष्टापदप्रते लावेली गंगा, खाइ पुरीने पृथ्वीने प्लावन करवा लागी ठे. तेना पूरथी आसपासनी जमीन समुद्रमां रहेला द्वीपसरखी थइ गइ ठे. वली आ चरतखंडने द्वीप सरखो करी मेले एवुं लागे ठे. माटे हे स्वामी ! ते पाणीथी अमारुं आप रक्षण करो ? नहींतर अमो अनाथो मृत्यु पामीशुं. एवी रीते जिनतुं आगमन, पुत्रोनो नाश, तथा देशमां आवती रेलथी गजराएला चक्रीने इंड्रे कछुं के हे राजन् ! आ बाबतमां तमो तर्कवितर्क शुं करो ठे ? तमो पुत्रोनो शोक तजी थो ? अने ते शोकने दूर करवामां वैद्य समान एवा प्रचुने जजो ? तेम प्रचुना नमस्कारथी उत्पन्न थनारा पुण्यने शोकथी वृथा नहीं करो ? वली जह्नुना पुत्र जगीरथने तमो रेलने रोकवा माटे हुकम करो ? केम के ते नागकुलप्रते थएला पोताना पिताना दोषने दूर करशे. ते सांजली चक्रीए निश्वास मुकी तथा आंखोमां किंचित अश्रु लावी, जगीरथने बोलावी पोताना खोलामां वेसाड्यो. पठी तेना मुखपर चुंबन करीने चक्रीए तेने कछुं के, हे वत्स ! तुं जो ? के आ चारतवंशपर केवी आफत आवी पठी ठे ? दावानलथी दग्ध थएल ठे वृद्धो ज्यां एवा अरण्यमां बाकी रहेला एक अंकुरानी पेठे तुंज फक्त आपणा कुलमां बाकी रहेल ठे. माटे हे वत्स ! हवे तुं नागेंद्रनी सेवाथी लोकोना रक्षणमाटे दंडरत्नथी गंगाने पाठी तेना मुख्य प्रवाहमां लाव ? एवी रीतनी चक्रीनी आज्ञा मस्तकपर चढावीने जगीरथ पृथ्वीने होजावता थका तथा सैन्यनी रजोथी सूर्यने आ-
ह्वित करता थका सैन्य सहित चालवा लाग्या.

पठी चक्री पण इंद्र तथा राणीठ सहित शोक दूर करवा माटे आ-
दरसहित प्रचुने नमवा चाड्या. त्यां समवसरणमां बेठेला ज्ञानी प्रचुने तेठए त्रण प्रदक्षिणा देइ वंदन कर्युं; तथा पठी प्रचुनी स्तुति करी के, हे प्रचु ! तमो जय पामो ? अनंत दुःखोथी दुःखी थएला लोकोना शोकने दूर करनारा, तथा अंतरनी व्याधिने हरवामां प्रवीण एवा तमोप्रते न-
मस्कार थाठ ? एवी रीते जक्तिथी स्तुति करीने तेठ योग्य स्थानके बे-
ठा, त्थारे प्रचु पण क्लेशने हरनारी बाणी बोलवा लाग्या के, हे चक्री !
आ संसार असार ठे, राज्यसुख स्थिर नथी, पुत्र, मित्र, स्त्री आदिक दृढ
बंधनो ठे, शरीर, रोग अने शोकने करनारुं ठे, विषयो जेर सरखा ठे,

जोगो सर्पनी फणासरखा ठे, तथा आ जीवित जलविंडु सरखुं ठे. वली
 द्वाणमां जे मनोहर लागे ठे, तेज बीजी द्वाणे जयंकर लागे ठे. माटे त-
 त्वशी आ संसारमां कंइ पण स्थिर वस्तु नथी. वली आ संसाररूपी केद-
 खानामां विद्वानो पण प्रमादशी कुटुंब, द्रव्य आदिक पाशोशी बंधाय ठे.
 वली आ जवरूपी समुद्रमां विषयरूपी वंटोलीआशी चित्रावेलीनी पेटे
 कोइ विरलाज बाधा पामता नथी. एवी रीते प्रभुनी देशनानी वाणीरूपी
 श्रमृतने पीने, तथा दुःखरूपी विषने तजीने, चक्री हर्षशी प्रभुने कहेवा
 लाग्या के, हे स्वामी ! आ समस्त जगत कर्मने आधिन ठे, तो आ सा-
 ठ हजार पुत्रोए एकी वखते एवुं कथुं कर्म बांध्युं हतुं ? के जेथी तेउनुं
 एकी वखते मृत्यु थयुं ? एवी रीते चक्रीए पुढवाशी ज्ञानशी दीठेल ठे,
 चराचरनो खजाव जेणे एवा प्रभु, कर्मबंधनना कारणरूप एवा तेउना
 जवोनुं वर्णन करवा लाग्या के, कोइक पल्लीमां तेउं सघला चोरीशी आ-
 जीविका चलावनारा, तथा दुर्घ्यानमां रहेनारा जिल्लोहता. एक दहाडो
 जदिलपुरशी कोइक द्रव्यवान संघ शत्रुंजयप्रते जतो हतो, तेने तेउए
 जोयो. त्यारे ते लुंटाराउए ठराव कयों के, आजे संध्याकाले आपणे आ
 संघने लुंटवो. ते ठराव ते साठ हजार जिल्लोए कबुल राख्यो, त्यारे एक
 जद्रक खजावी कुंजार कहेवा लाग्यो के, आ तमारा विचारने धिक्कार ठे ! !
 केम के आपणी पासे सैन्य, धन विगेरे घणुं ठे, बतां आ यात्रालुठने
 शामाटे आपणे लुंटवा जोइए ? आपणने पूर्वजवना पापोशी आवो
 नठारो जन्म मलेलो ठे, अने वली पण आ संघनी लुंटना पापशी आपणी
 कोण जाणे केवी गति थशे ? वली आ यात्रालुठ पुण्यानुबंधि पुण्यशी आ
 जन्ममां पण महा दानेश्वरी थया ठे, तथा आ तीर्थराजनी यात्राशी फ-
 रीने पण सुखीआ थशे. वली हे जाइल ! तमो मने सर्वथा कायर अने बी-
 कण जले कहो ? तोपण हुं ते कार्य माटे तमारी साथे आवीश नहीं, तेम
 तमोने ते माटे सद्वाह पण आपीश नहीं. एवी रीते बोलता ते कुंजारने
 तेउथे केदखानामांशी जेम, तेम पोताना स्थानकथी बहार कहाडी मेळ्यो.
 पठी ते लुच्चाउए एकठा थशे संघ, नजदीक आववाशी तेने लुंटी लीधो.
 ते जिल्लोना तुटी पढवाशी, डुराचारशी जेम थशे, तथा चुगलीपणाशी
 जेम उत्तम गुणो, तेम संघना लोको दिशा दिशाळ प्रते नाशी गया.

एवी रीते ते दुर्बुद्धि संघने कुंटीने नारकीजनी पेठे पाठा पोताने स्थानके आव्या. एटलामां ते जदिलपुरना राजाए ते वृतांत सांचळीने मोटी सेना सहित ते चोरोना स्थानकने घेरी लीधुं. ते समये ते राजाना सैन्यने मोटुं जोडने जयजीत थएला ते जिह्वो निगोदना जीवोनी पेठे किल्लामां जराइ रह्या. ते वखते तेजना कुकमोंथीज होय नहीं जेम, तेम वायुजंथी प्रेराएलो अग्नि ते स्थानमां लोकोने बालतो थको सलगी उव्यो. ते अग्निने पाणीथी अटकावतां उतां पण ते, क्रोध जेम पुण्यने, तथा दुर्जन जेम सज्जनना गुणोने, तेम ते नगरने बाखवा लाग्यो. ते वखते ते अग्निथी बलता, तथा धुंवाडाथी व्याकुल थता एवा ते जिह्वोए कुंजिपाकनुं दुःख सहन कर्युं. वली ते वखने तेज विचारवा लाग्या के, अमोए आ संघने उपद्रव कर्यो ! माटे अमो पापीजने धिक्कार ठे ! वली ते अमारुं जयंकर कर्म अमोने फलीबुद्ध थयुं. वली ते वखते अमोने आ अकार्यथी अटकावनारो ते निलोंची कुंजारज पुण्यवान ठे, पण अमो दुष्टोए ते उत्तम माणसने कहाडी मेळ्यो !! एवी रीतना ध्यानमां तत्पर रहेला ते सघलाउं कुटुंब सहित अग्निथी बलीने एकी वखते मृत्यु पाम्या; माटे हे राजन् ! कर्मोनी गति एवीज ठे !! संघ, के जे अरिहंतोने पण पूजनीक ठे, तथा मोटामां मोटुं तीर्थ ठे, तेवा संघनी पण जे विराधना करे ठे, ते खरेखर नारकीज थाय ठे. माटे संघनी हमेशां आराधना करवी, पण तेनी विराधना तो बिलकुल करवीज नहीं, केम के संघना आराधनथी मुक्ति मळे ठे, अने तेना विराधनथी नरक मळे ठे. वली जे माणसो मार्गे चालता यात्राबुजने पीडे ठे, तेज कुटुंब सहित नाश पामीने नीचगतिमां जाय ठे. एवी रीते पश्चातापयुक्त पीडाथी मृत्यु पामीने तेज नरके गया, तथा त्यांथी समुद्रमां मत्स्यो थया, अने त्यां पण एकी वखते महीमारोथी जालमां बंधाया. त्यांथी तेज शियालो थया, तथा पढी घणा जवो जमीने हमेशां शिकारमां तत्पर थया थका जिह्वो थया. त्यां एक दहाडो वनमां जमतां थकां तेज एक शांतखजावी मुनिने जोइ, तेमने शुभ जावथी नमस्कार कर्यो. त्यारे ते ज्ञानी मुनिए तेमने धर्मोपदेश दीधो, तेथी तेज एक शंकासहित जडकपणुं मेलव्युं. वली तेजने विशेष धर्म पमाडवा माटे ते ज्ञानी मु-

नि त्यां तेमनी नजदीक चतुर्मास रहा. त्यां प्रथम मासे तेज्ज साते व्यसनोनो त्याग कर्यो, बीजे मासे अनंतकायना ज्ञानोनो, तथा त्रीजे मासे रात्रिजोजननो त्याग कर्यो. पठी चोथे मासे अनशन सहित विजली पडवाथी तेज्ज एकी वखते मृत्यु पामीने, हे चक्री ! आ तारा पुत्रो थया, माटे कर्म बलवान् हे !!

हवे जे कुंजारे संघनी हुंठ कबुल राखी नहीं, तेने तेज जवे मोटी रिद्धिवाहुं राज्य मद्युं. पठी त्यांथी उत्तम उत्तम जवोमां जश्ने, ते आ महान उदयवालो जहुनो पुत्र जगीरथ थयो हे. वली हे चक्री ! तेज कर्मथी आ तारा पुत्रो हमणा पण एकीज वखते मृत्यु पाम्या हे. माटे पंडिते मनथी पण संघनी श्रवज्ञा करवी नहीं, केम के ते श्रवज्ञा बोधि-बीजप्रते श्रितुल्य थश्ने कुगति आपे हे. वली जे माणसो यात्रालु लोकोने वल्ल, अन्न, पाणी विगेरेथी पूजे हे, तेज्जने तीर्थयात्रानुं महान फल मखे हे. वली संघ हे ते प्रथम तीर्थ हे, माटे कट्याणनी श्वावालाए तेने मार्गमां जती वेलाए हमेशां विशेषे करीने पूजवो. माटे हे चक्री ! हवे तमारो धर्मने व्याघात करनारो ते संबंघिनो शोक बिलकुल करवो नहीं, केम के तेज्ज पोताना उपार्जन करेला कर्मोथी उत्पन्न थया हता, अने तेज कर्मोथी मृत्यु पाम्या. वली हे चक्री ! तमोने राज्य, पुत्र तथा स्त्री आदिमां मोह, ते शुं लागी रह्यो हे ? माटे आत्मानुं हित करो ? केम के फरी फरीने मनुष्यजव क्यांथी मलशे ? एवी रीते प्रभुना मुख-थी पुत्रोना जवोने जाणीने चक्री शोकनो त्याग करी हृदयमां पर-म वैराग्य पाम्या.

षटलामां पठी इंद्र चक्रीने कहेवा लाग्या के हे चक्री ! जेम तमोए जरतजीनी पेठे बखंड साध्या, तेम हवे तमो तेमनी पेठे संघपति पण थाल ? ते सांजली चक्री तीर्थयात्रा माटे आदर सहित थया, त्यारे प्र-भुए पण तेमनापर संघपतिनो वासक्षेप कर्यो; पठी ते पोताने घेर गया. पठी इंद्रे चक्रीने एक उत्तम जिनमंदिर आप्युं, तेमां श्री युगादीश प्र-भुनुं रत्नमय बिंब शोचतुं हतुं, पठी स्नान करी, उत्तम वस्त्रो पेहेरी चाव सहित चतुर्विध संघनी साथे उत्तम दिवसे. तेमणे प्रयाण कर्युं. एवी रीते ते चक्री गणधरो, मुनिठ, श्रावको, श्राविकाठ, महाधरो, मंडलि-

को, चतुरंगी सेना, गांधर्वो, कौतुकी नृत्यकारो तथा चक्रसहित चाल-
वा लाग्या. मार्गमां आवतां नगरोमां, गामोमां तथा तीर्थोमां प्रचुलने
पूजता थका, मुनिउने नमता थका, तथा दान देता थका ते विमला-
चलप्रते पहुँच्या. पढी त्यां आनंदपूरमां चक्रीए राजाउ सहित आद-
रथी प्रचुनी तथा संघनी पूजा करीने स्वामिवत्सलमहोत्सव कर्यो.
वली तेमणे त्यां महोत्सवपूर्वक संघ सहित ते तीर्थने त्रण प्रदक्षिणा
दीधी. पढी चौदे नदीउमांथी तीर्थोदक लेइने, ते संघसहित पर्वतपर
सर्व जगोए मार्गने समरावता थका चडवा लाग्या. त्यां चक्री पूर्व मा-
गेंथी चड्या, तथा बीजाउ कुतुहल सहित पोतपोतानी शक्ति मुजब सर्व
मागेंथी चड्या. हवे ते वखते इंद्र पण त्यां आव्यो, अने तेउ बने रायण-
ना वृद्धनीचे एकठा मल्या.

हवे जहूनो पुत्र जगीरथ पण चक्रीना हुकमथी सैन्यसहित अष्ठा-
पदप्रते आव्यो. त्यां पोताना पिता तथा काकाउना दाहथी थएला ज-
श्मना समूहने जोइ, दुःखथी सैन्यसहित ते द्वाणवारमांज मूर्ढा पान्यो.
पढी चेतना आव्याबाद शोकनो त्याग करी तेणे जक्ति तथा पूजा स-
हित नागेंद्रतुं आराधन कर्तुं. तेनी अतिशय जक्तिथी तुष्टमान थएलो
नागेंद्र पण चलकतां सुवर्णकुंडलथी शोचतो थको नागलोको सहित
त्यां आव्यो. त्यारे जगीरथे पण सुगंधि वस्तुउ तथा पुष्पोथी, अने स्तु-
तिउथी तेनी पूजा करी, त्यारे हर्षित थएला नागेंद्रे जगीरथने कळुं के,
हे वत्स ! में तेउने वार्या उतां पण तेउ मान्या नहीं, तेथी नागलोकना
नाशनी बीकथी में तेउने जश्मरूप कर्या. वली हे वत्स ! तेउए पण ते-
वुंज कर्म उपार्जन कर्तुं हतुं ! माटे हवे तुं मारी आझाथी तेउनी मृत्यु-
क्रिया कर ? वली पृथ्वीपर रेल लावती एवी आ गंगाने पण तुं तेना
मूलप्रवाहमांज जोडी दे ? एवी रीते प्रीतिथी शिखामण देइने नागेंद्र
पोताने स्थानके गयो. पढी जगीरथे पण ते पितृसंबंधि जश्मने नदीमां
पधरावी; अने त्यारथी जगतमां पण पितृकार्यनो ते रिवाज दाखल थयो.
एवी रीते पितृसंबंधि कार्य करीने कुमार्गे जनारी छीने जेम, तेम ते गं-
गाने तेणे दंडरत्नथी मूलमार्गप्रते वेहेती करी. वली लोकोना मुखथी च-
क्रीने शत्रुंजयप्रते गएला जाणीने ते पण उत्तरोत्तर प्रयाणथी ते तरफ

चालवा लाग्यो. पढी त्यां रायणतळे जइ, तेणे चक्रीना तथा इंद्रना चरणोने नमस्कार कर्यो, त्यारे तेजए पण तेने आखिंगन कर्युं. पढी तेजए हर्षपूर्वक ऋक्तिथी त्यां ऋरतजीनी पेठेज श्री युगादीश प्रभुनुं स्नात्र, अने पूजादिक कार्य कर्युं. वढी तेमणे त्यां गुरुना वचनपूर्वक मरुदेवाशिखरपर, बाहुबलिशिखरपर, तालध्वजपर, कदंबगिरिपर, तथा हस्तिसेनशिखरपर, इत्यादि सर्व शिखरोपर जिनपूजन करीने, मुनिठनी ऋक्ति, अन्नदान, आरात्रिक, महाध्वज, इंद्रोत्सव, तथा इंद्रपूजा करी; तेम त्यां बत्र, चामर, रथ, पृथ्वी, घोडा विगेरेनुं तीर्थदान कर्युं.

पढी ऋरतजीए बनावेला (अमूढ्य) प्रासादोने जोइने धर्मने जगाडनारा सगर चक्रीने इंद्र स्नेहपूर्वक कह्युं के, हे चक्री ! तमारा पूर्वज ऋरत महाराजनुं आ शाश्वता तीर्थमां पुण्यना कारणरूप कार्य तमो जुळ ? वढी आ पडता कालना माहात्म्यथी लोको निर्ववेकी, धर्मविनाना, तथा लोत्रांध यइने आ तीर्थमां आदर करशे नहीं. वढी ते दुष्ट लोको मणि, रत्न अने सुवर्णना लोत्रथी कदाच आ प्रासादोनी तथा प्रतिमाठनी आसातना करशे. माटे हवे जह्नुनी पेठे तमो अत्रे कंइक पण रक्षणो उपाय करो ? अने ते कार्यमां तमोने त्रणे जगतमांथी कोइ पण उपद्रव करी शके तेम नथी. ते सांजली चक्रीए विचार्युं के, सागरमां रहेली गंगाने ज्यारे मारा पुत्रो लाव्या, त्यारे हवे “ हुं तो तेजो पित्तुं ” तेथी ते सागरनेज अर्ही लावुं, तोज मारी प्रतिष्ठा वधे, नहींतर तो मारुं मानहीनपणुं थाय. एवी रीतना आवेशथी, तथा इंद्रना हेतुयुक्त वचननुं स्मरण करीने, ते क्षणवारमांज यद्दो मारफते समुद्रने त्यां लाव्या. त्यारे टंकल, बर्बर, केश, चीन, जोट, सिंहल विगेरे विविध देशोने प्लावन करतो, मोटा मोटा पर्वतोने फाडतो, जयंकर रीते जुवनेडोना चवनोने बुडाडतो, उबलता मगरादिक जलचरोथी आकुल थएलो, नासता एवा विविध प्रकारना देवोथी पण जयथी जोवातो, वेगथी अनेक जंतुठने उबलतो, मोटां मोजांठथी अपार गर्जना करतो, तथा पृथ्वीपर व्यापतो एवो ते समुद्र वेगथी शत्रुंजयप्रते आव्यो. पढी ते लवण समुद्रनो अधिष्ठाता देव आदरथी हाथ जोडीने. तथा चक्रीने नमीने साम वचनथी. कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! सेवकने शुं फरमान-

ठे ? एटलामां जाणेल ठे अवधिज्ञानथी जिनवाणी जेणे एवा इंद्रेज च. क्रीने कळुं के, हे चक्री ! आ कार्यथी तमो अटको ? केम के, सूर्यविना जेम दिवस, पुत्रविना जेम कुल, जीवविना जेम शरीर, विद्याविना जेम मनुष्य, दीपक विना जेम घर, आंखो विना जेम मुख, बायाविना जेम वृद्ध, दयाविना जेम धर्म, धर्मविना जेम जीव, तथा जलविना जेम जगत, तेम आ तीर्थविना सर्व सृष्टि निष्फल ठे. वली अष्टापद तीर्थ निरुद्ध थयाथी आ शत्रुंजय तीर्थज लोकोने तारनार ठे, तेथी आ तीर्थनो रोध थवाथी पृथ्वीपर वीजुं तारानारुं तीर्थ हुं कोइ जोतो नथी. वली ज्यारे तीर्थकर महाराज, धर्म के जिनागम एमानुं कंइ पण नथी होतुं, त्यारे आ शत्रुंजय पर्वतज लोकोने वांठित आपनारो (तारनारो) ठे. एवी रीतना इंद्रना वचनथी चक्रीए लवणाधिपने कळुं के, हवे एक एंधाणी दाखल तुं अहीं समुद्रने रहेवा दे ? एम कही तेने विसर्जन करी चक्रीए प्रीतिथी इंद्रने डुद्योथी तीर्थनी रक्षामाटे प्रश्न कर्यो; त्यारे इंद्रे कळुं के हे चक्री ! तमो आ रत्ननी अने मणिनी मूर्तिउने ज्यां देवो पण न जइ शके एवी आ सुवर्णगुफामां मुको ? तथा सर्व तीर्थकरोनी सुवर्णनी मूर्तिउ करावो ? अने प्रासादो पण सुवर्ण अने रुपानाज बनावो ? पठी प्रचुथी पश्चिम दिशामां रहेली रसकुंपिकावाली, तथा कटपवृद्धोथी चरेली सुवर्णगुफा इंद्रे चक्रीने बतावी; तेथी त्यां जइ तेमणे, प्रचुनी ते मूर्तिउने राखी, अने हमेशां तेमनी पूजा माटे यद्दोने आहा करी. पठी चक्रीए इंद्रनी साथे रहीने त्यां रुपाना तथा पाषाणोना प्रासादो बंधाव्यां, अने तेमां सुवर्णनी मूर्तिउ पधरावी. पठी तेमणे सुजद्रशिखरपर बीजा तीर्थकर श्रीअजितनाथ प्रचुनुं जावथी रुपानुं मंदिर बंधाव्युं. त्यां ज्ञानी घणधरो, आवको, तथा देवोए पूजापूर्वक प्रतिष्ठामहोत्सव कर्यो. एवी रीते शत्रुंजयनो उद्धार करीने चक्री देवो तथा मनुष्यो सहित रेवताचल प्रते चाढ्या. त्यां चंद्रप्रज्ञासमां श्री चंद्रप्रज्ञ जिनेश्वरने नमस्कार करीने विमानोमारफते ते रेवताचलपर गया. त्यां आदरपूर्वक तीर्थने प्रदक्षिणा देइने, तथा गजेंद्रपदकुंडमांथी पाणी लोइने जिनालयमां गया. त्यां पण पूर्वनी परेंज तेमणे प्रचुनि पूजा, स्तुति विगेरे कर्युं, तथा पठी जावथी सुप्रात्रोप्रते उचित दान आप्युं. पठी श्रीद, सिद्धगिरि, विद्याधर गिरि,

देवगिरि, अंबिकागिरि, उमागिरि, शंभुगिरि विगेरे त्यांना सर्व शिखरोपर गुरुसहित तेमणे प्रभुनी पूजा करी, केम के ते गुरुनी आज्ञाने आधिन होता. पढी पाठा वलतां आबु, वैजार विगेरे तीर्थोमां प्रभुने तथा साधुने नमीने चक्री अयोध्यामां आव्या.

एतखामां त्यां पोताना चरणोथी पृथ्वीने पवित्र करता थका श्री अजितनाथ प्रभु पण जाणे ते चक्रीना पुण्यथीज खेंचाइने होय नहीं, तेम त्यां आव्या. प्रभुना आगमननी वधामणी आपनारने घणुं धन देइने, घणा कालथी उत्कंठित थएला चक्री प्रभुने वांदवा माटे गया. पढी त्यां चक्रिथी रोमांचित थइने, तथा प्रभुने नमीने चक्री प्रभुना मुखरुपी चंद्रथी निकलता वचनरुपी अमृतने पीवा माटे तेमनी पासे बेठा. त्यारे प्रभु पण तेमने बोध आपवा माटे क्रोधरुपी सर्पना जेरने (नाश करवाने) गरुड सरखी तथा धर्मकार्यना प्रजाववाली वाणी कहेवा लाग्या के, आ जवरुपी समुद्रमां मोती, परवालां तथा रत्नोनी पेठे राज्य, पुत्र, स्त्री, बंधु, नगर, मेहेल, धन, तथा देवादिकनी ऋद्धि तो सुलज ठे, पण चिंतामणि रत्ननी पेठे सर्व अर्थोने साधनारुं चारित्र डुर्लज ठे. एक दिवस चारित्र पालवाथी पण मनुष्य निश्चयें करीने कर्मोना समूहने क्षीण करीने मोक्षमां जाय ठे. एवी रीते चारित्रना मनोहर प्रजावने सांजलीने वैराग्ययुक्त थएला सगर चक्री जावथी प्रभुने नमता थका पोताने चारित्र आपवा माटे प्रार्थना करवा लाग्या. पढी चक्रीए पोतानी पाटे गुणवान, तथा राज्यने योग्य एवा जगीरथने स्थापीने, प्रभुपासेथी इंद्रे करेला महोत्सवपूर्वक चारित्र वीधुं. त्यारे प्रभुए तेमनी प्रशंसा करी के, हे चक्री ! तमो धन्य तथा पुण्यशाळी ठे, तथा तमारी माताने अने कुलने पण धन्य ठे, केम के तमोए आ संसाररुपी समुद्रमां दुःखदायक जलचरो सरखा कर्मोने जेदनारुं, तथा दुष्कर एवुं क्षांति आदिक दशविध गुणोवाळुं चारित्र वीधुं ठे. पढी प्रभुनी चक्रिमां तत्पर रहीने ते सगर महामुनि पण विहार करवा लाग्या.

श्री अजितनाथ प्रभुना सिंहसेन आदिक जिननी पेठे सत्यवादी पंचाणु गणधरो होता. वली तेमने एक लाख साधुं तथा त्रण लाख ने त्रणसो साधवीं हती; तेम बे लाखने एक हजार उत्तम श्रावको होता; तथा

पांच लाख अठाणु हजारने चारसो श्राविकाठ हती. एवी रीते प्रचुना परिवारमां चतुर्विध संघनी स्थापना थइ; वली शासननी रक्षा माटे महा-यक्ष तथा अजिता नामनी यक्षिणी अधिष्ठाता थइ; एवी रीते प्रचु अठारलाख पूर्व कुमारपणामां रक्षा; त्रेपन लाख पूर्व तेमणे राज्य पाद्व्युं; बार वर्ष ठन्नस्थ रक्षा; तथा एक लाख पूर्व दीक्षा पाली; एवी रीते अजित प्रचुनुं आयुष्य बहोतेर लाख पूर्वनुं हतुं.

हवे प्रचु अनुक्रमे विहार करता थका एक हजार मुनिठ साथे सम्मेशिखरपर आव्या, तथा त्यां तेमणे अनशन ग्रहण कर्युं. पठी एक मासने अंते चैत्र सुदी पांचमने दिवसे, चंद्र रोहिणी नक्षत्रमां आवते ठते, प्रचु ते मुनिठ सहित मोक्षे गया. ते वखते आसनो चलायमान थवाथी इंद्रादिक देवोए त्यां आवीने प्रचुनो निर्वाणमहोत्सव कर्यो.

हवे सगर महामुनि पण प्रचुनी पेठे जगतने प्रतिबोध देता थका धातिकर्मोना क्षयथी केवलज्ञान पाम्या. एवी रीते ते पण प्रचुनी पेठेज बहोतेर लाख वर्षोनुं आयुष्य पालीने सम्मेशिखरपर मोक्षे गया. एवी रीते बीजा तीर्थकर श्री अजितनाथ प्रचुना बोधथी तथा इंद्रना उपदेशथी सगर चक्रीश्वरे जरतजीनी पेठेज संघ सहित शत्रुंजय पर्वतपर सातमो उद्धार कर्यो, तथा तेथी धातिकर्मोना नाश करीने ते मोक्षमां गया.

एवी रीते सातमो उद्धार जाणवो.

हवे एक दहाडो चोथा तीर्थकर श्री अजिनंदन प्रचु देवोथी स्तुति कराता थका, तथा पोताना चरणोथी पृथ्वीने पवित्र करता थका शत्रुंजय पर्वत प्रते आव्या. त्यां रायणनी तळे देवोए बहु चक्रिथी प्रचु माटे समवसरण रच्युं. त्यां सिंहासनपर बेठेला, तथा त्रण ठत्रोथी शो-जता एवा प्रचु सर्वज्ञाषामय वाणीथी कहेवा लाग्या के, आ शत्रुंजय पर्वत अंतरंग शत्रुंजने नाश करनारो, सर्व पापोने हरनारो, तथा मुक्तिरूपी स्त्रीना क्रीडागृह सरखो शोत्रे ठे. अहीं सुवर्ण कलश सरखा, कव्याणना करनारा, तथा सुवर्ण सरखी कांतिवाला श्री युगादीश प्रचु सनातन रहेला ठे. वली सर्व तीर्थकरो मोक्षमां गया बाद, तथा केवलज्ञाननो लय थयाबाद आ तीर्थज सर्वने कल्याणकारी थशे. जे प्राणीठ अ-

हीं प्रभुने चितवता थका तेमने पूजे ठे, तेठं पुण्योपार्जन करीने तुरतज मोहमां जाय ठे. वली जेठं अहीं प्रासादो तथा प्रतिमा बनावीने दीनो-प्रते दान थापे ठे, तेठं तुरत बन्ने जवोमां सुखी थाय ठे. ते सांचलीने अत्यंत चक्तिवंत थएला व्यंतरेंद्रोए त्यांनां प्रासादोनो उत्साहथी उद्धार कर्यो. एवी रीते आ शत्रुंजय तीर्थपर अमूढ्य पुण्यना समूह सरखो व्यंतरेंद्रोनो करेलो आठमो उद्धार थयो.

एवी रीते आठमो उद्धार जाणवो.

श्री वीरप्रभु इंद्रने कहे ठे के, हे इंद्र ! मनोहर चंद्र सरखी कांति-वाला आठमा तीर्थकर श्री चंद्रप्रभुनुं व्रतांत हुं कहुं बुं. आ जंबूद्वी-पना भरत क्षेत्रमां चंद्रानना नामनुं मनोहर नगर ठे; त्यां प्रजाप्रते रा-गवालो, शत्रुठेने जीतनारो, तथा मोटी सेनावालो महासेन नामे राजा हतो. ते राजाने कलंक रहित चंद्र सरखा शीलने धरनारी, निर्दोष तथा परिवारपर प्रीति राखनारी लक्ष्मणा नामनी राणी हती. एक दहाडो ते आधिग्याधिथी रहीत थइ थकी सुखेथी शय्यामां सति हती, त्यारे पाठली रात्रिए तेणीए चौद महास्वप्नोने जोयां. चैत्र वदी पांचमने दिवसे, तथा चंद्र अनुराधा नक्षत्रमां आवते ठेते वैजयंत विमानथी चवीने प्रभु तेम-नी कुक्षिमां अवतर्या. पढी समय संपूर्ण थयेथी पोसवदी बारसने दिव-से चंद्र अनुराधा नक्षत्रमां आवते ठेते तेणीए पुत्ररत्नने जन्म आप्यो. पढी ढपन्न दिक्कुमारीठं तथा सुरेंद्रोथी थयेख ठे जन्मोत्सव जेमनो एवा प्रभु अप्सराठंथी लालन कराता थका यौवन पाम्या. चंद्रना चिन्हवा-ला, तथा दोढसो धनुष्यनी उंचाशवाला ते प्रभु लोकोने आनंदकारक थया. पढी परण्याबाद प्रभु पितानुं राज्य पालवा लाग्या, एवी रीते तेमणे साडाढलाख पूर्वसुधि राज्य पाढ्युं; पढी पोशवदी तेरसने दिवसे चंद्र अनुराधा नक्षत्रमां आवते ठेते प्रभुए एक हजार राजा साथे दीक्षा लीधी. पढी त्रण मास गया बाद फागण सुदी सातेमे चंद्र अनुराधा नक्षत्रमां आवते ठेते प्रभुने केवलज्ञान थयुं. ते वखते अवधिज्ञानथी जाणीने चार निकायना देवो प्रभुनो केवलज्ञाननो महोत्सव करवामाटे तुरत त्यां आव्या. त्यां समवसरणमां प्रभुनी देशना सांचलीने तेठं सघला हर्षथी पोतपोताने स्थानके गया. पढी अतिशयो सहित प्रभु विहार क-

रता थका सर्वे अरिहंतोष्ठी परिशीलित थएला शत्रुंजय पर्वतप्रते आ-
व्या. त्यां रायणने प्रदक्षिणा देइने मुनिउ सहित वाणीरूपी पवित्र जल-
ने वर्षता थका प्रभु समोसर्या. त्यां ते तीर्थना महान महिमाने कहीने,
तथा तेने प्रदक्षिणा देइने प्रभु चंद्रोद्यानमां आव्या. त्यां सगर चक्रीए
लावेला समुद्रना कांठापासे ब्राह्मी नदीने तीरे प्रभु समोसर्या. त्यां दे-
वोए समवसरण करवाथी लोकोना समूहो त्यां आवीने, तथा प्रभुने न-
मीने तेमनी पासे बेठा. ते वखते त्यां शशिप्रजा नामनी नगरीनो शशि-
शेखर नामनो राजा पोतानी चंद्रप्रजा नामनी राणी सहित तुरत आ-
व्यो. पढी चंद्रयशा नामना पुत्र सहित प्रभुने नमिने ते राजा, प्रभुनी
वाणीरूपी अमृतनी श्रेणिने पीवा माटे त्यां बेठो. त्यारे प्रभु पण कहेवा
लाग्या के, आ अस्थिर संसारमां श्री शत्रुंजयपर अरिहंत प्रभुनुं जे ध्या-
न धरुं, तेज एक सारभूत ठे. वढी देवोमां जेम जिनेश्वर, ध्यानोमां जेम
शुक्लध्यान, तथा व्रतोमां जेम ब्रह्मचर्य व्रत, तेम सर्व तीर्थोमां आ
मुख्य तीर्थ ठे. वढी सर्व धर्मोमां चारित्र मुख्य ठे, केम के ते विना मु-
क्तिरूपी स्त्री प्राणीने वरती नथी. एवी रीतनी प्रभुना मुखनी वाणी सां-
जलीने चंद्रशेखर राजाए राणी सहित चारित्र लीधुं.

हवे प्रभुना कायोत्सर्गनी जगोए समुद्र किनारे धरणेंडे चंद्रकांत
मणिना विंबवाळुं प्रभुनुं मंदिर वनाव्युं. पढी प्रभु पण तीर्थप्रते तत्पर
थया थका रैवताचलादिक शिखरोमां विहार करवा लाग्या. पढी त्यांथी
विहार करीने जगतने तीर्थमय करता थका, हजार मुनि साथे प्रभु
सम्मेतशिखरप्रते आव्या. त्यां श्रावणवदी सातेमे, चंद्र श्रवण नक्ष-
त्रमां आवते ठते प्रभु निष्कंप थया थका रह्या. एवी रीते साडा सात
लाख पूर्वनुं आयुष्य संपूर्ण करीने प्रभु अनशनमां रह्या थका मोक्षे ग-
या. पढी त्यां सघला इंद्रो प्रभुनो निर्वाणमहोत्सव करीने पोतपो-
ताने स्थानके गया.

हवे ते चंद्रशेखर महा मुनि पण विहार करता थका प्रभुना चर-
णोष्ठी पवित्र थएली चंद्रप्रजा नगरीमां गया. त्यां तेमने आवेला जा-
णीने तेनो पुत्र चंद्रयशा पण वेगथी त्यां पांचसो राजाउ सहित आ-
व्यो. तथा तेणे चंद्रशेखर मुनिने नमस्कार कर्यो, त्यारे ते मुनि पण

धर्मलाजनी आशिषपूर्वक तेने कहेवा लाग्या के, अहीं चंद्रप्रज्ञ प्रभु
 आव्या हता, तेथी आ चंद्रप्रज्ञास नामनुं तीर्थ पृथ्वीमां प्रख्यात थरो.
 वली अहीं समुद्रना किनारापर ज्यां प्रभु प्रतिमाथी रखा हता, त्यांथी
 लवणसमुद्रना अधिष्टायक देवे समुद्रने दूर कयों हतो. वली अहीं ध-
 रणेंद्रे प्रभुनुं मंदिर बनावेल ठे, जेथी ते तीर्थ वधारे पवित्र ठे, तेम त्यां-
 नो समुद्र पण पवित्र ठे. वली अहीं पूर्वे चंद्रोद्याननी समीपे श्री युगा-
 दीश प्रभु आव्या हता, ते वखते तेमना पौत्र शशीकीर्तिए पोताना
 जावथी चंद्रप्रभुनुं मंदिर नगर सहित बनाव्युं हतुं, तेथी ते तीर्थ अतुल्य
 तथा पवित्र ठे. वली अहीं ज्यां योजनप्रमाण भूमिमां प्रभुनुं समवसरण
 थयुं हतुं, ते जगाए मनुष्यने देवगति थाय ठे. वली जिनना चरणथी पवित्र
 थएली ते भूमिपर मडदांडमां दुर्गध, तथा कीडा पडरो नहीं. वली अ-
 हीं जे माणसो सावचनो त्याग करीने जिनना ध्यानमां तत्पर रही तप तपे
 ठे, तेउने मुक्तिरूपी स्त्री दूर नथी. वली अहीं सगर चक्री तीर्थनी रक्षा
 माटे समुद्रने लाव्या ठे, अने ते समुद्रनुं पाणी आठमा प्रभुना स्नात्र
 माटे उपयोगी होवाथी पवित्र ठे. वली अहीं रहेली ब्राह्मी नदीने ब्र-
 ह्मैंद्र जिनस्नात्र माटे लावेला ठे, तेथी ते सर्वथा प्रकारे पवित्र ठे. वली
 अहीं घणा तीर्थोनो संगम होवाथी सर्व पापोने नाश करनारुं आ उ-
 त्तम तीर्थ ठे. अहीं शुभ जावथी चार शाखावालो धर्म आराधवाथी, ते
 सैंकडो शाखाउवालो थइने विस्तार पामशे. एवी रीते सर्वनो उपकार
 करनारा ते मुनि उपदेश दइने वीजी जगोए विहार करी गया. पठी
 त्यां चंद्रयशाए चंद्रप्रज्ञ प्रभुनुं हर्षथी मणिमय मंदिर बनाव्युं. वली
 त्यां तेणे पोताना पिता चंद्रशेखरनी मणिमय मूर्ति वनावी, केम के उ-
 त्तम पुत्रनी पितातरफ एवीज चक्ति होय ठे. वली त्यां तेणे गुरुनी आ-
 झापूर्वक केटलाक दिवसो सुधि विविध प्रकारनुं दान दीधुं. वली त्यां
 तेणे केटलांक मंदिरोने जीर्ण थएलां जोइने आदरथी तेमनो उद्धार
 कयों. वली तेणे पुंडरिकगिरि, रैवताचल, आबु तथा बाहुबळि विगेरे
 शिखरोपर पण चक्तिथी उद्धार कयों. एवी रीते तीर्थोनो उद्धार करीने,
 तथा यात्रा करीने चंद्रयशा राजाए शुभ गुरुनी पासे मुक्तिस्त्रीनी सखी
 सरखी दीक्षा लीधी. पठी लाख पूर्वो सुधि दीक्षा पाळीने, तथा आठे

कर्मोन्नो ह्यथ शवाधी केवलज्ञान पामी अंते जे ते मोक्षमां गया, ते स-
घलो प्रजाव आ तीर्थनो जाणवो.

एवी रीते नवमो उद्धार जाणवो.

मलीन चंद्रने तजीने हरिणे जे प्रजुना चरण कमलने सेव्युं ठे, एवा
देवोथी सेवाएला शांतिनाथ प्रजु संघप्रते शांति करनारा थाउ ? भरत
क्षेत्रना गजपुर नामे नगरमां जगतनी सर्व सेनाने जीतनारो विश्वसेन
नामे राजा हतो. तेने शीलनी लीलाधी उज्वल थएली अचिरा नामे
राणी हती; एकदा समये तेणीए पाठली रात्रिए चौद महाखम्भो जो-
यां. हवे श्री शांतिनाथ प्रजुनो जीव सर्वार्थसिद्धी चवीने जादरवा
मासनी सुद सातेमने दिवसे चंद्र चरणी नक्षत्रमां आवते ठते तेनी
कुक्षीमां आवी अवतर्यो. स्वप्नना दर्शनधी अरिहंत अथवा चक्रीना ज-
न्मनो निश्चय करती थकी रत्नगर्जनी (पृथ्वीनी) पेठे ते अचिरा माता
शुभ दोहदवालां थया थकां गर्जने धारण करवा लाग्या. पठी संपूर्ण स-
मये जेठ सुदी तेरसे चंद्र चरणी नक्षत्रमां आवते ठते तेणीए पुत्ररत्नने
जन्म आप्यो. त्यारे उपन्न दुक्कुमारिणं तथा इंद्रादिक देवोए हर्षधी
प्रजुनो जन्मोत्सव कर्यो. पठी स्वर्णकांतिवाला ते प्रजुए यौवन अवस्थाए
पितानी आज्ञाधी राज्यचारने अंगीकार कर्यो. चक्ररत्नना अनुसारे ठ
खंड पृथ्वीने जीतीने, इंद्र जेम देवलोकना राज्यने तेम ते पोतानुं राज्य
चलाववा लाग्या. पठी जेठ सुदी चौदसने दिवसे चंद्र चरणी नक्षत्रमां
आवते ठते प्रजुए इंद्रना महोत्सव पूर्वक एक हजार राजाउ सहित
दीक्षा लीधी. पठी ब्रह्मस्थपणामांज सघला देशोमां विहार करीने एक
दिवसे प्रजु गजपुर नजदीकना उद्यानमां आवी ध्यानमां रह्या. त्यां पो-
ससुदी नवमीने दिवसे कर्मोना ह्यथी लोकालोकने प्रकाशनारं प्रजुने
निर्मल केवलज्ञान उत्पन्न थयुं. पठी ते ते अतिशयोधी युक्त थएला तथा
देवोथी सेवाएला प्रजु शत्रुंजय नजदीक सिंहोद्यानमां आव्या.

हवे प्रतिष्ठान नामे नगरमां एक मिथ्यात्वी ब्राह्मण हतो, ते दुष्ट-
बुद्धि यज्ञकार्यमां आसक्त थयो हतो. एक दहाडो वश करेला लोकोना
समूहधी वींटाएला ते ब्राह्मणना यज्ञवाडामां कोशक मुनि आव्या. त्यां
(यज्ञमां थती) हिंसाने जोशने हृदयमां दुःखीत थएला ते मुनि उंचे

खरेषी कहेवा लाग्या के, शुरु सिद्धांतोने दूषित करनारा एवा आ लोकोने धिक्कार ठे ! पूर्वे श्री ऋत महाराजे धर्मयुक्त वेदोने वनाव्या हता, ते वेदोने आ ग्रासांध लोको दूषित करे ठे. एवी रीतना ते मुनिना वचनथी क्रोधातुर थएलो ते दुष्ट ब्राह्मण हथियार खेइने तेमने मारवाने दोड्यो; पण वचमां उजा करेला यज्ञस्तंजमां अथडावाथी तेणे तुरत पोताना अपराधि प्राणोने त्याग कर्यो. एवी रीते आर्तध्यानथी मृत्यु पामीने ते ब्राह्मणनो जीव ते सिंहोद्यानमां सिंह थयो, एवी रीते मुनिदर्शनना पुण्यथी तेने ते उत्तम तीर्थ मढ्युं. हवे ते सिंह त्यां वनवासी प्राणीजने त्रास आपतो थको जमवा लाग्यो; त्यां एक दहाडो तेणे श्री शांतिनाथ प्रचुने जोया, तेथी शीतोपचारथी जेम ज्वर, तथा साम वाक्यथी जेम दुर्जन तेम ते अत्यंत क्रोधातुर थयो; तथा पुंढडांथी पृथ्वीने आस्फालन करतो थको, अने क्रोधथी लाल आंखोवालो थयो थको ते पंजो उगामीने प्रचु तरफ दोड्यो. पण सिंहथी जेम हरिण तेम ते प्रचुथी जय पामीने सात धनुष्य दूर हक्यो. एवी रीते वारंवार प्रचु तरफ दोडतो तथा पाठो हठतो थको ते मनमां विचारवा लाग्यो के, मारी आडे तो कंइ वस्तु आवती नथी, अने हुं फाल पण मारी शकतो नथी, माटे खरेखर आ शांतशरीरी कोइ असामान्य महात्मा ठे; एम विचारतो थको, तथा प्रचु तरफ वारंवार जोतो थको ते पोताना पूर्व जवोने याद करवा लाग्यो. एवी रीते तेने क्रोधथी शांत थएलो जाणीने प्रचु तेने कहेवा लाग्या; केम के ज्यांसुधि तपेलुं तेल होय, त्यांसुधि तेमां पाणी नाखवाथी ते जयंकर जडको खेइ उठे ठे. प्रचुए तेने कथुं के, हे सिंह ! तुं तारा ब्राह्मणना पूर्व जवने याद कर ? त्यां तेवी रीतना दुष्कार्यथी तुं आ तीर्थचरूपे थयो हुं. वली आ तीर्थराजनुं समीपपणुं पामीने पण हवे तुं क्रोधातुर थइने नरक आपनारी हिंसा शा-माटे करे ठे ? वली ते समये हितोपदेश देनारा मुनिप्रते पण तें जे क्रोध कर्यो, तो तने मृत्यु आदिक आवुं फल जोगववुं पड्युं ठे. माटे हवे जीवहिंसा तजीने, तुं दयाने अंगीकार कर ? तथा धर्मने जजतो थको खेद पाम्या विना तीर्थने आराध ? एवी रीते धर्मवचनोथी तेने प्रतिबोधिने प्रचु आगल चाळ्या, त्यारे ते सिंह पण शांत चित्तवालो थयो

थको प्रभुनी पाठल चालवा लाग्यो. पढी प्रभु शत्रुंजयपर चढ्या, तथा पाठल आवता ते सिंहने तेमणे कळुं के, तुं हवे प्राणीउप्रते समता धारीने अर्हीज रहेजे ? केम के अर्हीज तने आ क्षेत्रना प्रजावशी देवगति मखशे, तथा पढी एकावतारी थइ तुं मोक्षे जइश, एवी रीतनी प्रभुनी आज्ञामां तत्पर रहीने ते सिंह प्रभुनुं ध्यान धरतो थको मुनिनी पेठे द्याने तथा शांत मनने धारण करीने त्यां रह्यो. पढी त्यां शुभ-ध्यानशी मृत्यु पामीने ते उत्तम देवगतिमां गयो; माटे तीर्थनो प्रजाव कदापि पण निष्फल जतो नथी

हवे श्री शांतिनाथ प्रभु पण देवोना समूहोशी वींटाया थका अजितप्रभुनी पेठेज मरुदेवा शिखरपर चार माससुधि रह्या. त्यां गांधर्वो, विद्याधरो, देवो, भुवनपतिउ तथा मनुष्यो प्रीतिपूर्वक प्रभुने हमेशां पूजता हता. एवी रीते त्यां चतुर्मास रहीने प्रभु सूर्यनी पेठे जगतने बोध आपवामाटे त्यांशी विहार करी गया. हवे प्रभुशी पवित्र थएला ते शिखरपर ते सिंहदेवे स्वर्गमांशी आवीने मूर्ति सहित श्रीशांतिनाथ प्रभुनुं मंदिर बंधाव्युं. वढी पोतानी देवगतिना कारणरूप एवा ते शिखरपर ते देवे बीजा पण प्रभुना मूर्तिउ सहित प्रासादो बंधाव्यां. एवी रीते सिंहदेवशी तथा तेना अनुचर एवा बीजा देवोशी अधिष्ठित थएलुं ते शिखर शांतिजिननी जक्तिशी सर्वना इच्छितोने आपे ठे. ते शिखरनी समीप इशान खुणामां पांचसो धनुष्य दूर यद्द ठे, ते चिंतामणि रत्न आपे ठे. त्यां कल्पवृक्षोपर रहेला क्रोडो अधिष्टायक देवो शांतिनाथ प्रभुनुं आराधन करनारालने सर्व इच्छित वस्तु आपे ठे. वढी त्यां पुण्यशालीउने अरिहंत प्रभुना आश्रयशी संशयरहित पारलौकिक सिद्धि मळे ठे. एवी रीते सर्व शिखरोपर विहार करीने, प्रभु पोताना चरणन्यासोशी पृथ्वीने पवित्र करता थका अनुक्रमे गजपुर नगरमां आव्या. त्यां शांतिनाथ प्रभुना चक्रधर नामना पुत्र प्रभुने आवेला जाणीने, तुरत परिवार सहित तेमने नमवा माटे आव्या. पढी त्यां सर्व सजासदो प्रभुने नमीने तथा स्तवीने बेठा बाद प्रभु पण पोताना मुखकलमांशी मकरंद सरखी देशना देवा लाग्या के, शील, शत्रुंजय पर्वत, समता, जिननी सेवा, संघ, तथा संघाधिपपणुं ते सर्वे मोक्ष आपनारां ठे. एवी रीतनी प्रभुनी देशना सांजळीने उत्तम

बुद्धिवाला चक्रधर राजा उठीने कहेवा लाग्या के, हे प्रभु ! मने आप संघाधिपपणुं आपो ? त्वारे प्रभुए पण देवोए लावेलो वासकेप तेमना मस्तकपर नाख्यो. एवी रीते प्रभुनी ते आशिष लेइने, तथा इंद्र दीधेला चैत्यने लेइने राजाए संघने निमंत्रण कर्युं. पढी कुलखीउए करेल ठे मंगल जेनुं एवा ते चक्रधर राजा सैन्यना चारथी जगतनें चलायमान करता थका संघसहित चालवा लाग्या. पढी अनवच्छिन्न प्रयाणथी, गामो-गाम प्रते जिनोने तथा मुनिउने नमता थका ते सुराष्ट्र देशमां आवीने तीर्थ समीपे आव्या. त्यां एक दहाडो राजा ज्यारे देवालयमां वेठा हता त्वारे, पोतानी कांतिथी आकाशने तेजस्वी करतो थको कोइक विद्याधर आव्यो. तेने जोइ चक्रधर राजा आसनपरथी जरा उठ्या, तथा, तेने उत्तम आसनपर बेसाड्यो, पढी ते विद्याधर हाथ जोडीने राजाने कहेवा लाग्यो के, हे राजन् ! तमो अरिहंत प्रभुना पुत्र, तथा ईदवाकु वंशमां मुकुट समान ठो. हुं खेटपुरना राजा मणिप्रिय विद्याधरनो कलाप्रिय नामे पुत्र हुं, तथा शत्रुउंथी बलें करीने पराजव पामेलो हुं. हवे गोत्रदेवीनी आज्ञाथी आपनाथी ते मारा शत्रुउंनो दाय जाणीने, आपने बोलाववा माटे हुं अर्हीं आव्यो हुं, तेथी हे प्रभु ! आप मारापर कृपा करो ? पढी चक्रधर राजानी आज्ञाथी ते विद्याधरे पोतानी अत्यंत शक्तिथी विमाननी रचना करी. पढी शत्रुने नाश करनार चक्रधर राजा पण विमानमां वेसीने द्वाणवारमांज ते विद्याधर सहित खेटपुरमां आव्या. एवी रीते चक्रधरना त्यां आववाथी, तेना तेजने सहन नहीं करवाथी जलकांत मणिमांथी जरता पाणीनी पेठे शत्रुउं दूर चाळ्या गया. एवी रीते शत्रुनो समूह नाशी गया बाद ते कलाप्रिय विद्याधर चक्रधर राजाने आदरसहित कहेवा लाग्यो के, हे प्रभु ! पोतानी मेलेज आपप्रते रक्त थएली मारी बेहेनने आप परणो ? जो के तेथी पण हुं आपनो बदलो तो बेशमात्र पण वाली शकतो नथी. एम कहीने तेणे पोतानी गुणमाला नामनी बेहेन चक्रधरने आपी. तेना संगमथी चक्रधर कौमुदी सहित चंद्रनी पेठे शोभवा लाग्या. वली तेना रुपथी मोहित थएली बीजी विद्याधरनी कन्याउने पण चक्री त्यां परण्या; केम के चाग्यवंतोनुं चाग्य सर्व जगोए उत्कृष्टज होय ठे. पढी चक्रधर राजाने तीर्थपर जवानी इ-

हवाला जाणीने ते विद्याधर तेमने स्त्रीं सहित विमानमां बेसाडी त्यां लेइ जवा लाग्यो. मार्गमां विमान चालते उते ते विद्याधरे तेमने खुशी करवा माटे स्त्रीं सहित नृत्य कर्युं. ते विमानना ऊरुखामां बेसी चक्रधर राजा जगतनी रचना जोता थका, एक मनोहर उद्यानने जोइ विद्याधरने कहेवा लाग्या के, हे कलाप्रिय! पुष्पोनी सुगंधिची हर्षित थएल ठे जमराळना समूह ज्यां, तथा आंवांनी मांजरोची आनंदित थएल ठे कोयलो ज्यां, एवा आ उद्यानने तुं जो ? आ उद्यानमां मारुं चित्त क्रीडा करवाने श्हे ठे, माटे तुं पण अहीं आनंदची आ विमानने उतार ? एवी रीतना राजाना प्रिय वचनने सांजलीने कलाप्रिये पण तेमनुं वचन सफल करवा माटे आकाशमांथी त्यां विमान उतार्युं. वृद्धोची ठवाएला तथा आंखोप्रते अमृतना वरसाद सरखा ते उद्यानमां चक्रधर राजा स्त्रीं सहित क्रीडा करवाने श्भता हवा. त्यां तेमणे वृद्धोने जोतां थकां तथा पुष्पो अने फलोने एकठा करतां थकां अगाडी अमृतना कुंडसरखुं एक तलाव जोयुं. घणा अने निर्मल मोजांळची वींटाएला कमलोना चलायमान थतां पत्रोची जमराळने उडाडी मेलता ते तलावने जोइ राजाए विद्याधरने कळुं के, पालपर उगोलां वृद्धोनां पत्रोची शांत करेल ठे पंथीं उनो श्रम जेणे, तथा गर्मीना तापने हरनार, पृथ्वीरूपी स्त्रीना कंकण सरखुं, तथा चपल कळोलोची चखित थएला कमलोपर खेळी रह्या ठे हंसो ज्यां, एवुं आ तलाव अत्यंत शोभे ठे. वली चपल कमलोपर अहीं जमराळ लीलाची नृत्य करी रह्या ठे, तथा मयूरो टुकार करी रह्या ठे, तथा चक्रवाक पक्षी पोतानी स्त्री सहित अहीं आनंद मेलवे ठे. माटे हे विद्याधर ! अहीं मारुं मन अत्यंत आनंद पामे ठे, अने तेथी आ सरोवरनी प्रदक्षिणा देइने तेनी आसपासनी वस्तुं आपणे जोइयें. एम कहीने ते विद्याधर सहित राजा तेनी आसपास फरवा लाग्या, त्यां तेमणे वृद्धोनी ढालींउमां आहादित थएलुं एक चैत्य जोयुं. ते चैत्यमां श्री युगादीश प्रभुनुं मण्णुं बिंब जोइने हर्षित थया थका स्त्रीं सहित प्रभुने पुष्प, अक्षत, स्तवन आदिकची पूजीने ते राजा प्रासादनी महान शोभा जोवा लाग्या. पठी जेटलामां ते बहार आवे ठे, तेटलामां तेउए वचित्र रूपवाली एक वांदरीने ऊरुखामां बेठेळी जोइ. तेणीने जोइ

“अहो! आतो सुंदर वांदरी ठे” एम कही जेवो चक्रधर राजाए तेणीने स्पर्श कर्यो, के तुरतज तेणीने दिव्यरूप धरनारी स्त्री तरिके जोइ, तथा तेथी ते अत्यंत आश्चर्य पास्या. पढी ते राजा जेटलामां कंइक बोखवा जाय ठे, तेटलामां तेणीनारखेवाल बे विद्याधरो त्यां आवीने हर्षथी राजाने कहेवा लाग्या के, हे स्वामी! आना रूपना विपर्ययथी तमो आश्चर्य थसो नही? आनी आश्चर्यकारक कथा सांजलवा माटे तमो अही बेसो? पढी राजा त्यां बेठा वाद तेजमांथी एक विद्याधर कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी! अमो वैताढ्यनी उत्तरश्रेणिमां रहीए ठीए. आ मारी मूर्तिवंत एवा शृंगाररसने जीवाडनारी शृंगारसुंदरी नामनी पुत्री अनुक्रमे यौवन अवस्थाने पामी. एक दहाडो देहधारी वसंतश्री सरखी आ मारी पुत्री सखीउंसहित क्रीडामाटे उद्यानमां गइ हती. त्यां स्वेढाथी पुष्पो, फलो, पत्रो विगेरे खेती थकी ते बीजा उद्यानमां गइ, तथा त्यांथी पण फलादिक खेवा लागी. त्यारे ते वननी चक्रेश्वरी नामनी अधिष्टायक देवीए पोताना चापल्यपणाथी तेणीने श्राप आप्यो के तुं वांदरी थइ जा? पढी तेणीए तेने नमस्कार करवाथी तथा आजीजी करवाथी ते देवी खुशी थइ, केम के उत्तमो प्रायें करी अत्यंत क्रोधी होता नथी. पढी ते देवीए तेणीने कछुं के, शांतिनाथ प्रभुना पुत्र चक्रधर राजाना करस्पर्शथी तुं पाढी स्त्रीरूपे थइश; तथा हे सुलोचने! तारा हाथने पण ते ग्रहण करशे, (अर्थात तने परणशे.) एम कहीने ते देवी अंतर्ध्यान थइ. हवे त्यारथी ते वांदरीरूप थइने आ वनमां रही ठे, अने जाग्यना योगथी आजे आपनुं पण आगमन थयुं. माटे हे स्वामी! जेम आपे तेने मनुष्यदान आपीने पोतानी करी लीधी ठे, तेम हवे तेणीने आप कामदेवरूपी समुद्रथी पण उधारी कहाडो?

एवी रीतनी तेजनी प्रार्थनाथी कलाप्रिय विद्याधरे श्री युगादीश प्रभुनी साक्षीए तेजनी विवाह कर्यो. पढी त्यां कलाप्रिये तथा ते बन्ने विद्याधरोए तेमने केटलीक कलाउं आपी, तथा देवीउंए पण प्रत्यक्ष थइने तेमने वरदान आप्यां. एवी रीते परणीने ते चक्रधर राजाए त्यां वनमां जमतां थकां नदीना किनारापर तपस्या करता एवा केटलाक जटोधारीउंनो आश्रम जोयो. त्यां लक्ष्णोथी तेने राजा जाणीने ते तपस्वीउंए उठीने तेमनो अर्घ्यपादादिकथी आदरसत्कार कर्यो, पढी रा-

जाए बहु आदरमानथी तेउने पुब्बुं के तमो कोण ठो ? तथा अहीं शा माटे एकठा थया ठो ? तथा तमो कोनुं ध्यान धरो ठो ? त्यारे तेउए कब्बुं के, हे राजन् ! अमो कहुवंशी कंदमूल चक्षण करनारा जटाधारी तापसो ठीए; वली अमो श्री युगादीश प्रचुने नमीए ठीए, वट्कलो पे-हेरीए ठीए, ब्रह्मचर्य पाळीए ठीए, तथा चूमिपर शयन करीए ठीए. ते सांचलीने चक्रधर राजा तेमने कहेवा लाग्या के, अरे ! तमो तो मिथ्या-त्वथी मोहित थया थका शुद्ध धर्मथी ठगाया ठो ! केम के, ज्यारे तमो निःसंग थइ ब्रह्मचारी थया थका तपजपमां तत्पर रही श्री युगादीश प्र-चुने चजो ठो, त्यारे अजह्य वस्तुना चोजनमां शा माटे रक्त थया ठो ? जेथी मिथ्यादृष्टि अज्ञानी रहेला ठे, एवी गुप्त नसोवाली, चांगवाथी जेना सरखा जाग थाय तेवी, तथा पल्लवरूप वनस्पति अजह्य कहेली ठे. जे वनस्पतिमां तीक्ष्ण सोझना मुखपर रहे एटला जागमां पण अनंता जीवो उपजे ठे, तथा विनाश पामे ठे, ते अनंतकायो कहेवाय ठे. वली कीडाउंथी व्यास थएलां एवां उडुंबर, वड, पीपला, काकोडुंबर, तथा अश्वत्थ, नामना वृक्षना फलो पण खावां नहीं. वली मध, मांस, माखण तथा मद्य ए चार महा विगयोनो त्याग करवो. वली हिम, जेर, करा, सर्व ऋतुनां नवां फलो, रात्रिचोजन, बोरानुं आथणुं, वृंताक (रींगणां) अजाण्या फलफुलो, फुंगाएल चोजन, बहुबीजां फलो, तथा काचा गो-रससाथे द्विदलनुं चोजन, एटलानो पण त्याग करवो. एवी रीते प्रचुए बावीस वस्तुं अजह्य कहेली ठे, माटे तेने तज्याविना तमो श्री युगा-दीश प्रचुने शी रीते पूजी शको ठो ? वली ते अजह्यना चोजनथी ही-न जाति, अज्ञानता, रोग, तथा दरिद्रपणुं मळे, अने मृत्युबाद नरक-गति मळे ठे. एवी रीतना प्रचुना वचनने जाणीने जे सुबुद्धि माणस ते अजह्योनो त्याग करे, ते अनंत सुख चोगवीने पापरहित थइ मोक्षमां जाय ठे. एवी रीतना चक्रधर राजाना वचनोने सांचलीने ते तापसो वै-राग्ययुक्त थइ कहेवा लाग्या के, हे राजन् ! आपे अमोने शुद्ध मार्ग बता-व्यो. वली हे महाराज ! आंधलाउंए जेस चिंतामणि रत्नने, तेम अमारां जीवितनो आटलो काल अमोए मिथ्यात्वपणाथी फोकट गुमाव्यो. त्यारे चक्रधर राजाए तेमने कब्बुं के, हे महानुजावो ! हवे तमो खेद

नहीं करो ? पण मारी साथे श्री ऋषभदेव प्रभुने वांदवामाटे चालो ? तेम कहीने अति आदरथी राजा विमानमां चढीने लोकोनी दृष्टिने कौ-
तुक आपता थका ज्यां संघ हतो त्यां आव्या. स्त्रीसहित तेमने आ-
वेला जाणीने संघना लोको पण हर्षथी धवलध्वनि पूर्वक वाजित्रो वगा-
डवा लाग्या. हवे ते तापसो पण राजाए देखाडेला मार्गे चालता थका
अनुक्रमे त्यां आव्या, तथा राजाए तेमने सन्मान आपवाथी तेउं अत्यंत
हार्षित थया. पढी अनुक्रमे तीर्थपूजा तथा संघपूजा करीने इंद्रना उ-
त्सवपूर्वक ते राजा पुंडरिक गिरिपर चढ्या. पढी त्यां तेमणे विधिपूर्वक
पूजा, आरात्रिक, दान, तथा इंद्रोत्सवप्रमुख सर्व कार्यं कर्तुं. एटलामां
ते सिद्धसूर प्रत्यक्ष थइने राजाने कहेवा लाग्यो के आपना पिताजीनी
कृपाथी हुं तिर्यंच जवने तजीने आवी रीतनी ऋद्धिवालो जे देव थयो
हुं, ते सर्व प्रजाव प्रभुनो तथा आ तीर्थनो ठे. वली श्री मरुदेवा नामना
शिखरपर आपना पिताजी श्री शांतिनाथ प्रभुनुं मंदिर ठे, माटे त्यां
जइ हर्षथी तेमनी तमो पूजा करो ? पढी तेना वचनथी चक्रधर राजाए
त्यां जइ श्री शांतिनाथ प्रभुने बहु भक्तिथी पूज्या, तथा त्यां पण पूर्वनी
पेठेज तेमणे सर्व कार्यं कर्तुं.

हवे ते तपस्वीउं पण त्यां श्री ऋषभप्रभुने जोइ पोताना जन्मने कृ-
तार्थ मानता थका आनंद पास्या. पढी ते तापसो उत्तर दिशामां स्वर्ग-
गिरिपर एक योजननी नीचाण भूमिमां केवली महाराजनी आज्ञाथी
रह्या. त्यां घातिकर्मोना ह्यथी तेउंने केवलज्ञान थयुं, तथा पढी प्रत्या-
ख्यानमां तत्पर रह्यां थकां तेउंने मोक्ष मळ्यो. हवे जे जगोए इंद्रे क-
रेल ठे, संस्कार जेउंनो एवा ते तापसो ज्यां सिद्ध थया, ते स्थान ताप-
सगिरिना नामथी प्रसिद्ध थयुं. पढी ते चक्रधर राजा आनंदथी ते मु-
क्तिथइ सरखा तीर्थने जोता हता, त्यारे इंद्रे तेने कहुं के, हे चक्रधर
राजन् ! तमारा पूर्वजोनुं आ तीर्थ कालना माहात्म्यथी जीर्ण थएलुं ठे,
माटे तेनो उद्धार करवो तमोने योग्य ठे. ते सांचली चक्रधर राजाए
त्यांना सघला प्रासादोनो उद्धार कर्यो, अने तेथी पोताना जवपंजरने
उलडुं तेमणे जीर्ण कर्तुं ! पढी इंद्रे चक्रधर राजाने “ तमो आ तीर्थनो
जीर्णोद्धार करनारा ठे. ” एम कहीने तेनी स्तुति करीने तेणे तेमने पु-

षोष्ठी बंधाव्या. पढी पोताना पूर्वजोनी पेठे ते चक्रधर राजाए पुंडरिक गिरिना सर्व शिखरोपर प्रासादोनो उद्धार कयों. पढी चंद्रप्रज्ञासक्षेत्रमां समुद्रपासे रहेला चंद्रप्रज्ञ प्रभुना मंदिरमां तेमणे अष्टाद् महोत्सव कयों. पढी ते संघना लोकोसहित संपदाना घर सरखा रैवताचलपर चढ्या. त्यां कामदेवने जीतनारा श्री नेमिनाथ नामना ज्ञावितीर्थकर महाराजने संघना लोकोए हर्षष्ठी स्तवनोयें करीने पूज्या. त्यां पण चक्रधर राजाए प्रासादोनो जीर्णोद्धार कयों, तथा बीजा पण केटलाक नवीन प्रासादो बंधाव्या. पढी ते तीर्थनी प्रदक्षिणा देख्ने राजा संघसहित नंदिवर्धन शिखरपर चढ्या. त्यां पण तेमणे पूजा, दान, स्वामिवत्सल आदिक करीने विधिपूर्वक जीर्णोद्धार कयों. पढी एवी रीते सम्मत्शिखर आदिक तीर्थोमां पण जक्तिथी यात्रा तथा जीर्णोद्धार करीने अनुक्रमे चक्रधर राजा उत्सवपूर्वक हस्तिनापुरप्रते आव्या. त्यां तेमणे पूर्वनीपरेंज त्रणखंड भरतनुं राज्य पालवा मांड्युं.

एटलामां हवे इंद्रोष्ठी पूजाएला श्री शांतिनाथ प्रभु पण केटलाकं मुनिउंसहित सम्मत्शिखरपर आव्या. त्यां लाख वर्षोनुं पोतानुं आयुष्य पूर्ण थतुं जाणीने तेमणे नवसो मुनिउंसहित अनशन ग्रहण कयुं. पढी अनुक्रमे चैत्रवदी तेरसने दिवसे पाठले पहोरे प्रभु ते मुनिउंसहित मोक्षे गया. त्यां सर्व देवोए पूर्वनी पेठेज तेमनो निर्वाण महोत्सव कयों, तथा त्यां तेमनुं मणिमय मंदिर बंधाव्युं. एवी रीते प्रभुना निर्वाणने सांचलीने वैराग्ययुक्त थद् चक्रधर राजाए गुरु समीपे मनोहर चारित्र लीधुं. पढी दश हजार वर्षोसुधि खड्गधारा सरखुं चारित्र पाळीने ते चक्रधर मुनि महाराजे केवलज्ञान मेलव्युं. एवी रीते केवलज्ञानरूपी सूर्यना किरणोष्ठी समस्त जगतने हाथमां रहेला मणीनी पेठे जोता थका, तथा जव्यरूपी कमलना वनने विकस्वर करता थका, अने ध्यानथी बाहारना अने अंतरंगना सर्व अंधकारनो नाश करता थका ते श्री चक्रधर महा-मुनिराज सम्मत्शिखरपर रह्या थका, मोक्षनगरप्रते गया.

एवी रीते दशमो उद्धार जाणवो.

एवी रीते आचार्य महाराज श्री धनेश्वरसूरिए बनावेला महा तीर्थ श्री शत्रुंजयना माहात्म्यमां श्री अजितस्वामी, सगर चक्री, श्री शांतिप्रभु,

तथा चक्रधर राजादिक महापुरुषोए कर्ला तीर्थोद्धारना वर्णननो आठ-
मो सर्ग संपूर्ण थयो. श्रीरस्तु.

नवमः सर्गः

त्रणे जगतोना स्वामी, तथा अद्भुत विजवना प्रजाववाला, तथा स-
बला माणसोना बन्ने जवोना हित माटे प्रकट करेल ठे मार्ग जेणे एवा
श्री युगादीश प्रभु जयवंता वतें ठे.

श्री वीरप्रभु इंद्रने कहे ठे के, हे इंद्र ! तेज ईश्वराकु वंशना पुरुषर-
त्ननुं तथा आ शत्रुंजय गिरिनुं, कर्णने अमृततुल्य चरित्र तुं हजु पण
सांजल ? हे इंद्र ! हवे श्री मुनिसुव्रत तीर्थकर महाराजना तीर्थमां थ-
एला वासुदेव, बलदेव तथा रावणनुं चरित्र हुं तने कहुं हुं.

श्री सूर्यशाना वंशमां केटलाक राजाठ थयावाद् अयोध्या नगरी-
मां विजय नामे राजा थया. तेनी हिमचूला नामनी राणीथी वज्रवाहु
अने पुरंदर नामे वे पुत्रो थया, तेजमांथी वज्रवाहुए पोताना शालानी
हांसीथी दीक्षा लीधी. पढी विजय राजा पण पुरंदरने राज्यपर बेसाडीने
दीक्षा लेइ मोक्षे गया. पुरंदरनो पुत्र कीर्तिधर, तथा कीर्तिधरनो पुत्र
सुकोशल थयो; ते सुकोशल राजाए पोतानी गर्जवंती स्त्रीने तजीने दी-
क्षा लीधी. तेनी सहदेवी नामनी माता दुःखथी पीडित थइ थकी मृत्यु
पामीने वनमां वाघण थइ, तेणीए पूर्वना क्रोधथी पोताना संयमधारी
पुत्रने मारी नांख्यो. हवे ते सुकोशलनो हिरण्यगर्ज नामे पुत्र थयो,
तेनो पुत्र नघुष नामे थयो; ते नघुष एक वखते कोइ बीजे स्थानके गयो
हतो, त्यारे तेनी राणीए शत्रुठने जीत्या हता. एक दहाडो तेणिना प-
तिए पोतानी राणीनुं असतीपणु चिंतव्युं, अने तेथी ते ज्वरना व्या-
धिथी मृत्यु पाम्यो. तेनो सोदास नामनो पुत्र राक्षसोनी पेठे मनुष्योनुं
मांस जक्षण करवा लाग्यो, तेथी मंत्रिंणए तेने कहाडी मुक्तीने राज्यपर
तेना पुत्र सिंहरथने बेसाड्यो. पढी सोदास पण कोइक मुनिपासेथी ध-
र्मश्रवण करीने जीवदयामां तत्पर थयो थको महापुर नगरमां, त्यांनो
राजा मृत्यु पामवाथी पोते राजा थयो. पढी तेणे सिंहरथने जीत्यो,
तथा बेवटे बन्ने राज्यपर ते सिंहरथने बेसाडीने तेणे गुरु समीपे चारि-

त्र ग्रहण कर्तुं. सिंहस्थानो पुत्र ब्रह्मस्थ, तेनो पुत्र चतुर्मुख, तेनो पुत्र हेमस्थ, तेनो पुत्र शतस्थ, तेनो पुत्र उदयपृथु, तेनो पुत्र वारिस्थ, तेनो पुत्र इंद्रस्थ, तेनो पुत्र आदित्यस्थ, तेनो पुत्र मांघातृ, तेनो पुत्र वीरसेन, तेनो पुत्र प्रतिमन्यु, तेनो पुत्र पद्मबंधु, तेनो पुत्र रविमन्यु, तेनो पुत्र वसंततिलक, तेनो पुत्र कुवेरदत्त, तेनो पुत्र कुंष्क, तेनो पुत्र शरत्त, तेनो पुत्र सिंहदशन तेनो पुत्र हिरण्यकशिपु, तेनो पुत्र पुंजस्थल, तेनो पुत्र ककुस्थ, तथा तेनो पुत्र रघु एवी रीते केटलाको मोक्षमां तथा केटलाको स्वर्गमां गया बाद साकेत नामना नगरमां प्रख्यात, अने शत्रुने जीतनारो जय नामे राजा थयो. तेणे सघली दिशाळ जीती, पण पूर्व कर्मना संयोगे तेने एकसोने आठ जातिना रोगो थया. एवी रीते रोगयुक्त ठतां पण ते राजाए पोताना अंतर्वीर्यथी सैंकडोगमे दुःसाध्य राजाठने जीत्या. एवी रीते एक वखते अखंड आज्ञावालो ते अनुक्रमे त्रणखंड पृथ्वीना मंडनरुप एवा सौराष्ट्र देशमां आव्यो. त्यां शत्रुंजयपर अत्यंत जावथी प्रचुने नमीने ते द्वीपपत्तनमां आव्यो.

एटलामां रत्नसार नामे कोइ धनाढ्य वहाणवटी करीयाणाळथी वहाण जरीने समुद्रप्रते चाढ्यो. त्यां सारा पवनथी ते वहाण सुखे समाधे केटलोक समुद्र उलंगी गयुं. पढी पर्वतो देखावाथी लोको जीवितनी आशाथी आनंदीत थया; पण तेटलामां वहाणवासीठना जीवितने हरनारो अग्नि खुणामांथी वायु वावा लाग्यो. ते वखते कंथाथी (जीर्ण गोदडीथी) जेम योगीनुं शरीर, तेम वादलांठनासमूहथी दिशाळनुं मुख तथा आकाश ठवाइ गयुं. वली ते वखते पोताना मित्र मेघने जाणे आखिंन करवाने इठतो होय नहीं, तेम समुद्र पोतानां मोजांठरूपी हाथोथी अत्यंत उठलवा लाग्यो. ते वखते वायुना वंटोलीआथी वहाण जमवा लाग्युं, अने तेथी जीव सटोसटनो अवसर आववाथी रत्नसार वहाणवटी विचारवा लाग्यो के, मारापर आ महाकष्ट आवी पड्युं!! वली में निर्बुद्धि धनना लोचथी आ धनेहु लोकोने ठगीने वहाणमां बेसाड्या ठे. वली आ समये आ जीवित देनारो मेघ पण मारां पापोथी जारीत थइने, वायुराजनी आज्ञामां रही जीवित हरवाने कुमी रह्यो ठे. वली आ समये आ वहाण पण उठलता दडानी पेठे मोजांठरूपी लाकडी-

उंना मारथी चंलाचल थइ रळुं ठे; माटे हवे जेटलामां आ वहाणना टुकडे टुकडा न थइ जाय, तथा ज्यांसुधि आ वहाणमां रहेला लोकोनो नाश न थाय, तेटलामां आ समुद्रमां जंपापात करी हुं मारा प्राणोनो त्याग करूं. एम विचारि जेवामां ते वहाणना कटेरापर आवे ठे, तेटलामां श्रवणने प्रिय लागे एवी अदृश्य रीते आकाशवाणी थइ के, “हे रत्नसार ! तुं समुद्रमां जंपापात करवारूप साहसने नहीं करतो, तारी आ दशा मेंज करी ठे; आ समुद्रनी अंदर कल्पवृक्षना पाटीआंठथी वींटाएली, हवे थनारा श्री पार्श्वप्रभुनी निर्मल प्रतिमा ठे. ते महा प्रजाविक प्रतिमानुं पूर्वे लाख वर्षोंसुधि धरणेंडे पूजन करेळुं ठे, तथा पढी ठसो वर्षोंसुधि कुबेरे पूजन कर्युं ठे. पढी तेनी पासेथी प्रार्थना करीने वरुणे ते लीधी, तथा तेणे उत्तम चक्रिथी सात लाख वर्षोंसुधि तेनुं पूजन कर्युं. हवडे ते अजय राजाना जाग्यथी अर्ही आवेली ठे, माटे ते प्रतिमाने खेडने तुं ते ईश्वरकुवंशीने आपजे ? ते हमणा सघळी दिशांठने जीतीने द्वीप नामना नगरमां आव्यो ठे, माटे ते जाग्यवंत राजाने तुं ते प्रतिमा आपजे ? ते प्रतिमाना दर्शनथीज तेना रोगो तथा दुःकर्मों दूर जशे; ते प्रतिमानी अधिष्टायक एवी हुं प्रजाववाली पद्मावती नामनी देवी हुं. एवी रीतनी आकाशवाणी सांजलीने ते महाबुद्धिवान रत्नसारे तुरत ते प्रतिमाने बहार कहाडवा माटे खलासींठने समुद्रमां उतार्या. पढी जीवजेम धर्मने पामीने समाधिथी देवलोकमां जाय ठे, तेम ते खलासींठ ते प्रतिमाना संपुटने खेडने तुरत वहाणमां आव्या. तेज वखते हलदरना रंगनी पेठे, दुर्जननी मित्राडनी पेठे, तथा कमलपर रहेला जलबिंदुनी पेठे मेघनो घटाटोप जोतजोतामां नाश पाम्यो. वळी ते वखते प्राणींठने आनंद आपतो, तथा तेठनी चिंताने दूर करतो उत्तम वायु पण वावा लाग्यो. ते वखते जिनना आगमनी पेठे अंतरमां निबिड (जंडांजंडां) रहस्यवालो, तथा उपरथी शांत, एवो गंजीर समुद्र पण तोफानरहित थइ उपशांत थयो. पढी ते वहाण पण शुभ वायुना योगथी द्वीपनगरप्रते आव्युं, त्यारे एक माणसे वेगथी जइ अजयपालने वधामणी आपी. त्यारे ते अजयपाल पण पार्श्वप्रभुने आवता सांजलीने, विकस्वर नयनवालो थयो थको, घोडापर चढीने तुरत त्यां सन्मुख आव्यो. पढी त्यां राजाना नयनरूपी

पद्मने विक्रम करवामां सूर्य सरस्वती ते पार्श्वप्रचुनी प्रतिमाना संपुटनेलो-
कोए उत्सव सहित वहाणमांशी बहार कहाडी. पढी वाजित्री वागते ठते,
केटलाको हर्षथी नाचते ठते, तथा जाट लोको बिरुदावली बोलते ठते,
महादान देवाते ठते, ध्वजोथी शणगारेला, तथा कपूर अने अग्रना धू-
पोथी सुवासित करेला एवा ते नगरमां राजाए ते प्रतिमाना संपुटने
प्रवेश कराव्यो. पढी ते संपुटने राजाए सिंहासनपर. स्थापन करीने,
तथा तेनी पूजा करीने, जक्तिथी खोद्युं. त्यारे शेषनागनी फणाजपर
रहेला रत्नोना किरणोथी नाश करेल ठे अंधकारनो समूह जेमणे एवा,
त्रण ठत्रोथी शोचता, पद्मासन वारीने रहेला, बन्ने पडखे चामरोवाला,
धरणेंडे धारि राखेला सिंहासनपर बेठेला, नखना किरणोना समूहथी
शोचता, कृत्रिम तथा अकृत्रिम एवा अरिष्टने दूर करवामां समर्थ, श्री-
वत्सथी लांठित थएला साथलवाला, प्रजाविक, सर्व प्रकारना आचूष-
णोना समूहथी शृंगारयुक्त थएलुं ठे शरीर जेमनुं एवा, तथा कल्पवृक्ष-
ना पुष्पोनी सुगंधिथी वासित करेल ठे सर्व जगत जेमणे एवा, अने म-
ध्यम लोकना नाथ, एवा श्री पार्श्वनाथ प्रचुने ते संपुटनी अंदर तेमणे
जोया. पढी ते राजाए पंचांगथी पृथ्वीपीठने स्पर्श करीने, हर्षसहित
पुण्यना समूहथी प्राप्त थाय एवा ते प्रचुने नमस्कार कर्यो. वली तेज स-
मये तेना सर्व रोगोरूपी सपों दूर थया, तथा तेथी ते अत्यंत आनंद
पास्यो. पढी जक्तिथी ते मूर्तिने पूजीने तथा उत्सव सहित घेरे आवीने
तेणे प्रीतिथी रत्नसारनी राथे जोजन कर्युं. पढी ते रात्रीए ज्यारे ते अज-
यपालं राजा सुखेथी निद्रा करता हता, त्यारे तेना ते सर्व व्याधिउं तेनी
पासे आवी हर्षथी तेने कहेवा लाग्या के, हे राजन् ! तें पूर्व जवमां जे
मुनिने दुजाव्या हता, तेना फलतरिके अमोए तने घणा उपायोथी पी-
डित करेल ठे, ते सधलुं तारे सहन करवुं. हवे आ पार्श्वप्रचुना द-
र्शनथी अमो तमारा अंगथी दूर गया ठीए; तोपण हजु ते कर्म ठ
माससुधि किंचित जोगववानुं रखुं ठे. अने तेथी शाखापुर नामना न-
गरमां एक सूर नामनो पशुपाल ठे, तेने त्यां वक्षस्थलमां, पुंढडामां, तथा
मुखपर सफेद धावांवाली एक बकरी ठे. तेना शरीरमां पूर्वार्जित कर्मोथी
अमो रह्या ठीयें, माटे ते ठ मास सुधि. तुं ते बकरीनुं तृणादिकथी पो-

षण करजे? तारा देहपरना चंदनादिक लेपनने उखेडीने, तथा तेमां जखने मिश्रित करीने तुं तेने देजे, के जेथी अमो आनंदित थइशुं. पठी ठ मासने अंते सुवर्णसरखी कांतिवालो थइने आ पार्श्वप्रभुनी कृपाथी तुं घणा कालसुधि तारुं राज्य पाळीश. एम कहीने ते रोगो अलक्ष्य रीते चाळ्या गया, पठी राजाए पण जाग्या वाद पोताना शरीरने निरोगी जोयुं. पठी तेणे नगरनी अंदर सर्व माणसोने आनंदित करीने मोटो उत्सव कयों. पठी त्यां तेणे पोताना नामथी अजय नामनुं गाम वसावीने पार्श्वप्रभुनुं मंदिर बंधायुं. वली त्यांतेणे ते मंदिरना खरचमाटे दश ग्रामो आप्यां, तथा पुजारीठने पण राख्या. वली त्यां त्रणे काल ते तेनी पूजा करवा लाग्यो, अने तेना प्रजावथी तेना कळ्याणनी वृद्धि थवा लागी. पठी ते वकरीने त्यां लावीने तेणे रोगोए कहेली विधि पूर्वक धान्य आदिकथी तेणीनुं पोषण कर्युं.

हवे एटलामां सौराष्ट्र देशनो कुलीन राजा वज्रपाणि पोताना गिरि-दुर्गपुरथी त्यां आवीने ते अजय राजाने मळ्यो. ल्यारे अजय राजाए पण अत्यंत प्रीतिथी तेने घणा देशोना दानपूर्वक ते वझे तीर्थोनो रक्षक नीम्यो. पठी ते वज्रपाणीए प्रेरणा कर्याथी अजय राजाए गिरनारपर श्री नेमिनाथ प्रभुने नमस्कार कयों. पठी तेणे फरीने पोताना अजयपूरमां आवीने रोगोने नाश करनारा श्री पार्श्वनाथ प्रभुने नमस्कार कयों. हवे एटलामां कोइक ज्ञानी मुनि त्यां प्रभुने नमवामाटे आव्या, ल्यारे तेने नमस्कार करीने राजाए तेनुं मनोहर माहात्म्य पुब्युं. ल्यारे ते मुनिए पण कळुं के, हे राजन्! आ मूर्तिना प्रजावनी तो वातज शुं करवी? वली जेनो प्रत्यक्ष प्रजाव होय तेमां, कयो पंडित माणस संदेह करे? वली आ प्रभुनी प्रतिमाना दर्शनमात्रथीज तारा घणा कालना रोगो पण अंगथी नाश पाम्या ठे; अने तेनी पेठेज सर्व कुष्टो, नेत्रना, मुखना, तथा उदरसंबंधि सघला रोगो पण तेना दर्शनथी नाश पामे ठे. वली तेमना स्मरणथी पण शाकिनी, शूत, वेताळ, राक्षस तथा यक्षना उत्पन्न करेला उपसर्गों पण नाश पामे ठे. वली आ तीर्थमां ते प्रभुनी सेवा करनाराजना कालज्वर, विषनी पीडा, उन्माद, तथा सन्निपात विगेरे दोषो पण नाश पामे ठे. वली अहीं ते प्रभुना ध्यानथी विद्या, लक्ष्मी,

सुख, पुत्र, स्त्री आदिकनी अजिलाषा करनाराजना सर्व इष्टितो सिद्ध थरो. वली जे विंवने एकसो वर्षो थयां होय, ते विंव तीर्थज कहेवाय ठे; अने आ विंव तो लाखो वर्षोसुधी स्वर्ग तथा समुद्रमां देवोथी पूजाएलुं ठे; माटे आ विंवना दर्शनथीज पापोनी शांति थाय ठे, तथा अहीं दी-धेलुं दान अधिक फलने आपे ठे. एवी रीते ते तीर्थनो महिमा कहीने ते मुनि आकाशमार्गे चाळ्या गया. पढी ते अजय राजा त्यां ठमाससुधि रह्यो, तथा पढी वज्रपाणीथी नमाता थकां तेणे सिद्धगिरिपर जइ प्रभुने पूज्या. पढी त्यां स्नात्रपूजा, इंद्रोत्सव, ध्वजारोपण आदिक कृत्योकरी पोताना राज्यमां गयो, तथा केटलांक धर्मकार्यो करी ते व्रत लेइने स्वर्गे गयो. तेनो पृथ्वी नामनी राणीथी उत्पन्न थएलो अनंतरथ नामे राजा थयो. तथा तेनो पुत्र दशरथ नामे राजा थयो. तेने देहधारी लक्ष्मी सरखी कौशल्या, कैकेयी, सुमित्रा तथा सुप्रजा नामनी चार राणीं हती. हवे एक दहाडो हाथी, सिंह, चंद्र तथा सूर्यना स्वप्नथी सूचित थएला रामचंद्र नामना बलदेव पुत्रने कौशल्याए जन्म आप्यो. तथा हाथी, सिंह, चंद्र, समुद्र, लक्ष्मी, अग्निशिखा, अने सूर्यना स्वप्नथी सूचित थएला लक्ष्मण नामना वासुदेव पुत्रने सुमित्राए जन्म आप्यो. वली उत्तम स्वप्नपूर्वक कैकेयीए जरत नामना पुत्रने, तथा सुप्रजाए शत्रुघ्न नामना पुत्रने जन्म आप्यो. विद्या तथा विनयथी युक्त, अने उत्तम आशयोवाला एवा ते चारे पुत्रोथी, दान, शील, तप अने जावथी जेम धर्म, तेम दशरथ राजा शोचता हता. हवे त्यां जेम बलदेव अने वासुदेवने परस्पर प्रीति हती, तेम शत्रुघ्न अने जरतने पण परस्पर प्रीति हती.

हवे ते वखते मिथिला नामनी नगरीमां हरिवंशना वासवकेतु नामना राजानी विपुला नामनी राणीथी उत्पन्न थएलो जनक नामे राजा हतो. तेनी विदेहा नामनी स्त्रीए उत्तम स्वप्नपूर्वक महातेजस्वी पुत्र अने पुत्रीने (जोडलाने) जन्म आप्यो. ते वखते सौधर्मा देवलोकमां रहे-नारा पिंगल नामना देवे पूर्वजन्मना वैरथी ते जोडलामांथी पुत्रने हरी लीधो. पढी दया आववाथी तेणे कुंडल आदिकथी ते बालकने शणगा-रीने वैताल्यना वनमां ठोडी दीधो. तेटलामां रथनूपुरनगरना चंद्रगति नामना विद्याधर राजाए ते पुत्रने लेइने हर्षथी पोतानी पुष्यवती नामनी

राणीने सांप्यो. पढी तेणे नगरमां उद्घोषणा करावी के, “आजे राजाने पुत्र थयो ठे;” पढी तेनी अत्यंत कांति होवाची तेनु “जामंडल ” नाम पाड्युं. पढी ते जामंडल त्यां चंद्रगतिथी तथा पुष्पवतीथी लालन करातो थको कल्पवृक्षनी पेठे वृद्धि पामवा लाग्यो.

हवे अहीं जनक राजाए पुत्रनी जाल नहीं मलवाची अनुक्रमे शोक रहित थइने पुत्रांनुं “सीता ” नाम पाड्युं. पढी तेणीने संपूर्ण यौवनवाली, तथा परणवाने लायक जाणीने जनक राजा वरनी चिंतारूपी समुद्रमां स्वयंवररूपी नावें करीने बुड्यो; (अर्थात् स्वयंवरमंडप रच्यो.) हवे एटलामां मातंग, रंग आदिक खेळो, दैत्यो जेम धर्मस्थानकने तेम जनक राजानी पृथ्वीने उपद्रव करवा लाग्या. त्यारे ते व्रतांत जनक राजाए मित्राइना दावाची दशरथने जणाव्यो, त्यारे पोताना पिताने अटकावीने रामचंद्रजी पोते रणसंग्राममाटे गया. एवी रीते रामचंद्रजी ज्यारे युद्ध करवामाटे आव्या, त्यारे ते खेळ राजाउ नाशी गया, केम के सूर्यना किरणोआगल अंधकारना समूहो रही शकता नथी. पढी ते जनक राजा खुशी थइने रामचंद्रजीने पोताना नगरमां लाव्या, तथा हर्षथी तेमने सीताने आपवाने तेणे इब्बुं.

एटलामां त्यां आवेला पीला केशवाला अने जयंकर एवा नारदने जोइने सीता जय पामीने तुरत नाशी गइ. ते वखते कोलाहल करती तथा क्रोधातुर थएली दासीउए ते नारदने गळेथी पकडीने घरमांथी कहाडी मेळ्यो. तेथी नारदे गुस्से थइने, सीतानुं चित्र चीत्रीने, ते चित्र चंद्रगतिना पुत्र जामंडलने देखाळ्युं. त्यारे ते जामंडल पण तेणीने पोतानी वेहेन नहीं जाणीने कामातुर थयो थको, ठीठरा पाणीमां जेम मत्स्य तेम उद्विग्न थयो. पढी चंद्रगतिए पुत्रना उद्वेगना कारणने जाणीने तुरत तेणे जनकने बोलाव्यो; तथा पढी तेनी पासे तेणे प्रीतिथी सीतानी मागणी करी; त्यारे जनके कळुं के, में ते रामचंद्रजीने आपेली ठे. त्यारे चंद्रगतिए कळुं के, जो के हुं ते सीतानुं हरण करवाने पण समर्थ हुं, उतां मारी पासे बे देवाधिष्ठीत धनुष्यो ठे, तेपर जे बाण चडावे ते सीताने परणे. ते वात कबुल करीने जनके पोतानी नगरीमां आवी, ते वने धनुष्यो, मंडपमां मुक्यां हवे ते वखते त्यां केटलाक रा-

जाउं तथा विद्याधरो पण आवी प्होंच्या. वली ते समये त्यां चंद्रगति पण चामंडलसहित आव्यो; तथा दशरथ राजा पण पोताना राम आदिक चार पुत्रो तथा बीजा राजाउंसहित त्यां आव्यो. पढी त्यां जनक राजाए सर्व राजाउंनो आदरसत्कार कयों. तेमां पण राम आदिकोनो विशेष प्रकारे कयों. हवे शुभ्र दिवसे सर्व राजाउं मंडपमां योग्य स्थानके बेठा बाद सीता पण मनोहर वेषने धारण करीने वाहनमां बेसीने त्यां आवी. पढी ते बलवान राजकुमारो तथा विद्याधरो ते धनुष्यो ग्रहण करवाने असमर्थ थवाथी नीचां मुखो करीने रह्या. पढी रामचंद्रजीए खुरशीपरथी उतरीने क्रीडा मात्रमांज ते धनुष्य लीधुं, तथा तेनी दोरीनो जयंकर टंकार कयों. ते समये सीताए पुष्पोना वरसादसहित रामचंद्रजीना कंठमां वरमाला नाखी, अने लोकोए पण मोटो हर्षनाद कयों. पढी बीजा धनुष्यने लक्ष्मणे पण नमाव्युं, तेथी विद्याधरोए तेने पोतानी अठार कन्याउं परणावी. पढी शुभ्र दिवसे राम अने सीतानो विवाह थयो; बाद भरते पण कनक राजानी पुत्री जद्दासाथे लग्न कर्तुं. पढी दशरथ राजा पोताना चारे पुत्रोसहित पोतानी नगरीप्रते गया; अने बीजा राजाउं पण जनकनी रजा वेश्ने उत्सवसहित पोतपोताने स्थानके गया. हवे त्यां दशरथ राजा ते पुत्रोसहित सागररूपी वस्त्रवाली पृथ्वीने पालवा लाग्या. हवे एक दहाडो दशरथ राजाए कंचुकी (नाजर) मारफते जिनह्मात्रनुं नमण सुमित्रा पटराणीने मोकलाव्युं. अने बीजा राणीउंने पण तेणे हर्षसहित दासीउं मारफते ते मोकल्युं; त्यारे ते दासीउं तरुण होवार्थी ते राणीउंने ते नमण तुरत प्होंच्युं, अने तेउंए पण ते नमणने नमस्कार कयों. हवे ते कंचुकी वृद्ध होवार्थी सुमित्राने ते नमण तुरत प्होंच्युं नहीं, तेथी पोताना मानभंगथी ते गलेफांसो खावा लागी. पढी राजाए विचार्युं के, सुमित्राने नमण नहीं प्होंचवार्थी ते गुस्से थइ लागे ठे, एम विचारि तेने मनाववामाटे ते गया. त्यां तेणीने गलेफांसो खावानी तैयारी करती जोशने दशरथ राजाए कळुं के, अरे चंडे ! आ तें शुं करवा मांड्युं ठे ? एम कहेतां थकां राजाए ते पाश त्रोडीने तेणीने पोताना खोलामां बेसाडी. तेज वखते नमणसहित आवेला कंचुकीने राजाए कळुं के, तने केम वखत लाग्यो ? त्यारे तेणे पण

तेना जवावमां पोतानुं वृक्षपणुं सूचव्युं, पढी ऊरती लालोथी जयंकर मु-
खवाला, श्वेत केशोवाला, मंद मंद चालनारा, तथा कंपता एवा ते कं-
चुकीने जोइने राजाए विचार्युं के, खंडेररूप थएला घरनी पेठे, तथा
अरधां मूलमांथी उखडेलां वृक्षनी पेठे असाध्य एवा आ शरीरनुं रक्षण
करवामाटे कोइ पण समर्थ नथी. माटे हवे ज्यांसुधि मारुं आ शरीर
पण धडपणथी जर्जरित थयुं नथी, त्यांसुधिमां हुं पण मारा आत्मसा-
धनमाटे प्रयत्न करीश. एम विचारि दशरथ राजा फरीने सजामां आव्या;
त्यां केटलाक दिवसो वाद एक दहाडो तेळ मुनिने वांदवामाटे गया.
पढी ते मुनिने नमिने राजा जेटलामां तेमनीपासे बेठा, तेटलामां जामं
डख विद्याधर पण जमतो थको त्यां आव्यो. त्यां ते मुनिए सुखना का-
रणरूप एवा धर्मनो उपदेश देइने पुंडरिक गिरिनुं निर्मल माहात्म्य पण
कळुं. पढी मुनिना कहेवाथी सीताने पोतानी बेहेन जाणीने, जामंडले तेणीने
नमस्कार कर्यो. त्यारे तेणीए पण तेने आशिष आपी. पढी दशरथ राजा पो-
ताना जन्मने सफल करवामाटे तीर्थप्रते चाब्या, चार पुत्रो तथा मंडलिको
सहित मार्गमां पांच प्रकारनुं दान देता थका ते पुण्यने उपार्जन करवा
लाग्या. वली मार्गमां आवतां दरेक गाम, नगर अने स्थानको प्रते ते
जिनपूजनमां तत्पर रहेता. पढी अनुक्रमे शत्रुंजयप्रते आवीने तेमणे प्रजुने
नमस्कार कर्यो, तथा केटलाक प्रासादो पण त्यां वंधाव्यां. वली तेमणे
जक्तिथी गुरुने पूजीने विधिपूर्वक दान दीधुं, तथा पढी ते संघसहित
त्यांथी नीचे उतर्या. पढी चंद्रप्रजास नगरमां सीताए पोते करावेला जि-
नमंदिरमां तेणीए चंद्रप्रज प्रजुनी स्थापना करी. एवी रीते त्यां तेणीए
प्रतिमानी प्रतिष्ठा करीने तेनुं पूजन कर्युं, तथा गुरुने प्रतिलाजीने ते तीर्थमां
प्रजावना करी. पढी दशरथ राजाए रैवताचलपर जइने, तथा त्यां ने-
मिनाथ प्रजुने पूजीने सुपात्रदानपूर्वक तीर्थोद्धार कर्यो. पढी वरट प-
र्वतप्रते जवाने उत्सुक थएली कैकेयी पतिनी आझा लेइने राम आदिक
पुत्रोसहित त्यां गइ. त्यां वरटे वनावेला नेमिनाथ प्रजुना चैत्यमां ते-
णीए जक्तिथी महोत्सव कर्यो, तथा याचकोने पण दान आप्युं. पढी त्यां
ते प्रासादने जीर्ण थएलुं जोइ, तेणीए तेनो उद्धार कर्यो, तथा तेमां ह-
पथी श्री नेमिनाथ प्रजुनी मूर्ति पण स्थापी. वली त्यां तेणीए महातीर्थ

संबंधि सघलुं कार्यं कर्तुं; तथा ते पापोनो नाश करनारुं तीर्थं तेषीना नाम्नी प्रसिद्धं थयुं. वली ढंक नगरमां कौशल्याए ऋषभदेव प्रचुनुं मंदिर बनावीने, गुरुपासे तेमां प्रतिमानी प्रतिष्ठा करावी. वली प्रजाववाली एवी सुप्रजाए पण वल्लभीपुरमां प्रतिष्ठामहोत्सवपूर्वक श्री शांतिनाथ प्रचुनुं उंचुं मंदिर बंधाव्युं. वली रामे कांपिड्यपुरमां तथा लक्ष्मणे वामनपुरमां (वणथलीमां) श्री ऋषभदेव प्रचुना प्रासादो कराव्यां. वली त्यां बीजा कुमारोए, सामंतोए, मंडलीकोए, तथा चामंडले पण जिनेश्वर प्रचुना मंदिरो बंधाव्यां. एवी रीते सर्व तीर्थोमां यात्रा करीने दशरथ राजा फरीने पाठा पोतानी उत्सवयुक्त नगरीमां हर्षथी पधार्या.

हवे संसारथी उद्विग्न थएला राजाए सचामां आवीने राज्य माटे पोताना पुत्रोने बोलाव्या; त्यारे तेउए पण त्यां आवीने नमस्कार कर्थो. हवे ते समथे कपटनी पेट्टी सरखी कैकेयीए अवसर जाणीने जक्तिपूर्वक राजा पासेथी पूर्वे आपेलां वे वरदानो माग्यां के, हे स्वामी ! मारां ते वरदानोथी मारा पुत्रने राज्य आपो ? तथा लक्ष्मण सहित राम चौद वर्षो-सुधि वनवासमां रहे. अकाले वज्रपात सरखां ते वचनोने सांचलीने राजाने मूर्खा आवी; पढी संज्ञा आव्या बाद तेनुं मन अत्यंत उद्वेग पामवा लाग्युं. पढी ते व्रतांतनुं रामने जाणपणुं थवाथी, तेज वखते पिताने नमस्कार करीने लक्ष्मण अने सीता सहित लोकोथी अनुमोदन कराता थका ते वनवास माटे चाल्या. पढी मस्तकविना जेम शरीर, नाशिकाविना जेम मुखनी शोजा, क्रीक्रीविना जेम आंख, पांदांडांविना जेम वेखडी, जखविना जेम तलाव, देवमूर्तिविना जेम मंदिर, विद्याविना जेम लक्ष्मी, सिंहविना जेम गुफा, सूर्यविना जेम आकाश तथा चंद्रविना जेम रात्री तेम रामविना अयोध्या शोजारहित थइ. पढी दशरथ राजाए चरतने राज्यपर बेसाडीने शुभ मनथी सत्यचूति नामना मुनि पासे दीक्षा लीधी.

हवे वनने तथा गंचीर नदीने उलंगीने रामचंद्र विगेरे एक वडना वृक्षनीचे बेठा, त्यारे लक्ष्मणे कळुं के, आ देश कोशना जयथी हमणाज उज्जड थएलो लोगे ठे, केम के अहीनां वृक्षो रसवालां तथा खलां धान्यथी चरेलां ठे. एटलामां कोशक माणस त्यां आवी चड्यो, त्यारे रामे तेने ते देशना उज्जड थवातुं मनोहर वाणीथी कारण पुढ्युं. त्यारे

ते माणसे कछुं के, अहीं सिंहकर्ण नामे राजा हतो, ते पोताना निय-
ममां रहींने जिनशिवाय देवने, के सुगुरु शिवाय गुरुने मानतो नहीं.
तेना ते नियमने सांचलीने सिंहोदर राजाए क्रोधथी तेने कहाडी मेढ्यो.
त्यारे ते पण जयथी नाशीने कंश्क दूर चाख्यो गयो. एवी रीते देशना
उज्जडपणानुं कारण सांचलीने रामचंद्रजीए लक्ष्मण मारफते ते जैनीने
त्यां आदरथी स्थाप्यो. पढी एक दहाडो रामचंद्रजी कंश्क बहार गया
हता, त्यारे आकाशमांथी बे उत्तम विद्याधर मुनिउं त्यां उतर्या, त्यारे
सीताए चक्तिपूर्वक तेमने प्रतिलाज्या. त्यां देवोए आदरपूर्वक गंधो-
दकनी वृष्टि करी, तेनी सुगंध लेवा माटे त्यां तुरत जाटायु पक्षीआव्यो.
पढी त्यां ते बे मुनिउं पासेथी उत्तम धर्मोपदेशने सांचलीने ते जटा-
युने जातिस्मरण ज्ञान थवाथी, ते सीतापासे रह्यो. पढी ते मुनिउं पण
शाश्र्वता जिनोने नमवा माटे आकाशमार्गें चाख्या गया.

हवे ज्यारे राक्षसद्वीपमां लंका नगरीमां, अजितनाथ प्रभु विहार क-
रता हता, त्यारे त्यां राक्षसवंशमां धनवाहन नामे राजा हतो. राक्षसोना इंद्र
एवा भीम नामना राजाए पोताना ते मोटा पुत्रने राक्षसी विद्या आपी
हती, त्यारथी ते राक्षसवंश थयो हतो. तेनो पुत्र महारक्ष जिनोना च-
रणप्रते त्रमरतुल्य हतो, तथा तेनो पुत्र देवरक्ष दीक्षा लेइने मोक्षे गयो. एवी
रीते ते राक्षसवंशमां घणा राजाउं थइ गया बाद श्रेयांसप्रभुना तीर्थमां त्यां
कीर्तिधवल नामे राक्षसोना राजा थयो. तेणे वैताढ्यपरथी श्रीकंठ नामना वि-
द्याधरने प्रीतिथी बोलावीने वानरद्वीपमां वसाव्यो. ते द्वीप त्रणसो योजनना
मानवालो हतो, तथा त्यां किष्किंध नामे पर्वत, अने किष्किंधा नामनी
नवी राजधानीनी नगरी थइ. पढी ते लोको वानरद्वीपवासीना नामथी प्रसिद्ध
थया, तथा त्यां अनुक्रमे तेउंए वांदरापणाना अंगने करनारी विद्या साधी.
हवे ते श्रीकंठनो पुत्र वज्रकंट, तथा एवी रीते घणा राजाउं थया बाद
श्री मुनिसुव्रतस्वामिना तीर्थमां घनोदधि नामे राजा थयो. वली ते व-
खते लंकां नगरीमां तडित्केश नामे राजा हतो; तथा तेउं वने वच्चे घणो
स्नेह हतो. ते समये किष्किंधा नगरीमां घनोदधिनो पुत्र किष्किंधि हतो,
अने लंकामां तडित्केश पढी सुकेश नामे राजा थयो, पढी विद्याधरना
नायक अशनिवेगे जितेला एवा लंका अने किष्किंधाना राजाउं पाताल-

लंकामां गया. त्यां पाताललंकामां सुकेशराजानी इंद्राणी नामनी स्त्रीथी उत्पन्न थएला माली, सुमाली, अने माख्यवान नामना त्रण पुत्रो हता. किष्किंधी राजाने श्रीमाला नामनी राणीथी आदित्यरज तथा रुद्ररज नामना बे प्रतापी पुत्रो थया हता. हवे किष्किंधि राजा मेरुपर शाश्वती जिनप्रतिमाने नमीने मधुपर्वतपर किष्किंध नामतुं नगर वसावीने रह्यो. हवे सुकेशना क्रोधायमान थएला एवा ते त्रणे पुत्रोए लंकामां आवीने वैरथी अशनिवेगनाचाकरने मायों. पढी किष्किंधा नगरीमां माली राजा थयो, तेने अने आदित्यरजने परस्पर प्रीति थइ. हवे अशनिवेगना पुत्र सहस्रार नामना राजाने चित्रसुंदरी नामनी स्त्रीथी इंद्र नामे पुत्र थयो. तेणे इंद्रनी पेठे पोताना लोकपालोने स्थाप्या; तथा फरीने पातललंकामां वानरोने तथा राक्षसोने स्थाप्या. हवे त्यां रहेता सुमालीने रत्नश्रवा नामे विद्याने धरनारो पुत्र थयो; तेनी कैकसी नामे स्त्री हती. तेनो म-दोद्धत पुत्र दशमुख नामे हतो; तथा कंठमां स्थापन करेला नव रत्नना हारमां पडतां प्रतिबिंबोथी तेनुं ते नाम सत्यार्थने सूचवतुं हतुं. वली ते-वीज रीते ते कैकसीए अनुक्रमे कुंचकर्ण, सुर्यणखा, तथा बिन्नीषण ना-मना अपत्योने पण जन्म आप्यो. पढी माताना मुखथी पोताना तेवी रीतना पराचवने सांचलीने तेउं त्रणे विद्यासाधनमाटे जीमारण्यमां आव्या. त्यां दशग्रीवने (रावणने) एक हजार विद्याउं सिद्ध थइ; कुंच-कर्णने पांच तथा बीन्नीषणने चार विद्याउं सिद्ध थइ. हेमवती नामनी स्त्रीथी उत्पन्न थएली मंदोदरी नामनी विद्याधरनी कन्याने रावण परण्यो हतो. वली ते बीजी ठ हजार विद्याधरोनी कन्याउंने पण परण्यो हतो, तेम तेना गुणोथी रंजित थएली बीजी पण केटलीक कन्याउंने ते परण्यो हतो. कुंचकर्ण पण महोदर राजानी तडिन्माला नामनी कन्याने परण्यो हतो. वली बिन्नीषण पण पितानी आज्ञाथी हर्षपूर्वक वीर नामना विद्याधरनी पंकजश्री नामनी पुत्रीने परण्यो हतो. हवे मंदोदरी राणीए अनुक्रमे शुच लघ्नमां इंद्रजित तथा मेघवंत नामना बे पुत्रोने जन्म आप्यो. हवे रावण इंद्र विद्याधरना सेवक वैश्रवणने जीतीने पुष्पकवि-मान सहित लंकामां आव्यो. पढी इंद्रना सेवक यमने जीतीने तथा नं-रकोने ज्रांगीने तेणे पोताना मित्र आदित्यरजने किष्किंधा नगरी आपी.

बली तेणे नवुं राक्षसपुर वसावीने रक्षसरजने आप्युं; हवे आदित्यर-
ज्जनो पुत्र बलवान् वाली नामे थयो. बली तेने सुग्रीव नामनो अद्भूत प-
राक्रमी पुत्र हतो; तेनी नानी कन्या श्रीप्रजा नामे हती. रक्षसरजने पृ-
थ्वीमां प्रख्यात एवा हरिकांता स्त्रीथी नल अने नील नामना बेपुत्रो थया. हवे
आदित्यरजे पोताना राज्यपर वालीने, तथा सुग्रीवने युवराजपर बेसाडीने
पोते दीक्षा स्त्रीथी. आदित्यरजना पुत्र खरदूषणे चंद्रोदर राजाने जीतीने,
तथा सुर्षणखाने हरीने पातललंकां लेइ स्त्रीथी. मंदोदरीना कहेवाथी रावणे
क्रोधरहित थइने खरदूषणने बेहेननो स्वामी करीने राज्यपर बेसाड्यो;
हवे चंद्रोदरना मृत्युबाद तेनी स्त्री अनुराधाए वनमां रहीने विराध ना-
मना गुणवान पुत्रने जन्म आप्यो; एक दहाडो रावणे वानरपति वालीने
बलवान जाणीने, सहन नहीं करवाथी तेने दूत मारफते बोलाव्यो. अ-
रिहंत प्रभुविना बीजाने नहीं नमता एवा ते वालीने जाणीने रावणे तेनी
साथे लडाइ करी. तेमां वालीए रावणने चंद्रहास खड्गसहित जीतीने केद
कयो; तथा चारे ससुद्रप्रते फेरव्यो. पठी रावणने ढोडीने वालीए वैरा-
ग्यथी पोताना राज्यपर सुग्रीवने बेसाडी दीक्षा स्त्रीथी. पठी सुग्रीवे श्री-
प्रजाने रावणने आपी, तथा चंद्रश्मि नामना वालीना पुत्रने तेणे यौ-
वराज्यपर बेसाड्यो. हवे एक दहाडो रावण रत्नवतीने परणवाने वैता-
द्व्यप्रते चाड्यो, तेडलामां तेनुं विमान अष्टापदपर स्वखित थयुं. ते स्व-
खित थवाना कारणरूप प्रतिमामां रहेला निश्चल वालीने तेणे जोयो.
त्यारे तेणे विचार्युं के, हजु पण आ माराप्रते क्रोधयुक्त थइने कपटथी
साधुपणुं लेइने बेठो ठे, माटे हवे तो आ पर्वतसहित तेने हुं लवणस-
मुद्रमांज फेंकी देउं. एम विचारि ते पृथ्वीने फाडीने पर्वतनी नीचे गयो,
तथा त्यां तेणे पोतानी हजार विद्यानुं स्मरण कर्युं. पठी तेणे ते पर्वतने
अधर उपाड्यो, त्यारे तेपरना शिखरो तडतडाट शब्दो करवा लाग्यां,
तथा ऊरणाल ऊणऊणाट करतां थकां वेहेवा लाग्यां; त्यारे वालीए वि-
चार्युं के, अरे ! आ डुष्ट ! मारापर मत्सर लावीने शुं आ तीर्थनो नाश
करशे ? माटे हवे तो हुं निःसंग ढतां पण तेने शिद्धामाटे मारुं जरा
बल बतावुं. एम विचारि ते वाली मुनीश्वरे पोताना पगना डाबा पगना
अंगुठाथी अष्टापदने जरा दबाव्यो. त्यारे रावण त्यां दबाइने रुधिर व-

मतो थयो, तथा दीननी पेठे बराडा मारी रडवा लाग्यो. एवी रीते तेना दीन खरने सांजलीने दयालु वालीए ते कार्य तजी दीधुं; केम के तेनुं कार्य क्रोधथी नहीं, पण तेने शिक्षामाटे हुंतुं. पढी रावण पर्वतनीचेथी नीकलीने, तथा वालीने खमावीने प्रचुने पूजवामाटे जरते वनावेलां चै-
त्यमां गयो. त्यां पोतानी स्त्रीसहित तेणे ऋक्तिथी आठ प्रकारे प्रचुने पूज्या; तथा (तार तुटवाथी) पोतानी नसने पण तेमां जोडीने तेणे वीणासहित त्यां नृत्य कर्युं. ते वखते त्यां धरणेंद्र आव्या, तथा, तेनी (रावणी) ऋक्तिथी संतुष्ट थइने तेने वरदान मागवानुं कळुं. त्यारे रावणे कळुं के, मारी अरिहंत प्रचुमांज ऋक्ति रहो ? एम कहेवाथी ते धरणेंद्र तेने “ अमोघशक्ति ” तथा केटलीक विद्याळ आपीने पोताने स्थानके गयो. पढी रावण पण त्यां तीर्थकरोने नमीने नित्यालोक नामना नगरमां गयो. तथा त्यांथी रत्नावलीने परणीने ते लंकांमां आव्यो. वाली मुनिराज पण घातिकर्मोना क्षयथी केवलज्ञान पामी सुरासुरोथी सेवाता थका मोहे गया. साहसगतिथी मागणी कराती, एवी ज्वलन-
शिख विद्याधरनी तारा नामनी मनोहर कन्याने सुग्रीव परणो. तेणीनी साथे जोगविलास जोगवतां थकां सुग्रीवने अंगद अने जयानंद नामना बे उत्तम पुत्रो थया. पढी ते साहसगति ताराथी उगार्याबाद हिमवंत पर्वतपर जइने तेणीने हृदयमां सरतो थको विद्या साधवा लाग्यो. हवे रावण पण खरदूषण आदिक विद्याधरो तथा सुग्रीवसहित इंद्र विद्या-
धरोने जीतवाने चाड्यो. त्यां रेवा नदीना कांठापर ते प्रचुने, रत्नपीठपर स्थापीने ऋक्तिथी तेना पाणी तथा कमलथी पूजवा लाग्यो; पढी त्यां ते ध्यानमां लीन थया बाद अकस्मात् नदीमां पूर आववाथी ते जिनपूजा विखराइ गइ. ते जोइ रावण क्रोधायमान थयो; त्यां कोइक विद्याधरे आवीने तेने कळुं के, हे स्वामी ! आ जलनो प्रवाह माहध्मतीना स्वामी सहस्रांशुए ठोड्यो ठे. तेणे पहेलां पाणीने अटकावी राख्युं हुंतुं, तथा पढी बुटुं कर्युं ठे; अने ते आत्मरक्षक राजाळ तथा स्त्रीसहित अहीं नजदीकमांज ठे. ते सांजली रावणे क्रोधथी तेने जीतवामाटे रा-
क्षसोने मोकळ्या, त्यारे तेळ उपद्रव पामीने रावणपासे पाठा आव्या. पढी रावण पोते त्यां जइ तेने जीतीने पोताना. कोलाहलयुक्त शिविरमां

लाव्यो. पत्नी ते हर्षित यज्ञे जेटलामां सजामां आवी बेठो, तेटलामां आकाशमार्गेंथी त्यां कोश्क मुनि आव्या, त्यारे रावणे तेनी पूजा करी. पत्नी ते शतबाहु मुनिए कच्छुं के, आ मारा पुत्र ठे, ते सांचली रावणे तुरत ते सहस्रांशुने ठोडी मेळ्यो, त्यारे तेणे पण दीक्षा लीधी. पत्नी ते दयालु रावणे नारदना वचनथी मरुत राजाना यज्ञनी हिंसाने निवारण करी. पत्नी रावणनी आज्ञाथी कुंजकर्णादिको दुर्लघ्य नगरमां रहेला इंद्र विद्याधरना नलकुवर नामना दिक्पालने जीतवा गया. त्यां नलकूबरे आशाली विद्याथी पोताना नगरनी आसपास सो जोजनो अग्निमय किड्डो कर्यो. ते तरफ नजर मांडवाने पण अशक्त थएला एवा ते कुंजकर्णादिकोए रावणपासे आवी ते व्रतांत तेमने जणाव्यो. एटलामां रावणप्रते अनुरागवाली थएली उपरंजा नामनी नलकुबरनी स्त्रीए तेनी (रावणनी) पासे आवीने ते आशाली विद्या तेने आपी. पत्नी ते विद्याथी रावणे तें अग्निगढने दूर करीने, दुर्लघपुर हाथ कर्युं, तथा त्यां तेने सुदर्शन चक्र प्राप्त थयुं. पत्नी त्यां तें नलकूबरने ते नगरनो तेणे स्वामी स्थाप्यो, तथा तेनी स्त्रीने " परस्त्री " जाणी, जोगव्याविना तेणे तेने पाठी सोंपी. पत्नी रावणे पोताना सैन्यथी वैताढ्यपर रहेला रथनूपुर नगरने घेरो घाल्यो, त्यारे ते नगरनो स्वामी इंद्र विद्याधर पण क्रोधथी तेनीसाथे लडवाने आव्यो. त्यारे रावणे तेने कच्छुं के, आ सैन्यने फोकट शामाटे आपणे हणावीए, आपण बन्नेने वैर होवाथी, आपण बन्नेज लडीयें. पत्नी बन्ने हाथीपर चडीने विद्यायुक्त हथीआरोने वरसावी लडता थका पर्वतोने कंपाववा लाग्या, तथा देवोने पण ऋष्य आपवा लाग्या. पत्नी बलने जाणनार रावण पोताना हाथीपरथी कुडीने तेना हाथीपर गयो, तथा तेने वांधी लावीने ते पाठो पोताना हाथीपर आव्यो. ते वखते राक्षसोना सैन्यमां जयजय शब्द थइ रह्यो, तथा विद्याधरना सैनिकोनां मुखो नीचां थयां. पत्नी त्यांथी ते रावण पाठो लंकामां आव्यो, अने त्यां पद्दिने जेम पांजरामां, तेम तेणे इंद्रने केदखानामां नांख्यो. पत्नी लोकपालोसहित सहस्रारे रावणने नमीने तेनी पासेथी पुत्रजिज्ञा मागी. त्यां विनयथी आश्चर्य थएला रावणे कच्छुं के, जो ते मारी नगरीने तृण काष्ठादिकथी रहित करीने जल अने पुष्पोथी सींचे तो हुं तेने बोडुं. त्यारे ते वात

सहस्रारे पण कबुल करीने तेने ठोडाव्यो. पढी इंडे रथनुपूरमां आवीने वैराग्यथी दीक्षा लीधी, तथा घणो काल तप करी, कर्मोना ह्यथी मोक्षे गयो. हवे एक दहाडो गुरुना मुखथी रावणे, नहीं इहती एवी परस्त्रीथी पोताना मरणने जाणीने गुरुना वाक्यनो निषेध कर्यो.

हवे आदित्य नगरमां प्रव्हादनो केतुमती नामनी स्त्रीथी उत्पन्न थः एलो पवनंजय नामनो विद्याधर पुत्र हतो. ते माहेंड नगरना अधिपति माहेंड राजानी हत्सुंदरी नामनी राणीथी उत्पन्न थएली अंजनसुंदरी नामनी कन्याने परण्यो हतो. पवनंजयने कोश्य तेणिना विषे कंडं खोटुं समजाव्याथी ते तेने बोलावतो नहीं, पण ते तो महासती हती, तेथी दुःखें करीने ते पोतानो काल निर्गमन करती हती. एटलामां समुद्रना स्वामि वरुणने जीतवा जता एवा राक्षसराजाए प्रव्हाद राजाने बोलाववा माटे दूतने मोकव्यो. त्यारे पवनंजय विनयथी पिताने नमीने, तथा तेमनी आज्ञा लेइने, ते माताने नमवा माटे गयो; त्यां तेणे पोतानी स्त्री अंजनसुंदरीने पण जोइ. त्यां नमती एवी पण पोतानी स्त्रीनी अवज्ञा करीने ते सैन्यसहित आकाशमार्गे चालतो थको एक तलावपर पहुँच्यो. त्यां रात्रिए (स्वामिना) वियोगथी पीडित थएली चक्रवाकीने जोइने, तेवी रीतनी पोतानी निर्दोष स्त्रीने ते पण संजालवा लाग्यो. पढी त्यां रात्रिए प्रहसित मित्रनी साथे तुरत अंजनाना आवासप्रते आव्यो, तथा त्यां तेणीने शोकातुर दीठी. पढी त्यां पवनंजये तेणीने मधुर वाक्योथी शांत करीने तेनी साथे जोगविलास कर्यो; पढी ज्यारे प्रजाते ते जवा लाग्यो, त्यारे अंजनासतीए तेने कहुं के, हे स्वामी ! जो आथी हवे हुं गर्जवंती थउं, तो आपे ते बावतनी मारी संजाल करवी. त्यारे पवनंजये तेणीने एंघाणीमाटे वींटी आपीने कहुं के, तारे डरतुं नहीं; एम कहीने ते तुरत पोताना शिबिरमां गयो. हवे अंजनानो गर्ज प्रगट रीते देखावाथी तेनी सासु केतुमतीए आक्षेपथी तेणीने कहुं के, अरे पापिणी ! आ तें बन्ने कुलने कलंक आपनारुं शुं कार्य कर्युं ? पति देशांतरमां बेठो ठे, अने तुं गर्जिणी ते क्यांथी थइ ? त्यारे ते अंजना सतीए रडतां थकां, वींटी देखाडीने सासुने गुप्त रीते पतिना मेलापनो वृत्तांत कह्यो. तोपण ते क्रोधातुर थएली केतुमतीए सीपाइल सहित तेणीने रथमां नांखीने माहेंडपुर

मोकलावी आषी. त्यारे तेना पिताए पण तेणीने दोषयुक्त जाणीने वसंततिलका नामनी दासी सहित तेज वखते घरमांथी कहाडी मेली. पढी राजाना हुकमथी तेणीने कोइ पण गाममां आश्रय नहीं मलवाथी ते वनमां गइ, त्यां एक चारणमुनिने जोइने तेणीए हर्षथी तेमने नमस्कार कयों. पढी त्यां वसंततिलकाए सर्व वृत्तांत मुनिने कहीने तेणीनो सघलो कर्मविपाक पूढ्यो. त्यारे मुनिए कळुं के, लांतक नामना देवलो-कथी चवेलो जीव आ अंजनासुंदरीनो पुत्र थरो, तथा ते विद्याधर थइने मोहें जरो. हवे पूर्वे कनकरथ राजानी लक्ष्मीवती अने कनकोदरी नामे बे राणीठ हती, तेमां लक्ष्मीवती जैनधर्म पालनारी हती. एक दहाडो ते कनकोदरीए लक्ष्मीवतीनी जिनप्रतिमा लीधी. तथा तेणीने ते अवज्ञा करवा लागी, पण पढी साधवीठना कहेवाथी ते तेनी आराधना करवा लागी. ठेवटे धर्मेना बोधथी ते कनकोदरी देवी थइ. तथा त्यांथी चवीने ते आ तारी अंजना नामे सखी थइ ठे, तेणीए पूर्वे जिनप्रतिमानी आसातना करी हती, तेथी आवी रीते ते दुःखी थइ ठे. पढी ते मुनिए अंजनासुंदरीने कळुं के, हवे ते तारुं कर्म घणुं खरुं जोगवाइ चुक्युं ठे, माटे हवे तुं जैनधर्म अंगीकार कर? अने अत्यंत सुख माटे ते कर्मरूपी वैरीठने तुं हण? पढी गंधर्वोना स्वामी मणिचूडनी आझाथी गुफामां वसतां थकां तेणीए एक अद्भूत पुत्रने जन्म आप्यो. त्यां तेणीने दीन मुखवाली अने रडती जोइने प्रतिसूर्य नामनो विद्याधर पोतानी बेहेन करीने विमानमां बेसाडी चालवा लाग्यो. विमान वेगथी चालतुं हुतुं, तेथी ते बालक माताना खोलामांथी एक पर्वतपर पढी गयो. त्यारे तेना शरीरना चारथी ते पर्वत चूर्ण थइ गयो. पढी ते प्रतिसूर्य विद्याधरे तुरत ते अखंड बालकने पृथ्वीपरथी लावीने अंजना बेहेनने सोंप्यो. पढी ते प्रतिसूर्य तेणीने पोताना हनुरुह नामना नगरमां लावीने आनंदथी तेना मनोवांठिन पूरवा लाग्यो. आ बालक जनमतांज हनुरुहमां आव्यो ठे, एम जाणी ते विद्याधर मामाए तेनुं हनुमान नाम पाड्युं; अने पढी ते अनुक्रमे वृद्धि पामवा लाग्यो.

हवे पवनंजय पण वरुणसाथे संधि करीने, तथा रावणनी कृपा मेलवीने पोताना नगरमां आव्यो, त्यां पोतानी स्त्रीनो व्रतांत जाणीने, खे-

दयुक्त थयो थको ते पोताना ससराने घेर आव्यो, त्यां पण तेणीने नहीं जोवाथी ते वनवनप्रते जमवा लाग्यो. त्यां पण तेणीने नहीं जोवाथी शून्य मनवाला थयां थकां तेणे पोताना आपघातनो विचार प्रहसित मित्र मारफते नमस्कार पूर्वक पिताने कहेवराव्यो. त्यारे प्रव्हाद पण पवनं-जय तथा अंजनाने शोधवा माटे विद्याधरो सहित वेगथी पृथ्वीपर जमवा लाग्यो. हवे पवनंजय (स्त्रीना) वियोगदुःखने सहन नहीं करी शक-वाथी जेटलामां अग्निमां प्रवेश करतो हतो, तेटलामां तेने प्रव्हादे जोयो. त्यारे प्रव्हादे तेने कहुं के, हे पुत्र ! तूं आ अविचार्युं कार्य नहीं कर ? अने नीतिमार्गने अंगीकार कर ? ते एम कहे ठे, तेटलामां तेणे मोक-खेला विद्याधरो त्यां अंजनासहित आव्या. पढी आनंदित थएला ते स-घलाळं प्रतिसूर्यना उपरोधथी महोत्सवपूर्वक हनुरूप नगरमां आव्या. पढी तेउं सर्वे आनंदथी पोतपोताने स्थानके गया, तथा पवनंजय अने अंज-नासुंदरी पुत्र सहीत त्यांज रह्या. हवे लोकोने हर्ष आपनारो हनुमान पण सर्व कलाळं मेलवीने यौवन अवस्थाने पाम्यो. हवे वरुण साथेना सं-ग्राममां हनुमाननुं, अद्भूत बल जोशने रावणनी तेनापर मेहेरबानी थइ. पढी ते वरुणनी पुत्री सत्यवतीने, तथा खरदूषणनी पुत्री अनंगकुसुमाने अने बीजी पण घणी स्त्रीने परण्यो. पढी रावण सूर्यप्रमुख विद्याधरोने जीतीने, तथा इंद्रनी पेठे तेमने पण चाकररूप करीने सुखेथी राज्य पाखवा लाग्यो.

हवे दंडका अरण्यमां ज्यारे रामचंद्रजी रह्या हता, त्यारे लक्ष्मणे पण त्यां क्रीडाथी जमतां थकां वनमां एक खड्ग जोयुं, त्यारे पोताना क्षत्रीय-पणाथी ते खड्ग खेइने तेणे वांसनी जालीमां मार्युं; तेटलामां त्यां पोतानी पासे, तेथी कोशना ठेदाएला मस्तकने तेणे जोयुं; ते जोइ ते खेदथी वि-चारवा लाग्यो के, अरे ! में कोइ निरपराधी मनुष्यने मार्यो ! ! पढी तेने खेइने रामपासे आवी ते व्रतांत तेमने कह्यो; त्यारे रामे कहुं के हे वत्स ! आ तें ठीक कर्तुं नहीं. आ चंद्रहास नामनुं खड्ग ठे, अने जे माणस ताराथी ह्णायो, ते आनुं साधन करनारो ठे, माटे अहीं नजदीकमांज तेनो कोइ उत्तरसाधक पण होवो जोइए.

हवे एटलामां सुर्पणखा पोताना पुत्रने विद्यासिद्ध जाणती थकी पू-

जाना उपकरणो वेश्ने त्यां आवी; पण त्यां तो तेणे पोताना पुत्रनुं म-
स्तक वेदाएलुं जोयुं; त्यारे ते रावणनी बेहेन सुर्पणखा विलाप करवा
लागी के; अरे पुत्र शंबुक! आवी रीते कालथी वैरीरूप थएला एवा कया
माणसे तने यमने मंदिरे पढोंचतो कयो? पढी त्यां पढेला पगलाने
अनुसारे ते जवा लागी, तो त्यां तेणे कामदेव सरखा रूपवंत राम-
चंद्रजीने जोया. त्यारे तेना रूपथी मोहित अशने वैरजावने वीसरी
जशने, तथा शोक तजीने जोगविलास माटे ते रामचंद्रजीने प्रार्थना क-
रवा लागी, माटे धिक्कार ठे, तेवी स्त्रीजने!! पढी रामचंद्रजीए तेणीने
कह्युं के हुं तो स्त्री सहित हुं, माटे तुं लक्ष्मणपासे जा? त्यारे लक्ष्मणे
पण “जाशनी स्त्री” जाणीने तेणीने तजी दीधी. एवी रीते बने जगोएथी
अष्ट थएली ते दुष्ट सुर्पणखा त्यांथी पोताना स्वामीपासे गइ, अने माथुं
कुटीने तेणीए पुत्रना मृत्युनो व्रतांत कह्यो. त्यारे चौद हजार सुभट वि-
द्याधरो सहित खरदूषणादिक रामपासे लडवाने आव्या. त्यारे रामचंद्र-
जीए लक्ष्मणने कह्युं के, हे वत्स! हुं आ शत्रुजने मारी आवुं त्यांसुधि
तुं अहीं रहे? अने आ प्रजाववंती सीतानुं तुं रक्षण करजे? त्यारे लक्ष्मणे
कह्युं के, हे ज्येष्ठबंधु! आप अहीं रहो? अने हुं एक लीलामात्रमांज
तेमने हणीने आवीश, माटे मने आप युद्धमाटे आझा आपो? त्यारेवली
रामचंद्रजीए कह्युं के, हे वत्स! ज्यारे त्यां तने वैरीतरफथी कंइ पण
संकट आवे त्यारे तुं मने सिंहनादथी खबर करजे? एटले हुं तुरत आवी
शत्रुजने नाश करीश. पढी लक्ष्मण पण रामनी ते आझाने मस्तकपर च-
डावीने तथा तेने नमीने, धनुष्यना टंकारोथी तथा जुजास्फोटोथी शत्रु-
जने त्रास पमाडतो थको त्यां गयो. एवी रीते वैरीरूपी हाथीजंप्रते सिंह
सरखा लक्ष्मणने क्रोधायमान थएलो जोशने दुष्ट एवी चंद्रनखा रावण-
पासे पोताना जरतारनी मदद माटे गइ, अने कहेवा लागी के हे जाइ!
दंडकारण्यमां कोइ वे देवसरखा पुरुषो आवेला ठे, तेजए तपमां रहेला
तमारा जाणेजने मारी नांख्यो ठे. तेथी मारां वचनथी तमारो जमाइ ते-
मने मारवा गयो ठे, अने त्यां ते लक्ष्मणनी साथे युद्ध करे ठे, वली तेनो
माटो जाइ रामचंद्रजी लक्ष्मणना तथा पोताना बलथी, अने पोतानी स्त्री
सीताना रूपथी जगतने तो तृण समानज गणे ठे. ते सीताना रूपथी गौरी तो

दूर थएली ठे, रंजा तो हणाइ गइ ठे, इंद्राणी तो मषीरूप थइ ठे, मेनका तो पोताना पुण्योनेज निंदे ठे, मृगी तो प्रशंसाविनानी थइ ठे, तिलोत्तमा तो तल समानज थइ ठे, सावित्री तो लज्जायुक्त थइ ठे, लक्ष्मी तो हलकी थइ ठे, प्रीति अप्रीतिने उत्पन्न करनारी थइ ठे, तथा रति तो दुःखना जाजनरूप थइ ठे, माटे खरेखर ते सघली स्त्रीजना रूपोने हरीनेज तेणीने बनावेली लागे ठे, तेथी हे जाइ ! ते सीता तमोनेज योग्य ठे. वली ज्यांसुधि ते सीता तमारा हाथमां आवी नथी, त्यांसुधि तमारं आ राज्य, दीव्य रूपवाली स्त्रीज, अद्भुत लक्ष्मी, तथा बल, ते सघलुं हुं कइं हिसाबमां लेखती नथी. ते सांचलीने सीतामां आसक्त थएलो ते रावण तेज समये पुष्पक विमानमां बेसीने, रामथी पवित्र थएला ते दंडकारण्यमां गयो. त्यां रामरूपी गरुडना तेजथी सर्प सरखा ते रावणनुं अजिमानरूपी जेर उतरी गयुं, त्यारे ते मनमां विचारवा लाग्यो के, आ सीता तो त्रणे जगतमां अद्भुत एवी ब्रह्मानी कोइ अलौकिक सृष्टिरूप ठे, अने आ राम दुष्टोने शिद्धा करवाने समर्थ ठे, माटे हवे शुं करवुं ? एम विचारतां थकां तेणे अवलोकिनी वीद्यानुं स्मरण कर्युं; त्यारे ते विद्या पण तेनी पासे हाजर थइ, त्यारे रावणे तेणीने सीताना हरणनो उपाय पुढवाथी ते कहेवा लागी के, समुद्रने हाथेथी तरवो, अग्निमां पडवुं, तथा सिंहना मुखमां हाथ नाखवो, ते सघलुं सेहेलुं ठे, पण आ कार्य तेथी पण दुष्कर ठे. पण आ राम, लक्ष्मणनो सिंहनाद सांचलीने संकेत प्रमाणे त्यां जशे, अने पढी तुं सुखेथी सीताने लेइ शकशे, माटे तुं कहे तो तारे माटे हुं ते कार्य करुं. त्यारे रावणे तेम करवानुं कहेवाथी तेणीए लक्ष्मणना सिंहनाद सरखो शब्द कयो, त्यारे रामचंद्रजी पण ते संकेत प्रमाणे त्यां दोड्या. षट्छामां ते अधम रावण पण, तेना जोवाथी डरती एवी सीताने हरीने चालवा लाग्यो. त्यारे ते सीता पण वारंवार पोकार करवा लागी के हे तात ! हे स्वामी ! हे जाइ ! आ जयंकर माणसथी तमो मारुं रक्षण करो ? एवी रीतनी सीतानी दीन वाणी सांचलीने क्रोधानुर थएलो जटायु पद्दी, तेणीने धीरज आपीने पोताना नखोथी रावणनुं मुख चीरवा लाग्यो. त्यारे क्रोधायमान थएला रावणे तलवारथी ते जटायुने सारी नांख्यो, अने तेथी बधारे जयज्जीत थएली सीता चामंड-

खने याद करवा लागी के, हे जामंडल ! तुं मारुं रक्षण कर ? ते सांचली जामंडलनो अनुयायि रत्नजटी नामनो विद्याधर तेणीने सीता जाणीने रावण तरफ दोड्यो, त्यारे पाठल दोडता आवता ते रत्नजटीने रावणे पोतानी विद्याज्ठी तेनी विद्याज्ठीने ह्णीने पृथ्वीपर पाडी नांख्यो. पठी विघ्नरहीत पोताने स्थानके जश्ने, तेणे पोताने नहीं इच्छती एवी ते सीताने खेचरीज्ठीने तपासनीचे रमणोद्यानमां राखी.

हवे एटलामां रामचंद्रजीने त्यां आवेला जोइ, शत्रुज्ठीने ठोडी लक्ष्मण तेमने कहेवा लाग्या के हे ज्येष्ठबंधु ! सीताने एकली ठोडीने तमो अहीं केम आव्या ? त्यारे रामचंद्रजीए कछुं के, तमारा सिंहनादथी हुं अहीं आव्यो हुं. त्यारे लक्ष्मणे कछुं के, में कंइ सिंहनाद कर्यो नथी, माटे खरेखर आपणने कोइए ठग्या ठे. माटे हवे जेटलामां हुं शत्रुज्ठीने ह्णीने त्यां आवुं, तेटलामां तमो त्यां जइ सीतानुं रक्षण करो ? ते सांचली राम पण उतावलथी त्यां चाख्या. त्यां आवतांज सीताने नहीं जोवाथी तुरत ते मुठ्ठा खाइ पड्या; तथा पठी वनना वायुथी संज्ञा आव्या बाद बहुज रडवा लाग्या. पठी अहीं तहीं जमता एवा रामे, मृत्युनी अणीपर रहेला जटायुने नवकारमंत्र संज्ञलावी देवलोकमां पहाँचाड्यो.

एटलामां सुचटोसहित खरदूषणने ह्णीने लक्ष्मण विराध नामना मित्रसहित रामनीपासे आव्यो. त्यां रामचंद्रजीने आंखोमां अश्रुसहित तथा उदास थएला जोइने लक्ष्मणे कछुं के, हे ज्येष्ठबंधु ! हुं शत्रुज्ठीने जीतीने तमोने नमवामाटे आव्यो हुं; तो आप आम उदास केम ठे ? तथा ते पूज्य एवां सीताजी क्यां ठे ? त्यारे रामे सीताहरणनो व्रतांत कह्यो; त्यारे लक्ष्मणे पण कछुं के, खरेखर ते कार्य माटेज कोइ कपटीए सिंहनाद कर्यो. माटे हे जाइ ! हवे तमो कायरपणुं तजो ? अने आपणे तेनी शोध करीयें; पठी रामचंद्रजी लक्ष्मण सहित त्यां जमवा लाग्या. पठी रामचंद्रजीए पाताललंकांमां खरदूषणना पुत्रने जीतीने विराधने गादीपर बेसाड्यो.

हवे किष्किंधा नगरीमांथी सुग्रीव ज्यारे क्रीडा करवामाटे बहार गयो हतो, त्यारे साहसगति नामनो विद्याधर त्यां आव्यो. तेणे सुग्रीवनी तारा नामनी स्त्रीपर आसक्त थवाथी, प्रतारिणी नामनी विद्याथी

सुग्रीव सरखुं रूप कर्तुं; अने जेटलामां ते अंतःपुरमां जवा लाग्यो, एट-
लामां खरो सुग्रीव पण तेमां प्रवेश करवा लाग्यो. त्यारे द्वारपालोए तेने
रोक्यो. त्यारे वालीनो पुत्र चंद्ररश्मी तेउं बन्नेने तुल्य जोशने माताना
रक्षणमाटे, ते जूठा सुग्रीवने पण अटकावतो हवो. एटलामां तेउं बन्नेना
लश्करतुं चौद अक्षौहिणी जेटलुं सैन्य त्यां एकतुं थयुं. ते महायुद्धमां
बन्ने लश्करोनां घणां सुजटो मार्या गया, पढी ते खरो सुग्रीव हारी ज-
जवाथी नगरनी बहार जइ चितववा लाग्यो के, ते महापराक्रमी वाली
खरेखर पुण्यशाली थयो; केम के ते दीक्षा लेइने मोक्षे गयो. वली तेना
बलवान पुत्र चंद्ररश्मीने पण धन्य ठे, के जेणे बन्नेना अंतरने नहीं
जाणवाथी ते जूठा सुग्रीवने पण रोकी राख्यो ठे. वली मारा मित्र खरदू-
षणने पण बलवान् रामे मार्यो ठे, माटे विराधपर उपकार करनारा ते
रामपासे हुं पण जउं. एम विचारि दूत मारफते विराधने ते वात जणा-
वीने, तेनी (विराधनी) मारफते तेणे शरणाचूत एवा लक्ष्मणसहित
रामने नमस्कार कर्यो. पढी दयालु एवा राम पण किष्किंधामां जइने, ते
जूठा सुग्रीवने रणसंग्राममाटे बोलावता हवा. पढी त्यां बन्नेने तुल्य रूप-
वाला जोइने, तेउंनी परीक्षामाटे रामे वज्रावर्त धनुष्यनो टंकार कर्यो,
ते टंकारनादथी जूठा सुग्रीवनी “ वेषप्रवर्तिनी ” विद्या नाशी गइ. त्यारे
रामे ते जूठा सुग्रीवने एकज बाणथी मारी नांख्यो. पढी त्यां ते खरा सु-
ग्रीवनो सर्व परिवार एकठो थयो, अने रामे पण तेने फरीने तेना रा-
ज्यपर स्थाप्यो. पढी अवसरने जाणनारा विराध, तथा चामंडल पण त्यां
परिवार अने लश्कर सहित आवी पहाँच्या. पढी त्यां सुग्रीवे हनुमा-
न, नील, निषधना पुत्रो, विगेरे राजाउने एकठा कर्यो. पढी त्यां ते वि-
नयी कपीश्वरे रामनी आज्ञाथी सीतानी तलासमाटे महाबलवान
हनुमानने मोकल्यो.

अहीं रावण पण नहीं इच्छती एवी परस्त्रीसाथे विलास करवा राजी
नहोतो, तेथी ते सीताने हमेशां पोतानी छीउं मारफते समजावतो.
वली ते रावणने बिचीषणादिक मित्रोए घणो समजाव्यो, तो पण
तेणे सीताप्रतेनो राग तज्यो नहीं. केमके ऋषितव्यता अन्यथा थती नथी.

हवे अहीं हनुमान आकाशमार्गे चालतो थको माहेंद्रपर्वतपर, पो-

तानी माताना पिताना नगरने जोइ विचारवा लाग्यो के, आणे मारी निरपराधी माताने कहाडी मेली हती, माटे तेने हुं कंइक मारुं बल बतावुं. एम विचारि क्रोधथी तेणे सिंहनाद कयों, त्यारे माहेंद्र पण क्रोधथी निकलीने तेनी सामे लडवाने आव्यो. पढी त्यां घणो वखत लडीने, तथा तेने जीतीने तेणे तेने नमस्कार कयों, तथा पढी पोतानी उलखाण आपीने, तथा पोताना स्वामिना कार्यनुं वृतांत कहीने ते त्यांथी चाली निकल्यो. पढी ते त्यांथी वीजिषणने घेर गयो. पढी तेना वचनथी बिचीषण रावणने समजाववा गयो. अने हनुमान सीतांथी पवित्र थ-एला वनमां गयो. त्यां राक्षसींथी वींटाएली, मलीन वद्धने धरनारी, म्लान मुखवाली, तथा क्रुधाथी क्षीण थएली, अने रामनुं नाम जपती, एवी सीताने जोइने तेणे विचार्युं के, खरेखर आ सीता जगतने पवित्र करनारी महासती ठे, माटे आने अर्थे राम जे खेद पामे ठे, ते युक्तज ठे. पढी ते हनुमाने अदृश्य रहीने रामे आपेही वींटी तेणीना खोलामां नांखी, ते वींटीने जोइने सीता हर्षथी गलगली थइ गइ. ते वखते (तेणीनी चोकीमां राखेली) त्रीजटाए तेणीने हर्षयुक्त जाणीने, ते बीना रावणने जइ कही, त्यारे रावणे दूतकार्यमां चतुर एवी मंदोदरीने सीताने समजाववामाटे तेणीनी पासे मोकलावी. त्यारे सीताए तेणीने धिक्कारी कहाडी. पढी हनुमाने वृक्षपरथी उतरी सीताने नमस्कार कयों, अने ते तेणीने कहेवा लाग्यो के, हे माता ! रावणनो नाश करनार आपना स्वामी लक्षणसहित कुशल ठे, तेमनो हुं पवन अने अंजनानो पुत्र हनुमान नामे दूत हुं. ते राम अने लक्षण दंडकारण्यमां रहेला ठे, तथा तेमनी आज्ञाथी हुं अहीं आवेलो हुं. ते सांजली सीताए अत्यंत हर्षित थइने तेने आशिष आपी. पढी त्यां हनुमानना उपरोधथी, तथा रामचंद्रजीना कुशलव्रतांतना हर्षथी तेणीए एकवीस रात्रिदिवसोने अंते पारणुं कर्युं. पढी हनुमान पंधाण तरीके सीतानो चूडामणि लेइने देवमण उद्यानमां आव्यो, तथा त्यांना वृक्षोने जांगवा लाग्यो. वली त्यांना उद्यानपालकोने पण तेणे मार्या. त्यारे रावणना पुत्र इंद्रजीते त्यां आवीने तेने नागपाशोथी बांध्यो, अने पढी ते तेने रावणपासे लेइ गयो. त्यां रावणना दुर्वाक्यथी तेणे तुरत नागपाशोने ठेदीने, पाहुं मारी रा-

वणना मुकुटने चूर्ण करी नांख्यो. पढी तुरत त्यांथी उडीने तेणे रावणनी नगरीमां चांगफोड करी. तथा पढी तुरत रामपासे जड्ने तेणे सीतानो ते चूडामणि आप्यो. ते चूडामणिने साक्षात सीतानी पेठेज मानीने रामे तेने आखिंगन कर्युं, तथा हनुमानपर तेणे अत्यंत प्रीतिचाव प्रकट कर्यो. पढी रामनी आझाथी सुग्रीवादिकोए रणसंग्राममाटे वाजित्रो वगडाव्यां. पढी त्यां सर्व विद्याधरो, राम, लक्ष्मण, तथा सुग्रीवादिकोसहित विमानोथी आकाशने आढादित करता थका चालवा लाग्या. पढी त्यांथी सुवेल पर्वतपर सुवेल नामना राजाने जीतीने, उपलंकामां हंसरथने तेणे जीत्यो. पढी ज्यारे ते लंकानी नजदीक आव्या, त्यारे ते नगरीमां हाहाकार थयो, अने रावणे पण रणसंग्राम माटे वाजित्रो वगडाव्यां. पढी त्यां रामने आवेला जाणीने डाह्यो तथा गुणोए करीने ज्येष्ठ एवो ते बिजीषण नामनो रावणनो नानो जाइ, रावणने नमस्कार करीने कहेवा लाग्यो के, हे जाइ! जोके तुं विचार कर्याविना परस्त्रीने हरी लावेल ठे, तोपण हवे अहीं पहाँचेला रामने तुं ते तुरत पाढी आपी दे? वली आ एक परस्त्रीना माटे तारे राज्यनो शामाटे विनाश करवो जोइए ठीए? अने वली ते पापथी तारो परचव पण दुर्गतिरूप थरो. वली आ समुद्रपर तेमणे पुल बांध्यो, एवी रीतना तेना बलथी पण जो तने खातरी थती न होय, तोपण ते रामना सेवक एवा हनुमाने सजामां जे कार्य कर्युं हतुं, तेने तुं याद कर? वली जे रामनी आवी क्षमा ठे, तथा जेनो आवो उच्छृष्ट न्याय ठे, एवा राम हमेशां विजयवान ठे. एवी रीते वैरीनी प्रशंसा करवाथी रावणे ते बिजीषणने नगरमांथी कहाडी मेळ्यो, त्यारे तेपण रामपासे गयो. त्यां बिजीषणी पाठल साथे आवेला राक्षसोना तथा विद्याधरोना त्रीस अक्षौहिणी जेटला सुजटोने रामे प्रीतिपूर्वक बोलाव्या. पढी रामचंद्रजीए बिजीषणने लंकानुं राज्य आपतुं ठरावीने, रावणनी नगरीने लश्करथी घेरो घाल्यो. तेज वखते महा बलवान, तथा जुजास्फोटो करता थका रावणना क्रोडो गमे सुजटो बहार आव्या. त्यां बन्ने सैन्यो वच्चे शिला, वृक्ष विगेररूप हथीयारोथी घणा कालसुधि जबरुं युद्ध मच्चुं. त्यां रणसंग्रामरूपी तीर्थमां मुडदांउने बाणपाषाणनां घसावाथी उत्पन्न थएलो अग्नि, वृद्धोने बालतो थको अग्नि.

संस्काररूप थयो. एवी रीते परस्पर जयनी इहाथी युद्ध होते बते जयश्री हींचोला खावा लागी. रामचंद्रजीना सैन्यमां जरा जंगाण पडतांज ते-मना चुकुटीना संकेतथी प्रेराएला राजाळ एकदम रणसंग्रामामां धस्या. एवी रीते राक्षसोना सैन्यमां जंगाण पडतांज रथमां बेठेला हस्त प्रहस्तक नामना बे वीरो हाथमां धनुष्योने लेइने लडवा लाग्या. ते वखते रामना सैन्यमांथी पण नल अने नील नामना बे मोटा वानरना-यको तेनी सामा लडवाने लाग्या, तेउंना रथोना शब्दोने जाणे सहन करती न होय नहीं जेम तेम पृथ्वी अरराट शब्द करवा लागी. एट-लामां नखे इस्तने तथा नीखे प्रहस्तने मार्यो, अने तेउंपर आकाश-मांथी पुष्पवृष्टि थइ. एवी रीते हस्तप्रहस्तना मरावाथी रावणना सैन्य-मांथी मारीच, सिंहजघन, खयंचू, सरण, शुक, चंद्र, अर्क, उदाम, बीजत्स, कामाक्ष, मकर, ज्वर, गंजीरसिंह, विगेरे सुजटो धसी आब्या. ते वखते मदन, अंकुर, संताप, प्रथित, आक्रोशनंदन, डुरित, अनघ-पुष्प, अस्त्रविघ्न तथा प्रीतिकर आदिक सुजटो रामना सैन्यमांथी पण तेमनी सामा धस्या, अने ते राक्षसोने मार्या. ते वखते सूर्य पण अस्त थयो, अने बने सैन्यो पण पोतपोताने स्थानके गयां. पठी प्रजातमां रा-वणनी चुकुटीथी प्रेराएला राक्षसयोळाळ रामना सैन्यप्रते धस्या. त्यारे तेनी सामे रामना सुजटो पण धसी आब्या. तेउं सघला हाथमां रहेली खड्गलताने नटीनी पेठे नचावता थका, बाणोथी आकाशने आहादित करता थका, सिंहादोथी दीशाउने ध्वनियुक्त करता थका, पगना धव-काराळथी पृथ्वीने कंपावता थका, तथा पर्वतोने पण दारण करता थका, समुद्रने उठलावता थका, अने वृद्धोने जांगता थका परस्पर एक बीजा-ने हणवा लाग्या, ते वखते रावणना हुंकारथी प्रेराएला राक्षसो, समुद्रना मोजाळ जेम कांठापरना वृद्धोने तेम वानरसुजटोने तोडी पाडवा लाग्या. ते वखते उठेला सुग्रीवने वारीने हनुमान क्रोधातुर थइने राक्षसोप्रते धस्यो. ते वखते माली धनुष्य लेइने क्रोधथी हनुमाननी सामे आब्यो. तेउं बने महासुजटो प्रह्लयकालना सूर्यनी पेठे, एकबीजाना शस्त्रोने ठे-दता थका, जगतने दुष्प्रेक्ष्य थया. एटलामां हाथचालाकीथी श्रीशैले मालीने हाथीयाररहित कर्यो; त्यारे वज्रोदर नामनो राक्षस त्यां धसी

आव्यो. त्यारे हनुमाने सिंहनादोथी दीशाउने बेहेरी करतां थकां तेने बाणोथी आहादित कर्यो. त्यारे लोको कहेवा लाग्या के, अहो ! आ बन्ने वीरो एक सरखा ठे. ते वाणी सहन नहीं करीने हनुमाने ते वज्रो-दरने मारी नाख्यो. एवी रीते वज्रोदरना घातथी क्रोधायमान थएलो जंबुमाली नामनो रावणनो पुत्र हनुमानपर धसी गयो; त्यारे ते पण ते-नी सन्मुख आव्यो. पढी हनुमाने तेने माथामां गदा मारवाथी ते जंबु-माली मुर्ठा खाइ पड्यो, त्यारे राक्षसना सैन्यमांथी महोदर प्रमुख सु-जटो हनुमान तरफ धस्या. त्यारे हनुमाने केटलाक राक्षसोने तो मु-खमां लीधा, केटलाकोने हाथमां लीधा, केटलाकोने हृदयमां लीधा, तथा केटलाकोने बगलमां घाड्या, अने केटलाकोने बाणथी हण्था. एवी रीतना राक्षसोना मर्दनने सहन नहीं करीने, जयंकर मुखवालो कुंज-कर्ण हाथमां त्रिशूल लेइने वृद्धोने जांगतो थको दोड्यो. चारे कोरेथी वानरसुजटोने तेने मारतो जोइने सुग्रीव राजा, कुमद, अंगद तथा माहेंद्र सहित तेनी सन्मुख धस्यो. वली ते वखते जामंडल प्रमुख पण रामना थोऊळ शस्त्रोना वरसाद वरसाववा लाग्या; पढी सुग्रीवे गदाएं करीने शत्रुना रथने जांग्यो. ते वखते क्रोधातुर थएला कुंजकर्णे पण हा-थमां मुजर लेइने सुग्रीवना रथने जीर्ण घडानी पेठे जांगी नाख्यो. पढी सुग्रीवना शस्त्रथी पीडित थएलो कुंजकर्ण मूर्छित थइने पृथ्वीपर पड्यो. एवी रीते जाइनी मुर्ठाथी रावण अत्यंत क्रोधायमान थयो. त्यारे इंद्र-जित तेने रोकीने पोते कपिसैन्यने उपद्रव करवा लाग्यो. पढी तेनी सामे सुग्रीव क्रोधथी धस्यो, अने जामंडल तेना नाना जाइ मेघवाहन-प्रते धस्यो. एवी रीते ते चारे वीरो परस्पर युद्ध करता थका पृथ्वी, स-मुद्र, अने पर्वतोने पण होजाववा लाग्या. एटलामां इंद्रजित अने मेघ-वाहने सुग्रीव अने जामंडलने नागपाशोथी बांध्या. वली तेज वखते कुं-जकर्णे पण चैतन्य आववाथी हनुमानने गदाथी मारीने पोतानी कां-खमां घाड्यो. एटलामां अंगद सुजट कुंजकर्णप्रते धस्यो, ते वखते हनु-मान जोर करीने कुंजकर्णनी कांखमांथी बुटी गयो. हवे बिन्नीषण रा-मने नमीने रथमां बेसी जामंडल तथा सुग्रीवने ठोडाववा माटे धस्यो. ते समये इंद्रजित तथा मेघवाहने विचार्युं के, पितातुड्य एवा आ बि-

जीषण साथे आपणे युद्ध करुं लायक नहीं, एम विचारि तेळ नाशी गया. एटलामां पूर्वे आपेलुं ठे वरदान जेणे एवो गरुडदेव, रामना स्मरणथी श्रवधिज्ञाने करीने त्यां आव्यो, तथा तेणे रामने सिंहनिनदा नामनी विद्या, तथा मुशल आप्यां, अने लक्ष्मणने गारूडी विद्या, संग्राममां शत्रुने हणनारी विद्युद्धना गदा, तथा बीजां शत्रो पण आप्यां. तथा पढी ते अंतर्ध्यान थइ गयो. हवे त्यां लक्ष्मणना वाहनरूप थएला गरुडने जोइने सुग्रीव अने चामंडलना नागपाशो दूर नाशी गया. ते वखते रामना सैन्यमां जय जय शब्द थवा लाग्यो, अने राक्षसोनुं सैन्य मळीन मुखवाळुं थयुं; तथा सूर्य पण ते समये अस्त पान्यो. वढी प्रजातमां ज्यारे राक्षसो रामनुं सैन्य चागवा मांड्या, त्यारे सुग्रीवादिक महावीरोए राक्षसोने मार्या. एवी रीते राक्षसोना जंगथी क्रोध पामेला रावण, इंद्रजित, तथा कुंजकर्ण आदिक सर्वे एकी समये धस्या. तेळनी सामे धसी जता रामने निवारीने, बिजीषण धस्यो, तथा रावणने अटकावीने प्रीतिथी तेने समजाववा लाग्यो के, हे बंधु ! इजु पण तुं मारुं कछुं मान ? अने सीताने ढोडी दे ? केम के नहींतर आ राम, यमनी पेठे तारा कुलनो अंत लावशे. त्यारे रावणे तेने कछुं के, अरे ! तुं मने शा माटे डरावे ठे ? एम कहीने ते वन्ने वीरो धनुष्योना टंकारो करीने शस्त्रोथी महायुद्ध करवा लाग्या. ते वखते रामे कुंजकर्णने, लक्ष्मणे इंद्रजीतने, नीळे सिंहजघनने, दुर्मदे घटोदरने, शंभुए, दुर्बुद्धि एवा स्वयंजुने, नळे अगमोदयने, स्कंदे चंद्रणखने, तथा चंद्रोदरना पुत्रे विघ्नने रोक्यो. एवी रीते ते योद्धाळलडते ठेते इंद्रजिते लक्ष्मणपर क्रोधथी तामसशस्त्र फेंक्युं; त्यारे लक्ष्मण तपनास्त्रथी ते शस्त्रने ठेदीने, तथा इंद्रजितने नागपाशोथी बांधीने तेने पोताना शिबिरमां लाव्यो. पढी रामे पण कुंजकर्णने नागपाशोथी बांधीने पोताना शिबिरमां मोकलाव्यो. तथा रामना योद्धाळए वीजा राक्षसोने पण बांध्या. ते जोइ क्रोधायमान थएला रावणे बिजीषणपर तेने मारवा माटे त्रिशूल फेंक्युं; पण ते त्रिशूलने लक्ष्मणे वाणोथी ठेदी नांख्युं. त्यारे रावणे धरणेंडे आपेली धगधगायमान थती शक्तिने, लेइने, क्रोधथी आकाशमां फेरवी. ते वखते लक्ष्मण रावणना अग्निप्रायने, जाणीने तुरत बिजीषण पांसे आवीने

रावणने अत्यंत आक्षेप करवा लाग्यो. त्यारे रावणे लक्ष्मणने गरुडपर बेठेला जोड्ने, कोपथी लाल आंखो करी; तथा पठी तेणे ते वज्र सरखी शक्ति तेनापर मुकी. त्यारे ते शक्ति सधलां शस्त्रोने अवगणीने लक्ष्मणनी ठातीपर पडी; अने तेथी लक्ष्मण मूर्खा खाड्ने पृथ्वीपर पड्या, अने तेना शिबिरमां पण शोक पथराड् गयो. तेथी क्रोधायमान थएला रामचंद्रजीए सिंह जेम हाथी साथे, तेम सिंहना रथमां बेठेला रावण साथे युद्ध करवा मांड्युं; पठी त्यां रामचंद्रजीए रावणना पांच रथोने जांगी नाख्या; त्यारबाद रामना तेजने नहीं सहन करवाथी रावण पोताना नगर तरफ गयो. पठी सूर्य अस्त थये ठते राम, लक्ष्मण पासे आव्या, तथा तेने तेवी रीतना जोड्ने मूर्खा पास्या, तथा पठी संज्ञा आव्याबाद ते कहेवा लाग्या के, हे जाड् ! वैरीजना समूहने मार्या विना, मने सीता अपाव्याविना, बीजीषणने पोते आपेडुं राज्य आप्या विना, तथा शत्रुंथी वींटाएला आ रामने एकाकी ठोडीने, तुं चाड्यो नहीं जा ? अथवा तेमां तारो कंडं पण दोष नथी, पण मारोज दोष ठे, केम के हजु हुं अहीं जीवतो बेगो तुं. हे सुग्रीव ! तुं मने सानिध्य कर ? हे हनुमान ! तुं अगाडी था ? हे चंद्ररश्मि ! तुं उत्साही था ? तथा हे जामंडल ! तुं उद्यमी था ? अरे अत्यारे मारो कोड् एवो संबंधि नथी, के आ मारा नाना जाड्ने सज्ज करे ! ! एवी रीते कटपांत करीने शुन्य थया थका राम मूर्छित थया. त्यारे बिजीषणे कळुं के, हे प्रभु ! तमो धीरज राखो ? केम के शक्तिथी ह्णायलो प्राणी रात्रिसुधि जीवी शके ठे, माटे तेने वास्ते उद्यम करो ? पठी रामनी आज्ञाथी सुग्रीवादिकोए लक्ष्मणनी आसपास विद्याना बलथी चार द्वारोवाला सात किल्लाड बनाव्या. वही ते समये स्वामिना दुःखथी दुखित थएला सुग्रीव, अंगद, अंशु, तथा जामंडल आदिक विद्याधरो ते किल्लाडने घेरीने त्यां रह्या.

हवे ते समये जामंडलनो हितेडु मित्रजानु नामनो महान विद्याधर त्यां आवीने चक्तिथी रामने कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! अयोध्याथी बार योजनने ठेडे द्रोण राजाथी रक्षित थएलुं कौतुकमंगल नामतुं एक मनोहर नगर ठे. त्यां कैकेयीना जाड्नी विशद्व्या नामे पुत्री ठे, तेणीना हाथना स्पर्शथी आ लक्ष्मणजीनुं शब्द दूर थरो. अने ते पण जो सूर्योदय पेहे-

लांज अर्ही आवी पद्दोचे, तोज आ लक्ष्मण सज्ज थइने शत्रुंजने इषी श-
 के. ते सांचली रामचंद्रजीए तुरत प्रीतिपूर्वक अंगद, जामंडल तथा हनु-
 मानने जरतपासे मोकळ्या. त्यारे तेळए पण तुरत विमानमारफतें अयोध्या-
 मां जइ सीताहरणपूर्वक सर्व व्रतांत जरतने कही संचलाव्यो. त्यारे स्वा-
 मीना कार्यांमां तसर थएखा जरत राजाए पण तेळने साथे छेइ तुरत जो-
 णपासे आवी विशल्यानी मागणी करी. त्यारे जोण राजाए तो बीजी ह-
 जार कन्याळ सहित विशल्याने आपी; पढी तेळ जरतने अयोध्यामां ढोडी
 विशल्या सहित रामचंद्रजी पासे तुरत आव्या. पढी त्यां ते विशल्याना
 हाथना स्पर्शथी ते शक्ति लक्ष्मणने तजीने तुरत आकाशमां उडवा ला-
 गी; तेज वखते हनुमाने तुरत तेणीने पकडी लीधी. त्यारे ते शक्ति हनु-
 मानने कहेवा लागी के, देवतारूप एवी हुं (रावणप्रतेना) दासपणायें करीने
 अर्ही आवी हती, पण विशल्याना पूर्व जवना तपना प्रजावथी हवे हुं चाली ज-
 उंहुं. माटे तुं मने ढोडी दे? पढी हनुमाने तेणीने तजी देवाथी ते शक्ति
 पोताना अपराधथी जाणे डरती होय नहीं जेम, तेम उडीने आकाशमां
 चाली गइ. पढी प्रज्ञसीना स्नात्रना पाणीथी फरीने लक्ष्मणने सींच्या,
 अने तेना घा रुखाइ जवाथी तुरत निद्रामांथी जेम तेम ते उडीने बेठा
 थया. पढी रामचंद्रजीए तेने आलिंगन कर्तुं, तथा सधलो व्रतांत निवे-
 दन करीने एक हजार कन्याळसहित विशल्यानो तेनी साथे विवाह कर्तुं.
 पढी तेणीना स्नानना पाणीथी बीजा सुजटोना घा पण साजा थया; तथा
 पढी सर्व विद्याधरोए मलीने त्यां हर्षथी महोत्सव कर्तुं. पढी रावणे च-
 रोना (गुतराखेला माणसोना) मुखथी लक्ष्मणने जीवता थएखा जाणीने
 वदुरूपी विद्यानुं साधन करवानो विचार कर्तुं. पढी तेणे सोलमा तीर्थ-
 कर श्री शांतिनाथ प्रचुनी अष्टप्रकारी पूजा करीने ते विद्यानुं साधन क-
 रवा मांड्युं. वली मंदोदरीनी आज्ञाथी नगरना सर्व लोको आठ दिवसो
 सुधि जेनधर्ममां रक्त थया. पढी ते विद्या सिद्ध थवाथी रावण राक्षसोनी
 महोटी सेनासहित प्रजातमां समरांगणप्रते आव्यो. पढी त्यां वने सै-
 न्योनुं महा जयंकर युद्ध थयुं; तथा तेमां क्रोडोगमे सुजटो मराया;
 अने तेथी रथोने चालवानी जगो पण रहीं नहीं. ते समये महा बलवान
 लक्ष्मण अन्य राक्षसोने मारीने, वारंवार रावणने ताडना करवा लाग्या.

तेथी आकुल थइने रावणे तुरत ते विद्याथी पोतानां ऋयंकर एवां घणां रूपो कर्या. त्यारे लक्ष्मण पृथ्वीपर, आकाशमां, पढाडी, आगल, तथा पढखामां विविध प्रकारनां शस्त्रो नो वरसाद वरसावनारा अनेक रावणोने जोवा लाग्या. पढी एक एवा पण ते गरुडपर बेठेला वलवान लक्ष्मणे अनेक सरखा थइने बाणोनी धाराळथी, पतंगीआने जेम मेघ, तेम तेउने ह्ण्या. बाणोनी ते धाराळथी व्याकुल थएला रावणे चक्रतुं स्मरण कर्युं; त्यारे अर्धचक्रीना जीवित सरखुं जाज्वल्यमान चक्र पण तुरत तेनी पासे आव्युं. त्यारे क्रोधथी लाल आंखोवाला थएला ते रावणे ते चक्रने जमाडीने लक्ष्मणपर फेंक्युं, त्यारे ते चक्र लक्ष्मणने प्रदक्षिणा देइने तेना (लक्ष्मणना) हाथमां आवी रळुं. त्यारे लक्ष्मणे पण तेज चक्रथी, इंद्र जेम वज्रथी पर्वतने, तेम रावणना वद्धःस्थलपर ताडना करी. ते ताडनथी जेठ वदी अगीयारसने दिवसे पाठले पहोरे रावण मरीने चोथी नरके गयो. ते वखते देवताउंए पण जयजय शब्द करीने प्रीतिथी लक्ष्मणजीपर पुष्पोनी वृष्टि करी. पढी ऋयथी दिङ्मूढ थएला राक्षसोने विज्जीषणे स्नेहथी शांत कर्या; केम के खजातितुं रक्षण करतुं ते उत्तम कार्य ठे. पढी रामचंद्रजीए कुंजकर्ण, इंद्रजित तथा मेघवाहन आदिक राक्षसोने ढोडी मेढ्या, त्यारे तेउंए पण रावणनुं प्रेतकार्य कर्युं. पढी ते समये कुंजकर्णे, इंद्रजिते, मेघनादे तथा मंदोदरीए अप्रमेयबल नामना ऋषिनी पासे दीक्षा लीधी. पढी निर्दोष एवी महासती सीताने लेइने रामचंद्रजीए विज्जीषणे बतावेला मार्गे थइने उत्सवपूर्वक लंकामां प्रवेश कर्यो. पढी त्यां रामचंद्रजीए ते लंकानुं राज्य विज्जीषणने सोंप्युं; तथा त्यां ठ वर्षो रह्या बाद ते माताना चरणोने नमवा माटे उत्सुक थया.

एटलामां विंध्यस्थलीमां इंद्रजित तथा मेघवाहन मोढें गया; अने तेथी ते तीर्थनुं “मेघरथ” नाम पड्युं. वली नर्मदाने कांठे कुंजकर्ण मोढे गया, अने ते तीर्थनुं “पृथुरक्षित” नाम पड्युं.

पढी उत्तम दिवसे रामचंद्रजी, सीता अने लक्ष्मणसहित सुग्रीवादिकनी अनुमतिपूर्वक पुष्पक विमानमां बेसीने, पृथ्वीपरनां नगरो तथा आश्रयोंने उंचे प्रकारे जोता थका, अनुक्रमे उंची धजाळथी शोचिती थएली, एवी अयोध्या नगरीप्रते आव्या. ते वखते जरत राजा पण शत्रुघ्नचाइ

सहित हाथीपर बेसी महान उत्सवपूर्वक सामे आख्या, तथा तेमणे रामचंद्रजीना चरणोने नमस्कार कयो. पढी त्यां रामचंद्रजीए तथा लक्ष्मणजीए पण वंधुजने आखिंजन कयुं, तथा त्यारबाद वृद्ध स्त्रीजंथी वधावाता एवा ते रामचंद्रजीए नगरीमां प्रवेश कयो. पढी त्यां रामचंद्रजीए लक्ष्मण सहित पोतानी सर्व माताजने नमस्कार कयो. पढी जरत राजाए जाणे थापणतरिके राखुं होय नहीं, तेम ते राज्य रामचंद्रजीने सोंप्युं, तथा पोते सेवकनी पेठे तेमनी सेवा करवा लाग्यो. पढी एक दहाडो जरत राजाए देशरूपण नामना मुनिपासेथी पोताना पूर्व जवोने सांजलीने आग्रहसहित दीक्षा लीधी. पढी शत्रुंजय गिरिनो महिमा सांजलीने एक हजार मुनिं सहित ते मार्गमां यत्नापूर्वक चालता थका त्यां जवा लाग्या. पढी त्यां जइ श्री ऋषजदेव प्रजुने नमीने, ते तीर्थनो प्रभाव अंतरमां ते ध्याववा लाग्या. पढी सघलां कर्मो क्षीण थवाथी केवलज्ञान पामीने जरतमुनि ते मुनिंसहित मोक्षे गया. पढी त्यां रामचंद्रजीए तथा लक्ष्मणजीए शत्रुंजयादिक तीर्थोनों उद्धार कयो, तथा त्यां ध्वजादिक चडाव्यां. पढी अग्निप्रवेशना निदर्शनथी सीतानो अपवाद दूर थयो, तथा त्यारबाद ते सीता पण दीक्षा लेइ, तप तपीने अच्युतेंद्ररूप थइ. श्री-शैल पण पोतानुं राज्य पुत्रने सोंपी, वैराग्यथी दीक्षा लेइ, तथा घणो काल ते पालीने मोक्षे गया. पढी जाइना स्नेहनी परीक्षामाटे आवेला देवोनी वाणीथी रामना (कल्पित) मोक्षने सांजली, शोकशब्दथी लक्ष्मण पण मृत्यु पाम्या. ते सांजली वैराग्ययुक्त थएला रामना लवण अने अंकुश नामना पुत्रो दीक्षा लेइ अनुक्रमे मोक्षे गया. पढी जटायुदेवना प्रतिबोधथी रामचंद्रजीए लक्ष्मणजीनुं मृतकार्य करी, अनंगदेवने राज्य सोंप्युं. तथा पढी तेमणे शत्रुघ्न सुग्रीव, तथा बिभीषण प्रमुख सोल हजार राजांसहित दीक्षा लीधी. पढी नाना प्रकारना अजिग्रहवाला एवा रामचंद्रजी महामुनि विहार करता थका कोटिशिलाप्रते जइने ध्यानथी केवलज्ञान पाम्या. पढी पुंडरिकगिरि आदिक तीर्थोमां विहार करीने तथा तेनो प्रभाव विस्तारीने, पंदर हजार वर्षोनुं आयुष्य पूर्ण करी रामचंद्रजी मुनि महाराज मोक्षे गया. वली जरतादिक मुनि महाराजां

ते समयमां श्री शत्रुंजयपर मोक्षे गया ठे, माटे ते तीर्थने जेम बने तेम अधिक रीते सेववुं; केम के, ते मोक्षना अव्याबाध कारणरूप ठे.

एवी रीते श्रीवीर प्रभु लोकोना समूहरूपी क्षेत्रोमां आनंद करनारा, तथा श्री शत्रुंजय तीर्थना महिमारूपी उलसायमान पुण्यना समूह सरखा वाणीना समूहने वरसीने, तेना उजममाटे, पुष्करावर्तमेघ, कमल, तथा शंख सरखी उत्तम कीर्तिने आपनारुं अध्ययन मुखशी कहेता ह्वा.

एवी रीते आचार्य महाराज श्रीधनेश्वरसूरिजीए बनावेला महा तीर्थ श्री शत्रुंजयना माहात्म्यमां श्रीराम आदिक महापुरुषोना चरित्रना वर्णननो नवमो सर्ग समाप्त थयो.

एवी रीते आ शत्रुंजय माहात्म्यना प्रथम खंडनुं संस्कृतपरशी गुरु गुजराती जाषांतर जामनगर निवासी पंडित श्रावक हीराखाल वि. हं-सराजे करेखुं ठे; तेमां प्रमादशी के मतिदोषशी जे कंडं उत्सूत्र के विपरीत लखायुं होय, ते "मिठामि डुकरं" तथा ते सुज्ञ जनोए सुधारीने वांचवुं. केम के,

गच्छतः स्वल्पं कापि, नवत्येव प्रमादतः

हसंति दुर्जनास्तत्र, समादधति सज्जनाः ॥ १ ॥

अर्थः- मार्गे जतां थकां प्राणीने प्रमादशी स्वल्पना तो क्यांक थयाज करे ठे, पण ते वखते दुर्जनोज त्यां हांसी करे ठे, पण सज्जनो तो तेने सारी रीते उठाडीने वेगो करे ठे.

हवे जाषांतरकर्ता समाप्तिसंगल माटे पोताना गुरु श्री चारित्रविजयजी महाराजनी स्तुति करे-ठे.

लब्ध्वा यदीयचरणांबुजतारसारं, खादहृदाधरित्तदिव्यसुधासमूहम् ॥

संसारकाननतदेह्यटाखिनेव, पीतो मया प्रवरबोध रसप्रवाहः ॥ १ ॥

वंदे ममगुरुतंच, चारित्रविजयाजिधम्, परोपकारिणांधुर्यं, दत्तानंदकदंबकमश्

हीनपुण्या न पश्यंति, रागांधास्तत्वसंस्थितिम् ॥

लाभेऽलाभफलं चैव, लज्जते ते नराधमाः ॥ १ ॥

समाप्तोऽयं श्री शत्रुंजयमाहात्म्यस्य प्रथमः खंडः गुरुश्रीमच्चारित्रविजयसुप्रसादात् ॥

जाहेर खबर.

सर्वे जैनबंधुत्तने सालुम थाय जे अमारा तरफथी हालमां नीचेना नवा अपूर्व जैनी ग्रंथो, गुजराती जाषांतर साथे उपावीने पाकां पुंठांथी बांधी बहार पाडवामां आव्यां ठे.

योगशास्त्र.- (कर्ता श्री हेमचंद्राचार्य) किम्मत रु. ३-४-०

सामुद्रिक शास्त्र.- (कर्ता श्री जडवाहुस्वामि) किम्मत रु. १-०-०

शुकनशास्त्र.- (कर्ता श्री जिनदत्तसूरि) किम्मत रु. ०-६-०

प्रतिष्ठाकल्प. (कर्ता श्री सकलचंद्रजी) किम्मत रु. ०-६-०

जलजात्रादिविधि.- (कर्ता श्री रत्नशेखर सूरि) किम्मत रु. ०-६-०

अष्टकजी.- (कर्ता श्री हरिचंद्रसूरि, टीकाकार श्री जिनेश्वरसूरि)

किम्मत रु. १-१२-०

कल्पसूत्र.- (सुखबोधिका टीकानुं गुजराती जाषांतर चित्रोसहित) ३-०-०

धर्म सर्व खाधिकार. (कर्ता श्री जयशेखरसूरि)

तथा

किम्मत रु. ०-८-०

कस्तूरिप्रकरण. (कर्ता श्री हेमविमलगणि)

शत्रुंजय माहात्म्य खंड पेहेलो (कर्ता श्री धनेश्वरसूरि) कि. रु. १-४-०

नीचेनां पुस्तको गुजराती जाषांतरसहित तैयार थाय ठे, अने थोडाज वखतमां उपाइ बहार पडशे.

वैराग्यकल्पलता. (कर्ता श्री यशोविजयजी उपाध्याय)

हिंदुलप्रकरण. (कर्ता श्री विनयसागरोपाध्यायजी)

जैनकुमारसंचव महाकाव्य. (कर्ता श्री जयशेखरसूरि)

जडवाहु संहिता. (जैननो अपूर्व ज्योतिषग्रंथ) (कर्ता श्री जडवाहुस्वामि)

प्रजाविक चरित्र (जैनधर्ममां थएला महान पुरुषोनां चरित्र)

शत्रुंजय माहात्म्य. खंड बीजो. (कर्ता श्री धनेश्वरसूरि)

मेघमालाविचार. (कर्ता श्री विजयप्रचसूरि)

शा. नीमसिंह माणिक

ठे. मुंबई. मांडवीबंदर. शाकगली.

